

Hủ mộc sung đồng lương

Contents

Hủ mộc sung đồng lương	2
1. Kịch Bản	3
2. Chương 1	6
3. Chương 2	11
4. Chương 3	15
5. Chương 4	19
6. Chương 5	24
7. Chương 6	28
8. Chương 7	33
9. Chương 8	37
10. Chương 9	42
11. Chương 10	46
12. Chương 11	51
13. Chương 12	54
14. Chương 13	59
15. Chương 14	63
16. Chương 15	68
17. Chương 16	72
18. Chương 17	76
19. Chương 18	80
20. Chương 19	85
21. Chương 20	89
22. Chương 21	93
23. Chương 22	98
24. Chương 23	102
25. Chương 24	106
26. Chương 25	110
27. Chương 26	114
28. Chương 27	118
29. Chương 28	123
30. Chương 29	127
31. Chương 30	131
32. Chương 31	135
33. Chương 32	140
34. Chương 33	144
35. Chương 34	148
36. Chương 35	152
37. Chương 36	157
38. Chương 37	161
39. Chương 38	166
40. Chương 39	170
41. Chương 40	175

42. Chương 41	179
43. Chương 42	183
44. Chương 43	188
45. Chương 44	192
46. Chương 45	196
47. Chương 46	201
48. Chương 47	205
49. Chương 48	209
50. Chương 49	213
51. Chương 50	218
52. Chương 51	222
53. Chương 52	227
54. Chương 53	231
55. Chương 54	235
56. Chương 55	239
57. Chương 56	243
58. Chương 57	247
59. Chương 58	251
60. Chương 59	256
61. Chương 60	260
62. Chương 61	264
63. Chương 62	269
64. Chương 63	273
65. Chương 64	278
66. Chương 65	282
67. Chương 66	286
68. Chương 67	291
69. Chương 68	295
70. Chương 69	299
71. Chương 70	304
72. Chương 71	308
73. Chương 72	313
74. Chương 73	317
75. Chương 74	321
76. Chương 75	325
77. Chương 76	330
78. Chương 77	334
79. Chương 78	339
80. Chương 79	344
81. Chương 80	352
82. Chương 81	356
83. Chương 82	361
84. Chương 83	365
85. Chương 84	369
86. Chương 85	374
87. Chương 86	378
88. Chương 87	382
89. Chương 88	386
90. Chương 89	390
91. Chương 90	394

Hủ mộc sung đồng lương

Giới thiệu

Kỳ Huy Hoàng là võ lâm thần thoại. Sinh thời là thần thoại, chết rồi cũng vẫn là thần thoại. Kỳ Vô

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hu-moc-sung-dong-luong>

1. Kịch Bản

Kịch truyền thanh – Phần kịch bản

Sáng sớm. Tiếng tạt nước, tiếng ai đó phá vỡ không gian

Kỷ Vô Dịch: (kêu to, những lời này càng khoa trương càng tốt, ngân dài ra một chút càng tốt) Thúy Hoa, người sao lại mọc râu mép rồi?

Tả Tư Văn: (cắn răng, từ “Lại” nặng thêm ngữ khí) môn chủ, người lại đi Di Hồng viện sao?

Kỷ Vô Dịch: (thở dài rất bất đắc dĩ, làm bộ) A Tả, ta là một nam nhân.

Tả Tư Văn: vậy sớm ngày cưới vợ.

Kỷ Vô Dịch (làm bộ bị thương) thế nhưng A Tả, ta chỉ thích nam nhân, ta nói rồi ta là một đoạn tụ a. . a. . a. . a (vô hạn tiếng vang)

chèn vào một âm hiệu cắt cảnh, lời bộc bạch vang lên

Lời kể chuyện: các vị không có nghe sai, y, Kỷ Vô Dịch, Huy Hoàng Môn môn chủ tiếng tăm lừng lẫy cả võ lâm, là một đoạn tụ, đoạn tụ không có sai, nhưng, ngài cũng không nên tùy tiện kéo người tới thượng a, có đúng không.

Trong Thập Ác lao, có gió thổi qua

Kỷ Vô Dịch: (ngây thơ) ta muốn báo đáp người.

Viên Ngạo Sách: (nghe ngẫm) nga, người chuẩn bị báo đáp thế nào?

Kỷ Vô Dịch: ta muốn lấy thân báo đáp!

mọi người ngã rạp xuống đất, Viên Ngạo Sách chống trán

Hạ Hối: lão môn chủ, chúng ta xin lỗi người a!

Hữu Khổng Vũ: (mờ mịt, cảm giác gặp phải đả kích cực lớn) môn chủ, người sao có thể thích. . . . Viên Ngạo Sách cái tên đại ma đầu kia chứ?

Kỷ Vô Dịch: hần không đại a, nhìn qua cũng không lớn hơn ta bao nhiêu?

Lời kể chuyện: Thật là! Thật đúng là ông nói gà bà nói vịt, bất quá, nói đến Viên Ngạo Sách kia, vậy cũng chính là một nhân vật tiếng tăm vang dội, 16 tuổi xuất đạo, làm ma giáo Ám tôn, người giang hồ nghe tên đã sợ mất mật, hôm nay, gặp gỡ Kỷ Vô Dịch, không biết sẽ xảy ra tình phong huyết vũ thế nào a.

BGM (nhạc nền) chuyển, cái này có tính tự sự (kể chuyện)

Kỷ Vô Định: (mê đắm) A Sách, chúng ta cùng nhau tắm đi.

Viên ngao sách: ra, ngoài.

Kỷ Vô Định: (chưa từ bỏ ý định) A Sách, kỳ thực bồn tắm rất lớn, thực sự, hai người vẫn dư dả.

nói còn chưa xong, đã bị người ném ra bên ngoài

đoạn phía dưới thuần túy là một khúc lảm nhảm làm đoạn nối, xem như đủ giai đoạn sau luôn

Kỷ Vô Định: A Sách, quả nhiên là tú sắc khả xan. Mỗi lần nhìn thấy người, ta cái gì cũng quên sạch hết.

Kỷ Vô Định: A Sách, người thật thông minh!

Kỷ Vô Định: nếu có một ngày A Sách khóc, ta nhất định sẽ ôm người.

Kỷ Vô Định: A Sách. . A Sách. . . A Sách. . . . A Sách. . . .

Trong hai tiếng A Sách vô hạn tuần hoàn, chen vào lời bộc bạch

Lời kể chuyện: Kỷ Vô Định, cho người hai chữ, háo sắc! Bất quá Kỷ Vô Định háo sắc này cũng không phải không có phiên nào, làm Huy Hoàng Môn môn chủ, nếu như trên giang hồ có chút gió thổi cỏ lay (biến động nhỏ), chung quy cũng không tránh được cái mệnh thỉnh thoảng phải làm bia đỡ đạn.

BGM chuyển gấp

Một tiếng bước chân từ xa tiến lại

Phiền Tế Cảnh: (hồng học thử) Lăng Vân đạo trưởng trúng độc, hôn mê bất tỉnh!

thêm một âm hiệu khẩn trương

Thượng Thước: không biết Đạo Trưởng làm sao lại trúng độc?

Lăng Vân: (suy yếu) là bản đạo nhất thời vô ý, lảm trúng phải độc thủ của Lam Diễm Minh.

Kỷ Vô Định: Lam Diễm Minh!

Lăng Vân: Phải, bất quá ta đã biết được sào huyệt của Lam Diễm Minh, sở dĩ. . ta muốn đề cử Kỷ môn chủ làm người đứng đầu bạch đạo, chọn ra bạch đạo tinh anh, đi đánh Lam Diễm Minh.

BGM dừng lại

Lời kể chuyện: Vì thế, Kỷ đại môn chủ của chúng ta bị ép như vịt bị đem ra giết, đừng nói Kỷ Vô Định võ công thường thường, dù là trong người mang tuyệt kỹ, đồng hồn thủy như thế, vậy tránh được cũng nên tránh, thế nên, Kỷ Vô Định khổ não rồi. . . .

Viên Ngao Sách: (thần nhiên, có điểm giống như chế giễu) thống lĩnh bạch đạo tinh anh là cách rêu rao tốt nhất, hà tất cự tuyệt?

Thượng Thước: môn chủ, ta xem việc này còn phải suy nghĩ.

Kỷ Vô Định: (uể oải) ta đã nói muốn bị thương hàn, không tới. Các người cứ muốn ta tới, giờ thì tốt rồi, bị người ta coi trọng rồi.

Cắt cảnh

Lời kể chuyện: được Lăng Vân đạo trưởng có ảnh hưởng rất lớn của bạch đạo võ lâm coi trọng đó là vinh hạnh, nhưng nếu bị kẻ người người đòi đánh như hắc đạo Lam Diễm Minh mình chủ coi trọng, vậy thì thật quá bất hạnh rồi!

Tiếng người ầm ĩ, bên ngoài một người chạy vào

Tiểu đạo sĩ: chương môn, có một tấm thiệp.

Hiếu Phong: (khiếp sợ) Lam Diễm đoạt hồn thiệp?

Mọi người cùng xen vào: Lam Diễm!

Hiếu Phong: (sắc mặt cấp bách) sư huynh, Lam Diễm Minh đến tột cùng muốn gì?

Lăng Vân: tấm thiệp này không phải cho ta.

Viên Ngạo Sách: Bể Nghê sơn xin đợi đại giá. Phía trên bên phải là Huy Hoàng Môn chủ Kỷ Vô Dịch. Phía dưới bên trái là Lam Diễm Minh.

Kỷ Vô Dịch: (gào khóc) không công bằng, hắn biết tên ta, ta lại không biết tên hắn.

hắc tuyến

Lời kể chuyện: ta nói, sao thứ mà người quan tâm một chút cũng không có trùng trọng điểm a! Đỡ trán, chúng ta trở lại chuyện chính, sự coi trọng của Lăng Vân và sự ưu ái của Lam Diễm Minh minh chủ, khiến cho chúng ta minh bạch được một đạo lý: con người a, vẫn là ít chọc ghẹo mới tốt! Vì vậy, kinh qua một phen kịch liệt thảo luận xong, Kỷ Vô Dịch cuối cùng dẫn theo một đám bạch đạo tinh anh liên quan hướng về phía Bể Nghê sơn, sào huyệt của Lam Diễm Minh mà xuất phát, chỉ là, hết thấy mọi thứ trên đường đều có thể thuận lợi hay sao?

BGM nổi lên, tiết tấu hơi nhanh một chút

Tiểu hỏa kế: (hô to) cháy rồi, nhanh đi cứu hỏa!

Viên Ngạo Sách: người không đi?

Kỷ Vô Dịch: hắn rảnh đến mức chạy đi tìm người cứu hỏa, có thể thấy được thế lửa không gấp, chả có gì hay để xem. Không đi.

Cắt cảnh

Kỷ Vô Dịch: người chết là ai?

Lăng Vân: Hoàng Hà bang bang chủ Cung Túc.

Đoan Mộc Hồi Xuân: một chưởng chấn vỡ tâm mạch, kẻ trốn đi dùng chưởng pháp loại dương cương.

Cắt cảnh

Lăng Vân: (chần chờ) kỳ thực, ta trước vẫn hoài nghi, Lam Diễm Minh minh chủ liệu có phải là Kỷ môn chủ, bản đạo đã nghĩ rất lâu về nơi ẩn thân của Lam Diễm Minh minh chủ, nghĩ tới nghĩ lui, đều chỉ là một mảnh mơ hồ lớn.

Cắt cảnh

Phiền Tế Cảnh: (không giấu nổi sự hưng phấn) Kỷ môn chủ, Viên tiên sinh, có thể gặp được các người ở đây thật tốt quá. Ta đã biết, chỉ cần tin tức Lăng Vân đạo trưởng bị bắt bị truyền đi, người và Viên tiên sinh nhất định sẽ hiện thân, quả nhiên không sai.

Viên Ngạo Sách: với kinh nghiệm giang hồ của Lăng Vân đạo trưởng và Từ Ân phương trượng, không phải là kẻ dễ dàng bị lừa.

Thượng Thước: kỳ thực Lăng Vân đạo trưởng và Từ Ân phương trượng là trùng phải bẫy của Lam Diễm Minh.

Kỷ Vô Dịch: (vẻ mặt ngây thơ) là xuân được? !

Cắt cảnh

Hồng thập nhất nương: (cười to) người nghĩ Vũ Đương và Thiếu Lâm chưởng môn rơi vào tay Lam Diễm Minh thì sẽ có kết cục thể nào?

Kỷ Vô Dịch: được ngồi ghế khách quý.

Hồng thập nhất nương: người nằm mơ!

Cắt cảnh

Bạch Thủy lão quái: (vẻ không thể tin được) nội lực của người đâu?

Kỷ Vô Dịch: nội lực của ta đương nhiên là ở trong người ta rồi, cũng không thể để ở nhà được ha?

Bạch Thủy lão quái: ta không cảm nhận được.

Kỷ Vô Dịch: (vẻ mặt chính trực) đây là tất nhiên, bởi vì cơ thể của ta chỉ có A Sách mới có thể tiến vào.

Cắt cảnh

Lam Diễm Minh Tả hộ pháp: các người bắt quá là mạng lớn, tránh thoát được Oanh Thiên lôi, bằng không thì đã chết như đám phế vật họ Tôn rồi!

Hữu Khổng Vũ: Lam Diễm Minh vì sao có Oanh Thiên lôi?

Cắt cảnh

Hữu hộ pháp: (tức giận) chỉ cần giết được Kỷ Vô Dịch, ta chính là nhị minh chủ của Lam Diễm Minh.

Kỷ Vô Dịch: làm lão nhị của người khác rất vui sao? Lẽ nào người nọ là thái giám?

Cắt cảnh

Viên Ngạo Sách: (không hiểu hỏi lại) người không phải biết thân phận thật sự của Lam Diễm Minh minh chủ, vì sao còn muốn phiền phức như vậy?

Kỷ Vô Dịch: (cười nói) mấy thứ câu đố như thế này a, phải tự đưa mình lên cửa mới thú vị.

Lời kể chuyện: hiếm khi Kỷ đại môn chủ của chúng ta cũng chơi trò thâm trầm một lần, vỗ tay! Đương nhiên, có câu đố, tự nhiên phải có đáp án, muốn biết đáp án là gì không? Muốn biết Kỷ Vô Dịch làm sao giỡn quanh võ lâm không? Muốn biết nhiều hơn những chuyện của Kỷ Vô Dịch không? Kính thỉnh chờ xem Hủ mộc sung đồng lương, đáp án sắp được công bố!

2. Chương 1

Chương 1 – Môn chủ vô địch (nhất)

Kỷ Vô Dịch bị nước lạnh dội cho tỉnh.

Câu đầu tiên y nói sau khi mở mắt là: “Thúy Hoa, râu người sau lại dài thế?”

Mặt Tả Tư Văn nở nụ cười, sau đó cắn răng cười nói: “Môn chủ, người lại đến Di Hồng viện sao?” Một chữ ‘lại’, đem cảm giận ngút trời trong lòng hắn nói ra đến lâm li tấn trí.

Kỷ Vô Dịch mở to mắt nhìn, thấy rõ người trước mắt xong, thở dài nói: “A Tả, ta là một nam nhân.”

“Vậy sớm ngày cưới vợ!”

“Thế nhưng A Tả, ta chỉ thích nam nhân.” Kỷ Vô Dịch bi thương nói, “Ta nói rồi ta là một đoạn tụ a!”

Tả Tư Văn giận dữ phản cười, “Một đoạn tụ suốt ngày tới kỹ viện chơi?”

Kỷ Vô Dịch xấu hổ lắc lắc tay áo, “Người ta là muốn hưởng tỹ muối lãnh giáo biện pháp lung lạc trái tim nam nhân a. A Tả, người thật không hiểu lòng ta.”

. . .

Tả Tư Văn che mặt chạy đi.

Lúc Hữu Khổng Vũ vào thì Kỷ Vô Dịch vừa vắn lau khô thân thể, thay đổi xong y phục.

“Nga, A Tả lại hướng người làm nũng ba?” Kỷ Vô Dịch giả vờ lý giải vỗ vỗ bờ vai của hắn, “Có một người vợ như vậy thực sự là bất hạnh a.”

Hữu Khổng Vũ khoe miệng giạt một cái, “Môn chủ! Tả Tư Văn cùng lão tử một điểm quan hệ cũng không có, người đừng có luôn bả chúng ta xả làm một khối!”

Kỷ Vô Định nói: “A Hữu, đây là người sai rồi. Vợ hư có hư đến đâu thì cũng là vợ a.”

Hữu Khổng Vũ nhảy dựng lên, “Lão tử nói, cái kia tử bại hoại cùng ta cái thí quan hệ cũng không có!”

Kỷ Vô Định nháy mắt nói: “Loại sự tình này cùng cái thí không có quan hệ, cùng cái môn mới có quan hệ.”

...

Hữu Khổng Vũ chỉ còn lại tiếng thở dốc đầy phần nộ.

Kỷ Vô Định nói: “A Hữu, người đôi khi cũng nên khuyên nhủ A Tả. Hẳn lúc nào cũng thừa dịp ta uống say đến phòng ta, ta thì không có gì quan hệ, thế nhưng truyền ra ngoài, đối với khuê dự của hẳn không tốt.”

Hữu Khổng Vũ cũng lui. Hẳn là hướng ngoài cửa lao ra.

Thượng Thước, Chung Vũ và Hạ Hối cùng nhau đến.

Kỷ Vô Định đang triển quyền lạc bút (mở giấy ra viết).

Thượng Thước mỉm cười nói: “Môn chủ đang luyện tự?”

Kỷ Vô Định nói: “Không, ta chỉ là nghĩ đường cong trong bức tranh của Ngô Đạo Tử thiếu lưu sướng, ta cấp sửa sửa.”

...

Thượng Thước nghĩ, bức tranh Tả hộ pháp yêu nhất, may là hẳn không phát hiện, nếu không hẳn nhất định giận đến thổ huyết.

Chung Vũ cúi đầu vờ không hiểu.

Hạ Hối mở miệng nói: “Môn chủ a, người chuẩn bị lúc nào luyện công ni?”

Thượng Thước kính phục nhìn hẳn. Không hổ là tên khờ nổi danh của Huy Hoàng Môn a, quả nhiên là không có đại não, lại còn nói như thế gọn gàng dứt khoát. Mỗi lần nghĩ đến trọng trách thủ vệ của Huy Hoàng Môn lại giao thác cho người như thế, hẳn lại nghĩ đến ngủ cũng không nổi.

Bất quá Kỷ Vô Định không có phát giận. Trên thực tế, y cho tới bây giờ đều là một người rất hảo tính tình.

“Ân. Thân là môn chủ của Huy Hoàng Môn, đích xác là cần phải luyện công, như vậy mới có thể giữ cho Huy Hoàng Môn có địa vị cao trong chốn võ lâm.”

...

Huy Hoàng Môn trong chốn võ lâm có địa vị cao cùng võ công của người không quan hệ. Là cùng võ công lão cha người có quan hệ. Nếu như dựa vào người, Huy Hoàng Môn đã sớm giải tán mấy trăm lần rồi.

Thượng Thước, Chung Vũ cùng Hạ Hối không hện mà cùng nghĩ.

Kỷ Vô Định đột nhiên vỗ đầu nói: “Còn nhớ mấy hôm trước A Tả nói, sắp đến bách niên thọ thần (sinh nhật 100 tuổi --) của Lăng Vân đạo trưởng phái Vũ Đường. Ta tuy rằng không thể tự mình chúc mừng, nhưng cũng phải tặng gì đó. Ân, sống một trăm năm còn không chết, thật giống như con rùa. Không bằng ta tặng một con rùa vàng cho hẳn, các người thấy sao a?”

Lúc Kỷ Vô Định bắt đầu đưa ra chủ ý lung tung, ý nói là y lúc này tâm tình không dễ chịu.

Sở dĩ Thượng Thước, Chung Vũ rất thức thời mà lý giải, bậc này đại sự nên do Tả hộ pháp đề ý, bọn họ không tiện nhúng tay.

Chỉ có Hạ Hối còn ở đây cãi lại, “Môn chủ! Rùa là để mắng chửi người a.”

Kỷ Vô Định kinh ngạc nói: “Lẽ nào ta nói, người cái con rùa này, là đang chửi?”

Hạ Hối gật đầu nói: “Đúng vậy.”

“Nga.” Kỷ Vô Định nói, “Vậy bắt năng tặng Lăng Vân đạo trưởng con rùa rồi.”

Hạ Hối phụ họa nói: “Không thể tặng.”

“Vây cho người ba.”

“ . . . A?”

Kỷ Vô Địch vô tội cười cười, “Chủ ý tốt như vậy, không thể lãng phí a.”

Vì vậy, Tả, Hữu hộ pháp vẽ tranh cứ vẽ tranh, luyện đao cứ luyện đao.

Vì vậy, Thượng, Trung, Hạ, tam đường Đường chủ ngắm hoa cứ ngắm hoa, ngắm ngơ cứ ngắm ngơ, bận rộn cứ bận rộn.

Vì vậy, Kỷ đại môn chủ biến thành không người quản quyết định, để Môn thêm huy hoàng, hẳn không chỉ muốn nâng cao họa kỹ của mình mà còn muốn nâng cao cầm kỹ của mình, chân chính trở thành văn võ song toàn, nội ngoại kiêm tu.

Cực kỳ hứng thú mang đàn tranh đi tới lương đình, cái môn còn không có tọa nhiệt Kỷ đại môn chủ đã gảy mạnh một dây đàn, Thượng Thước lòng như lửa đốt mà chạy tới nói, thử đình lâu năm không tu sửa, không thể thừa thụ được gánh nặng nhiều lương tam nhật, vẫn là thỉnh môn chủ tìm nơi khác mà đến.

Kỷ đại môn chủ lòng mừng thầm vì ‘nhiều lương tam nhật’ mà đã xử lý xong kế hoạch sửa chữa lương đình, nhẹ nhõm đi tới bên ngoài sân luyện công. Nơi này trống trải, không lương không đình, thập phần thích hợp.

Kỷ đại môn chủ vừa muốn khoanh chân ngồi xuống, đã thấy Hữu Khổng Vũ đột nhiên từ sân luyện công nhảy lên cao, như thiên binh thiên tướng đứng ở trước mặt y!

“Môn chủ là tới luyện võ công sao?” Trong mắt Hữu Khổng Vũ tuy chiến lên quang mang nhưng vẫn chưa phát hết ra, tay nắm chặt đao, gân xanh lộ.

Kỷ đại môn chủ chậm rãi đứng thẳng người, bình tĩnh chỉ điểm những chỗ cần sửa trong động tác mới rồi của hắn.

Hữu Khổng Vũ nghe xong vô cùng kinh hoảng, không ngừng lẩm bẩm tự nói: “Lúc nhảy lên, chân trái duỗi thẳng đùi phải gấp lại, tay phải đưa lên trên mắt nhìn xa bốn phía? Lúc rơi xuống đất hai chân khoanh lại, hai tay hợp thành chữ thập? . . . Na điều không phải cái môn chạp đất? Còn có đao trong tay làm sao bây giờ? Lẽ nào đặt ở tên đầu gối? Môn chủ, ta nghĩ cái tư thế này của người. . .”

Tiếng thảo luận ngừng lại.

Bốn phía trống trải.

Môn chủ, biến mất.

Kỷ Vô Địch ôm đàn tranh đi tới phía sau núi.

Biển rộng trời xanh, sơn thanh thủy bạch, cây cối san sát, trăm hoa tỏa hương.

Y thỏa mãn. Chỉ có phong cảnh vui vẻ lại thanh u như vậy mới xứng với tiếng đàn tuyệt thế vô song của hắn. Duy nhất tiếc nuối chính là, Kỷ Bá Nha hẳn còn chưa có gặp được tri âm trong truyền thuyết.

Nghĩ nghĩ, y trong lòng buồn vô cớ, mười ngón trêu chọc, tiếng đàn bay loạn. Nhất thời quần diều kinh kỳ, tấu thú thiên tỷ (chim bay thú chạy).

Chỉ có người đánh đàn là hồn nhiên chưa phát giác ra, vẫn còn chìm đắm trong tiếng đàn của mình.

Lạch cạch.

Một tiếng đồ vật rơi xuống.

Kỷ Vô Địch thân thể chấn động, bất khả tin tưởng quay đầu lại, thẳng thành thành nhìn áo xám lão giả đang đơ người sau tảng đá.

“Tử Kỳ!” Y thâm tình gọi.

. . .

Áo xám lão giả chậm rãi từ phía cự thạch đi tới, cúi người nhặt lên đại thực hạp (lồng thức ăn) tám tầng, còn đem chén gỗ mộc bồn rơi lung tung dọn dẹp sạch sẽ, sau đó mới Kỷ Vô Dịch ấp lễ nói: “Tham kiến môn chủ.”

Kỷ Vô Dịch buông cầm, vọt tới bên người hắn, kích động nói: “Tử Kỳ! Người rốt cục cũng xuất hiện, người biết ta một mực chờ người không?”

Áo xám lão giả không gợn chút sợ hãi nói: “Khởi bẩm môn chủ, lão hủ Tề Tử Trung.”

Kỷ Vô Dịch thương cảm nhìn hắn, “. . . Không thể đổi lại gọi sao?”

Tề Tử Trung diện vô biểu tình.

“Vậy người vừa rồi là vì tiếng đàn của ta mà dừng chân sao?”

Nếu như bị kinh sợ cũng tính thì. . . Tề Tử Trung miễn cưỡng gật đầu.

Kỷ Vô Dịch cảm động đến tận đỉnh, một bả cầm tay hắn, kiên định nói: “Nga, Tử Trung! Người chính là tri âm mà ta khổ sở kiếm tìm. Sau này chúng ta vĩnh viễn ở cùng một chỗ, người mỗi ngày gánh củi đi qua, ta mỗi ngày đánh đàn cho người nghe.”

. . .

Tề Tử Trung rút tay về, trấn định nói: “Môn chủ. Lão hủ là phụng mệnh lão môn chủ ở chỗ này trông coi Thập Ác lao.”

Kỷ Vô Dịch chớp chớp mắt, “Thập Ác lao?”

Tề Tử Trung nói: “Phải. Là nơi ngày trước lão môn chủ giam giữ ma đầu tội ác tày trời trên giang hồ.”

Kỷ Vô Dịch kinh ngạc nói: “Chúng ta phía sau núi có thứ này?”

“ . . . Có.”

“Lúc nào có?”

“Lúc môn chủ ngài còn chưa cai sữa.”

“Trách không được ta không biết.” Kỷ Vô Dịch tìm được một cái cớ thật tốt.

“ . . . ”

Kỷ Vô Dịch nhìn thực hạp trên tay hắn, “Vậy người hiện tại đi đâu?”

“Đưa cơm.”

“Thế nhưng đã đổ hết ra rồi.” Kỷ Vô Dịch trông mắt xoay chuyển, “Dù sao cũng không đưa được, không bằng nghe ta đánh đàn đi?”

Tề Tử Trung đích khéo mắt giắt một cái, rất nhanh nói: “Môn chủ, lão môn chủ đã từng dặn, cho dù đối mặt với phạm nhân tội ác tày trời, chúng ta cũng phải ứng với thẫu tình đạt lý, không thể xem thường.”

“Nga. Vậy ta và người cùng đi ba.” Kỷ Vô Dịch cười híp mắt nói, “Như vậy lúc đưa xong, người có thể nghe ta đánh đàn nhiều một chút.”

Tề Tử Trung: “. . . ”

Thế núi chót vót, đường nhỏ quanh co.

Tề Tử Trung dáng đi nhẹ nhàng bước chân nhanh nhẹn.

Kỷ Vô Dịch ôm đàn tranh, bước chân trắc trở. Lúc tay áo bị cành cây lần thứ mười ba làm rách, y rốt cục nhịn không được nói: “Tử Trung, y phục của ta rách rồi.”

Tề Tử Trung dừng lại cước bộ, quay đầu nói: “Môn chủ thân thể ngàn vàng, không thích hợp bôn ba, vẫn là trở về đi.”

Kỷ Vô Dịch ủy khuất nói: “Ta không nhận ra đường, Tử Trung muốn đưa ta về sao?”

“Môn chủ, ở đây chỉ có một cái lộ. Người đi theo là được.”

“Ta là nói ta không biết con đường này a.”

“ . . . ”

Đi tiếp mấy trượng, Kỷ Vô Định rút cục vì vất vả mà đem đàn tranh vứt bỏ ven đường.

Tề Tử Trung nhìn đàn tranh tro tro, lại nghĩ không đành lòng nói: “Môn chủ, không bằng để cho ta tới cầm ba.”

Kỷ Vô Định thâm tình ngóng nhìn hắn nói: “Vô phương. Chỉ cần có thể bởi Tử Trung, đừng nói chỉ là một bả đàn tranh, coi như là toàn bộ Huy Hoàng Môn, ta cũng bỏ được.”

Tề Tử Trung cước bộ mất trật tự. Hắn nhìn con đường phía trước, trong lòng bi thương — Nghĩ đến hắn Tề Tử Trung suốt đời quang minh lỗi lạc, tuy rằng bại trong tay Kỷ Huy Hoàng, nhưng là thua đường đường chính chính. Không nghĩ tới già rồi cứ nhiên còn muốn lưng mang tội danh lão nhân họa môn, mị hoặc môn chủ!

“Bất quá Tử Trung a,” Kỷ Vô Định lại chậm rì rì nói tiếp, “Cho dù ta bỏ được Huy Hoàng Môn, Hộ pháp, Đường chủ bọn họ hơn phân nửa là không chịu. Sở dĩ loại chuyện này không có khả năng xảy ra, người không cần quá xoắn xuýt.”

“ . . . ”

Thập Ác lao ở phía sau sườn núi, nơi có nhiều cây cỏ che lấp.

Kỷ Vô Định đi theo sau Tề Tử Trung, khom lưng vào động.

Động khẩu tuy rằng bị bịt kín, thế nhưng trong động cũng rất khô ráo dễ chịu.

Bên phải động đặt một ngọn đèn dài, ước chừng hơn mười trượng, đem bên trong chiếu sáng như ban ngày. Bên trái là một gian lao phòng, mỗi gian dài khoảng chừng hai ba trượng, rộng bốn năm trượng. Giường chiếu bàn ghế, đầy đủ mọi thứ.

Tề Tử Trung khom lưng, từ trong thực hộp lấy ra một chén cơm trắng, một đĩa rau xào bình thường, đặt ở trước lưới lao phòng.

Lao phòng đầu tiên là một thô hán có râu quai nón, hắn không nhận lấy, chỉ là một đường nhìn chăm chăm Kỷ Vô Định.

Kỷ Vô Định ôm quyền nói: “Hạnh ngộ.”

“Người là nhi tử của Kỷ Huy Hoàng?” Thô hán có râu quai nón nói.

“Đúng vậy.”

“Cha người đâu?”

Kỷ Vô Định mặt không đổi sắc nói: “Đã chết.”

Thô hán có râu quai nón giật mình nói: “Hắn thế nào lại chết?”

Kỷ Vô Định nói: “Nghĩ mãi không thông, ưu sầu mà chết.”

Thô hán có râu quai nón đột nhiên quay phía Tề Tử Trung nói như bị quỷ ám: “Hắn thực sự là nhi tử của Kỷ Huy Hoàng? Hắn thực sự là nhi tử của Kỷ Huy Hoàng?! Hắn sao lại là nhi tử của Kỷ Huy Hoàng? Kỷ Huy Hoàng sao lại có loại này nhi tử? !”

Kỷ Vô Định rất chăm chú đáp lại: “Hắn thượng nương ta, nương ta sinh ra ta.”

Thô hán có râu quai nón quay đầu trừng mắt nhìn y, cứ như trên đầu y mọc thêm hai cái sừng vậy.

3. Chương 2

Chương 2 – Môn chủ vô địch (nhị)

Lao phòng thứ hai đột nhiên vươn ra một cánh tay, lóng mịn như mỡ, nhỏ gầy như cọng hành.

Kỷ Vô Địch gặp qua rất nhiều tay đẹp, nhưng đôi này so với những đôi y từng xem qua đẹp hơn chút đỉnh.

Đôi tay hướng y ngoắc một cái, “Tiểu đệ đệ, đến đây.”

Kỷ Vô Địch cười híp mắt tiến lại gần.

Mỹ phụ hơi dựa vào thiết sách (lưới sắt), đôi mắt phượng khiêu khích khê mở. Tay nàng vẫn ở ngoài thiết sách, chỉ cần Kỷ Vô Địch tiến lên một chút, nàng có thể nắm vạt áo y.

Nhưng cước bộ Kỷ Vô Địch lại cố tình dừng lại.

“Tiểu đệ đệ, ngươi không muốn tới gần thêm chút nữa sao?” Mỹ phụ nghiêng người, thạc quả trước ngực kề sát trên thiết sách, có loại cảm giác như muốn tràn ra ngoài.

Kỷ Vô Địch chớp chớp mắt, thở dài nói: “Đại nương, ngươi xuống sắc rồi.”

. . .

Mỹ phụ như bị sét đánh, mặt, ngực, tay đều quỷ dị đơ lại ngay lập tức.

Kỷ Vô Địch thở dài đi qua trước mặt nàng.

Lao phòng thứ ba là một tương sĩ.

Hắn ngay lúc Kỷ Vô Địch đi qua, thoát ra một câu, “Mạng người đã định trước là đoạn tử tuyệt tôn!”

Kỷ Vô Địch Cước bộ dừng lại, kinh ngạc nhìn hắn, “Ai?”

Tương sĩ cười lạnh nói: “Ngươi nếu là không tin, thì cứ chờ xem.”

“Ta điều không phải không tin, ta chỉ là nghĩ ngươi thật lợi hại.” Kỷ Vô Địch kính phục nhìn hắn, “Cư nhiên liếc mắt có thể nhìn ra ta là đoạn tử.”

Cầm tương sĩ tạp sát một tiếng, rớt trên mặt đất.

“Đoạn tử?”

Động chỗ sâu nhất, truyền đến một giọng nam trầm thấp dễ nghe.

Nguyên bản còn đang nhìn đông tới nhìn tây, nói này nói nọ, lao phòng nhất thời yên tĩnh không một tiếng động.

Chỉ còn lại tiếng vang mờ ảo vọng lại.

“Nhượng ta xem xem, có đủ hay không tư cách làm nam sủng của ta.”

. . .

Kỷ Vô Địch tung tăng tung tăng chạy tới.

Lao phòng cuối cùng đối diện với động khẩu, ước chừng lớn bằng ba lao phòng khác, ở giữa dùng thúy trúc bình phong tách ra, phân thư phòng, ngọa phòng (phòng ngủ) cùng ôn tuyền phòng (ôn tuyền = suối nước nóng). Nếu như không phải bên ngoài cũng có thiết sách vây quanh như những phòng khác, Kỷ Vô Địch thật muốn hoài nghi gian phòng này là biệt trang nghỉ dưỡng cha hắn dùng để dưỡng tiểu tình nhân.

Một đạo thân ảnh từ sau bình phong khoan thai đi ra, hắc bào đai ngọc, vẻ mặt kiêu ngạo.

Tề Tử Trung buông thực hạp nhìn hắn, mắt lộ ra ánh nhìn khẩn thiết. “Viên tiên sinh, ngày hôm nay là mừng một.”

Người nọ nhưng nhìn chằm chằm Kỷ Vô Địch nói: “Ta ngày hôm nay không rảnh.”

. . .

Tề Tử Trung nhất thời u oán liếc về phía Kỷ Vô Dịch.

Kỷ Vô Dịch vội vàng dụ dỗ nói: “Không sao không sao, hấn không rảnh, ta rảnh. Đợi lát nữa xuống núi, ta đánh đàn cho người nghe.”

Tề Tử Trung u oán càng sâu.

Người nọ nói: “Người là con của Kỷ Huy Hoàng?” Hấn rõ ràng mới hai mươi tuổi trở lại, nhưng câu hỏi này nghe cứ như là trưởng bối của y.

Khó có được Kỷ Vô Dịch cũng lão lão thật thật đáp lại.

“Người tên là gì?”

“Kỷ Vô Dịch.”

Người nọ nở nụ cười, “Võ công của người liên đầu lang cũng đánh không chết, vậy cũng có thể gọi là vô địch?”

Kỷ Vô Dịch nói: “Võ công của ta đánh không chết một đầu lang, nhưng tiền của ta có thể đề chết mấy nghìn đầu lang.”

Người nọ không cười nữa, “Thứ người có thể cậy vào, bất quá chỉ là một người cha mà thôi.”

Kỷ Vô Dịch nói: “Loại cha này một người là đủ rồi, ta cũng thấy rất đủ.”

“ . . ”

Tề Tử Trung lấy chén đĩa trong thực hạp từng cái từng cái bỏ xuống, “Ta một lúc nữa sẽ tới thu thập.”

Người nọ liếc liếc mắt, “Không cần. Ta không ăn.”

Kỷ Vô Dịch khuyên giải nói: “Người dù có đổ kị với tên của ta thì cơm cũng phải ăn.”

Người nọ trừng mắt nhìn y, nửa ngày mới quay đầu nói: “Ớt xanh xào thịt không bỏ nắm hương. Bạch trảm kê [1] quá già, rau xanh không xào chín. Canh cà chua trứng cứ nhiên chỉ thả một quả trứng gà, ta không ăn.”

. . .

Kỷ Vô Dịch cúi đầu nhìn thức ăn nghiên cứu nửa ngày, “Nếu là ớt xanh xào thịt, liên quan gì nắm hương?”

Người nọ nói: “Ta thích cho nó vào.”

Kỷ Vô Dịch lại nói: “Người là thế nào nhìn ra trong canh cà chua trứng chỉ thả một quả trứng gà?”

Người nọ nói: “Bởi vì nó tịch mạch.”

Kỷ Vô Dịch: “ . . ”

Tề Tử Trung không nói một tiếng đem thực hạp thu thập tốt, cung kính nói: “Ta đây lát nữa trở lại.”

“Không cần. Ta không đói bụng.” Người nọ quay lại Kỷ Vô Dịch nói, “Người lưu lại, bởi ta nói chuyện.”

Kỷ Vô Dịch lắc đầu nói: “Không được, ta muốn ở cùng một chỗ với tri âm của ta.”

Tề Tử Trung bị mọi người chăm chăm nhìn vào, nhất cá đầu lương cá đại [2]. ”Môn chủ. . .”

“Tử Trung. . .” Kỷ Vô Dịch lập tức quay đầu lại, cùng hấn thâm tình nhìn nhau.

Tề Tử Trung nghẹn ngào. Hấn có tài đức gì mà có vinh hạnh ‘đặc biệt’ thế này a!

Người nọ gian nan mở miệng nói: “Các người là... vong niên luyện sao?”

Phanh.

Tề Tử Trung đập đầu vào tường.

Kỷ Vô Định than thở: “Chúng ta là tri âm, là tri kỷ, là Du Bá Nha và Chung Tử Kỳ thời đại. Loại cảm tình này, thế nhân sẽ không hiểu được đâu.”

Mỗ thế nhân: “. . .”

Kỷ Vô Định đi ngang qua, nắm tay Tề Tử Trung, “Tử Trung, đi, ta đi đánh đàn cho người nghe.”

Người nọ đột nhiên nói: “Ta cũng muốn nghe.”

Kỷ Vô Định nghi hoặc nhìn hắn.

Người nọ nói: “Kẻ có võ công kém, cầm hắc là đạn không tề ba?”

Tề Tử Trung: “. . .”

Một lúc lâu sau, người nọ sâu sắc hiểu được, trên đời này, nguyên lai không có nhiều ‘hắc là’ như vậy.

Hắn nhìn ra được Kỷ Vô Định đạn rất chăm chú, cũng nhìn ra được y luyện qua thật lâu, thế nhưng thanh âm bắn ra luôn luôn làm người nghe có cảm giác như nghe đạn miên hoa [3]. Duy nhất khác nhau chính là, nghe người ta đạn miên hoa chỉ ít sẽ không bị khí huyết bốc lên, nhưng nghe Kỷ Vô Định đánh đàn thì sẽ bị.

“Ấu!” Tương sĩ đột nhiên một ngụm tiên huyết phun ra đến ba thước ngoài thiết sách.

Kỷ Vô Định thu tay lại, kinh ngạc nói: “Tử Trung, không nghĩ tới cư nhiên có người còn hiểu ta hơn cả người. Hắn dĩ nhiên có thể trong tiếng đàn nghe ra ta tịch mịch, còn cảm động đến miệng phun tiên huyết!”

Tương sĩ té trên mặt đất, hữu khí vô lực phát phát tay, “Điều không phải, ta mới rồi, chỉ là nghĩ... vận công, không nghĩ tới... lại tẩu hỏa nhập ma.”

Kỷ Vô Định khiêm tốn nói: “Kỳ thực tiếng đàn của ta rất phổ thông, cũng không thể cổ vũ tiến độ luyện công.”

. . .

Tương sĩ nằm trên mặt đất, vẻ mặt chết lặng lại tuyệt vọng.

Kỷ Vô Định sờ sờ cây đàn tranh giữa đường mang về, quay đầu lại trông mong nhìn người nọ không biết từ bao thuở đã rời khỏi thiết sách, kích động hỏi thăm: “Người nghĩ tiếng đàn ta ra sao?”

“Như Hoàng Hà tràn lan.”

Kỷ Vô Định vui vẻ nói: “Lao nhanh như biển, liên miên không dứt?”

“Điều không phải.” Người nọ chậm rì rì thong thả bước đến bên thiết sách, “Là như Hoàng Hà tràn lan, sinh linh đồ thán, tiếng kêu than dậy khắp đất trời.”

Kỷ Vô Định khó lắm mới gặp được người nghe hắn đạn hết một khúc, nhưng vẫn khí định thần nhàn như vậy, không khỏi vuốt tay nói: “Nhân ý cảnh này, không bằng ta đạn thêm một khúc ‘Thập diện mai phục’?”

Người nọ tránh không đáp, đổi lại hỏi: “Huy Hoàng Môn đổ rồi sao?”

Kỷ Vô Định nói: “Trước khi ta tới đây còn chưa có.”

“Nếu không đổ, môn chủ Huy Hoàng Môn như người thế nào lại rảnh rỗi chung quanh đi dạo?”

“Chính là bởi vì Huy Hoàng Môn vẫn chưa đổ, ta mới có thời gian chung quanh đi dạo.” Kỷ Vô Định không hề xấu hổ cười nói, “Bởi vì chúng đệ tử của Huy Hoàng Môn vẫn đang ở nỗ lực kiếm tiền dưỡng ta.”

“. . .” Người nọ không nói gì nhìn phía Tề Tử Trung.

Tề Tử Trung đối mặt với tường, sống chết cũng không quay đầu lại.

Kỷ Vô Định ôm đàn tranh đứng lên, bất ngờ nói: “Lại nói tiếp, ta còn chưa thỉnh giáo cao tính đại danh của các hạ ni?”

Người nọ nói: “Lẽ nào Kỳ Huy Hoàng không có nói qua ta?” Ngự khí của hắn thường thường, nhưng trên khuôn mặt rõ ràng đã lộ ra vẻ không duyệt.

Kỷ Vô Dịch suy nghĩ một chút nói: “Kỳ thực có đề cập qua.”

Người nọ trong mắt tinh quang chợt lóe rồi biến mất, “Nga? Nếu đã đề cập qua, vì sao ngươi còn không biết tên ta?”

“Bởi vì gia phụ nói,” Kỷ Vô Dịch thanh thanh giọng, cố ý học khẩu khí của Kỳ Huy Hoàng nói: “Cái người cần biết, người cuối cùng cũng sẽ biết được. Cái người không nên biết được, người suốt đời cũng không được biết.”

Người nọ trầm mặc giây lát, nói: “Người là từ đâu nghĩ, những lời này có nhắc tới ta?”

Kỷ Vô Dịch nói: “Nếu như ngươi nói cho ta biết tên ngươi, như vậy ngươi chính là ta nên biết được. Nếu là người không nói, đó chính là ta không nên biết được. Vậy không phải là đều bao hàm bên trong sao?”

“ . . .” Người nọ thùy mâu, tự thán phi thán, “Kỷ Vô Dịch. Thoạt nhìn, ngươi so với Kỳ Huy Hoàng thú vị hơn nhiều lắm.”

Kỷ Vô Dịch đắc ý nói: “Cái khác không dám so. Nhưng nói đến sống phóng túng, ta tuyệt đối hậu sinh khả úy.”

“Thật không?”

“Đương nhiên. Không tin, ta ngày mai mang thứ chơi rất vui tới cho ngươi khai nhãn giới!”

“Ta đây rửa mắt chờ ngươi.” Người nọ dừng một chút, ý vị thâm trường nói, “Nhớ kỹ, ta là Viên Ngạo Sách.”

“Ta ngày hôm nay đi quá lâu, phải về rồi.” Kỷ Vô Dịch ôm lấy đàn tranh, đang muốn đi, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, cước bộ dừng quay đầu lại, “Người nghĩ ta có tư cách làm nam sủng của ngươi không?”

. . .

Tề Tử Trung rốt cục nhịn không được một mình lao ra khỏi động.

Viên Ngạo Sách nghe vậy thiêu mi, “Sao không để ngày mai hỏi lại?”

Kỷ Vô Dịch gật đầu nói: “Đúng vậy đúng vậy. Làm nam sủng, không vui vẻ là không được.” Hắn nói, đắc ý rồi đi.

Kỷ Vô Dịch chân trước mới bước vào trang tử (thôn trang), chân sau đã bị Tả Tư Văn ‘thỉnh’ đến phòng nghị sự.

Đang ngồi còn có Hữu Khổng Vũ, Thượng Thước, Chung Vũ và Hạ Hối.

Kỷ Vô Dịch sững sốt nói: “Ai? Ngày hôm nay sao lại đông đủ như vậy? Lẽ nào có việc vui gì muốn tuyên bố? A, chẳng lẽ là A Hữu nỗ lực nhiều năm như vậy, rốt cục làm cho A Tả có?”

“Phốc!” Nước trà từ trong mũi Hạ Hối phun ra ngoài.

Thượng Thước từ trong tay áo rút ra một cây quạt, mở ra, vừa lúc ngăn trở biểu tình trên mặt.

Chung Vũ ngẩng đầu nhìn xà ngang, nỗ lực tìm cách dẫn dắt lực chú ý của mình rời đi.

Hữu Khổng Vũ vỗ án nhảy dựng lên, “Môn chủ! Lão tử đã nói qua mấy trăm lần, không nên đem lão tử cùng tên tử bại hoại này xả thành một đồng!”

Kỷ Vô Dịch vô tội nói: “Ta không có đem lão tử cùng A Tả xả thành một đồng, ta chỉ là đem ngươi và A Tả xả cùng một chỗ. Lão tử vô tội mà.”

Tả Tư Văn hắng giọng căng mặt nói: “Môn chủ, nếu như ngươi đối với luyện võ cũng có loại phản ứng cùng chấp nhất này thì tốt rồi.”

Kỷ Vô Dịch nói: “Không có người nào toàn vẹn cả. A Tả, ngươi thỉnh thoảng cũng nên bao dung khuyết điểm của ta.”

Tả Tư Văn: “. . .”

Thượng Thước trước khi Tả Tư Văn bạo phát, nhanh lên nói: “Chẳng hay Tả hộ pháp triệu tập chúng ta, là có chuyện gì?”

Tả Tư Văn bối quá thân, nỗ lực dẹp lửa giận đang lủi khởi trong ngực, xoay người lại nói: “Là vì việc đại thọ của Vũ Đường Lăng Vân đạo trưởng.”

Kỷ Vô Địch nói: “Loại chuyện này đều không phải dùng tiền giải hạn thì tốt rồi sao?”

Tả Tư Văn nói: “Lăng Vân đạo trưởng đặc biệt mời môn chủ tự mình tới.”

“Ta biết a. Hẳn hàng năm đều đặc biệt mời, thế nhưng mỗi lần hấn đại thọ, ta đều vừa vặn bị bệnh thương hàn.”

“Lần này không giống.”

“Có cái gì không giống?”

Tả Tư Văn nói: “Lần này Lăng Vân đạo trưởng tự mình đến Huy Hoàng Môn mời môn chủ.”

Kỷ Vô Địch ngây người, “Hẳn lúc nào đến?”

“Theo như trên thư mà nói, hẳn là chính ngọ ngày mai.”

Kỷ Vô Địch trấn định nói, “Thu thập bao quần áo, bản môn chủ muốn ra ngoài du lịch!”

[1] Bạch trảm kê: một món làm từ gà, là gà luộc thì phải.

[2] “Nhất cá đầu, lưỡng cá đại” (tục ngữ) ý tứ là: bởi có chút chuyện quá mức phiền phức, hoặc chính mình quá mức không may, vì vậy khiến cho đầu đau tai nhức. Bản thân cũng không có cách nào giải quyết, đối chuyện này thập phần đau đầu.

[3] Dạn miên hoa:

4. Chương 3

Chương 3 – Môn chủ vô địch (tam)

Tả Tư Văn gật đầu nói: “Du lịch cũng được. Thế nhưng ngân phiếu, bạc, tay nải, y phục đều lưu lại.”

Kỷ Vô Địch trơ trẽn hỏi lại: “Vậy có cái gì ta có thể mang đi?”

Tả Tư Văn không biết từ đâu xả ra một đồng vải màu xám, “Có thể dùng để che thân.”

. . .

Kỷ Vô Địch vuốt cằm, hỏi những người còn lại: “Ngày mai ta nên mặc cái gì nghênh tiếp Lăng Vân đạo trưởng ni?”

Cuối cùng Tả Tư Văn một lời dứt khoát, bạch y bạch khố bạch ngoa (giày).

Kỷ Vô Địch nho nhỏ nêu ý kiến, “Bạch y dễ bẩn.”

“Bạch y là ký hiệu của lão môn chủ.”

“Trong ký hiệu của cha ta, nhất định không có dấu bùn ba?”

“Không sao. Lúc Lăng Vân đạo trưởng đến, môn chủ tuyệt không có cơ hội chạm đến bùn bẩn.”

Kỷ Vô Địch nói: “Nước tương thì sao?”

Tả Tư Văn sắc mặt không thay đổi nói: “Môn chủ khẩu vị thanh đạm, chưa bao giờ bị dính nước tương.”

Người nói xạo. Kỷ Vô Địch dùng hai mắt đắm lệt lên án.

Lên án vô hiệu. Tả Tư Văn dùng mặt lạnh quay về.

Kỷ Vô Định suy nghĩ một chút, lại nói: “Nghe nói Lăng Vân đạo trưởng võ công cao cường, ở trên giang hồ có thể xếp vào thập đại cao thủ. Chỉ sợ hần vừa thấy ta, sẽ phát hiện ta võ công không tốt.”

Tả Tư Văn lông mi run lên, còn chưa kịp nói, Hữu Khổng Vũ kia cũng đã nhảy dựng lên, “Môn chủ, người nếu biết võ công không tốt, vì sao còn luôn không chịu bỏ công sức ra hảo hảo luyện võ? Tỷ như ngày hôm nay, rõ ràng đã tới luyện võ tràng, cứ nhiên... cứ nhiên lại vì đánh đàn! Môn chủ, người hoang phế võ học như vậy, không thấy có lỗi với kỳ vọng của lão chưởng môn đối với người, không thấy có lỗi với danh tiếng lớn như vậy của lão chưởng môn ở trên giang hồ, không thấy có lỗi với tuyệt thế võ học mà lão chưởng môn khổ tâm sáng tạo ra sao? !”

Kỷ Vô Định thở dài nói: “Nguyên nhân chính là như thế, cho nên ta mới phải ở chỗ này cho các người hủy hoại a.”

...

Tả Tư Văn khoe miệng không ngừng co quắp, “Hủy hoại?”

Kỷ Vô Định buồn khổ nhìn ngoài cửa sổ, “Kỳ thực, ta vốn nên là một kẻ ăn chơi trác táng. Mỗi ngày xem thanh lâu là nhà, lấy việc đùa giỡn con trai nhà lành làm ham mê, không việc gì thì đấu đấu điếu, có việc thì chơi gà, suốt ngày ở ngoài đường rong chơi, tụ tập với đám hồ bầy cẩu hữu, ăn chơi đàng điếm, ngập trong xa hoa trụy lạc, hoang đường sinh hoạt không tri kỉ ngày này sang ngày khác.”

Tả Tư Văn đưa tay xé đám vải bố xám thành vải rách một bả ném xuống đất, nhìn y gần từng chữ từng chữ một: “Môn chủ, lẽ nào người hiện tại không phải cũng là loại sinh hoạt này sao?”

Kỷ Vô Định u buồn nói: “Đương nhiên là không phải. Ăn chơi trác táng không cần mỗi ngày bị lỗi nhãi vì không học võ, cũng không cần chạy đi nghênh tiếp cái gì Vũ Đường chưởng môn, lại càng không cần mặc y phục màu trắng. Ăn chơi trác táng hẳn là phải mặc màu sắc rực rỡ, y phục thể mới dễ trêu hoa ghẹo nguyệt.”

Thượng Thước thấy Tả Tư Văn sắp ngất đi, không đành lòng tiếp nhận lấy chủ đề, “Thế nhưng ăn chơi trác táng mà gặp phải giang hồ thiếu hiệp thì chỉ có nước bị đánh. Nhưng mà giang hồ thiếu hiệp gặp phải Huy Hoàng Môn chủ thì chỉ còn cách hành lễ.”

Kỷ Vô Định suy nghĩ một chút, nghĩ quả thế, không khỏi tán thưởng nói: “Thượng đường chủ không hổ là Thượng đường chủ, quả nhiên trầm đặc thượng, khấn đặc cao, sẽ không tả hữu bất công.”

...

Thượng Thước dùng quạt ngăn trở nhân thần bốn phía bắn tới, mồ hôi chảy ròng ròng nghĩ: môn chủ, người xác định là đang tán dương, mà không phải là đang khiêu khích ly gián, thay hần gây thù chuốc oán?

Tả Tư Văn nói: “Môn chủ còn nhớ rõ giọng nói và dáng điệu lão môn chủ lúc còn sống không?”

Kỷ Vô Định nói: “Mơ hồ nhớ được.”

Hạ Hối không dám tùy tiện nói: “Môn chủ, lão môn chủ từ thế mới không lâu, người lại chỉ nhớ được mơ hồ, không khỏi có chút. . .”

Kỷ Vô Định đột nhiên ôm ngực, bi thương nói: “Ta cũng không muốn như vậy. Thế nhưng mỗi lần nhớ tới cha ta, ngực ta lại đau đớn khó chịu. Càng nghĩ càng đau đớn, càng đau đớn càng khó chịu đựng. Cứ như vậy phản phản phục phục (lặp đi lặp lại), ta chỉ còn nhớ được mơ hồ.”

Hạ Hối nhất thời cảm động nói: “Môn chủ, là ta trách oan người rồi.”

“Ta tha thứ người.” Kỷ Vô Định lập tức quay trở lại khuôn mặt không hề gì .

Hạ Hối: “. . .”

Tả Tư Văn nói: “Môn chủ nếu nhớ được giọng nói và dáng điệu của lão môn chủ, như vậy đến lúc đó, cứ y dạng đó mà làm là được. Môn chủ cùng lão môn chủ dung mạo có bảy phần tương tự, chỉ cần thần thái cử

chỉ đừng làm người ta chú ý, khẳng định có thể khiến Lăng Vân đạo trưởng nhớ đến trước đây, do đó đối môn chủ sẽ thêm vài phần kính trọng.”

Kỷ Vô Dịch nói: “Kỳ thực ta lại mong muốn hấn ta như nhau. Như vậy hồng bao ta hàng năm tổng sẽ không cần lớn như vậy.”

Tả Tư Văn nói: “Môn chủ yên tâm, hồng bao đó đều không phải từ tiền tiêu vật của người trích ra.”

Kỷ Vô Dịch gật đầu nói: “Vậy là tốt rồi.”

Bởi Vũ Dương là đại phái số một số hai giang hồ, Lăng Vân đạo trưởng ở trên giang hồ uy vọng lại rất cao. Bởi vậy Tả Tư Văn vội vã kết thúc hội nghị, chạy đi an bài việc nghênh tiếp.

Hạ Hối cũng muốn theo Thượng Thước và mọi người xin cáo lui, lại bị Kỷ Vô Dịch đơn độc gọi lại.

“Hạ đường chủ nếu gánh vác nhiệm vụ thủ sơn, nói vậy đối với mọi thứ trên núi đều rõ như lòng bàn tay nhỉ?” Kỷ Vô Dịch cười híp mắt hỏi.

Hạ Hối ưỡn ngực nói: “Môn chủ yên tâm, thuộc hạ tất nhiên đem toàn bộ Huy Hoàng Môn thủ hộ vững như tường đồng vách sắt.”

“Vậy trên núi đường nhỏ lối ngầm, Hạ đường chủ hẳn là cũng rất hiểu biết.”

Hạ Hối nói: “Đây là tự nhiên.”

“Như vậy, ” Kỷ Vô Dịch vỗ vỗ bờ vai của hấn nói, “Thay ta bắt hai con khúc khúc (con dế) đến đây đi. Nhớ kỹ, phải lợi hại đó.”

Hạ Hối do dự nói: “Nếu là để Tả hộ pháp biết. . .”

Kỷ Vô Dịch chỉ vào mũi của mình, “Hạ đường chủ nhớ rõ ta là ai không?”

“Môn chủ a.”

“Môn chủ lớn hay đường chủ lớn?”

“Đương nhiên là môn chủ lớn.”

“Vậy thì người nghe ta, hay là ta nghe lời người.”

“Đương nhiên là ta nghe lời người.”

Kỷ Vô Dịch thoả mãn gật đầu, “Nhớ kỹ a, đêm nay cho ta. Nhất định phải lợi hại đó.”

Hạ Hối cau mày vấn: “Môn chủ, khúc khúc thế nào mới tính là lợi hại?”

Kỷ Vô Dịch lập tức hướng hấn tỉ mỉ kỹ càng giảng giải các loại bí quyết tìm kiếm khúc khúc. Như là đầu thì nên như thế nào, gáy nên như thế nào, cánh nên như thế nào, răng nên như thế nào, thanh âm khi kêu lên thì nên như thế nào...

Thế cho nên hừng đông ngày kế, Hạ Hối gặp phải Thượng Thước câu đầu tiên là: “Cái trán thiếu rộng, con mắt thiếu lồi, cổ quá hẹp, không cần... Kêu một tiếng nghe thử.”

Thượng Thước mở miệng nói: “A?”

“Thanh âm thiếu to, loại xấu.”

Thượng Thước nhìn bóng lưng hấn rời đi, nửa ngày mới buồn bực nói: “Có ý gì?”

Chưa đến chính Ngọ, Tả Tư Văn đã suất lĩnh một đám đệ tử Huy Hoàng Môn đứng ở chân núi, nghênh tiếp Lăng Vân đạo trưởng.

Ước chừng đến chính Ngọ, Lăng Vân đạo trưởng mới mang theo hai gã đồ tôn thanh thoi thanh thoi mà đến.

Tả Tư Văn vội vàng nghênh thượng trước nói: “Huy Hoàng Môn Tả Tư Văn ra mắt Lăng Vân đạo trưởng.”

Lăng Vân đạo trưởng vội vã hoàn lễ, đối với đồ tôn bên cạnh nói: “Thanh Tuyền, Thanh Tâm, vị này là ‘kim bút thư sinh’ Tả Tư Văn đỉnh đỉnh đại danh trên giang hồ, còn không mau tới ra mắt.”

Hai người tiểu đạo sĩ lập tức tiến lên hành lễ, Tả Tư Văn liền nói không dám.

Lăng Vân đạo trưởng nhìn một chút hần phía sau, “Quý chương môn. . .”

Tả Tư Văn không chút hoang mang giải thích: “Môn chủ đã bế quan mấy tháng. Hần trước khi bế quan từng nói, vô luận thế nào đều nhất định phải tham gia thọ yến năm nay của đạo trưởng. Ta tính tính, ước chừng cũng đã sắp tới ngày xuất quan.”

Lăng Vân đạo trưởng lơ đãng cười nói: “Không nghĩ tới Kỹ môn chủ lại giống Kỹ lão môn chủ, đều là võ si.”

Tả Tư Văn nhất thời có loại cảm giác như ăn cơm thiêu qua đêm.

Lăng Vân đạo trưởng vừa hướng lên núi đi, vừa hỏi: “Chẳng hay võ công Kỹ môn chủ hôm nay, so với lão môn chủ năm đó ra sao?”

Tả Tư Văn nói: “Môn chủ tự nói, còn thua xa thật xa.”

“Chỉ sợ là khiêm tốn rồi.” Lăng Vân đạo trưởng nói, “Ta nghe nói võ công Kỹ môn chủ so với lão môn chủ năm đó chỉ có hơn chứ không kém a.”

. . .

Này đến tốt cùng là từ đâu nghe được?

Tả Tư Văn không nói mà nhìn trời.

Bên sơn đạo, thúy trúc dày đặc.

Đột nhiên, một đạo bóng trắng phóng lên cao. Không đợi mọi người thấy rõ, đã chậm rãi tiêu thất trong rừng.

Tả Tư Văn kinh hô: “Môn chủ xuất quan rồi sao?”

Lăng Vân đạo trưởng nói: “Mới rồi là Kỹ môn chủ?”

Tả Tư Văn nói: “Đúng vậy.”

Lăng Vân đạo trưởng vuốt vuốt chòm râu nói: “Ta lần trước gặp hần, hần vẫn còn là một niên thiếu, không ngờ hôm nay cũng đã một mình đảm đương một phía.”

Xoát.

Chỉ thấy trong rừng ánh đao chợt lóe, một loạt thúy trúc ứng với ánh quang mà đổ xuống.

Lăng Vân đạo trưởng cùng Tả Tư Văn không khỏi theo chỗ có ánh đao đi đến.

Chỗ có ánh đao.

Kỷ Vô Định từ trong tay Hữu Khổng Vũ tiếp nhận đao, lại đối với Thượng Thước đang mặc bạch y huy phát tay.

Hữu Khổng Vũ và Thượng Thước vội vàng chạy đến chỗ sâu trong rừng trúc.

“Môn chủ.” Tả Tư Văn người chưa đến, thanh âm đã tới trước.

Kỷ Vô Định len lén thanh thanh giọng nói, sau đó xoay người, một tay để ở sau người, một tay nắm đao, thần tình ngưng trọng.

Tả Tư Văn cùng Lăng Vân đạo trưởng chậm rãi đi tới.

“Môn chủ, Vũ Đường Lăng Vân đạo trưởng đích thân tới.”

Kỷ Vô Định vội vã thu đao ôm quyền nói: “Vân bối ra mắt Lăng Vân đạo trưởng.”

Lăng Vân đạo trưởng nhìn hần từ trên xuống dưới, gật đầu nói: “Quả nhiên càng lớn càng giống lão môn chủ.”

Kỷ Vô Định nói: “Vì là thân sinh mà.”

. . .

Tả Tư Văn ở một bên đột nhiên ho lên.

Lăng Vân đạo trưởng mỉm cười nói: “Kỷ môn chủ trời sinh tính hoạt bát, điểm ấy ngược lại không giống lão môn chủ.”

Tả Tư Văn thở dài nói: “Chỉ trách lão môn chủ đi quá sớm.”

Lăng Vân đạo trưởng nói: “Ta xem võ công mới rồi của Kỷ môn chủ, sợ rằng so với lúc lão môn chủ ở tuổi này còn mạnh hơn mấy phần. Hậu sinh khả úy, nhi thắng vu lam [1], lão môn chủ ở dưới cửu tuyền, nhất định cũng rất vui mừng.”

Kỷ Vô Địch nhìn Tả Tư Văn không đáp lời.

Lăng Vân đạo trưởng có chút không hiểu quay đầu nhìn Tả Tư Văn.

Tả Tư Văn nhất thời có loại cảm giác muốn xông lên bóp chết Kỷ Vô Địch. Thế nhưng hắn đã áp chế lại rất tốt, “Bên ngoài gió lớn, không bằng chúng ta vào nhà hãy nói. Thỉnh.”

Vì vậy, đoàn người lại quay về con đường cũ, hướng trang tử đi tới.

Lăng Vân đạo trưởng đột nhiên nói: “Vì sao bước chân Kỷ môn chủ lại có chút hư nhuyển mất trật tự, không giống như là người tập võ?”

Tả Tư Văn từ lâu đã chuẩn bị tốt đáp án, gợn gàng đáp: “Kỳ thực môn chủ đang nghiên cứu một loại bộ pháp mới. Lúc luyện bộ pháp này thì cước bộ phù phiếm, như thường nhân.”

Lăng Vân đạo trưởng cảm thấy hứng thú nhướng mày nói: “Nga, không biết bộ pháp này có gì hay? Dừng để làm gì?”

Kỷ Vô Địch cướp lời Tả Tư Văn nói: “Bộ pháp này không có tác dụng gì, chỉ là lúc xuống núi tìm việc vui có chút thuận tiện.”

Lăng Vân đạo trưởng vô cùng kinh ngạc nói: “Thế là thế nào?”

Tả Tư Văn dửng dưng cười cứng đờ, con mắt không ngừng hướng hắn phóng ra cảnh cáo.

Kỷ Vô Địch nói: “Bởi võ công ta rất cao, cho nên mỗi lần muốn xuống núi hành hiệp trượng nghĩa, bênh vực kẻ yếu đều tìm không được đối tượng. Cho nên ta chỉ có thể phản phác quy chân [2], sáng chế ra bộ pháp này, có thể làm cho người xấu không đến mức vừa thấy ta đã bỏ chạy.”

Lăng Vân đạo trưởng buồn bực nói: “Dưới chân núi rất không yên ổn sao?”

Tả Tư Văn cười gượng nói: “Đúng vậy đúng vậy, gần đây đạo phi tương đối tịch tịch, có điểm hung hăng ngang ngược.”

[1] nhi thắng vu lam: màu xanh lấy ra từ màu chàm mà xanh hơn chàm, ý tương tự hậu sinh khả úy.

[2] phản phác quy chân: chất phác giản dị, trở về với sự chân thật của thiên nhiên, hòa nhập với tự nhiên. Hình như giống cái tự nhiên đạo của Lãnh Huyết trong Tứ Đại Danh Bổ, ai có đọc chắc biết ^^.

5. Chương 4

Chương 4 – Môn chủ vô địch (tứ)

Lăng Vân đạo trưởng vui mừng nhìn Kỷ Vô Địch, “Nghĩ không ra Kỷ môn chủ dù say mê võ học, vẫn không quên cứu khổn phò nguy, thực sự khiến người khâm phục.”

Tả Tư Văn vừa mỉm cười vừa nghĩ: đáng tiếc hẳn phò chính là phò cái nguy của thanh lâu, cứu chính là cứu cái khốn của sông bạc.

Kỷ Vô Định không khỏi khiêm tốn thêm một phen.

Lăng Vân đạo trưởng lại nói: “Đáng tiếc bản đạo sinh không hợp mùa, ngày sinh mấy năm rồi luôn luôn đúng lúc Kỷ môn chủ bệnh thương hàn, chỉ mong năm nay sẽ không.”

Lời này nói nghe nặng đây.

Tả Tư Văn hướng Kỷ Vô Định nháy mắt liên tiếp.

Kỷ Vô Định quả nhiên vẻ mặt tiếc hận rồi thở dài nói: “Ta cũng hiểu được đạo trưởng hẳn là muốn chọn một ngày khí trời ấm áp để xuất thế.”

...

Con người Tả Tư Văn trờng thiếu chút nữa rút luôn ra ngoài.

Lăng Vân đạo trưởng bình thản ung dung nói: “Đáng tiếc gia mẫu lo lắng còn thiếu chu toàn a.”

Tả Tư Văn rất muốn tìm một cây gậy đem chính mình đánh ngất đi, vẫn tốt hơn đứng ở chỗ này nghe bọn họ dùng quỷ dị ngữ khí để nói những câu quỷ dị. Quay đầu thấy Thanh Tuyền Thanh Tâm hai tiểu đạo sĩ, biểu tình cũng là một dạng muốn cười không dám cười.

Thượng Thước cùng Chung Vũ vừa lúc từ bên trong ra đón, Tả Tư Văn nhân cơ hội dời đi lực chú ý của Lăng Vân đạo trưởng, không chỉ giới thiệu lai lịch, võ công của hai người, tiện thể còn kèm thêm công tích vĩ đại của cả hai từ nhỏ đến lớn.

Hắn nói đến thiên hoa loạn trụ (ba hoa), Thượng Thước và Chung Vũ nghe đến choáng đầu hoa mắt. Không nghĩ tới liên những chuyện như bọn họ ở trên đường nhặt được một đồng tiền, nộp lên lão môn chủ mà Tả hộ pháp cũng đều nói ra được. Thực sự là... Bịa đặt cũng thật quá mức đi!

Vì vậy, lúc Tả Tư Văn ngừng lại để thở, Thượng Thước và Chung Vũ song song biểu thị, chính là việc nhỏ không đáng nhắc đến, dự tri hậu sự hạ hồi phân giải [1]. Nói, liền vui vẻ cùng nhau đem Lăng Vân đạo trưởng tiễn đến tận khách phòng.

Mấy người bọn họ đi rồi, Tả Tư Văn lập tức giận đến tái mặt, cùng với Kỷ Vô Định đang vui vẻ một đường hướng trù phòng đi tới.

Kỷ Vô Định tại trù phòng rót chén nước, một mạch uống hết, đang muốn rời đi, xoay người liền thấy một khuôn mặt đã thành hắc sắc đầy oán hận đang dõi theo y.

“A Tả.” Kỷ Vô Định vỗ vỗ ngực, “Nếu như A Hữu thấy người như vậy nhìn ta, sẽ hiểu lầm mất.”

Oán khí trên đầu Tả Tư Văn phát ra ngày càng nặng.

“A Tả. Kỳ thực ta không phải là không thương người, mà là. . .”

“Môn – chủ!”

Thông thường, lúc Tả Tư Văn nói mà nhe răng nghiêng lợi, có nghĩa là cơn giận của hắn đã thiêu tới ngực rồi. Cho nên Kỷ Vô Định rất biết điều mà an phận.

“Môn chủ, ta nhớ kỹ tối qua đã dạy cho người hôm nay phải ứng đối thế nào rồi mà? Vì sao không theo đó mà nói?!”

Kỷ Vô Định nhìn bàn tay, ủy khuất nói: “A Tả, ta nghĩ ta hẳn là nên thể hiện một chút cá tính của ta. Những lời người nói, cùng với lời cha ta không sai biệt lắm. Thật không mới mẻ. Nếu là như thế, còn không bằng tự người ôm linh vị của cha ta tới.”

Tả Tư Văn nghiêng rằng, “. . . Loại cá tính thích xuống núi tìm việc vui sao?”

Kỷ Vô Định lấy lòng cười nói: “Ta giải thích rất khá a. Hành hiệp trọng nghĩa, bênh vực kẻ yếu, rất phù hợp với phong phạm của môn chủ Huy Hoàng Môn mà. Lăng Vân đạo trưởng cũng rất thoả mãn, rất khen ngợi ni.”

“Vậy chọn một ngày khi trời âm áp để xuất thế, chuyện này là thế nào?”

Kỷ Vô Định đắc ý nói: “Kỳ thực những gì Lăng Vân đạo trưởng nói hôm nay, ta đêm qua đã nghĩ tới. Ta nghĩ a, cái cách tỏ vẻ áy náy của người này quá gượng ép, quá có lệ, quá không có thành ý. Ta nghĩ chúng ta hẳn là nên hóa bị động thành chủ động. Ta vì sao mỗi lần lại bị thương hàn ngay đúng ngày sinh của hắn ni? Đó là bởi vì hắn sinh ra thật không đúng lúc! Người xem, như vậy Lăng Vân đạo trưởng không chỉ không thể trách ta, ngược lại còn rất hổ thẹn rất hối hận nữa.”

Tả Tư Văn đã không còn khí lực để thừa hơi tổn sức nữa

Kỷ Vô Định vỗ vai của hắn nói: “Hôm nay chính là chúng ta đồng tâm hiệp lực, là thời khắc mấu chốt để cùng nhau đem Lăng Vân đạo trưởng đuổi đi, sở dĩ, chúng ta không nên chớ cẩn chớ nữa.”

. . .

Môn chủ vẫn là như vậy. Từ nhỏ đến lớn đều là như vậy.

Dù sao thì cũng nhịn nhiều năm như vậy, một lần nữa cũng không sai.

. . . Ta phải nhịn xuống, nhịn xuống, nhịn xuống!

Tả Tư Văn thật sâu vuốt mặt một cái, sau đó thản nhiên nói: “May là, ta cuối cùng cũng dẫn dắt được lực chú ý của hắn rồi đi.” Đây là điểm duy nhất đáng được ăn mừng của sáng nay.

Thượng Thước vừa lúc tiến đến tìm nước uống, nhìn thấy bọn họ, nhãn tình sáng lên, “Đúng rồi, môn chủ. Vừa rồi Lăng Vân đạo trưởng nhờ ta nói một câu, nói là vì kỳ mẫu thất sách mà cảm thấy rất áy náy. Đây là ý gì?”

Tả Tư Văn trực tiếp đem nước trong ấm trà đổ lên mặt mình.

“ . . .” Thượng Thước liếm liếm đôi môi đang khô khốc, cười gượng nói, “A, Tả hộ pháp khát như thế a? . . . uống toàn bộ?”

Thật vất vả mới thoát thân được khỏi Tả Tư Văn, Kỷ Vô Định hăng hái bùng bùng chạy đi tìm Hạ Hối.

Hạ Hối đang nằm trên giường ngủ đến bất tỉnh nhân sự.

Kỷ Vô Định dùng thanh sắt đẩy ra then cửa, nghênh ngang đi vào nhà.

Hạ Hối nghe được tiếng vang trợn mắt, đã thấy thân thể Kỷ Vô Định hướng mình phi tới.

“Môn chủ!” Hắn cuống quýt ngồi dậy, ba chân bốn cẳng tiếp được y.

Kỷ Vô Định tránh trứ mặt hắn, tả khán hữu khán, sau đó tổng kết nói: “Ta lần đầu tiên phát hiện, Hạ đường chủ rất dễ xem a.”

Hạ Hối căng thẳng đến mức nói cũng không được, “Môn – môn chủ, người – nhảy lên đây làm cái gì?”

“A Hạ.” Kỷ Vô Định biểu tình nghiêm túc không gì sánh được, “Kỳ thực, ta có lời vẫn muốn nói với người.”

Hạ Hối ừng ực nuốt nước bọt.

“A Hạ, kỳ thực ta. . .” Y chậm rãi cúi đầu, lại chậm rãi ngẩng đầu, nhãn thần u buồn mà mông lung, “Ta một mực chờ người. . .”

“Môn chủ!” Hạ Hối nhớ tới lời đồn môn chủ có đoạn tụ chi phích, ngực nhất thời hoảng thành một đoàn, “Ta đã chuẩn bị cưới nữ nhân làm lão bà rồi!”

“ . . .” Kỷ Vô Định không hiểu nhìn hắn, “Ta một mực chờ người đem khúc khúc đưa cho ta. Cái đó và người cưới nữ nhân làm lão bà có cái gì quan hệ?”

Hạ Hối nói lắp nói: “Môn chủ không phải mới nói, nói ta rất dễ nhìn sao?”

“Đúng vậy. Ta vẫn nghĩ người rất khó xem, hiện tại như vậy nhìn kỹ, con mắt ra con mắt, mũi ra mũi, vẫn xem được.”

Hạ Hối ghen một chút, “Vây môn chủ nhảy lên giường làm cái gì?”

Kỷ Vô Dịch đương nhiên nói: “Tối đánh thức người a.”

Hạ Hối: “. . .”

Kỷ Vô Dịch nhảy xuống sàng, chạy loạn khắp gian nhà, “Khúc khúc đâu?”

“Ồ trên bàn mặt.”

Kỷ Vô Dịch quay đầu vừa nhìn, quả nhiên có hai ống trúc. Y mở nắp ống trúc, nhìn vào khúc khúc ở bên trong, quan sát một chút, gật đầu nói: “Cả đêm có thể tìm ra như vậy, cũng coi như không tệ.”

Hạ Hối nói: “Môn chủ, vạn nhất Tả hộ pháp hỏi.”

“Yên tâm yên tâm,” Kỷ Vô Dịch thờ ơ phát tay, “Ta tuyệt sẽ không nói là người cho ta.”

Hạ Hối thở phào nhẹ nhõm.

“Ta sẽ nói là ta tự mình tới phòng người lấy.”

“. . .”

Kỷ Vô Dịch cầm hai khúc khúc cao hứng chạy đến nhà trúc sau núi nơi Tề Tử Trung ở. “Tử Trung, ta tới.”

Tề Tử Trung đang ăn bữa trưa, nghe vậy tay run lên, một muôi canh đụng ngay vào mũi.

Kỷ Vô Dịch từ cửa sổ vói đầu vào, “Tử Trung, người ăn thật là sớm.”

Tề Tử Trung buông cái muôi, móc ra khăn mặt xoa xoa mũi nói: “Ta lát nữa còn phải đi Thập Ác lao đưa cơm.”

“Ân, ta chờ người cùng đi.” Y nắm hai ống trúc, ghé vào cửa sổ mắt trông mong nhìn hẩn.

Tề Tử Trung do dự một chút, “Môn chủ muốn cùng nhau dùng không?”

Kỷ Vô Dịch lập tức dùng tứ chi từ cửa sổ nhảy vào, sau đó tự cố tự địa [2] ngồi ở đối diện hẩn.

. . .

Tề Tử Trung lấy cho hẩn một chén cơm trắng.

Kỷ Vô Dịch bắt đầu và cơm và cơm ăn.

Nhìn dáng hẩn ăn, Tề Tử Trung nhất thời có loại cảm giác cách một thế hệ. Đối lại là Kỷ Huy Hoàng, hẩn nhất định sẽ không ăn như vậy. Đũa và chén phải dùng nước ấm rửa quá một lần, rau phải cho ít muối, cơm phải mềm rần vừa phải. Cả đến cái ghế, quá cao quá thấp đều là không được.

Ngay lúc hẩn đang ngẩn ngơ, Kỷ Vô Dịch đã buông đũa, dùng tay áo lau miệng, kể tục nhìn hẩn với đôi mắt trông mong.

Tề Tử Trung lấy lại tinh thần, kể tục ăn. Mới ăn được hai miếng, đã chịu không nổi ánh mắt tha thiết của hẩn, buông chén nói: “Đi thôi.”

Kỷ Vô Dịch cười híp mắt nói: “Tử Trung, người đối ta thật tốt.”

Tề Tử Trung nói: “Môn chủ, người cũng đã đối ta rất tốt.”

Kỷ Vô Dịch nhân tình sáng lên, “Tử Trung, người nói, muốn ta thế nào đối tốt với người? Núi vàng núi bạc ta tuy là không có, thế nhưng bảo vật vàng bạc thì vẫn có.”

“Người ít tới là tốt rồi.”

Kỷ Vô Dịch suy nghĩ một chút nói: “Ta nguyên bản nghĩ mỗi ngày tới ba lần, nếu Tử Trung nói như vậy, ta mỗi ngày tới hai lần ba.”

“ . . . ”

Tới Thập Ác lao, Tề Tử Trung đi từng gian đưa cơm.

Kỷ Vô Dịch quen thuộc chạy đến gian cuối cùng.

Viên Ngạo Sách từ lâu đã đứng ở sau thiết sách chờ hần.

“Người xem ta mang thứ tốt gì tới đây này?” Kỷ Vô Dịch giống như dâng vật quý giờ giờ ông trúc trong tay lên.

Viên Ngạo Sách thiêu mi nói: “Sẽ không phải là khúc khúc chứ?”

Kỷ Vô Dịch sững sốt, “Người sao lại biết?”

“ . . . ” Viên Ngạo Sách xoay người đi mất.

“Uy, thì là đoán được, cũng phải xem chứ. Thực sự không tệ nga. Rất khổ cực mới tìm được ni.” Kỷ Vô Dịch ở phía sau hần phát tay.

Viên Ngạo Sách quay đầu, không nói gì chăm chú nhìn hần một hồi, sau đó mới lẩm bẩm: “Ta nhất định là ăn no rảnh rồi, mới có thể đối hần có chờ mong.”

Kỷ Vô Dịch ủy khuất nói: “Khúc khúc thật là tốt.”

Viên Ngạo Sách ngồi ở sau thư trác (bàn học), cầm lấy thư bắt đầu xem.

“Người xem thử đi mà, xem thử một cái sẽ thích nó ngay.” Kỷ Vô Dịch giờ ông trúc, ra sức dụ dỗ nói.

“ . . . ”

“Người có đúng hay không sợ sẽ thích tại nó nên mới không dám nhìn.” Kỷ Vô Dịch chuyển sang dùng phép khích tướng.

Viên Ngạo Sách hận không thể đem đầu nhét vào trong sách.

Tề Tử Trung một đường đưa cơm đến đây, cung kính nói: “Viên tiên sinh, thỉnh dùng bữa.”

Viên Ngạo Sách buông thư, nhìn Kỷ Vô Dịch còn đang trơ mặt ra đứng ở một bên nói: “Đuổi hần đi.”

Tề Tử Trung bối rối nói: “Hần là Huy Hoàng Môn môn chủ.” Cho nên không phải là hần không muốn đuổi, mà là không thể đuổi.

Kỷ Vô Dịch vô tâm vô phẩy cười nói: “Không sai, ta là môn chủ. Đất dưới chân người là của ta, bàn trước mặt người là của ta, quyển sách trên bàn cũng là của ta.”

Viên Ngạo Sách hạ thấp mặt lạnh lùng nói: “Người nếu như mở cửa, ta lập tức đi ngay.”

Kỷ Vô Dịch thâm tình chăm chú nhìn hần nói: “Thế nhưng ta luyến tiếc người.”

. . .

Viên Ngạo Sách cầm lấy thư, đưa lên trước mắt, ngăn trở với khuôn mặt chướng mắt ngoài thiết sách.

Kỷ Vô Dịch cũng không cam chịu thoát ra một câu, “Hơn nữa người ăn nhiều cơm của ta như vậy, thân thể của người cũng là của ta!”

[1] dục tri hậu sự hạ hồi phân giải: muốn biết sau đó thế nào thì hồi sau sẽ rõ.

[2] tự cố tự địa: tự nói tự hiểu, tự làm, ở đây chắc hiểu là tự nhiên như ở nhà mình (mặc dù theo lý luận của bạn Kỷ thì đây cũng là nhà của bạn T__T)

6. Chương 5

Chương 5 – Môn chủ vô địch (ngũ)

Ngón tay Viên Ngạo Sách nắm thư chậm rãi chặt lại, ánh mắt từ trên thư quyển chuyển quá, thẳng tắp bắn về phía khuôn mặt đang liều mạng chen vào trong thiết sách, “Chỉ cần người thả ta ra, ta trả người gấp mười lần cơm nước.”

“Nhưng đó đều không phải là những thứ người đã ăn.” Kỷ Vô Dịch rút cuộc cũng đem được nửa khuôn mặt chen vào bên trong.

Viên Ngạo Sách buông thư, thân ảnh đột nhiên vụt qua, người đã đứng ở trước mặt y.

Kỷ Vô Dịch con mắt chuyển hướng lên trên, nịnh nọt nhìn hắn.

Viên Ngạo Sách vươn hai ngón tay, cầm lấy gương mặt y, nheo lại con mắt nói: “Người hiện tại là cường mua cường bán?”

Kỷ Vô Dịch chớp chớp mắt, “Người sờ ta.”

“...” Viên Ngạo Sách không nói gì nhìn chằm chằm nơi ngón tay mình cùng mặt y tiếp xúc.

“Cho nên, ta sẽ cố cho người chịu trách nhiệm ba.” Kỷ Vô Dịch nỗ lực đem mặt sấn tới.

Viên Ngạo Sách buông ra ngón tay, con mắt nhìn về phía động khẩu.

Tề Tử Trung đứng thẳng người nói: “Có người tới.”

Kỷ Vô Dịch quay đầu lại nói: “Vì sao, ta đột nhiên có loại dự cảm bất hảo ni?”

...

“Lăng Vân đạo trưởng, thỉnh.” Tiếng vang của Tả Tư Văn từ ngoài động khẩu thẳng truyền tới trong động.

Kỷ Vô Dịch nửa người trên cứng ngắc.

Tề Tử Trung nhíu mày nói: “Vũ Đường Lăng Vân?”

Viên Ngạo Sách khoanh tay nói: “Lợi hại lắm sao?”

Tả Tư Văn cùng Lăng Vân đạo trưởng hiển nhiên cũng nghe thấy được động tĩnh bên trong.

Tả Tư Văn đi nhanh mấy bước, thấy Kỷ Vô Dịch đang xấu hổ cười thì giật mình nói: “Môn chủ? Người sao lại ở chỗ này?”

Lăng Vân đạo trưởng đi theo phía sau hắn hành lễ nói: “Kỷ môn chủ.”

Kỷ Vô Dịch vội vã hoàn lễ nói: “Lăng Vân đạo trưởng.”

...

Viên Ngạo Sách và Tề Tử Trung kinh dị nhìn hình tượng Kỷ Vô Dịch đột nhiên cao lớn chững chạc.

Tả Tư Văn vội ho một tiếng nói: “Môn chủ lại thu xếp công việc để bớt chút thì giờ đến đây thăm hỏi Thập Ác lao sao?”

Kỷ Vô Dịch lẳng lặng gật đầu.

Lăng Vân đạo trưởng nói: “Nghĩ không ra Kỷ môn chủ tuổi còn trẻ, nhưng làm việc thật chu đáo. Luyện võ sang chiêu, quản lý môn phái, hành hiệp trượng nghĩa, không gì bỏ sót, thật sự là lệnh bản đạo tự thán không bằng.”

Kỷ Vô Dịch khiêm tốn nói: “Ta nguyên tưởng len lén đến đây, không nghĩ tới đã để đạo trưởng phát hiện rồi.”

Viên Ngạo Sách, Tề Tử Trung và những con mắt trong lao phòng song song tràn ngập nghi vấn, tựa hồ như đang tự hỏi: Ngày đến tột cùng là đang xuống (hát) cái gì?

Lăng Vân đạo trưởng nói: “Năm đó Kỷ lão môn chủ vốn tâm tính từ bi, đứng vững giữa áp lực của các đại môn phái trên giang hồ, đem những kẻ đại gian đại ác đồ này thu dung (thu nhận) vào trong Thập Ác lao. Tuy rằng hạn chế tự do, nhưng áo cơm không thiếu, thực là một việc công đức. Bần đạo vốn đang lo lắng Kỷ môn chủ còn tuổi trẻ khí thịnh, không thể thông cảm cho khổ tâm của lão môn chủ, hôm nay xem ra, là ta nghĩ nhiều rồi. Gây dựng sự nghiệp dễ, giữ vững sự nghiệp khó, khó có được Huy Hoàng Môn hai đời môn chủ đều kiệt xuất như vậy.”

Thô hán có râu quai nón ở lao phòng thứ nhất quát lớn: “Lão tử trước đây giết qua mười hai người, trong đó ba người tốt, chín người xấu, sở dĩ lão tử tuy là bị Kỷ Huy Hoàng nhốt ở chỗ này, nhưng lão tử ngực vẫn thấy may mắn. Cho nên những lời này của lão đạo sĩ, phía trước đều hoàn toàn xuôi tai! Nhưng người đem cái tên tiểu vô lại trước mắt này so sánh với Kỷ Huy Hoàng, ta là người đầu tiên phản đối!”

Mỹ phụ ở gian thứ hai cười lạnh nói: “Không biết Lăng Vân đạo trưởng có biết hay không, Kỷ môn chủ mà người luôn mồm kiệt xuất này, kỳ thực là một đoạn tụ ni?”

. . .

Lăng Vân đạo trưởng nhìn Kỷ Vô Dịch. Đôi mắt trước nay ôn hòa, mơ hồ lộ ra một cỗ uy thế.

Tim Tả Tư Văn đã nhảy đến tận cuống họng.

Tim Tề Tử Trung cũng không khỏi chặt lại.

Viên Ngạo Sách cười mị mị nhìn, tâm tình rất tốt.

Một mảnh vắng vẻ, Kỷ Vô Dịch thở dài nói: “Ta sai rồi.”

Tả Tư Văn sắc mặt căng thẳng.

Kỷ Vô Dịch ngẩng đầu, trong tay xuất ra hai ống trúc, “Ta không nên tịch thu thứ tiêu khiển duy nhất của bọn họ.”

. . .

Thô hán râu quai nón và mỹ phụ hiển nhiên không nghĩ tới Kỷ Vô Dịch Cư nhiên có thể mở to mắt mà điên đảo thị phi đến mức này.

Kỷ Vô Dịch kể tục nói: “Tuy rằng ta tịch thu mất khúc khúc của các người, thế nhưng, các người yên tâm, ta vẫn sẽ cho các người cơm ăn mà. Chuyện vừa rồi. . . Ta coi như không có nghe thấy ha.”

Thô hán râu quai nón và mỹ phụ: “. . .” Đây là uy hiếp trắng trợn.

Lăng Vân đạo trưởng thân thủ tiếp nhận ống trúc, mở nắp ra nhìn liếc qua, sau lại mỉm cười trả cho Kỷ Vô Dịch, “Nhà tù không thú vị, đấu đấu khúc khúc cũng không sao.”

Tả Tư Văn rốt cuộc phục hồi lại tinh thần, cuống quýt phụ họa nói: “Không sai không sai. Xem bọn hán vì khúc khúc mà có thể khẩu bất trạch ngôn [1], đổi trắng thay đen, có thể thấy khúc khúc đối bọn họ mà nói, là cỡ nào thiêng liêng, cỡ nào trọng yếu. Môn chủ, ta xem người chính là trả lại cho bọn hán đi?”

“Trả cho bọn hán?” tay Kỷ Vô Dịch cầm ống trúc nhất thời căng thẳng, “Không tốt đâu?”

Tả Tư Văn đem đầu xoay một cái, dùng ót hướng Lăng Vân đạo trưởng, mặt quay về phía Kỷ Vô Dịch tàn bạo cười nói: “Môn chủ. . . Còn không trả cho bọn hán?”

Kỷ Vô Dịch nắm ống trúc không chịu thả.

Viên Ngạo Sách đột nhiên mở miệng nói: “Không phải là của ta sao?”

. . .

Kỷ Vô Dịch lập tức quay đầu lại, dùng nhãn thần nghi vấn: người vừa rồi rõ ràng là không muốn mà.

Viên Ngạo Sách mỉm cười: người muốn đưa hay không đưa.

Kỷ Vô Dịch tung ta tung tãng chạy đến hai tay đưa lên ống trúc.

Viên Ngạo Sách tiếp nhận, để ở trong lòng bàn tay thưởng thức, ánh mắt lơ đãng quét về phía Lăng Vân đạo trưởng.

Kỷ Vô Dịch lo lắng nhìn tay hắn, “Cẩn thận, sẽ rơi ra ngoài đó.”

Tả Tư Văn cả kinh, len lén nhìn sắc mặt Lăng Vân đạo trưởng một chút, cũng không thấy gì khác thường, mới thấp giọng giải thích: “Môn chủ thường ngày cũng rất coi trọng việc sạch sẽ, không thích loài bò sát, nhất là ở trong phòng.”

Lăng Vân đạo trưởng gật đầu.

Kỷ Vô Dịch hướng Viên Ngạo Sách nhỏ giọng nói: “Khúc khúc rất lợi hại, người buổi tối tìm một cái chén đem tụi nó thả cùng một chỗ, chơi sẽ vui biết bao luôn.”

Tả Tư Văn lặng lẽ lau mồ hôi trên trán, đối Lăng Vân đạo trưởng mỉm cười nói: “Tuy rằng môn chủ rất thích sạch sẽ, nhưng hãn càng tôn trọng giá trị tồn tại của mỗi sinh mệnh.”

Lăng Vân đạo trưởng nói: “Kỷ môn chủ quả nhiên không giống người thường.”

Kỷ Vô Dịch nhanh xoay người, đáp lễ nói: “Đạo trưởng cũng rất bạch lý thấu hồng [2].”

...

Tả Tư Văn ở trước cửa làm một cái thỉnh tư thế, “Đạo trưởng, nhà tù ẩm thấp, không bằng theo ta đi ra phía sau núi một chút.”

Lăng Vân đạo trưởng gật đầu ra vẻ sao cũng được nói: “Làm phiền.” Hắn xoay người nhìn Kỷ Vô Dịch nói, “Kỷ môn chủ. . .”

Kỷ Vô Dịch nắm thành thiết sách, xúc động nói: “Ta mỗi lần đến Thập Ác lao, đều nhất định phải cùng các vị lao hữu (bạn trong lao) giao lưu tình cảm, hôm nay mới giao lưu được phân nửa, cho nên chưa thể đi được.”

Lăng Vân đạo trưởng cảm thấy hứng thú nói: “Không biết là làm sao giao lưu, có thể nhượng bản đạo khai khai nhãn giới?”

“Không thể không thể.” Tả Tư Văn cùng Kỷ Vô Dịch song song cự tuyệt nói.

Kỷ Vô Dịch nói: “Độc môn tuyệt học, không thể truyền ra ngoài.”

Tả Tư Văn tức giận nghĩ: là độc môn gia sữ (việc xấu trong nhà), không thể ngoại dương thì có.

Lăng Vân đạo trưởng thất vọng nhưng cũng lý giải mà gật đầu nói: “Là bản đạo đường đột.”

Kỷ Vô Dịch mỉm cười nhìn động khẩu.

Tả Tư Văn nói: “Đạo trưởng thỉnh.”

Lăng Vân đạo trưởng quyền luyện nhìn Kỷ Vô Dịch một cái, thấy y hoàn toàn không có dấu hiệu hồi tâm chuyển ý, mới lưu luyến rời đi.

Chờ khi cước bộ Lăng Vân đạo trưởng cùng Tả Tư Văn hoàn toàn biến mất, Tề Tử Trung mới có thể thở ra.

Hắn thở dài cũng không phải là vì Lăng Vân đạo trưởng, mà là vì Kỷ Vô Dịch. Hắn rút cuộc minh bạch, so với môn chủ càng đáng sợ hơn chính là, có thể giả trang thành một môn chủ rất bình thường.

Kỷ Vô Dịch lại đem mặt tiến tới bên cạnh thiết sách, “Vừa nãy cảm tạ người.”

Viên Ngạo Sách lắc lắc ống trúc, “Chỉ nói cảm tạ?”

Kỷ Vô Dịch nói: “Ta sẽ báo đáp người.”

“Nga? Người chuẩn bị thế nào báo đáp?” Viên Ngạo Sách cảm thấy hứng thú nhìn y.

“Ta muốn lấy thân báo đáp!”

Viên Ngạo Sách đem ống trúc trả lại cho hắn, “Người đi đi.”

Kỷ Vô Dịch ba chân bốn cẳng tiếp được ống trúc, buồn bực nhìn hắn, “Thế nhưng, ta đã hứa* cho người rồi, người sao có thể đuổi ta đi chứ?”

“ . . . ” Viên Ngạo Sách nhìn Tề Tử Trung.

Tề Tử Trung gục đầu xuống, nói khẽ với Kỷ Vô Dịch: “Môn chủ, sắc trời không còn sớm, chúng ta cũng nên trở về đi.”

Kỷ Vô Dịch ủy khuất nói: “Sở dĩ, Sách Sách là không vui vì cách báo đáp của ta sao?”

Viên Ngạo Sách nói từng từ một: “Ai là Sách Sách?”

“Người a.”

“ . . . ” Viên Ngạo Sách sắp xếp một bụng từ ngữ chuẩn bị chửi mắng.

“Không lẽ người muốn ta gọi là Ngạo Ngạo? Nhưng như thế này nghe qua rất giống sói tru a.” Kỷ Vô Dịch lẩm bẩm, “Hay là gọi Viên Viên? Thế nhưng người nhìn qua một chút cũng không ngọt ngào. Nếu không, ta gọi người là A Sách?”

Viên Ngạo Sách nói: “Người là định như thế này báo đáp sao?”

“A sách không thích ta lấy thân báo đáp sao?” Kỷ Vô Dịch con mắt đột nhiên sáng ngời, “Chẳng lẽ, người muốn lấy thân báo đáp cho ta sao?”

Viên Ngạo Sách nghĩ chính mình nén giận ở chỗ này cùng y nói chuyện bản thân đã là một thiên đại sai lầm. Mà hiện tại, hắn sẽ đem toàn bộ sai lầm này sửa chữa. Vì vậy hắn quay đầu, nhắc chân, bỏ đi. . .

“Bất quá cũng không phải vĩnh viễn nga. Lấy thân báo đáp năm năm thì sao?” Thanh âm của Kỷ Vô Dịch ở sau truyền đến.

Viên Ngạo Sách bắt đầu ý thức được mình đi quá chậm.

“Năm năm dài quá hả? Vậy hai năm, hai năm thế nào? Người yên tâm, ta sẽ không ngược đãi người, ta sẽ hảo hảo đối với người, cho người ăn, cho người uống, còn cho người y phục đẹp để mặc nữa.” Kỷ Vô Dịch không ngừng dụ dỗ nói.

Viên Ngạo Sách hồi hận mình trước khi đi, không có lấy gì đó nhét vào miệng của y.

“Ta còn có thể đem người phóng xuất nga!” Kỷ Vô Dịch mới nói xong, cảm giác trên mặt một trận gió phát quá, Viên Ngạo Sách đã đứng ở trước mặt.

“Người vừa nói cái gì?”

“Người lấy thân báo đáp cho ta hai năm, ta sẽ hảo hảo đối với người, cho ăn cho uống ặc.”

“Sau.”

Kỷ Vô Dịch ngoan ngoãn trả lời: “Ta còn có thể đem người phóng xuất.”

Trong Thập Ác lao nhất thời một trận rối loạn.

Không ít thanh âm hô to: “Chúng ta nguyện ý.”

“Chớ nói hai năm, năm năm cũng được!”

“ . . . ”

Tề Tử Trung thất kinh nói: “Môn chủ nghĩ lại!”

Kỷ Vô Dịch xem hắn, lại nhìn Viên Ngạo Sách, vẻ mặt do dự. “Thế nhưng ta rất muốn cùng A Sách ở một chỗ a.”

Tuy rằng vị này môn chủ này tự xưng là đoạn tụ, thế nhưng Tề Tử Trung vẫn quyết định khuyên thử một lần. Hắn nói: “Thiên nhai hà xử vô phương thảo [3]?”

“Chúng không có tốt như A Sách.”

“Thỏ không ăn cỏ gần hang.”

“A sách là hoa không phải cỏ.”

“Đa tình tổng bị vô tình nào [4].”

“Ta giữ A Sách như bảo bối.”

“ . . .” Tề Tử Trung hết chỗ nói.

Viên Ngạo Sách nhìn Kỷ Vô Định, “Người ngoại trừ biết ta là Viên Ngạo Sách, còn biết cái gì?”

“Người là người của ta.”

“ . . .” Viên Ngạo Sách kiềm chế cảm giác hứng thú dâng lên trong lòng, thản nhiên nói, “Người ngày mai hỏi rõ ràng, trở lại cho ta đáp án.”

[1] Khẩu bất trạch ngôn: nói không lựa lời

[2] Bạch lý thấu hồng: câu này hình như có hai cách hiểu. Một là: khuôn mặt trắng trẻo, hai má hồng hào. Hai là: trong trắng có hồng, không giống người thường. Ý bạn Kỷ có lẽ là nghĩa thứ hai.

* Ở chỗ đó có chút hơi khó hiểu do không gì rõ là hứa cái gì, không biết tác giả cố ý chơi chữ hay tại tứ nghĩ nhiều, nên có thể hiểu là “hứa cho người ống trúc mà người còn đuổi ta đi” hoặc “đã hứa gả cho người mà người còn nỡ đuổi ta đi” đều được. Tại phía trên bạn ấy bảo “muốn lấy thân báo đáp” kia.

[3] thiên nhai nơi nào không có cây cỏ. Lấy trong câu

“Thiên nhai hà xứ vô phương thảo

Hà tất đơn luyện nhất chi hoa”

[4] đa tình cuối cùng cũng bị vô tình làm cho đau khổ

Chư vị, thỉnh tha thứ. Lần trước dịch ta không để ý hóa ra phần đối đáp của bạn Kỷ và bác Trung là đối đáp có vần, dịch ra mất hết ý nghĩa của nó nhưng đã lỡ rồi ta cũng không định sửa lại. Dưới đây là đoạn đối đáp đã ‘lỡ’ bị ta phá hỏng:

“Thiên nhai hà xứ vô phương thảo?”

“Tha môn đồ một a sách hảo.”

“Thỏ tử bất cật oa biên thảo.”

“A sách thị hoa bất thị thảo.”

“Đa tình tổng bị vô tình nào.”

“Ngã bả a sách đương tố bảo.”

7. Chương 6

Chương 6 – Môn chủ vô địch (lục)

Tả Tư Văn đưa Lăng Vân đạo trưởng đi quanh một vòng rồi đưa về phòng, đang chuẩn bị hảo hảo ngồi xuống uống chén nước thì thấy Kỷ Vô Định ghé vào bên bàn bát tiên [1], dùng ấm trà của hắn đấu khúc khúc.

“Môn chủ.” Oán hận của hắn đã chất chứa thành một bụng đầy lửa giận bởi vì tìm không được nước để dập mà càng lúc càng mạnh. “Người ngày hôm nay làm ra chuyện tốt lắm!”

Kỷ Vô Dịch hai mắt đăm đăm nhìn chăm chăm ấm trà, nghe vậy thuận miệng nói: “Giúp người vui vẻ là trách nhiệm của chúng ta. A Tả không nên quá tán dương ta.”

“Tán. . . ?” Tả Tư Văn tức giận đến râu mép đều dài nhanh hơn so với bình thường, râu vụn bao một vòng đen quanh môi. Hắn đi quanh bàn ba vòng, mới có thể tính là căn bản ngăn được hỏa, “Môn chủ, người ngày hôm nay đến Thập Ác lao làm cái gì?”

“Gặp A Sách a.” Kỷ Vô Dịch đáp rất tự nhiên.

“A Sách?” Tả Tư Văn ngửa đầu, ở trong đầu tìm kiếm phạm nhân Thập Ác lao có liên quan đến từ Sách. Soát đến, tìm đi, hắn buộc lòng phải cho ra một kết quả duy nhất. “A Sách mà người nói, sẽ không vừa vặn ở tại gian cuối cùng trong Thập Ác lao, họ Viên tên Ngao Sách chứ?”

“Ấn ấn.” Kỷ Vô Dịch dùng đũa đẩy khúc khúc, lơ đãng tán dương, “Trí nhớ A Tả quả nhiên tốt.”

“Không phải là trí nhớ ta tốt, mà là cái người này quá đặc biệt.” Tả Tư Văn hồ nghi nhìn hắn, “Người là thế nào nhận thức hắn? Vì sao muốn đi gặp hắn?”

Kỷ Vô Dịch nói: “Bởi vì ta thích hắn a.”

“ . . . ” Tả Tư Văn bị chấn động nửa ngày, không tiếng động đi ra ngoài.

Không lâu sau, Kỷ Vô Dịch đang tự ai thán một con khúc khúc không tốt, nhanh như vậy đã bại trận, chợt nghe được bên ngoài một trận ồn ào náo động.

Hắn đi tới cửa, chợt nghe trong trận huyên náo có tiếng Hạ Hối hét đến trời long lở đất: “Tả hộ pháp nhảy sông tự tử rồi! Mau tới cứu người. . . A, ai đấy. . . Ta sẽ không. . . Ô, ai, ô ô, người cứu mạng!”

Kỷ Vô Dịch do dự một chút, đang chuẩn bị lặng lẽ ly khai, chợt nghe được Hữu Khổng Vũ rống to một tiếng: “Môn chủ!” Sau đó y lại thấy hắn từ xa công người hướng đây đi tới.

“A Hữu.” Kỷ Vô Dịch cười híp mắt nghênh tiếp hắn, “Người tìm A Tả a, hắn mới đi ra. Ta đi trước.”

“Môn chủ. . . ” Một tiếng gọi mong manh thê lương từ trên vai Hữu Khổng Vũ truyền tới.

Kỷ Vô Dịch khuôn mặt nhăn nhó, đáng thương nhìn Hữu Khổng Vũ, “A Hữu, ta cùng A Tả rất là thuần khiết.”

Tả Tư Văn đột nhiên từ trên vai Hữu Khổng Vũ nhảy dựng lên, cả người ướt sũng đứng trên mặt đất, trừng mắt nhìn hắn, “Môn chủ!”

Kỷ Vô Dịch xem hắn, lại nhìn Hữu Khổng Vũ, đầy thán phục nói: “A Hữu, người thực sự là quá mạnh mẽ. Xem, A Tả đều ướt thành cái dạng này.”

Hữu Khổng Vũ rất cục nạnh không được quay đầu muốn đi, “Lão tử là ăn no rảnh việc mới ở chỗ này cùng các người chơi bạn gia gia tửu [2]!”

“Người đứng lại đó cho ta!” Tả Tư Văn một gạt gạt hết nước trên mặt, trừng mắt nhìn Kỷ Vô Dịch nói, “Môn chủ! Nếu như ta một người nhảy sông tự vẫn còn thiếu, vậy để hắn theo ta cùng nhau nhảy! Như vậy được rồi chứ? Như vậy đã đủ cho người mê đồ tri phản, lãng tử hồi đầu [3] rồi chứ?”

Kỷ Vô Dịch ủy khuất nói: “A Tả, người cùng A Hữu tự tử, chuyện đâu có liên quan gì tới ta?”

Tả Tư Văn hung hăng đạp Hữu Khổng Vũ một cước.

Hữu Khổng Vũ nhảy dựng lên, “Tử bại hoại, ta vừa mới cứu người, người cư nhiên còn đạp ta?”

Tả Tư Văn giọng đầy căm hận nói: “Ta cho người cứu sao? Người nghe được ta nói cứu ta với sao? Một người muốn chết bị người cứu lên bằng một người đang ngủ bị người ta đánh thức. Người nghĩ ta dễ chịu sao?”

Hữu Khổng Vũ giận đến không nói nên lời.

Kỷ Vô Định nói: “A Tả, ta thực sự nghĩ ngươi là một hảo thụ*, phối A Hữu là hảo công, vừa đẹp.”

Tả Tư Văn, Hữu Khổng Vũ: “. . .”

“Môn chủ!” Tả Tư Văn bi phần nói, “Lẽ nào ngươi nhìn ta nhảy sông, nửa điểm hổ thẹn cũng không có sao?”

“A Tả. Nếu như ngươi từ nhỏ đến lớn thấy một người cứ nhảy sông hoài, ngươi sẽ nhin không được muốn thành toàn cho người kia. Bởi vì hấn thực sự quá nỗ lực quá vất vả rồi.” Kỷ Vô Định cảm khái.

Hữu Khổng Vũ cười lạnh nói: “Lão tử đã nói quá, nhảy sông nếu như có hiệu quả, vậy sông đã sớm thành sa mạc rồi. Cũng chỉ có tên ngọc Hạ Hối mới có thể tin ngươi thực sự muốn chết.”

Tả Tư Văn chỉ vào mũi Kỷ Vô Định nói: “Hắn nói hấn thích Viên Ngạo Sách, lẽ nào ta không nên nhảy sông tự vẫn?”

. . .

Con người Hữu Khổng Vũ mở to đến mức không thể to hơn được nữa.

Kỷ Vô Định lắc lắc tay áo, xấu hổ nói: “Con trai lớn không giữ được trong nhà a.”

Hữu Khổng Vũ mờ mịt nói: “Môn chủ, ngươi sao có thể thích. . . Viên Ngạo Sách cái tên đại ma đầu kia ni?”

Kỷ Vô Định nói: “Hắn không lớn (đại) a, thoát nhìn so với ta không lớn hơn bao nhiêu?”

“Hắn tuy rằng tuổi không lớn, thế nhưng mộ những người hấn giết hợp lại, so với con sông tên bại hoại kia vừa nhảy còn muốn lớn hơn.”

Kỷ Vô Định khâm phục nói: “A Sách nguyên lai lợi hại như vậy.”

“Lời vô ích. Hấn đương nhiên lợi hại, hấn là ma giáo Âm tôn, hấn hại người lợi hại nhất.” Tả Tư Văn giận dùm dùm nói, “Lúc đó lão môn chủ dùng sức của chín trâu hai hổ mới tóm được hấn từ trong ma giáo lôi ra, nhốt vào Thập Ác lao, vậy mà ngươi lại còn nói là thích hấn.”

Kỷ Vô Định lắc đầu nói: “Kỳ thực ta muốn nói đều không phải là thích hấn, mà là. . . Ta muốn đem hấn phóng xuất.”

. . .

Hữu Khổng Vũ nói: “Sông ở đâu rồi?”

Hội nghị tối cao của Huy Hoàng Môn.

Kỷ Vô Định ngồi ở nơi cao nhất.

Lúc Tả Tư Văn hùng hồn trình bày lại chân tướng, phòng nghị sự một mảnh lặng im.

Thượng Thuộc suy nghĩ thật lâu, mới nói: “Môn chủ, ngươi đi thanh lâu ở một tháng đi.” Hấn tuy là nói với Kỷ Vô Định, thế nhưng mắt hấn vẫn nhìn Tả Tư Văn.

Tả Tư Văn há há miệng. Hiển nhiên đề nghị đến thanh lâu này hấn vô cùng không muốn, thế nhưng vừa nghĩ đến Viên Ngạo Sách, hấn cân nhắc nhiều lần, chính là ngầm đồng ý.

Kỷ Vô Định lắc đầu nói: “A Sách đã đổi ta lấy thân báo đáp rồi. Cho nên ta phải vì hấn thủ thân như ngọc.”

Hữu Khổng Vũ đập bàn nói: “Môn chủ, cái kia là ma đầu. Hấn vừa được thả ra, giang hồ sẽ lại một mảnh tình phong huyết vũ. Đến lúc đó vô lâm sinh linh đồ thán, ngươi có thể nhẫn tâm sao?”

“Yên tâm. Ta sẽ để ý hấn mà.” Kỷ Vô Định lạc quan nói.

Tả Tư Văn nói: “Môn chủ, ngươi dùng cái gì để ý hấn? Phù Phong thân pháp lão môn chủ truyền lại? Tân Phân kiếm pháp? Lưu Tinh Thiểm Điện chương pháp? Càn Khôn nhất khí công?”

“Dùng tình yêu của ta!” Kỷ Vô Định vỗ ngực.

. . .

Thượng Thước mở miệng nói: “Chúng ta cũng đem môn chủ nhốt lại ba?”

Chung Vũ rất cục mở miệng, “Đây là tạo phản.”

Hạ Hồi kiên quyết phản đối, “Ta tuyệt đối sẽ không đồng ý. Lão môn chủ đối chúng ta ân trọng như núi, môn chủ là cốt nhục duy nhất của lão môn chủ, cho dù hắn có vô lý hơn nữa, chúng ta cũng. . .” Hắn dừng một chút, thanh âm rồi đột nhiên trầm thấp, “Tối đa nhốt ba tháng.”

Thượng Thước nhẹ lay động cây quạt, “Ta vốn chỉ định nói là một tháng thôi.”

Hạ Hồi nói: “. . .”

Tả Tư Văn nhìn về phía Hữu Khổng Vũ, “Không bằng. . .”

Hữu Khổng Vũ trầm mặc không lên tiếng, thế nhưng nhìn từ thế ngồi của hắn, đó là tư thế chuẩn bị tùy thời động thủ.

Kỷ Vô Địch đột nhiên từ trong tay áo xuất ra một khối bạch sắc ngọc bội, mạn bất kinh tâm (thờ ơ, không để ý) để trên bàn tay chơi, “Cha trước khi chết nói, A Tả A Hữu sẽ hảo hảo chiếu cố cho ta khỏe mạnh lớn lên.”

Tả Tư Văn cùng Hữu Khổng Vũ nhìn ngọc bội trong tay hắn, thân thể mãnh cứng đờ.

“Ba vị đường chủ đều là trụ cột của Huy Hoàng Môn, cũng nhất định nhất định sẽ không hại ta.” Kỷ Vô Địch kể tục sâu não.

Thượng Thước bắt đầu nghĩ chủ ý mình vừa đề ra thực lạm (tệ hại) đến cực điểm.

Chung Vũ lại bắt đầu ra vẻ thâm trầm.

Hạ Hồi trực tiếp nhất, hắn khóc rống lên thất thanh nói: “Lão môn chủ, chúng ta xin lỗi người!”

Kỷ Vô Địch yên lặng nhìn ngọc bội.

Một chén trà nhỏ, lại qua thêm một chén trà nhỏ nữa.

Tả Tư Văn thở dài nói: “Môn chủ có phải thực sự muốn đem hắn phóng xuất?”

Kỷ Vô Địch ngẩng đầu, con mắt ngập tràn lửa hy vọng.

Tả Tư Văn cúi đầu trầm ngâm nói: “Viên Ngạo Sách năm đó tuy rằng giết người vô số, thế nhưng nhất ngôn cửu đỉnh. Chẳng bao giờ nghe qua hắn làm trái với lời hứa. Cho nên môn chủ nếu như cố ý muốn phóng xuất hắn, phải cùng hắn ước pháp tam chương.”

Kỷ Vô Địch mãnh gật đầu nói: “Hắn nếu đã đối ta lấy thân báo đáp, như vậy ngày sau tất cả đều có ta phụ trách.”

Hữu Khổng Vũ rất cục nhện không được hỏi: “Môn chủ, người đến tột cùng là coi trọng cái gì ở hắn?”

“Hắn rất đẹp. So với đám các người đều rất đẹp.” Kỷ Vô Địch chạy một cái nhảy một cái đã đi ra ngoài.

. . .

Thượng Thước buồn bực nói: “Dung mạo hơn thế nào chứ?”

Hạ Hồi nói: “Đại khái là mắt hơn mắt, mũi hơn mũi, miệng hơn miệng. . .”

Thượng Thước lung lay cây quạt, “Trách không được đám chúng ta lại xấu hơn.”

Thập Ác lao.

“A Sách, ta tới.” Thanh âm Kỷ Vô Địch từ xa vọng tới.

Viên Ngạo Sách phải thừa nhận, mặc dù hắn mỗi khi thấy Kỷ Vô Địch đều sẽ nghĩ y rất phiền. Thế nhưng trước mỗi lần y tới, hắn lại có điểm chờ mong. Chờ mong không biết lần này y sẽ lần qua lần lại cái gì ngoạn ý.

Kỷ Vô Định cười híp mắt đến gần, “A Sách, chúng ta rất nhanh là có thể ôm nhau rồi. Người có vui không?”

Viên Ngạo Sách bất động thanh sắc nói: “Chẳng lẽ người quyết định đem ta phóng xuất?”

“Đương nhiên!” Kỷ Vô Định từ phía sau lấy ra cái rìu.

Viên Ngạo Sách diện vô biểu tình nói: “Người đây không phải là chuẩn bị dùng nó tới đập cửa chứ?”

“Đương nhiên. Ta đã chọn thật lâu, dao bếp thì quá mỏng, cây búa thì quá lớn, cửa thì quá nhỏ, sàl dao thì lại không đủ sắc. Búa hay nhất, độ lớn vừa phải, độ dài hợp lý.”

“Đây là tinh thiết (thép tinh).” Viên Ngạo Sách nheo lại con mắt, “Người xác định không phải là đang đùa giỡn ta?”

“Đương nhiên là không phải.”

Viên Ngạo Sách khoanh tay nói: “Vậy chìa khóa đâu?”

Kỷ Vô Định nói: “A Tả nói năm ta mười hai tuổi, nhất quyết đòi cha ta cái chìa khóa kia để đi khắp nơi, sau lại đi tới đâu lui cuối cùng không gặp nữa.”

“Dùng chìa khóa để đi khắp nơi?” Biểu tình Viên Ngạo Sách tương đối sâu xa khó lường.

Kỷ Vô Định gật đầu nói: “Kỳ thực cây trâm của mẹ ta dùng cũng rất tốt, bất quá đáng tiếc, không kiên nhẫn làm gãy rồi.”

Viên Ngạo Sách tức giận nói: “Trách không được ta vừa thấy khúc khúc trong lòng đã cảm thấy chán ghét.”

“Kỳ thực khúc khúc vô tội mà.” Kỷ Vô Định nhin không được vì khúc khúc bào chữa.

Viên Ngạo Sách nhìn chiếc rìu trong tay hắn, “Cho nên người chuẩn bị dùng cái này?”

Kỷ Vô Định chà xát bàn tay, giơ rìu lên, “Yên tâm, A Sách, cho dù là không có búa, ta nhất định cũng có thể đem người cứu ra!”

Viên Ngạo Sách đứng ở bên trong liếc nhìn y.

Kỷ Vô Định giơ búa lên cao, đang muốn hạ xuống, đột nhiên thu tay lại nói: “Thiếu chút nữa đã quên, A Sách, chúng ta ước pháp tam chương trước đây.”

Ước pháp tam chương? Bạn Kỷ lại bày ra trò quỷ nữa rồi. Ách, dùng rìu phá thiết sách? Gian nan a

~Người cứ từ từ, ta đi ngủ một giấc.

Tả hộ pháp, Hữu hộ pháp, ba vị đường chủ, các người vất vả rồi!

[1] Bàn bát tiên: Bàn vuông, giống dưới này này :

[2] Bạn gia gia tửu: hình như là một trò chơi của con nít, đóng giả làm cha, mẹ, con cái, cậu dì..., nói chung là đóng giả thành một gia đình

[3] mê đồ tri phản, lãng tử hồi đầu : lạc đường quay lại, lãng tử quay đầu

* Chỗ này là do trong câu trên A Tả nói “người nghĩ ta dễ chịu (hảo thụ) sao?” nên bạn Kỷ mới ‘cố tình’ hiểu nhầm thành như thế. =^_^=

8. Chương 7

Chương 7 – Môn chủ vô địch (thất)

Sớm đã biết trên đời này không dễ có chuyện tốt như thế.

Viên Ngạo Sách sắc mặt bất biến, “Ước pháp tam chương thế nào?”

Kỷ Vô Địch buông riu, từ trong ngực móc ra một cuộn giấy, chậm rãi mở ra nói: “Đầu tiên, người phải thay đổi hoàn toàn, ra khỏi lao phòng rồi không được làm xằng làm bậy, giết người phóng hỏa, bắt cóc cướp giết...”

“Ta lúc nào thì bắt cóc cướp giết?” Viên Ngạo Sách mặt bất đầu biến sắc. Bị nói giết người hấn thừa nhận, việc phóng hỏa hấn tuy không tự tay làm, nhưng đích xác từng sai sử quá, về phần bắt cóc cướp giết... Hấn đường đường là Ám tôn, muốn nữ nhân còn cần dùng loại này thủ đoạn?

... Hơn nữa, lúc hấn bị bắt tới đây mới có mười sáu tuổi, cho dù có nghĩ tới cũng chưa kịp thực thi a.

Kỷ Vô Địch nói: “Đây là A Tả viết. Chính là cái người lần trước cùng Lăng Vân đạo trưởng tới.”

Viên Ngạo Sách nói: “Người là đang ám chỉ ta oan có đầu, nợ có chủ sao?”

“Loại này đạo lý không cần dạy chứ?” Kỷ Vô Địch kỳ quái nhìn hấn.

Viên Ngạo Sách hít một hơi thật sâu, “Còn có điều kiện gì nữa?”

“Còn có, sau này vô luận phát sinh chuyện gì, không được cùng Huy Hoàng Môn đối địch, không được đối Huy Hoàng Môn tâm tồn oán niệm, không được dùng bất cứ thủ đoạn gì dù là trực tiếp hay gián tiếp để trả thù Huy Hoàng Môn, thương tổn đến lợi ích của Huy Hoàng Môn.”

Viên Ngạo Sách nói: “Cứ như vậy?”

“Còn có, phải cải tà quy chính, trừ ác trừ gian, hành hiệp trọng nghĩa, cùng ma giáo triệt để phân rõ ranh giới, làm người tốt.”

“ . . . ”

Kỷ Vô Địch thu hồi giấy, “Vừa rồi là A Tả, hiện tại tới ta nói.”

Khóe mắt Viên Ngạo Sách giật một cái.

“Điều kiện của ta rất đơn giản. Chỉ cần A Sách đối ta lấy thân báo đáp là tốt rồi.”

“Người có thể đi.”

Kỷ Vô Địch sững sốt một chút, “Ta còn chưa thả ngươi ra mà.”

“Ta hiện tại nghĩ, những ngày tháng trong này cũng không có khổ sở như viễn tưởng tượng.” Viên Ngạo Sách phát tay áo đi xa.

Kỷ Vô Địch cầm lấy thiết sách, cẩn cẩn môi nhìn hấn, “A Sách, người không thích điều nào, chúng ta có thể thương lượng thương lượng lại.”

“Không bằng người hỏi ta thích điều nào.”

“Nga, người thích điều nào?”

“Ta điều nào cũng không thích!”

Kỷ Vô Địch nhỏ giọng nói: “Ta vừa rồi chính là hỏi người không thích điều nào mà.”

Viên Ngạo Sách ở bên thư trác ngồi xuống xong, ngẩng đầu còn thấy y đang ở ngoài thiết sách, “Còn không đi?”

Kỷ Vô Địch nói: “Nếu không, chúng ta đổi làm người tốt thành không làm người xấu được không?”

“Vậy có gì khác nhau?”

“Khác nhau chính là người có thể làm một người không tốt không xấu.”

Viên Ngạo Sách nheo lại con mắt, “Người không tốt không xấu?”

Kỷ Vô Định gật đầu.

“Ý của người là nói ta làm người trung dung?” Hắc khẩu khí âm u, “Ta là người sẽ đi trên con đường trung dung sao? Hoặc là kiêu hùng, đạp chúng sinh ở dưới chân, hoặc là hào kiệt, được muôn đời kính ngưỡng. Đây mới là chuyện Viên Ngạo Sách ta phải làm.”

Kỷ Vô Định mỉm cười nói: “Ân. Đó chính là nói đồng ý làm người tốt rồi. Nếu là người tốt, thỉnh thoảng hành hiệp trượng nghĩa cũng rất bình thường, giết người phóng hỏa, bắt cóc cướp giết đương nhiên lại càng không làm. Hơn nữa người tốt sẽ không làm khó người tốt, tự nhiên cũng không làm khó Huy Hoàng Môn. Như vậy, điều kiện của A Tả hết thấy đều tính là đáp ứng rồi.”

Viên Ngạo Sách: “. . .” Hắc lúc nào thì nói hắc đáp ứng?

“Về phần điều kiện của ta, ” Kỷ Vô Định nhìn tay nói, “Đối ta lấy thân báo đáp...”

Viên Ngạo Sách khoe miệng hơi cong, hai mắt lạnh lạnh, “Nghĩ cũng đừng có nghĩ.”

“Chỉ hai năm thôi được không?” Kỷ Vô Định ánh mắt trông mong nhìn hắc, “Người yên tâm, lúc người đi theo ta, ta nhất định sẽ hảo hảo đối với người. Cho người ăn ngon, cho người uống tốt, còn cho người mặc thật đẹp nữa.”

Lao phòng khác có có tiếng nói khẽ: “Đó còn không phải là nam sủng?”

Tay Viên Ngạo Sách đặt trên thư trác hơi khẽ động.

Thanh âm kia liền phát sinh một tiếng kêu thảm thiết, sau đó là tiếng ngã sấp xuống.

Kỷ Vô Định vội vã xua tay nói: “Đều không phải là nam sủng, tuyệt đối không phải là nam sủng.”

“Nga? Vậy là cái gì?”

Kỷ Vô Định suy nghĩ một chút nói: “Tùy tùng?”

“. . .” Ngón tay Viên Ngạo Sách ở trên thư trác gõ gõ, “Đây là toàn bộ điều kiện của người.”

Kỷ Vô Định nói: “Kỳ thực còn có. . .”

Sắc mặt Viên Ngạo Sách bắt đầu âm chuyển đa vân [1].

“Trong lúc người làm tùy tùng, người phải nghe lời ta.” Kỷ Vô Định cười hì hì nhìn hắc, “Đây cũng không khó làm ha?”

. . .

Trong đồng điều kiện điều này khó nhất!

Viên Ngạo Sách nhìn quanh nhà tù bốn phía. Tuy rằng hắc là Âm tôn, thế nhưng cả ngày đứng ở nơi âm u như vậy, ở đến tám năm, phật cũng bốc hỏa.

“Chỉ có hai năm?” Hắc xác nhận nói.

Kỷ Vô Định liếc mắt gật đầu.

Viên Ngạo Sách chậm rãi đứng dậy, một lần nữa đi tới trước lao phòng, kỹ càng đánh giá hắc.

Kỷ Vô Định ngoan ngoãn đứng thẳng, mặc cho hắc nhìn.

Tương sĩ đột nhiên mở miệng nói: “Kỷ công tử, người nếu là không chê khí, không bằng thuận tiện cũng đem ta thả ra ngoài đi? Những điều kiện người nói ta đều có thể đáp ứng hết. Không chỉ như thế, ta còn có thể đáp ứng gia nhập Huy Hoàng Môn, giúp công tử làm việc.”

“Người không được.” Kỷ Vô Định một ngụm phủ quyết.

“Vì sao?” Ngắc đầu chờ đáp án không chỉ có mình tương sĩ, các lao hữu khác cũng đều vểnh tai nghe.

Kỷ Vô Định nói: “Bởi vì các người rất khó coi.”

. . .

“Khó coi?” Mỹ phụ hỏi lại nghe chói tai nhất.

Tương sĩ dừng lại thật lâu sau, gấp gáp hỏi thăm: “Các người nơi này có ai tinh thông thuật dịch dung?”

“ . . . ”

Viên Ngạo Sách khoanh tay cúi đầu liếc nhìn Kỷ Vô Định, “Người phóng ta, chính là vì ta đẹp?”

Kỷ Vô Định vừa cầm rìu vừa gật đầu.

“ . . . ” Viên Ngạo Sách không nói gì. Chẳng lẽ không phải vì quá khứ huy hoàng của hắn, vì võ công tuyệt thế sao?

Đang!

Búa đập vào trên thiết sách, phát sinh ra tiếng va chạm lạnh lạnh.

Viên Ngạo Sách nhìn hoa ngân trên thiết sách, khinh thương mà xoay người, “Người từ từ chém, ta đi trước ngủ một giấc đây.”

Kỷ Vô Định trợn mắt há hốc mồm nhìn thân ảnh thông dong của hắn, “Người không giúp ta cùng nhau chém?”

“Nếu như ta đã đáp ứng điều kiện của người, vậy người cũng nên thực thi hứa hẹn của người thả ta ra ngoài.” Viên Ngạo Sách nghiêng người hướng bên trong, nằm ở trên giường, “Ta hiện tại cần phải làm chính là hảo ngủ một giấc.”

“Thế nhưng người là tùy tùng của ta, hắn là phải giúp ta.”

“Trước khi người thả ta ra, kẻ ước chưa thành lập.”

Kỷ Vô Định nhìn rìu, lại nhìn bóng lưng hắn, gật đầu nói: “Có đạo lý.” Hắn kéo theo rìu chạy đi mất.

Khoảng chừng nửa canh giờ sau, tinh anh của Huy Hoàng Môn đều tụ tập đầy đủ trước cửa lao phòng của Viên Ngạo Sách.

Tả Tư Văn nói: “Môn chủ. Người đã nói là muốn thả hắn ra, nên tự lực cánh sinh đi.”

Kỷ Vô Định vuốt rìu từ đầu tới đuôi nói: “Thế nhưng trong ước pháp tam, không có không giết người phóng hỏa, bắt cóc cướp giật, làm người tốt... theo A Tả nghĩ, kỳ thực những điều kiện này có thể không có không?”

“ . . . ” Tả Tư Văn quay đầu nhìn về phía trên giường, Viên Ngạo Sách giống như đang ngủ say, “Người thực sự có thể bỏ qua chuyện cũ, không tìm Huy Hoàng Môn gây phiền phức?”

Viên Ngạo Sách cười lạnh nói: “Kỷ Huy Hoàng đã chết, toàn bộ Huy Hoàng Môn còn có ai đáng để ta tìm gây phiền toái?”

“Vậy người cũng thực sự quyết định sẽ không về ma giáo?”

“Ta bị giam tại chỗ này tròn tám năm, bọn họ nhưng ngay cả nhìn cũng chưa từng tới nhìn một cái, loại này địa phương ta còn đi làm cái gì?”

Tả Tư Văn nghĩ có lý, khẩu khí rất là hòa hoãn nói: “Vậy người cũng nguyện ý làm người tốt?”

. . .

Viên Ngạo Sách bị ‘người tốt’ hai chữ làm cho da gà nổi toàn thân. “Vậy muốn xem, người tốt mà người nói là cái dạng người gì?”

Kỷ Vô Định nói: “Kính già yêu trẻ, thật thà với cha mẹ hòa thuận với láng giềng, giúp người nghèo giúp người bị nạn, giúp đỡ kẻ yếu.”

Viên Ngạo Sách: “. . .”

Những người khác: “. . .”

Tả Tư Văn thở dài nói: “Nếu không có dị nghị thì bọn ta động thủ đây.”

Kỷ Vô Định đem rìu đưa cho hắn. Hắn lập tức chuyển tay đưa cho Hữu Khổng Vũ.

Hữu Khổng Vũ kêu lên: “Tử bại hoại, ngươi không phải nói động thủ sao? Giao cho ta làm cái gì?”

Tả Tư Văn không hề xấu hổ nói: “Loại việc này ‘tư văn bại hoại [2]’ ta sống đến giờ cũng không có làm. Ngươi nếu như vậy khổng vũ hữu lực [3], đương nhiên việc nhân đức không nhường người khác rồi.”

Hữu Khổng Vũ đem rìu đưa cho Thượng Thước ở bên kia, “Các ngươi tới!”

Thượng Thước nhìn về phía Chung Vũ, Chung Vũ nhìn về phía Hạ Hối.

Hạ Hối đưa tay tiếp nhận, “Năm đó lão môn chủ vì làm Thập Ác lao, đặc biệt thỉnh người chế tạo tinh thiết làm sách lan (hàng rào). Chỉ sợ không phải trong chốc có thể chém đứt được.”

Kỷ Vô Định cười híp mắt nói: “Không sao, ta đợi.”

Tả Tư Văn cảm khái vuốt thiết sách, “E rằng lúc lão môn chủ lập nên Thập Ác lao, cũng nghĩ không ra cứ nhiên có một ngày, lại do chúng ta đem rìu tới chém đứt nó.”

Kỷ Vô Định nói: “Nếu một ngày trong Thập Ác lao không còn tù phạm, cha ta dưới suối vàng có biết, chắc chắn sẽ thật cao hứng.”

Tả Tư Văn kinh ngạc nhìn hắn, “Môn chủ?”

“Như vậy có thể bớt được rất nhiều bạc.” Kỷ Vô Định thở dài nói, “Bọn họ đều là ăn cơm không trả tiền a.”

. . .

Tả Tư Văn nhìn nóc động. Có nhiều lúc, nghe nửa câu đầu làm mình vui vẻ là tốt rồi, hà tất phải nghe thêm nửa câu sau để tự mình tìm khó chịu ư?

Chém tinh thiết quả nhiên khó khăn.

Từ Hạ Hối, Hữu Khổng Vũ đến Chung Vũ, Thượng Thước, cuối cùng cả Tả Tư Văn cùng Tề Tử Trung đều phải ra tay, vẫn là tới tới lui lui tận ba vòng nhân thủ, cuối cùng mới có thể chặt bỏ được một thanh thiết sách.

Kỷ Vô Định so so độ rộng, đối Viên Ngạo Sách nói: “Có thể chui ra chưa?”

Viên Ngạo Sách nhìn nhân thần chờ đợi của mọi người, lại đưa mắt nhìn thiết sách, thản nhiên nói: “Các ngươi đều xoay người đi chỗ khác.”

. . .

“Vì sao?” Tả Tư Văn nhíu. Sẽ không phải hắn vừa chui ra đã nghĩ đến đánh lén bọn họ chứ?

Viên Ngạo Sách tức giận nói: “Việc chui ra khỏi đây khó coi như vậy, lẽ nào muốn ta làm trò trước mặt cho các ngươi coi?”

Hữu Khổng Vũ nhin không được nói: “Kháo. Lão tử quần ngươi đẹp xấu, ra được mới là quan trọng! Không nên lãng phí thời gian của lão tử.”

“Không lẽ, các ngươi muốn chém thêm thanh nữa?” Viên Ngạo Sách mạn bất kinh tâm vuốt vuốt thiết sách.

Con mắt Hữu Khổng Vũ trừng trừng như muốn phát ra tia lửa.

“Xoay người xoay người, tất cả mọi người xoay người.” Kỷ Vô Định nhưng thật ra rất phối hợp, là người đầu tiên xoay người đi chỗ khác.

Những người khác thấy môn chủ như vậy, không thể làm gì khác hơn là tâm không cam tình không muốn mà nhất nhất quay người lại.

Tả Tư Văn đối Hữu Khổng Vũ nhẹ giọng nói: “Cẩn thận phòng bị.”

Hữu Khổng Vũ cười nhạo nói: “Còn cần người nói.”

Kỷ Vô Định từ trong tay áo móc ra một cái gương đồng nhỏ, đặt ở trước mặt ba người, “Này, cùng nhau xem.”

. . .

Trong gương, Viên Ngạo Sách chính là nghiêng thân thể, từ trong hai thanh thiết sách từ từ từng chút một lách ra ngoài.

Chương tiếp, bạn Kỷ và bạn Sách bắt đầu ở chung. Coi bạn ấy dùng ba tác lược của mình để ‘lung lạc’ chồng bạn thế nào nha.

Lăng Vân đạo trưởng VS Âm tôn đại nhân

[1] Âm chuyển đa vân: giống như hiện tượng trời sắp mưa ấy

[2] [3] tư văn = nhã nhặn, khổng vũ hữu lực = rất mạnh mẽ, rất có sức lực, Tả ca chơi chữ, lấy tên hai người, ý nói ‘người như tên, ta văn nhã thế này mà làm ba cái chuyện đó sao? Người làm đi!’

9. Chương 8

Chương 8 – Môn chủ vô địch (bát)

“Khái khái.” Lúc Viên Ngạo Sách từ trong lao phòng ra xong, Tả Tư Văn và Hữu Khổng Vũ cũng ‘vừa vặn’ xoay người.

Kỷ Vô Định nhưng vẫn đưa lưng về phía nhà tù, lễ phép hỏi thăm: “Được chưa?”

“Ân.” Viên Ngạo Sách lạnh lùng trừng mắt nhìn Tả Tư Văn và Hữu Khổng Vũ.

Kỷ Vô Định lúc này mới xoay người lại.

Tả Tư Văn vội ho một tiếng, “Để thuận tiện, Viên tiên sinh sau khi ra ngoài, chính là sửa tên đi.”

Viên Ngạo Sách không duyệt nói: “Tên của ta có cái gì khó nghe sao?”

Tả Tư Văn nói: “Tên của Viên tiên sinh tự nhiên là như sấm bên tai. Nhưng vấn đề chính là vì như sấm bên tai, nếu như kẻ thù của người biết người đã ra khỏi Thập Ác lao, sợ rằng chỉ ít ngày nữa là sẽ tìm tới cửa. Đương nhiên, với tu vi võ công của Viên tiên sinh tuyệt đối sẽ không sợ những người đó. Chỉ là Viên tiên sinh vừa nãy đã đáp ứng chúng ta sẽ bỏ ác theo thiện, nếu là lập tức lật lọng, đả thương tính mệnh người khác, vậy có. . .”

Viên Ngạo Sách nói: “Ta bao giờ thì nói ta muốn đả thương tính mệnh người khác?”

Tả Tư Văn nói: “Vậy Viên tiên sinh chuẩn bị làm sao ứng phó những người đó?”

“Cái đó cùng ta có cái gì quan hệ?” Viên Ngạo Sách khước miệng khê cong, “Các người nếu không muốn ta đả thương tính mệnh người khác, vậy đừng để những người đó xuất hiện trước mặt ta. Đương nhiên, vạn nhất bọn họ xuất hiện, ta cũng không ngại tiện tay giải quyết. Đương nhiên, đó cũng không thể tính là giết người, mà phải tính là tự bảo vệ mình.”

Hữu Khổng Vũ nhin không được nói: “Viên Ngạo Sách, người có dám vô sỉ thêm chút nữa không?!”

Viên Ngạo Sách nói: “Không dám, ta thừa nhận đối với người vô sỉ.”

Tả Tư Văn cười nhạo nói: “Ngu ngốc.”

Hữu Khổng Vũ nhất thời quay đầu trừng mắt nhìn hắn, “Tử bại hoại, người nói cái gì?”

“Ta nói ngu ngốc.”

“Người cư nhiên chửi ta ngu ngốc!” Hữu Khổng Vũ xắn tay áo chuẩn bị xông lên.

Tả Tư Văn nhàn nhàn nói: “Ta chỉ nói ngu ngốc, chưa nói là ai ngu ngốc, sao có vài người cứ thích tự đưa mình lên cửa thể nhỉ?”

Hữu Khổng Vũ lộ ra nửa đoạn khuỷu tay đã nổi gân xanh.

Thượng Thước ho nhẹ một tiếng nói: “Hai vị hộ pháp, thời gian không còn sớm nữa.”

Tả Tư Văn ngẩng đầu thì thấy Thượng Thước hướng hắn liếc mòng sử trứ nhân sắc [1]. “Viên tiên sinh vừa mới ra khỏi Thập Ác lao, chúng ta nên thay hắn tiếp phong tẩy trần [2] mới phải.”

Hữu Khổng Vũ cười lạnh nói: “Vậy chẳng phải là hắn còn có thể có lần thứ hai ra khỏi Thập Ác lao?”

Tả Tư Văn đặc biệt có thâm ý nói: “Thế sự khó liệu a.”

Viên Ngạo Sách nói: “Cần dùng vây bụng bào ngư nấu nhân sâm [3] để súc miệng.”

. . .

Thượng Thước phóng khoáng hỏi: “Lúc súc miệng xong thì sao?”

Viên Ngạo Sách nói: “Ta muốn ăn canh cà chua nấu trứng có bỏ hai quả trứng gà và cải xào nấm hương.”

Mọi người: “. . .”

Trên bàn cơm.

Mọi người chết lặng nhìn Viên Ngạo Sách thực sự dùng canh vây bào ngư súc súc, lại chậm rãi ăn rau cải xào nấm hương.

Hạ Hối nói: “Cái này so với vây bào ngư ăn ngon hơn?”

Viên Ngạo Sách thiêu mi nói: “Mỗi người mỗi sở thích. Người thích ăn cái gì không lẽ còn muốn ta quyết định sao?”

Hạ Hối nghĩ hoài vẫn không lý giải được gấp một khối bào ngư, “Nó sao lại không so được với rau xào nhỉ?”

Kỷ Vô Định ngồi ở bên cạnh Viên Ngạo Sách liếc mòng gấp nấm hương cho hắn, “A Sách phải ăn nhiều một chút mới có thể trắng trẻo mập mập được.”

Tay Viên Ngạo Sách cầm chiếc đũa hơi ngừng lại, “Trắng trẻo mập mập?”

Kỷ Vô Định gật đầu, quan sát khuôn mặt hắn, lắc đầu nói: “A Sách trắng thì có trắng, thế nhưng quá gầy, một chút thịt cũng không có.”

Viên Ngạo Sách nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta tạm thời cho rằng đó là khen ngợi.”

Tả Tư Văn nói: “Ta rất hiếu kì chính là, nấm hương làm thế nào có thể khiến cho người ăn vào lại trắng trẻo mập mập ra?”

Kỷ Vô Định mỉm cười nói: “Bởi vì A Sách không giống người khác mà.”

Đũa Viên Ngạo Sách trong bát chọc một cái, nói: “Khen ngợi mỗi ngày một lần là đủ rồi.” Hắn mí mắt đột nhiên nhấc lên, “Có một cao thủ đến.”

Tả Tư Văn cùng Hữu Khổng Vũ đều là cả kinh.

Chỉ giây lát, quả nhiên có tiếng bước chân đến gần.

Tả Tư Văn đối hắn càng kiêng kỵ. Tám năm Viên Ngạo Sách ở Thập Ác lao, sợ rằng không làm cho võ công giảm xuống, ngược lại càng tinh tiến nhanh hơn. Hôm nay cho dù lão môn chủ còn ở trên đời, cũng chưa

chắc lại có thể đem hấn giam cầm. Nghĩ tới đây, lại không khỏi hối hận đã nhất thời nhẹ dạ, đáp ứng Kỷ Vô Định đưa hấn phóng xuất.

Thượng Thước nói: “Hiện giờ có thân thủ như vậy trong bản môn, hấn chính là. . .”

“Các vị đều ở đây a.” Lăng Vân đạo trưởng người chưa tới, tiếng đã tới trước.

Tả Tư Văn vô thức nhìn về phía Viên Ngạo Sách, lại thấy hấn như trước khoan thai ăn nấm hương.

Kỷ Vô Định đã đứng lên, hướng Lăng Vân đạo trưởng đang đi vào chấp tay nói: “Đạo trưởng hữu lễ.”

“Bần đạo theo mùi thơm mà tới, hy vọng không quấy rầy Kỷ môn chủ cùng các vị.” Lăng Vân đạo trưởng cười mị mị quét mắt nhìn mọi người đang ngồi, cuối cùng ánh mắt dừng trên người Viên Ngạo Sách. “Vị thiếu hiệp này, thật là lạ mắt.”

Viên Ngạo Sách cũng không ngẩng đầu lên nói: “Đương nhiên. Bởi vì ta đời này lần đầu bị người coi là thiếu hiệp.”

Lăng Vân đạo trưởng nói: “Thế nhưng vừa nhìn lại, lại nghĩ có vài phần trông quen quen.”

Kỷ Vô Định tán dương: “Đạo trưởng không hổ là đạo trưởng, con mắt vừa nãy vẫn còn sống, mới qua một câu nói đã chín rồi, nẩu cũng thật nhanh [4].”

“Khái khái.” Tả Tư Văn hướng hấn ột ánh mắt cảnh cáo.

Lăng Vân đạo trưởng lơ đãng cười nói: “Lại nói tiếp, vị thiếu hiệp này có vài phần giống một vị trong Thập Ác lao. Bất quá bần đạo tuổi già hoa mắt, cũng có thể nhìn lầm, hy vọng thiếu hiệp không cảm thấy phiền lòng. Chẳng hay thiếu hiệp tôn tính đại danh.”

Tả Tư Văn trong lòng căng thẳng.

Viên Ngạo Sách ngẩng đầu, đạm nhiên nói: “Viên Ngạo Sách.”

Lăng Vân đạo trưởng gật đầu, “Thì ra là ma giáo Âm tôn.” Về mặt của hấn thần nhiên lại tự nhiên, không có chút kinh ngạc, phảng phất như người được nói tới không phải là ma giáo Âm tôn, mà là tùy tiện một người nào đó trên đường.

Tả Tư Văn cả người nhất thời có điểm nhìn không ra suy nghĩ trong lòng hấn.

Cả Viên Ngạo Sách đều có điểm nghi hoặc.

Nhưng thật ra Kỷ Vô Định chính là cười hì hì, “Đạo trưởng cũng đã nghe qua tên của A Sách sao?”

Lăng Vân đạo trưởng cười dài nói: “Năm đó ma giáo Âm tôn một đêm tru sát một trăm hai mươi người của Lục Nguyệt sơn trang, cả giang hồ khiếp sợ, bần đạo có thể nào không biết?”

Viên Ngạo Sách nói: “Ta chỉ giết tám mươi sáu người. Ba mươi tư người khác cùng ta không quan hệ.”

Lăng Vân đạo trưởng nói: “Người nghĩ tám mươi sáu người đó là nên giết?”

Viên Ngạo Sách nói: “Bọn họ mỗi người đều cao to, tay chân đầy đủ, lại học qua võ công. Chết ở trên tay ta chỉ có thể nói là kỹ không bằng nhân, vì sao không nên giết? Ngày đó nếu không phải ta giết bọn hấn, sẽ là bọn hấn giết ta. Đến lúc đó, ai sẽ đi hỏi, ta Viên Ngạo Sách có đáng giết hay không?”

Kỷ Vô Định xúc động nói: “A Sách, nếu ngày sau ngươi bị người khác giết, ta nhất định sẽ thay ngươi hỏi một chút.”

Viên Ngạo Sách: “. . .”

Lăng Vân đạo trưởng lại nói: “Học võ là vì cường thân kiện thể, sao có thể dùng làm vũ khí để đấu đá tranh đoạt với nhau?”

Viên Ngạo Sách cười lạnh nói: “Nếu chỉ là cường thân kiện thể, hà tất phân ra bạch đạo hắc đạo? Nếu chỉ là cường thân kiện thể, vậy tại sao Lục Nguyệt sơn trang luôn miệng muốn thảo phạt ma giáo bọn ta? Hay là, bọn họ cho rằng thảo phạt ma giáo vừa vặn có thể khiến bọn họ càng thêm cường thân, càng thêm kiện thể?”

“Bọn họ bắt quá chỉ là nói miệng dương oai, vẫn chưa chân chính động thủ.”

“Tay chân làm ra việc trong lòng suy nghĩ, mồm miệng nói ra việc trong lòng suy nghĩ. Chỉ bằng việc bọn hắc trong lòng nhục mạ ma giáo ta, ta liền có thể đem bọn hắc giết ngàn lần vạn lần, huống chi hắc còn đem những lời này nói ra miệng?”

Kỷ Vô Dịch lắc đầu nói: “A Sách, người nói sai rồi.”

Viên Ngạo Sách trừng mắt nhìn hắc, “Ta nói sai ở đâu?”

“Đầu tiên, mỗi người đều chỉ chết một lần, cũng chỉ có thể bị giết một lần. Người làm sao giết bọn hắc ngàn lần vạn lần?” Kỷ Vô Dịch lại duỗi ra hai ngón tay, “Thứ hai, hắc nếu là không nói ra miệng, người làm sao biết hắc trong lòng nghĩ gì. Người không biết suy nghĩ trong lòng hắc, làm sao có thể vì thế mà giết hắc ngàn lần vạn lần?”

Viên Ngạo Sách: “. . .”

Lăng Vân đạo trưởng lại nói: “Người nói người chỉ giết tám mươi sáu người, bản đạo tin người, chỉ là ba mươi tư người chết trong tay người nào, chẳng hay Viên thí chủ có biết hay không?”

Viên Ngạo Sách nói: “Trang chủ Lục Nguyệt sơn trang xưa nay khẩu vô ngăn cản, ngoại trừ ma giáo ta ra, lúc trước đã sớm đem hắc đạo đại giang nam bắc đều mắng hết một lần, không ít người trong hắc đạo đều đối bọn họ hận thấu xương. Sau lại người biết võ công trong sơn trang đều chết sạch, trên dưới chỉ còn lão nhược phụ nhụ [5], tự nhiên chỉ có thể mặc người chém giết.”

“Vậy là Viên thí chủ cũng biết người nào làm?”

Viên Ngạo Sách khoe miệng cong lên, “Ta biết. Bắt quá, vì sao phải nói cho người?”

“Chẳng lẽ Viên thí chủ lúc đó có mặt?”

“Có thì sao, không có thì sao?”

“Viên thí chủ nếu là có mặt, tận mắt nhìn thấy lão nhược phụ nhụ tay trái gà không chặt chết vào tay hung tàn, lẽ nào lại không có chút động lòng trắc ẩn?”

Viên Ngạo Sách nói: “Những lão nhược phụ nhụ này tuy rằng tay trái gà không chặt, nhưng đối ma giáo cũng không hắc không tồn tại cảm giác coi rẻ chán ghét. Ta tuy không thêm giết bọn hắc, nhưng lại càng không đáng cứu bọn họ. Muốn trách chỉ có thể trách bọn họ sinh không đúng chỗ, đầu thai rồi không nên lại vào Lục Nguyệt sơn trang.”

Lăng Vân đạo trưởng chỉ trầm mặc chốc lát nói: “Còn thỉnh Viên thí chủ nói bản đạo biết, kẻ động thủ là ai?”

Viên Ngạo Sách nói: “Ta nói rồi, ta vì sao phải nói cho người?”

Lăng Vân đạo trưởng bình tĩnh nói: “Bởi vì đương gia chủ mẫu của Lục Nguyệt sơn trang là bào muội (em gái ruột) của bản đạo trước khi xuất gia. Việc này rất ít người biết, bắt quá đó là sự thật.”

. . .

Tả Tư Văn cả người nhất tề cứng đờ.

Viên Ngạo Sách vẫn ngồi yên, thế nhưng con mắt đã chăm chú tập trung vào đại huyệt quanh thân của Lăng Vân đạo trưởng.

Kỷ Vô Dịch đem hai tay hợp thành chữ thập, khom người nói: “Thỉnh đạo trưởng nén bi thương.”

Lăng Vân đạo trưởng mỉm cười nói: “Tuy rằng người đã chết rồi, nhưng bản đạo vẫn muốn biết chân tướng năm đó.”

Viên Ngạo Sách nói: “Hoàng Sơn ngũ quỷ.”

Lăng Vân đạo trưởng đáp lễ nói: “Đa tạ.”

Viên Ngạo Sách nói: “Người không sợ ta lừa người?”

“Ma giáo Âm tôn tuy rằng giết người như ma, nhưng chưa bao giờ nói dối.”

Viên Ngạo Sách nói: “Ta cũng không phải là chưa bao giờ nói dối, chỉ là chưa bao giờ nói dối một số việc mà thôi.”

Lăng Vân đạo trưởng thần nhiên nói: “Nga?”

Viên Ngạo Sách lại nói: “Nữ nhân của Lục Nguyệt sơn trang tuy rằng đều không phải ta giết, nhưng nam nhân đích xác là do ta giết. Người không tìm ta báo thù?”

Hắn nói khiến Tả Tư Văn giận đến mức thật muốn cầm lấy ghế đập vào đầu hắn, cho hắn hảo hảo thanh tỉnh thanh tỉnh. Không bị hời là may rồi, đâu ra người tự đưa mình lên cửa.

Lăng Vân đạo trưởng nói: “Bần đạo nói qua, bần đạo chỉ là muốn biết chân tướng năm đó mà thôi.”

Kỷ Vô Dịch nói: “Nếu chân tướng đã biết, việc này liền tính bỏ qua. Đạo trưởng không bằng ngồi xuống cùng nhau ăn một chút?”

Lăng Vân đạo trưởng cười nhẹ nói: “Thịnh tình Kỷ môn chủ bần đạo tâm linh, chỉ là bần đạo còn có chuyện quan trọng trong người, cần lập tức lên đường. Bất quá lần này thọ yến, ắt phải thỉnh Kỷ môn chủ nể mặt đến dự rồi.”

Mọi người biết hắn tâm vương Hoàng Sơn ngũ quý, tự nhiên không hề giữ lại. Kỷ Vô Dịch cũng liền thanh nói: “Nhất định nhất định.”

Lăng Vân đạo trưởng lại nhìn Viên Ngạo Sách, nói: “Kỷ môn chủ tấm lòng bao la, có thể dung nạp trăm sông, liên ma giáo Âm tôn cũng thu về dưới trướng, bần đạo bội phục.”

Kỷ Vô Dịch mở miệng nói: “A?”

Lăng Vân đạo trưởng dừng chân lại, “VẬY bần đạo liền ở trên núi Vũ Dương, chờ Kỷ môn chủ đại giá quang lâm. Cáo từ.”

“Đạo trưởng thỉnh.” Tả Tư Văn cùng Thượng Thước song song đứng dậy đưa tiễn.

Lăng Vân đạo trưởng đi rồi, Viên Ngạo Sách cắn nắm hương nói: “Ta không có thuộc về trướng của người.”

Kỷ Vô Dịch gật đầu nói: “Đúng. Tùy tùng không coi là môn nhân của Huy Hoàng Môn.”

Viên Ngạo Sách: “. . .”

Ồ hờ. Ăn xong đương nhiên phải ngủ. Bạn Kỷ và A Sách của bạn ấy ngủ chung? Không đời nào. Có điều...

Một đêm khó ngủ à.

[1] sử trứ nhân sắc: dùng mắt ‘truyền thông tin’ (theo ngữ cảnh thì tớ nghĩ là thế, vì không chắc nên để nguyên tiếng Hán)

[2] tiếp phong tẩy trần: ngày xưa khi có người trong tù ra thì thường phải làm cơm tẩy xui, ngoài ra còn có tục lệ bước qua chậu lửa nữa.

[3] Bảo tham sí đồ.

[4] ý bạn Kỷ là mới nói không quen giờ lại bảo quen mắt, thay đổi quá nhanh

[5] lão nhược phụ nhụ: người già, phụ nữ và trẻ em

10. Chương 9

Chương 9 – Môn chủ vô địch (cửu)

Cơm tối qua đi, đầu Tả Tư Văn lại bắt đầu đau. Bởi vì Kỷ Vô Địch kiên trì muốn ở chung một phòng với Viên Ngạo Sách.

“Môn chủ.” Thượng Thước thấy Tả Tư Văn đỡ trán ra vẻ đau đầu, chủ động giải vây nói, “Bên trong trang không thiếu phòng, cho dù Viên tiên sinh lúc ngủ thích một canh giờ đổi một gian, cũng là dư dả.”

Viên Ngạo Sách quay đầu nhìn hắn, “Người từ nơi nào nghĩ ta thích ngủ một canh giờ đổi một gian phòng?” Cái đầu phải điên tới trình độ nào mới có thể làm ra chuyện đó chứ?

Thượng Thước mỉm cười nói: “Hay là Viên tiên sinh cũng thích cùng môn chủ ngủ chung một phòng?”

“...” Viên Ngạo Sách quay đầu lại đối Kỷ Vô Địch nói, “Ngủ một canh giờ lại đổi một gian phòng cũng rất mới mẻ.”

“Thế nhưng ta muốn cùng người ngủ.” Kỷ Vô Địch đôi mắt trông mong nhìn hắn, “Nếu như người thích ngủ một canh giờ đổi một gian phòng, ta cũng có thể cùng người đổi mà.”

Tả Tư Văn chen vào nói: “Môn chủ trước giờ không phải đều quen giường sao?”

Kỷ Vô Địch chớp mắt, thâm tình nhìn Viên Ngạo Sách nói: “Từ giờ trở đi, ta sẽ quen người.”

Viên Ngạo Sách đem thân thể hướng bên kia né né.

Kỷ Vô Địch nói: “Hay là, A Sách thích gian phòng trước đây của mình hơn?”

Đây là uy hiếp? Viên Ngạo Sách mắt lạnh liếc nhìn y, đã thấy y phiền muộn nhìn ngón tay nói: “Thế nhưng cửa nơi đó chính là đánh không ra. Ra ra vào vào rất không thuận lợi a.”

...

Đây là uy hiếp.

Viên Ngạo Sách nheo mắt quan sát khuôn mặt trông rất chân thành của Kỷ Vô Địch.

Tả Tư Văn một cái kéo Kỷ Vô Địch qua, dùng thanh âm không cao không thấp nói vào tai y: “Môn chủ vừa rồi hắn là nghe được chiến tích vẻ vang của Viên tiên sinh rồi. Giống như ở bên con sư tử đang ngủ say, môn chủ không sợ buổi tối ngủ sẽ không ngon sao?” Kỷ Vô Địch rút cuộc nên tính là to gan lớn mật, hay là thiếu tâm nhãn? Vừa mới nói quá Viên Ngạo Sách một đêm giết tám mươi sáu người, hắn cư nhiên còn dám vô tâm vô phẩy đánh vào như thế.

Vậy mà Kỷ Vô Địch Cư nhiên gật đầu nói, “Ừ, có đạo lý.”

...

Môn chủ thông suốt rồi sao?

Bọn người Thượng Thước đều làm một dáng không dám tin tưởng. Nhìn thế nào, môn chủ cũng không giống như người sẽ bị Tả Tư Văn thuyết động a.

Cả Tả Tư Văn cũng có loại ảo giác giống như vàng từ trên trời rơi xuống.

Kỷ Vô Địch ôm mặt, ngượng ngùng nói: “A Sách đẹp như thế, nếu như ngủ cùng một chỗ, ta nhất định sẽ vì nhìn hắn mà không ngủ.”

...

Thượng Thước cúi đầu sờ sờ bàn.

Chung Vũ nhìn Thượng Thước cúi đầu sờ sờ bàn.

Hạ Hối muốn mở miệng nói gì đó, lại bị Hữu Khổng Vũ thuận lợi điểm á huyết, chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi một bên.

Tả Tư Văn đang nhìn Viên Ngạo Sách, Viên Ngạo Sách đã nhìn Tả Tư Văn.

Cuối cùng chính Tả Tư Văn mở miệng trước nói: “Không sai không sai. Viên tiên sinh. . . ngọc thụ lâm phong như vậy, phong độ cử chỉ anh hùng, đích thực, đích thực, khiến kẻ khác. . . tán thưởng.” Hắn nỗ lực thật lâu, cũng nói không ra được hai chữ ‘tơ tưởng’.

Kỷ Vô Định hưng phấn nắm lấy tay hắn, “A Tả cũng nghĩ như thế?”

Tả Tư Văn trước mắt bao người, gian nan gật đầu.

“Thế nhưng,” Kỷ Vô Định thu hồi dáng tươi cười, chần chờ nhìn về phía Hữu Khổng Vũ, “Người nói như vậy, A Hữu sẽ ăn giấm.”

Hữu Khổng Vũ vội vàng nói: “Không ăn giấm không ăn giấm.”

Kỷ Vô Định cười nói: “A Hữu đối với A Tả thực sự là rất tín nhiệm a, khiến người ta ước ao.”

. . .

A Hữu quay về phía Hạ Hối chỉ chỉ á huyệt của mình.

Hạ Hối rất lý giải cũng điểm trụ á huyệt của hắn.

Tả Tư Văn cố nén trụ xung động muốn phản bác, dùng lý trí còn sót lại kéo khóe miệng lên, khô cần nói: “Nếu môn chủ cũng nghĩ như thế, vậy Viên tiên sinh chính là đến Tương Phi Lâu ở đi.”

Lông mày Viên Ngạo Sách run lên, “Không có nơi khác sao?”

Kỷ Vô Định liếc mạng gật đầu nói: “Tương Phi Lâu cách Vô Định Cư của ta quá xa. Không bằng cùng ta ở một chỗ đi? Chúng ta có thể cách nhau phòng trong gian ngoài.”

. . .

Viên Ngạo Sách thỏa hiệp nói: “Tương Phi Lâu ở nơi nào?”

Giờ tỵ.

Trăng sáng nhô lên cao.

Ánh sao thưa thớt trong ánh trăng vàng vạc, mờ ảo như có như không.

Viên Ngạo Sách nghiêng người ngồi trên bệ cửa sổ.

Gió mát như tơ bông, tinh tế lướt qua gò má hắn.

Hắn không khỏi có chút say.

Tại Thập Ác lao ở đã tròn tám năm, lâu đến mức khiến hắn suýt nữa quên mất bầu trời nguyên lai là vô cùng vô tận như thế.

Ngoài chân tường của Tương Phi Lâu đột nhiên truyền đến tiếng tác tác tác tác rất nhỏ.

Viên Ngạo Sách không để ý liếc mắt một cái.

Nghe thanh âm, thân thủ người này quả thực chỉ có thể dùng từ quá kém để hình dung. Huy Hoàng Môn dù thế nào, cũng tuyệt sẽ không để cho ngoại nhân vào mà không hề hay biết. Bởi vậy, người tới là người trong Huy Hoàng Môn không cần nghi ngờ.

Hắn ung dung ngồi yên, muốn nhìn một chút xem người đến cuối cùng là có mục đích gì.

Thế nhưng lúc thân ảnh đó từ ngoài bờ tường bò vào bên trong thì, hắn thở dài.

Cái tên ăn mặc một thân y phục dạ hành, phong thái lúc nào cũng tự nhiên chuyên làm khách không mời mà tới đều không phải Kỷ môn chủ thì là ai?

Kỷ Vô Định thấy Viên Ngạo Sách dựa vào song linh (song cửa sổ), con mắt nhất thời sáng ngời, rón ra rón rén tiến lại gần.

Viên Ngạo Sách không đợi y đi tới trước mặt, đã mở miệng hỏi: “Ta nên coi như không thấy người? Hay là không thấy được người?”

Kỷ Vô Địch kéo khăn che mặt xuống, “Có khác nhau sao?”

“Không có.” Viên Ngạo Sách chuẩn bị nhảy xuống khỏi bệ cửa sổ.

“Chờ một chút, A Sách.” Kỷ Vô Địch nhảy qua muốn kéo tay hắn, lại bị hắn nhanh hơn né tránh. “A Sách, người sao lại biết là ta?”

Lời vô ích. Cái trán sáng thế kia, ánh mắt như kẻ trộm nhìn nhìn, ai gặp qua người đều nhận ra được. Trong lòng nghĩ như thế, nhưng nét mặt Viên Ngạo Sách vẫn không gợn chút kinh hoảng nói: “Không, ta không biết.”

“Nga. Không quan hệ, ta hiện tại nói cho người. Ta là Kỷ Vô Địch.”

Viên Ngạo Sách tức giận nói: “Ta có thể hay không tiếp tục giả không biết?”

“A Sách.” Kỷ Vô Địch ủy khuất nói, “Người thay đổi. Lúc còn ở Thập Ác lao, người đối ta thật tốt, rất nhiệt tình.”

...

Hắn có nhiệt tình quá sao?

Viên Ngạo Sách cau mày nghĩ lại.

“Bất quá không quan hệ. Một ngày nào đó, A Sách người sẽ hiểu rõ được dụng tâm của ta.” Kỷ Vô Địch rất tin tưởng.

Viên Ngạo Sách hướng y liếc mắt, “Nghe nói ở đây cách nơi người ở rất xa mà?”

“Ấn ấn.” Kỷ Vô Địch giương mắt to nhìn hắn, phảng phất như đang kể lại chính mình đã rất không dễ dàng.

“Cho nên dù mã dững (bồn cầu) trong phòng người có không dùng được, cũng không nên tới chỗ ta mượn chứ?”

“A Sách, ta không phải vì mã dững mà đến, ta là vì người mà đến.” Kỷ Vô Địch cúi đầu, hai tay ở trên bệ cửa sổ vô thức sờ tới sờ lui, nửa ngày mới thấp giọng nói, “Ta nhớ người mà.”

Viên Ngạo Sách nhảy xuống khỏi bệ cửa sổ, trực tiếp hướng phía giường đi tới.

“A Sách!” Kỷ Vô Địch ba chân bốn cẳng từ bệ cửa sổ leo vào phòng gian.

Viên Ngạo Sách bỗng nhiên xoay người lại nói: “Người tiến tới làm cái gì?”

Kỷ Vô Địch ngượng ngùng nhìn hắn, “Muốn nhìn thêm chút nữa.”

Viên Ngạo Sách một chưởng chém đôi đại môn đang đóng, “Biến!”

Kỷ Vô Địch ngây người.

...

Viên Ngạo Sách nhìn mặt y đại ra, lặng lẽ nghĩ: cách diễn đạt mới này của hắn có phải kịch liệt quá hay không?

“A Sách.” Kỷ Vô Địch nhẹ giọng gọi.

“Ấn.” Viên Ngạo Sách tận lực phóng hoãn ngữ khí.

“Người thật là lợi hại!” Kỷ Vô Địch hưng phấn nhảy dựng lên, “Võ công của người thật là tốt! Ta nghĩ A Tả A Hữu dù có cùng lên cũng không lợi hại bằng phân nửa của người!”

...

Hay là hắn phải diễn đạt mạnh mẽ thêm chút nữa.

Viên Ngạo Sách tiếp tục suy nghĩ.

“Môn chủ!” Tiếng Tả Tư Văn vừa thở hồng hộc vừa hét to và tiếng bước chân gấp gáp của hắn cùng nhau từ ngoài lâu phóng tới. Mặc Hiên mà hắn ở ngay sát vách của Tương Phi Lâu, sở dĩ hắn vừa nghe được tiếng phá cửa lập tức liền khoác một kiện ngoại y rồi chạy tới.

Kỷ Vô Địch mỉm cười chào hỏi, “A Tả.”

“Môn chủ, người có muốn giải thích một chút, người vì cái gì nửa đêm canh ba còn không ngủ, lại xuất hiện trong phòng Viên tiên sinh không?”

“Ta không muốn.”

“ . . . ” Tả Tư Văn trừng mắt nhìn Viên Ngạo Sách.

Viên Ngạo Sách lần đầu được ném thử cảm giác ‘vô tội’, “Là tự hắn chạy tới đây.”

Trong mắt Tả Tư Văn lửa giận hừng hực thiêu đốt, phảng phất như đang nói, nếu như không phải bởi vì người, y sao lại chạy tới?

Viên Ngạo Sách nhần nhần mày.

Kỷ Vô Địch đột nhiên ngăn ở trước người hắn, mặt đầy bi tráng nói: “A Tả. Người muốn trách thì cứ trách ta đi! Không nên trách A Sách! Là ta dụ dỗ hắn!”

. . .

Viên Ngạo Sách nắm tay, các đốt ngón tay kéo kệt kệt rung động.

Kỷ Vô Địch quay đầu lại, đối hắn nói: “A Sách người yên tâm, ta nhất định sẽ không để A Tả làm hại đến người!”

“Làm hại ta chính là người đó!” Viên Ngạo Sách nhin không được gằm nhẹ nói.

Kỷ Vô Địch suy nghĩ một chút nói, “Sẽ không a. Ta đối với người là thật tâm mà. Cho nên người cứ yên tâm mạnh dạn mà đem chính mình giao cho ta đi!”

. . .

Xem tình thế hiện nay thì, môn chủ nhà mình hắn là sẽ không chịu thiệt đâu.

“Môn chủ, sắc trời không còn sớm, nhanh đi nghỉ đi.” Tả Tư Văn vội ho một tiếng, quay đầu hướng phía ngoài đi.

“Chờ một chút!” Viên Ngạo Sách ở phía sau hắn quát, “Vác hắn theo luôn.”

Cước bộ rời đi của Tả Tư Văn nhanh hơn.

Kỷ Vô Địch xoay người, lắc lắc ống tay áo của mình, nhỏ giọng nói: “A Sách, lại chỉ có hai người chúng ta rồi.”

Y vừa dứt lời thì phát hiện chính mình bị ôm lên, còn chưa kịp cảm nhận được ôn độ khi được ôm trong lòng, y lại phát hiện mình đã bị vứt bỏ ở cửa rồi.

Viên Ngạo Sách chỉ chỉ cánh cửa, “Thấy rõ không? Cửa hắn là ở chỗ này. Sở dĩ đừng tùy tiện xông tới.”

Kỷ Vô Địch giải thích: “Ta lúc này là từ cửa sổ leo vào.”

Ba!

Cửa sổ bị nặng nề đóng lại.

Một mình Kỷ Vô Địch ở bên ngoài ngồi rất lâu, mới nhẹ giọng hỏi: “A Sách, không có cửa, người cũng không lạnh sao?”

. . .

“Ngáp!”

Ngày hôm sau.

Viên Ngạo Sách sau khi hắt xì liên tiếp ba cái mới nhận ra, khi còn bé sư phụ nói học giỏi võ công có thể bách bệnh bất xâm đều là gạt người hết.

Hắn bắt quá chỉ là một đêm quần chăn mỏng ngủ ở nơi bị gió thổi, đã bị cảm mạo rồi.

Bắt quá ——

Hiện tại tốt xấu gì cũng là cuối mùa thu rồi, vì sao trên giường hắn chỉ có một tấm đệm mỏng?!

Viên Ngạo Sách nghĩ nghĩ, trong óc không khỏi hiện lên dáng cười âm hiểm của Tả Tư Văn.

“A Sách!” Tiếng của Kỷ Vô Dịch truyền đến.

Viên Ngạo Sách khoanh tay nhìn y từ xa tiến tới.

“A Sách. Tối qua ta vẫn nghĩ ngươi sáng nay hẳn là cảm mạo, cho nên đặc biệt sai trù phòng chưng một bát canh gừng, nhân lúc còn nóng ngươi uống đi?” Kỷ Vô Dịch đưa qua cái chén mà phân nửa trong đó đã bị đổ ra ngoài.

“Tối hôm qua vẫn nghĩ ta sáng nay hẳn là cảm mạo?” Viên Ngạo Sách thiêu mi nói, “Cho nên, ngươi từ đêm qua tới giờ, vẫn là đang chờ ta trúng cảm mạo?”

“Đúng vậy.” Kỷ Vô Dịch không nhìn lãnh đao trong mắt hắn, thoải mái thừa nhận nói, “Như vậy ta mới có cơ hội xum xoe a.”

11. Chương 10

Chương 10 – Cân bàn vô địch (nhất)

Kỷ Vô Dịch thỉnh Viên Ngạo Sách lên giường, mặc cho y bụng trà rót nước, thấy đích thân hầu hạ không có kết quả, đành phải đưa ra một kiến nghị khác: “A Sách, chúng ta đi thanh lâu chơi đi?”

. . .

Viên Ngạo Sách không nói gì thăm nghĩ: ngươi không thể tránh xa giường một chút sao?

“Thanh lâu có rất nhiều hảo tử muội của ta. Thiệt mà, ngươi nhất định sẽ thích nơi đó.”

Lòng Viên Ngạo Sách bắt đầu chộn rộn. Chuyện là, trước lúc bị giam vào trong Thập Ác lao, hắn đích xác chưa từng đi quá thanh lâu. Bởi vì khi đó bận giết người đến chết đi sống lại, thực sự không thể phân thân. Đôi khi ở trong lao, hắn cũng hình như đã từng nghĩ đến nơi gọi là thanh lâu này.

Nghĩ đến đây, hắn liền quyết định cố gắng đáp ứng y luôn. Ai biết Kỷ Vô Dịch lại đột nhiên liều mạng lắc đầu nói: “Không nên không nên. A Sách đi vào trong đó, khác nào dương nhập hổ khẩu. Quá không an toàn.”

. . .

Dương nhập hổ khẩu?

Hắn là dương nhập hổ khẩu?

Viên Ngạo Sách lần đầu biết nguyên lai chính mình còn có thể bị so sánh với dương nữa!

. . . Từ lúc biết Kỷ Vô Dịch tới nay, hắn thực sự đã trải qua quá nhiều lần đầu lắm rồi.

“A Sách, nếu không, ta dẫn ngươi đi xem đại phu nha?” Những chuyện Kỷ Vô Dịch nói lúc nào cũng mang tính nhảy vọt không gì sánh được.

Viên Ngạo Sách nói: “Chúng ta đi quan tài phô đi.”

Kỷ Vô Định sững sốt một chút, lập tức ôn nhu trấn an nói: “A Sách, người yên tâm. Đừng nói người chỉ là nhỏ nhỏ cảm mạo, cho dù người bị người chém mười bảy mươi tám đao, máu chảy thành sông, đầu khớp xương nát đầy mặt đất, chỉ còn một hơi thở cuối cùng, ta vẫn sẽ tìm người giúp người đem đầu khớp xương hợp lại, đem máu một lần nữa đổ vào, cho người nỗ lực sống sót.”

Viên Ngạo Sách bị tình cảnh mà hần hình dung làm cho chấn động thật lâu, hơn nửa ngày, mới cắn răng nói: “Thật không biết nên cảm kích sự cố chấp của người, hay là cảm kích sức sống tràn đầy của ta.”

Kỷ Vô Định cắn môi dưới, bẽn lẽn cười nói: “Không bằng cảm kích ông trời cho chúng ta gặp nhau?”

. . .

Tám năm trước lúc hần bị Kỷ Huy Hoàng giam vào Thập Ác lao, hần không hận quá.

Tại Thập Ác lao bị nhốt đến tám năm, hần cũng không hận quá.

Thế nhưng tám năm sau, từ thời khắc hần gặp phải Kỷ Vô Định thì, hần thực sự đã bắt đầu cảm hận lão Thiên.

Lẽ nào nói tám năm cực khổ của hần chỉ là để gặp phải một tên như thế?

Viên Ngạo Sách càng nghĩ càng phẫn nộ.

Kỷ Vô Định nói: “A Sách, chúng ta đi xem đại phu đi. Người yên tâm, tiền ta sẽ trả mà.”

Viên Ngạo Sách lạnh lùng nói: “Người nghĩ ta không có tiền?”

Kỷ Vô Định kinh ngạc nhìn hần, “Tử Trung nói qua, trước khi người vào Thập Ác lao, trên người ngoại trừ y phục ra, những thứ khác đều bị cha ta soát lấy đi hết mà.”

Viên Ngạo Sách nói: “Vậy người còn không mau đem những thứ của ta hết thấy trả lại cho ta?”

“Thế nhưng,” Kỷ Vô Định chần chờ nói, “Cha ta đã chết.”

. . .

Cho nên những thứ của hần trở thành không người xét xử, hết cách lấy lại luôn?

Viên Ngạo Sách hít một hơi thật sâu nói: “Cái khác sao cũng được, nhưng kiếm của ta nhất định phải trả lại cho ta.”

“Kiếm? Cái gì kiếm?” Kỷ Vô Định thực sự mờ mịt. Kỳ thực, nếu không có lúc trước ở phía sau núi gặp phải Tề Tử Trung, y liên Thập Ác lao là cái gì, ở nơi nào cũng đều không biết, tự nhiên càng không biết kiếm của hần ở nơi nào.

“Bội kiếm của ta. . . Ám Ảnh.”

“Ta đi tìm A Tả lấy.” Kỷ Vô Định hăng hái xoay người.

Viên Ngạo Sách suy nghĩ một chút, thì thì nhiên theo sát phía sau y.

Tả Tư Văn lúc này đang phiền não.

Mặc dù những việc như phiền não này, từ lúc Kỷ Vô Định bắt đầu oa oa chào đời hần vẫn chưa từng ngừng quá, thế nhưng phiền não lần này là nghiêm trọng nhất.

Nếu lão môn chủ còn đang tại thế thì tốt rồi.

Tả Tư Văn nhìn giữa thư phòng, nơi đang treo bức họa của Kỷ Huy Hoàng.

Nếu như lão môn chủ còn trên đời, vậy loại chuyện tình càng nghĩ càng đau đầu này sẽ không tới phiền hần rồi.

Hần thở dài. Đáng tiếc a. . . (A Tả muốn trốn việc =..+)

“A Tả, A Tả. . .” Kỷ Vô Định ở ngoài cửa hô hoán.

Tả Tư Văn vuốt mặt, chậm chạp mở cửa.

Kỷ Vô Định dửng cười đầy mặt đang đứng đó nhìn hần.

Tả Tư Văn mỉm cười nói: “Môn chủ, Tam Tự Kinh của người còn chưa có bối (đọc) xong.”

Kỷ Vô Định dửng cười nhất thời suy sụp, “Ta rõ ràng bối quá: Mạnh mẫu thiên, đoạn ky trữ rồi mà.”

Viên Ngạo Sách tức giận nói: “Là ‘Tích mạnh mẫu, trạch lân xử. Tử bất học, đoạn ky trữ’ chứ?”

Kỷ Vô Định nhún vai nói: “Cơ bản ý nghĩa không sai lắm là được, hà tất phải máy móc, bảo thủ không chịu thay đổi?”

Ngụ ý là nói hần ngoan cố không chịu thay đổi, không biết biến hóa sao? Viên Ngạo Sách rất không muốn tiếp thu mà nghĩ.

Tả Tư Văn nói: “Dù là Mạnh mẫu chuyển, thế nhưng năm đứa con trai ở Đậu Yến sơn vẫn đang ở nhà, không có tiền đồ ni.”

Kỷ Vô Định nói: “A. Thật ra lúc rảnh rồi có thể đi kết giao một phen.”

“ . . . ” Tả Tư Văn biết nếu là Kỷ Vô Định không muốn học, thì là hần có nói thế nào, cũng là tốn hơi vô ích, sợ dĩ hần rất thức thời nói sang chuyện khác, “Môn chủ đã không đọc sách thì tới đây làm gì?”

Kỷ Vô Định cười nói: “Ta là theo A Sách tới lấy lại kiếm của hần?”

“Kiếm?” Mi phải Tả Tư Văn giương lên, nhìn về phía Viên Ngạo Sách.

Viên Ngạo Sách cười lạnh nói: “Ám Ảnh kiếm, dài ba thước sáu thốn, rộng hai thốn rưỡi. Đường đường là Huy Hoàng Môn, chắc sẽ không nuốt mất kiếm của ta chứ?”

Tả Tư Văn suy nghĩ một chút, trên mặt bỗng lộ ra vẻ bình tĩnh, lập tức thấp giọng nói: “Sợ rằng không lấy lại được rồi.”

Viên Ngạo Sách nhú mày nói: “Có ý gì?”

Tả Tư Văn lúng túng nói: “Bởi vì lão môn chủ đi quá gấp gáp, chúng ta nhất thời không chuẩn bị được vật trân quý để bồi táng. . . ” Bất kể thế nào, kiếm cũng là của người khác, bọn họ làm như vậy, quả thật rất thất đức. Chỉ là ai có thể nghĩ đến người bị nhốt ở Thập Ác lao, còn có thể được thả ra chứ? Thực sự là người tính không bằng trời tính, trời tính không bằng làm bậy a.

Viên Ngạo Sách khước mắt giật giật, “Người đừng nói với ta là. . . ”

“Đi đào mộ?” Kỷ Vô Định nói tiếp.

Tả Tư Văn nhất thời không nể mặt, “Môn chủ! Người thường ngày có hồ đồ thế nào đi nữa, ta đều có thể nghe theo người, thế nhưng nói ra những câu đại nghịch bất đạo như vậy, thực sự là làm uốn nắn cũng nắn không được!”

Kỷ Vô Định buồn bực nói: “Ta chỉ là muốn nói, nếu như các người đi đào mộ, ta nhất định phải phản đối đến cùng mà.”

Tả Tư Văn sắc mặt dịu lại, vui mừng nói: “Môn chủ, là ta quá nóng ruột rồi.”

“A Tả,” Kỷ Vô Định gục đầu xuống, đau thương nói, “Ta phát hiện, người lúc nào cũng đem ta hưởng chỗ xấu mà nghĩ.”

“Bởi vì hy vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều,” Tả Tư Văn cảm khái nói, “Sở dĩ không bằng diệt hết mọi hy vọng, thỉnh thoảng còn đợi được kì tích rơi xuống.”

Kỷ Vô Định đem những lời hần nói gặm nhấm vài lần xong, vui vẻ nói: “Sở dĩ, rốt cuộc là ta trong lúc không để ý, đã sáng tạo kỳ tích?”

. . .

Viên Ngạo Sách đồng tình nhìn Tả Tư Văn.

Tả Tư Văn nhìn trời.

Trên đường trở về, Kỷ Vô Định không ngừng an ủi Viên Ngạo Sách, “Kiếm tuy rằng không còn, nhưng người không có việc gì là tốt rồi.”

. . .

Sở dĩ hần nên may mắn năm đó bị chôn cùng chỉ là kiếm của hần, mà không phải là xác hần sao?

Viên Ngạo Sách tức giận nghĩ.

“Được rồi, A Sách, kiếm người đã không còn, không bằng chúng ta đi kiếm một thanh mới đi? Dù sao thì cũ không đi mới sẽ không đến mà.” Kỷ Vô Định vỗ vỗ ngực nói, “Ta trả tiền.”

Viên Ngạo Sách cười nhạo nói: “Kiếm tầm thường có thể xứng với ta sao?”

Kỷ Vô Định nói: “Vậy là A Sách chuẩn bị sau này dùng tay không đánh với thiên hạ sao?”

Tay không?

Vậy Âm Ảnh kiếm pháp của hần chẳng phải là anh hùng không có đất dụng võ?

Viên Ngạo Sách rồi bời.

Bất quá dù hần có rồi bời, cũng chưa từng nghĩ tới việc đào mộ Kỷ Huy Hoàng, đem thanh kiếm lấy ra. Dù sao, đối với người tên Kỷ Huy Hoàng này, hần chính bội phục. Năm đó cư nhiên có thể trong vòng trăm chiêu đưa hần bắt giữ, công lực cỡ đó, chỉ sợ là chính mình hôm nay, cũng chưa chắc đạt tới được.

Chính vì sự kính nể đó, mà dù bị giam tám năm, nhưng trong thâm tâm, lại chưa từng đối hần phát sinh hận ý. Vì hần nghĩ tới, kẻ thắng làm vua, vốn là chuyện vô cùng đương nhiên. Tự mình kỹ không bằng người, đích xác không có gì để oán hận cả.

Đáng tiếc anh hùng chết sớm, nếu không, hần ngược lại còn muốn tiếp tục đánh một trận.

“A Sách, ta nghĩ người chính là tìm một thanh được rồi. Ta quen lão Vương, hần đánh kiếm rất là đẹp, hoa văn ở mặt trên so với cây trâm còn đẹp hơn.” Kỷ Vô Định vừa nói vừa móc ra túi tiền, đem bạc vụn đổ ra lòng bàn tay, đếm đếm từng chút một.

. . .

So với anh hùng chết sớm càng đáng tiếc hơn chính là, không người nối nghiệp.

Viên Ngạo Sách thở dài.

Đã thiết pho [1] của lão Vương.

Lão Vương liên tục khoe khoang những thanh kiếm treo ở trên tường.

“Xem này, thanh kiếm này là chiếu theo kiếm của phái Thanh Thành mà rèn đó, người xem hoa văn trên vỏ kiếm này, thật là tinh xảo. Tuy rằng trên thân kiếm không có hai chữ Thanh Thành. . .” Hần hạ giọng nói, “Thế nhưng nếu người muốn, ta cũng có thể giúp người khắc lên.”

Kỷ Vô Định tiếp nhận kiếm, khen: “Hảo kiếm.”

Viên Ngạo Sách cười nhạt, thân thủ rút kiếm.

“A Sách người thích không?” Kỷ Vô Định nhân tình sáng lên.

Ngón trở tay phải của Viên Ngạo Sách dán ở trên thân kiếm, sau đó nhẹ nhàng bắn ra.

Sang.

Một tiếng thanh thúy vang lên.

Kiếm theo tiếng ấy mà gãy đôi.

Đoạn kiếm rơi trên mặt đất, vang lên một tiếng.

Lão Vương và Kỷ Vô Định đều cùng nhau giật mình.

Một lát sau.

Lão Vương mới lấp bắp nói: “Thanh kiếm này, trị giá năm lượng.”

Kỷ Vô Dịch yên lặng móc bạc ra, sau đó cúi người đem kiếm nhặt lên, chuẩn bị đi.

Lão Vương cầm tiền lại có chút bất an, lúng ta lúng túng nói: “Không bằng, ta giúp các ngươi đem thân kiếm sửa lại được không?”

Viên Ngạo Sách không đợi Kỷ Vô Dịch trả lời, thuận tiện nói: “Ngươi nghĩ rằng ta nhàn rỗi không việc gì làm, cho nên thích đoạn kiếm sao?” Muốn dùng thanh kiếm này đổi phỏ với dịch, thật đúng là không bằng dùng tay không.

Kỷ Vô Dịch nhìn hần, lại nhìn kiếm, chuyển hướng lão Vương nói: “Còn có cái nào rắn chắc hơn chút nữa không?”

“Rắn chắc?” Lão vương suy nghĩ một lát, nói, “Ngươi chờ một chút.” Hần xoay người vào cửa, nửa ngày sau vác theo một thanh đao đi ra, “Đây, cái này rắn chắc.”

Viên Ngạo Sách tức giận nói: “Con mắt nào của ngươi thấy nó giống kiếm?”

Lão Vương nói: “Nó đương nhiên không phải là kiếm, kiếm là loại thanh cao tráng lệ, nó làm sao sánh được.”

Kỷ Vô Dịch thấy Viên Ngạo Sách không thích, đành phải nói: “Không còn cái khác sao?”

Lão Vương nói: “Muốn rắn chắc, cũng chỉ có loại này thôi.”

“Rắn chắc?” Viên Ngạo Sách thân thủ cầm lấy đao, vừa bắn ra, thân đao đã đứt thành hai đoạn, “Ngươi đến tột cùng là từ đâu mà nghĩ là nó rắn chắc?”

...

Lão Vương nói: “Cái chuôi này hai lượng.”

Kỷ Vô Dịch ôm tàn đao tàn kiếm và túi tiền sạch bách, cùng Viên Ngạo Sách từ Đả thiết phỏ đi ra.

“A Sách.”

“Ân?”

“Ngươi nói năm đó sao cha ta lại không dùng thanh kiếm này để chôn cùng ni? Rõ ràng đẹp như thế.” Như vậy sẽ không lãng phí, cũng sẽ không làm Viên Ngạo Sách không có kiếm để dùng.

Viên Ngạo Sách trầm ngâm nói: “Đại khái chắc là không thích phái Thanh Thành.”

Dám bán kiếm gãy? Kẻ nào bắt nạt môn chủ để ta đi giáo huấn hần!!

Ta muốn cùng A Sách đi Vũ Đường.

Lẽ nào hai người bọn hần giả cãi nhau, đem cục diện rối rắm ném qua cho hần?

Lại một hội nghị nữa của Huy Hoàng Môn kết thúc trong tiếng thở dài.

[1] Đả thiết phỏ: hàng đánh sắt thép, chắc giống nhà máy ông thợ rèn ấy

Xong chương này tớ có hai nhận xét:

Một là, anh Sách quá tốt tính, bị người ta vô duyên vô cớ giam tới tám năm mà không hề oán hận, có lẽ vì thế mà ông trời mới đem bạn Kỷ ‘tặng’ cho anh chẳng?

Thứ hai, bạn Kỷ tuy là môn chủ nhưng mà nghèo thấy tội luôn, có mỗi bạc vụn hà, chả trách bạn ấy cứ thích chọc tức A Tả, tiền trong Huy Hoàng Môn đều do Tả ca quản lý hết còn gì.

12. Chương 11

Chương 11 – Cân bàn vô địch (nhị)

Dưới sự ma ma thặng thặng (lễ mề) của Kỷ Vô Địch, phải đến khi trăng treo đầu cành hai người mới về được tới Huy Hoàng Môn.

Tả Tư Văn đang ngồi trong viện tử (sân) gác cửa chờ người, thấy bọn họ cũng đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Viên Ngạo Sách xem vào trong mắt, không khỏi cười lạnh nói: “Lẽ nào các người sợ ta lừa bán mắt hắc sao?”

Tả Tư Văn để biểu đạt sự chí công vô tư của mình, vẽ mặt chân thành nói: “Chúng ta lo lắng môn chủ, cũng lo lắng Viên tiên sinh.”

Hắn có cái gì cần lo lắng? Viên Ngạo Sách bĩu môi, đảo mắt đã thấy Kỷ Vô Địch chính là mở to một đôi mắt sáng quắc nhìn mình, trong đầu không khỏi hiện lên các loại sự tình từ sau khi hắn và Kỷ Vô Địch gặp nhau, đột nhiên nghĩ lo lắng của Tả Tư Văn cũng rất có lý.

“Muộn thế này rồi mà môn chủ và Viên tiên sinh còn đi nơi nào vậy?” Thượng Thuộc nói.

Kỷ Vô Địch nhìn về phía Viên Ngạo Sách.

Viên Ngạo Sách tiện tay đem bao phục trên lưng cởi xuống, ném trên mặt đất.

“Chúng ta đi mua kiếm.” Kỷ Vô Địch ngồi chồm hồm trên mặt đất đem bao phục cởi ra, lộ ra tàn đao tàn kiếm đã bị cắt thành hai đoạn bên trong.

...

Hạ Hối là người đầu tiên nhảy dựng lên, “Môn chủ! Là tên thương gia nào lòng dạ hiểm độc cứ nhiên khi dễ người như thế! Bán toàn một đồng phế liệu, ta không tới giáo huấn bọn hắn một chút không được!”

Dùng hiểu biết của Tả Tư Văn về Kỷ Vô Địch và Viên Ngạo Sách, trong tình huống bình thường, bọn họ không khi dễ người khác đã là may rồi, người khác dám khi dễ bọn họ, nhất là khi cả hai người đều ở đó, căn bản là không có khả năng.

Vì vậy hắn một tay ngăn cản Hạ Hối đang xắn tay áo chuẩn bị hướng phía ngoài chạy đi, chậm rãi hỏi thăm: “Trong này có lý do gì sao?”

Kỷ Vô Địch lại nhìn Viên Ngạo Sách.

Viên Ngạo Sách nói: “Hắn bán đích thật đều là phế liệu.”

“Bất quá trước lúc bán là phế liệu hoàn chỉnh, sau đó thì... bị hư hết rồi.” Kỷ Vô Địch giải thích nói.

Thượng Thuộc khom lưng nhặt lên đoạn kiếm, qua lại xem xét mấy lần, “Là do nội lực đánh gãy. Theo ta biết, ở trấn nhỏ dưới chân núi có một Đả thiết phô của lão Vương. Mà dùng kinh nghiệm nhiều năm lui tới giữa ta và hắn mà xem, khả năng hắn là cao nhân thâm tàng bất lộ làm... bằng không?”

“Nó là vì sao lại hư thế?” Hạ Hối suy nghĩ một chút, kêu lên, “Chẳng lẽ là bị đánh cướp? Đáng ghét! Không nghĩ tới cứ nhiên có người dám ở địa bàn của Huy Hoàng Môn ta đánh cướp môn chủ của Huy Hoàng Môn! Ta, ta muốn đi giáo huấn hắn một chút!”

Tả Tư Văn nói: “Tuy rằng võ công môn chủ chúng ta không bằng lão môn chủ, nhưng cũng không phải là người có thể bị đánh cướp đơn giản như thế. Huống chi còn có Viên tiên sinh ở đó.”

Lời hắn nói mơ hồ muốn nhắc nhở mọi người chuyện võ công của Kỷ Vô Địch rất kém cỏi tuyệt không thể tiết lộ cho Viên Ngạo Sách được.

Khôn khéo như Thượng Thước, linh mẫn như Chung Vũ tự nhiên nghe cái là hiểu. Hữu Khổng Vũ tuy rằng bụng dạ thẳng thẳng, nhưng điểm ấy sự tình chính là cũng rất thông suốt. Chỉ có mình Hạ Hối là vẫn còn hét lên: “Thế nhưng có mình Viên tiên sinh...”

Hữu Khổng Vũ thấy Tả Tư Văn nháy mắt ra hiệu, liền xuất thủ điểm á huyết của Hạ Hối.

Tả Tư Văn mỉm cười nói: “Một mình Viên tiên sinh cũng sẽ không ảnh hưởng gì đến việc môn chủ xuất thủ hết.”

Viên Ngạo Sách mắt lạnh xem bọn hắn diễn trò.

Thượng Thước vội vàng nói sang chuyện khác: “Lại nói tiếp, sắp tới thọ thần của Lăng Vân đạo trưởng. Để không phải dọc đường bốn ba vội vã, môn chủ sớm ngày khởi hành là tốt nhất.”

“Nhất định phải đi sao?” Kỷ Vô Định cau mày, vô cùng không muốn hỏi.

“Đây là tự nhiên. Không phải môn chủ đã chính mồm đáp ứng Lăng Vân đạo trưởng rồi sao?” Tả Tư Văn vừa nói, vừa dùng ánh mắt nhắc nhở với Kỷ Vô Định về sự tồn tại của Viên Ngạo Sách. “Ta biết môn chủ trước nay không thích xa nhà, thế nhưng Lăng Vân đạo trưởng là thái sơn bắc đẩu [1] của võ lâm, là cao nhân tiền bối chân chính, huống chi lần này là tự mình đến mời, vô luận thế nào người cũng không thể từ chối được.”

Kỷ Vô Định quay đầu nhìn Viên Ngạo Sách, “Vậy A Sách sẽ đi cùng ta chứ?”

Tả Tư Văn khoé mắt giật giật, vội vàng nói: “Viên tiên sinh vừa rời khỏi Thập Ác lao, chắc hẳn còn việc quan trọng muốn làm. Môn chủ hà tất ép buộc.”

Nếu như nói lúc đầu hẳn còn có ý muốn giám sát Viên Ngạo Sách, thì từ sau khi thấy Kỷ Vô Định bám dính theo hẳn như cái đuôi xong, ý định này hoàn toàn tan thành mây khói hết. Tuy rằng Kỷ Vô Định lúc nào cũng nói mình là đoạn tụ, nhưng hẳn tới giờ vẫn cho đó là chuyện cười. Thế nhưng giờ xem lại, chuyện cười này tựa hồ đã không thể cười nữa. Cho nên nghĩ tới nghĩ lui, hẳn nghĩ chính là để Viên Ngạo Sách rời đi tương đối hảo. Hơn nữa xem Viên Ngạo Sách, thấy hẳn cũng không phải là kẻ lật lọng, hẳn là chưa đến nỗi trọng đạo phúc triệt [2], vừa mới rời khỏi Thập Ác lao đã muốn đối với trên dưới trong Huy Hoàng Môn hạ thủ.

“A Sách...” Kỷ Vô Định kéo lấy tay áo hắn.

Viên Ngạo Sách bất động thanh sắc đem tay áo kéo về, sau đó thản nhiên nói: “Cũng được. Dù sao thì ta cũng muốn nhìn một chút, xem giang hồ hôm nay đến tột cùng là đã bị giảo hợp [3] thành cái dạng gì rồi.”

“Kỳ thực không có gì đáng xem hết.” Tả Tư Văn một cái kéo Kỷ Vô Định giấu ở sau lưng, “Giang hồ lui tới cũng chỉ có nhiều đó. Từ tám năm trước lúc người... Khái, bọn họ đều sống rất tốt.”

Viên Ngạo Sách mỉm cười, ánh mắt ở trên mặt hắn đảo qua, rơi xuống trên khuôn mặt đang chờ đợi phía sau lưng hắn, “Kỷ đại môn chủ lúc để ta rời khỏi Thập Ác lao thì tựa hồ đã ước định quá muốn ta làm tùy tùng cho hắn hai năm. Ta Viên Ngạo Sách tuy rằng giết người vô số, nhưng lời nói ra chưa từng thu hồi lại. Người là muốn ta trở thành kẻ tiểu nhân hủy đi ước hẹn sao?”

Tả Tư Văn há há miệng.

Viên Ngạo Sách lại nói tiếp: “Đương nhiên, nếu như muốn hủy ước hẹn, không phải là toàn bộ đều hủy, coi như ta cũng được thoải mái rồi!”

Thượng Thước bổ cứu [4] nói: “Đâu có đâu có. Viên tiên sinh trọng lời hứa, thiên hạ đều biết. Bọn ta sao có thể hoài nghi. Sắc trời không còn sớm, Viên tiên sinh không bằng sớm đi nghỉ ngơi đi? Chúng ta còn có chút việc môn nội của Huy Hoàng Môn, muốn thỉnh giáo môn chủ.”

...

Việc môn nội của Huy Hoàng Môn?

Cũng phải, hẳn bất quá chỉ là một tên tùy tùng nho nhỏ mà thôi!

Viên Ngạo Sách nghĩ nắm tay phi thường phi thường ngứa.

“Viên tiên sinh?” Thượng Thước nhẹ giọng nhắc nhở nói.

“Hanh. Huy Hoàng Môn từ lúc Kỷ Huy Hoàng chết, cũng đích xác không có gì đáng để ta lưu ý.” Viên Ngạo Sách ngạo nghễ xoay người, theo hướng Tương Phi Lâu mà đi tới.

Nhìn hắn đi xa Tả Tư Văn đánh giá một chút, đang muốn mở miệng, chợt nghe bên ngoài oanh một tiếng, cây đại thụ tán cao che trời ở mái hiên phía tây chậm rãi tiêu thất khỏi đường nhìn.

...

“Trở lại chuyện chính, môn chủ, người sao có thể để Viên Ngạo Sách cùng người đi Vũ Dương?” Tả Tư Văn là người đầu tiên đưa ra chất vấn.

“Vì sao không thể? Chúng ta là lưỡng tình tương duyệt a.” Kỷ Vô Định cười đến thập phần hạnh phúc.

Thượng Thước nói: “Nếu hắc nửa đường phát hiện môn chủ võ công kém cỏi, tâm tồn ác ý thì làm sao bây giờ?”

Tả Tư Văn gật đầu nói: “Không sai, hắc đến nay vẫn chậm chạp không làm khó dễ, thứ nhất là hắc thực sự trọng hứa hẹn, thứ hai, cũng có thể hắc kiêng kỵ danh tiếng của lão môn chủ, theo đó cũng kiêng kỵ võ công của môn chủ.”

Chung Vũ lần đầu tiên xen vào nói: “Ta lại không thấy vậy.”

Thượng Thước ngạc nhiên nói: “Vậy thì vì sao?”

“Tịch mịch.” Chung Vũ nhìn chỗ cái cây tiêu thất, ngân nga nói.

Hữu Khổng Vũ cũng nói: “Ta cũng hiểu được.”

Thượng Thước kinh nghi nói: “Lẽ nào Viên Ngạo Sách thực sự tịch mịch đến mức mọi người ai cũng thấy sao? Sao ta không cảm giác được?”

Hữu Khổng Vũ nói: “Ta là nói, ta cũng không nghĩ hắc kiêng kỵ võ công môn chủ. Các người nghĩ đi, tiếng bước chân môn chủ phù phiếm như thế, đừng nói là Lăng Vân đạo trưởng, cao thủ cỡ như Viên Ngạo Sách, chỉ cần là một người luyện võ phổ thông cũng có thể nghe ra được ít nhiều. Lăng Vân đạo trưởng là bị chúng ta nói dối mà quá quan, thế nhưng Viên Ngạo Sách không có. Thế mà hắc cũng chưa từng đề cập qua...”

Tả Tư Văn kinh ngạc nhìn hắc, “Không nghĩ tới người cư nhiên cũng có ngày thông minh lên.”

Hữu Khổng Vũ vênh mũi lên trời nói: “Đó là vì ta đem thông minh dùng vào con đường luyện võ, không như tên bại hoại nào đó, vẫn không ra vẫn, võ không ra võ.”

“Ta vẫn không ra vẫn võ không ra võ?” Tả Tư Văn giận đến phát run, “Năm đó nếu không phải do ta ngưỡng mộ nhân phẩm võ công của lão môn chủ, thì từ lâu đã trở thành vẫn võ song khoa trạng nguyên, cao cư (địa vị cao) triều đình, chỉ điểm thiên hạ rồi! Nhìn dáng vẻ của người, bất quá cũng chỉ là xuất thân lục lâm.”

Hữu Khổng Vũ trừng to mắt nói: “Lục lâm thì sao chứ? Lục lâm có nhiều thiết tranh tranh (boong boong) hán tử trọng tình trọng nghĩa! Chung quy so với kẻ tự mình là phong lưu, kỳ thực từ văn bại hoại chỉ có nửa thùng nước còn tốt hơn nhiều lắm.”

“Trừ từ văn bại hoại ra, lẽ nào người không có từ khác sao hử? Người cái tên thất phu ngực không vết mực, dốt đặc cán mai. Luôn mồm nhân nghĩa đạo đức, sợ rằng bốn chữ nhân nghĩa đạo đức đứng ở trước mặt người, người cũng nhìn không ra nữa? Nói ta từ văn bại hoại, người bất quá cũng chỉ là đám phi cầm tấu thú khoác da người mà thôi! Không phải, nói người phi cầm tấu thú, ta còn hổ thẹn thay ấy con gà trong viện nữa kia.”

Tả Tư Văn chửi nhanh, đi còn nhanh hơn. Chờ Hữu Khổng Vũ kịp phản ứng thì, từ lâu đã đất trống không người.

Thượng Thước an ủi nói: “Hữu hộ pháp, Tả hộ pháp hắc chỉ là nhất thời nhanh miệng, không có ác ý.”

“Hanh! Các ngươi nhất khâu chi lạc, ngươi ít thay hấn nói tốt!” Hữu Khổng Vũ bực bội bỏ nhanh lại một câu, đập trên mái nhà hướng ánh trăng đi mất.

Thượng Thước bị bỏ lại thấp giọng sửa sai nói: “Là nhất khâu chi hạc (cá mè một lứa, anh Hữu nhầm 1 từ __=).”

Kỷ Vô Địch trái nhìn phải nhìn, thấy không ai nói gì, nhân tiện nói: “Các ngươi nếu không có chuyện gì, ta đi tìm A Sách đây.”

“Môn chủ.” Thượng Thước thở dài, Tả Hữu hai đại hộ pháp không ở, trọng trách khuyên bảo môn chủ đành phải tới phiên Thượng đường chủ hấn thôi. Kỳ thực hấn rất hoài nghi Tả Tư Văn cùng Hữu Khổng Vũ căn bản là giả bộ cãi nhau, đem cục diện rối rắm ném qua cho hấn.

“Ân?” Kỷ Vô Địch nhìn hấn.

Thượng Thước nói: “Môn chủ. Bất luận Viên tiên sinh có biết tình hình hiện nay của môn chủ không, thì ít ra là vì Huy Hoàng Môn, môn chủ nhất định cũng phải làm ra phong phạm của cao thủ một phái. Ta nghĩ môn chủ sẽ không đến mức ngay cả tâm nguyện của lão môn chủ cũng không thực hiện chứ?”

“Tâm nguyện của cha ta là muốn ta mỗi ngày giả dạng cao thủ, giúp Huy Hoàng Môn ở trong võ lâm gặt ăn gặt uống?” Kỷ Vô Địch rất kinh ngạc. Y chưa bao giờ biết cha mình lại có thể biết trước như thế.

Trình độ bề cong lý giải ở bậc này đối với Thượng Thước mà nói, quả thực chỉ là mưa bụi. Hấn nói: “Tâm nguyện của lão môn chủ là khiến Huy Hoàng Môn phát dương quang đại, khiến môn chủ trong chốn võ lâm kế thừa uy vọng và danh tiếng của lão môn chủ.”

Kỷ Vô Địch bất đắc dĩ ngẩng đầu, nhìn bầu trời đêm đen kịt nói: “Thế nhưng, tâm nguyện của ta chính là thay A Sách sinh một em bé mập mập. Sau đó một nhà chúng ta khoái khoái lạc lạc cùng nhau sinh sống.”

...

Thượng Thước che mặt thở dài. Tâm nguyện của hai đời môn chủ trong Huy Hoàng Môn thực sự cái sau so cái trước càng lúc càng quái dị.

Đến Vũ Đương, hai vị hộ pháp và Hạ Hối ở nhà giữ nhà, chỉ còn Thượng Trung hai vị đường chủ, làm sao ‘quản lý’ nổi môn chủ nhà mình đây??

Nếu phải chọn giữa môn chủ và gió lạnh, hấn chọn gió lạnh.

Một cái xe ngựa, hai người bên trong, hai người bên ngoài.

Kỷ Vô Địch nói: Ta phải bảo vệ A Sách!!!

[1] thái sơn bắc đầu: người được người người kính trọng ngưỡng mộ

[2] trọng đạo phúc triệt: đi lên vết xe đổ, chắc ý nói là lặp lại việc gì đó không tốt

[3] giảo hợp: tách ra hợp lại

[4] bổ cứu: sửa chữa, làm gì đó để tình hình không trở nên tệ hơn nữa

13. Chương 12

Chương 12 – Cân bàn vô địch (tam)

Sáng sớm ngày kế, trời mới tảng sáng, Kỷ Vô Địch đã bị Tả Tư Văn dùng cả lời kéo xách để túm ra khỏi ổ chăn.

“A Tả. Cho dù người muốn cùng ta bỏ trốn, ít nhất cũng phải chờ ta lĩnh xong tiền tiêu vật thánh này đã.” Kỷ Vô Định giãy dựa ôm lấy khung cửa, “Toàn bộ tiền ta thánh trước vất vả dồn được đều tiêu hết vào Đả thiết phô của lão Vương rồi. Không có tiền, sinh hoạt của chúng ta sẽ không hạnh phúc.”

Tả Tư Văn cầm lấy tay y, ngạnh sinh sinh đem y từ trên khung cửa lôi ra, “Môn chủ! Tiền tiêu vật thánh sau của người ta đã để trong bao phọc của người rồi.”

Kỷ Vô Định cuối cùng cũng thanh tỉnh được vài phần, kinh ngạc nhìn hắn, “A Tả. Thật không nghĩ tới người vì bỏ trốn, lại dám tham ô.”

Tả Tư Văn tức giận đến mức khóe miệng méo xệch méo xệch, “Môn chủ, cảm tạ tín nhiệm của người. Thế nhưng rất không may, ta không có tham ô, ta chỉ là thông qua một khoản cho ngài làm lộ phí đến Vũ Dương sơn thôi.”

“Vũ Dương sơn? Ai nói ta muốn đi Vũ Dương sơn chứ?” Kỷ Vô Định trừng to mắt.

“Việc này không cần người nói, người trực tiếp đi là được.”

“A Tả, ta thấy người như vậy là sai rồi.” Kỷ Vô Định kháng nghị nói, “Ta nghĩ loại chuyện này hắn là cần được chính môn chủ đồng ý chứ.”

Tả Tư Văn nói: “Đáng tiếc trừ người ra không ai nghĩ như thế.”

Kỷ Vô Định nói: “A Tả, người có hay không nghĩ, ta hình như bị mất quyền lực rồi?”

“Nếu như môn chủ nguyên ý, ta lập tức đem tất cả việc làm ăn cùng quyết trạch trên dưới Huy Hoàng Môn trả lại vào tay người.” Tả Tư Văn nhìn y chăm chú nói.

“... A Tả, người không biết ta thích cảm giác bị mất quyền lực đến thế nào đâu.”

“Hãy bớt sàm ngôn đi. Môn chủ, người chính là nhanh nhanh khởi hành. Thượng Thước và Chung Vũ đã chờ ngoài cửa rồi. Người lên đường cẩn thận.” Nói, hắn vội vã đưa y đẩy ra bên ngoài.

Kỷ Vô Định vừa đi vừa quay đầu lại nói: “A Tả, người không cảm thấy ta hắn là nên ăn xong điểm tâm mới đi sao?”

Tả Tư Văn không chút nghĩ ngợi liền hồi đáp: “Không cảm thấy.”

“... Ta có thể hỏi vì sao không?”

“Bởi vì Viên Ngạo Sách cũng có thói quen ăn điểm tâm.”

“A!” Kỷ Vô Định nhảy dựng lên, hưng phấn nói, “Ta thiếu chút nữa quên mất phải dẫn A Sách đi!”

“Ngài cứ tiếp tục quên đi.” Tả Tư Văn nhìn thấy đại môn gần ngay trước mắt, có loại cảm giác như thắng lợi trong tầm tay.

“Vì sao?”

Còn phải hỏi sao. Ai lại đem một tên ma giáo Âm tôn cừu địch khắp thiên hạ đến một yến hội mà bạch đạo tập hợp để khoe khoang?

Nghĩ thì nghĩ vậy, thế nhưng nói tuyệt đối không thể nói vậy. Vì thế Tả Tư Văn rất uyển chuyển ra vẻ nói: “Gần nhất việc làm ăn trong Huy Hoàng Môn đều không được tốt lắm.”

“Phải?” Kỷ Vô Định một bên ra khỏi nửa cánh cửa của đại môn, một bên nói, “Vậy thì đem chân tích kỷ phúc (bản gốc của tranh chữ) của Ngô Đạo Tử trong thư phòng A Tả bán đi. Nghe nói giá trị không ít tiền, dù sao thì cũng không đẹp.”

“Không được!” Thanh âm Tả Tư Văn đột nhiên cất cao.

“Môn chủ. Tả hộ pháp?” Thượng Thước và Chung Vũ đang đứng trước mã xa nhìn bọn họ.

Tả Tư Văn hạ hạ giọng, miễn cưỡng bày ra dáng tươi cười nói: “Môn chủ. Người chỉ cần theo Thượng đường chủ và Chung đường chủ đến Vũ Dương sơn hướng Lăng Vân đạo trưởng chúc thọ liền hảo. Những chuyện khác, cứ mặc ta và Hữu hộ pháp ứng phó là được.”

Kỷ Vô Định bấu môi giường mắt nói: “Nga. A Tả với A Hữu muốn cùng nhau xướng phu thê song song quản việc nhà, cho nên ruồng bỏ ta với A Thượng, A Chung cản trở.”

Tả Tư Văn vừa nghe đến y đem hần và Hữu Khổng Vũ xả thành một khối, liền giận không chỗ trút. Tiếc là chưa làm được gì Thượng Thước đã đứng ở phía sau Kỷ Vô Định, liều mạng hướng hần nháy mắt ra dấu, ám chỉ hần nhấn một chút trời yên biển lặng, tổng Kỷ đại môn chủ đi mới là việc quan trọng hơn.

Hần vuốt mặt, cổ cười nói: “Môn chủ. Canh giờ không còn sớm, người chính là nhanh một chút lên đường đi.”

“Được rồi.” Kỷ Vô Định thỏa hiệp, “Bất quá vạn nhất A Sách nửa chừng tới tìm ta thì sao?”

“Môn chủ tận lực đừng cho hần tìm được.” Tả Tư Văn thấy y cau mày, vội vã bổ sung nói, “Ta mới nói qua, đang thất chặt chi tiêu.”

Thượng Thước và Chung Vũ đột nhiên lộ ra biểu tình thập phần cổ quái.

Kỷ Vô Định nhìn phía sau Tả Tư Văn, ưu thương nói: “A Sách, làm sao bây giờ? Chúng ta gần đây nghèo lắm.”

Tả Tư Văn sững sốt một chút, vội vàng xoay người lại, chỉ thấy Viên Ngạo Sách chính là dựa vào khung cửa, thi thi nhiên nhìn bọn họ. “Nga? Vậy muốn ta đi cướp không?”

Kỷ Vô Định chớp chớp nhìn hần nói: “A Sách muốn đi cướp của người giàu chia cho người nghèo?”

“Cũng có thể.” Viên Ngạo Sách chấp tay đi tới bên người Tả Tư Văn, tự tiểu phi tiểu liếc mắt nhìn hần. “Ta nhớ kỹ có người mỗi đêm đều phải uống một chén cháo nhân sâm tổ yến, không bằng hạ thủ từ hần?”

Thượng Thước và Chung Vũ bắt đầu nhớ lại xem mình có hay không mỗi đêm ăn có thói quen ăn cháo nhân sâm tổ yến.

Tả Tư Văn không được tự nhiên quay đầu sang một bên nói: “Chỉ sợ Viên tiên sinh chịu không được đường đi gian khổ.”

Viên Ngạo Sách nói: “Nếu là năm đó Kỷ Huy Hoàng cũng có thể quan tâm như Tả hộ pháp thì tốt rồi, như vậy ta sẽ không phải thiên lý xa xôi, đường đi gian khổ tới Huy Hoàng Môn.”

Tả Tư Văn trên mặt lại càng không tự nhiên, “Nếu Viên tiên sinh cố ý muốn đi...”

“A Sách là tùy tùng, đương nhiên phải cùng ta đi rồi. Nếu như A Tả lo lắng lộ phí...” Kỷ Vô Định khề cần môi nói, “Ta một ngày có thể ăn ít lại, tiết kiệm bớt ra cho A Sách mà.”

Viên Ngạo Sách liếc mắt nhìn ngọc bội bên hông Thượng Thước nói: “Cái này trông cũng rất đáng giá.”

Thượng Thước lập tức lấy tay che ngọc bội, mỉm cười nói: “Ta cũng có thể ăn ít lại.”

Viên Ngạo Sách nhìn hướng Chung Vũ.

Chung Vũ rốt cục mở miệng nói: “Ta cũng có thể ăn thanh đạm một chút.”

Tả Tư Văn thấy đại thế đã mất, không khỏi thở dài nói: “Sao có thể để môn chủ và Viên tiên sinh chịu ủy khuất, vẫn là bọn ta ăn thanh đạm một chút vậy.” Hần nói, từ trong lòng móc ra một tấm ngân phiếu, giao vào trong tay Thượng Thước, “Không nên thất lễ với Viên tiên sinh.”

Thượng Thước cùng hần trao đổi một ánh mắt tâm chiếu bất tuyên [1], “Đó là tự nhiên.”

Ngựa ở một bên không nhịn được hắt xì một cái.

Kỷ Vô Định chờ cho đến khi Tả Tư Văn lưu luyến không rời xong mới lên xe ngựa ngồi, hướng Vũ Đường sơn xuất phát.

Chung Vũ đánh xe.

Thượng Thước lúc đầu ở trong xe, rốt cục giữa gió lạnh và môn chủ đã chọn gió lạnh.

Kỷ Vô Định chờ Thượng Thước chui ra khỏi thùng xe xong, xấu hổ nhìn Viên Ngạo Sách: “A Sách, chỉ còn lại hai người chúng ta rồi.”

Viên Ngạo Sách chính là đang chớp mắt, nghe vậy mí mắt cũng không động nói: “Nếu như người tiếp tục mở miệng, như vậy trong xe sẽ rất nhanh bớt tiếp một người.”

“A Sách cũng muốn bỏ ta lại mà ra ngoài sao?” Kỷ Vô Định tội nghiệp nói.

“Không. Ta không ra, ta chỉ là đem người ném ra ngoài.”

“A Sách, người nhẫn tâm thế sao?”

“Người thực sự phải thử một chút?” Viên Ngạo Sách mở mắt, trong mắt lóe ra tà ác quang mang.

Kỷ Vô Định ôm mặt nói: “A Sách. Người không nên cưỡng bức người ta... A Thượng và A Chung ở bên ngoài sẽ nghe được đó.”

Viên Ngạo Sách nhú mày nói: “Cái gì?”

“Bất quá nếu như A Sách chỉ muốn hôn một chút...” Kỷ Vô Định nói còn chưa xong, đã phát hiện mình bị cả người cả đệm bay ra khỏi thùng xe.

Thượng Thước luống cuống tay chân tiếp được y, khẩn trương nói: “Xảy ra chuyện gì?”

Kỷ Vô Định ôm lấy đệm, gục đầu xuống thấp giọng nói: “A Sách xấu hổ ấy mà.”

Thượng Thước quay đầu nhìn Chung Vũ, “Người hiểu không?”

“...”

Đi được một ngày đường, mã xa dừng chân tại một nhà trọ bình dân trong trấn.

Chung Vũ đi an trí mã xa, Thượng Thước tìm khách phòng, Viên Ngạo Sách và Kỷ Vô Định ngồi ở một bàn trong góc chờ cơm ăn.

“Vì sao phải ngồi ở chỗ âm u như vậy?” Từ trong Thập Ác lao đến tám năm, Viên Ngạo Sách cực độ kháng cự những góc âm u. Nhất là, trên đầu hắn còn không ngừng vang lên tiếng bước chân đạp cầu thang.

Kỷ Vô Định đắc ý nói: “Ta quan sát qua, toàn bộ đại đường chỉ có nơi này là khó bị phát hiện nhất. Trên đầu còn có thang lầu yểm hộ, an toàn nhất.”

“Có ai đang đuổi theo sao?” Viên Ngạo Sách nhú mày. Nếu là có người theo đuôi, tuyệt đối không có chuyện hắn không biết.

“Không biết.”

“Vậy sao phải ngồi ở góc khó bị phát hiện chứ?” Hắn oán hận ngẩng đầu nhìn thoáng qua, lại một người nữa đạp lên đỉnh đầu hắn.

“Bởi vì A Sách là ma đầu a. Ma đầu đều là người mà kẻ khác muốn giết mà. Cho nên ta phải bảo vệ A Sách.”

...

Tuy rằng y nói cũng không có sai, thế nhưng vì sao hắn nghe xong lại thấy kì quặc như vậy? Nhất là cái câu ‘ta phải bảo vệ A Sách’ kia. Từ bao giờ, hắn đường đường ma giáo Âm tôn lại đến nông nổi cần một tên môn chủ vô dụng của Huy Hoàng Môn bảo hộ?

“Người nghĩ ở đây có ai có thể chém giết được ta?” Viên Ngạo Sách hướng đại đường đảo qua. Mặc dù có mấy kẻ là người giang hồ, nhưng trong mắt hắn, chút võ công của bọn họ so với không có võ công cũng không sai biệt lắm.

“A Sách, chân nhân thường không lộ tướng mà.” Kỷ Vô Định đề thấp tiếng nói, “Có thể, lúc này có một tuyệt thế cao nhân không xuất thế đang ngồi ở góc nào đó, yên lặng quan sát chúng ta.”

“...” Viên Ngạo Sách phiến muộn nhìn chăm chăm bóng lưng Thượng Thước. Bất quá chỉ là bốn gian phòng, cũng không cần phải kì kèo lâu như thế chứ.

Thượng Thước ở trước quầy hàng lượn lờ một lúc lâu, rốt cuộc không chịu nổi ánh mắt nóng rực của Viên Ngạo Sách, ngượng ngùng trở về. “Không nghĩ tới một nhà trọ nhỏ nhỏ, cư nhiên còn có các loại gian phòng khác nhau.”

Hắn bên này nói xong, chợt nghe trên lầu có người quát: “Trừ thông phò (giường chung) và thượng phòng ra, cái đám nhà trọ các ngươi không hiểu cái gì gọi là trung dung sao?!”

...

Thượng Thước diện vô biểu tình giải thích nói: “Hướng của gian phòng cũng rất quan trọng. Phải chọn cẩn thận.”

...

“Đã thế toàn bộ thượng phòng đều nằm hướng nam, thông phò thì toàn ở hướng bắc nữa! Đây còn không phải là siểm phú kiêu bần (nịnh kẻ giàu chê người nghèo) sao?”

...

Thượng Thước bắt đầu đứng ngồi không yên, “Dù là cùng một hướng, thế nhưng số phòng cũng rất quan trọng. Số phòng phải sáng sủa dễ nhớ, như thế mới có thể bắt đầu một ngày mới vui vẻ.”

...

“Siểm phú kiêu bần cũng kệ đi. Đáng thẹn nhất chính là những gian phòng đó cư nhiên chỉ có hai loại số phòng, thượng phòng và thông phò. Liền nửa điểm mới mẻ cũng không có! Thật sự là lười biếng đến cùng cực mà!”

...

“Ta đi một chút sẽ trở lại.” Thượng Thước lãnh tỉnh đứng lên, sau đó xoay người hướng trên lầu mà đi.

“A Sách. Ngươi nói người kia sẽ gãy mấy cái xương?” Kỷ Vô Định uống nước trà, chậm rì rì nói.

Viên Ngạo Sách nói: “Ngươi sao biết người nọ không phải là một cao nhân không xuất thế chứ?”

Trên lầu bang bang truyền đến vài tiếng rơi nặng nề, giữa đó còn kèm theo tiếng kêu ai ai của người nào đó nghe rất quen.

Chỉ trong chốc lát, Thượng Thước dường như không có việc gì đi xuống lại, một lần nữa ngồi vào chỗ ngồi trước kia, lông tóc vô thương.

Kỷ Vô Định nhìn hắn hồi lâu, quay đầu đối Viên Ngạo Sách nói: “Hiện tại đã biết.”

Có thích khách!!

Tà thuật khổng chế nhân tâm? Lam Diễm Minh minh chủ?

Trước hết đi chôn xác đã...

[1] tâm chiếu bất tuyên: trong lòng hiểu rõ mà không nói ra

14. Chương 13

Chương 13 – Cân bàn vô địch (tứ)

Chung Vũ dừng mã xa xong từ bên ngoài tiến đến, vừa vặn thấy một người thanh niên vẻ mặt đầy máu hấp ta hấp tập hướng bên ngoài chạy đi.

Bất quá đối với người giang hồ mà nói, thấy máu (huyết) với thấy tuyết cũng không có gì khác nhau.

Hắn hoàn toàn không để ý ngồi xuống.

Tiểu nhị vừa vặn bụng thức ăn lên.

Kỷ Vô Địch đem đĩa dùng như phong sinh thủy khởi (gió nổi nước lên), liềm mạng đem nắm hương gấp vào trong chén Viên Ngạo Sách.

Viên Ngạo Sách còn chưa kịp động đĩa, trong chén đã xếp thành một tòa tháp cao. Mà khó có được là, cư nhiên một nắm hương cũng không có từ đỉnh tháp rơi xuống dưới.

. . .

“Môn chủ, chúng ta ăn cái gì?” Thượng Thước rất lãnh tính giờ chiếc đĩa hỏi.

Vừa nãy tiểu nhị tới, Kỷ Vô Địch một lúc gọi luôn bốn đĩa nắm hương xào nắm hương. Mà hiện tại, cả bốn đĩa nắm hương đều nằm hết trong chén Viên Ngạo Sách.

“Ăn a.” Kỷ Vô Địch tự mình ăn một ngụm cơm lớn.

Thượng Thước nhìn cái đĩa trống trơn, lại nhìn chén của Viên Ngạo Sách, bất đắc dĩ nói: “Môn chủ, bằng không, chúng ta gọi thêm vài đĩa thức ăn nữa đi?”

“Thế nhưng A Tả nói, gần đây trong môn đang thắt chặt chi tiêu... Chúng ta phải ăn tiết kiệm mới được.” Kỷ Vô Địch cắn đĩa, “Hơn nữa lần này lại phải tốn cho Vũ Dương một khoản lớn. Cùng lắm thì, đợi tới Vũ Dương sơn, chúng ta cố gắng ăn về lại.”

. . .

Chết tiết cái thắt chặt chi tiêu.

Thượng Thước đối với cái có của Tả Tư Văn thật không dám khen tặng đến cực điểm. “Môn chủ, kỳ thực... ta còn có một chút tiền riêng.”

Kỷ Vô Địch chớp mắt nhìn hắn.

“Nếu như môn chủ không chê khí, vậy bữa cơm này để ta mời.” Thượng Thước mỉm cười.

Kỷ Vô Địch lập tức giơ tay lên, hướng tiểu nhị đang từ trên lầu đi xuống, kêu lên: “Cho thêm bốn đĩa nắm hương xào.”

Thượng Thước: “. . .”

Ăn cơm xong, bốn người lên lầu.

Kỷ Vô Địch đi theo sau Thượng Thước, liên tiếp hỏi: “Nhà trọ không hết phòng sao? Không có chuyện chỉ còn lại hai phòng thôi à? Cũng không có nói chúng ta phải nằm chung hả?”

Thượng Thước rút cuộc quyết định dừng chân lại, quay đầu nhìn y nói: “Môn chủ.”

“Ăn?” Kỷ Vô Địch chờ mong nhìn hắn.

“Nếu như chỉ còn lại có hai gian phòng. Vậy thì nhất định là người một gian, Viên tiên sinh một gian. Ta với Chung Vũ ngủ ở thông phò.”

Kỷ Vô Địch nói: “Vậy nếu chỉ còn lại một gian phòng thì sao?”

Viên Ngạo Sách này giờ không hề nói chuyện giờ mới mở miệng nói: “Ta cũng đi thông phò ngủ.”

Kỷ Vô Định cảm động nhìn hần, “A Sách, người đối ta thật tốt. Cứ nhiên đem gian phòng lưu lại cho ta, một mình chạy đi thông phò ngủ.”

. . .

Một mình chạy đi thông phò ngủ?

Vậy hần với Chung Vũ tính là cái gì?

Thượng Thước rất không vui vẻ nghĩ.

Viên Ngạo Sách quay đầu sang một bên, tránh khỏi ánh mắt nóng rực của Kỷ Vô Định, lạnh lùng nói: “Ta chỉ là muốn đối tốt với chính mình thêm một chút thôi.”

Bất quá tình hình trên không có phát sinh.

Việc làm ăn của nhà trọ không tốt lắm, thượng phòng rất nhiều. Cũng đủ cho bọn họ mỗi người một gian. Vào đêm.

Kỷ Vô Định một mình ở trên giường lăn qua lật lại không ngủ được. Tuy rằng cái giường này nhìn qua rất êm, thế nhưng nằm lên ngủ thì lại rất cứng. Tuy rằng phòng này nhìn qua rất hoa lệ, thế nhưng buổi tối rất âm u. Nhất là trên song chỉ [1], cành cây cứ chập chờn, phảng phất như vô số cánh tay mảnh khảnh đang lay động.

Y nghĩ chần chừ càng ngủ càng lạnh, cuối cùng nhịn không được khoác áo đứng dậy, mang hài xuất môn.

Bên ngoài rất tĩnh, chỉ có tiếng gió thổi hòa với tiếng lá cây.

Kỷ Vô Định thân thể co lại, rón rén đi tới trước cửa gian phòng của Viên Ngạo Sách, gõ gõ cửa.

“A Sách. . .” Y dùng thanh âm cực thấp nói.

Bên trong im ắng.

“A Sách.” Thanh âm y hơi cao lên.

Vẫn là không hề có động tĩnh.

Kỷ Vô Định bắt đầu lo lắng có cần gọi người đi lấy nước hay không.

Đột nhiên ——

Y cảm thấy sau gáy mát lạnh, phảng phất như có một trận gió đang thổi qua.

Võ công y tuy rằng không tốt, nhưng dù sao cũng là môn chủ Huy Hoàng Môn, từ nhỏ đã ở dưới sự uy bức của Kỷ Huy Hoàng, kỹ năng đơn giản vẫn biết được.

Lập tức một cái phượng điểm đầu (nhón chân nhảy đi), hướng bên cạnh tránh đi.

Bất quá động tác y nhanh, động tác Viên Ngạo Sách còn nhanh hơn.

Trong chớp mắt lúc y nhón chân, cửa mạnh mở ra, hai ngón tay từ bên trong vươn tới, không chút sai lệch kẹp chặt lấy thanh hậu bối đao (đao lưng dày) đang chém tới.

Kỷ Vô Định giật mình nhìn chủ nhân của đôi mắt lấp lánh hữu thần lộ ra ngoài khăn che mặt màu đen, “Người vì sao muốn giết ta?”

Hắc y nhân nắm đao, thân thể còn duy trì tư thế chém tới, “Hôm nay là ngày giết người.”

Kỷ Vô Định nói: “Ta là hỏi người vì sao muốn tới giết ta?”

Hắc y nhân lại lập lại nói: “Hôm nay là ngày giết người.”

“ . . . ”

Viên Ngạo Sách thấy Kỷ Vô Định không nói gì, nghĩ thấy thật hài lòng, liền chuyện đêm hôm canh ba không ngủ, chạy đến ngoài phòng người khác để ám sát cũng thuận mắt hẳn lên. “Ta đã nói cho người biết, ta ghét hậu bối đao chưa?”

Hắc y nhân nghiêng đầu nhìn hẳn.

Ngón tay Viên Ngạo Sách vừa chuyển, đao vang một tiếng gãy đôi.

Cửa phòng Thượng Thước và Chung Vũ mở ra, hai người song song lao tới.

“Xảy ra chuyện gì?” Thượng Thước khấn trương hỏi thăm.

Đao của hắc y nhân tuy rằng đã gãy, nhưng trong tay vẫn còn nửa đoạn, bởi vậy lần thứ hai hướng Viên Ngạo Sách vung tới.

Viên Ngạo Sách vốn có ý phóng hẳn một con đường sống, nhưng thấy hẳn dây dưa không ngớt, không khỏi có chút bức hỏa, ngón tay mang theo đoạn đao nhẹ nhàng bắn ra.

Đoạn đao thuận thế bay đi, nhẹ nhàng lướt qua cổ hắc y nhân.

Huyết châu bắn ra.

Hắc y nhân chưa kịp kêu lên một tiếng đã ngã xuống.

Thượng Thước tiến lên một chút, lấy tay tháo khăn che mặt của hắc y nhân xuống, “Người này hình như có điểm nhìn quen mắt.”

Chung Vũ nói: “Là thanh niên hôm nay từ trong nhà trọ chạy ra.”

“A. Là hẳn?” Thượng Thước kinh ngạc nói.

Kỷ Vô Định càng giật mình hơn, “Là cái tên quỷ không may bị A Thượng đánh đến kêu ai ai sao? Hẳn thật là cao thủ không lộ tướng?”

“Không lộ tướng là thật, cao thủ thì chưa chắc.” Viên Ngạo Sách khoanh tay dựa vào khung cửa.

“A Sách. Lúc này cảm tạ người.” Kỷ Vô Định nhích lại gần.

Viên Ngạo Sách lập tức dựa vào khung cửa phía bên kia.

Thượng Thước nghi hoặc nói: “Sở dĩ hẳn là tới báo mối thù sáng nay? Thế nhưng vì sao không trực tiếp đi tìm ta mà lại tìm môn chủ gây phiền phức?”

Viên Ngạo Sách cười lạnh nói: “Ăn hồng đương nhiên phải ăn quả mềm rồi.”

Thượng Thước và Chung Vũ trong lòng đều cả kinh.

Kỷ Vô Định phát phát tay áo nói: “A Sách là người một nhà, không cần giấu hẳn. Dù sao thì võ công ta vốn cũng rất tệ.”

Thượng Thước đối với ngôn hành (hành động lời nói) thẳng thắn vô tư của môn chủ nhà mình, cũng không có nói gì nữa.

Chung Vũ nói: “Môn chủ sao lại ở trước cửa?”

Thượng Thước bị hẳn nhắc mới tỉnh, cũng lập tức phản ứng lại, “Không sai. Môn chủ, người sao lại vừa vịn ở gian phòng của Viên tiên sinh thế?”

Kỷ Vô Định vô tội nói: “Ta ngủ không được, nên mới đến tìm A Sách nói chuyện phiếm.”

Thượng Thước nhìn về phía Viên Ngạo Sách.

Viên Ngạo Sách nói: “Ta thật ra không ngại các người giữ nguyên tư thế này cả đêm, thế nhưng có một câu ta phải nhắc. Nơi này là nhà trọ, nếu như để những người khác trong khách điếm phát hiện thì thế, sợ rằng sẽ có vài phiền phức nho nhỏ.”

Chung Vũ không nói hai lời, ngồi xuống nâng thi thể lên định đi.

Kỷ Vô Định đột nhiên nói: “Ta nghĩ người này có điểm kỳ quái.”

Thượng Thước nói: “Cái gì kỳ quái?”

“Hắn trả lời rất kì quái. Ta hỏi hắn vì sao muốn giết ta, hắn nói, bởi vì ngày hôm nay là ngày giết người.”

Thượng Thước đột nhiên sắc mặt ngưng trọng nói: “Người xem ngực hắn có hay không kí hiệu hỏa diễm màu lam.”

Hắn vừa nói, Chung Vũ đã một bên tương thi thể buông xuống, bắt đầu giải y phục.

Y phục cởi ra, trước ngực hắn quả nhiên có một đóa tiểu hỏa diễm màu lam.

“Đây là cái gì?” Kỷ Vô Định hiếu kỳ nói.

“Dấu hiệu của Lam Diễm Minh.” Thượng Thước ý bảo Chung Vũ đi chôn xác, “Chúng ta vào nhà trước.” Nói, dẫn đầu bước vào nhà.

Viên Ngạo Sách vốn rất không muốn tránh đường. Thế nhưng hắn rời xa giang hồ đã lâu, tám năm đối với việc giang hồ một chút cũng không rõ, đang muốn kiếm một cơ hội hảo hảo tìm hiểu một chút. Hai bên giằng co, đành phải mắt nhắm mắt mở theo sau hắn, còn tiện thể đem cửa đóng lại.

Thượng Thước vào nhà, cũng không khách khí, tự mình rót một chén nước, uống một ngụm xong, mới chậm rãi nói: “Chuyện là, từ năm đó ma giáo rời khỏi vùng đất phía Tây. . .”

“Chờ một chút, người nói ma giáo rời khỏi vùng đất phía Tây?” Viên Ngạo Sách nhíu mày nói.

“Lẽ nào không ai nói cho người sao?” Thượng Thước rất kinh ngạc.

Viên Ngạo Sách thấp mặt lạnh lạnh nói: “Người nghĩ ai sẽ nói cho ta biết?” Từ lúc hắn bị giam tám năm đến giờ, đừng nói người của ma giáo, liên con ruồi của ma giáo cũng chưa từng bay ngang qua.

Kỷ Vô Định vươn tay qua, cầm lấy tay hắn nói: “A Sách. Người không nên lo lắng, người còn có ta. Ta sẽ nuôi người, người sẽ không thiếu cơm ăn mà.”

. . .

Ai đang lo lắng chuyện có cơm ăn hay không chứ?

Viên Ngạo Sách bị y như thế một hồi, cơn giận trước đó ngược lại tiêu thất. “Người vừa nói ma giáo rời khỏi vùng đất phía Tây, vậy cùng Lam Diễm Minh có cái gì quan hệ?”

Thượng Thước nói: “Ma giáo rời khỏi vùng đất phía Tây, hắc đạo của vùng Trung Nguyên lúc này như rắn mất đầu, vô cùng hỗn loạn. Lam Diễm Minh này chính là lúc đó phát triển mạnh lên. Thế nhưng cái này Lam Diễm Minh rất quỷ dị. Tuy rằng dần thống trị được hắc đạo võ lâm, thế nhưng ai cũng không biết tổng bộ của Lam Diễm Minh ở nơi nào, càng không biết mình chủ là ai. Chỉ biết là bọn họ có một loại tà thuật vô cùng quái dị có thể khống chế nhân tâm, có thể làm cho tinh thần mơ hồ, chỉ nghe mệnh bọn hắn mà hành sự.”

“Tà thuật khống chế nhân tâm, nghe lệnh bọn hắn mà hành sự?” Kỷ Vô Định nhíu nhíu mày. “Giống như khống chế bù nhìn rơm sao?”

“Không khác biệt lắm.” Thượng Thước nói, “Năm đó không ít đại hiệp thành danh trong võ lâm đều bại bởi tà thuật này, khiến bạch đạo võ lâm phong thanh hạt lệ một trận. May là, trang chủ Tê Hà sơn trang Đoan Mộc Mộ Dung tinh thông y thuật, nghiên cứu ra loại này tà thuật tuy rằng quái dị, thế nhưng bài trừ cũng không khó, chỉ cần ở trên huyết nhân trung ấn ấn mấy cái, liền có thể giải trừ.”

Kỷ Vô Định nói: “Sở dĩ người nọ, kỳ thực là trúng tà thuật?”

Thượng Thước gật đầu, “Có người nói gần đây Lam Diễm Minh không ngừng dùng tà thuật thử nghiệm trên người thường, muốn chống lại cách giải ấn lên huyết nhân trung. Không nghĩ tới cứ nhiên lại gặp phải ở nơi này.”

Viên Ngạo Sách nói: “Trách không được mắt hắn nhìn người khác có điểm đồ dẫn, hơn nữa không cảm giác được nội lực, giống như chỉ toàn dựa vào bản năng để huy đao.”

Kỷ Vô Địch nói: “Ta sao lại thấy mắt hắc rất lấp lánh hữu thần?”

“Người từ đâu mà nghĩ hắc lấp lánh hữu thần?”

“Chính là lúc nhìn người, con mắt ngay cả chớp cũng không chớp.”

“Đây là đồ dẫn.”

Kỷ Vô Địch bưng tỉnh đại ngộ, “Nguyên lai lúc A Sách ăn nắm hương, mỗi lần đều là đồ dẫn mà ăn a.”

Viên Ngạo Sách khoe miệng giật giật, “Ăn không thể dùng đồ dẫn để hình dung.”

“Vậy lấp lánh hữu thần?”

“ . . Chính là đồ dẫn đi.”

Cuối cùng bạn Kỷ cũng đạt được mục đích, ngủ lại trong phòng A Sách, nhưng mà...

Tay hắc dừng lại, trong lòng nổi lên một cảm giác rất kì dị

Bất ba người chờ đợi, lại một mình ngồi bên bờ sông xem người đẹp ngủ, hắc thật đúng là ăn no rãnh rồi mới chạy trước tìm người mà!!!!

[1] song chỉ: giấy dán trên cửa sổ, người xưa toàn dùng cửa giấy thì phải

15. Chương 14

Chương 14 – Cân ban vô địch (ngũ)

Chung Vũ quảng xác xong trở về, Viên Ngạo Sách đã tắt đèn đi ngủ.

Kỷ Vô Địch mượn cơ có thích khách, mặt dày mày dạn ở lại trong phòng hắc chiếm lấy một góc trên mặt đất, lại có vẻ rất là thoải mái.

Đối với cách môn chủ tự cam đoan lạc [1] như vậy, Thượng Thước chỉ là đóng đưa cây quạt, giúp y đem chặn dịch hảo.

Nửa đêm không nói chuyện.

Sáng sớm hôm sau, sắc trời tăng sáng, Viên Ngạo Sách liền tỉnh.

Ở Thập Ác lao ở đã lâu, hắc đối với ánh sáng cực kỳ mẫn cảm, một điểm nửa điểm cũng có thể khiến hắc cả đêm mất ngủ.

Hắc đứng dậy, thấy Kỷ Vô Địch nằm dang tay dang chân thành hình chữ đại, ngửa mặt lên rất thoải mái, nét mặt ngây thơ mà vô tội, dáng dấp giống như thường ngày nói chuyện thì nhìn hắc, nhất thời nhớ đến trước đây lúng túng thế nào, thù mới hận cũ đều dâng lên trong lòng.

Hắc tà cười bưng lấy bồn rửa mặt trên giá.

Trong bồn còn có nước đêm qua dùng để rửa mặt, để quá một đêm, chính là rất lạnh lẽo.

Hắc nhìn Kỷ Vô Địch đang ngủ, khuôn mặt vạn sự bất tri (gì cũng không biết), cổ tay chạm rãnh chuyên, nước sóng sánh sóng sánh tiến gần đến bên mép bồn, đang muốn chảy xuống, chợt nghe Kỷ Vô Địch nhép nhép miệng, thấp giọng khê kêu: “A Sách. . .”

Tay bỗng nhiên dừng lại, trong lòng hắc dâng lên một cổ cảm giác rất kì dị.

Viên Ngạo Sách ba chữ, nhiều lúc chính là đại diện của sự giết chóc.

Bất kể là ma giáo, hay là ở Thập Ác lao, cũng chưa từng có người toàn tâm toàn ý tín nhiệm hẳn như vậy, tín nhiệm đến mức không hề cảnh giác mà ngủ bên cạnh hẳn, thậm chí liên trong mộng cũng không quên túm hẳn vào theo.

Trên mặt bồn, nước nhẹ nhàng gợn sóng.

Hắn thấy trên mặt mình, lộ ra một tia mê man không giải thích được.

“Viên tiên sinh.” Thân ảnh của Thượng Thước xuất hiện trên song chỉ.

Viên Ngạo Sách đáp lại, đem bồn rửa mặt thả về trên giá, lại giống như là muốn che dấu cái gì, nhấc chân đá vào Kỷ Vô Dịch, “Đứng lên.”

Kỷ Vô Dịch theo chân hắn hướng bên cạnh lăn một cái, lại cấp tốc lăn về lại, dụi dụi mắt, nhìn hắn cười khúc khích, “A Sách. . .”

Viên Ngạo Sách trong lòng có chút sợ hãi, quay đầu mở cửa đi ra ngoài.

Kỷ Vô Dịch ôm chần tiếp tục lăn qua lăn lại trên mặt đất.

Thượng Thước đứng ở cửa, hướng Kỷ Vô Dịch mỉm cười nói: “Môn chủ, sắc trời không còn sớm, cần sớm khởi hành thôi.”

“Thế nhưng, trong phòng còn có vị đạo của A Sách. Ta muốn ngủ thêm chút nữa.” Kỷ Vô Dịch đem đầu giấu vào trong chăn, ha ha cười.

Thượng Thước mặt không đổi sắc nói: “Mà xa nhỏ hơn, vị đạo sẽ rõ ràng hơn.”

Kỷ Vô Dịch bỗng nhiên ngồi dậy, “Có đạo lý.”

Một lần nữa ra đi.

Kỷ Vô Dịch và Viên Ngạo Sách vẫn đang ngồi trong thùng xe nho nhỏ.

Chung Vũ và Thượng Thước ngồi ở càng xe nỗ lực đánh xe đi.

Kỳ thực Huy Hoàng Môn cách Vũ Đường sơn cũng không xa, thế nhưng ở trong lòng Thượng Thước, nó hẳn là nên gần thêm chút nữa.

“A Thượng.” Kỷ Vô Dịch mở cửa, “Ta muốn ân ân.”

. . .

Ân ân?

Chung Vũ ghìim dây cương lại.

Thượng Thước nhìn bốn phía xung quanh một chút nói: “Nơi này rừng lâm dày đặc, rất là kín đáo, môn chủ tự tiện.”

Kỷ Vô Dịch đứng dậy chuẩn bị xuống xe, đột nhiên quay đầu lại nhìn Viên Ngạo Sách nói: “A Sách có muốn đi cùng không?”

Viên Ngạo Sách nhắm mắt lại, con ngươi giật giật, thế nhưng không có mở.

Kỷ Vô Dịch đợi nửa ngày, thấy hắn không có phản ứng, đành phải đi một mình.

Khoảng chừng đã qua một nén nhang, Kỷ Vô Dịch nhưng chưa có trở về.

Chung Vũ nói: “Ta đi xem.”

Thượng Thước ngăn ra, “Không lẽ đã xảy ra chuyện?” Lần ám sát kinh tâm động phách đêm qua lại hiện lên trong đầu. Lê nào Lam Diễm Minh lại không trở lại, tùy thời hạ thủ.

Chung Vũ nhìn sắc mặt hắn, biết hắn cũng nghĩ giống mình, lập tức hướng lối mà Kỷ Vô Dịch đã đi đi đến.

Mà thân ảnh của Viên Ngạo Sách còn nhanh hơn cả hắn.

Kỷ Vô Địch ngồi ở bên dòng suối nhỏ, mê mẩn nhìn người ở bên kia dòng suối.

Một thanh y thanh niên đang dựa vào thân cây, một tay nắm dây cương ngựa nhắm mắt ngủ gật. Ánh dương quang rơi vào trên mặt hắn, đem ngũ quan tuần tú của hắn phác lên thật đầy đủ lại diễm đạm.

“Người đang nhìn cái gì?” thân ảnh Viên Ngạo Sách từ phía sau y truyền tới.

Kỷ Vô Địch hướng hắn làm ra động tác xuyt, chĩa chĩa bờ bên kia của dòng suối nhỏ.

Viên Ngạo Sách nheo mắt quan sát một chút. “Hắn làm sao vậy?”

Kỷ Vô Địch ôm má cười nói: “Hắn thật là đẹp a.”

“ . . .” Viên Ngạo Sách xoay người đi mất. Hắn thực sự là ăn no rảnh rồi, mới có thể nghĩ y gặp phiền phức. Sai, căn bản là do Chung Vũ ăn no rảnh rồi, mới có thể chạy đi tìm người. Cho nên mới khiến hắn hiểu lầm như thế!

“Viên tiên sinh.” Chung Vũ đi tới trước mặt.

Viên Ngạo Sách một chút cũng không để ý, trực tiếp sát bên người mà qua.

Chung Vũ thấy lạ, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, hướng Kỷ Vô Địch nói: “Môn chủ, phải lên đường thôi.”

Kỷ Vô Địch chỉ vào thanh y thanh niên. “A Chung, người biết hắn là ai không?”

Chung Vũ nhìn một chút, lắc đầu nói: “Không biết.”

“A Chung, người thật không chịu chăm chỉ học tập mà.” Kỷ Vô Địch oán giận nói, “Thanh niên tài tuấn trong chốn giang hồ, người hắn là nên nhận thức một ít mới được a.”

Chung Vũ cẩn thận nhìn một hồi, nói: “Bất quá nhìn trong hành lý hắn lộ ra một góc của hộp lễ vật, nói không chừng cũng là đến Vũ Dương chúc thọ.”

Kỷ Vô Địch nhân tình sáng lên, hướng bờ bên kia hô: “Người cũng là đến Vũ Dương sao?”

Thanh y thanh niên chậm rãi mở mắt, quay đầu đối y cười nói: “Đúng vậy.”

Kỷ Vô Địch nói: “Tại hạ Kỷ Vô Địch, chẳng hay thiếu hiệp cao tính đại danh.”

Thanh y thanh niên lộ vẻ xúc động nói: “Chẳng lẽ là Huy Hoàng Môn môn chủ Kỷ Vô Địch?”

Kỷ Vô Địch cười gật đầu.

Thanh y thanh niên vội vã đứng lên, ôm quyền nói: “Tại hạ Trình Trừng Thành* của phái Thanh Thành.”

Trình Trừng Thành?

Kỷ Vô Địch đột nhiên thấy may mà cha y không gọi y là Kỷ Kê Kê.

Biết thân phận Kỷ Vô Địch xong, Trình Trừng Thành chủ động lôi kéo con ngựa lợi qua suối mà đến.

“Gia sư thường hay nhắc tới sự tích anh hùng của Huy Hoàng Môn lão môn chủ, lại càng hay nói đến Vô Địch môn chủ chính là hình mẫu của thiếu niên kiệt xuất đương thời, tuổi còn trẻ đã kế nhiệm môn chủ, không những không có chút sợ hãi, trái lại còn không hề thua kém [2], đem Huy Hoàng Môn phát dương quang đại.” Lúc hắn nói, vẻ mặt tỏa ánh sáng, đầu đầu cũng lộ ra cảm giác kính phục đối với y.

Kỷ Vô Địch bị hắn nói xong lảng lảng, hai tay phụ ở sau người, rất có phong phạm của kẻ đứng đầu một phái, “Đâu có đâu có.”

Chung Vũ đi theo sau hai người, có điểm đau đầu.

Lúc Thượng Thước nhìn thấy Trình Trừng Thành, lại càng đau đầu hơn.

Bởi vì Trình Trừng Thành vô cùng mãnh liệt hi vọng có thể cùng đi với Kỷ môn chủ vĩ đại, để có thể ở bên học tập làm theo hành động lời nói của y.

Cái này Trình Trùng Thành hẳn đã nghe nói qua. Là người xuất sắc nhất những năm gần đây của phái Thanh Thành, có người còn nói hẳn sẽ là người được chọn làm chưởng môn kế tiếp. Lần này phái Thanh Thành chỉ phái một mình hắn đến thọ đản của Vũ Dương Lăng Vân đạo trưởng, có thể thấy được địa vị thế nào rồi.

Phái Thanh Thành không giống Huy Hoàng Môn. Chưởng môn kế nhiệm của bọn họ, từ trước đến nay đều là chọn người ưu tú để làm. Như vậy có thể thấy được võ công và mưu trí của Trình Trùng Thành đều đã được chọn lựa kỹ càng.

Nếu để một người như hắn theo bên cạnh Kỷ Vô Dịch, như vậy kết quả không nghĩ cũng ra, tuyệt đối là một hồi... bi kịch!

Vì vậy Thượng Thước phi thường uyển chuyển mà cự tuyệt nói: “Môn chủ còn muốn ven đường kiểm tra phân hào các nơi của Huy Hoàng Môn, sợ rằng sẽ làm lỡ hành trình, không tiện mời thiếu hiệp đồng hành.”

Trình Trùng Thành là hạng thông minh, nghe hắn nói như thế, liền thức thời nói: “Có thể gặp được Kỷ môn chủ, đã là chuyện may mắn nhất đời Trình Trùng Thành. Dù sao thì chúng ta cũng đều vì hạ thọ của Lăng Vân đạo trưởng mà đến, trăm sông đổ về một biển, ngày khác ở Vũ Dương gặp lại cũng như nhau.”

Kỷ Vô Dịch rất thích ý đáp ứng liền.

“Hanh.” Tiếng hừ nhẹ của Viên Ngạo Sách từ trong thùng xe truyền đến.

Trình Trùng Thành ở trong lòng rung mình.

Bởi vì hắn cách thùng xe rất gần, nhưng hoàn toàn không có phát hiện trong thùng xe dĩ nhiên còn có một người. Có thể thấy được, người trong thùng xe võ công cao, hơn xa chính mình. “Vị này chính là. . .”

Kỷ Vô Dịch thuận miệng nói: “Tù tùng của ta.”

Viên Ngạo Sách từ trong xe đi ra, khoanh tay nhìn Trình Trùng Thành.

. . .

Trình Trùng Thành vốn còn nghĩ vị Huy Hoàng Môn môn chủ trước mắt này cước bộ phù phiếm, hơi thô hỗn loạn, rõ ràng võ công rất tệ, hưởng bóng của cha, là một cái gối thêu hoa có tiếng mà không có miếng. Những lời vừa nãy đa số đều là xu nịnh. Nhưng thấy Viên Ngạo Sách là tù tùng của Kỷ Vô Dịch, nhất thời đổi vừa suy đoán vừa nãy có phần nghi hoặc.

Viên Ngạo Sách tuy rằng không mở miệng nói, thế nhưng từ ánh mắt có thể nhìn ra được bản thân hắn cao ngạo bất kham, không cam tâm hạ mình làm người thường, huống chi lại là tù tùng. Chẳng lẽ Kỷ Vô Dịch là chân nhân không lộ tướng? Đã sớm nghe con đường võ công của Huy Hoàng Môn quỷ dị, tự thành một phái, nói không chừng chính là như vậy, cho nên mới có cảm giác Kỷ Vô Dịch không giống những cao thủ khác.

Nghĩ tới đây, Trình Trùng Thành không khỏi âm thầm may mắn mình vừa rồi cũng không có cái gì lỡ lời thất thố.

Trình Trùng Thành tính toán kỹ càng tình vi, nhưng tình vi thế nào đi nữa cũng không hơn được cáo già Thượng Thước.

Từ khi Viên Ngạo Sách vừa xuất hiện, kinh nghi (kinh ngạc nghi ngờ) xuất hiện trong mắt Trình Trùng Thành hướng về phía Kỷ Vô Dịch rồi đột nhiên nhãn thần bất đồng, Thượng Thước đã đem tâm tư của hắn đoán được bảy tám phần.

Bởi vậy lúc Trình Trùng Thành cáo từ lên ngựa, đi được một đoạn ngắn, nhưng vẫn có thể nghe được bọn hắn nói chuyện, hắn cố ý nói: “A Sách, người ngày hôm qua không phải nói có một chiêu luyện sao cũng không được? Không bằng lát nữa trên đường hỏi môn chủ đi.”

. . .

Trình Trùng Thành cưỡi ngựa đi xa.

. . .

Viên Ngạo Sách liếc nhìn Thượng Thước, “Ta có một chiêu luyện sao cũng không được?”

Thượng Thước nhìn trời.

Viên Ngạo Sách nói: “Lát nữa trên đường hỏi môn chủ một chút?”

Thượng Thước nhìn đất.

Viên Ngạo Sách nhìn về phía Kỷ Vô Định, “Người chuẩn bị làm sao chỉ điểm ta?”

Kỷ Vô Định lập tức nhảy đến trước mặt hắn, nịnh nọt cười nói: “Nếu thế thì thoát y phục trước?”

Viên Ngạo Sách quay về thùng xe. Cửa phanh một cái đóng lại.

Xe ngựa chậm rãi đi.

Trên cang xe ba người chen lấn.

Thượng Thước quả nhiên mang theo Kỷ Vô Định đi tuần tra phân hào dưới trướng của Huy Hoàng Môn.

Chưởng quỹ của Kim Châu phân hào nghe nói môn chủ tự mình đến đây, đặc biệt dẫn theo con cái đến cửa thành nghênh đón trước.

Lúc này cũng không ngừng để cho nữ nhi hướng Kỷ Vô Định xum xoe.

Thượng Thước xem ở trong mắt, nhưng cái gì chưa từng nói.

Hiện tại trên dưới Huy Hoàng Môn đều có cùng một tâm nguyện, chính là làm ôn chủ cưới vợ. Về phần thê tử là ai, xuất thân gia thế, cũng không quan trọng nữa. Chỉ cần là một nữ nhân, có thể sinh con trai con gái là được rồi.

Nếu Thượng Thước đã không nói thì Chung Vũ sẽ càng không nói.

Chưởng quỹ được ngầm đồng ý, càng ngày càng táo tợn. Liên cả lúc ăn cũng để nữ nhi bồi ở mặt tọa (vị trí thấp nhất). Bởi bọn họ đều là người trong giang hồ, tuy rằng suy nghĩ hành động có chút càn rỡ, nhưng cũng có tình lý bên trong. Chỉ có Viên Ngạo Sách, đối việc này là mặt lạnh mắt lạnh.

Kỷ Vô Định cơm nước xong, đem chưởng quỹ gọi sang một bên.

Chưởng quỹ cho rằng kế hoạch có hiệu quả, nội tâm một trận kích động.

“Kỳ thực, so với lệnh ái,” Kỷ Vô Định nhìn khuôn mặt hưng phấn của hắn, chậm rãi nói, “Ta thích lệnh lang hơn.”

Chưởng quỹ: “. . .”

Từ đó về sau những ngày ở Kim Châu, bên cạnh Kỷ Vô Định rất thái bình.

Cuối cùng cũng đến được Vũ Dương, nhưng gian khổ của hai vị đường chủ chỉ mới bắt đầu.

Lại thêm một mỹ nhân nữa xuất hiện

Người xem người xem, cuối cùng cũng có người đáp lại tình cảm của ta rồi!

[1] tự cam đoạ lạc: tự mình đắm chìm trong lạc thú

* Vốn tên này QT dịch là Trình Rừng Thành, nhưng mà hình như Trùng và Rừng giống nhau nên quyết định dùng lấy tên Trình Trùng Thành cho dễ đọc, cũng ứng với cái Kỷ Kê Kê phía dưới. Ngoài ra còn một lý do nữa... hờ hờ... cũng xuất phát từ cái tên của bạn Thành... hờ hờ

[2] nguyên văn là ‘thanh xuất vu lam nhi thắng vu lam’ tức là màu xanh sinh ra từ màu lam mà còn hơn cả màu lam, ngắn gọn là, không hề thua kém, con giỏi hơn cha *__=

16. Chương 15

Chương 15 – Cân bàn vô địch (lục)

Vũ Đường, Thiếu Lâm từ trước đến nay vẫn là thái sơn bắc đẩu của võ lâm.

Ngay cả lúc Kỷ Huy Hoàng như mặt trời ban trưa, cũng không che khuất được quang mang của hai đại phái.

Đối với khắp giang hồ mà nói, nếu như Kỷ Huy Hoàng là thánh bi (bia thánh) cao cao tại thượng, vậy thì Vũ Đường Thiếu Lâm chính là cao sơn sừng sững không ngã. Thánh bi có kiên cố đến đâu, cũng không thể nguy nga như cao sơn được.

Thế nhưng đối với đại đa số mà nói, thánh bi đã là một tồn tại không thể vượt qua.

Bởi vậy lúc Kỷ Vô Địch lên núi, đội ngũ nghênh tiếp thật không nhỏ.

Người đứng thứ hai ở Vũ Đường sơn, sư đệ của Lăng Vân đạo trưởng là Hiểu Phong đạo trưởng đã tự mình suất lĩnh hơn mười một đệ tử ra nghênh đón, khiến không ít võ lâm đồng đạo đang lên núi phải liếc nhìn.

“Trong thư chưởng môn sư huynh tán thưởng Kỷ môn chủ là anh hùng niên thiếu của đương đại, hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền.” Hiểu Phong đạo trưởng nhiệt tình nắm lấy tay Kỷ Vô Địch nói, “Bản đạo thích nhất là kết giao anh hùng niên thiếu, nhân cơ hội này, nhất định phải cùng Kỷ môn chủ hảo hảo gần gũi thân cận.” Hắn nói, tay càng thêm cố sức nắm lấy bàn tay Kỷ Vô Địch.

Thượng Thước nhìn tay hắn, mặt nhất thời biến sắc.

Cái gì bộ pháp kiếm pháp còn có thể dùng miệng ba xạo quá quan, chỉ mình nội công là chân chân thực thực.

Hắn không nghĩ tới Hiểu Phong đạo trưởng lại trực tiếp xuất thủ như vậy, trong lòng khẩn trương.

Kỳ thực Hiểu Phong đạo trưởng thích kết giao anh hùng niên thiếu là thật, đối Kỷ Vô Địch vị môn chủ trẻ tuổi của Huy Hoàng Môn lại càng trông sao ngóng trăng mong được kết bạn từ lâu. Đáng tiếc là hằng năm đến thọ đản của Lăng Vân đạo trưởng đều mời, Kỷ Vô Địch lại năm nào cũng bệnh, khiến năm nào cũng phải thất vọng. Thật vất vả cuối cùng năm nay cũng đợi được y đại giá quang lâm, tự nhiên là tâm dương khó nhịn.

Viên Ngạo Sách bất động thanh sắc tiến lên một bước, ung dung cầm lấy tay kia của Kỷ Vô Địch.

Hiểu Phong đạo trưởng lúc này đang dùng nội công cẩn cẩn dục dục thử, chỉ cảm thấy chân khí trong cơ thể Kỷ Vô Địch cực kỳ suy yếu, như có như không, lúc liền lúc đoạn, đang thấy nghi ngờ, bỗng nhiên cảm thấy một cỗ nội lực cực kỳ cường hãn không hề báo trước ập tới, mạnh mẽ đem nội lực hắn bức ra khỏi cơ thể Kỷ Vô Địch.

Hắn lui về sau một bước, khiếp sợ nhìn Kỷ Vô Địch. Phải biết rằng võ công hắn ở Vũ Đường rất gần với Lăng Vân đạo trưởng, cho dù ở trong toàn giang hồ thì cũng là nhất lưu cao thủ, không ngờ Kỷ Vô Địch lại có thể đơn giản đem hắn bức lui!

Viên Ngạo Sách nhân cơ hội buông tay ra.

“Không nghĩ tới nội lực Kỷ môn chủ lại thâm hậu như vậy, là bản đạo lỗ mãng rồi.” Hiểu Phong đạo trưởng ấp lễ nói. Hắn thì lẽ rất thật tình thực lòng. Tuy rằng hắn vừa rồi còn chưa dùng toàn lực, thế nhưng Kỷ Vô Địch cũng chưa chắc đã toàn lực. Nhìn tuổi Kỷ Vô Địch như vậy, cư nhiên có nội lực như thế, thật khiến người khác phải phục sát đất. Trong lòng nghĩ như thế, đối với đệ nhất nhân tài mới xuất hiện trong bạch đạo võ lâm này, lòng càng thêm yêu quý vạn phần.

Kỷ Vô Địch cười gượng khiêm tốn vài câu, sau đó nhân lúc Hiểu Phong đạo trưởng chuyên tâm dẫn đường, hướng Viên Ngạo Sách nhẹ nhàng làm nũng nói: “A Sách, vừa rồi làm ta sợ muốn chết.”

Khó có được một Kỷ Vô Dịch lúc nào cũng vô tâm vô phế mà bị dọa cho sợ. Viên Ngạo Sách mặt lộ vẻ đắc ý.

“Ta còn tưởng ngươi nắm tay ta, muốn tuyên bố chuyện của chúng ta với mọi người.” Kỷ Vô Dịch hai gò má hơi ngượng ngùng.

.....

Hắn lúc này vì sao không để y chết đi!

Viên Ngạo Sách lực mạnh đạp nát đất dưới chân.

Người giang hồ đến đây chúc mừng rất đông.

Sương phòng Vũ Đường dành ra số lượng có hạn, đám Kỷ Vô Dịch bị phân hai người một gian.

Trước khi Viên Ngạo Sách lên tiếng, Thượng Thước và Chung Vũ đã cấp tốc tiến vào một trong hai gian phòng. Xem qua dọc theo đường đi Viên Ngạo Sách đối Kỷ Vô Dịch rất chiều cố, bọn họ chính là rất yên tâm.

Thấy Kỷ Vô Dịch cười đến mức trên mặt có thể nặn ra mỡ, Viên Ngạo Sách chỉ có thể bất đắc dĩ.

“A Sách, tuy rằng trong phòng có hai cái giường, thế nhưng nếu như ban đêm ngươi sợ tối, ta có thể qua ngủ với ngươi.” Kỷ Vô Dịch đi vào gian phòng, có chút bất mãn nhìn cái giường kia.

Nguyên lai Hiểu Phong đạo trưởng đối với việc để cho bọn họ bốn người chen chúc hai gian phòng trong lòng rất hổ thẹn, lại thật tình kính phục Kỷ Vô Dịch, sợ dĩ đặc biệt phân hai gian phòng lớn cho bọn hắn.

Viên Ngạo Sách nói: “Ngươi có thể chọn ngủ trên giường, hoặc là ngủ dưới đất.”

“A Sách. Ngươi như vậy không tốt lắm.”

Viên Ngạo Sách tà nhãn liếc nhìn y.

“Ta là môn chủ a.” Kỷ Vô Dịch khoanh chân ngồi ở trên giường, ưỡn ngực, lời lẽ đanh thép nói: “Mà ngươi là tùy tùng.”

.....

Giấy lát.

Tùy tùng nắm lấy áo môn chủ, trực tiếp ném ra ngoài cửa.

Người trong giang hồ lục tục tiến vào nơi ở.

Kỷ Vô Dịch hai tay chống má, ngồi xổm trước cửa rất đỉnh đạc mà nhìn. Khuôn mặt y lộ vẻ non nớt, thỉnh thoảng có người chú ý tới y, còn tưởng là tiểu công tử nhà ai, cũng không suy nghĩ nhiều.

Mà Kỷ Vô Dịch lại nghĩ rất nhiều. Y nghĩ nhiều nhất chính là, nguyên lai tướng mạo như Viên Ngạo Sách, trong chốn giang hồ có thể nói là độc nhất vô nhị. Như tướng mạo của Trình Trừng Thành trong chốn giang hồ cũng có thể coi như là lông phượng sừng lân (hàng hiếm) rồi. Đại đa số người giang hồ lớn lên đều khiến cho người khác muốn nhảy sông nhảy hồ (khiêu giang khiêu hồ) hết.

Kỷ Vô Dịch lười biếng đứng lên, giật giật căng chân tê dại, đang muốn trở về phòng, chợt nghe phía sau một trận ồn ào. Một tiếng cười nhẹ rất trong trẻo dễ nghe nói: “Đạo trưởng quá khen.”

Kỷ Vô Dịch bỗng nhiên xoay người.

Chỉ thấy một ôn nhã công tử bạch y phiến phiến ở giữa vòng vây của một đám đạo sĩ nhẹ nhàng tiến đến.

Tóc đen quan ngọc, mặt trắng môi đỏ. Như nắng sớm của mặt trời mới mọc, trong nháy mắt đánh bay đám hỗn độn hắc ám trước mắt Kỷ Vô Dịch, làm trước mắt y sáng ngời.

Hiểu Phong đạo trưởng quay đầu vừa lúc thấy y, vội vàng nói: “Vị này chính là Huy Hoàng Môn Kỷ Vô Dịch Kỷ môn chủ, vị này chính là Tê Hà sơn trang thiếu trang chủ, Đoan Mộc Hôi Xuân.” Hắn sợ y không

nhận ra, lại nói thêm, “Kỳ phụ là thiên hạ đệ nhất thần y, Đoan Mộc Mộ Dung. Lam Diễm Minh như kim quy rút đầu vào trong sào huyệt, không dám gây họa như trước, đều là công lao của Đoan Mộc tiên sinh.”

“Hiếu Phong đạo trưởng quá khen.” Đoan Mộc Hồi Xuân mỉm cười, quay đầu hướng Kỳ Vô Địch không chút sợ hãi ôm quyền nói: “Ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu.”

Kỳ Vô Địch đáp lễ nói: “Đâu có đâu có.”

Hiếu Phong đạo trưởng ở bên giạt dây nói: “Hai vị đều là nhân tài giang hồ mới xuất hiện, nên gần gũi thân cận nhiều hơn.”

Vừa nghe ‘thân cận’ hai chữ, mắt Kỳ Vô Địch chớp cái đã sáng lên, lập tức sáp tới bên cạnh Đoan Mộc Hồi Xuân, hít sâu một cái nói: “Thơm quá!”

.....

Mọi người chính là ngây ra như phỗng, Thượng Thước thoải mái đẩy cửa đi ra, hướng về phía Kỳ Vô Địch nở nụ cười khen ngợi nói: “Môn chủ trí nhớ thật tốt. Hương khí trên người Đoan Mộc thiếu trang chủ, chính là mùi xạ hương mà hôm trước ta đã nói với người.”

.....

Mùi của xạ hương mà cũng cần phải đặc biệt học thêm sao?

Hiếu Phong đạo trưởng nhìn Kỳ Vô Địch. Quả nhiên không ai toàn vẹn. Võ công cao, thể nhưng thường thức khiếm khuyết, chắc là thường ngày đều dùng thời gian để luyện võ, trách không được tuổi còn trẻ, đã có công lực như vậy. Nghĩ tới đây, không khỏi đối với y càng thêm vài phần kính trọng.

Đoan Mộc Hồi Xuân ôn hòa nói: “Chắc là hôm qua đến được phò (hiệu thuốc), giúp người bốc thuốc thì vô ý dính lên.”

Hiếu Phong đạo trưởng nói: “Không nghĩ tới thiếu trang chủ bốn ba trên đường, vậy mà vẫn không quên cứu tử phù thương (cứu người). Quả không hổ danh là Hồi Xuân.”

Đoan Mộc Hồi Xuân vội vã khiêm tốn.

Kỳ Vô Địch xen mồm vào nói: “Mùi hôm qua dính phải, hôm nay còn có thể nghe được. Lẽ nào người tối hôm qua không tắm?”

.....

Thượng Thước rất hối hận mình đã tới đây. Hắn càng hối hận lúc đó đáp ứng Tả Tư Văn theo Kỳ Vô Địch đi chuyến này! Nếu không, hắn cũng sẽ không đứng ở đây đợi chờ lo lắng, tiến thoái lưỡng nan, mà là ngồi trong viện tử hoa thơm chim hót, xem sách giải khuây, đàn chơi mấy khúc.

Thật là nhất thất tức thành thiên cổ hận [1]!

Hiếu Phong đạo trưởng là người đầu tiên hoàn hồn. Lúc này Kỳ Vô Địch trong mắt hắn đã không còn nhân gian khói lửa [2] nữa, mà là một tên võ si chuyên tâm nghiên cứu võ công. Bởi vậy đối với những lời khiến nhân không ngờ tới của y cũng có chút bao dung, thậm chí còn thay y chu toàn nói: “Kỷ môn chủ lo lắng chu đáo. Thiếu trang chủ phong trần mệt mỏi, bản đạo lập tức cho người đi múc nước, để Đoan Mộc thiếu trang chủ tắm rửa.”

Kỳ Vô Địch nói: “Ta cũng muốn.”

Hiếu Phong đạo trưởng đối với sự ngay thẳng của y chỉ là mỉm cười, “Đương nhiên đương nhiên. Ta cũng sẽ phải người.”

“Không cần. Ta cùng hắn dùng chung một dũng (thùng tắm) là được.” Kỳ Vô Địch chờ đợi nhìn Đoan Mộc Hồi Xuân.

Đoan Mộc Hồi Xuân bối rối nhìn về phía Hiếu Phong đạo trưởng.

Hiếu Phong đạo trưởng thập phần trấn định hồi đáp: “Yên tâm yên tâm, chút nước ấy Vũ Dương sơn vẫn có. Kỷ môn chủ không cần tiết kiệm.”

Thượng Thước vội vàng nhảy qua, một bên đem Kỷ Vô Dịch kéo ra sau, một bên cười nói: “Môn chủ xưa nay cần kiệm tiết kiệm. Đây cũng là do lão môn chủ khi còn bé đã ân cần giáo huấn sở trí.”

Hiếu Phong đạo trưởng lại không khỏi một phen khen ngợi Kỷ Huy Hoàng dạy con có cách, sau đó liền vội vã đưa Đoan Mộc Hồi Xuân vào phòng nghỉ ngơi.

Trước khi đi, Đoan Mộc Hồi Xuân đột nhiên dừng chân quay đầu lại, cùng y mỉm cười nói: “Người biết chơi cờ không?”

Kỷ Vô Dịch nói: “Biết.” Chỉ cần có thể chơi, y đều biết.

Đoan Mộc Hồi Xuân nói: “Lát nữa ta tới tìm người chơi cờ.”

.....

Thượng Thước nhin không được nhắc nhở Kỷ Vô Dịch vẫn đang đứng yên tại chỗ không nhúc nhích: “Người đã đi từ lâu rồi.”

Kỷ Vô Dịch chậm rãi quay đầu lại, nắm tay hắn nói: “A Thượng, người có nghe hay không, người có nghe hay không? Hắn nói lát nữa tới tìm ta. Đây là lần đầu có người đáp lại tình cảm của ta đó.”

“.....” Đó là bởi vì tình cảm của người quá mức kinh thế hãi tục. Thượng Thước nói, “Vệ Viên tiên sinh làm sao bây giờ?”

“A Sách?” Kỷ Vô Dịch buồn bực nói, “Cái gì mà làm sao bây giờ?”

“Môn chủ điều không phải thích Viên tiên sinh sao?” So với Đoan Mộc Hồi Xuân, hắn vẫn thích Viên Ngạo Sách hơn. Chỉ ít trên người Viên Ngạo Sách còn cột theo một đồng hiệp ước, cùng ma giáo lại nhiều năm không liên hệ, chỗ dựa coi như là không lớn, hơn nữa mấy ngày nay quan sát, phát hiện hắn đối Kỷ Vô Dịch tuy rằng mặt ngoài lãnh đạm, kỳ thực cũng không có địch ý. Về phần người tên Đoan Mộc Hồi Xuân, mặc dù vẻ mặt ôn hòa, nhưng lại khiến hắn có loại cảm giác cả người khó chịu, thật giống như nhìn thấy đồng loại —— đều là dạng thích tiểu lý tàng đao, trong ngoài bất nhất.

“Không giống mà.” Kỷ Vô Dịch nói, “A Sách là người của ta.”

“Vậy Đoan Mộc Hồi Xuân thì sao?”

Kỷ Vô Dịch nhún vai nói: “Chỉ là người cùng nhau chơi đùa, đánh cờ mà thôi.”

.....

Hắn có thể hiểu là, Viên Ngạo Sách là mưu gia chủ mẫu của Huy Hoàng Môn. Mà Đoan Mộc Hồi Xuân là tình nhân Kỷ Vô Dịch chuẩn bị giấu ở bên ngoài không?

“Môn chủ, ” Thượng Thước nói rất thành khẩn, “Sáng ba chiều bốn là sai đó.”

Kỷ Vô Dịch lắc đầu nói: “Không có a.” Y nói xong, lại dừng một chút, “Chỉ một chút thôi mà.”

Thượng Thước: “.”

Người nếu muốn hôn ta thì không cần phải nhẫn =^__^=

Người đến gần ta thế làm gì?

Chúng ta cùng tắm đi!!

Thua một ván cờ, thắng một bàn cờ, ta cũng lời quá đi chứ!

[1] nhất thất tức thành thiên cổ hận: một cái sẩy chân để hận ngàn đời

[2] nhân gian khói lửa: có lẽ ý nói là người bình thường

17. Chương 16

Chương 16 – Cân bàn vô địch (thất)

Kỷ Vô Địch trở về phòng, Viên Ngạo Sách đang nhắm mắt tĩnh tọa.

Y đi qua đi lại, nghĩ đơn giản không có việc gì làm, liền lấy cái ghế, ngồi ở bên giường Viên Ngạo Sách, hai chân dẫm lên trên y phục, bó gối ngồi nhìn hẩn.

Ngũ quan Viên Ngạo Sách cực kỳ tinh xảo, dù đặt trên mặt nữ nhân, cũng sẽ rất dễ nhìn. Thế nhưng ở trên mặt hẩn cũng không đột ngột, càng không có nửa phần son phấn nữ khí, ngược lại anh khí mười phần.

Đoan Mộc Hồi Xuân cũng rất đẹp. Thế nhưng so với Viên Ngạo Sách thì không được như hẩn anh tư bột phát (oai phong rạng rỡ __=).

Nhìn một chút, Kỷ Vô Địch lại từ trong tay áo lấy ra một cái gương nhỏ, bắt đầu nhìn lại mặt mình.

Mặt trắng trắng mềm mềm, môi hồng hồng mọng nước, lông mi rất dài, con mắt rất tròn. Đồng dạng ngũ quan ở trên mặt Kỷ Huy Hoàng, là bạch tú nhĩ nhận mang theo vài phần kiên cường. Thế nhưng ở trên mặt y, chính là bạch tú nhĩ nhận mang theo vài phần trẻ con không lớn nổi.

Tả Tư Văn đã giải thích rằng, tướng do tâm sinh, mỗi lần đều dùng điều đó để dụ hoặc y luyện võ nhiều một chút, ít đến kỷ viện ít đánh đàn.

Kỳ thực, y rất muốn mình có vẻ ngoài kiên cường, như vậy đi vào tiểu quan quán mới không bị người hiểu lầm là bị bán ra. Thế nhưng luyện võ thật sự là thiên địch của y. Mỗi khi đứng ở luyện võ trường, y lại có loại triệu chứng như đầu vầng mắt hoa, tứ chi tê dại, mà lần nào cũng vậy, không thuốc nào chữa nổi.

Y thở dài, đem gương thả lại vào trong tay áo, ngẩng đầu lên, đã thấy Viên Ngạo Sách chẳng biết mở mắt từ bao giờ, đang nhìn y.

“A Sách.” Y chớp chớp mắt, “Người đã đói bụng chưa? Có muốn ăn chút gì không?”

Viên Ngạo Sách nhìn y không nói lời nào.

Kỷ Vô Địch đem mặt dính sát qua nói: “A Sách, nếu như người muốn hôn ta, ngàn vạn lần không nên chịu đựng.”

Viên Ngạo Sách sắc mặt không đổi nói: “Nếu như muốn đánh người thì sao?”

“ Chết cũng phải nhẩn!”

Viên Ngạo Sách hừ một tiếng, “Người đến gần ta như thế làm cái gì?”

Kỷ Vô Địch cười híp mắt nói: “Bởi vì người đẹp a.”

Viên Ngạo Sách sắc mặt cứng đờ, không vui trừng mắt nhìn y, “Người rất thích người đẹp?”

Kỷ Vô Địch rất cố sức gật đầu.

“Tỷ như cái kia Thanh Thanh Thanh?”

.

Kỷ Vô Địch suy nghĩ nửa ngày, mới nghĩ ra hẩn chỉ chính là ‘Trình Trùng Thành’. “A Sách, tuy rằng Trình Trùng Thành hẩn là người phái Thanh Thành, thế nhưng Trình Trùng Thành và Thanh Thanh Thanh vẫn là có điểm khác nhau.”

“Tên chỉ cần có thể dùng để phân rõ người nào với người nào là tốt rồi, có gì khác nhau chứ?”

“Với hẩn mà nói, Trình Trùng Thành là tên, Thanh Thanh Thanh là biệt danh.”

“Tùy tiện.” Viên Ngạo Sách xuống giường rót nước uống.

Kỷ Vô Địch đi theo phía sau hẩn, “Kỳ thực A Sách đẹp hơn Trình Trùng Thành nhiều.”

Tay Viên Ngạo Sách rót nước hơi ngừng lại, khước miệng bắt giặc giường lên, “Nga? Vậy Xuân Mộc Nhất Đoan thì sao?”

Có kinh nghiệm lần trước, Kỷ Vô Định rất nhanh đã lĩnh ngộ được hắc chỉ chính là ai, “Là Đoan Mộc Nhất Xuân.”

.

Nửa nén hương sau.

Kỷ Vô Định cúi đầu lẩm bẩm: “Vì sao ta nghĩ hình như là sai nhỉ.” Y lao ra khỏi gian phòng, mạnh hướng về cửa phòng Thượng Thước và Chung Vũ, hét lớn: “A Thượng, cái kia muốn chơi chơi cờ tên gọi là gì?”

“ Đoan Mộc Hồi Xuân.” Thanh âm phiền muộn của Thượng Thước từ đầu tường truyền đến.

Kỷ Vô Định lập tức chạy về lại đối Viên Ngạo Sách nói: “Là Đoan Mộc Hồi Xuân, điều không phải là Xuân Mộc Nhất Đoan.”

“Tùy tiện. Dù sao thì người cũng nói không đúng.” Khước miệng Viên Ngạo Sách tiếp tục giường lên.

Bên ngoài có người gõ cửa.

Mở cửa vừa nhìn, là hai đạo nhân của Vũ Dương đang khiêng một thùng nước tắm nóng hầm hập.

Kỷ Vô Định nghiêng người để hắc vào cửa, sau đó nắm cánh tay Viên Ngạo Sách nói: “A Sách, chúng ta cùng nhau tắm đi.”

Phanh.

Một trong số những đạo nhân của Vũ Dương vừa muốn xuất môn thì vấp vào cánh cửa, lăn quay trên mặt đất.

“Người không sao chứ?” Kỷ Vô Định đang muốn đi qua quan tâm một chút, chỉ thấy Vũ Dương đạo nhân còn lại nắm lấy phần tóc sau cổ của đạo nhân bị ngã, không quay đầu lại kéo đi mất.

Trên mặt đất, lưu lại một dấu bị kéo lê đến rất xa, rất xa.

Kỷ Vô Định cảm khái nói: “Đạo sĩ của Vũ Dương thực sự là quá thức thời.” Y đứng đứng bên bồn tắm, xấu hổ nhìn Viên Ngạo Sách, “Để không cô phụ bọn họ, chúng ta nhanh nhanh thoát đi?”

Ngón tay Viên Ngạo Sách ở trên bàn nhẹ nhàng gõ một cái, “Nếu như người dám thoát, ta sẽ tiễn người.”

“” Kỷ Vô Định ngơ ngác nói, “Thế nhưng nước tắm...”

“Ta sẽ dùng, người đi ra ngoài đi.”

“Thế nhưng thủy là ta.”

“Ra, ngoài.” Viên Ngạo Sách dùng nhãn thần ý bảo cửa ở hướng đó.

Kỷ Vô Định chưa từ bỏ ý định nói: “A Sách, kỳ thực bồn tắm rất lớn, thực mà, hai người vẫn đủ.”

Viên Ngạo Sách khước miệng lộ ra lãnh ý.

Kỷ Vô Định lùi ra hướng cửa, mở cửa, hai chân chậm rãi ra khỏi cửa, nửa thân thể nhưng vẫn như cũ vói vào trong cửa, tuyệt vọng nói: “A Sách, ta là môn chủ, người là tùy tùng.”

Viên Ngạo Sách vung tay áo. Cửa đóng sầm lại.

Kỷ Vô Định bưng mũi, u oán đi tới trước cửa phòng Thượng Thước.

“A Thượng. Mở cửa.” Bị ván cửa đập trúng vào phía sau làm y đau đến tận não môn. Hai nhãn cầu ngập đầy nước mắt.

Chung Vũ nói: “Hắc không ở đây.”

“ A Chung, mở cửa.”

Thượng Thước nói: “Hắn cũng không ở đây.”

.

Kỷ Vô Dịch đột nhiên xoay người, hướng bầu trời hét lớn: “Kỳ thực võ công của ta đều là gạt.”

Cửa xoát cái mở, một cánh tay như thiểm điện (nhanh như chớp) vươn ra.

Sau đó Kỷ Vô Dịch cũng như thiểm điện tiêu thất sau cánh cửa.

“Môn chủ, người làm tốt lắm!” Thượng Thước cười rất miễn cưỡng. Rốt cục minh bạch vì sao Tả Tư Văn trong thời gian ngắn như thế, từ một cao thủ văn nhân thích nói chuyện phong hoa tuyết nguyệt lại biến thành một trung niên phu tử cả ngày thuyết giáo. Nguyên lai là uy thế bức bách a.

Kỷ Vô Dịch vô tội nói: “A Thượng A Chung các người đều ở đây a, ta còn tưởng rằng không có ai nữa chứ.”

Cái loại biết rõ còn cố hỏi có phải là cố tình châm chọc không nhỉ?

Thượng Thước bĩu môi nói: “Môn chủ sao lại rảnh rỗi đến đây? Viên tiên sinh đâu?”

Kỷ Vô Dịch nói: “Hắn đang tắm.”

Thượng Thước buồn bực nói: “Vậy người lại càng không nên qua đây a?” Thường ngày đều không phải muốn nhìn cũng không nhìn được sao?

Kỷ Vô Dịch nói: “A Thượng. Người nói giờ ta qua đó rình coi, cơ hội không bị phát hiện lớn cỡ nào?”

Chung Vũ nói: “Lớn cỡ bằng cơ hội người trở thành thiên hạ đệ nhất cao thủ ấy.”

.

Kỷ Vô Dịch suy sụp cúi mặt nói: “Vậy còn biện pháp nào khác không?”

Thượng Thước thành khẩn nói: “Môn chủ. Bằng võ công bí tịch mà lão môn chủ truyền xuống, người muốn thành thiên hạ đệ nhất cao thủ cũng không phải không có khả năng. Chỉ cần từ giờ trở đi, người cố gắng bỏ công, mỗi ngày đều lập chí tiến thủ, chăm chỉ luyện võ.”

“A Thượng. Lúc ta ba tuổi, người dạy ta cũng dùng chính câu này. Ta đã sắp hai mươi tuổi rồi, người dạy ta vẫn dùng chính câu đó.”

Thượng Thước nói: “Hữu dụng không?”

Kỷ Vô Dịch lắc đầu.

“Ta đây kiểm lý do thoái thác được chứ?”

Kỷ Vô Dịch suy nghĩ một chút, chính là lắc đầu.

Thượng Thước gật đầu như đã sớm biết trước nói, “Thì thế đó, ta sẽ không phí tâm nữa.”

Kỷ Vô Dịch quay đầu nhìn Chung Vũ, “A Chung, người bình thường ít nói nhất, thời khắc mấu chốt người nói một câu đi.”

Chung Vũ diện vô biểu tình nói: “Môn chủ, người cũng không nên phí tâm thêm nữa.”

“.” Kỷ Vô Dịch chậm rãi đem đường nhìn từ trên mặt hắn chuyển xuống đất, “A Chung. Người chính là nên ít nói một chút đi.”

Hiếu Phong đạo trưởng lo lắng rất chu đáo. Liên nước tắm đều tặng đến bốn đợt, Kỷ Vô Dịch, Thượng Thước và Chung Vũ ai cũng có phần.

Kỷ Vô Dịch tắm rửa xong, vừa vặn Đoan Mộc Hồi Xuân đến cửa, cũng có thể xem là đúng lúc.

Viên Ngạo Sách lạnh lùng ngồi ở một bên, không đứng dậy đón, cũng không nói gì.

Bất quá dù là thế, hắn vẫn như cũ là một tồn tại không thể bỏ qua.

Đoan Mộc Hồi Xuân hàn huyên xong câu đầu tiên chính là, “Vị này là.”

Kỷ Vô Định vẫn như cũ nói. “Tùy tùng của ta.”

Đoan Mộc Hồi Xuân quan sát Viên Ngạo Sách thêm vài lần, lập tức bị trừng trở về, “Chẳng hay cao tính đại danh.”

Kỷ Vô Định nói: “A Sách.”

Đoan Mộc Hồi Xuân mỉm cười, “Kỷ môn chủ quả nhiên là danh bất hư truyền, bên người đúng là cao thủ nhiều như mây.”

Kỷ Vô Định than thở: “Nếu như là mỹ nhân như mây thì tốt rồi.”

Viên Ngạo Sách nét mặt căng thẳng.

Đoan Mộc Hồi Xuân nhưng hiểu lầm nói: “Với nhân phẩm tài học của Kỷ môn chủ, muốn kiêu thê mỹ quyến còn khó sao?”

Kỷ Vô Định thấy hần hiểu lầm, cũng lười giải thích, “Được rồi, người vừa nói muốn chơi cờ.”

Tùy tùng bên người Đoan Mộc Hồi Xuân lập tức cầm kỳ bàn kỳ quán (bàn cờ và hộp đựng cờ) đặt lên trên bàn.

Kỷ Vô Định nhân tình sáng lên, “Hảo kỳ bàn, hảo kỳ quán!”

Đoan Mộc Hồi Xuân khiêm tốn nói: “Tuy rằng là vật ngự dụng tiền triều lưu truyền đến nay, thế nhưng.”

Kỷ Vô Định vuốt bàn cờ tán tụng nói: “Đều là bạch ngọc làm ra, nhất định giá trị không ít tiền!”

“ Kỷ môn chủ hảo nhân lực.” Đoan Mộc Hồi Xuân trịnh trọng tiếp lời, “Đích xác trị giá không ít tiền.”

Viên Ngạo Sách ở một bên cười nhạo.

Kỷ Vô Định đem kỳ quán mở ra, cờ đen hắc ngọc, cờ trắng bạch ngọc, phẩm chất thượng hạng, cầm vào thanh lương (mát lạnh). Y nắm một đám cờ đen trong tay mà lưu luyến không nỡ rời.

Đoan Mộc Hồi Xuân nói: “Nếu Kỷ môn chủ không chê, vậy bộ cờ này liền tặng ôn chủ.”

Kỷ Vô Định cười gật đầu nói: “Vậy thì tốt rồi. Ta cũng nghĩ là đám các người vác một bàn cờ bạch ngọc to như thế nặng như thế đi tới đi lui, rất là bất tiện ha.”

Dù là Đoan Mộc Hồi Xuân phong độ tuyệt hảo, lúc này cũng có chút ăn không tiêu. “Đã thế, chúng ta bắt đầu đoán quân đi.”

“Còn đoán gì nữa. Ta chọn xong rồi.” Kỷ Vô Định cầm lấy một viên màu đen, ba một cái rơi vào Thiên Nguyên [1].

.

Đoan Mộc Hồi Xuân yên lặng ngồi xuống, nhặt lên quân trắng, nhẹ nhàng đặt xuống bên cạnh quân đen.

Kỷ Vô Định là dạng điển hình của cái gì cũng biết, cái gì cũng qua loa.

Bởi vậy sau một lúc, quân đen đã bị giết không còn manh giáp, thổ địa bị mất đếm không xuể.

Nhìn trên bàn cờ trắng xoá một mảnh, Đoan Mộc Hồi Xuân tâm tình tốt. Hần buông quân cờ, mỉm cười ôm quyền nói: “Đa tạ đa tạ.”

Kỷ Vô Định lơ đãng phát tay nói: “Không sao không sao. Ta tuy thua cờ, nhưng thắng bàn cờ. Một thua một thắng, một mất một được, cái này nói lại, ta vẫn là chiếm được một món thật lớn.”

Niềm vui thắng cờ của Đoan Mộc Hồi Xuân nhất thời bị hòa tan mất mấy phần, “Kỷ môn chủ quả nhiên rộng rãi hơn người, thông thấu hơn người, khiến người ta khâm phục.”

Kỷ Vô Định cảm thán nói: “Ai cũng nói như vậy.”

Đoan Mộc Hồi Xuân vội ho một tiếng, “Sắc trời không còn sớm, tại hạ còn có việc, không thể ở lâu.”

“Cũng tốt cũng tốt. Sắp đến lúc dùng bữa rồi, vạn nhất cơm nước bọn họ đưa tới thiếu, mình bọn ta ăn, các người nhìn, ta sẽ xấu hổ.”

Đoan Mộc Hồi Xuân đối với sự quan tâm của y tỏ ra rất cảm kích, liên tục xin miễn y đứng dậy đưa tiễn, phát tay áo mang theo thanh phong và đám tùy tùng mà đi.

Viên Ngạo Sách ngồi ở một bên, thiêu mi nói: “Người không thích hẳn.” Là khẳng định, không phải nghi vấn.

Kỷ Vô Định bời cười nói: “Đương nhiên, ta thích A Sách nhất mà. Cái bàn cờ này không sai. A Sách người nghèo như vậy, ta tiếp tế cho người.”

Viên Ngạo Sách: “.”

Vì A Sách, cái gì ta cũng nguyện ý!

Vậy tránh xa ta ra một chút

Tiếp xong Đoan Mộc Hồi Xuân lại đến Trình Trùng Thành, hết Trình Trùng Thành lại đến Phiên Tế Cảnh, đâu ra nhiều thể chứ???

A Sách nhà ta xem ra còn ăn dầm dãi dài a

~*****

[1] Thiên Nguyên: một điểm trên bàn cờ vây

18. Chương 17

Chương 17 – Cân bàn vô địch (bát)

Cách thợ dẫn còn có hai ngày, giang hồ nhân sĩ đến trước vội vàng kết giao với nhau, dạo chơi ngắm cảnh.

Từ xa nhìn lại đỉnh núi Vũ Đương, có thể thấy được những mảng đen đen như đám kiến lui lui tới tới.

Kỷ Vô Định cũng ở trong đám kiến đó.

Y nghĩ từ lúc y đem bàn cờ bạch ngọc tiếp tế cho Viên Ngạo Sách xong, thái độ Viên Ngạo Sách đối với y cũng trở nên nhu hòa không ít, thậm chí còn nguyện ý theo y đi leo núi. Đủ thấy được lấy của người tay ngắn, ăn của người miệng mềm [1] chính là rất có đạo lý. Y âm thầm quyết định sau này phải thường xuyên đem những thứ chỉ có thể thấy không thể tìm được đem tặng cho hắn.

“Người cười cái gì?” Viên Ngạo Sách quay đầu nhìn y.

Kỷ Vô Định nỗ lực dìm sát qua nói: “Có thể một mình cùng A Sách ra ngoài, ta thực sự rất vui mà.”

.

Một mình?

Viên Ngạo Sách không nói gì nhìn đám người trước trước sau sau.

“Bất quá A Sách, người vì sao lại cách xa ta như vậy?” Kỷ Vô Định phiên muộn nhìn cự ly hai người một lần nữa bị kéo giãn ra.

Viên Ngạo Sách thu tay lại, “Người nghĩ hai đại nam nhân ban ngày ban mặt lại dính cùng một chỗ thì dễ xem lắm sao?”

Kỷ Vô Định không chút do dự gật đầu.

Viên Ngạo Sách neho con mắt lại nói: “Ta không nghĩ thế.”

“A Sách. Vậy người đừng xem ta là đại nam nhân nữa, cứ cho ta là tiểu nam nhân thì được rồi.” Kỷ Vô Định mở to hai mắt, ngập nước mà nhìn hẩn, “Vì A Sách, ta cái gì cũng đều nguyện ý.”

“Vậy cách xa ta ra một chút.”

“”

Kỳ thực hai người cũng chưa tự mình đi chút nào, chỉ là bị cuốn theo dòng người cuộn cuộn, chậm rãi đã đem kỳ cảnh của Vũ Đường ngắm hết một lần.

Lúc trở về, Kỷ Vô Định rất oán niệm xoa mồ hôi trên trán, “A Sách, mai chúng ta đừng đi nữa.”

Viên Ngạo Sách cũng thấy xem núi đá cây cối chẳng có gì thú vị cả, thế nhưng vẫn hỏi một câu, “Vì sao?”

“Chúng không có đẹp như người.”

Nếu như nói lần đầu nghe câu đó, tâm tình của hẩn xem như cũng có chút dao động, nhưng giờ thì nó lại như là ao tù nước đọng, không hề có phản ứng. Khó có được Kỷ Vô Định nói nhiều lần như vậy, mà lần nào cũng đều rất dạt dào tình cảm. “Người nghĩ ta đẹp hơn núi?”

Kỷ Vô Định không chút do dự gật đầu.

“Đẹp chỗ nào?”

“Người có mắt mũi miệng.”

“ vậy còn có người xấu hơn núi sao?”

Kỷ Vô Định suy nghĩ một chút nói: “Cái tên tương sĩ ở Thập Ác lao, còn có cái người ngực rũ xuống nữa!”

Viên Ngạo Sách nói: “Bọn họ không phải cũng có mắt mũi miệng?”

“Bọn hẩn có còn không bằng không có.”

“”

Hai người trò chuyện câu được câu mất, phòng xá đã ở trước mắt, một thân ảnh quen thuộc đang chần chờ trước cửa.

“Di?” Kỷ Vô Định nhìn chằm chằm nói, “Đó không phải là Trình Trùng Thành sao?”

Quả nhiên, ở trước cửa chờ người chính là Trình Trùng Thành. Hẩn thấy Kỷ Vô Định và Viên Ngạo Sách cùng nhau về, lập tức đi lên đón, hướng Kỷ Vô Định ôm quyền nói, “Lần trước gặp Kỷ môn chủ quá vội vã, không thể nói chuyện, vẫn luôn thấy đáng tiếc. May là ở nơi này gặp lại, nếu không xem như ta phải ôm tiếc nuối mà quay về rồi.”

Kỷ Vô Định cười híp mắt nói: “Đâu có đâu có.”

Trình Trùng Thành thử nói: “Chẳng hay lúc này có quấy rầy Kỷ môn chủ không?”

Kỷ Vô Định nhìn sắc trời một chút, “Quấy rầy thì đúng là có chút quấy rầy, bất quá chính là có thể vào nhà ngồi.”

Trình Trùng Thành chỉ có thể cười gượng đi theo sau y.

Vào nhà vào chỗ ngồi.

Kỷ Vô Định đối Viên Ngạo Sách nói: “A Sách, đi pha ấm trà.”

Viên Ngạo Sách diện vô biểu tình nhìn y.

“ A Sách, đi gọi A Thượng pha ấm trà.” Kỷ Vô Định rất thức thời sửa lại nội dung câu nói.

Viên Ngạo Sách liếc mắt nhìn Trình Trùng Thành đang ngồi một bên hiếu kì nhìn bọn họ, xoay người đi.

“A, được rồi, lần này người tới mang theo thứ gì vậy?” Kỷ Vô Dịch hỏi trước khi Trình Trùng Thành kịp mở miệng.

“Thứ gì?” Trình Trùng Thành ngây người.

“Xem,” một ngón tay Kỷ Vô Dịch chỉ vào bộ cờ ở góc nhà, “Hôm qua lúc Đoan Mộc Hồi Xuân tới, đã đem đến một bộ cờ bằng bạch ngọc.”

Trình Trùng Thành nhất thời nghĩ cái ghế dưới móng mình như có châm chích, cười gượng nói: “Ta tới vội vàng, lo lắng không chu toàn.”

Kỷ Vô Dịch ánh mắt lấp lánh nhìn hắn, “Vậy lúc nào người lại tới?”

“.” mặt Trình Trùng Thành bắt đầu nóng lên.

Kỷ Vô Dịch nhìn tay nói: “Gần đây, sinh kế của Huy Hoàng Môn không tốt lắm a.”

.

Sinh kế của Huy Hoàng Môn mà còn không tốt lắm sao?

Sư phụ đều nói toàn bộ võ lâm hiện nay sinh kế tốt nhất chính là Huy Hoàng Môn rồi. Giang hồ môn phái đã thành phó nghiệp bọn hắn, chính nghiệp ngày nay của bọn họ chính là kinh thương!

Thế nhưng nhưng lời này cũng không thể vạch trần được.

Trình Trùng Thành nhất thời không rõ ngụ ý của y, đành phải cười nói: “Thanh Thành cũng vậy.”

“Di? Phái Thanh Thành cũng rất túng quẫn sao?” Kỷ Vô Dịch kinh ngạc nói, “Nói thế, người cũng sẽ tặng lễ vật không đáng giá rồi?”

“.” Trình Trùng Thành liếm liếm môi dưới nói, “Ách, tại hạ tự nhiên là không thể so với Hồi Xuân công tử rồi.” Nói sao thì, hắn cũng chỉ là một tên đệ tử của phái Thanh Thành mà thôi, dù là chưởng môn đã ám chỉ quá sẽ đem chưởng môn vị truyền cho hắn, thế nhưng đó cũng là chuyện sau này, hiện nay, hắn vẫn như cũ chỉ là một gã đệ tử bình thường. Mà Đoan Mộc Hồi Xuân không giống, hắn đường đường là thiếu trang chủ của Tê Hà sơn trang, xuất thân đương nhiên vang dội khác mình.

Kỷ Vô Dịch đồng tình nhìn hắn, “Không bằng, người tới nay lưu lại dùng bữa đi.”

Trình Trùng Thành ngẩn người.

“Tiết kiệm chút nào tốt chút đó.” Kỷ Vô Dịch chậm rãi nói.

Trình Trùng Thành nhin không được nói: “Chi phí ăn uống ở đây, đều không phải do phái Vũ Dương bỏ ra sao?” Sao nói giống như y muốn mời khách quá vậy.

Kỷ Vô Dịch nói: “Tuy là phái Vũ Dương bỏ ra, thế nhưng. Đó cũng là từ trong thọ lễ của chúng ta trích xuống a!”

.

Hôm nay tới chơi thu hoạch lớn nhất là, Trình Trùng Thành đã biết, nguyên lai môn chủ hiện nay của Huy Hoàng Môn rất keo kiệt!

Thượng Thước bưng ấm trà mặt mày hớn hở bước vào cửa.

“Thượng đường chủ.” Trình Trùng Thành vội vã đứng dậy, tiếp nhận ấm trà nói, “Sao có thể phiền Thượng đường chủ châm trà được chứ?” Nói là nói thế, nhưng lúc hắn châm trà thì trong lòng âm thầm kinh nghi. Còn tưởng Kỷ Vô Dịch bảo cái tên tùy tùng A Sách kia đi tìm Thượng Thước đến châm trà là giận mà nói, không nghĩ tới dĩ nhiên là nói thật. Tùy tùng tên A Sách kia không biết lai lịch thế nào, không chỉ vô công kinh người, mà địa vị trong Huy Hoàng Môn cũng rất quái dị.

Hắn nghĩ vậy, không khỏi hỏi: “Không biết môn chủ làm sao nhận thức được vị tùy tùng tên A Sách kia?”

Tay Thượng Thước nắm quạt hơi căng thẳng, nhìn về phía Kỷ Vô Dịch.

Kỷ Vô Định nhưng thật ra không chút hoang mang nói: “Lúc trước A Sách bị nhốt trong lao lý, ta thấy hắn đáng thương, liền cứu hắn ra.”

“Lao lý?” Trình Trùng Thành trong lòng khẽ động, chậm rãi buông ấm trà nói, “Thập Ác lao?”

Thượng Thước âm thầm sửng sốt. Không nghĩ tới Trình Trùng Thành cứ nhiên nghe thế lại liên tưởng đến Thập Ác lao, xem ra thân phận Viên Ngạo Sách rất khó bảo toàn.

Kỷ Vô Định ung dung cầm lấy chén trà khẽ nhấp một ngụm nói: “Người cũng biết chuyện Thập Ác lao?”

“Đây là đương nhiên. Trong truyền kì của Kỷ lão môn chủ, sao có thể thiếu được Thập Ác lao đã giam giữ những kẻ bại hoại của võ lâm được?” Trình Trùng Thành nói, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ sùng kính.

Kỷ Vô Định nói: “Vậy người nói ta biết đi.”

Trình Trùng Thành mờ mịt nói: “Nói cái gì?”

“Thập Ác lao a.”

.....

Vì sao hậu viện của nhà mình lại muốn người khác tới nói?

Trình Trùng Thành lần này không che dấu được tâm tình của mình.

Thượng Thước vội vàng nói: “Môn chủ vẫn hiếu kỳ, hình tượng của Huy Hoàng Môn trong mắt người khác là ra sao.”

Trình Trùng Thành bỗng nhiên tỉnh ngộ gật đầu, trong lòng nhưng âm thầm cười nói, đây còn không phải là muốn nghe người khác nịnh hót sao?

Hắn lập tức thanh thanh giọng nói: “Sự tích anh hùng của Kỷ lão môn chủ, có hơn nửa là do sự phụ ta nói lại, muốn chúng ta xem Kỷ lão môn chủ làm tấm gương, đối nhân xử thế phải ngay thẳng chính trực, chân thực nhiệt tình, lúc nào cũng phải xem hưng vong của võ lâm là nhiệm vụ của mình, không sợ tà ác, ghét điều xấu như kẻ thù. Gần một nửa còn lại là nghe giang hồ đồng đạo nói, bọn họ mỗi khi nhắc tới đều là kính nể không ngớt, nói Kỷ lão môn chủ chính là giang hồ trăm năm đệ nhất nhân. Có đúng có mưu, võ công cái thế.”

Trình Trùng Thành một mạch nói xong, dùng nước trà nhuận nhuận (làm thanh) cổ họng.

Kỷ Vô Định nhìn hắn nửa ngày, mới nói: “Ta bảo người nói Thập Ác lao, người một mạch ca ngợi cha ta làm cái gì?”

Tay Trình Trùng Thành cầm chén hơi ngừng một lát, mới ngượng ngùng nói: “Việc Thập Ác lao ta không rõ lắm, chỉ nghe sự phụ từng ngẫu nhiên nhắc tới, nơi đó chính là cấm địa mà Kỷ lão môn chủ giam giữ những kẻ giang hồ làm chuyện xấu xa. Nhiều hơn, thì không có.”

Thượng Thước nhân cơ hội ngắt lời nói: “Thập Ác lao nơi này không rõ ràng như thế, nói cũng vô nghĩa, không bằng nói chuyện khác. Chẳng hay Thanh Thành lần này tặng thọ lễ gì cho Lăng Vân chương môn?”

.....

Quay mất một vòng, lại bắt đầu nói chuyện tiền sao??

Trình Trùng Thành bất đắc dĩ vừa muốn mở miệng, chợt nghe ngoài cửa có người hét lớn: “Trùng Thành huynh!”

Hắn nhú mày, đứng dậy vừa ra ngoài vừa nói: “Vị này là bạn tri giao của ta, Cửu Hoa phái Phiên Tế Cảnh.”

Đứng ngoài cửa là một gã thanh niên mộc mạc, tuy rằng tướng mạo không xuất chúng, nhưng lại làm người ta thấy thư thái hiếm có.

Trình Trùng Thành giới thiệu nói: “Vị này chính là Huy Hoàng Môn Kỷ môn chủ, vị này chính là Thượng đường chủ.”

Phiền Tế Cảnh cung kính quỳ xuống, dập đầu một cái nói: “Phiền Tế Cảnh ra mắt Kỷ môn chủ, Thượng đường chủ.”

Thượng Thước giật mình nói: “Phiền thiếu hiệp sao lại dùng đại lễ như vậy?”

Phiền Tế Cảnh đứng thẳng dậy nói: “Ta kính ngưỡng Huy Hoàng Môn đã lâu! Năm đó Kỷ lão môn chủ một đôi tay đánh cả thiên hạ không hề có địch thủ, không chỉ khiến ma giáo nhượng bộ lui binh, ngay cả đám kẻ mình cầu đạo cũng đều sợ đến không dám ngóc đầu, đây là hạng gì anh hùng. Ta tuy rằng không có duyên gặp mặt Kỷ lão môn chủ, tự mình dập đầu trước lão nhân gia hân, thế nhưng có thể nhìn thấy hậu nhân và thuộc hạ của hân, nhận thay lễ này, cũng là rất tốt rồi.”

Trình Trùng Thành thấy Thượng Thước ngây người, mang theo giải thích nói: “Vị tri giao này của ta tuy rằng là Cửu Hoa đệ tử, nhưng một thân vu khí (cổ hủ), sợ rằng liên cả thư sinh trong thư viện muốn so cũng còn kém.”

Kỷ Vô Địch cười nói: “Ta lần đầu thấy có người mới gặp mặt đã dập đầu, sau này người nghĩ muốn cái gì có thể cùng ta nói.”

Thượng Thước lại càng hoảng hơn, “Môn chủ lời ấy.” hai chữ ‘không ổn’ dính trong miệng hân, rất muốn thoát ra.

Trình Trùng Thành cũng ngây người, “Không nghĩ tới Kỷ môn chủ có thể đồng ý nhanh chóng như vậy!”

Kỷ Vô Địch buồn bực nói: “Ta chỉ là nói hân muốn gì có thể nói với ta, cũng chưa nói hân muốn gì ta cho hân cái đó.”

Thượng Thước, Trình Trùng Thành: “.”

Phiền Tế Cảnh nhưng thật ra rất vui vẻ, “Tốt lắm tốt lắm! Một người trong lòng có sở cầu, nhưng không thể nói cùng ai, đây là hạng gì thống khổ. Kỷ môn chủ nguyện ý nghe Tế Cảnh kể ra, Tế Cảnh vô cùng cảm kích.”

Lăng Vân đạo trưởng đã về, còn trúng độc hôn mê bất tỉnh!

A Sách, phải có lễ phép

Lại là Lam Diễm Minh

Còn có...

Bảo bạn Kỷ nhà ta dẫn đầu bạch đạo đi đánh tổng bộ của Lam Diễm Minh???

Bạch đạo thảm rồi!!

[1] nã nhân thủ đoản, cật nhân chủy nhuyển: lấy của người thì tay ngắn, ý nói làm gì cũng phải xem xét, ăn của người thì miệng mềm, ý là ăn nói phải để ý

19. Chương 18

Chương 18 – Cân bàn vô địch (cửu)

Trình Trùng Thành trong lòng phiền muộn. Không nghĩ tới hân trăm phương ngàn kế muốn cùng Kỷ Vô Địch lôi kéo làm quen, nhưng lại không có cửa mà vào. Đối với Phiền Tế Cảnh tuy rằng chỉ là nói giỡn, nhưng chữ chữ đều thâm ý, tựa hồ như đang nhắc nhở chính mình. Xem ra vị môn chủ Huy Hoàng Môn này lòng dạ thâm sâu, nhất là hiểu được làm sao giả ngây giả dại, liên tiêu đài đả [1]. Nghĩ như vậy, hân lại càng không dám sơ suất, đối Kỷ Vô Địch cũng càng thêm kiêng kỵ.

Viên Ngạo Sách đột nhiên từ trong gian phòng của Thượng Thước và Chung Vũ đi tới, chậm rãi nói: “Người một đường chạy đến thở hồng hộc, hẳn là có chuyện muốn thông báo?”

Phiền Tế Cảnh bị hấn nhắc thể chợt tỉnh, mới vội vàng nói: “Đúng vậy đúng vậy. Lăng Vân đạo trưởng đã trở về, hơn nữa còn trúng độc, hôn mê bất tỉnh!”

Mọi người đều là thất kinh, cuống quýt theo sát sau Phiền Tế Cảnh hướng Tịnh Nhạc cung chạy đi.

Viên Ngạo Sách do dự một chút, chính là cũng theo tới.

Tịnh Nhạc cung lúc này chính là đang loạn thành một đoàn.

Hiếu Phong đạo trưởng khuôn mặt đen lại, đứng ở trên thềm đá ngoài điện Chân Vũ loay hoay.

Dưới thềm đá, người nghe tin chạy đến đông nghịt một mảnh, mọi người ai cũng lộ đầu ra nhìn, tiếng thảo luận xì xầm không ngừng.

Đám người Kỷ Vô Định chạy tới thì, đã không chỗ để chen được vào bên trong, đành phải đứng bên ngoài nhìn quanh bốn phía.

Phiền Tế Cảnh nói: “Thiếu trang chủ Tê Hà sơn trang đang ở bên trong thay Lăng Vân đạo trưởng trị liệu.”

Trình Trùng Thành nói: “Chỉ mong Lăng Vân đạo trưởng có thể qua khỏi kiếp nạn này.”

Thượng Thước nhìn Viên Ngạo Sách liếc mắt, thấy đối phương như đang có chút suy nghĩ.

Bọn họ biết Lăng Vân đạo trưởng đi đâu, chỉ là bằng võ công Hoàng Sơn ngũ quỷ, dù là Lăng Vân đạo trưởng có mất một tay, cũng có thể dễ dàng bắt được. Hơn nữa Lăng Vân đạo trưởng trước khi kế nhiệm Vũ Đường chức môn, vẫn luôn lang bạt giang hồ, Hoàng Sơn ngũ quỷ muốn dùng độc kế gạt hẳn cũng không phải là chuyện dễ.

Hắn đang trong mớ trăm điều không giải được, không khỏi đem tâm tư chuyển tới trên người Viên Ngạo Sách.

Lúc đó chính Viên Ngạo Sách nói hung thủ là Hoàng Sơn ngũ quỷ, chuyện này, có thể nào còn ẩn dấu gì đó?

Hắn nghĩ, nhất thời có điểm bất an.

Nếu như những việc Viên Ngạo Sách làm trước đây đều là diễn kịch, mục đích là để trả thù Huy Hoàng Môn và bạch đạo, một người lòng dạ thâm sâu như vậy, thật đúng là kinh người.

Kỷ Vô Định đột nhiên nói: “A Thượng, người không sao chứ?”

Thượng Thước hoàn hồn nói: “A?”

“Sắc mặt người lúc xanh lúc trắng, như vậy thật không tốt.” Kỷ Vô Định lắc đầu nói, “A Thượng, ta đã nói với người nhiều lần rồi, nếu như muốn tính kế người khác, tuyệt đối không thể để người khác nhìn ra. Nếu không người cứ chờ người ta tương kế tựu kế lại đi.”

.

Thượng Thước dùng sức phe phẩy quạt nói: “Môn chủ nghĩ nhiều rồi, ta cũng không định tính kế kẻ khác. Ta chỉ là lo lắng cho thương thế của Lăng Vân đạo trưởng thôi.”

Kỷ Vô Định gật đầu nói: “Cũng phải. Hấn chân trước mới rời khỏi Huy Hoàng Môn, chân sau đã gặp phải chuyện này, rất dễ khiến người khác hiểu lầm Huy Hoàng Môn chúng ta phong thủy không tốt. Như vậy việc làm ăn của Huy Hoàng Môn sẽ càng khó khăn hơn, tức A Tả sẽ càng bạc hơn, tiền tiêu vật hàng tháng của ta sẽ càng ít hơn.”

Thượng Thước dùng quạt che che lấy miệng, “Môn chủ suy nghĩ sâu xa.”

Trình Trùng Thành kinh ngạc nói: “Lăng Vân đạo trưởng lúc trước là ở Huy Hoàng Môn?”

Kỳ thực lúc đoàn người bọn họ tới, đã khiến cho không ít người chú ý, bởi vậy lời Kỷ Vô Định đã vào tai không ít người. Mà câu này của Trình Trùng Thành, cũng chính là câu bọn hắn muốn hỏi.

Kỷ Vô Định nói: “Đúng thế. Nếu như không phải Lăng Vân đạo trưởng tự mình mời, ta lần này thực rất muốn nhân lúc thọ dẫn, lại ‘bệnh nặng một hồi’.”

“” Loại chuyện này không cần nói ra. Trình Trùng Thành cười đến xấu hổ.

Phiền Tế Cảnh nói: “Vậy Kỷ môn chủ cũng biết Lăng Vân đạo trưởng sau đó đến nơi nào sao?”

Viên Ngạo Sách đột nhiên nhân lúc Kỷ Vô Định chưa kịp mở miệng nói: “Lăng Vân đạo trưởng nếu trúng độc hôn mê, vừa này làm sao trở về được?”

Hắn vừa mở miệng, lập tức khiến Thượng Thước nhìn chăm chăm.

Phiền Tế Cảnh nói: “Là được một nông phu dưới chân núi Vũ Đương đưa về. Theo bọn họ nói, mới sáng sớm dậy, đã thấy Lăng Vân đạo trưởng ngất trong cánh đồng, liền đưa hắn về đây.”

Trình Trùng Thành trầm ngâm nói: “Chỉ không biết Lăng Vân đạo trưởng là ngất ở cánh đồng, hay là bị người đưa đến cánh đồng.”

Phiền Tế Cảnh nói: “Hơn phân nửa là cố chống đến được cánh đồng, mới ngất đi. Nếu là người khác đưa tới, vì sao không trực tiếp đưa lên Vũ Đương sơn?”

Thượng Thước đặc biệt có thâm ý nói: “Có thể người nọ không muốn xuất đầu lộ diện.”

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều cảm giác trong lời nói hắn có chuyện, lại không rõ là vì sao. Chỉ có Viên Ngạo Sách khoe miệng héch một cái, mắt lộ vẻ châm chọc.

Đại môn Chân Vũ điện đóng chặt cuối cùng cũng mở ra trước sự chờ mong của mọi người.

Đoan Mộc Hồi Xuân nét mặt hơi lộ vẻ uể oải, ghé vào tai Hiểu Phong đạo trưởng nói mấy câu, liền khiến Hiểu Phong đạo trưởng đột nhiên quay đầu, hướng đám người Kỷ Vô Định nhìn tới.

Kỷ Vô Định nói: “Ta đánh đổ, hắn đang tìm chúng ta.”

Viên Ngạo Sách nói tiếp: “Ta đánh đổ, Lăng Vân tỉnh.”

Hắn đối với Vũ Đương chưởng môn cư nhiên gọi thẳng tên, liên cả tôn xưng cũng không thêm vào, lại nói thuận miệng tự nhiên như vậy, khiến Trình Trùng Thành không khỏi kinh nghi liếc mắt nhìn hắn.

Kỷ Vô Định nói: “A Sách, phải có lễ phép, phải gọi là đạo trưởng.”

Viên Ngạo Sách nói: “Ta không gọi hắn đạo trưởng hắn sẽ không là đạo sĩ sao?”

Kỷ Vô Định nói: “Vẫn là đạo sĩ.”

“Vậy gọi hay không có gì khác nhau?”

Kỷ Vô Định thở dài nói: “Người chính là lười nói thêm hai chữ.”

Viên Ngạo Sách không nói gì. Hắn nếu thực sự lười nói thêm hai chữ, vậy hắn căn bản sẽ không mở miệng.

Phiền Tế Cảnh ở một bên chen vào nói: “Ta lại nghĩ vị hiệp sĩ thật rộng rãi. Kỳ thực thế gian vạn vật cùng với sự sinh tồn của chúng đều thể cả, cùng con người có quan hệ gì chứ? Núi là núi, dù không gọi là núi, vẫn chính là núi. Nước là nước, dù tên không phải nước, nhưng nó chính là nước. Ngay cả khi ngôn ngữ có thể thiên biến vạn hóa, cũng không cách nào cải biến được bản chất. Người cũng vậy. Vị hiệp sĩ này lại lĩnh ngộ được đến tầng này, thực sự khiến Tế Cảnh kính phục.”

Mọi người: “”

Viên Ngạo Sách nghĩ, còn không bằng lúc này thừa nhận hắn rất lười đi.

Bọn họ đang nói, Hiểu Phong đạo trưởng đã vượt qua dòng người, hướng bọn họ đi tới, “Kỷ môn chủ.”

Kỷ Vô Định mỉm cười.

“Sư huynh đã tỉnh, muốn mời Kỷ môn chủ và” Hắn chăm chú nhìn Viên Ngạo Sách và Thượng Thước, “Hai vị đi vào nói chuyện.” Hắn cố ý đem nửa câu đầu ‘sư huynh đã tỉnh’ nói thật to, đó là nói cho những kẻ có tâm đang đồng tai lên từ bốn phía nghe thấy.

Đám Kỷ Vô Định trong lòng vừa lúc hiểu kỳ muốn chết, nghe vậy tự nhiên không nói hai lời theo sát sau hần, dưới ánh mắt ước ao nghi ngờ của mọi người, cao đầu ưỡn ngực đi vào điện Chân Vũ.

Trong điện tràn ngập một mùi vị tanh hôi.

Mặc dù đã mở cửa sổ, nhưng mùi vị này vẫn như cũ vương vào trong mũi, thật lâu không tiêu tan.

Lăng Vân đạo trưởng đang nằm trên giường đệm giữa điện, sắc mặt vừa xanh vừa trắng, đôi môi phát tím, thể nhưng khí tức bình ổn, hiển nhiên đã không còn trở ngại.

Đoan Mộc Hồi Xuân ở một bên chỉ huy đám tùy tùng đem một thùng nước sóng sánh màu đen nhạt ra, lại tự mình ở bên ngoài đem cửa chắn lại.

Trong điện nhất thời chỉ còn lại bọn họ năm người.

Hiếu Phong đạo trưởng lúc này mới đi tới bên người Lăng Vân đạo trưởng, nhẹ giọng nói: “Sư huynh, Kỷ môn chủ tới.”

Chân mày Lăng Vân đạo trưởng run run, chậm rãi mở mắt.

Ngay cả khi thân trúng kịch độc, suy yếu vô lực, thể nhưng khi hần mở mắt ra, đám Kỷ Vô Định đã như thấy lại người lúc đó gặp ở Huy Hoàng Môn, một cao nhân tiên phong đạo cốt.

“Xin thứ cho bản đạo không thể đứng dậy chào.” Lăng Vân đạo trưởng thanh âm khàn khàn nói.

Kỷ Vô Định nói: “Ta nếu là thân trúng kịch độc, lúc này đừng nói đứng dậy chào, ngay cả gặp khách cũng không thể.”

Lăng Vân đạo trưởng mỉm cười nói: “Kỷ môn chủ quá khiêm nhường rồi. Kỷ môn chủ võ công cao cường, cơ trí hơn người, sao có thể vô dụng như bản đạo được?”

.

Quả nhiên là trúng độc rồi.

Thượng Thước và Viên Ngao Sách trong lòng bi ai nghĩ: nếu như không trúng độc, nhân thần sao lại kém thành như vậy?

Thượng Thước vội ho một tiếng nói: “Không biết đạo trưởng là làm sao trúng độc?”

Lăng Vân đạo trưởng nói: “Là bản đạo nhất thời vô ý, lầm trúng phải độc thủ của Lam Diễm Minh.”

Lam Diễm Minh?

Kỷ Vô Định nhin không được mở miệng nói: “Vậy không phải là Hoàng Sơn ngũ quý sao?”

Hiếu Phong đạo trưởng bất ngờ nhìn hần một cái.

Lăng Vân đạo trưởng nói: “Ta đi Hoàng Sơn, vẫn chưa tìm được ngũ quý, trái lại còn trúng bẫy rập của Lam Diễm Minh.”

Thượng Thước nói: “Đạo trưởng xác định là Lam Diễm Minh?”

Hần nói lời ấy có chút bất ngờ, nhưng Lăng Vân đạo trưởng cũng không có nửa phần không duyệt, hơi gật đầu nói: “Đích thực là Lam Diễm Minh. Con đường võ công của bọn họ, bản đạo gặp qua nhiều lần, nhất định sẽ không nhận sai. Huống hồ, ta còn trong lúc vô ý nghe được một việc.”

Nói đến đây, trên khuôn mặt mờ mịt của hần như thêm một tầng sương. Hiếu Phong đạo trưởng không đành lòng nói: “Sư huynh, không bằng ngày mai nói tiếp.”

Lăng Vân đạo trưởng cố chấp lắc đầu, “Từ từ, phải nói.”

Hiếu Phong đạo trưởng thấy hần kiên trì, đành phải yên lặng lui ra giữ một bên.

Lăng Vân đạo trưởng nhìn chằm chằm Kỷ Vô Định, từng chữ một nói: “Ta đã biết, Lam Diễm Minh.
. tổng bộ ở đâu.”

Tổng bộ Lam Diễm Minh?

Hiếu Phong đạo trưởng và Thượng Thước song song cả kinh.

Sở dĩ Lam Diễm Minh có thể gây họa cho giang hồ đến tận hôm nay, ngoại trừ bộ tà thuật khổng chế nhân tâm ra, quan trọng hơn là chỗ ẩn thân thần không biết quỷ chẳng hay. Bạch đạo võ lâm tuy rằng mấy lần muốn chủ động tiến công, nhưng khổ nỗi không thành công.

Mà hôm nay Lăng Vân đạo trưởng phát hiện được tổng bộ của Lam Diễm Minh, nghĩa là, việc bị động chịu đòn đã kết thúc rồi.

Hiếu Phong đạo trưởng không khỏi kích động nói: “Sư huynh, người đã phát hiện được tổng bộ bọn hần thật sao?”

Lăng Vân đạo trưởng lặng lẽ gật đầu.

“Vậy cuối cùng là ở nơi nào?” Tuy rằng từ lúc Kỷ Huy Hoàng tạ thế, Huy Hoàng Môn cũng ít đi lại trong võ lâm, thế nhưng đối với những chuyện lớn nhỏ trong chốn võ lâm vẫn là có chút quan tâm.

Lăng Vân đạo trưởng nhìn Viên Ngạo Sách liếc mắt, thản nhiên nói: “Địa điểm cũ của ma giáo.”

Viên Ngạo Sách nhú mày. Hắn mấy hôm trước mới bị người báo cho biết, ma giáo đã dọn nhà rồi, hiện tại lại được báo cho biết, nguyên lai nhà hần là bị người chiếm mất, cảm giác này thật là cực độ đáng ghét. Hắn nguyên bản đối với đám Lam Diễm Minh vô dụng gì đó vẫn thờ ơ, dù sao trong lòng hắn cái loại tổ chức lúc ma giáo hoành hành thì không dám thò đầu ra, đến khi ma giáo đi rồi mới nhảy ra tác oai tác quái cũng như đám tiểu nhân ngang ngược, thế nhưng lúc biết được nhà mình bị cư chiêm thước sào [2], loại này thờ ơ lại biến thành ghi hận trong lòng rồi.

Hiếu Phong đạo trưởng nói: “Nếu đã biết bọn họ ở nơi nào, vậy thì dễ xử rồi. Ta đi tụ tập nhân mã, giết tới sào huyệt bọn hần, thay sư huynh báo thù!”

Thượng Thước nói: “Như vậy giống trống khua chiêng, sợ rằng đến nơi đã vườn không nhà trống.”

Lăng Vân đạo trưởng nói: “Đúng thế. Bởi vậy, ta mới nghĩ muốn nhờ Kỷ chương môn người một việc.”

Kỷ Vô Định trong lòng nhất thời có dự cảm không hay, chặn lại nói: “Nếu như quá phiền phức, vậy thì đừng nói nữa, tránh để đại gia xấu hổ.”

Lăng Vân đạo trưởng nói thẳng: “Ta muốn đề nghị Kỷ môn chủ làm người đứng đầu bạch đạo, tuyển ra bạch đạo tinh anh, lặng lẽ đánh Lam Diễm Minh.”

.

Kỷ Vô Định khuôn mặt khổ sở. Rõ ràng đã bảo người đừng nói mà.

Ta là người xem danh lợi như rác rưởi, thế nên các người nhanh nhanh nghĩ cách cứu ta đi.

Lại giả thương hàn?

Không bằng mắc bệnh tương tư đi.

Trong mắt tình nhân hóa Tây Thi chính là cái dạng này đây...

[1] liên tiêu đái đả: ngay cả trong lúc đùa giỡn cũng không quên đánh người khác, ý nói bạn Kỷ thích đá đều.

[2] cư chiêm thước sào: chim gáy cướp ổ chim khách, ý nói nhà mình mà bị người khác nhảy vô chiếm mất

20. Chương 19

Chương 19 – Hồ lộng vô địch (nhất)

Lăng Vân đạo trưởng thấy Kỷ Vô Dịch không chịu đáp ứng ngay, liền thừa dịp trước lễ thọ dẫn cho y hảo hảo suy nghĩ.

Việc đầu tiên Kỷ Vô Dịch làm khi trở về là thu thập bao phục (bao quần áo).

Thượng Thước đi theo sau y nói: “Còn chưa qua thọ dẫn của Lăng Vân đạo trưởng, lúc này ly khai, sợ rằng không thích hợp.” Đầu chỉ là sợ rằng không thích hợp, quả thực là thập phần không thích hợp, cực kì không thích hợp.

Viên Ngạo Sách khoanh tay thản nhiên nói: “Thống lĩnh bạch đạo tinh anh là cách rêu rao tốt nhất, hà tất cự tuyệt?”

Kỷ Vô Dịch buông y vật [1] xuống, ngửa đầu nhìn xà nhà, “Bởi vì ta từ trước đến nay đều là người coi danh lợi như rác rưởi.”

Viên Ngạo Sách: “.”

Thượng Thước vội ho một tiếng nói: “Môn chủ, ta xem việc này còn cần phải cân nhắc. Vũ Đường Lăng Vân đạo trưởng chính là nhân vật hết sức quan trọng của bạch đạo võ lâm, hấn nếu coi trọng người, việc này thoát không được rồi.”

Việc Lăng Vân đạo trưởng thụ thương thập phần kỳ quặc, việc thăm dò được tổng bộ Lam Diễm Minh chính là ở địa điểm cũ của ma giáo, tin tức này cũng không biết đáng tin cậy không. Sở dĩ ban đầu hấn định ủng hộ Kỷ Vô Dịch. Dù sao Kỷ Vô Dịch võ công kém cỏi, tham gia thọ dẫn còn nhìn không ra, nếu thực sự phải động thủ, tuyệt đối sẽ bị lộ, sở dĩ vô luận thật giả cũng không nghĩ sẽ tranh đồng hấn thủy này. Thế nhưng cự tuyệt cũng có phương thức cự tuyệt, trực tiếp đến từ chối là tuyệt đối không thể đi.

Kỷ Vô Dịch đặt mông ngồi ở trên giường, uể oải nói: “Ta đã nói muốn giả thương hàn, đừng tới. Các người cứ muốn ta đi, giờ thì tốt rồi, bị người ta coi trọng rồi.”

.

Sở dĩ nói Lăng Vân đạo trưởng trúng độc trúng đến mức nhân thần cũng không ổn rồi. Nếu không bạch đạo hoàn phi yển sáu nhiều như vậy, sao ai cũng không coi trọng, cứ một mực coi trọng y.

Viên Ngạo Sách và Thượng Thước lần thứ hai cảm khái trong lòng.

Thượng Thước trầm ngâm nói: “Không bằng lúc này ta viết một bức thư, thỉnh Tả hộ pháp định đoạt thì thế nào?”

Kỷ Vô Dịch nói: “Tả hộ pháp nhất định sẽ viết, đường xá xa xôi, phía trước gấp ghe, đại sự làm trọng, nghĩa bất dung từ, mặc nhiều quần áo, cẩn thận một chút.”

Thượng Thước nói: “Cũng không hấn vậy, biết đâu Tả hộ pháp có kiến giải (cách nhìn) khác.”

Môn chủ nhà mình được mấy lượng, đại gia (mọi người) trong lòng biết rõ ràng. Cho dù Tả Tư Văn có hấn rèn sắt không thành thép [2] đến thế nào, cũng không đến mức ném nó vào trong đồng lửa mà nung.

Kỷ Vô Dịch mở to đôi mắt sáng ngời, trông mong nhìn hấn nói: “Vậy người nhất định phải thuyết phục A Tả, bảo hấn nhanh một chút nghĩ biện pháp đem ta cứu ra.”

“Môn chủ nói quá lời.” Trên giang hồ nhiều người thế mà kẻ muốn đứng đầu bạch đạo còn không ít, riêng môn chủ nhà mình mang tiếng là hậu duệ kế thừa danh hào võ công của giang hồ đệ nhất cao thủ nhưng ngay cả giang hồ thứ phẩm cũng chen vào không nổi, chỉ có thể lấy quang vinh đó làm độc xà mãnh thú, tránh nỗi sợ thua kém. Thượng Thước thở dài, quả nhiên ai có duyên của người ấy.

Viên Ngạo Sách đột nhiên nói: “Người lẽ nào chưa nghĩ tới, sẽ đáp ứng sao?”

Thượng Thước cả kinh, hồ nghi nhìn về phía hấn. Lẽ nào Viên Ngạo Sách thực sự tâm mang ý xấu, sớm đã âm thầm thiết hạ bẫy rập? Nếu không sao hấn lại đột nhiên tích cực với việc này như vậy?

“Không có.” Kỷ Vô Định trả lời rất thẳng thắn, lập tức lại hiểu kỳ mà hỏi thăm: “A Sách vì sao hỏi như vậy?”

Viên Ngạo Sách nói: “Bởi vì ta muốn người đi.”

Lời vừa nói ra, Thượng Thước nhất thời nghĩ, quả nhiên là thế, không khỏi đối hần càng thêm đề phòng.

Kỷ Vô Định nói: “Vì sao?”

Viên Ngạo Sách hừ lạnh nói: “Tuy rằng nơi đó chỉ là địa điểm cũ của ma giáo ta, nhưng thế thì có thể để người khác xâm chiếm sao? Huống chi chính ta cũng không thích đám tiểu nhân ngang ngược.”

Kỷ Vô Định lý giải gật đầu, “Không sai, trừ phi ra giá gấp mười, nếu không ta cũng không muốn đem Huy Hoàng Môn bán.”

Viên Ngạo Sách: “.”

Ý nghĩ của Thượng Thước bị Kỷ Vô Định dắt đi, “Môn chủ, đây là vấn đề giá cả sao?” Nói cách khác, nếu có người ra giá gấp mười, nơi bọn họ ở sẽ bị bán đi?

Kỷ Vô Định gật đầu rất đương nhiên.

Thượng Thước thở dài. Hần nghĩ nơi hần ở càng lúc càng không có cảm giác an toàn, hần có nên cân nhắc việc ra ngoài mua một tòa nhà để dự phòng không nhỉ?

“Được rồi, A Chung đâu?” Kỷ Vô Định hỏi. Theo lý mà nói, bên ngoài xảy ra động tĩnh lớn thế, hần hần là phải đến xem mới đúng.

Thượng Thước đáp: “Đi tham quan phong cảnh ở Vũ Dương rồi.”

“Di? A Chung cư nhiên lại dạo chơi ngắm cảnh?” Kỷ Vô Định kinh ngạc nói, “Ta vẫn cho rằng A Chung một khi rảnh liền ngủ chứ.”

“. Môn chủ sao lại nghĩ thế?” Chung Vũ rất thích ngủ sao? Hần thế nào không cảm thấy.

“Bởi vì hần bình thường không nói lời nào cứ ngủ gà ngủ gật a.” Kỷ Vô Định vuốt cằm nói, “Bất quá A Chung lợi hại nhất chính là dù có ngủ, con người vẫn có thể nhìn chăm chăm vào người nói mà không hề động.”

Thượng Thước: “.” Chung Vũ khi đó là ngủ sao? Hay là không phải ngủ?

Hần cũng mê man rồi.

Chung Vũ rốt cục trở về trước giờ cơm tối.

Bốn người dùng cơm tối xong, liền vây quanh bàn bắt đầu họp một chút.

Thượng Thước từ lâu nhờ người mang thư đến Huy Hoàng Môn, chỉ là từ nơi này đến Huy Hoàng Môn còn một đoạn đường, qua lại cũng mất không ít thời gian. Sợ rằng Lăng Vân đạo trưởng sẽ không chờ lâu thế, bởi vậy bọn họ trước phải nghĩ kế kéo chân hần đã.

Kỷ Vô Định nói: “Không bằng, thương hàn (cảm lạnh) đi?” Với ý mà nói, thủ đoạn này lúc nào cũng đúng.

Viên Ngạo Sách thiêu mi nói: “Đoàn Mộc Hồi Xuân đang ở Vũ Dương, ‘bệnh thương hàn’ đó sợ rằng không chịu được lâu đâu.”

Kỷ Vô Định ngạc nhiên nói: “A Sách, ngươi nhớ tên hần.”

Viên Ngạo Sách hừ nói: “Kỷ Định Định câm miệng.”

“Người để làm chi gọi đệ đệ người ta thân mật như thế a. A Thượng A Chung đang nhìn kia.” Kỷ Vô Định ngượng ngùng vùi đầu vào trong tay áo.

.

Viên Ngạo Sách tự mình câm miệng.

Thượng Thước vội ho một tiếng nói: “Biện pháp của môn chủ chưa chắc là không tốt. Đoan Mộc Hồi Xuân tuy rằng trị độc có chút inh, thế nhưng nghe nói đối với chứng bệnh phổ thông lại không quá thành thạo. Nói không chừng, dùng chứng bệnh thường thường trái lại có thể làm khó hắn.”

Viên Ngạo Sách như có chút suy nghĩ nói: “Hắn chỉ biết trị độc, không biết chữa bệnh?”

Chung Vũ nói: “Cũng không hẳn không biết, chỉ là không tinh thông. Từ khi người của Tê Hà sơn trang phá giải được tà thuật của Lam Diễm Minh, cũng là lúc kết oán xong, bọn họ liền hết sức chuyên tâm nghiên cứu cách phá giải độc thuật của Lam Diễm Minh.”

Thượng Thước nói: “Cái đó ta lại không biết.”

Viên Ngạo Sách nói: “Nói như thế, cái này Tê Hà sơn trang chẳng phải là dựa vào Lam Diễm Minh mới có chỗ đặt chân trên giang hồ sao?”

Thượng Thước nhăn mắt. Hắn nhất thời có vài phần hiểu ý Viên Ngạo Sách muốn nói.

Kỷ Vô Định ngẩng đầu nói: “Nói cách khác, ta có thể ‘thương hàn’ rồi?”

Thượng Thước nói: “Bệnh thương hàn là bệnh nhỏ, đừng nói Đoan Mộc Hồi Xuân, sợ là một đại phu tùy tiện nào đó cũng có thể trị liệu.”

Viên Ngạo Sách nói: “Bằng không kiểm một chứng nghi nan hỗn loạn?”

Chung Vũ nói: “Nếu môn chủ ở Vũ Đường lại thân mang trọng chứng, sợ sẽ khiến bạch đạo vô lâm rung chuyển, khiến Lam Diễm Minh thừa cơ sẵn tới.”

Thượng Thước gật đầu. Không sai, bạch đạo vô lâm hiện nay có địa vị và ảnh hưởng lớn nhất là Thiếu Lâm, Vũ Đường, Huy Hoàng Môn cùng với Tê Hà sơn trang. Lăng Vân đạo trưởng trúng độc đã khiến bạch đạo nhân sĩ kinh hoàng bất an, nếu lúc này mà Kỷ Vô Định còn gặp chuyện không may, sợ rằng càng làm người ta hoảng sợ.

Viên Ngạo Sách nói: “Không bằng nghĩ một bệnh không nặng không nhẹ, cũng không dễ dàng trị liệu.”

Kỷ Vô Định hưng phấn nói: “Vậy thì bệnh tương tư đi?”

.....

Một lúc sau.

Thượng Thước nói: “Chúng ta chính là bàn bạc kỹ hơn đi.”

Chung Vũ bất ngờ nói: “Lăng Vân đạo trưởng vì sao muốn môn chủ thống lĩnh bạch đạo tinh anh?”

Thượng Thước lộ ra vẻ mặt không giải thích được. Vấn đề này cũng từng nghĩ tới, đáp án nghĩ ra cũng không ít, nhưng mỗi một cái đều hình như đều không phải.

Viên Ngạo Sách nói: “Đại khái là trúng độc quá nặng.”

Kỷ Vô Định nhân tình sáng lên nói: “Cho nên mới lâm nguy thụ mệnh [3] sao?”

Viên Ngạo Sách nói: “Không, là thông mình một đời, hồ đồ nhất thời.”

Thượng Thước chậm rãi nói: “Ta nghĩ đến hai loại khả năng.”

Kỷ Vô Định nói: “Hai loại nào?”

“Thứ nhất, Lăng Vân đạo trưởng là nhìn trúng uy vọng của Kỷ lão môn chủ. Chỉ cần môn chủ hô to một tiếng, tự nhiên không ít vô lâm đồng đạo đáp lại.” Thượng Thước dừng một chút, lại nói tiếp, “Thứ hai, e rằng Lăng Vân đạo trưởng có dự định khác.”

Chung Vũ hỏi tiếp: “Dự định gì?”

“Minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương [4].” Thượng Thước nói, “Bất quá đó cũng chỉ là suy đoán của ta. Về phần ám độ cái gì, ta nhưng đoán không được.”

Viên Ngạo Sách ung dung nói: “Ta cũng có hai loại khả năng.”

“Nga?” Thượng Thước trong mắt tinh quang chợt lóe.

“Một, để hần mang theo tinh anh đi đánh tổng bộ Lam Diễm Minh là giả.” Ngón tay hần chỉ vào Kỷ Vô Định.

Kỷ Vô Định cũng rất phối hợp dùng khẩu hình làm ra dấu ‘ta’.

Viên Ngạo Sách lại nói: “Hai, vị trí tổng bộ của Lam Diễm Minh là giả.”

Kỷ Vô Định sùng bái cầm lấy tay áo Viên Ngạo Sách, “A Sách, người thật thông minh. Chuyện khó hiểu như thế mà người cũng nghĩ tới.”

Thượng Thước ho khan một tiếng nói: “Môn chủ, là ta nghĩ tới có hai loại khả năng trước.”

Kỷ Vô Định nói: “Của người tương đối nông cạn, phải không ngừng cố gắng.”

.....

Nông cạn?

Thượng Thước bối rối cầm lấy cây quạt.

“Ai, được rồi.” Kỷ Vô Định phát tay nói, “Dù sao thì đạo trưởng cũng nói để qua thọ đản, chỉ cần thọ đản xong, chúng ta kiếm một cơ lạng lẽ trốn, chẳng phải là toàn vẹn đôi bên rồi sao?”

Thượng Thước nói: “Môn chủ chuẩn bị mượn cơ gì đây?”

Kỷ Vô Định như đang trầm ngâm nói: “Hôn sự của A Tả và A Hữu?”

.....

Thượng Thước nhìn xà ngang.

Chung Vũ ngấm chân bàn.

Viên Ngạo Sách xem chén trà.

Kỷ Vô Định nói: “Như vậy không ổn, vạn nhất Lăng Vân đạo trưởng muốn theo tới thì phiền rồi.”

“Ân ân. Không sai không sai.” Nhất định phải ngăn cản ý niệm sai lầm trong óc môn chủ lại. Nếu như vạn nhất thành sự thực, mang họa sợ rằng không chỉ một mình môn chủ. Thượng Thước tưởng thấy đáng dấp Tả Tư Văn và Hữu Khổng Vũ hai vị hộ pháp liên hợp bão nổi, không khỏi đánh một cái rùng mình.

“Nếu không nói A Tả có?” Kỷ Vô Định tiếp tục đề nghị.

Thượng Thước bất đắc dĩ nói: “Không bằng nói, phân hành (chi nhánh ngân hàng) nào đó của Huy Hoàng Môn xảy ra chuyện, cần môn chủ xử lý gấp.”

Kỷ Vô Định lắc đầu nói: “Cái đó bình thường quá.”

Thường mới tốt a, quá kinh thế hãi tục người bình thường đều chịu không nổi. Thượng Thước khuyên: “Ly khai mới là thượng sách, cái khác, không cần tính toán nhiều.”

Kỷ Vô Định nói: “Ta nghĩ hai cái ta nói cũng không sai.”

Thượng Thước đành phải hướng Viên Ngạo Sách cầu trợ.

Phần giữa lông mày Viên Ngạo Sách nheo một cái, thần nhiên nói: “Ta thích cái thường thường như thế này.”

Kỷ Vô Định giơ ngón tay cái lên, khen: “A Sách tinh mắt nhất đó. Bình thường quả nhiên tốt.”

.....

Thượng Thước nói: “Môn chủ, cái này hình như là ta đề nghị.”

Kỷ Vô Định thành khẩn nói: “A Thượng, hiếm khi A Sách lại suy nghĩ giống người, người hần là phải cảm ơn a.”

Thượng Thước: “.”

Bản chất thật của bạn Kỷ bị lộ tẩy??

A Chung... bị bạn Kỷ dạy hư rồi!!!

[1] y vật: quần áo và vật dụng

[2] hận thiết bất thành cương: ý nói là yêu cầu cao với một người nào đó để mong người đó trở nên tốt hơn

[3] lâm nguy thụ mệnh: sẵn sàng dùng tính mạng để đối đầu với nguy hiểm

[4] Minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương: theo wiki thì để che mắt Tam Tàn, Lưu Bang khi vào nước Thục thì cho đốt sạn đạo rồi sai người đi sửa đường nhằm che mắt, sau đó dẫn quân theo đường Trần Thương để đánh úp.

21. Chương 20

Chương 20 – Hồ lộng vô địch (nhị)

Lúc Vũ Dương chưởng môn thụ thương, vụ đơn độc mật hội với Huy Hoàng Môn môn chủ đã khiến cho khá nhiều người quan tâm. Bởi Huy Hoàng Môn môn chủ thường ngày không ra khỏi cửa, đại thể ai cũng chỉ mới nghe kỳ danh, chưa gặp được người, lúc này tự nhiên phải mượn cớ đi thăm thính tin tức.

Bất quá Trình Trùng Thành hiển nhiên là không nằm ngoài đám đó.

Sáng sớm ngày kế, hắn đã đáng cười đầy mặt chạy đi tìm Kỷ Vô Địch.

“Kỷ môn chủ đêm qua ngủ có ngon giấc không?”

Kỷ Vô Địch quay đầu nhìn Viên Ngạo Sách, “Người đoán hắn là tới làm cái gì?”

Viên Ngạo Sách đang uống chúc (cháo), nghe vậy cũng không ngẩng đầu lên nói: “Hỏi thăm tin tức.”

Trình Trùng Thành đáng cười cứng ngắc, bất quá rất nhanh khôi phục lại vẻ thông dong nói: “Lăng Vân đạo trưởng là vô lâm danh túc [1], người người kính trọng. Hắn gặp chuyện, Thanh Thành trên dưới trong lòng đều nóng như lửa đốt, hy vọng có thể góp chút sức mọn.”

“Trước đây nghe nói có người có thể giận cực phản cười, còn người đây là ưu cực phản cười?” Kỷ Vô Địch thở dài, “Người quả nhiên là lòng như lửa đốt a, nếu không thì tuyệt đối sẽ không cười ra kiểu trong sung sướng lại mang theo ba phần buồn vô cớ, trong sung sướng lại mang theo vài tia thích thú thật thê mỹ.”

“.” mặt Trình Trùng Thành đã cứng lại cỡ tượng thạch.

Viên Ngạo Sách nói: “Chúc lạnh rồi.”

Kỷ Vô Địch nhất thời không nhịn được nhìn Trình Trùng Thành nói: “Người là tới làm cái gì thế?”

Trình Trùng Thành thẳng thắn nói: “Không biết hôm qua Lăng Vân đạo trưởng và Kỷ môn chủ thương thảo cái gì đại sự? Có chỗ nào cần Thanh Thành xuất lực hay không?”

Kỷ Vô Địch lẩm bẩm nói: “Sớm nói không phải xong rồi sao, làm hại chúc của ta lạnh hết.”

Trình Trùng Thành nhần tình sáng lên, chờ y mở miệng.

Kỷ Vô Địch nói: “Chuyện ngày hôm qua Lăng Vân đạo trưởng nói a.”

“Ân ân.”

“Không thể nói cho người.”

Trình Trùng Thành: “.”

“Được rồi, chúng ta đang ăn điểm tâm, là chúc. . . .” Kỷ Vô Định hơi nghiêng người, để hắn có thể thấy được oa chúc.

Trình Trùng Thành sáng sớm đã vội vã tới, trong bụng chính là trống trơn, nghe được hương chúc, không khỏi nổi lên cảm giác muốn ăn.

Kỷ Vô Định lại che ở trước mặt hắn nói: “Bất quá chỉ đủ phần cho ta và A Sách thôi, không thể cho người ăn.”

“” Trình Trùng Thành vỗ tay một cái nói, “A, ta đột nhiên nhớ ra, còn có chuyện phải đi lo liệu, cáo từ trước vậy.”

Kỷ Vô Định nhìn bóng lưng hấp tấp rời đi của Trình Trùng Thành, buồn bực nhìn về phía Viên Ngạo Sách, “Vì sao bọn họ mỗi lần muốn đi, đều nói là có chuyện quên làm chứ? Hắn thế, Đoan Mộc Hồi Xuân cũng thế. Lẽ nào bọn họ cho là ta sẽ giữ bọn họ lại sao?” Y dừng một chút, cô đơn nhìn ánh bình minh phía xa vời, lắc đầu nói, “Bọn họ thực sự là quá không hiểu ta rồi.”

Viên Ngạo Sách nói: “Bởi vì loại này có thể khiến bọn họ dù chạy trốn chết vẫn còn có chút thể diện.”

Trình Trùng Thành là lượt đầu tiên.

Hắn ly khai xong không lâu, Hiểu Phong đạo trưởng đã đến thăm.

Lúc đó, chén đang được tiểu đạo sĩ của Vũ Dương dọn dẹp, Kỷ Vô Định đang nghĩ có nên mang cầm ra cao sơn lưu thủy một phen hay không.

“Kỷ môn chủ, ta có việc muốn nói riêng với người.” Hiểu Phong đạo trưởng đi thẳng vào vấn đề.

Kỷ Vô Định thâm tình nhìn Viên Ngạo Sách, nói: “Đạo trưởng, ta và A Sách từ trước đến nay đều như hình với bóng.”

Ánh mắt sắc bén của Hiểu Phong đạo trưởng nhìn về phía Viên Ngạo Sách.

Viên Ngạo Sách bất vi sở động (không hề động dảy).

“Đạo trưởng, nếu như không thể không nói riêng vậy thì người đừng nói, ta cũng không khó để người đâu.” Kỷ Vô Định nói đến chân tâm thực ý (chân thành).

Ánh sắc trong mắt Hiểu Phong đạo trưởng biến mất, “Đã như vậy, chúng ta liền ở chỗ này nói đi.”

Có thể là do lần đầu Hiểu Phong đạo trưởng và Kỷ Vô Định gặp mặt thì tinh thần y đã bị uy hiếp mười phần, thế nên Kỷ Vô Định nhưng thật ra rất ngoan ngoãn nghe lời mà đóng cửa lại.

Hiểu Phong đạo trưởng ngồi xuống bên cạnh bàn, thở dài một hơi, “Kỷ môn chủ, bản đạo lần này đến, kỳ thực là có chuyện muốn nhờ.”

Kỷ Vô Định rất phiền muộn, từ lúc y tới Vũ Dương sơn, đèn nhang ở đây toàn bộ đều đốt hết cho y rồi, ai thấy mặt cũng là có chuyện muốn nhờ*.

“Kỷ môn chủ, ta hy vọng người có thể đáp ứng kiến nghị của chương môn sư huynh, suất lĩnh bạch đạo tinh anh đánh thẳng Lam Diễm Minh, diệt trừ yêu nghiệt của Lam Diễm Minh!” Hiểu Phong đạo trưởng vừa nghĩ đến lúc Lăng Vân đạo trưởng bị khiêng trở về, đáng vẻ hấp hối, lại giận đến mức không cách gì trút được.

“Việc này, còn cần bàn bạc kỹ hơn.” Kỷ Vô Định vội ho một tiếng.

Hiểu Phong đạo trưởng nói: “Thứ bản đạo ngu muội, không biết Kỷ môn chủ đến tột cùng có gì lo lắng, chậm chạp không chịu đáp ứng thỉnh cầu của chương môn sư huynh?”

Kỷ Vô Định nói: “Bởi vì ta sợ chết.”

.

Hiểu Phong đạo trưởng trong vòng thời gian một chén trà nhỏ, nét mặt liên tục biến hóa đến bảy tám lần, mới khôi phục lại bình thường.

Viên Ngạo Sách đối hần có chút đồng tình. Thiếu niên anh hùng trong suy nghĩ thoáng cái rơi xuống thành thiếu niên cầu hùng (vô dụng), đây cũng không phải là chuyện người thường có thể tiếp thu.

“Kỷ môn chủ thật là thích nói giỡn.” Hiểu Phong đạo trưởng đưa tay muốn lấy cái chén, mới phát hiện từ lúc vào cửa đến giờ, Kỷ Vô Định và Viên Ngạo Sách cũng không có châm trà. Hần đành phải ngượng ngùng thu tay lại nói, “Nếu Kỷ môn chủ không muốn chịu khổ, bản đạo có một biện pháp, có thể vẹn cả đôi bên.”

Tinh thần Kỷ Vô Định rốt cục cũng chịu phần khởi lên nói: “Nguyên nghe kỳ tường.”

“Chẳng hay Kỷ môn chủ có từng nghe qua, minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương?” Hiểu Phong đạo trưởng chậm rãi nói.

Kỷ Vô Định nói: “Ngày hôm qua mới nghe qua.” Xem ra gần đây mọi người thường thích lúc sáng lúc tối, vừa tối vừa sáng, sáng rồi lại tối, tối rồi sáng sáng.

Hiểu Phong đạo trưởng thật không có nghĩ nhiều, chỉ là nói tiếp: “Bản đạo muốn dùng, chính thị kế minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương! Minh là, Kỷ môn chủ đáp ứng thỉnh cầu của sư huynh, đem theo bạch đạo tinh anh lên lên đi trước đến hang ổ của Lam Diễm Minh. Ám là, ta sẽ dẫn cao thủ của Vũ Dương, nhanh một bước đem bọn hần tuyệt diệt! Như thế, Kỷ môn chủ sẽ không thất tín với chương môn sư huynh, lại tiêu diệt được đám tà ma ngoại đạo này, xác thực nhất cử lưỡng tiện.”

Viên Ngạo Sách nói: “Đạo trưởng vì sao không trực tiếp hướng Lăng Vân đạo trưởng thỉnh anh (xin đi giết giặc)?”

Hiểu Phong đạo trưởng thở dài nói: “Bản đạo không phải không muốn. Chỉ là chương môn sư huynh kiên trì muốn Kỷ môn chủ xuất chiến, bản đạo cũng hết cách. Thế nhưng chỉ cần Kỷ môn chủ đáp ứng, chương môn sư huynh sẽ cho ta mang cao thủ Vũ Dương theo giúp đỡ, như vậy mới có thể thực hiện được kế minh tu sạn đạo.”

Kỷ Vô Định nhìn vẻ mặt như đã tính trước kỹ càng của Hiểu Phong đạo trưởng, từ từ nói: “Không biết đạo trưởng có nghĩ tới một kết cục khác hay không?”

Hiểu Phong đạo trưởng nói: “Kết cục gì?”

“Người nếu như oanh liệt hi sinh mất thì làm sao?” Trả lời chính là Viên Ngạo Sách.

Hiểu Phong đạo trưởng há miệng nửa ngày, mới nói: “Chưa nghĩ tới.”

Kỷ Vô Định thành khẩn nói: “Đạo trưởng hãy về hảo hảo ngâm lại đi.”

Hiểu Phong đạo trưởng cấp tốc hoàn hồn, phát tay nói: “Không cần suy nghĩ. Người chết như đèn tắt, nếu ông trời đã định trước như vậy, bản đạo cũng không có gì để nói.”

.....

Kỷ Vô Định chớp mắt nói: “Đạo trưởng. Căn cứ theo kế hoạch của người, lúc người không còn gì để nói, ta vẫn còn đang trên đường tới đó.”

Hiểu Phong đạo trưởng nhìn y, thâm tình nói: “Trừ ma vệ đạo, theo lý thường là việc của chúng ta.”

Kỷ Vô Định sắc mặt không đổi nói: “Ta là văn bối.”

Hiểu Phong đạo trưởng thấy y hất nước không tiến, đổ dầu cũng không tiến, không khỏi nổi giận nói: “Sở tác sở vi, sở ngôn sở hành của người hôm nay, chẳng lẽ không sợ sẽ khiến Kỷ lão môn chủ hổ thẹn sao?”

Kỷ Vô Định ngửa đầu, dùng ngữ khí vô hạn cảm khái nói: “Nếu là sợ, ta đã không đến chúc thọ rồi.”

.....

Viên Ngạo Sách nhìn dáng hần nổi giận đùng đùng phát tay áo bỏ đi, đạm nhiên nói: “Người không sợ danh vọng của Huy Hoàng Môn chúc lát sẽ bị hủy hoại trong tay người?”

Kỷ Vô Định nhìn hần, “Người nghĩ ta là người như thế sao?”

.....

Viên Ngạo Sách nhất thời không rõ nên vui hay nên buồn. Theo lý mà nói, hậu nhân của Kỷ Huy Hoàng vô năng thế này, hẳn hẳn là vui mừng khôn xiết mới đúng. Thế nhưng vừa nghĩ việc mình phải cùng một kẻ như thế sớm chiều tương đối tận hai năm, vui mừng khôn xiết đã trở thành chó chề mèo lăm lăm rồi**.

Hiếu Phong đạo trưởng ly khai xong, Thượng Thước và Chung Vũ lập tức trở về khép cửa, cũng tinh tế nghe ngóng được vài chuyện từ khách khứa.

Kỷ Vô Địch chỉ phải nhất nhất kể lại, phàm là những chỗ không tường tận, Viên Ngạo Sách cũng sẽ nhất nhất vạch ra.

Thượng Thước nghe được niết chặt lấy cây quạt, “Kiến nghị của Hiếu Phong đạo trưởng thực sự là trăm lợi mà không hại, môn chủ không nên cự tuyệt thẳng thắn như thế.”

Kỷ Vô Địch tội nghiệp nói: “A Thượng, người sao lại nhẫn tâm đem ta đẩy vào hố lửa?”

“Môn chủ nếu có thể nhân cơ hội này diệt trừ Lam Diễm Minh, vậy từ nay về sau, Tả hộ pháp Hữu hộ pháp cũng sẽ không giục người luyện võ nữa rồi.” Thượng Thước dùng lợi dụ khị.

Kỷ Vô Địch nói: “Nếu diệt trừ không được thì sao?”

Thượng Thước nói: “Đã có Hiếu Phong đạo trưởng xung phong, môn chủ hà tất lo lắng?”

Kỷ Vô Địch nói: “Ngay cả Lăng Vân đạo trưởng đều tiêu rồi, Hiếu Phong đạo trưởng có đi, bất quá cũng chỉ là bữa ngon cho người ta. Dù có thêm ta, cũng chỉ đủ nhắc răng.”

Thượng Thước nói: “Lăng Vân đạo trưởng là Lăng Vân đạo trưởng, Hiếu Phong đạo trưởng là Hiếu Phong đạo trưởng, sao lại nhập làm một được?”

“Nhưng Lăng Vân đạo trưởng là trưởng môn, Hiếu Phong đạo trưởng đâu có phải.”

“ ”

Chung Vũ thấy Thượng Thước ghen lời, xuất khẩu tương trợ nói: “Nếu Hiếu Phong đạo trưởng bất hạnh thất bại, môn chủ có thể mượn cớ gì đó, vòng vèo trên đường đi. Thực chính là trăm lợi mà không có hại.”

Kỷ Vô Địch nói: “A Chung, trước tiên người cho ta một cái cớ để dẫn người giết tới cửa nhà người ta rồi, đột nhiên tự mình bỏ chạy trước đi?”

Chung Vũ suy nghĩ thật lâu, chậm rãi nói: “Tỷ như, hôn sự của Tả hộ pháp và Hữu hộ pháp?”

Thượng Thước, Viên Ngạo Sách: “. ”

Chung Vũ nói: “Hay là nói Tả hộ pháp thân hoài lục giáp (mang thai)? Ta nghĩ nếu chuyện liên quan đến an nguy của môn chủ, hai vị hộ pháp có thể sẽ thông cảm bỏ qua cho.”

Kỷ Vô Địch nói: “Vì sao ta nghĩ hai cái cớ này nghe có chút quen tai?”

Viên Ngạo Sách thấp giọng lẩm bẩm nói: “Hai cái cớ này thật đúng là phóng chư tứ hải nhi giai chuẩn [2].”

Lượt thứ ba.

Viên Ngạo Sách vốn đoán người tới là Đoan Mộc Hồi Xuân, ai biết tới cư nhiên là Phiền Tế Cảnh.

Câu đầu tiên Phiền Tế Cảnh nói là: “Lăng Vân đạo trưởng trúng độc đã giải được rồi?”

Kỷ Vô Địch [3] nói: “Cái này hẳn là nên tự hỏi hoặc hỏi đại phu chứ?”

Phiền Tế Cảnh cười khổ nói: “Chỗ Đoan Mộc công tử người đông nghịt, có người nói khách đến thăm đều nhất nhất bị chặn ngoài cửa. Chỗ Lăng Vân đạo trưởng cũng thế. Hiếu Phong đạo trưởng sáng sớm đã không thấy bóng, cũng chẳng biết đi đâu để tìm.”

.

Chẳng trách Đoan Mộc Hồi Xuân không có tới, nguyên lai là bị vây rồi.

Kỷ Vô Địch nhìn hẳn, đột nhiên toát ra một câu, “Người cũng biết ngày hôm qua Lăng Vân đạo trưởng tìm ta vì chuyện gì?”

Thượng Thước và Chung Vũ nhất tề ngẩn ra.

Phiền Tế Cảnh nói: “Lăng Vân đạo trưởng nếu chỉ hện riêng các vị, chắc chắn là việc cơ mật.”

Kỷ Vô Địch làm bộ thần bí nói: “Đích thật một một chuyện đại cơ mật, hơn nữa còn liên quan đến việc diệt trừ Lam Diễm Minh. Chỉ là, ta không thể nói cho người.”

Phiền Tế Cảnh khen: “Kỷ môn chủ quả nhiên là người trọng lời hứa. Tế Cảnh bội phục.”

.

Đám người Thượng Thước nhìn sự kính ngưỡng trên khuôn mặt đơn thuần của hắn, không khỏi thở dài. Nếu môn chủ nhà mình, cũng như đơn thuần dễ gạt như vậy thì tốt rồi.

Kỷ Vô Địch và Phiền Tế Cảnh nhất kiến như cố, lại có thể khiến cho hai vị đường chủ một phen hết vía. Để thoát ‘nợ’, bạn Kỷ bắt đầu đi tung tin, bắt quá...

[1] võ lâm danh túc: tên tuổi lớn trong võ lâm

*ý nói là giống như cầu thần cầu phật là phải thắp hương lên để xin ấy

** ở đây anh Sách nghĩ bạch đạo và bác Kỷ có đứa con như bạn Kỷ là xui xẻo mà quên mất mình cũng sẽ ở cạnh bạn í cả đời nên mới nói là chó chê mèo lắm lông

[2] phóng chư tứ hải nhi giai chuẩn: ý là lúc nào dùng đều vẫn chuẩn như nhau

[3] ý chỉ một trạng thái tinh thần rất là suy sụp

22. Chương 21

Chương 21 – Hồ lộng vô địch (tam)

Phiền Tế Cảnh và Kỷ Vô Địch rốt cuộc nhất kiến như cố [1], hai người tám lòi bảy kéo, đặc biệt nói với khác biệt, dĩ nhiên cũng có thể đem cuộc đối thoại kéo dài xuống tới.

“Vũ Dương phong cảnh tuyệt tú, địa kiệt nhân linh, có thể ở đây tu luyện chính là phúc khí.”

Kỷ Vô Địch gật đầu nói: “Ân. Nói vậy liên khúc khúc cũng hưng hân hơn nơi khác rồi.”

“Không sai không sai. Tế Cảnh chỉ nghĩ đến người, Kỷ môn chủ nhưng lại liên tưởng đến sâu kiến, không hổ là Huy Hoàng Môn môn chủ.”

.

Thượng Thước cảm khái nghĩ: nếu người trong thiên hạ đều như Phiền Tế Cảnh, bọn họ cũng không cần đem Kỷ Vô Địch giấu ở sâu trong Huy Hoàng Môn, không dám để y xuất đầu lộ diện rồi.

Sự sùng kính của Phiền Tế Cảnh đối với Kỷ Vô Địch lúc này đã ở một mức độ cực à không lời nào có thể nói hết được, chỉ dẫn đo suy xét trong chốc lát, rốt cục định quyết tâm nói: “Chúng ta Cửu Hoa phái nổi danh nhất chính là Cửu Liên kiếm pháp. Nếu Kỷ môn chủ không chê khí, có thể chỉ điểm ta một vài chiêu không?”

Thượng Thước sắc mặt đại biến.

Viên Ngạo Sách xuy cười một tiếng, khoanh tay nhìn xem Kỷ Vô Địch làm sao hóa giải được.

Bất quá tiếng cười nhạo đó rơi vào tai Phiên Tế Cảnh, lại biến thành hần quá không biết tự lượng sức, chỉ được một chút xú mà cũng dám mặt dày cùng ái tử của võ lâm đệ nhất cao thủ luận bàn. Phiên Tế Cảnh bên tai đỏ bừng nói: “Kỷ môn chủ xin đừng hiểu lầm, ta chỉ là muốn múa mấy chiêu kiếm pháp, xin chỉ điểm, cũng không phải là không biết lượng sức, muốn luận bàn.” Hần dừng một chút, lại nói, “Kỷ lão môn chủ chính là người ta sùng kính nhất đời này, có thể được hậu nhân hần chỉ điểm, đời này xem như ta sống không uổng.”

Thượng Thước nói: “Cửu Liên kiếm pháp chính là độc môn võ công của Cửu Hoa phái, người cứ như vậy diễn luyện ra, chẳng lẽ không sợ quý chương môn trách mắng?”

Phiên Tế Cảnh nói: “Thượng đường chủ quá lo. Mấy chiêu ta diễn luyện đây, cũng chính là chiêu thức mà người của Cửu Hoa phái ai ai cũng biết, ngay cả giang hồ đồng đạo có chút hiểu biết cũng có thể múa được một vài chiêu, chương môn nhất định sẽ không trách mắng.”

Thượng Thước tỉnh ngộ. Kiếm pháp Cửu Hoa phái trước nay chỉ có một bộ, chương môn xuất thủ là Cửu Liên kiếm pháp, nhập môn đệ tử ra tay cũng là Cửu Liên kiếm pháp. Thế nhưng Cửu Liên ấy lại không thể so với Cửu Liên kia. Cửu Liên kiếm pháp mà chương môn luyện, gọi là Tiên Liên kiếm pháp, chính là võ học thượng thừa. Mà bộ Cửu Liên kiếm pháp của nhập môn đệ tử, nhưng chỉ là một môn công phu bình bình thường thường, dù là có thể múa được vài chiêu, cũng không thể linh hội được. Như vậy xem ra, địa vị của Phiên Tế Cảnh này tại Cửu Hoa phái cũng không cao. Chỉ là không hiểu vì sao tinh anh của Thanh Thành như Trình Trừng Thành lại cùng hần tương giao.

Kỷ Vô Định một tay chống má, một tay làm ra thế ‘thỉnh’.

Phiên Tế Cảnh mừng đến trên mặt tỏa sáng, hăng hái vội vàng ở trong phòng lượn quanh một vòng, ngưỡng ngùng nói: “Ta quên mang theo kiếm rồi.”

Đám người Thượng Thước hai mắt nhìn nhau, bọn họ cũng không dùng kiếm. Duy nhất sử dụng kiếm là Viên Ngạo Sách, thì thanh kiếm còn bị bồi táng rồi nữa.

Rơi vào đường cùng, Thượng Thước đành phải đem cây quạt âu yếm của mình giao cho hần.

Phiên Tế Cảnh cung kính tiếp nhận lấy, nín thở đứng ở trước bàn.

Gian phòng không nhỏ, bàn cách cửa khoảng một trượng rưỡi, thế nhưng khi hần ngưng thần nắm quạt mà đứng thì, không gian một trượng rưỡi phẳng phát như bị khí thế của hần tràn đầy, ép cho người hít thở không thông.

Thượng Thước và Chung Vũ sắc mặt dần dần ngưng trọng, liên Viên Ngạo Sách cũng nhẹ nhàng ‘di’ một tiếng.

Đột nhiên Phiên Tế Cảnh dáng người như yển, từng chiêu từng thức múa lên Cửu Liên kiếm pháp.

Hần tư thế ưu mỹ, khí quán trường hồng [2], rõ ràng chỉ là chiêu thức phổ thông, hần nhưng có thể dùng như hành vân lưu thủy (nước chảy mây trôi), phiêu dật như tiên. Rõ ràng chỉ là cây quạt, ở trong tay hần so với kiếm còn anh khí bức người hơn.

Đợi hần thu quạt thì, Thượng Thước và Chung Vũ vẫn không thể kìm chế mà chìm đắm trong chiêu thức mới này.

Ánh mắt Viên Ngạo Sách nhìn về phía hần cũng không còn vẻ xem thường như trước nữa.

Phiên Tế Cảnh hai tay cung kính đem quạt trả lại cho Thượng Thước, sau đó vừa lo lắng vừa chờ mong nhìn về phía Kỷ Vô Định nói: “Còn thỉnh Kỷ môn chủ chỉ giáo?”

Kỷ Vô Định nhưng thật ra rất bình tĩnh, gật đầu nói: “Nếu có đàn có rượu, vậy sẽ tốt hơn nhiều.”

Phiên Tế Cảnh hơi chút ngẩn ra, lập tức phát tay nói: “Thính quân nhất tịch thoại, thắng độc thập niên thư [3]! Kỷ môn chủ không hổ là hậu nhân của Kỷ lão môn chủ. Ta lúc luyện kiếm thường có cảm giác ngưng trệ, hôm nay nghĩ lại, không chừng là thiếu đầu nhập (tập trung). Nếu có tiếng đàn tương hòa, lại có rượu tăng thêm dũng khí, chắc chắn có thể khắc chế được sự ngưng trệ đó!” Hần vãi một cái lại nói, “Đa tạ Kỷ môn chủ chỉ điểm.”

Kỷ Vô Định cười híp mắt xua tay nói: “Đâu có đâu có.”

Viên Ngạo Sách không chút nghi ngờ, y vừa nói ‘có đàn có rượu’ là nghĩ chỉ xem múa kiếm không thôi quá buồn chán.

Phiền Tế Cảnh nói: “Ta muốn lập tức thử xem biện pháp của Kỷ môn chủ, cáo từ trước vậy.”

Kỷ Vô Định mỉm cười hướng hấn vẫy tay nói: “Nếu có gì không hiểu, lúc nào cũng hoan nghênh trở lại.”

.

Thượng Thước chờ người đi xa, mới cảm thán nói: “Ta rốt cục minh bạch, vì sao Trình Trừng Thành lại cùng hấn tương giao.”

Viên Ngạo Sách nói: “Hắn là võ học kỳ tài.”

Kỷ Vô Định giật mình nói: “A?”

Thượng Thước nói: “Nội công hấn thường thường, kiếm pháp cũng không đặc biệt, thế nhưng nội công như vậy kiếm pháp như thế bị hấn dùng tới thì, lại không thua bất cứ một cao thủ hạng nhất nào hiện nay.”

Thượng Thước lại nói: “Nếu hấn có cơ duyên học được một bộ tuyệt thế võ công chân chân chính chính, vậy sợ rằng thiên hạ hiện nay, hấn đã là kỳ phùng địch thủ hiếm gặp rồi.”

Viên Ngạo Sách khoe miệng khê nhếch nói: “Ta vạn phần chờ mong ngày đó.”

Chung Vũ nói: “Tư chất của hấn, không thua gì lão môn chủ.”

Thượng Thước làm như vô ý đưa mắt nhìn Viên Ngạo Sách, mới nói: “Không sai. Đây là kẻ võ học kỳ tài thứ ba mà ta từng thấy.”

Kỷ Vô Định nói: “Các người nói nhiều như vậy. Là muốn thu hấn làm đồ đệ sao?”

Thượng Thước và Chung Vũ bốn mắt nhìn nhau.

Thượng Thước thở dài nói: “Đáng tiếc, hấn đã là môn hạ của Cửu Hoa.”

Mặc dù Huy Hoàng Môn ở trên giang hồ uy vọng cực cao, nhưng cũng không thể cường thưởng đồ đệ của người khác được.

Viên Ngạo Sách cười lạnh nói: “Ngộ nhân đệ tử [4].”

Thượng Thước không nói. Với tư chất của Phiền Tế Cảnh, cư nhiên không biết Tiên Liên kiếm pháp, bất kể nói thế nào, đều có điểm không nói nên lời.

Chung Vũ đột nhiên nói: “Môn chủ, người vì sao nói cho hấn chuyện Lam Diễm Minh?”

Kỷ Vô Định mở to mắt, “Ta có sao?”

Thượng Thước mỉm cười nói: “Tuy rằng nói không nhiều lắm, thế nhưng có.”

Kỷ Vô Định không chút thành ý nói lên lời sấm hối: “Ta sai rồi.”

Viên Ngạo Sách nói: “Việc diệt trừ Lam Diễm Minh đối với toàn bộ bạch đạo võ lâm đều rất mơ hồ, nếu tin tức này bị tung ra ngoài, nhất định sẽ có rất nhiều người đến chỗ Lăng Vân đạo trưởng thỉnh anh.”

Thượng Thước phe phẩy quạt nói: “Đến lúc đó, môn chủ tự nhiên có thể thoát thân rồi.”

Kỷ Vô Định đang ôm má, nhìn mây trắng bập bềnh trên khung trời ngoài cửa sổ, mỉm cười nói: “Đó thật sự là một tiên cảnh tốt đẹp a.”

Nhưng sau đó đã một ngày, không động tĩnh.

Hai ngày, không động tĩnh.

Ngay cả Đoan Mộc Hồi Xuân cũng lại tới đây đánh hai ván cờ, nói cả nửa ngày nhưng cũng không nói gì chuyện đó, chính là không có động tĩnh.

Kỷ Vô Định u oán, “A Thượng, người rõ ràng nói ta có thể thoát thân mà.”

Thượng Thước cảm thán nói: “Chỉ có thể nói, Phiên Tế Cảnh cũng là một người trọng lời hứa a.”

Kỷ Vô Định cắn môi.

Lúc Trình Trùng Thành đứng trước cửa thấy Kỷ Vô Định thiếu chút nữa cho rằng mình hoa mắt.

Bất quá khi hắn thấy bên người Kỷ Vô Định chính là Viên Ngạo Sách hàn khí bức người thì, liền biết hoa không phải là mắt, mà là mặt —— bị đôi mắt như đao đó rạch cho hoa (nát).

“Khái khái, Kỷ môn chủ sao lại rãnh rỗi thu xếp thời gian mà đến đây vậy?” Trình Trùng Thành vừa nói trong lòng lại phỏng đoán y đến đây có ý đồ gì.

Kỷ Vô Định nhìn hắn, trong mắt tràn ngập thương cảm.

“Kỷ môn chủ?” Trình Trùng Thành bị y nhìn đến mức cả người không được tự nhiên.

“A Trình.”

.

A Trình?

Trình Trùng Thành không biết đối với cách xưng hô này, mình có nên biểu hiện ra vẻ thụ sủng nhược kinh [5] hay không.

“Ta đã nghĩ qua.” Kỷ Vô Định nghiêm túc nhìn hắn.

Trình Trùng Thành chưa phát giác ra mình cũng nghiêm túc hẳn lên.

“Chuyện lần trước người hỏi ta.” Y kéo dài âm.

Hứng thú của Trình Trùng Thành thoáng cái bị kéo lên.

“Chính là không muốn nói cho người nghe.”

.

Hứng thú bỗng chốc bị gió lạnh nhét đầy.

Trình Trùng Thành nghĩ, nếu như y không phải là Kỷ Vô Định, không phải là Huy Hoàng Môn môn chủ, bên người không phải có một tùy tùng nhìn qua rất mạnh đại đang đứng. Vậy hẳn nhất định nhất định phải.

Trong đầu hắn nhất thời hiện lên một tràng diện tràn đầy máu tanh.

Kỷ Vô Định nhìn hắn, thản nhiên mà thẳng thắn, tựa hồ hoàn toàn không có chú ý tới dáng cười trên mặt hắn lúc này có bao nhiêu miễn cưỡng, “A Trình, ta là vì muốn tốt cho người. Không thể nói cho người biết kỳ thực chuyện này và chuyện diệt trừ Lam Diễm Minh có quan hệ.”

.

Có quan hệ với chuyện diệt trừ Lam Diễm Minh?

Lỗ tai Trình Trùng Thành lập tức dựng đứng lên như tai thỏ, con mắt không hề chớp dõi theo y, hy vọng từ trong miệng y nghe được thêm chút ít tin tức nữa.

Thế nhưng Kỷ Vô Định hé miệng ra, lại không nói nữa, chỉ yếu ớt thở dài.

“Kỷ môn chủ, người vừa nói. chuyện Lăng Vân đạo trưởng chỉ nói với mình người, cùng với chuyện diệt trừ Lam Diễm Minh có quan hệ?” Trình Trùng Thành như chưa muốn từ bỏ lại xác định lại một lần nữa.

Kỷ Vô Định đột nhiên đưa tay vỗ vỗ bờ vai của hắn, “A Trình. Biết nhiều quá, không có kết cục tốt đâu.”

.

Đây có tính là trớ chú không?

Trình Trùng Thành ngẩn ngơ nhìn y và Viên Ngạo Sách xa dần khỏi tầm mắt.

Chờ đi được một khoảng cách khá xa, Viên Ngạo Sách hỏi: “Người xác định hắn sẽ hướng Lăng Vân đạo trường thỉnh anh?”

Kỷ Vô Định nhún vai nói: “Không biết a.”

“ ”

“Bất quá Vũ Đương nhiều người như vậy, từ từ sẽ đến, nhất định sẽ có người đi mà.” Kỷ Vô Định vô tội nhìn những người đang di chuyển quanh mình.

“ ”

“A, A Sách, người xem.” Kỷ Vô Định đột nhiên hưng phấn chỉ vào một nơi, “Nơi đó có người đánh đàn, chúng ta đi xem đi.”

Đầu Viên Ngạo Sách bắt đầu ần ần đau.

“Ta đã lâu lắm rồi không có đàn. A Sách thích nghe cái gì, ta đàn cho người nghe.”

Viên Ngạo Sách nói: “Ta thích thanh tĩnh.”

Kỷ Vô Định xấu hổ nói: “Nhưng mà lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, A Sách rõ ràng đã nói rất muốn nghe ta đàn mà.”

Đây là một trong những thất sách lớn nhất của đời hắn. Viên Ngạo Sách rất không muốn nghĩ lại.

“Di, đó không phải Phiền Tế Cảnh sao?” Kỷ Vô Định nói, “Lẽ nào hắn ở chỗ này luyện kiếm?”

‘Phiền Tế Cảnh’ ba chữ đã thành công thu hút được sự chú ý của Viên Ngạo Sách, cũng ngăn trở được cước bộ muốn rời đi của hắn.

Kỷ Vô Định vui vẻ đi qua, hướng Phiền Tế Cảnh đang ủ rũ nói: “Luyện được chưa?”

Phiền Tế Cảnh nhăn tình sáng lên, nói: “Kỷ môn chủ? Phương pháp người chỉ vô cùng tốt, chỉ là có một chiêu, ta nhưng luyện sao cũng không được.”

“Một chiêu gì?” Hỏi chính là Viên Ngạo Sách.

“Tứ hải sinh sát.”

Nghe tên đã biết sát khí rất nặng. Viên Ngạo Sách nhíu nhíu mày.

Kỷ Vô Định đề nghị nói: “Không bằng để tự ta tới đánh đàn cho.”

Viên Ngạo Sách khóe mắt kéo một cái, đang muốn ngăn lại, chợt nghe Phiền Tế Cảnh vô cùng phấn khởi đáp ứng nói: “Như vậy thì phiền Kỷ môn chủ rồi.”

Tiếng đàn chấn thiên động địa của bạn Kỷ lại một lần nữa tái xuất giang hồ, so với ‘tứ hải sinh sát’ liệu cái nào sát khí nặng hơn??

Anh Sách nhà ta... ghen càng ngày càng nặng nha!!

[1] nhất kiến như cố: mới gặp mà như đã quen thân

[2] khí quán trường hồng: khí nổi liền như cầu vồng

[3] nghe người anh mình nói một câu bằng mười năm đọc sách

[4] Ngộ nhân đệ tử: lỡ làm đệ tử người khác

[5] thụ sủng nhược kinh: được sủng ái quá mà đâm ra lo sợ

23. Chương 22

Chương 22 – Hồ lộng vô địch (tứ)

Nhạc công trước kia vui vẻ đem cầm giao cho Kỷ Vô Địch. Kỷ Vô Địch cũng không từ chối, thu tay áo lại, tự nhiên ngồi xuống.

Viên Ngạo Sách thấy chung quanh một đám người vì hiếu kỳ chờ mong mà tụ lại, mi phong (lông mày) giật một cái. Hắn tự nhận là định lực hơn người, thế nhưng khi khảo nghiệm tiếng đàn của Kỷ Vô Địch xong, vẫn cảm thấy vài phần vất vả, không biết những người này sẽ ra sao.

Kỷ Vô Địch hai tay xoa nhẹ cầm huyền (đàn cầm), như đang thử âm.

Viên Ngạo Sách nói: “Sở trường của ngươi không phải là cổ tranh (đàn tranh) sao?” Đây là chuẩn bị sẵn cho tai nạn sắp tới. Hy vọng bọn họ sẽ tin tưởng, Kỷ đại môn chủ sẽ dĩ đạn ra miên hoa, hoàn toàn là vì không giỏi cổ cầm.

Kỷ Vô Địch thoải mái nhàn nhã nói: “Không sao, dù sao cũng là gảy dây đàn.”

Phiền Tế Cảnh nói: “Không bằng ta đi lấy cổ tranh tới?” Cổ tranh và cổ cầm tuy bề ngoài tương tự, nhưng đàn lên lại không giống nhau.

Kỷ Vô Địch cười nói: “Kỳ thực cổ cầm ta cũng biết.”

Phiền Tế Cảnh phục sát đất, “Kỷ môn chủ quả nhiên học rộng tài cao.”

Viên Ngạo Sách nhìn trời thở dài.

Đương.

Kỷ Vô Địch gảy một chút, nhìn về phía Phiền Tế Cảnh.

Phiền Tế Cảnh cầm kiếm, ngưng thần tĩnh khí mà đứng.

Ngoại trừ Viên Ngạo Sách ra mỗi người ai cũng vươn cổ chờ đợi, rửa tai lắng nghe.

Ánh mắt Kỷ Vô Địch chậm rãi rơi ở trên cầm, đột nhiên hai tay cùng múa, rơi trên cầm huyền.

.

Không ít người trong nháy mắt đã ngã xuống đất, có mấy người run lấy bầy muốn chạy trốn, nhưng chưa được vài bước, hai chân đã mềm nhũn.

Ngược với Phiền Tế Cảnh, lúc đầu hơi ngẩn ra, tức khắc vùng tay múa kiếm.

Viên Ngạo Sách bên ức chế xung động muốn đánh người đang tràn đầy trong ngực, bên nín thở nhìn kiếm chiêu của Phiền Tế Cảnh.

Cùng một dạng kiếm pháp, lúc trước Phiền Tế Cảnh dùng thì phiêu dật nhàn hạ như tiên, lúc này lại sát khí tung hoành như ma.

Chỉ thấy đầu ngón chân hắn điểm nhẹ, bá bá bá lướt ra ba kiếm, phối hợp với ba tiếng đương đương đương của Kỷ Vô Địch, lại thiên y vô phòng.

Viên Ngạo Sách ánh mắt trầm xuống. Lần trước hắn chính là thu kiếm ở đây, có thể thấy được đó không phải là nguyên bộ kiếm pháp, chỉ ít không có múa ra chiêu ‘tứ hải sinh sát’.

Phiền Tế Cảnh đột nhiên hồi kiếm, cũng không thu tay, trái lại ngửa người đem kiếm hướng phía sau đâm ra. Kiếm thế không dừng lại, trở tay xuống dưới, mũi kiếm rơi trên mặt đất, thân kiếm cong lại, sinh ra một lực đàn hồi, đưa hắn bay mạnh lên giữa không trung.

Tiếng đàn Kỷ Vô Địch lúc này hơi dừng, đột nhiên lại như tảng đá trong thùng sắt chạy quanh, leng keng leng keng loạn hưởng.

Phiền Tế Cảnh đầu hạ cước thượng mà rơi xuống, còn cách một trượng, đột nhiên hai chân trầm xuống, thân trên mượn lực nhấc lên, toàn thân hơi co lại, kiếm như cầu vồng, quét ngang nửa vòng!

Đương!

Cầm ngưng, người dừng.

Tiếng đàn Kỳ Vô Dịch tuy rằng không có nhiều lương (quần xà nhà) ba ngày, nhưng tuyệt đối nhiều não ba vòng, dư vị không dứt.

Những người té trên mặt đất hơn nửa ngày mới đem được mấy tiếng ầm ầm đương đương ong ong trong đầu đuổi hết ra ngoài, khôi phục thính lực bình thường. Bọn họ đây đó nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy được bốn chữ: vẫn còn sống sót!

Phiền Tế Cảnh bình ổn khí, mới xoay người đối Kỳ Vô Dịch khom người thật sâu nói: “Một phen tiếng đàn của Kỳ môn chủ, khiến Tế Cảnh thể hồ quán đỉnh, thoát nhiên khai lãng [1].”

Kỳ Vô Dịch giơ lên ngón tay của mình, phía trên còn dính một giọt máu đỏ tươi. Nước mắt trong viên mắt lăn ra, y ừm khụt nói: “Người nhất định phải khắc trong tâm khảm a.”

Phiền Tế Cảnh đứng dậy nói: “Đương nhiên. Nếu không nhờ Kỳ môn chủ phá vỡ thường quy, cố ý dạn cảm loạn lên, khiến ta thoát ra khỏi cảm cảnh trước kia, tâm sinh cảm giác buồn bực, phẫn nộ, lo nghĩ, đem hết chúng luyện vào kiếm pháp, ta cũng không thể nhanh như thể lĩnh ngộ được ý cảnh của ‘tứ hải sinh sát’.”

Những người đến xem đỡ nhau đứng lên, u oán nhìn về phía hắn —— giờ bọn họ cũng có thể lĩnh hội được ý cảnh của ‘tứ hải sinh sát’ rồi! Bọn họ cuối cùng cũng hiểu được cảm giác khi bồi thái tử đọc sách tồi, thật là một chuyện quá sức khổ sai.

Kỳ Vô Dịch ngẩn ngơ, cúi đầu nhìn đàn đứt dây, lại nhìn ngón tay bị đứt, cuối cùng quay đầu nhìn Viên Ngạo Sách, nhép nhép miệng nói: “A Sách, ta chảy máu rồi.”

Viên Ngạo Sách mỉm cười nói: “Àn, môn chủ trước nay đều đổ máu không rơi lệ.”

Kỳ Vô Dịch hiểu kỳ nói: “A Sách còn biết môn chủ khác sao?”

Viên Ngạo Sách nói: “Lẽ nào môn chủ sợ chảy máu?”

Kỳ Vô Dịch rất thẳng thắn gật đầu.

Viên Ngạo Sách nhìn về phía Phiền Tế Cảnh. Thông thường những lúc này, hắn nhất định sẽ nhảy ra vì Kỳ Vô Dịch ca tụng công đức một phen, để cho tất cả mọi người biết, hành vi của Kỳ Vô Dịch rục rở lớn lao đến mức nào.

Lần này Phiền Tế Cảnh cũng không khiến hắn thất vọng. Hắn cười nói: “Kỳ môn chủ không hổ là Kỳ môn chủ, quả nhiên rất thật tình, không có kiểu nhu nhược sức (giả bộ). Đổi lại là phạm phu tục tử bình thường, cho dù bị thương đau muốn chết, ở trước mặt người khác nhất định sẽ vì mặt mũi mà cố chống đỡ. Kỳ thực đau đớn là chuyện thường, chỉ cần ngôn hành phủ ngưỡng [2] không thẹn, mặt mũi thế nào có gì đáng nói?”

Có người nói: “Thế nhưng Kỳ môn chủ chỉ là đứt tay, tựa hồ không đáng ngạc nhiên?”

Viên Ngạo Sách gật đầu, đây mới là phản ứng của người bình thường.

Phiền Tế Cảnh lắc đầu nói: “Tay đứt ruột xót, tuy rằng chỉ là vết cắt trên ngón tay, nhưng cũng như là một đao trong lòng, sao lại không đau?”

Viên Ngạo Sách: “.” Người này bất trị rồi.

“A nha nha. Đau đầu chết mất!”

“Oa! Lỡ tai hỏng rồi.”

Bên người Phiền Tế Cảnh vang lên một mảnh quỷ gào sói thét.

Viên Ngạo Sách lời Kỳ Vô Dịch kịp thời rút lui.

Kỳ Vô Dịch từng bước nhỏ đi theo sau hắn, an tĩnh hiem có.

Viên Ngạo Sách đi vài bước, lại đi thêm vài bước, rốt cục nhịn không được hỏi: “Người hôm nay sao không cục cục cạc cạc?”

Đôi mắt to hắc bạch phân minh của Kỷ Vô Dịch chậm rãi từ dưới nhìn lên, lại chậm rãi thu lại.

Viên Ngạo Sách nhướn mày, nhin không được lấy tay đem cằm y nhắc lên.

Kỷ Vô Dịch nhắm mắt lại, mân mê đôi môi, rất phối hợp hướng lên tiếp cận mặt hắn.

Viên Ngạo Sách diện vô biểu tình đối nhắc lên thành đẩy ra.

“A Sách.” Kỷ Vô Dịch thương tâm nắm lấy tay áo hắn, “Người một chút cũng không thương ta.”

Viên Ngạo Sách khoanh tay liếc nhìn y nói: “Người gặp qua trong hắc bạch lưỡng đạo, chẳng môn phái nào lại cần tùy tùng đến thương sao?”

Kỷ Vô Dịch nói: “Thế nhưng ngoại trừ ta ra, cũng không có chẳng môn nào đem tùy tùng đặt ở trong tim a.”

“Trong tim?” Viên Ngạo Sách nhú mày, “Chẳng trách gần đây ta thấy chỗ mình ở càng ngày càng chật.” Lời tuy là như vậy, nhưng ánh mắt hắn lại hơi dụ đi.

Kỷ Vô Dịch trơ mặt ra nói: “A Sách yên tâm, tim ta rất rộng, người tùy tiện ở.”

“Tim rất rộng? Cũng phải. Ta thấy người và Phiên Tế Cảnh một cầm một kiếm phối hợp đến thiên y vô phùng, nói vậy hắn trong lòng người ở cũng rất rộng rãi thoải mái nhỉ?”

Kỷ Vô Dịch sững sốt.

Viên Ngạo Sách thấy y chỉ chờ ra, không phản bác, không khỏi hừ lạnh một tiếng, xoay người đi mất.

Thượng Thước nhìn sắc trời dần tối ngoài cửa sổ, chờ cũng có phần lo lắng. Theo cá tính của Kỷ Vô Dịch, nhất định sẽ không về trễ giờ cơm tối mới đúng.

Hắn thấy Chung Vũ ngồi như lão tăng nhập định, vững như bàn thạch, nhất thời nhớ tới Kỷ Vô Dịch đã từng phỏng đoán, không khỏi hiểu kỳ tới gần, vươn tay ra phát phát trước mặt hắn.

Không phản ứng?

Thượng Thước bất ngờ nhìn con mắt nửa nhắm nửa mở của Chung Vũ. Lẽ nào hắn thực sự là hay mở mắt mà ngủ?

“Người làm cái gì?” Chung Vũ mở miệng hỏi.

Thượng Thước giờ mới phát hiện mình dĩ nhiên cầm chiếc đĩa trên bàn hướng mắt hắn mà chọc.

“Ách.” Thượng Thước đem đĩa thu lại, “Ta chỉ là muốn hỏi, người có đói bụng không?”

Chung Vũ nhướn mày, diện vô biểu tình địa nhìn hắn.

Thượng Thước cắn cắn đĩa ngồi xuống.

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân.

Thượng Thước thở phào nhẹ nhõm. Tiếng bước chân này vừa nghe đã biết là Kỷ Vô Dịch.

Quả nhiên, không lâu sau đã thấy Viên Ngạo Sách và Kỷ Vô Dịch một trước một sau trở về.

Kỷ Vô Dịch liều mạng muốn vượt qua mặt Viên Ngạo Sách, thế nhưng bất kể cước bộ y có nhanh hơn thế nào, Viên Ngạo Sách thủy chung vẫn cùng y duy trì cự ly ba bước.

“A Sách.” Thẳng đến đi vào nhà, đóng cửa phòng, Kỷ Vô Dịch mới thở hồng hộc nói, “Người hôm nay. nhất định phải cho ta một cái công đạo.”

Công đạo?

Thượng Thước nheo mắt. Chẳng lẽ môn chủ phát hiện ra hành vi sai trái của Viên Ngạo Sách?

Viên Ngạo Sách lạnh lùng nhìn y.

Kỷ Vô Định nuốt nước miếng một cái, thận trọng hỏi thăm: “Người lúc này, là đang ghen đúng không? A? Là ghen đúng không?”

.

Tay Thượng Thước cầm đĩa có điểm bắt ổn.

Mắt Chung Vũ cũng trùng đến mức tròn vo.

Viên Ngạo Sách cắn chặt môi, cùng với ánh mắt bất khuất của Kỷ Vô Định làm ra một cái liều chết đấu tranh.

Một lát, hắn nói từng chữ một: “Không phải.”

Kỷ Vô Định chu miệng nói: “A Sách, người rõ ràng là.”

“Không phải.” Tiếng trả lời của Viên Ngạo Sách vang vang hữu lực.

Kỷ Vô Định nhất thời nhụt chí ngồi xuống ghế.

“Môn chủ, ăn.” Mấy năm Thượng Thước ở Huy Hoàng Môn chung quy cũng không phải là vô ích, rất nhanh đã khôi phục vẻ thông dong, đứng dậy lấy một chén cơm cho y.

Kỷ Vô Định uể oải ăn một ngụm, quay đầu nhìn Thượng Thước vẻ đáng thương, phun ra một miệng đầy cơm trắng nói: “A Thượng, A Sách hắn không ăn giấm.”

Thượng Thước nhìn rau cải bị cơm trắng làm bẩn, trấn định đem thân thể dịch dịch sang bên trái, “Môn chủ, ăn giấm không bằng ăn cơm.”

Kỷ Vô Định cúi đầu, lại và thêm một ngụm, sau đó hướng về phía Chung Vũ nói như phun ra: “A Chung, A Sách.” Cái chữ ‘Sách’ này dùng khí lực vừa đủ, trực tiếp đem hạt cơm đưa đến trong chén của Chung Vũ.

Khuôn mặt lạnh băng của Chung Vũ xuất hiện một vết nứt nhỏ. Hắn buông chén, chậm rãi nói: “Ta ăn no rồi.”

.

Thượng Thước cúi đầu liều mạng ăn cơm trong chén.

Ánh mắt của Kỷ Vô Định rơi xuống trên mặt Viên Ngạo Sách, miệng vừa mới mở, Viên Ngạo Sách đã vươn đĩa ra, kẹp lấy mũi y.

.

Kỷ Vô Định há miệng ra hô hấp.

Viên Ngạo Sách nói: “Thở hoặc ăn, không có con đường thứ ba.”

Kỷ Vô Định nghẹn khuất gật đầu.

Viên Ngạo Sách buông đĩa ra, trầm tư nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mềm trước mắt làm ra dạng giống như một người vợ nhỏ, nội tâm không ngừng cười lạnh: bất quá là một cái gối thêu hoa [3] nhờ phúc cha mà tác oai tác quái thôi. Hắn sẽ vì y mà ghen? Hanh, cùng cái tên Phiền Tế Cảnh chỉ biết nịnh hót kia thật đúng là một đôi. Hanh!

Thượng Thước cơm nước xong, thở ra một hơi dài, lúc này mới thản nhiên nói: “Môn chủ, người tối nay đi ngủ sớm một chút. Ngày mai phải dậy sớm.”

Kỷ Vô Định dùng nhãn thần hỏi vì sao?

“Bởi vì ngày mai là thọ đản của Lăng Vân đạo trưởng.”

Nhanh như vậy? Kỷ Vô Định mở to hai mắt. Vậy còn không phải là.

Thượng Thước chậm rãi nói: “Sợ rằng câu trả lời cho Lăng Vân đạo trưởng, cũng không thể kéo dài thêm được nữa rồi.”

Thế nhưng hôm nay y mới đi tìm Trình Trùng Thành tiết lộ tin tức a, cũng không biết động tác của Trình Trùng Thành có nhanh thế không nữa. Kỷ Vô Định phiền muộn dùng đũa chọc đáy chén. Nếu biết sớm thì trước đó đã không ở dưới gốc cây Phiền Tế Cảnh mà thất cổ rồi, làm hại y phí không nhiều ngày như vậy.

Viên Ngạo Sách nói: “Nếu là len lén đánh Lam Diễm Minh, như vậy Lăng Vân đạo trưởng hẳn là sẽ không đưa việc này ra công khai.”

Thượng Thước vỗ trán nói: “Không sai. Chỉ cần môn chủ lần nữa từ chối, đạo trưởng tự nhiên hết hy vọng, đi chọn người khác.”

Kỷ Vô Định gật đầu như già tởm, mắt đầy sùng bái nhìn Viên Ngạo Sách.

.....

Hanh. Nịnh nọt. Viên Ngạo Sách bên xem thường nghĩ, bên vui vẻ hạ đũa.

Hoa Hoài Tú – Giang Nam đệ nhất. Hấn nhìn... Phiền Tế Cảnh??

Cảnh giới mới của sự ‘xây dựng hình tượng’, Huy Hoàng Môn thật ‘không tầm thường’!!!

[1] thể hồ quán đỉnh, thoát nhiên khai lãng: nói đơn giản là gột rửa tâm tư, mở mang đầu óc

[2] ngôn hành phủ ngưỡng: ngôn hành – lời nói và việc làm, phủ ngưỡng – ngẩng đầu cúi đầu => ý cả câu là làm việc không thẹn với lòng

[3] tú hoa chấm đầu: gổi thêu hoa là ý chỉ những người chỉ có vẻ ngoài không có năng lực

24. Chương 23

Chương 23 – Hồ lộng vô địch (ngũ)

Mặc dù Lăng Vân đạo trưởng trúng độc, thế nhưng thọ dẫn vẫn được làm vô cùng náo nhiệt. Trên thực tế, để thể hiện sức sống ngoan cường của Lăng Vân đạo trưởng, phái Vũ Đương nỗ lực khiến thọ dẫn năm nay còn long trọng hơn cả năm trước.

Kỷ Vô Định vốn dự định để mọi người ngồi gần đủ hết rồi mới vào, thế nhưng bị Thượng Thước một ngụm phủ quyết. “Huy Hoàng Môn và Vũ Đương xưa nay thân mật khăng khít, nếu đến quá muộn, sẽ bị người nói này nói nọ.”

Kỷ Vô Định bất vi sở động nói: “Phái Vũ Đương toàn là dung mạo căn cỗi, ta thấy không thân mật khăng khít cũng được, chia ly đi.”

Thượng Thước cầu cứu nhìn về phía Viên Ngạo Sách.

Viên Ngạo Sách thi thi nhiên nói: “Hôm nay nhiều người đến chúc mừng, đủ danh môn công tử, nếu như đi sớm, có thể ngồi ở nội đường nhìn bọn hấn nói đuôi nhau vào.”

Thượng Thước thấy Kỷ Vô Định rõ ràng đã ý động rồi, vội sấn nhiệt dả thiết [1] nói: “Nghe nói Giang Nam đệ nhất công tử Hoa Hoài Tú cũng đến.”

“Hoa Hoài Tú?” Kỷ Vô Định nhãn tình sáng lên. Trước lúc Viên Ngạo Sách xuất hiện, Hoa Hoài Tú là mục tiêu lớn nhất của đời y.

Viên Ngạo Sách nhú mày nói: “Giang Nam đệ nhất công tử? Hấn là người của Hoa gia?”

Thượng Thước gật đầu nói: “Chính là Hoa gia tam thiếu gia.”

Viên Ngạo Sách cười lạnh nói: “Một nhà toàn gối thêu hoa.” Hắn quay đầu, phát hiện Kỷ Vô Dịch đang mở to hai mắt nhìn mình, “Người nhìn cái gì?”

“A Sách biết người của Hoa gia?”

Viên Ngạo Sách nói: “Gặp qua Hoa Khứ Vu.”

Kỷ Vô Dịch hưng phấn nói: “Hắn đẹp không?”

“Không nhớ rõ. Chỉ nhớ võ công hắn kém đến mức chỉ đáng đem đi uy cầu.”

“” Kỷ Vô Dịch thương tâm nói, “A Sách rất ghét người võ công kém sao?”

Viên Ngạo Sách nhìn y đem đầu cúi thấp đến mức sắp dán trên mặt bàn, mới nhàn nhạt mở miệng nói: “Ta ghét kẻ võ công rất kém, lại thích tự biên tự diễn, ỉnh là kẻ thiên hạ vô địch.”

Kỷ Vô Dịch ngẩng đầu, làm rõ nói: “A Sách, ta chưa từng cho rằng mình là thiên hạ vô địch. Chỉ là cha ta gọi ta Kỷ Vô Dịch thôi.”

“Ta biết.” Viên Ngạo Sách dừng một chút, “Bất quá nói người là thiên hạ vô địch cũng không quá.”

Kỷ Vô Dịch sững sốt một chút, lập tức hài lòng cười nói: “Không sai, có A Sách ở đây, ta quả thực có thể là thiên hạ vô địch rồi.”

“Đều không phải nói ta,” Viên Ngạo Sách nói, “Ta là chỉ tiếng đàn người thiên hạ vô địch.”

Đôi khi một lời nói vô tâm cũng có thể gây ra hậu quả cực kỳ nghiêm trọng, giống như hiện tại.

Kỷ Vô Dịch hăng hái bảo Thượng Thước đi tìm Phiền Tế Cảnh mượn cổ tranh, chuẩn bị ở trong thò dẫn thi thố tài năng.

Thượng Thước đành phải hướng Viên Ngạo Sách cầu cứu lần thứ hai. Họa vốn là do hắn gây ra, tự hắn đến thu thập tàn cục cũng là rất bình thường.

Viên Ngạo Sách nhưng thật ra rất muốn nhìn thử một chút biểu tình của bạch đạo nhân sĩ khi nghe được một đoạn điệu âm của Huy Hoàng Môn môn chủ.

Thượng Thước thấy Viên Ngạo Sách không phản ứng, không khởi ho nhẹ một tiếng nói: “Nếu môn chủ mất mặt trong thò dẫn, có thể khiến cho danh dự của Huy Hoàng Môn trượt dốc không phanh.”

Huy Hoàng Môn của Kỷ Huy Hoàng nếu như trượt dốc không phanh, hắn đốt pháo ăn mừng.

“Còn nhớ lúc đó trong ước pháp tam chương có một cái, không thể dùng thủ đoạn trực tiếp hoặc gián tiếp làm tổn hại đến lợi ích của Huy Hoàng Môn.” Thượng Thước kéo âm cuối rất dài, ngụ ý không nói tự hiểu.

Hanh. Kỷ Vô Dịch xấu mặt trong thò dẫn liên quan gì tới hắn?

Viên Ngạo Sách bĩu môi. Hắn bất quá chỉ nói một câu tiếng đàn của y rất vô địch, có thể tứ hải sinh sát mà thôi, Kỷ Vô Dịch không nên xuyên tạc, lại có thể trách hắn sao.

Mặc dù nghĩ thế, hắn vẫn là không cam tâm tình nguyện nói: “Người muốn đánh đàn ở thò dẫn, không phải là cố ý gây náo động, khiến cho Hoa Hoài Tú chú ý chứ?”

“Ai?” Mắt Kỷ Vô Dịch chớp chớp nhìn hắn, “A Sách, người lại ăn giấm nữa sao?”

Viên Ngạo Sách nheo mắt, “Ai nói ta ăn giấm?”

Kỷ Vô Dịch nhép nhép miệng, trên mặt viết: rõ ràng là thế.

“Còn có, người nói ‘lại’ là có ý gì?” Mắt Viên Ngạo Sách hơi nheo lại.

Thượng Thước sợ bọn họ tiếp tục dây dưa mãi, trễ giờ đến thò yến, vội vàng giải vây nói: “Ý chính là ăn bánh chéo* lại chấm với giấm.”

Kỷ Vô Dịch nhìn hắn, “A Thượng, hôm qua chúng ta không ăn bánh chéo.”

Chung Vũ nói: “Hôm nay cũng không.”

Thượng Thước hung hăng liếc mắt trách cứ hẳn. Lúc này ngồi kia xem náo nhiệt không chịu tới giúp còn chưa tỉnh, giờ cứ nhiên còn dám chạy tới cản đường. “Môn chủ, canh giờ không còn sớm nữa.”

“Nói thật, ” Kỷ Vô Dịch vừa đứng dậy vừa thở dài nói, “Ta phát hiện từ nhỏ đến lớn, giờ giấc ở trên miệng các người, cho tới bây giờ vẫn không có từ sớm quá.”

Thượng Thước dùng quạt gõ vào lòng bàn tay nói: “Từng có một lần.”

“Lúc nào?”

Thượng Thước nói: “Chính là lúc môn chủ thay lão môn chủ túc trực bên linh cữu, môn chủ nửa đêm trốn về phòng mình ngủ, sáng sớm lại len lén trở về thì Tả hộ pháp có nói qua.”

Viên Ngạo Sách hiểu kỳ nói: “Nói cái gì?”

“Môn chủ, người hôm nay dậy thật sớm.”

Kỷ Vô Dịch mặt không hề thẹn nói: “Cái đó không tính, hẳn không nói đến canh giờ.”

Thượng Thước nói: “Còn có nữa câu sau —— ta còn tưởng vào giờ này, người đang ở Di Hồng viện mua rượu chứ.”

Kỷ Vô Dịch một lát thì lộ diện trong thọ dẫn của Lăng Vân đạo trưởng, thực tế đây cũng là lần đầu tiên y lộ diện trong các cuộc gặp gỡ của giang hồ đồng đạo. Vì thế không thiếu người mộ danh (hâm mộ tên tuổi) tìm đến hàn huyên.

Thượng Thước là người trong nhà biết chuyện nhà mình, cái miệng của Kỷ Vô Dịch tuyệt đối là không nên mở miệng thì không mở miệng, không muốn mở miệng, chỉ có thể dùng nó để ăn.

Kỷ Vô Dịch vốn đối với những người hình dáng kì kì quái quái này cũng không có gì hứng thú, vui vẻ khoan thai ngồi vào chủ tọa (bàn chủ) dưới sự hộ vệ của Thượng Thước và Chung Vũ.

Chủ tọa không lớn, tổng cộng chỉ có mười vị trí. Mấy năm rồi đều là Thượng Thước hoặc Tả Tư Văn thay y tới, cho nên nếu so sánh với các chương môn khác, chỉ có thể kính nể mà ngồi vị trí thấp nhất. Nhưng hôm nay là tự y tới, vị thứ đương nhiên phải nâng lên.

Có điều danh tiếng y tuy lớn, bối cảnh tuy dày, nhưng tuổi vẫn còn nhỏ. Người đang ngồi không ít đều là trưởng bối của y, bởi vậy Lăng Vân đạo trưởng luôn dẫn đo mãi, dành xếp cho y ngồi ghé trên với người thay mặt Thanh Thành chương môn tới là Trình Trùng Thành và Đoan Mộc Hồi Xuân của Tê Hà sơn trang.

Viên Ngạo Sách và đám người Thượng Thước chỉ có thể ngồi vào bàn khác.

Bất quá trước khi khai tiệc, Thượng Thước vẫn rất tận trách thủ hộ bên người Kỷ Vô Dịch.

Kỷ Vô Dịch vừa ngồi xuống, đã lắc đầu nói: “Vị trí này không tốt.”

Lăng Vân đạo trưởng đang ở bên ngoài đón khách, giờ ở đây bắt chuyện với khách nhân chính là Hiểu Phong đạo trưởng. Hào cảm của Hiểu Phong đạo trưởng lúc trước đối với Kỷ Vô Dịch từ lúc bị y cự tuyệt và sợ chết xong mà mất sạch, nghe vậy cười lạnh nói: “Có gì không tốt? Chẳng lẽ Kỷ môn chủ sợ ngồi gần cửa gió lớn quá, sẽ đem người thổi chết sao?”

Kỷ Vô Dịch nháy mắt rất vô tội nói: “Đạo trưởng hà tất nói ra lời ấy?”

Hiểu Phong đạo trưởng ngăn người, mới giật mình nhận ra chuyện Lam Diễm Minh chính là cơ mật, người biết rất ít. Mà cuộc đối thoại của hắn và Kỷ Vô Dịch lại càng ít người biết. Những lời này của hắn người ngoài nghe thấy, sẽ rất là cay nghiệt thất lễ. Thế nhưng nhìn về mặt vô tội của Kỷ Vô Dịch, hắn lại không nghĩ ra được lời nào, đành phải hàm hồ nói: “Ta là sợ Kỷ môn chủ tuổi còn nhỏ, không chịu được gió thổi.”

Từ Ân phương trưởng của Thiệu Lâm cười nói: “Kỷ thí chủ tuy rằng tuổi còn trẻ, nhưng một thân công phu đều là chân truyền của Kỷ lão môn chủ. Nhớ chuyện năm đó, hắn đơn thương độc mã, tiến vào Phi Vân Thập Bát trại, cho đến giờ vẫn được lưu truyền rộng rãi.”

.

Y đơn thương độc mã, xông vào Phi Vân Thập Bát trại?

Ai nói y biết Phi Vân Thập Bát trại là thứ gì thế? Nằm ở đâu?

Còn có, y rút cuộc đã cầm cây thương không may nào, cưỡi con ngựa xui xẻo nào vậy?

Kỷ Vô Địch cắn chiếc đũa, không hiểu nhìn về phía Thượng Thước.

Thượng Thước vội ho một tiếng, cúi đầu, ghé vào lỗ tai y nhẹ giọng nói: “Hữu hộ pháp.”

.

A Hữu hân là cao hơn y nửa cái đầu nha. Huống chi là năm đó.

Kỷ Vô Địch nghĩ.

Chưởng môn phái Tuyết Sơn Phương Thu Thủy nói: “Chỉ là năm đó nghe nói Kỷ môn chủ là một thiếu niên anh vũ tuần đỉnh, không nghĩ tới lại có thể như vậy. hào hoa phong nhã.”

Kỷ Vô Địch mỉm cười nói: “Xông vào Phi Vân Trại xong, ta cũng hiểu được mình quá mức anh vũ, sở dĩ đọc thêm ít thư.”

Phương Thu Thủy vội vàng nói: “Ta không có ý hạ thấp Kỷ môn chủ, chỉ là nghĩ Kỷ môn chủ. thâm tàng bất lộ mà thôi.”

Kỷ Vô Địch gật đầu nói: “Không sai, cha ta lúc còn sống cũng nói ta không có cái gì là cao thủ phong phạm.”

.

Phương Thu Thủy rút cục minh bạch cái gì gọi là càng nói càng sai.

May mà lúc này ngoài cửa vang lên một trận ồn ào, mọi người vươn cổ nhìn theo, ra là Lăng Vân đạo trưởng cùng một vị tuyệt thế công tử bạch y nhẹ nhàng đi vào.

Mọi người chỉ cảm thấy hô hấp trầm xuống, lập tức nhẹ nhàng lại, sợ mình quá thô lỗ, mạo phạm đến người trước mắt.

Bạch y công tử đó đảo mắt qua đại đường, sau đó ở trên người Kỷ Vô Địch và Viên Ngạo Sách đặc biệt dừng một chút, sau đó mới điềm nhiên như không đi ngang qua.

Kỷ Vô Địch ngây ngốc nói: “Thật là đẹp.”

Trình Trùng Thành đẹp, là thoải mái. Đoan Mộc Hồi Xuân đẹp, là ưu nhã. Viên Ngạo Sách đẹp, là cao ngạo. Dung mạo bọn họ tuy rằng là hạng nhất, nhưng hấp dẫn người khác nhiều hơn chính là khí chất. Chỉ mình Hoa Hoài Tú, riêng dung nhan hân, đã đủ để người khác đem mọi thứ ném qua một bên.

Phương Thu Thủy cũng khâm phục nói: “Không hổ là Giang Nam đệ nhất, Hoa gia tam thiếu gia.”

Danh tiếng của Hoa gia tuy rằng vang dội trên giang hồ, nhưng hơn phân nửa là vì dung nhan xuất chúng của người trong gia tộc bọn họ cùng với các thế hệ truyền nhân. Luận võ công cùng địa vị giang hồ, so ra vẫn kém xa rất nhiều người. Sở dĩ Hoa Hoài Tú tuy được Lăng Vân đạo trưởng tự mình đón vào, nhưng vẫn không an bài ở chủ trác.

Hoa Hoài Tú ngồi xuống xong, đại đường mới này còn xôn xao từng trận lập tức biến thành tất tất tác tác của những tiếng nói nhỏ khe khẽ.

Không lâu sau, Đoan Mộc Hồi Xuân, Trình Trùng Thành và Phiên Tế Cảnh cũng tới.

Đoan Mộc Hồi Xuân và Trình Trùng Thành đều có thể ngồi ở chủ trác, Phiên Tế Cảnh được an bài cùng một bàn với Viên Ngạo Sách.

Lúc này khách nhân đã tới được thất thất bát bát (gần đủ).

Thượng Thước thấy người đứng càng lúc càng ít, đang định trở về, lại bị Kỷ Vô Địch nắm tay áo nói: “A Thượng, người có phát hiện không, Hoa Hoài Tú một mực nhìn A Sách?”

Thượng Thước sững sốt một chút. Lúc này hắn chỉ lo Kỷ Vô Định có lộ tẩy hay không, lại quên mất Viên Ngạo Sách mới là tai họa ngầm trong chuyện đi này của bọn họ. Tuy nói Lăng Vân đạo trưởng đã biết được thân phận của Viên Ngạo Sách, hắn không tỏ thái độ nhưng không có nghĩa toàn bộ vô lâm đều thế. Năm đó lúc Viên Ngạo Sách hoành hành giang hồ, kẻ dưới tay hắn ném vị đắng rất nhiều. Hơn nữa nghe ngữ khí hắn khi nhắc tới Hoa gia, chỉ sợ cũng có quan hệ.

Hắn bất động thanh sắc hướng Hoa Hoài Tú nhìn lại, lập tức nhíu mày nói: “Người kia nhìn không phải là. Hắn.”

Kỷ Vô Định nói: “A?” Bàn đó còn có người đẹp hơn A Sách nhà y sao?

“Hắn nhìn chính là.” Thượng Thước qua qua lại lại xác nhận mấy lần, mới nói, “Phiền Tể Cảnh.”

Hoa Hoài Tú đến, số lần anh Sách đổi càng lúc càng nhiều nha.

Lam Diễm Minh đưa thiệp tới, Kỷ Vô Định không muốn cũng phải xuất trận thôi!!

[1] sẵn nhiệt dả thiết: rèn sắt khi còn nóng, nhanh tay

* vốn là giáo tử hay sủi cảo nhưng mà cái từ bánh chèo nghe hay hay nên để thế ^__^

25. Chương 24

Chương 24 – Hồ lộng vô địch (lục)

Lăng Vân đạo trưởng ngồi xuống, mọi người bắt đầu đứng dậy lên tiếng chúc mừng, tiếng ngợi ca liên tục, chỉ chủ trác thôi đã là hoa bay tứ phía rồi.

Đến phiên Kỷ Vô Định, y vừa muốn mở miệng đọc lại mấy lời Thượng Thước dạy trước đó, đã bị Lăng Vân đạo trưởng giành trước ngắt lời nói: “Kỷ môn chủ nếu có thể đáp ứng thỉnh cầu của bản đạo, vậy so với bất kỳ lời chúc nào đều hơn gấp ngàn, gấp vạn lần.”

Hắn vừa nói thế, không khỏi câu dẫn ra lòng hiếu kỳ của mọi người.

Phương Thu Thủy là người đầu tiên nhin không được nói: “Lăng Vân đạo trưởng chỉ chính là chuyện gì?”

Lăng Vân đạo trưởng cười híp mắt nhìn Kỷ Vô Định, “Kỷ môn chủ trong lòng biết.”

Người chính là như thế, càng là không nói, càng là hiếu kỳ. Lăng Vân đạo trưởng càng giả vờ thần bí, thể phẩm thánh của bọn họ liền càng cao.

Trình Trùng Thành cũng biết đại khái, lúc này liên hệ với lời Lăng Vân đạo trưởng, cũng đã đoán được tám chín phần mười. Nhưng thấy những người khác đều ló đầu ra hỏi, trong lòng cười thầm. May là bối phận của hắn không cao, cũng không tới phiên hắn ngắt lời, bởi vậy vui vẻ ngồi một bên xem trò vui.

Một người bối phận không cao nữa chính là Đao Mộc Hồi Xuân, hắn nghiêng đầu đối Trình Trùng Thành nói: “Trình huynh tựa hồ đã có dự tính?”

Trình Trùng Thành cả kinh, bất động thanh sắc hỏi ngược lại: “Đao Mộc huynh sao lại nói thế?”

Đao Mộc Hồi Xuân cười mà không đáp.

Kỷ Vô Định ngay lúc Lăng Vân đạo trưởng mở miệng thì đã có dự cảm bất hảo, nhìn nữa nhìn dáng dấp hồ hững của Trình Trùng Thành, liền biết chắc chắn cái gì cũng chưa từng nói, trong lòng lại càng ảo não. Sớm biết thì đã tung tin rộng rãi, còn vớt được chút ít. Giờ thì khỏe rồi, Phiền Tể Cảnh và Trình Trùng Thành dĩ nhiên đều là quân tử thủ khẩu như bình [1], thực sự là khiến cho người ta trở tay không kịp.

Y không nghĩ tới chính là, Trình Trùng Thành cũng không phải muốn thủ khẩu như bình, mà là với thân phận địa vị của hắn, cho dù là ánh mắt thiết tha chạy đến trước mặt Lăng Vân đạo trưởng bộc bạch cõi lòng, Lăng Vân đạo trưởng cũng sẽ xem hắn tuổi trẻ khí thịnh, nóng lòng muốn dương danh lập vạn. Hắn dù sao cũng không phải là Thanh Thành chương môn, thân phận địa vị đương nhiên không thể so sánh được. Sở dĩ hắn chỉ có thể một bên viết thư cho Thanh Thành, một bên tĩnh quan kỳ biến [2]. Dù sao thì với địa vị của Thanh Thành, nếu thật muốn diệt trừ Lam Diễm Minh, tuyệt đối sẽ không thiếu phần bọn họ.

Lăng Vân đạo trưởng thấy mọi người mồm năm miệng mười nói cũng sắp xong, lại nói: “Hôm nay là dẫn thần của bản đạo, việc này có thể để qua một bên, hôm khác lại nói đi.”

Hắn nói thế, những người khác cũng không tiện phản bác. Chỉ là ngược mỗi người đều nói thầm: khởi đầu chính là người, khởi xong lại giả người tốt cũng lại là người, đâu ra cái kiểu dụ như vậy chứ.

Bị một trận như thế, Kỷ Vô Định ăn cũng thấy mệt mỏi. Huống chi một bàn thức ăn, cả dầu cũng không có.

Đoan Mộc Hồi Xuân ngồi cạnh y, thấy y chỉ dùng dưa gầy hạt cơm, lại không mở miệng, nhân tiện nói: “Kỷ môn chủ muốn ăn thứ gì?”

Kỷ Vô Định uể oải nói: “Ta muốn ăn thịt.”

Thanh âm của y không lớn không nhỏ, nhưng vừa vặn ngay lúc người khác dừng lại thở.

Hiếu Phong đạo trưởng giận đến trắng cả mặt, suýt nữa đập bàn hỏi y có phải đến để phá rối hay không.

Lăng Vân đạo trưởng vẫn như cũ cười đến vân đạm phong khinh, “Vũ Đương chúng ta đều là Toàn Chân đệ tử, ủy khuất các vị chương môn cùng ta một đường ăn thức ăn chay.”

Phương Thu Thủy mang theo giải vây nói: “Đạo trưởng khách khí rồi. Ta còn sợ tâm phạm tục của mình quá nặng, quấy rầy sự thanh tu của Vũ Đương.”

Từ Ân phương trưởng nói: “Ăn chay thế này chính là rất hợp ý lão nạp.”

Lúc này thì cho dù người ngồi đây có tri độn đến mức nào, cũng phát giác được vị Huy Hoàng Môn môn chủ cùng với trong truyền thuyết là bất đồng rồi. Đừng nói bộ dáng này không có anh tuấn uy vũ như trong truyền thuyết, ngay cả tính tình cũng giống như hải tử bị dạy hư, thích gì làm nấy?

Lăng Vân đạo trưởng xem thần sắc mọi người nhìn Kỷ Vô Định, liền biết suy nghĩ trong lòng bọn họ, nói: “Kỷ môn chủ là lần đầu tiên tham gia thọ yến, không quen cũng là bình thường.”

Thấy chủ nhà cũng nói thế, những người khác cũng không có lý do gì để xoi mói nữa, đều nhất nhất phụ họa.

Đoan Mộc Hồi Xuân vô ý liếc mắt nhìn Kỷ Vô Định, đã thấy y hai mắt đăm đăm nhìn chăm chăm vào Hoa Hoài Tú.

Hoa Hoài Tú tựa hồ cũng nhận thấy được ánh mắt của y, có chút không duyệt quay đầu lại. Dung mạo hắn bị người nhìn chăm chăm là chuyện thường, nhưng nhìn đỉnh đặc như thế thì vẫn chưa từng gặp. Hắn thấy người đang nhìn chăm chăm kia đang ngồi trên chủ trác, không khỏi kinh ngạc. Có thể ngồi trên chủ trác, đều là những môn phái có trọng lượng nhất trong bạch đạo võ lâm, mà ở tuổi đó có thể đại biểu ôn phái đến dự, tính đi tính lại cũng chỉ có ba người.

Hắn ánh mắt đảo qua, thấy bóng lưng của Đoan Mộc Hồi Xuân và Trình Trùng Thành, càng chứng thực suy đoán trong lòng mình. Hắn đã gặp qua Đoan Mộc Hồi Xuân, còn lại, nếu không phải là Huy Hoàng Môn chủ Kỷ Vô Định thì chính là tân tú của Thanh Thành Trình Trùng Thành.

Nghĩ đến hai người kia, ánh mắt hắn hơi trầm xuống. Hắn tuy rằng vừa tới Vũ Đương, nhưng cũng đã nghe nói bọn họ và Phiền Tế Cảnh quan hệ khá là thân thiện. Nhất là Kỷ Vô Định, lúc trước thường nghe Phiền Tế Cảnh Vô cứ Định môn chủ này Vô Định môn chủ nọ nhắc tới y, đem y khen tới mức như là trên trời mới có, hạ giới không ai. Sở dĩ lần này hắn mới đoạt của nhị ca ngốc nhà mình tự đến Vũ Đương chúc thọ, chính là vì muốn xem Vô Định môn chủ trong truyền thuyết kia có thực sự vô địch đến mức đó hay không.

Đang lúc mọi người nhìn qua liếc lại, mỗi người một tâm tư, chỉ thấy một tiểu đạo sĩ vội vội vàng vàng từ ngoài chạy vào, tay còn cầm một tấm thiệp trên mặt màu trắng mang theo sắc xanh.

Bởi vì thần sắc hấn quá mức kinh hoảng, khiến cho đại đa số người trong phòng để ý.

Không ít người thấy tấm thiệp trong tay hấn, đều ngạc nhiên ra tiếng.

Thiệp đưa tới trên tay Lăng Vân đạo trưởng. Hiểu Phong đạo trưởng là người đầu tiên biến sắc, “Lam Diễm đoạt hồn thiệp?”

‘Lam Diễm’ hai chữ vừa ra, càng chứng thực suy đoán của đại đa số người, có chút âm ỉ hấn lên.

Lăng Vân đạo trưởng ngược lại rất khí định thần nhàn, tựa hồ trúng độc chỉ là việc nhỏ, chậm rãi mở thiệp mời, hoàn toàn mặc kệ một đồng lớn tâm tình của những kẻ đang hiếu kỳ muốn chết xung quanh.

Bất quá xem xong thiệp, trên mặt hấn cuối cùng cũng có chút biểu tình, nhưng là kinh ngạc.

Hiểu Phong đạo trưởng kiềm chế không được nói: “Sư huynh, người mau nói, Lam Diễm Minh đến tột cùng muốn gì?”

Những người khác cũng trông mong gât đầu. Lam Diễm Minh ở trong thọ yến của Vũ Dương chương môn, trước mặt bạch đạo nhân sĩ dám làm trò công nhiên đưa thiệp, chắc chắn không phải để chúc thọ rồi.

Lăng Vân đạo trưởng cầm thiệp, ý vị thâm trường nhìn về phía Kỷ Vô Dịch, chậm rãi nói: “Thiệp này không phải gửi cho ta.”

Mọi người theo ánh mắt hấn nhìn về phía Kỷ Vô Dịch.

Chiếc đĩa trong miệng Kỷ Vô Dịch xoạch một cái rơi ở trên bàn.

Lăng Vân đạo trưởng mỉm cười nói: “Sợ rằng yêu cầu quá đáng kia của bản đạo, Kỷ môn chủ không muốn cũng phải đáp ứng rồi.” Hấn đem thiệp đưa qua.

Kỷ Vô Dịch nhìn trên thiệp một đóa lam sắc hỏa diễm trông rất sống động, nhẹ giọng nói: “Có thể không tiếp không?”

Lăng Vân đạo trưởng nói: “Lam Diễm Minh trước nay đều là không đạt mục đích không bỏ qua.”

Nói cách khác, trốn được mừng một, không trốn được mười lăm, dù hôm nay không tiếp, ngày mai cũng phải tiếp.

Kỷ Vô Dịch thở dài, nhận lấy thiệp, mở ra nhìn.

Chữ của Lam Diễm Minh viết rất cẩn thận, chỉ là nội dung quá mức thấy mà giật mình ——

Bề Nghề sơn xin đợi đại giá.

Phía trên bên phải là Huy Hoàng Môn chủ Kỷ Vô Dịch.

Phía dưới bên trái là Lam Diễm Minh.

“Không công bằng.” Kỷ Vô Dịch cầm thiệp lẩm bẩm nói.

Đoan Mộc Hồi Xuân thu hồi ánh mắt đang nhìn tấm thiệp, đạm nhiên hỏi: “Không công bằng chỗ nào?”

“Hấn biết tên ta, ta không biết tên hấn.”

Lăng Vân đạo trưởng nói: “Lam Diễm Minh công nhiên hướng Kỷ môn chủ hạ chiến thư, có thể thấy bọn họ đã xem môn chủ như đại địch trong đời, môn chủ xin đừng vì bối phận mà khiếm tốn, không chịu mang theo vô lâm đồng đạo đi diệt trừ đám ác đồ này.”

Hấn vừa mở miệng, mọi người mới biết nguyên lai thỉnh cầu mà Lăng Vân đạo trưởng nói lúc trước dĩ nhiên là việc này, không nghĩ tới Kỷ Vô Dịch tuy rằng ăn nói không lịch sự, nhưng thái độ làm người thập phần khiêm tốn. Không ít người lúc trước đối với ấn tượng y không biết gì, không làm gì cũng theo đó tiêu tán.

Phương Thu Thủy nói: “Chẳng lẽ Lăng Vân đạo trưởng đã biết được chỗ của Lam Diễm Minh?”

Lăng Vân đạo trưởng gật đầu nói: “Bần đạo đích xác đã nghe được phong thanh (tin đồn), vì sợ đánh rần động cỏ, vẫn chưa kịp cùng các vị đồng đạo thương lượng, xấu hổ.”

Từ Ân phương trượng nói: “Lam Diễm Minh giao hoạt đa đoan, Lăng Vân đạo trưởng cẩn thận cũng là chuyện phải làm.”

Phương Thu Thủy nói: “Chỉ là vì sao đạo trưởng lại đem việc này giao phó cho Kỷ môn chủ chứ?”

Lăng Vân đạo trưởng thấy mọi người đều nghi hoặc nhìn về phía hắn, thần thái tự nhiên nói: “Các vị chưong môn trên giang hồ đi lại đã lâu, trong lúc đối kháng với Lam Diễm Minh đã xuất lực rất nhiều, khiến Lam Diễm Minh từ lâu kiêng kị, cơ sở ngầm trong tối ngoài sáng không biết là nhiều hay ít, nhưng gió thổi cỏ lay, sẽ khiến bọn hắn hoảng sợ mà bỏ đi. Mà Kỷ môn chủ rất ít đi lại trên giang hồ, chưa từng cùng với Lam Diễm Minh chính diện giao phong (trực tiếp đối đầu), do hắn xuất mã, sẽ làm cho Lam Diễm Minh khó lòng phòng bị.”

Mọi người nghe xong trong lòng sáng khoái, một chút không hài lòng còn nấn ná trong ngực cũng tan thành mây khói hết.

Đoan Mộc Hồi Xuân nói: “Lăng Vân đạo trưởng lo lắng chu đáo. Chỉ không biết vì sao Lam Diễm Minh cũng nhìn trúng Kỷ môn chủ?”

Mọi người giật mình tỉnh ngộ, lại hướng Kỷ Vô Dịch nhìn qua.

Lăng Vân đạo trưởng trầm ngâm nói: “Có thể bọn họ đã xem thấu dự định của bần đạo, nên mới tiên hạ thủ vi cường, cố ý mời Kỷ môn chủ, hóa bị động thành chủ động, kỳ thực sớm đã âm thầm rút lui rồi.”

Từ Ân phương trượng lắc đầu nói: “Nếu đã muốn rút lui, sẽ không cần gióng trống khua chiêng như vậy.”

Phương Thu Thủy nói: “Có thể bọn hắn đã ở trên Bể Nghê sơn thiết hạ tầng tầng lớp lớp bấy rập, đợi chúng ta tự chui đầu vào lưới.”

Từ Ân phương trượng lại lắc đầu nói: “Nếu là như vậy, sao không lặng lẽ an bài mọi thứ?”

Phương Thu Thủy nghĩ cũng phải.

Hiếu Phong đạo trưởng nói: “Mặc kệ bọn hắn có mục đích gì, đi liền biết.”

Mọi người nhìn nhau, gật đầu nói phải.

Kỷ Vô Dịch chống má nhìn bọn họ, “Ta hình như chưa đáp ứng là sẽ đi.”

.....

Tất cả mọi người ngạc nhiên nhìn y, cứ như đột nhiên y từ nam nhân biến thành nữ nhân, lại từ nữ nhân biến thành cẩu hùng.

Lăng Vân đạo trưởng mỉm cười nói: “Vậy là Kỷ môn chủ đi, hay là không đi?”

Kỷ Vô Dịch vừa muốn mở miệng, đã bị Thượng Thước âm thầm điểm trụ huyệt đạo.

“Huy Hoàng Môn sao có thể để Lam Diễm Minh ở trên đầu mình dương oai?” Thượng Thước cười rất nhu hòa, nói xong cũng rất hào khí.

Mọi người thỏa mãn với câu trả lời, đều tự thương thảo chuyện thảo phạt Lam Diễm Minh. Hảo hảo một cái thọ dẫn, giờ lại biến thành đại hội tuyên thệ trước khi xuất quân.

Thượng Thước nhân lúc bọn họ không chú ý, lặng lẽ giải huyệt đạo cho Kỷ Vô Dịch, kéo đến bàn của mình.

Kỷ Vô Dịch hài lòng ngồi xuống bên người Viên Ngạo Sách, làm nũng nói: “A Sách. Có người muốn khi dễ ta.”

Viên Ngạo Sách đã sớm đem việc này để vào trong mắt, nghe vào trong tai, nghe vậy xuy cười một tiếng nói: “Cái kia Lam Diễm Minh thật giỏi tính toán, biết phải nói thế nào để khiến cho đám bạch đạo ngu ngốc này tan rã nhanh nhất.”

Lại một tiểu hội nữa của Huy Hoàng Môn.

Bất kể thế nào, bạn Kỷ vẫn là không đi không được.

[1] thủ khẩu như bình: giữ mồm giữ miệng

[2] tĩnh quan kỳ biến: ở yên xem biến động bên ngoài

26. Chương 25

Chương 25 – Hồ lộng vô địch (thất)

Kỷ Vô Địch bên nhìn Viên Ngạo Sách bên ăn cơm, rất nhanh đã đem chén cơm của Viên Ngạo Sách ăn đến tận đáy.

Viên Ngạo Sách cầm đũa trừng y cả nửa ngày.

Chén cơm đó từ đầu tới giờ hắn một ngụm cũng chưa có đụng qua.

Phiền Tể Cảnh nhưng thực ra rất biết săn sóc, đem chén cơm mà mình chưa từng động tới nhanh chóng san bớt cho hắn, còn vỗ vỗ vai hắn nói: “Kỷ môn chủ lát nữa phải đi tiêu diệt Lam Diễm Minh rồi, cần ăn nhiều.”

Kỷ Vô Địch ngậy người, “Đợi lát nữa. đi diệt trừ Lam Diễm Minh?”

Phiền Tể Cảnh nói: “Đương nhiên. Những việc này làm càng sớm càng tốt.”

Vì sao chuyện muốn chết lại muốn càng sớm càng tốt?

Kỷ Vô Địch u oán liếc về phía Thượng Thước.

Thượng Thước cúi đầu, vội dùng tay áo che miệng ho một tiếng nói: “Môn chủ, nếu Lam Diễm Minh đã chỉ tên nói họ, người đành.” Hắn dừng thật lâu, mới ra quyết tâm nói, “Việc nhân đức không nhường ai đi.”

Kỷ Vô Địch thiếu chút nữa đem đũa cắn đứt.

“Ta nghĩ Tả hộ pháp nếu ở đây, nhất định cũng sẽ ủng hộ môn chủ.” Thượng Thước treo thêm một quả cân nữa.

Kỷ Vô Địch vẫn như cũ bất vi sở động.

“Dù sao quyền lớn về tài chính của Huy Hoàng Môn đều ở trong tay Tả hộ pháp, lỡ như hắn nhất thời phẫn nộ.” Thượng Thước dùng tiếng thở dài thật dài để ám chỉ hậu quả có bao nhiêu nghiêm trọng.

Kỷ Vô Địch quay đầu nhìn Viên Ngạo Sách, vẻ mặt cầu xin nói: “A Sách, ta không muốn đi.”

Viên Ngạo Sách đem đĩa rau cải xào nấm hương đặt đến trước mặt mình, giật lấy đũa trong tay y, tự cố tự địa (tự nhiên) mà ăn.

“A Sách.” Kỷ Vô Địch đem mặt sấp qua.

Viên Ngạo Sách trước khi mọi người kịp hấp một khẩu lương khí (khí lạnh), đã dùng đũa chống lên trán y, lạnh lùng phun ra một chữ: “Đi.”

Nếu như y không đi, hắn làm sao đoạt lại địa bàn? Nếu như y không đi, hắn sao có thể tìm được đám Lam Diễm Minh cư chiến thước sao này tính số? Nếu như y không đi, tiền thuê nhà nhiều năm như vậy hắn tìm ai để thu?

.

Hắn nhất định là bị Kỷ Vô Dịch độc hại quá sâu, mới có thể nghĩ đến vấn đề tiền thuê nhà này.

Kỷ Vô Dịch mặt suy sụp xuống. “Không đi không thể?”

“Ân.”

“Nhất định phải đi?”

“Ân.”

“Không tới không được?”

“Ân.”

“A Sách sẽ bảo vệ ta?”

“Ân. Ân?”

Kỷ Vô Dịch hài lòng quay đầu đối Thượng Thước nói: “A Thượng, người cũng nghe thấy, A Sách nói muốn bảo vệ ta.”

Thượng Thước đang đứng sau lưng y, giúp y chia thức ăn, nghe vậy mỉm cười nói: “Vậy môn chủ ăn nhiều một chút, dễ lên đường.”

Kỷ Vô Dịch từ tay hắn tiếp nhận đĩa, buồn bực nói nhỏ: “Ta sao lại nghĩ người giống như là muốn ta lên đường xuống hoàng tuyền vậy.”

Phiền Tế Cảnh lặng lẽ dò xét, rồi ngại ngùng nói: “Ta tự biết võ công thấp, nếu như Kỷ môn chủ không chê khỉ, có thể mang ta cùng đi không?”

Kỷ Vô Dịch nghiêng đầu suy nghĩ một chút nói: “Nếu người mang theo cầm thì. được.”

Phiền Tế Cảnh mặt lộ vẻ vui mừng, “Đa tạ Kỷ môn chủ.”

Thượng Thước đột nhiên nói: “Ta nhớ kỷ hàng năm đến thọ đản của Lăng Vân đạo trưởng, Bộ trưởng môn đều sẽ tự mình đến, vì sao lần này chỉ phái người tới đây?”

Phiền Tế Cảnh nói: “Chưởng môn nói ta từ nhỏ đến lớn đều chỉ ở Cửu Hoa sơn, không ra khỏi nhà, cũng không gặp qua sự đời, sở dĩ đặc biệt cho ta tới kiến thức một phen, cũng hảo kết giao với giang hồ đồng đạo.”

Nghe như vậy thì, Cửu Hoa phái đối với hắn coi như cũng không sai, ít ra thì trong đám khách đang ngồi, ngoại trừ hắn ra, vẫn bồi đại biểu cho các phái lớn đến tham dự, đều là nhân tài mới nổi đã có chút danh tiếng trong giang hồ tỷ như Trình Trùng Thành, Đoan Mộc Hồi Xuân, Hoa Hoài Tú. Đã như thế, vì sao Bộ Lâu Liêm không đem Tiên Liên kiếm pháp truyền thụ cho hắn chứ? Rõ ràng là ngọc tốt.

Bất quá đây là chuyện môn phái khác, bởi vậy hắn chỉ thoáng suy nghĩ một chút, vẫn không đặt ở trong lòng.

Hắn thấy Lăng Vân đạo trưởng cùng những người khác trò chuyện rất vui vẻ, cúi đầu đối Kỷ Vô Dịch và Viên Ngạo Sách nói: “Về trước đi, ta muốn nói ra suy nghĩ của mình.”

Viên Ngạo Sách biết hắn muốn nói về chuyện của Lam Diễm Minh, mà lòng hắn cũng đang có nghi vấn, bởi vậy liền lôi kéo Kỷ Vô Dịch đứng dậy. Chung Vũ ngồi cách bọn họ rất xa, thế nhưng thấy bọn họ đứng lên, cũng lặng lẽ đi theo sau đó.

Thượng Thước chờ tất cả mọi người vào nhà xong, mới đóng cửa lại nói: “Ta nghĩ lời mời của Lam Diễm Minh thập phần kỳ hoặc.”

Kỷ Vô Dịch liếc mạng gật đầu, đôi mắt trông mong nhìn hắn, hy vọng từ trong miệng hắn phun ra một câu: phía trước nguy hiểm, môn chủ thân kiêu nhục quý (tấm thân vàng ngọc), trăm triệu lần không thể đi mạo hiểm. Thế nhưng khiến kẻ khác thất vọng chính là, Thượng Thước nói: “Tuy rằng môn chủ đã bị bức lên Lương Sơn [1], phải đi, nhưng chúng ta cũng phải hảo hảo chuẩn bị toàn vẹn. Ít nhất, phải nói được Lam Diễm Minh vì sao lại nhìn trúng môn chủ.”

Hắn dừng một chút, lại nói: “Ta đoán Lăng Vân đạo trưởng chọn môn chủ, một là nhìn trúng Huy Hoàng Môn và dư uy của lão môn chủ, hai là nhìn trúng Viên tiên sinh vốn là người của ma giáo, quen thuộc địa thế của Bể Nghê sơn. Thế nhưng hai điều này đối với Lam Diễm Minh đều là bất lợi rất lớn, bọn họ làm như thế, thật không biết có suy nghĩ gì.”

Viên Ngạo Sách thần nhiên nói: “Có thể bọn họ đã do thám được vị Kỳ môn chủ này chỉ là một con cọp giấy, sở dĩ cố ý để hắn xuất đầu, làm cho đầu trận tuyến của bạch đạo võ lâm rối loạn.”

Chung Vũ nói: “Người là nói Huy Hoàng Môn có gian tế?”

Hắn nói khiến Thượng Thước trong lòng giật mình, “Huy Hoàng Môn hôm nay ở trong trạng lý, đều là bộ hạ cũ của lão môn chủ, tuyệt đối không thể có gian tế.”

Viên Ngạo Sách nhún nhún vai không hề để ý nói: “Bất quá chỉ là suy đoán.”

Thượng Thước nói: “Ta lại nghĩ, Lam Diễm Minh đã biết môn chủ không muốn đi Bể Nghê sơn, sở dĩ cố ý gióng trống khua chiêng mà hạ chiến thiếp, khiến hắn phải đi.”

Kỷ Vô Định mở to hai mắt nói: “Vì sao?”

Viên Ngạo Sách cũng ngẩng đầu nhìn hắn.

Thượng Thước nói: “Lai lịch của Lam Diễm Minh rất mơ hồ, nhưng có thể cấp tốc nổi lên sau khi ma giáo rời đi, có thể thấy được vị Lam Diễm Minh minh chủ thần bí này tuyệt đối không phải người thường.”

Viên Ngạo Sách và Chung Vũ đều đồng ý.

“Như vậy trước lúc Lam Diễm Minh quật khởi, vị Lam Diễm Minh minh chủ thần bí này sẽ ở đâu lấy khuôn mặt nào và để làm cái gì?”

Vấn đề của Thượng Thước như một viên đá nhỏ, nhất thời làm nổi lên trận trận rung động.

Viên Ngạo Sách nói: “Phàm là người có tài học đều có chút kiêu ngạo, hắn nhưng có thể trầm khí như thế, liệu có phải là có thân phận khác, không tiện xuất đầu lộ diện?”

Thượng Thước tán thưởng nói: “Chính là như vậy.”

Kỷ Vô Định xen vào nói: “Vậy liên quan gì đến việc hắn coi trọng ta?”

Thượng Thước nói: “Có thể, hắn và lão môn chủ có hiềm khích, muốn mượn dịp này để trả thù.”

Kỷ Vô Định thoáng cái cuốn lấy cánh tay Viên Ngạo Sách, liềm mạng lắc đầu nói: “A Sách, nơi đó quá nguy hiểm, ta không muốn đi.”

Viên Ngạo Sách bắt đầu nhìn Thượng Thước, “Không kéo hắn đi theo không được sao?”

Thượng Thước thở dài nói: “Nếu là thật như thế, vậy môn chủ đúng là không đi không được. Vì mục đích của đối phương là môn chủ, như vậy môn chủ không đi, e rằng Lam Diễm Minh căn bản sẽ không xuất hiện.”

Viên Ngạo Sách đưa tay vỗ vỗ đầu Kỷ Vô Định, “Buông tay.”

Kỷ Vô Định bĩu môi buông tay ra, buồn bã nói: “Ta hận Lam Diễm Minh.”

Viên Ngạo Sách nói: “Ta cũng không thích.”

“Ta hận thọ yến của Lăng Vân đạo trưởng.”

Viên Ngạo Sách suy nghĩ một chút, “Cũng không tệ, ít ra có nắm hương.”

Kỷ Vô Định dùng đầu ngón chân đá vào chân bàn, “Ta còn hận cha ta.”

“Nên thế.” Viên Ngạo Sách vẽ thâm sâu tán thành.

“Ta thích A Sách.”

“ Phiên muốn chết.” Viên Ngạo Sách nghiêng đầu nhìn hướng cửa. Thượng Thước và Chung Vũ đã rón ra rón rén đi ra ngoài.

Kỷ Vô Định nhào qua, hung hăng ôm lấy hắn, cố sức dùng đầu hướng trong lòng hắn mà dụi vào, “Ta rất thích A Sách! Thích nhất A Sách đó!”

Viên Ngạo Sách bĩu môi vẻ khinh thường, tay nhưng không có đẩy y ra, trái lại còn đặt lên trên lưng y.

Hai người dựa sát vào nhau một lúc lâu.

Kỷ Vô Định ôm hắn khẽ giọng nói: “Được rồi, lần này nhất định phải mang theo Hoa Hoài Tú. . . . chỉ xếp vào không thôi cũng dễ nhìn a.”

Viên Ngạo Sách thân hình nhoáng một cái, cửa mở ra, đóng lại.

Kỷ Vô Định ngã xuống đất thành một đồng hồ lô, nửa ngày mới đứng lên, hướng về phía cửa vừa sờ sờ cái cầm bị đụng đến thâm xanh vừa nhỏ giọng oán giận nói: “Còn nói không ăn giấm.”

Đi ra ngoài cửa, đã thấy Lăng Vân đạo trưởng thoát khỏi vòng vây của mọi người đi tới, Kỷ Vô Định xoay người muốn lùi về phía sau, lại bị Thượng Thước nhanh tay lẹ mắt ngăn trở nói: “Môn chủ, hôm nay là thọ thần của Lăng Vân đạo trưởng, người rộng lượng chút đi.”

Kỷ Vô Định phiền muộn nói: “Năm nay ta cũng muốn chuẩn bị tiệc thọ thần.” Nhất định phải đưa ra thật nhiều yêu cầu cổ cổ quái quái, thất loạn bát tao tới để quây chết bọn họ.

Thượng Thước thở dài nói: “Thọ thần năm nay của môn chủ đã qua mất rồi.”

“Bọn họ đâu có biết.”

Ai nói không biết? Thọ thần của Huy Hoàng Môn Kỷ đại môn chủ toàn bộ giang hồ đều thập phần quan tâm, chỉ là bọn hắn năm nào cũng chờ thiệp mời, nhưng đợi được đều là thiệp xin lỗi của Tả Tư Văn, bởi vì Kỷ đại môn chủ lại mắc ‘thương hàn’ rồi.

Lăng Vân đạo trưởng đi tới trước mắt, đáng cười đầy mặt nói: “Kỷ môn chủ quả nhiên là nôn nóng, chân trước thu được chiến thiệp, chân sau đã đi thu thập hành lý rồi.”

Kỷ Vô Định nói: “Kỳ thực ta nghĩ nên về nhà trước một chuyến.” Chỉ cần y trở về Huy Hoàng Môn, đem mình dính vào cái giường trong phòng, ai cũng không thể đem y lôi xuống.

Thượng Thước nheo mắt. Môn chủ nhà mình đang tính toán cái gì, hắn chính là người rõ ràng nhất.

Lăng Vân đạo trưởng nói: “Việc trở về có thể hoãn lại, tiêu diệt Lam Diễm Minh mới là việc cấp bách. Với sự giao hoạt của Lam Diễm Minh, chỉ sợ chúng ta chia nhỏ ra chỗ nào, chỗ đó hung hiểm sẽ nhiều lên.”

Kỷ Vô Định thấy đại thế đã mất, đành phải run run môi, bi thương nhìn phía trước.

“Thiệp mời của Lam Diễm Minh nếu là hướng Kỷ môn chủ mà đến, vậy người giúp đỡ tự nhiên cũng do Kỷ môn chủ tự mình chọn.” Lăng Vân đạo trưởng mỉm cười nghiêng người, đem đội ngũ khổng lồ phía sau lộ ra rồi mới nói, “Xin Kỷ môn chủ chỉ ra.”

Những lời này của hắn rõ ràng là nói quá, phân minh là làm thấp đi bản thân mượn cơ hội nâng thân phận của Kỷ Vô Định lên. Phải biết rằng Kỷ Vô Định tuy có một lão cha huy hoàng, nhưng lai lịch bản thân còn thấp, vừa nãy lại ọi người ấn tượng không tốt, đại đa số người lúc này đi theo là nể mặt mũi của Lăng Vân đạo trưởng. Lăng Vân đạo trưởng nói như thế, hiển nhiên ám chỉ có ý che chở.

Quả nhiên mọi người nghe xong, đều thu hồi vẻ mặt bất mãn, ai cũng diện vô biểu tình nhìn Kỷ Vô Định.

Kỷ Vô Định ánh mắt trái chuyển phải chuyển, cuối cùng dừng ở trên người Phiên Tế Cảnh, “Ta nghĩ muốn thỉnh Phiên Tế Cảnh của Cửu Hoa phái đến hỗ trợ.”

.

Cửu Hoa phái Phiên Tế Cảnh?

Đó là ai?

Các đại cường môn hai mặt nhìn nhau.

Phiền Tế Cảnh tự nhiên thoải mái đi lên, hướng y vái chào nói: “Đa tạ Kỷ môn chủ.” Tuy rằng đã nói trước, thế nhưng không nghĩ tới là người đầu tiên được điểm danh. Trong lòng vui vẻ, không khỏi còn có chút lâng lâng.

Mọi người nhìn sao cũng thấy là một tiểu tử cái tên chưa từng được biết đến, đều có chút phản đối.

Lăng Vân đạo trưởng vuốt râu cười nói: “Kỷ môn chủ anh hùng xuất thiếu niên, bằng hữu kết giao tự nhiên là niên thiếu anh hùng.”

Mọi người đành phải gật đầu.

Thân phận anh Sách bị bại lộ, A Thượng lập tức dùng ba tác lười điên đảo thị phi.

Ma giáo Âm tôn, ‘ám’ kẻ khác cũng không giống người thường.

[1] ý nói là bị bức đến chỗ nguy hiểm

27. Chương 26

Chương 26 – Hồ lộng vô địch (bát)

“Như vậy người thứ hai mà Kỷ môn chủ chọn là.” Lăng Vân đạo trưởng cười híp mắt nhìn y.

Nhân thần Kỷ Vô Địch lập tức hỏa lạt lạt (hùng hực) nhắm vào Hoa Hoài Tú.

Dù bị vây quanh bởi một đám người như quạ, hắn vẫn như cũ là hạc giữa bầy gà, phong tư yểu điệu.

Xoát.

Viên Ngạo Sách dùng hài chà mạnh xuống đất.

Ba chữ ‘Hoa Hoài Tú’ đã gần ra khỏi miệng nhất thời bị nuốt lại vào. Kỷ Vô Địch ngoan ngoãn tựa vào bên người Viên Ngạo Sách nói: “Đương nhiên là A Sách của ta.”

Ánh mắt nhất tề xoát xoát hướng về Viên Ngạo Sách trừng lớn.

Nếu như nói là Phiền Tế Cảnh còn có thể miễn cưỡng chấp nhận là thiếu niên anh hùng, vậy thì thanh niên cao ngạo như khổng tước (chim công) này vốn từ đâu tới hoàn toàn không ai biết.

Tung Sơn chưởng môn Tôn Lương Ngọc nhin không được nói: “Thứ ắt ta kém cỏi, chẳng hay vị thiếu hiệp này làm sao xưng hô?”

“A Sách chính là A Sách.” Kỷ Vô Địch thêm vào một câu, “Là tùy tùng của ta.”

.

Chúng chưởng môn mất kiên nhẫn rồi.

Kỷ Vô Địch chọn Phiền Tế Cảnh trước, bọn họ còn có thể mất mặt nhắm mắt mở. Cửu Hoa phái cũng xem như là danh môn đại phái, bọn họ đã có giao tình, miễn cưỡng thì coi như cũng xong. Thế nhưng đem tùy tùng của mình nói ra trước mặt mọi người trịnh trọng như thế, còn xếp trước các môn phái khác, cái này thật khinh người quá đáng rồi. Chẳng lẽ y cho rằng trong chốn võ lâm ngoại trừ Huy Hoàng Môn ra phái khác không có cao thủ sao?

Hiếu Phong đạo trưởng trước nay đều yêu ghét phân minh. Trước đây hắn nhìn trúng Kỷ Vô Địch, tự nhiên thấy y làm gì cũng thuận mắt. Lúc biết y rất sợ chết xong, vậy quả thực càng nhìn càng ghét. “Nói như thế, chẳng lẽ Kỷ môn chủ định chỉ dựa vào ba người, mà muốn đi đánh Lam Diễm Minh?”

Lăng Vân đạo trưởng quát khê nói: “Hiếu Phong.”

Hiếu Phong đạo trưởng tức giận ngậm miệng.

Những người khác mừng vì có người ra mặt, bởi vậy đều lẳng lặng xem kịch vui.

“Có thể sao?” Kỷ Vô Định nhân tình sáng lên. Nếu như chỉ ba người thế này, chuồn đi cũng dễ hơn.

Lăng Vân đạo trưởng nói: “Kỷ môn chủ thật biết nói đùa. Lam Diễm Minh làm hại toàn võ lâm, chúng ta sao có thể đem toàn bộ trọng trách giao hết vào tay người? Tương lai ngày nào đó, việc này truyền ra ngoài, vậy thì cái mặt già này của ta biết để vào đâu?”

Ánh mắt thấy trò hay của mọi người nhất thời thu lại, đều vẽ mặt bình tĩnh gật đầu.

Đột nhiên có người gọi to: “Ta biết hần là ai rồi?”

Trong thanh âm sắc bén của hần mang theo sự hoảng sợ nồng đậm, ở trong một mảnh yên lặng ngẩn ngơ trở nên đặc biệt rõ ràng.

Thượng Thước trong lòng trầm xuống.

‘Hần’ trong miệng hần tám chín phần mười là ——

“Viên Ngạo Sách! Hần là ma giáo Âm tôn, Viên Ngạo Sách!” Người nọ ồn ào, nhưng thủy chung không dám lộ diện.

Đám người nhất thời một trận rối loạn. Có lẽ có người đối với ba chữ Viên Ngạo Sách còn cảm thấy xa lạ, nhưng tuyệt đối không có ai lạ lẫm gì với bốn từ ‘ma giáo Âm tôn’. Bất quá người nghe qua thì nhiều, người gặp được thì ít, sở dĩ trong lúc bọn họ khiếp sợ, lại không khỏi khinh ngạc về khuôn mặt còn rất trẻ của hần. Dù sao tên hần truyền lưu trong giang hồ cũng không dưới mười năm.

Mày phải Viên Ngạo Sách nhếch lên, trên mặt còn lộ ra vài phần vui vẻ, “‘Khai Sơn chương’ Sử Đạc. Không nghĩ tới người còn nhớ rõ ta.”

Đám người lại loạn thêm một trận nữa, một nam tử đầu đội khăn vuông màu lam nhạt, vóc người thấp nhỏ bị bỏ lại ở giữa.

Sử Đạc hai chân run đến mức không thể kiềm chế nổi, hiển nhiên không nghĩ tới là qua nhiều năm như vậy, không chỉ mình hần nhớ kỹ Viên Ngạo Sách, Viên Ngạo Sách cư nhiên cũng nhớ rõ hần.

Kỷ Vô Định hiếu kỳ nói: “A Sách, người quen hần?”

“Bọn ta từng cùng một chỗ luyện công.” Viên Ngạo Sách cười đến vô cùng cao hứng.

“Cái gì mà cùng một chỗ luyện công!” Sử Đạc cấp tốc chạy đến phía sau Thiếu Lâm Từ Ân phương trượng, sợ hãi lộ đầu ra nói, “Rõ ràng là người bắt ta đi.” Miệng hần run run lên, nhưng thủy chung không nói tiếp phía sau.

“Đi làm gì?” Nhìn dáng dấp hần, Phương Thu Thủy cũng bị hiếu kỳ.

“Đi phá núi.” Viên Ngạo Sách giúp hần trả lời?

.

Tất cả mọi người đều chung một dạng hai viên kim châm không tới [1].

Sử Đạc ủy khuất nói: “Năm ấy hần đột nhiên tìm được ta, còn bắt ta tới chân núi Âm Sơn, bảo ta phá núi. Hần nói ta nếu là ‘Khai Sơn chương’ thì không lý nào ngay cả Âm Sơn cũng đánh không được. Sau đó.” Thanh âm hần có điểm ghen ngào, “Ta ở đó bị hần cưỡng chế phá núi đến nửa năm. Trên đường ta từng bỏ trốn sáu lần, lần nào cũng bị hần bắt trở lại. Đến lần cuối, hần vì không để cho ta bỏ trốn, trực tiếp. trực tiếp.”

Mọi người chỉ thấy mặt hần đỏ lên, nhưng không nói lời nào, gấp đến độ tai dựng thẳng hết lên.

Viên Ngạo Sách lần thứ hai hảo tâm nói tiếp: “Trực tiếp đem hần lột sạch. Sự thực chứng minh phương pháp này rất có hiệu, bởi vì hần chỉ ở một phạm vi cố định mà lửa bôn (ồ trần chạy).”

.
Mọi người đầu tiên là đồng tình, sau đó không ngừng quét mắt nhìn dáng người hần, tưởng tượng dáng dấp hần lửa bùng.

Sử Đạc rất hối hận, nếu như biết vạch trần thân phận Viên Ngạo Sách xong, mọi người đều không hét một tiếng xông lên, đem hần loạn đao chém chết, lại còn lẩm miệng hỏi dài hỏi ngắn, lôi tới chuyện xưa, đánh chết hần cũng không nhảy ra.

Từ Ân phương tượng nói câu phật hiệu, “Xin Kỷ thí chủ giải thích, vì sao thí chủ Viên Ngạo Sách lại ở đây, vì sao lại thành tỳ tỳ của người?”

“Việc này nói đến thật dài.” Những thời khắc mấu chốt như thế này thì tuyệt đối không thể để Kỷ Vô Dịch tự do phát huy, nếu không đám giang hồ đồng đạo đang cố kiềm chế trước mắt sẽ lập tức biến thành nước lũ, đem bọn họ nhấn chìm. “Kỷ thực lão môn chủ trước đây vẫn rất tiếc hận Viên tiên sinh lầm đường lạc lối.” Hần biết ‘Kỷ Huy Hoàng’ ba chữ đối với võ lâm tuyệt đối có ảnh hưởng, sợ dĩ trước lúc dựng chuyện, trước tiên phải đem hần ra làm đệm đỡ, có thể làm tăng thêm hảo cảm của mọi người đối với Viên Ngạo Sách.

Viên Ngạo Sách cau mày, nhưng gì cũng không nói.

“Viên tiên sinh từ nhỏ đã ở trong ma giáo, nghe quen tai nhìn quen mắt, ngôn hành cử chỉ tự nhiên cũng bị ma giáo ảnh hưởng. Mà gần mực thì đen, gần đèn thì sáng, huống hồ là trâu nghé mới sinh?”

Thượng Thước nói đến mức tâm tình lâm ly, quả nhiên khiến không ít người bắt đầu đồng tình với cảnh ngộ của Viên Ngạo Sách. Dù sao hần trước mắt mọi người vẫn còn trẻ như thế.

Thượng Thước lại thở dài một hơi nói: “Thế nhưng ngay cả khi lòng mang thương tiếc, nhưng Viên tiên sinh cũng đã làm rất nhiều việc có lỗi với võ lâm đồng đạo, bản thân lại lệ khí không tan, sợ dĩ lão môn chủ mới đặc biệt lập nên Thập Ác lao, một mặt để giam giữ những kẻ phạm tội ác tày trời trên giang hồ, tránh giang hồ bị làm hại. Mặt khác cũng mong muốn bọn hần bỏ ác theo thiện, nghĩ đến việc sám hối.”

Nghe đến đây, trên mặt Lăng Vân đạo trưởng và Từ Ân phương tượng đều lộ vẻ mong mỏi kính phục.

Từ Ân phương tượng còn hợp hai tay thành hình chữ thập nói: “Nói phóng hạ đồ đao, lập địa thành Phật, chính là ý này. Đáng tiếc lão nạp chỉ biết nói miệng, Kỷ lão thí chủ đã tự mình làm, quả nhiên là một người không tầm thường.”

Lăng Vân đạo trưởng liên tục gật đầu nói: “Chúng ta chỉ biết Kỷ lão môn chủ trừng ác, lại không biết hần kỷ thực là đang hướng thiện.”

Thượng Thước thấy hai người bọn họ mở miệng, biết việc này thành phần nửa, vội vàng sấn nhiệt dả thiết nói: “Chính là như vậy. Bất quá đáng tiếc, Thập Ác lao sở giam người, đại thể đều là kẻ đối với ác niệm đã ăn sâu bén rễ, dù là có tự nhiên nói đến hướng thiện, cũng chỉ là qua loa có lệ. Chút quỷ kế đó làm sao qua mắt được lão môn chủ và môn chủ?” Giờ là lúc đem môn chủ giương ra rồi.

Phương Thu Thủy nói: “Như vậy Viên Ngạo Sách sao lại.”

Thượng Thước mỉm cười, không nhanh không chậm nói: “Ta cũng vừa mới nói, đúng là có kẻ đối ác niệm đã ăn sâu bén rễ. Thế nhưng Viên tiên sinh nhiều nhất chỉ là không phân thiện ác, đối với ác niệm không hề chấp nhất.”

Mọi người nhất thời nghĩ đến trò đùa dai hần dùng với Sử Đạc, đều thấy buồn cười, có mấy người thậm chí còn cười ra tiếng.

Lúc Viên Ngạo Sách nghe được ‘không phân thiện ác’, con mắt nguy hiểm nheo lại.

Kỷ Vô Dịch nhích lại gần hần, tay lên lén nắm lấy ngón tay hần.

Viên Ngạo Sách hừ lạnh bỏ qua, thế nhưng khuôn mặt cũng hòa hoãn lại.

Tôn Lương Ngọc nói: “Chiều theo người nói, Viên Ngạo Sách là bỏ ta theo chính rồi?”

Thượng Thước một lần dứt khoát nói: “Đây là đương nhiên. Nếu không sao hắn có thể trở thành tùy tùng của Kỷ môn chủ được?”

Mọi người không khỏi gật đầu. Chính xác, với sự ngạo mạn của Viên Ngạo Sách trước đây, đừng nói chuyện hắn làm tùy tùng người khác, dù là có người làm tùy tùng cho hắn, sợ cũng sẽ bị hắn chặt hết chân tay.

Sử Đạc thấy mọi người dần dần hòa theo, tức giận nói: “Vậy Lục Nguyệt sơn trang thì sao? Lẽ nào Lục Nguyệt sơn trang hơn một trăm mạng người có thể bỏ qua như thế?”

Mọi người im miệng không nói.

Tuy rằng chuyện của Lục Nguyệt sơn trang đã qua thật lâu, thế nhưng đồ trang (giết cả trang). Lúc nhắc tới thì đối với bất kể ai vào bất cứ lúc nào, cũng đều là không thể tha thứ được.

Thượng Thước nói: “Việc này tuy là do Viên tiên sinh làm, nhưng cũng không thể đổ hết lên đầu hắn. Đừng quên, Lục Nguyệt sơn trang lúc đó là dịch của ma giáo, mà Viên tiên sinh lại là ma giáo Âm tôn. Hắn xuất thủ đối phó Lục Nguyệt sơn trang, đó là hắn trung thành với môn phái. Huống chi năm đó hắn mới mười sáu tuổi.” Hắn vốn định nói, chỉ là một hài tử. Thế nhưng tiếp được nhãn thần băng lãnh của Viên Ngạo Sách, lập tức nuốt vào lại.

Lăng Vân đạo trưởng nói: “Viên tiên sinh chỉ giết tám mươi sáu người, ba mươi tư vị lão nhược phụ nhụ là do Hoàng Sơn ngũ quỷ giết chết.”

Chỉ một lời cả sân kinh hoảng.

Phương Thu Thủy nói: “Đạo trưởng sao biết được?”

Lăng Vân đạo trưởng vẻ mặt buồn bã nói: “Bởi vì tục gia muội tử của ta nằm trong số ba mươi tư người đó.”

Hắn cũng không nói chuyện này là do Viên Ngạo Sách nói, những người khác tự nhiên cho là hắn điều tra, lập tức không nghi ngờ. Năm đó trước khi Lục Nguyệt sơn trang bị Viên Ngạo Sách hạ thủ đã có tin đồn, rất nhiều người cùng Lục Nguyệt sơn trang có quan hệ thông gia cũng đến giúp đỡ. Vậy nên sau trận chiến của Lục Nguyệt sơn trang, không còn một chi thứ (nhánh) hậu nhân nào lưu lại nữa. Hiện giờ người duy nhất có quan hệ huyết thống là Lăng Vân đạo trưởng cũng xưng Viên Ngạo Sách là ‘Viên tiên sinh’, rõ ràng là đã buông mối thù truyền kiếp, những người khác tự nhiên là không có lý do gì để nói tiếp.

Từ Ân phương trưởng nói: “Hôm nay là thọ thần của Lăng Vân đạo trưởng, chuyện thảo phạt Lam Diễm Minh nhất thời không vội, không bằng chúng ta bàn bạc sau.”

Mọi người nhất thời ngộ ra mình quá mức nóng vội, làm cho thọ yến của Lăng Vân đạo trưởng thành ra đầu Ngô mình Sở, đối với đề nghị của Từ Ân phương trưởng tự nhiên đều nói phải. Huống chi bọn họ đối với việc của Viên Ngạo Sách, cũng cần thêm thời gian để lãnh tỉnh. Bọn họ tới nhanh, đi cũng nhanh. Phiền Tể Cảnh vốn còn muốn lưu lại, đã bị một câu ‘bản môn có chuyện quan trọng cần thương lượng’ của Kỷ Vô Dịch đuổi đi mất.

Quay lại trong phòng, Kỷ Vô Dịch nhìn Thượng Thước đang cố sức uống nước, tán thán nói: “A Thượng, người thực sự là quá giỏi dựng chuyện.”

Thượng Thước buông chén trà nói: “Nếu lão môn chủ còn sống đến ngày hôm nay, vậy những điều ta vừa nói, sẽ không là dựng chuyện.”

Kỷ Vô Dịch hài lòng nhìn chằm chằm Viên Ngạo Sách, “Cha thật tốt, sớm như thế đã đem A Sách giữ lại cho ta.”

Viên Ngạo Sách giận cực phản cười nói: “Người nói cái gì?”

Thượng Thước và Chung Vũ nhất thời dùng toàn bộ tinh thần để đề phòng.

Ba người giằng co.

.

Kỷ Vô Dịch đột nhiên bóp cổ tay nói: “Sớm biết thế, hắn là nên nói cha đem Hoa Hoài Tú nhốt vào luôn!”

Chiến tranh lạnh bắt đầu, môn chủ và đường chủ tác chiến.

Mục tiêu: lấy vợ... ách, chồng ôn chủ để tránh việc môn chủ buồn lòng mà phá chẵn phá gối.

[1] ý nói là nghe không hiểu, thấy không hiểu, đơn giản là... không hiểu

28. Chương 27

Chương 27 – Hồ lộng vô địch (cửu)

Lúc Kỷ Vô Địch trả lời lần thứ sáu, đổi lấy khuôn mặt lạnh của Viên Ngạo Sách xong, y rút cục hậu tri hậu giác [1] phát hiện, chiến tranh lạnh đã bắt đầu rồi ——

“Ai.”

Kỷ Vô Địch một bên xé sàng đan (khăn trải giường) một bên rơi lệ.

Chung Vũ không nhịn được nữa nói: “Môn chủ, xin hãy tự trọng.”

Kỷ Vô Địch mở to mắt, nước mắt lưng tròng nhìn hấn, “A Chung, ngươi không hiểu.”

Chung Vũ há há miệng, cuối cùng bất đắc dĩ nhìn về phía Thượng Thước.

Thượng Thước nhận được ám chỉ, thật tình thật ý nói: “Môn chủ, ngươi nếu muốn xả giận, cứ trực tiếp đánh Chung đường chủ đi, không cần dùng sàng đan mà xả. Sàng đan là của phái Vũ Đương, phải bồi thường đó.”

Kỷ Vô Địch vô tình phát tay nói: “Không sao, ta đến Di Hồng viện chơi còn tốn nhiều bạc hơn.”

.

May là không có đạo sĩ phái Vũ Đương ở đây, nếu không giang hồ tuyệt đối sẽ nổi lên một trận tinh phong huyết vũ.

Thượng Thước thở dài nói: “Môn chủ, ngươi nếu là vì Viên tiên sinh.”

“Ngươi có biện pháp?” Kỷ Vô Địch lấp lánh nhìn hấn.

“Ta là muốn nói, môn chủ ngươi nếu là vì Viên tiên sinh, vậy chính là sớm buông tha đi. Viên tiên sinh dù sao cũng từng là ma giáo Âm tôn.” Hấn chậm rãi thu quạt lại, điều chỉnh tâm tình cho tốt, mới chậm chậm nói, “Thực sự không phải là người thích hợp để chọn làm đương gia chủ mẫu.”

Xé ——

Kỷ Vô Địch hung hăng xé ra một nửa mảnh sàng đan, “Thế nhưng, ta chỉ thích A Sách.”

Chung Vũ mặt lạnh giật một cái nói: “Vậy Hoa tam thiếu gia thì sao?”

“Hắn đương nhiên cũng đẹp.” Kỷ Vô Địch nín khóc cười một cái, lập tức nghiêm mặt nói, “Bất quá dù có đẹp cũng không quan trọng bằng A Sách a. Bởi vì A Sách là của ta.”

Thượng Thước rất bối rối. Hấn có nên vì để Kỷ Vô Địch rời xa Viên Ngạo Sách, mà cổ vũ y đi theo đuổi Hoa Hoài Tú không? Vì sao suy nghĩ này lại khiến hấn có loại cảm giác tội lỗi như bỗng dẫ uyên ương?

Chung Vũ thỉnh linh toát ra một câu: “Môn chủ có hay không nghĩ tới, ngồi hưởng phúc tề nhân [2]?”

.

Thượng Thước nhìn hấn với cặp mắt khác xưa. Quả nhiên, buồn mà loạn so với bệnh mà loạn còn đáng sợ hơn.

Kỷ Vô Dịch không chút do dự hồi đáp: “Nghĩ tới rồi.”

.

Thượng Thước lại nghĩ, kể ra thực lực của bệnh mà loạn cũng không thể khinh thường.

“Thế nhưng,” Kỷ Vô Dịch đang nói lại chuyện, vẻ đau thương, “A Sách nhất định sẽ không đồng ý.”

Chung Vũ nói: “Môn chủ nghĩ tới chuyện gạo nấu thành cơm chưa?”

.

Hắn thật là Chung Vũ? Hắn thật là cái tên Chung Vũ trầm mặc ít nói tích tụ như vàng? Hắn thực sự không phải bị quỷ nhập thân, bị kẻ khác dịch dung giả trang đấy chứ?

Miệng Thượng Thước mở lớn đến nỗi có thể nhét được một quả trứng vào.

Kỷ Vô Dịch chăm chú nói: “Nghĩ tới rồi. Thế nhưng ta muốn làm phía dưới cái kia, thế nên A Sách phải chủ động mới được a.”

.

Thượng Thước nghĩ đầu mình rất là đau, thân thể rất chết lặng, tâm tình rất phức tạp.

Chung Vũ lặng lẽ nửa ngày, mới gật đầu nói: “Đó là một vấn đề.”

“Dùng xuân được đi.” Thượng Thước vưng hồ hồ [3] phun ra một câu.

.

Kỷ Vô Dịch và Chung Vũ cùng nhau trừng mắt nhìn hắn.

Đầu Thượng Thước đã có điểm thanh tỉnh.

Kỷ Vô Dịch thở dài nói: “Không nghĩ tới A Thượng, người lại là người như thế.”

Thượng Thước không hiểu.

“Vũ Dương sơn là đạo giáo thánh địa, người lại nghĩ đến xuân được.” Kỷ Vô Dịch lắc đầu nói, “Ta thực sự quá thất vọng về người rồi.”

Chung Vũ lạnh lùng nói: “Chích xác.”

Thượng Thước: “.” Đúng vậy, hắn sao lại đưa ra đề nghị bỉ ổi như thế chứ? Đang lúc hắn sâu sắc tự kiểm điểm bản thân, Kỷ Vô Dịch đột nhiên nhảy đến bên người hắn, nói nhỏ: “Kiếm đâu tới a?”

“Cái gì?” Đầu óc Thượng Thước vẫn còn đang ngâm trong tương hồ.

“Xuân được a.”

“.” Thượng Thước vẫn cho rằng mình rất thông minh. Chỉ ít trước hôm nay, hắn vẫn nghĩ là mình rất thông minh.

Kỷ Vô Dịch đang cầm bát cháo gạo lứt ở trừ phòng của Vũ Dương, đang hớn hở trở về phòng.

Viên Ngạo Sách đang chống má ngồi cạnh bàn, thấy y, tinh quang trong mắt chợt lóe lên.

Ngay trước mặt Khắc Kỷ Vô Dịch vào, hắn đã nghĩ thông suốt một việc. Hắn là Viên Ngạo Sách, đường đường là ma giáo Âm tôn, dù sau này có ra sao, thì cũng tính là tiền Âm tôn của ma giáo đã khiến cho giang hồ bạch đạo nghe tên biến sắc. Hà tất phải cùng với một tên vô dụng có đỡ cũng dấy không nổi so đo? Y thích Hoa Hoài Tú? Hạnh, tốt lắm, như vậy hắn mới có biện pháp thoát khỏi cái thân phận tùy tùng chết tiệt này!

“A Sách, tức giận hại dạ dày, ăn chút cháo đi.” Kỷ Vô Dịch cẩn cẩn dục dục đem cháo để trước mặt hắn.

“Xuân được?” Mắt Viên Ngạo Sách cũng không nhìn bát cháo. Hai phòng chỉ cách nhau một cái tường, nhưng lại một một cái tường cách âm cực kém, thực khiến hắn dù muốn giả không nghe thấy cũng không được.

Kỷ Vô Định nhăn tình sáng lên. Tuy rằng hắn không nhìn cháo, thế nhưng ít ra hắn cũng chịu nói chuyện với y rồi. “A Sách, người nói chuyện với ta. Người tha thứ cho ta rồi sao?”

Viên Ngạo Sách nhìn y nửa ngày, chậm rãi nói: “Ta vì sao không tha thứ cho người?”

“Bởi vì Hoa Hoài Tú đẹp.” Kỷ Vô Định lúng túng nói.

“” Không sai, chỉ khi y nghĩ Hoa Hoài Tú đẹp, kế sách của hắn mới có hiệu quả, sở dĩ hắn không những không nên tức giận, ngược lại hắn là phải mừng chết được! Viên Ngạo Sách một bên mạnh mẽ thuyết phục chính mình, một bên nheo mắt quan sát y, “Người rất thích Hoa Hoài Tú?”

“Hắn lớn lên đẹp.”

Hanh. Nhìn mặt mà bắt hình dong, vô dụng đúng là vô dụng. Viên Ngạo Sách nói: “Nếu hắn làm tùy tùng của người, người đồng ý không?”

“Đương nhiên đồng ý.” Kỷ Vô Định đáp cực nhanh, sau đó không thể tin được nhìn hắn, lẽ nào A Sách đáp ứng cho y hưởng phúc tề nhân?

. Thậm chí còn không thêm suy nghĩ, nói vậy trong lòng hắn là đã mơ ước từ lâu? Tay Viên Ngạo Sách đặt trên đầu gối niết chặt thật chặt, “Tốt lắm. Ước pháp tam chương của chúng ta, nếu ta có thể khiến Hoa Hoài Tú thành tùy tùng của người, vậy ước định của chúng ta tự động hủy bỏ!”

Kỷ Vô Định vừa từ trong kinh hỉ đi ra, mờ mịt nói: “A?”

“Đương nhiên. Những thứ Tả Tư Văn đưa ra chính là không thay đổi. Người yên tâm.”

“A Sách. Ta không muốn.” Kỷ Vô Định lắc đầu.

.

Vừa nghe có Hoa Hoài Tú, đã nói ‘A Sách, ta không muốn?’

Mắt Viên Ngạo Sách nguy hiểm nheo lại.

“Ta không muốn Hoa Hoài Tú, ta chỉ muốn A Sách thôi!” Kỷ Vô Định vượt qua bàn, hướng hắn nhào tới.

Viên Ngạo Sách thân hình khẽ nhích, y vô trùng được một khoảng không.

Kỷ Vô Định ngẩng đầu, nhìn Viên Ngạo Sách gần trong gang tấc, lại như xa tận chân trời, vẻ mặt đáng thương nói: “A Sách.”

Lần này Viên Ngạo Sách đã quyết định rồi, khoanh tay liếc mắt nhìn y nói: “Bát cháo này người đem cho Hoa Hoài Tú đi. Xuân được đối với loại hoa hoa thảo thảo kia mà nói, cực kỳ thích hợp.”

Kỷ Vô Định ngơ ngác nhìn hắn. Hai mắt tràn đầy nước, nước mắt cứ như lúc nào cũng có thể từ viền mắt rơi xuống. “Ta không bỏ mà.”

Viên Ngạo Sách lạnh lùng quay đầu sang một bên.

Kỷ Vô Định nhìn thật lâu, đến lúc xác định được lần này Viên Ngạo Sách đã quyết tâm, chậm rãi ngồi xuống bên bàn, cầm lấy muôi, từng ngụm từng ngụm ăn cháo.

Cháo đi một đường từ trừu phòng đến đây, sớm đã bị gió thổi cho lạnh lẽo. Kỷ Vô Định càng ăn càng thấy lòng phát lạnh, nước mắt tí tách rơi vào trong bát cháo, vị cháo nhàn nhạt mang theo vị nước mắt.

Viên Ngạo Sách khóe mắt lướt qua, hơi ngạc nhiên, bất quá cuối cùng vẫn không nói lời nào.

Sàng đan của Thượng Thước cũng báo hồng luôn.

Bất quá lần này Kỷ Vô Định đã hấp thu giáo huấn, hơn phân nửa đêm chạy lên đỉnh núi bên hóng gió bên xé sàng đan.

Thượng Thước nói: “Môn chủ. Thi nhân nói: quá tẫn thiên phạm giai bất thị, tà huy mạch mạch thủy du du [4]. Có thể thấy được nhất định phải trải qua thiên phạm, mới biết được ai là tình yêu thực sự a.”

“A Thượng là muốn ta bị ngàn người kỵ sao?” Kỷ Vô Định ngẩng đầu nhìn hắn.

Thượng Thước: “.” Nếu ngày nào đó môn chủ bị ngàn người kỵ thật, sợ rằng hẳn chỉ còn mỗi nước là đến trước mộ lão môn chủ lấy cái chết để tạ tội thôi.

“Hơn nữa, thi nhân kia không phải vì chờ người trong lòng mà không được, mới ở đó cầu nhàu sao?” Kỵ Vô Dịch kể tục nhìn hẳn, nhân thần nhìn qua thì hồn nhiên, lại phảng phất như đang lặng yên nói: ta không phải dễ gạt như thế đâu.

Thượng Thước không nói gì. Tả hộ pháp không phải vẫn nói môn chủ chỉ thích chơi thôi sao? Vì sao cũng đọc sách?

Kỵ Vô Dịch tiếp tục xé sàng đan.

Chung Vũ nói: “Môn chủ yên tâm, Hoa Hoài Tú sẽ không làm tùy tùng của người đâu.”

“Vì sao?” Kỵ Vô Dịch và Thượng Thước trầm miệng một lời hỏi.

“Chỉ là an ủi một chút thôi.”

.

Thượng Thước nhìn mặt Kỵ Vô Dịch lại mất đi ánh sáng, vỗ tay nói: “Đơn giản, chỉ cần từ giờ chúng ta làm khó dễ là được.”

Xé ——

Sàng đan triệt để tan rã.

Kỵ Vô Dịch lệ nóng doanh tròng nhìn bọn họ, “Hạnh phúc nửa đời sau của ta toàn bộ đều dựa hết vào các người.”

.

Hắn chỉ không cho Hoa Hoài Tú tới kéo chân mà thôi, liên quan gì đến hạnh phúc nửa đời sau của môn chủ?

Thượng Thước cười đến miễn cưỡng.

Chung Vũ nói: “Môn chủ quyết định rồi?”

“Ân!” Kỵ Vô Dịch kiên định gạt đầu.

Thượng Thước nhin không được khuyên nhủ: “Môn chủ, đoạn tụ là con đường không có lối về.”

“Dừng cảm tiến lên không quay đầu lại.”

“Miệng người đáng sợ, ba người thành hổ.”

“Ta có A Sách, cuộc đời vui vẻ.”

Thượng Thước nghe được cả người run lên, không ngừng cố gắng nói: “Kỷ gia nhất mạch không thể tuyệt hậu.”

“Sinh đứa con như ta còn không bằng tuyệt hậu.”

“.” Thượng Thước nuốt chút nữa thổ huyết.

Kỵ Vô Dịch nhìn phía âm u xa vời, bầu trời đêm nhìn núi không thấy núi, nhìn mây không thấy mây, buồn bã nói: “Cha ta sinh ra ta đã là sai lầm, ta cần gì phải mắc thêm sai lầm nữa.”

Thượng Thước và Chung Vũ thần sắc lẫn lộn.

Thượng Thước an ủi nói: “Môn chủ, chỉ cần người từ nay về sau, hăng hái hướng về phía trước.”

“Người tự nhiên có thể làm quang vinh môn phái ta, dương oai vô lâm, thống lĩnh Huy Hoàng Môn trùng kiến lại sự huy hoàng.” Kỵ Vô Dịch tiếp được nói.

“.”

“Ta nếu có thể, vậy thì đã sớm thống nhất giang hồ từ tám trăm năm trước rồi.”

“ Môn chủ, Huy Hoàng Môn chúng ta là vô lâm chính đạo.”

Kỷ Vô Định thở dài nói: “Sở dĩ ta vẫn nghĩ là không thích hợp a không thích hợp.”

Thượng Thước, Chung Vũ: “.”

Thượng Thước nửa ngày mới tìm được tiếng nói, “Môn chủ, bất kể thế nào, hiện nay Viên tiên sinh đối với việc thảo phạt Lam Diễm Minh là thập phần hữu dụng, quyết không thể thả hắn đi.”

Kỷ Vô Định mạnh gật đầu.

“Vì kế này, chỉ có đem Hoa Hoài Tú loại ra khỏi danh sách. Viên tiên sinh không thể tiếp cận hắn, tự nhiên cũng không thể làm gì được.”

Kỷ Vô Định chần chờ một chút, cắn răng gật đầu.

Thượng Thước lại nói: “Mặt khác, môn chủ nhất định không được ở trước mặt Viên tiên sinh nhắc tới tên Hoa Hoài Tú. Nếu làm được hai điều đó, ta nghĩ ước định hai năm kia Viên tiên sinh muốn trốn cũng không thoát được.”

Kỷ Vô Định nghe được kết luận, tinh thần nhất thời chấn động, “Được, chúng ta chia ra hành động.”

Chung Vũ nhìn bóng dáng vui vẻ của Kỷ Vô Định, đột nhiên nói: “Viên tiên sinh chú ý đến chuyện môn chủ nhắc tới Hoa Hoài Tú, liệu có phải là.”

“Suyt.” Thượng Thước nói, “Nói nhỏ thôi, ngàn vạn lần đừng ôn chủ nghe được.” Môn chủ tính như hải tử, nếu cầu không được, hơn phân nửa sẽ không vui. Hắn cứ ngồi yên chờ cho tình cảm này qua đi thôi. Nếu lỡ như không qua được. Vậy chờ quay về trang, để Tả Hữu hộ pháp hảo hảo phiền não vậy.

Thọ dẫn qua đi, thảo phạt Lam Diễm Minh trở thành đại sự hạng nhất!!

[1] hậu tri hậu giác: phát hiện chậm, muộn, sau

[2] phúc tề nhân: hạnh phúc sum vầy, ý nói là ai cũng quơ về hết == bạn chung bầy bạ này...

[3] vụng hồ hồ: trạng thái đầu óc không được rõ ràng

[4] Trích trong bài ‘Vọng Giang Nam’ của Ôn Đình Quân. Nguyên văn là

Sơ tẩy bãi,

Độc ỷ Vọng Giang lâu.

Quá tẫn thiên phàm giai bất thị,

Tà huy mạch mạch thủy du du.

Tràng đoạn bạch bình châu.

Dịch sơ theo ý:

Rửa mặt chải đầu xong

Một mình bước lên Vọng Giang lâu

Ngàn cánh buồm qua người chưa đến

Tà dương đưa tình chiếu mặt sông, nước sông chậm rãi chảy

Lòng nhớ quần quanh phiến đất không.

Vì cánh buồm ở trên tượng trưng cho người qua lại nên phía sau A Thượng mới nói là trải qua thiên phàm mới biết được chân ái.

29. Chương 28

Chương 28 – Đội ngũ vô địch (nhất)

Thọ dẫn đã qua, thảo phạt Lam Diễm Minh liền trở thành đại sự bậc nhất.

Lăng Vân đạo trưởng từ sáng sớm, liền cùng với Hiếu Phong đạo trưởng hai người đến cửa hỏi thăm. Lúc bọn họ đến, Thượng Thước và Chung Vũ đang so chiêu.

“Bần đạo quấy rối rồi.” Lăng Vân đạo trưởng chấp tay cười.

Thượng Thước và Chung Vũ vội vã thu tay lại, thỉnh bọn họ đi vào.

Trong phòng, Kỷ Vô Địch ngồi ở bên cạnh bàn, cười híp mắt nhìn Viên Ngạo Sách đang ngồi, đối với người khác nhìn như không thấy.

Thượng Thước lấy khuỷu tay thúc thúc vào người y, “Môn chủ, Lăng Vân đạo trưởng và Hiếu Phong đạo trưởng tới.”

Kỷ Vô Địch lúc này mới lười biếng đứng lên, qua loa ôm quyền.

Hiếu Phong đạo trưởng vừa thấy đã muốn nổi giận, lại bị Lăng Vân đạo trưởng giành trước nói: “Kỷ môn chủ là đang suy nghĩ về việc của Lam Diễm Minh sao?”

Kỷ Vô Địch nói: “Đều không phải, ta đang chờ ra.”

“Nga? Nghĩ cái gì?” Lăng Vân đạo trưởng có chút hiếu kỳ.

“Khái khái.” Thượng Thước dùng quạt che mặt, len lén hướng về phía y phóng một cái ánh mắt.

Vì vậy Kỷ Vô Địch thập phần ngắn gọn trả lời: “Nghĩ người.”

.....

Lăng Vân đạo trưởng miệng khê nhếch, trên khuôn mặt trước nay vốn tử tế thông dong lần đầu tiên toát ra vẻ thờ ơ.

Bên trong một mảnh lặng ngắt như tờ.

Thượng Thước không hổ là đã kinh lịch qua sóng to gió lớn, chỉ trong chớp mắt, đã nghĩ ra từ tốt để bổ cứu, “Ý môn chủ là nói, danh sách lần này tham dự diệt trừ Lam Diễm Minh, còn cần đạo trưởng chỉ điểm.”

Kỷ Vô Địch nhìn hắn, y là có ý này?

Thượng Thước dùng dư quang hướng Viên Ngạo Sách liếc mắt.

.....

Kỷ Vô Địch gật đầu thừa nhận, y chính là có ý này.

Lăng Vân đạo trưởng vuốt râu: “Kỷ môn chủ thực sự là quá khiêm tốn rồi. Kỳ thực với sự từng trải của Kỷ môn chủ, chút việc nhỏ này thực sự không làm khó được người.”

Viên Ngạo Sách bất động thanh sắc ở một bên nhìn, đột nhiên rất bội phục Lăng Vân đạo trưởng. Nếu nói đám người Thượng Thước và Tả Tư Văn ở trước mặt người khác tán thưởng Kỷ Vô Địch là vì bảo vệ danh dự của Huy Hoàng Môn, vậy Lăng Vân đạo trưởng đối y khen ngợi chỉ có thể nói là hoàn toàn bị mờ heo che mất trí mà thôi.

Hắn và Phiền Tề Cảnh thật đúng là một đôi tuyệt phối.

Lăng Vân đạo trưởng quay đầu về phía Viên Ngạo Sách đang thầm khinh bỉ hắn nói: “Viên tiên sinh đối với địa thế Bể Nghề sơn là quen thuộc nhất, người nghĩ chúng ta lần này đem theo bao nhiêu người đi thì tốt?”

Mặc kệ Lăng Vân đạo trưởng là lấy đại cục làm trọng, hay là thực sự không kể tiền ngại. Thượng Thước và Chung Vũ vẫn đối với việc hần có thể ôn hòa nhã nhặn nói chuyện với Viên Ngạo Sách mà cảm thấy kính nể. Cái kia, dù sao cũng là kẻ thù giết em rể a.

Viên Ngạo Sách mí mắt nhếch một cái nói: “Một đám ô hợp với một đám ô hợp, nhiều người hay ít người thì có gì khác nhau?”

Lăng Vân đạo trưởng mỉm cười, “Có Viên tiên sinh xuất mã, chuyện Lam Diễm Minh tự nhiên là dễ như trở bàn tay. Có điều Viên tiên sinh đã từng đường đường là ma giáo Ám tôn, nếu đơn thương độc mã xông vào long đàm (nơi nguy hiểm), vậy có phần khó coi.”

.....

Cao nhân đúng là cao nhân.

Không chỉ dăm ba câu đã đem trọng trách diệt trừ Lam Diễm Minh đổ hết lên người Viên Ngạo Sách, mà ngay cả dự tính ban đầu cũng không hề thay đổi.

Viên Ngạo Sách nhìn Kỷ Vô Định liếc mắt, “Người khác ta mặc kệ, ta chỉ muốn quản một người.”

Lăng Vân đạo trưởng bật cười nói: “Kỷ môn chủ đương nhiên là phải đi rồi.”

.....

Vừa nãy A Sách nói, người khác hần mặc kệ, chỉ cần một mình y!

Kỷ Vô Định nhất thời hai mắt hoa đào mở bung. Nếu như không phải Thượng Thước và Chung Vũ một một trái một phải che mắt lối đi của y, y thật muốn lập tức nhào qua bên đó.

“Ta nói chính là Hoa Hoài Tú.” Viên Ngạo Sách nói từng chữ một.

Lăng Vân đạo trưởng kinh ngạc, “Hoa tam công tử?”

Kỷ Vô Định cắn môi dưới, vẻ mặt đáng thương nhìn về phía Thượng Thước xin giúp đỡ.

Thượng Thước cũng rất bối rối. Viên Ngạo Sách chọn thời cơ thật quá tốt, Lăng Vân đạo trưởng chắc chắn không cự tuyệt, nếu không chuyện thỉnh giáo này sẽ thành quá không có thành ý. Mà Kỷ Vô Định càng không thể cự tuyệt. Bởi vì một khi cự tuyệt, y không chỉ đắc tội với Viên Ngạo Sách và Lăng Vân đạo trưởng, còn mắc tội với Hoa gia. Hần thở dài, hướng Kỷ Vô Định chậm rãi lắc đầu.

Bất quá Lăng Vân đạo trưởng cũng không lập tức đáp ứng ngay như bọn họ nghĩ, mà là không nhanh không chậm nói: “Chẳng hay Viên tiên sinh có thể nói rõ, lý do chọn trúng Hoa tam công tử?”

Thượng Thước nhân tình sáng lên, vội vàng nói: “Không sai. Nếu không có lý do gì đặc biệt, sợ rằng rất khó phục chúng.”

Lăng Vân đạo trưởng rất bất ngờ mà nhìn hần một cái. Hỏi nguyên do, chỉ là muốn biết nguyên nhân tại sao Viên Ngạo Sách ai cũng không chọn, lại cố ý chọn Hoa Hoài Tú. Dù sao thì võ công Hoa Hoài Tú không cao, cao thủ của Hoa gia cũng không nhiều. Thế nhưng nghe Thượng Thước nói xong, giờ ngược lại giống như không muốn mang Hoa Hoài Tú đi theo vậy.

Viên Ngạo Sách cười lạnh nói: “Phiền Tể Cảnh rất có khả năng phục chúng sao?”

“Hần cùng với môn chủ, Viên tiên sinh đều tính là có giao tình. Về phần Hoa tam công tử.” Thượng Thước nhân cơ hội, nhanh chóng thay môn chủ nhà mình tẩy sạch, “Cùng với môn chủ một câu cũng chưa từng nói, nói gì đến giao tình.”

Viên Ngạo Sách nói: “Nhưng là bạn tri âm đã lâu.”

Kỷ Vô Định há mồm muốn nói, lại bị Thượng Thước dùng chiết phiến (quạt giấy) ngăn trở, “Cửu Hoa phái là giang hồ đại phái, võ công của Cửu Hoa chương môn Bộ Lâu Liêm trong giang hồ cũng có trong ‘Thập danh’ (top 10).” May là Phiền Tể Cảnh tuy không có tên tuổi, nhưng bối cảnh coi như vững vàng.

“Võ công của Bộ chương môn đã ở trong ‘Thập danh khai ngoại’ (dưới top 10) rồi.” Lăng Vân đạo trưởng đột nhiên xen vào nói.

“Đi?” Thượng Thước giật mình. Nếu hần nhớ không sai, trên ‘giang hồ cao thủ bảng’, Cửu Hoa chương môn đang cung kính ngồi ở vị trí thấp nhất trong thập đại.

Lăng Vân đạo trưởng nói: “Mới hai ngày trước, Thiết Bút Ông đã đem Kỷ môn chủ xếp vào thập đại cao thủ, bởi vậy bài danh hôm nay của Bộ chương môn là thứ mười một. Hơn nữa ta nghĩ nếu tin Viên tiên sinh lại tái xuất giang hồ rơi vào tai của Thiết Bút Ông, e rằng rất nhanh sẽ chiếm được một vị trí trong thập đại.”

.....

Môn chủ nhà hần tiến vào giang hồ thập đại cao thủ bảng?

Thượng Thước và Chung Vũ hai mặt nhìn nhau.

Vị Thiết Bút Ông này đến tột cùng là xếp bảng cách nào vậy? Chẳng lẽ là bốc thăm? Nếu không thì phải uống bao nhiêu rượu mới có thể liệt ra bài danh hôn đầu hôn não (đầu óc mê muội) như vậy.

Kỷ Vô Định hiếu kỳ mà hỏi thăm: “Ta bài danh thứ mấy?”

“Thứ tám, ở dưới Thanh Thành chương môn.” Lăng Vân đạo trưởng thấy Thượng Thước và Chung Vũ không lên tiếng, lại nghĩ là vì bọn họ đối với bài danh này không vừa ý lắm, không khỏi an ủi nói, “Kỷ môn chủ chính là niên thiếu anh hùng, rất nhanh sẽ kế thừa kỳ phụ y bát [1], trở thành thiên hạ đệ nhất cao thủ chân chính.”

.....

Vậy chắc bọn họ phải tặng cho vị Thiết Bút Ông nhiều rượu lắm đây.

Thượng Thước và Chung Vũ không hện mà cùng nghĩ.

“Hiện giờ thiên hạ đệ nhất là ai?” Viên Ngạo Sách lạnh lùng hỏi.

Lăng Vân đạo trưởng thở dài nói: “Thật xấu hổ, là bản đạo.”

Viên Ngạo Sách hai mắt hơi nheo lại, sát ý quanh người hần lan ra.

Hiếu Phong đạo trưởng mạnh tiến lên một bước, ngăn ở trước người Lăng Vân đạo trưởng, quát lớn nói: “Ma đầu, muốn đụng đến sư huynh ta, qua cửa của bản đạo trước!”

Viên Ngạo Sách theo dõi hần, nửa ngày mới chậm rãi thả lỏng thần tình, bĩu môi nói: “Hần độc thương chưa lành, không xứng động thủ với ta.”

“Người!” Hiếu Phong đạo trưởng tức muốn chết.

Lăng Vân đạo trưởng nhưng lơ đãng cười nói: “Bản đạo tự biết so với Kỷ lão môn chủ còn kém khá xa, danh hiệu thiên hạ đệ nhất cao thủ này trăm triệu lần không thể đảm đương nổi. Chỉ là vì diệt Lam Diễm Minh, là Vũ Dương chương môn bản đạo muốn chối cũng không được. Chờ diệt trừ Lam Diễm Minh xong, bản đạo sẽ chậu vàng rửa tay [2], chuyên tâm tu đạo, không hỏi chuyện giang hồ nữa. Viên tiên sinh cũng không cần vì thế mà canh cánh trong lòng.”

Viên Ngạo Sách nói: “Không được. Ta ở trong Thập Ác lao đã tròn tám năm, chính là vì muốn một ngày nào đó có thể đối mặt Kỷ Huy Hoàng, nói cho hần biết ai mới là thiên hạ đệ nhất chân chính. Đáng tiếc mạng hần quá ngắn, không chờ được đến ngày đó. Nếu hôm nay ngươi là thiên hạ đệ nhất, vậy trận chiến này ngươi muốn trốn cũng không được.”

Hiếu Phong đạo trưởng hừ lạnh nói: “Kỷ Huy Hoàng đã chết, thế nhưng Kỷ Vô Định không phải vẫn còn sống? Dù sao thì tuổi tác các ngươi cũng không sai biệt lắm, ngươi sao không tìm hần đánh? Nhìn cái dáng sợ chết của hần, phỏng chừng sống đến bảy tám mươi tuổi cũng không thành vấn đề, tuyệt đối không đoán mệnh được, ngươi có thể hảo hảo tìm hần khiêu chiến.”

Lăng Vân đạo trưởng quát khê: “Hiếu Phong.”

Hiếu Phong đạo trưởng dù sao cũng đã nói thống khoái rồi, vì thế ngoan ngoãn yên lặng đứng lại sau lưng hần.

Lăng Vân đạo trưởng áy náy nói: “Sư đệ khẩu vô ngăn cản, khiến các vị chê cười.”

Thượng Thước mặt toát mồ hôi nói: “Đâu có đâu có.” Đáng bị chê cười hơn, phải là môn chủ nhà hắc mới đúng.

Lăng Vân đạo trưởng đối Viên Ngạo Sách nói: “Viên tiên sinh nếu là muốn tìm thiên hạ đệ nhất cao thủ, bản đạo thấy có một người rất hợp.”

“Ai?” Viên Ngạo Sách hồ nghi nhìn hắc. Sẽ không phải trực tiếp nói ra tên của kẻ thù khiến người khác hận đến nghiến răng nghiến lợi cho hắc đến chém đầu chứ?

Lăng Vân đạo trưởng nói: “Lam Diễm Minh minh chủ.”

.....

Quả nhiên là thế.

Viên Ngạo Sách thiêu mi, trên mặt lộ ra vài phần chê cười.

Lăng Vân đạo trưởng nói: “Bản đạo cũng không phải vì muốn diệt trừ Lam Diễm Minh mới nói như thế. Kỳ thực võ công của Lam Diễm Minh minh chủ đó đích xác trên bản đạo. Chỉ là Thiết Bút Ông không muốn để tà mạnh hơn chính, nên mới đem bản đạo kéo lên, khiến hắc rơi xuống vị trí thứ hai.”

Viên Ngạo Sách thấy hắc ngôn từ khẩn thiết, không giống giả bộ, tiện thể nói: “Người đã cùng hắc giao thủ?”

“Chưa từng. Thế nhưng Tung Sơn Tôn chưởng môn từng cùng hắc giao thủ, bất hạnh. bảy chiêu đã thua. Võ công Tôn chưởng môn bản đạo rất rõ ràng, dù bản đạo dùng tuyệt chiêu ngay từ đầu, sợ rằng cũng phải giao đầu hơn mười chiêu.”

Kỷ Vô Địch nói: “Đánh nhau cũng phải xem thiên thời địa lợi nhân hoà, nói không chừng lúc Tôn chưởng môn thấy Lam Diễm Minh minh chủ, nghĩ hắc mặt mày đáng ghét, tâm tình không tốt, liền tốc chiến tốc thắng mà thua mất. Thấy Lăng Vân đạo trưởng thì, tâm tình vui vẻ không gì sánh được, sợ dĩ mới tự nhiên đánh a đánh lâu hơn.”

.....

Lăng Vân đạo trưởng dở khóc dở cười. Kỷ Vô Địch này rốt cuộc là sợ cho thiên hạ không loạn sao? Cứ muốn đem mục tiêu của Viên Ngạo Sách đặt lên người hắc.

Thượng Thước cười gượng nói: “Môn chủ nói cũng có chút đạo lý. Đạo trưởng ngàn vạn lần không nên tăng chí khí người khác, diệt uy phong chính mình. Tuy nói lần này diệt trừ Lam Diễm Minh do môn chủ nắm giữ ấn soái, nhưng người ta đều biết, người thực sự đứng đầu chính đạo võ lâm, không phải là đạo trưởng thì không được.”

Lăng Vân đạo trưởng liên tục khiêm tốn.

Thượng Thước liên tục khen tặng.

Bọn họ khách sáo qua khách lại khiến Viên Ngạo Sách da gà rớt đầy đất, nhin không được nữa nói: “Các người không phải muốn nói chuyện chính sự sao?”

Lúc đó hai người mới dừng lại.

Lăng Vân đạo trưởng vội ho một tiếng nói: “Chẳng hay Kỷ môn chủ đối với việc thêm Hoa tam công tử vào hành động lần này, cảm thấy thế nào?”

Mọi ánh mắt đều xoát xoát rơi vào trên mặt Kỷ Vô Địch.

Thượng Thước len lén gật đầu. Hiện nay trấn an Viên Ngạo Sách là quan trọng, cũng không muốn đắc tội Hoa gia, dù sao thì việc sau này. đường đường là Giang Nam đệ nhất công tử, Hoa gia tam công tử cũng sẽ không có chuyện chạy đến Huy Hoàng Môn làm một tùy tùng nho nhỏ. Dù sao gặp phải cảnh ngộ như Viên Ngạo Sách. thật sự là ngàn năm khó thấy.

Kỷ Vô Địch nhận được ám chỉ, lập tức gật đầu như đập tỏi.

Viên Ngạo Sách bắt đầu khẽ cắn môi.

Lăng Vân đạo trưởng nói: “Đã như thế, không bằng Kỷ môn chủ cũng đem những tên còn lại trong danh sách sớm nghĩ ra, để cho những người được chọn sớm có chuẩn bị.”

Thượng Thuộc nói: “Đây là việc vô cùng trọng đại, môn chủ rất ít khi xuống núi, đối với hảo hán trên giang hồ cũng không hiểu biết, sợ rằng sẽ đánh rơi mất ngọc quý, ngược lại không tốt. Ta xem việc này vẫn là thỉnh đạo trưởng nhận lấy vậy.”

Lăng Vân đạo trưởng từ chối vài lần, thấy hấn tâm ý đã quyết, mới đành phải đáp ứng.

Sách ca vì tâm tình không vui mà ngứa tay chọc phá, tạo cơ hội cho hai vị đường chủ lại một phen nữa thể hiện trình độ... miệng lưỡi của mình ==.

[1] y bát: truyền từ đời này sang đời khác, ý chỉ bài danh đệ nhất của bác Kỷ.

[2] chậu vàng rửa tay: trước khi rút khỏi giang hồ thì phải làm lễ trong đó có một nghi thức rửa tay trong chậu vàng, ý nói đã rửa sạch tay, từ đó về sau chuyện giang hồ không liên quan gì đến mình nữa.

30. Chương 29

Chương 29 – Đội ngũ vô địch (nhị)

Lăng Vân đạo trưởng khá là hăng hái hoàn thành nhiệm vụ, buổi chiều Kỷ Vô Địch mới ra sau núi chộp được một con khỉ khúc chuẩn bị đem về huấn luyện, hấn đã mang theo Hiểu Phong đạo trưởng tới cửa giao danh sách.

Thượng Thuộc và Chung Vũ sao có thể không biết môn chủ nhà mình đang làm chuyện tốt gì, vì thế cố ý ở phòng sát vách bắt chuyện với hấn, thành công níu chân hấn được một hồi, giúp Kỷ Vô Địch có thời gian đem bình nuôi khỉ khúc giấu vào trong ổ chăn, thông dong ra mở cửa.

“Viên tiên sinh.” Lăng Vân đạo trưởng và Kỷ Vô Địch chào hỏi nhau xong, quay đầu nhìn về phía Viên Ngạo Sách đang ngồi trên giường, “Vũ Đường tuy không có quỳnh lâu điện ngọc, nhưng vẫn có vài phần phong cảnh đáng xem, Viên tiên sinh sao không ra ngoài đi dạo một chút?”

Viên Ngạo Sách nói: “Lui tới cũng đều là núi đá cây cỏ, còn không bằng sự biến hoa đa đoan của con người, có gì hay mà xem.”

Kỷ Vô Địch cũng nói theo: “Hơn nữa A Sách lúc nào cũng muốn thời thời khắc khắc ở bên cạnh ta.”

Viên Ngạo Sách quay đầu đi.

Lăng Vân đạo trưởng mỉm cười, lơ đãng lấy một danh sách đưa qua nói: “Kỷ môn chủ phải chờ đợi rồi.”

Kỷ Vô Địch làm bộ nhìn một chút, liên tục gật đầu nói: “Không sai không sai.”

Hiểu Phong đạo trưởng cắn răng nói: “Người không sai cái gì? Phía người xem là mặt trái tờ giấy!”

Kỷ Vô Địch không gọn chút sợ hãi đem giấy lật qua lại nói, “Ta là bảo chữ viết không sai, nét chữ cứng cáp.”

Lăng Vân đạo trưởng khiêm tốn nói: “Kỷ môn chủ quá khen.”

Hiểu Phong đạo trưởng: “.”

Lăng Vân đạo trưởng thấy Kỷ Vô Địch đếm từng tên từng tên một trong danh sách, nhân tiện nói: “Kể cả Kỷ môn chủ, Viên tiên sinh, Thượng, Chung hai vị đường chủ và bản đạo ra, tổng cộng mười bốn người.”

Thượng Thuộc liếc mắt nhìn danh sách, ngạc nhiên nói: “Hiểu Phong đạo trưởng không đi?”

Hiểu Phong đạo trưởng xoay chuyển ánh mắt, vẻ đáng thương nhìn Lăng Vân đạo trưởng.

Lăng Vân đạo trưởng bất vi sở động nói: “Chuyến này đi nhiều không thích hợp.”

Hắn mặc dù nói thế, Thượng Thước nhưng không nghĩ thế. Lẽ nào Lăng Vân đạo trưởng nghĩ chuyến đi này hung hiểm khó dò, sợ dĩ lưu lại Hiếu Phong đạo trưởng, phòng khi có gì bất trắc còn có người chủ trì đại cục ở Vũ Đương?

Kỷ Vô Dịch đột nhiên nói: “Để hắn đi đi.”

Hiếu Phong đạo trưởng nhãn tình sáng lên, ác cảm đối với y nhất thời ít đi vài phần.

Lăng Vân đạo trưởng không dứt khoát, “Kỷ môn chủ sao lại nói thế?”

Kỷ Vô Dịch nói: “Thập tứ thập tứ, thị tử thị tử [1]. Diễm quá xấu.”

Hiếu Phong đạo trưởng: “.” Được rồi, mặc dù những lời này đều có hiềm nghi là rất sợ chết, nhưng nể mặt y nói như thế là vì hắn, hắn sẽ không khinh bỉ y nữa.

Lăng Vân đạo trưởng nói: “Sao không nói là ‘thị tử’ trong thấy chết không sờn? Lam Diễm Minh làm hại giang hồ đã lâu, hiềm khi bạch đạo vô lâm lại đoàn kết một lòng như lần này, lại có Kỷ môn chủ tự mình nắm giữ ấn soái, chính là cơ hội tốt trời ban. Chúng ta lúc này lập lời thề lấy sống chết làm khí thế, đem bọn hắn một lưới bắt hết.”

.

Kỷ Vô Dịch chậm rãi nói: “Ta còn trẻ.”

Thượng Thước trên mặt nhảy một cái, ngược lại có dự cảm bất hảo.

“Người sống nhiều năm thế, đủ rồi.” Kỷ Vô Dịch lắc đầu nói, “Thế nhưng ta còn quá thiếu.”

Lăng Vân đạo trưởng ánh mắt sáng quắc, mỉm cười vuốt râu nói: “Là bản đạo lo lắng không chu toàn. Kỷ môn chủ yên tâm, nếu có tên Lam Diễm Minh nào muốn giết người, nhất định phải bước qua xác bản đạo trước.”

Kỷ Vô Dịch nói: “Vậy nếu là người khác muốn giết ta thì sao?”

Tinh quang trong mắt Lăng Vân đạo trưởng chợt lóe, “Vậy còn phải xem là chuyện gì.”

Thượng Thước và Chung Vũ cùng nhau nhìn thẳng vào hắn.

Lăng Vân đạo trưởng lập tức cười nói: “Bất quá với nhân phẩm uy vọng của Kỷ môn chủ, kẻ muốn giết người e là chỉ có đám Lam Diễm Minh xấu xa mà thôi.”

“Người một chút cũng không đáng tin.” Kỷ Vô Dịch hiển nhiên đối với đáp án của hắn không hề có chút cảm kích, quay đầu lại đối Viên Ngạo Sách nói, “Vẫn là A Sách tốt nhất, bất kể chuyện gì xảy ra cũng sẽ đứng về phía ta.”

“Thật không?” Viên Ngạo Sách ngồi xếp bằng chống má, tay kia nhẹ nhàng hướng về phía giường y bắn một cái.

Chăn bị chấn cho rơi xuống.

Kỷ Vô Dịch sắc mặt đại biến, lập tức nhào qua kiểm tra.

Thượng Thước hung hăng hướng Viên Ngạo Sách liếc mắt, vội vã dùng thân thể ngăn trở đường nhìn của Lăng Vân đạo trưởng và Hiếu Phong đạo trưởng, “Ta tới Vũ Đương lâu như thế, vẫn còn chưa có hảo hảo tham quan phong cảnh ở Vũ Đương, vẫn là thỉnh hai vị đạo trưởng mang ta đi xem thử.”

Đáng tiếc thân thể hắn thiếu rộng, Chung Vũ lại đứng ở bên kia, nếu lúc này đi qua, động tác quá lớn, ngược lại dễ khiến người chú ý. Bởi vậy Hiếu Phong đạo trưởng chính là từ khe hở mà Thượng Thước che không được nhìn thấy Kỷ Vô Dịch bên kia lấy ra một cái bình trong đồng chắn.

“Di?” Hiếu Phong đạo trưởng nhíu.

Lăng Vân đạo trưởng nói: “Chuyện gì?”

Hiếu Phong đạo trưởng chỉ vào cái bình trên tay Kỷ Vô Định, “Cái thứ đó nhìn qua rất giống cái bình mà Thanh Phong dùng để nhốt khúc khúc.”

Thượng Thước há há miệng, đang định giải thích, chợt nghe Viên Ngạo Sách ở bên kia tự tiểu phi tiểu nói: “Không sai, đó chính là bình nhốt khúc khúc.”

.

Hiếu Phong đạo trưởng nhìn Kỷ Vô Định nói: “Lẽ nào Kỷ môn chủ cũng thích đấu khúc khúc?”

Ánh mắt mà Thượng Thước dùng để trừng về phía Viên Ngạo Sách lúc này không phải là hung hăng nữa, mà là tàn bạo. “Hiếu Phong đạo trưởng hiểu lầm rồi, kỳ thực môn chủ chỉ dùng nó để. ách.”

“Luyện công.” Chung Vũ trấn định tiếp lời.

Hiếu Phong đạo trưởng nửa ngờ nửa tin, “Luyện công?”

Chung Vũ gật đầu nói: “Không sai, khúc khúc lúc chiến đấu thì động tác vừa nhanh vừa hữu lực. Môn chủ nghĩ nếu có thể đem chúng vận dụng vào trong chiêu thức, nhất định có thể đạt được hiệu quả tiên phát chế nhân.”

Hiếu Phong đạo trưởng nhìn Kỷ Vô Định cầm chiếc bình trong tay như trân bảo, nhìn sao cũng không thể tưởng tượng ra được hình dáng y dùng võ công tiên phát chế nhân.

Lăng Vân đạo trưởng khen ngợi nói: “Kỷ lão môn chủ cũng thường hay từ trong những việc nhỏ nhất hằng ngày mà lĩnh ngộ được võ công cao thâm, nhưng những việc này cũng phải đến lúc hần ba mươi tuổi võ công lên cao đến cực điểm mới làm. Không nghĩ tới Kỷ môn chủ hậu sinh khả úy nhi thắng vu lam, ngộ tính đối với võ công còn cao hơn cả lệnh tôn.”

Kỷ Vô Định thấy khúc khúc không chút thương tổn, mới thở phào nhẹ nhõm, tâm tình vui vẻ có lệ nói: “Đâu có đâu có.”

Lăng Vân đạo trưởng lại đem việc danh sách tới hỏi ý kiến của Kỷ Vô Định, y đều trả lời như là sao cũng được. Lăng Vân đạo trưởng thấy y thần sắc không được tốt, liền thức thời cáo từ.

Từ trong phòng đi ra, sắc mặt Hiếu Phong đạo trưởng vẫn không được tốt, chờ đi xa rồi mới nhịn không được nói: “Sư huynh vì sao lúc nào cũng dễ dàng tha thứ cho hần? Theo ta thấy, thiếu niên anh hùng cái quái gì, nhân tài mới xuất hiện, căn bản là một đám bần nhào không đắp được thành tường!”

Lăng Vân đạo trưởng hơi dừng cước bộ, quay đầu nhìn hần, tuy rằng chưa nói lời nào, nhưng trong mắt mơ hồ đã lộ ra vẻ giận dữ.

Hiếu Phong đạo trưởng nhập môn sau, tuy rằng cùng một sư phụ với Lăng Vân đạo trưởng, thế nhưng một thân võ công hơn phân nửa là do Lăng Vân đạo trưởng thay sư phụ truyền cho, bởi vậy trong lòng hần, Lăng Vân đạo trưởng chính là bán sư phụ. Lúc này thấy khuôn mặt hần nghiêm khắc như vậy, nhất thời cảm như hén, không dám nói nữa.

Lăng Vân đạo trưởng lúc này mới lần nữa cất bước.

Trong phòng, Kỷ Vô Định, Thượng Thước và Chung Vũ ba đầu dính lại một chỗ để nghiên cứu danh sách mà Lăng Vân đạo trưởng lưu lại.

Thượng Thước nói: “Ta sao vẫn thấy đạo trưởng này không đơn giản.”

Kỷ Vô Định nói: “Àn, viết nhiều tên như vậy, cứ nhiên một chữ cũng không sai.”

“.” Thượng Thước thanh thanh tiếng nói, “Ý ta nói là, hần đối với môn chủ sao lại tín nhiệm đến vậy.”

Kỷ Vô Định hiếu kỳ nói: “Vậy thì có gì mà kỳ quái?”

Viên Ngạo Sách cười lạnh nói: “Người đã gặp qua ai cột một thỏi vàng lên cổ con heo, sau đó tín nhiệm mà thả nó ra ngoài chạy đông chạy tây chưa?”

Kỷ Vô Định nhíu mày nói: “A Sách, người ban ngày không nên suy nghĩ bậy bạ, đồ phải đến tối lại làm ra mấy cái quái mộng hoang đường như thế.”

Viên Ngạo Sách nghiêng răng.

Thượng Thước lại thanh thanh tiếng nói: “Bất kể thế nào, Lăng Vân đạo trưởng tín nhiệm môn chủ không giới hạn như thế, chung quy lại có chút bất an.”

Kỷ Vô Định quay hướng danh sách nhìn một hồi lâu, đột nhiên nói: “Có lẽ nào Lăng Vân đạo trưởng đem tình nhân của hần xếp vào trong danh sách, sau đó lấy ta làm vật chấn?”

“ ”

Kỷ Vô Định quần quýt nhìn danh sách, “Sẽ là ai nhỉ?”

Thượng Thước và Chung Vũ không nói gì nhìn y lẩm bẫm.

“Ngày đó thọ dẫn Phương Thu Thủy đối Lăng Vân đạo trưởng ân cần nhất, luôn lớn vồn xung quanh hần. Khả nghi.”

“Tôn Ngọc Lương của Tung Sơn cũng rất khả nghi. Y phục hần mặc ngày hôm đó có cùng màu sắc với đạo bào của Lăng Vân đạo trưởng.”

“Từ Ân phương trượng. Hần không khả nghi thì không còn ai đáng khả nghi nữa.”

“ ”

“Phiền Tế Cảnh.” Kỷ Vô Định vừa bình tới hần thì, ngón tay dừng lại.

Ánh mắt Viên Ngạo Sách lập tức phiêu qua, “Cái này là tình nhân của ai? Sao không nói nữa?”

Kỷ Vô Định nói: “Hần mấy ngày rồi không tới.”

Viên Ngạo Sách thiêu mi nói: “Người rất muốn hần tới sao?”

“Ân.” Kỷ Vô Định gật đầu, lập tức nói, “Rút cuộc lúc nào hần mới đem cầm của hần tới a. Sẽ không phải là có tên trong danh sách rồi thì trở mặt chứ?” Y mân mê đôi môi, đột nhiên đưa ngón tay ra xóa tên trên giấy.

Thượng Thước nói: “Phiền Tế Cảnh là người đầu tiên mà môn chủ khâm điểm (tự chọn), dù người xóa mất tên trên giấy, cũng không xóa được trong ký ức của những người ở đó đâu.”

Kỷ Vô Định nói: “Ta không thể lật lọng sao?”

Thượng Thước nói: “Lý do gì?”

“Hần xấu lắm, hần không cho ta cầm!”

Thượng Thước một ngụm từ chối nói: “Không thể.”

“Vậy, vậy hần võ công quá kém, sẽ kéo chân chúng ta lại.”

“ Môn chủ, người muốn so thử với hần một chút không? Xem thử cuối cùng là hần kéo chân người, hay là người kéo chân hần?”

Kỷ Vô Định ủy khuất nhìn Thượng Thước, “Tốt xấu gì ta cũng là cao thủ giang hồ bài danh thứ tám mà.”

Lời vừa nói ra, cả sảnh đường lặng ngắt.

Viên Ngạo Sách chậm rãi nói: “Vậy nên nói, nếu ta đánh bại hần, ta sẽ trực tiếp tiến nhập vào bài danh của giang hồ thập đại cao thủ?”

Kỷ Vô Định lấy lòng nói: “A Sách, người không cần đánh ta, ta cũng thua dưới thạch lưu quần [2] của người.”

.

Viên Ngạo Sách cấp tốc chuyển qua bên người y, một chưởng đánh ở trên bàn, khiến chén trà ấm trà đều đồng loạt nhảy lên. Hắn cúi người trừng mắt nhìn y, nói: “Người nói thạch lưu quần của ai?”

Kỷ Vô Địch nhớ tới lúc trước Thượng Thước nói, tuyệt đối tuyệt đối không thể ở trước mặt Viên Ngạo Sách nhắc tới ba chữ ‘Hoa Hoài Tú’, vì thế y lúc này dĩ thường kiên định mà đáp lại: “Của người.”

Phanh một tiếng, bàn nứt ra, bộ uống trà vỡ nát.

Thượng Thước và Chung Vũ đứng ở ngoài cửa.

Chung Vũ nghe thấy tiếng bình bình bâng bâng, trầm mặc một lát nói: “Như vậy được chứ?”

Trong phòng đột nhiên hét lên một tiếng, ngay sau đó là tiếng la lớn của Kỷ Vô Địch: “A Thượng A Chung.”

Thượng Thước và Chung Vũ thân hình khẽ nhích, vừa định hướng bên trong nhảy vào, lại nghe thấy Kỷ Vô Địch ở đâu đó vừa cười vừa nói: “Ngàn vạn lần không được vào!”

.

Thượng Thước chậm rãi nói: “Ta nghĩ ổn rồi.”

Chiến tranh lạnh kết thúc trong nghi hoặc của hai vị đường chủ. Nhưng, bằng cách nào??

Bạn Kỷ dùng mấy chiêu học được từ tử muội đến câu dẫn A Sách nhưng kết quả lại là...

[1] mười bốn mười bốn, là chết là chết. Tứ và tử đọc hơi giống nhau. Mà phía dưới có thêm một chỗ chơi chữ nữa dùng đồng âm từ ‘thị’, vừa có nghĩa ‘là’ vừa có nghĩa ‘thấy’ nên bác Lăng mới nói là ‘thấy chết không sờn’

[2] thạch lưu quần: váy trái lựu, nói chung là thứ dành ấy chị

31. Chương 30

Chương 30 – Đội ngũ vô địch (tam)

Ngày lên đường cuối cùng cũng đến.

Đám người Lăng Vân đạo trưởng chờ xuất phát.

Tuy rằng trên danh sách chỉ có mười bốn người, thế nhưng trong mười bốn người này nếu không phải là chưởng môn thì chính là thế gia công tử, tùy tùng đệ tử là tuyệt đối không thể thiếu, sở dĩ lúc thật sự xuất phát thì, Thượng Thước đếm số người, ba mươi người.

Hắn lắc đầu nói: “Lăng Vân đạo trưởng quả nhiên có dự kiến trước.”

Chẳng trách nói mười bốn người chỉ có nhiều chứ không có ít. Mặc dù lúc này bọn họ thấy được chỉ có ba mươi người, thế nhưng tùy tùng mai phục phía sau e là phải nhiều hơn gấp mấy lần.

Hắn ngày hôm qua thu được tin Tả hộ pháp truyền đến, Hữu hộ pháp đã dẫn theo tinh anh của Huy Hoàng Môn ngày đêm cấp tốc đuổi tới đây, nếu không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bốn năm ngày sau sẽ đến Vũ Đương, bảy tám ngày sau đã có thể đuổi kịp cước trình của bọn họ.

“Xem ra trong mấy năm gần đây, đây là lần giang hồ rung chuyển lớn nhất, nếu thực sự có thể chiến thắng trở về, không chỉ tiếng tăm của Huy Hoàng Môn và bạch đạo võ lâm lan xa, sợ rằng giang hồ hắc đạo mấy năm kế tiếp cũng sẽ không dám ngang nhiên xuất đầu lộ diện nữa.” Thượng Thước cười nói xong, đã thấy Chung Vũ không yên lòng nhìn nơi khác.

“Người đang nhìn gì thế?” Hắn nhìn theo ánh mắt kia, đã thấy Viên Ngạo Sách hướng Kỷ Vô Địch đi đến.

Kỷ Vô Địch vừa cười vừa lui qua một bên, “Hi hi.”

Gân xanh trên trán Viên Ngạo Sách nhảy lên, “Người cười cái gì?” Hắn vừa tới, y đã cười, tình hình như thể hình như đã không phải là lần một lần hai rồi.

Kỷ Vô Định nghiêm mặt nói: “Không có gì.”

“Ân?” Mắt Viên Ngạo Sách tràn ngập uy hiếp.

Kỷ Vô Định cúi đầu, xấu hổ nói: “Mỗi lần người tới, ta đều nghĩ đến hai chúng ta đêm kia.”

.

Đêm kia?

Thượng Thước và Chung Vũ nhất tề vểnh tai, vươn đầu ra. Nên biết đêm kia đến tột cùng phát sinh chuyện gì, không ai hay biết, chỉ biết ngày hôm sau không khí giương cung bạt kiếm giữa Viên Ngạo Sách và Kỷ Vô Định đã hòa hoãn hơn rất nhiều. Viên Ngạo Sách thấy Kỷ Vô Định cũng không bày ra khuôn mặt xanh như trạng phu thấy thê tử hồng hạnh xuất tường (ngoại tình) nữa.

Viên Ngạo Sách sắc mặt có chút nguôi giận, “Cái đó thì có gì mà nghĩ?”

Kỷ Vô Định nhìn ngón tay nói: “Người ta dù sao cũng là lần đầu tiên mà. Ta thấy ta phối hợp không tốt lắm, ta quá lùi bước* rồi.”

Viên Ngạo Sách kinh ngạc nói: “Lẽ nào trước đây không ai làm thế với người?”

Kỷ Vô Định cúi đầu xuống, nhanh chóng lắc lắc.

Viên Ngạo Sách yên lặng, hồi lâu mới nói: “Đêm đó là ta quá đáng rồi.”

Kỷ Vô Định ngẩng đầu, một đôi mắt trong veo lấp lánh nhìn hắn.

“Ta không nên làm lâu như thế.” Viên Ngạo Sách quay đầu sang một bên, làm như không để ý nói.

Kỷ Vô Định nhìn hắn, hai mắt tràn đầy nhu tình mật ý, “Chỉ cần A Sách hài lòng thôi, ta thì không có vấn đề gì hết.”

Viên Ngạo Sách vội ho một tiếng, nhưng trên mặt vẫn lộ ra sự vui vẻ không ngừng lại được.

.

Thượng Thước và Chung Vũ hai mặt nhìn nhau.

Thượng Thước run giọng nói: “Người nghĩ tới cái gì?”

Băng tuyết trên khuôn mặt Chung Vũ cũng có dấu hiệu rạn nứt, nửa ngày mới từ từ nói: “Ta cái gì cũng chưa từng nghĩ.”

.

Lại là một trận trầm mặc.

Thượng Thước nói: “Người nói môn chủ có khi nào.”

“Không được nói.” Chung Vũ rất nhanh ngăn cản hắn.

Thượng Thước lập tức ngậm miệng lại.

Hai người tiếp tục duy trì tư thế vốn có, người xem ta, ta nhìn người.

Thượng Thước nhin không được nói: “Có khi chúng ta nghĩ sai rồi.”

Chung Vũ nói: “Ân.”

“Dù sao thì Hữu hộ pháp cũng sắp đến đây rồi.”

“Ân.”

“Lúc lão môn chủ lâm chung ủy thác thì, đem môn chủ một nửa giao cho Tả hộ pháp, một nửa giao cho Hữu hộ pháp, cho nên chúng ta chỉ là đám thuộc hạ phụ tá môn chủ quản lý tốt Huy Hoàng Môn mà thôi.”

“Ân.”

Thượng Thước nghĩ lương tâm mình đã dễ chịu hơn chút ít. “Cho nên, mới nãy thực ra cái gì chúng ta cũng không có nghe được.”

Khóe mắt Chung Vũ lại hướng về phía Viên Ngạo Sách và Kỷ Vô Định mà liếc một cái, sau đó dùng sức gật đầu.

“Như vậy, gọi môn chủ và Viên tiên sinh lên đường thôi.” Thượng Thước nhắc chân.

Chung Vũ nói: “Bọn họ ở bên kia.”

“Ta chỉ muốn bình tĩnh bình tĩnh trước.”

Một nhóm ba mươi người bất kể đi đâu cũng làm cho người khác ít nhiều chú ý. Bất quá dù sao cũng là Lam Diễm Minh chủ động hạ chiến thiếp, tất phải âm thầm theo dõi nhất cử nhất động của bọn họ. Hơn nữa Bể Nghề sơn nằm ở ngoài Gia Dự Quan [1], từ Vũ Dương xuất phát, hành trình đâu chỉ là ngàn dặm, dù đám người Kỷ Vô Định muốn giấu kín mà đi, cũng là giấu không được.

Bởi thế bọn họ quang minh chính đại đi theo quan đạo, ở nhà trọ, một đường đi nhàn nhã tựa đi chơi.

Ven đường chuẩn bị hành trình cũng không phải là Lăng Vân đạo trưởng, mà là Tổng tiêu đầu Khương Bách Lý của Chấn Uy tiêu cục vào Nam ra Bắc, chuyển tiêu vô số.

Qua khỏi Tuần Dương huyện khoảng ba bốn mươi dặm, hắc nhân tiện nói: “Sắc trời sắp tối, để tới trấn An Huyền còn phải đi thêm một chặng nữa. Phía trước có nhà trọ, không bằng tối nay chúng ta ngủ lại đây.”

Tất cả mọi người đều không ai dị nghị.

Chỉ mình Hoa Hoài Tú khi thấy hình dáng của nhà trọ này thì, không khỏi nhíu mày.

Cũng không phải do nhà trọ quá cũ kỹ đổ nát, mà là ngồi trong đại đường nhà trọ đại thể đều là người buôn bán nhỏ. Hôm nay trời nóng, bọn họ mở rộng cổ áo, chân trần đặt ở đâu đó uống rượu.

Mọi người còn chưa vào cửa, đã nghe thấy mùi mồ hôi rất thối như bài sơn đảo hải (dời non lấp biển) mà đến.

Ngoại trừ Lăng Vân đạo trưởng và Từ Ân phương trưởng ra, những người khác hầu như song song dừng cước bộ, Hoa Hoài Tú còn lui lại vài bước.

Khương Bách Lý đứng ở cửa có chút xấu hổ, “Ba năm trước khi ta đến đây tìm nơi ngủ trọ thì, vừa vặn là mùa đông.” Lời tuy là thế, cuối cùng vẫn là hắc lo lắng chưa chu toàn, liền trầm ngâm nói, “Có lẽ chúng ta đi thêm hơn mười dặm nữa, nơi đó cũng có một nhà trọ.”

Tất cả mọi người nhìn về phía Lăng Vân đạo trưởng.

Lăng Vân đạo trưởng lại hỏi Kỷ Vô Định nói: “Kỷ môn chủ nghĩ thế nào?”

Kỷ Vô Định nói: “Vì sao không hỏi chương quỹ xem có thượng phòng không trước?”

Lăng Vân đạo trưởng gật đầu nói: “Kỷ môn chủ nói đúng.”

Hắn còn chưa nói xong, Khương Bách Lý đã rất thúc thời đi vào hỏi chương quỹ.

Bọn họ vừa vào đại đường, đại đường vốn huyền não lập tức lặng ngắt không một tiếng quạ kêu, cả tiếng châm rơi cũng có thể nghe thấy.

Không nói đến bọn họ cả người mặc trang phục giang hồ, chỉ cần dung mạo của đám người Hoa Hoài Tú, Viên Ngạo Sách thôi, cũng quá đủ để kinh ngạc rồi.

Chương quỹ dù sao cũng là người làm ăn, kinh ngạc chỉ là trong chớp mắt, rất nhanh lại khôi phục, trấn định nói: “Thượng phòng còn có tám gian, thông phò thì một tấm cũng không có. Hôm nay đã mấy người đến hỏi, đều là như nhau.” Hắn làm việc này nhiều năm như vậy, tự nhiên nhìn ra những người trước mắt này có mang theo tùy tùng.

Kỷ Vô Định nói: “Thượng phòng đều lấy hết.”

Hoa Hoài Tú nhú nói: “Không phải nơi này không được sao?”

Thượng Thước nói: “Chủ quán đã nói có nhiều người đến hỏi thông pho, nhưng không có. Như vậy hơn phân nửa là bọn họ đi đến nhà tiếp theo, sở dĩ dù chúng ta có đi đến nhà tiếp theo thì kết quả cũng không khác là bao.”

Hoa Hoài Tú chỉ vừa nói một câu, đã thấy như có nước đắng trong dạ dày muốn từ cổ họng phun ra ngoài, bởi vậy chỉ là gật đầu, nhưng kiên quyết không hề mở miệng nữa.

Chưởng quỹ bị độc hại đã lâu, ngược lại không phát giác ra cái gì, bất quá nhìn mặt bọn hắn cũng biết là do chuyện gì gây nên, liền gọi hỏa kế (tiểu nhị, hầu bàn), nhanh chóng đưa bọn họ lên lầu.

Chờ đi đến lầu hai, mùi vị tuy rằng vẫn còn, nhưng đã phai nhạt rất nhiều, tới lầu ba thì, đã hoàn toàn không có nữa.

Hoa Hoài Tú lúc này mới thở ra một cái, sắc mặt từ xanh chuyển sang trắng.

Hỏa kế nhìn bọn họ một đám người vây ngoài tám cửa phòng đáng thương, không khỏi nhỏ giọng hỏi: “Các vị khách quan chuẩn bị an bài mấy gian phòng này ra sao?”

Mọi người cùng một chí hướng nhìn về phía Lăng Vân đạo trưởng.

Lăng Vân đạo trưởng nói: “Nếu Từ Ân phương trượng không chê khí, người ta cùng ở một gian được không?”

Từ Ân phương trượng đương nhiên là liên thanh đồng ý.

Đệ tử của bọn họ tự nhiên cũng chen hết vào một gian đó.

Ba mươi người ít đi bốn người, tám gian phòng thiếu mất một gian.

Kỷ Vô Địch lôi kéo tay áo Viên Ngạc Sách, dùng thanh âm cực thấp cực thấp nói: “Xem ra chính là Từ Ân phương trượng rồi.”

Viên Ngạc Sách hơi chút ngẩn ra, lập tức ý thức được y chỉ chính là lão tình nhân mà Lăng Vân đạo trưởng đã âm thầm xếp vào, không khỏi không nói nên lời.

Nếu Lăng Vân đạo trưởng đã dẫn đầu, những người khác đều lập tức hưởng ứng.

Tôn Ngọc Lương và Phương Thu Thủy một gian.

Khương Bách Lý và bang chủ Hoàng Hà bang Cung Túc một gian.

Phiền Tế Cảnh và Trình Trừng Thành một gian, hai người bọn họ đều chỉ đi một mình, bởi vậy đệ tử của Lăng Vân đạo trưởng là Thanh Tuyền liền qua bên đó.

Đoan Mộc Hồi Xuân và Hoa Hoài Tú tới đó đông đảo nhất, bởi vậy đều chiếm một gian.

Còn lại hai gian phòng, Thượng Thước, Chung Vũ và một gã bang chúng của Hoàng Hà bang một gian.

Kỷ Vô Địch và Viên Ngạc Sách một gian.

Vốn Khương Bách Lý muốn nhét thêm một thủ hạ vào đó, nhưng cuối cùng cố kỵ thân phận của Viên Ngạc Sách, không mở miệng được.

Gian phòng an bài thỏa đáng, mọi người liền ai ngủ phần người đó không nói nhiều nữa.

Kỷ Vô Địch vào phòng gian thấy một cái giường lớn, hai mắt đều tỏa sáng, liền sớm gọi hỏa kế lấy nước tắm, còn muốn hắn thả thêm cánh hoa vào. Hỏa kế không biết làm sao, chạy khắp toàn bộ nhà trọ, mới tìm được mấy lá trà kém chất lượng đem thả vào trong thùng nước tắm. Bởi vì nước tắm ôn độ không cao, thế nên phần lớn lá trà chìm hết xuống đáy thùng.

Kỷ Vô Địch ở trong thùng nghịch nước thật lâu, xác định đã đem chính mình tắm đến thơm ngào ngạt xong, liền nhảy lên giường, sau đó e lệ nhìn Viên Ngạc Sách mới từ bên ngoài trở về, nhẹ giọng nói: “A Sách, sắc trời không còn sớm, người cũng nhanh nhanh lên giường đi.”

Viên Ngạc Sách nhìn nước lạnh trong thùng tắm, lại xem y, “Mặc y phục vào.”

Kỷ Vô Dịch trừng lớn mắt, đem chân kéo xuống một chút, lộ ra đôi vai trắng như tuyết ngọc, ngón tay đặt ở trên nhẹ nhàng vuốt ve, “A Sách.”

Viên Ngạo Sách nheo mắt, vươn tay đem y phục trên bình phong ném lên người y, sau đó nắm lấy khuôn mặt y, “Mặc y phục!”

Kỷ Vô Dịch đem y phục từ trên mặt kéo xuống, quyết định tung đòn sát thủ.

Y hơi ngẩng đầu lên, mũi nhọn như tơ, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm một cái trên môi, tay chậm rãi đem chân kéo xuống, lộ ra xương quai xanh tinh xảo.

Thế nhưng tay y còn không có dừng, ngay dưới xương quai xanh chính là bộ ngực trắng nõn vô cùng, còn có hai điểm phấn hồng như đậu.

Hô hấp hơi phập phồng, thật giống như con mèo nhỏ biếng nhác.

Chân lướt qua rốn, qua hạ phúc.

Viên Ngạo Sách không thể nhịn được nữa, trực tiếp xốc chân lên, đem y phục trên giường cấp tốc mặc lại trên người y.

Kỷ Vô Dịch nhìn mình bị mặc lại y phục, còn hai chân gian nan chen vào một ống, ủy khuất nói: “A Sách.”

Viên Ngạo Sách mắt diếc tai ngơ, mở rộng cửa hướng ra ngoài kêu to nói: “Đổi nước.”

Kỷ Vô Dịch ở trên giường lăn qua lăn lại, trong miệng cũng không ngừng kêu lên: “A Sách A Sách A Sách.”

Nếu như cái dạng đức hạnh này của y bị người đi cùng nhìn thấy, vậy hành động lần này coi như lập tức tan thành mây khói?

Viên Ngạo Sách đau đầu đóng cửa lại.

“A Sách, ” Kỷ Vô Dịch ghé vào trên giường, đầu vươn ra ngoài, thống khổ ngẩng lên, “Rõ ràng Thúy Hoa tỷ tỷ nói động tác này của ta phi thường quyến rũ mê người, nhất định có thể mê đảo toàn bộ nam nhân, vì sao người một chút cảm giác cũng không có?”

Viên Ngạo Sách rót một chén trà ỉnh, nghe vậy lạnh lùng nói: “Mê đảo toàn bộ nam nhân?”

Kỷ Vô Dịch giật mình nói: “Hay là nói, A Sách không phải là nam nhân?”

Phanh, chén trà vỡ thành bột phấn, nước trà từ kẽ tay hắt chảy xuống, hắt quay đầu, âm thầm thầm nhìn y, “Người vừa nói, ai không phải là nam nhân?”

Hai vị đường chủ ra tay để ‘đòi lại công bằng’ ôn chủ nhà mình, trong lúc đó Lam Diễm Minh bắt đầu hành động.

* mình nghĩ chỗ này ý bạn Kỷ là bạn bỏ cuộc quá nhanh hay sao đó

[1] Gia Dự Quan: điểm cuối ở đoạn phía tây Trường Thành

32. Chương 31

Chương 31 – Đội ngũ vô địch (tứ)

Thượng Thước và Chung Vũ khảm trương đứng ở ngoài cửa, một tay ngăn cản hỏa kế đang chuẩn bị gõ cửa.

Hỏa kế không hiểu nói: “Khách quan bên trong nói là muốn đổi nước.”

Thượng Thước nghe được tiếng cười chói tai của môn chủ nhà mình lại bắt đầu tàn sát bữa bãi ở trong phòng, nhân tiện nói: “Không vội không vội.”

Hỏa kế hồ nghi nhìn hần.

Thượng Thước nói: “Người tới phòng ta giúp ta đổi ấm trà trước đi.”

Hỏa kế bất đắc dĩ, đành phải tới gian phòng hần đem bình trà mới đưa đến không bao lâu, liên trọng lượng cũng đều nặng như trước đến trừ phòng đổi.

Chờ hỏa kế đi rồi, Thượng Thước nhẹ giọng hỏi Chung Vũ: “Chúng ta hiện tại nên làm gì đây?”

Chung Vũ suy nghĩ một chút nói: “Lần trước môn chủ bảo chúng ta ngàn vạn lần không được tiến vào.”

“Lời tuy là thế, nhưng mà. . . .” Lương tâm Thượng Thước lại đang giãy dụa.

Chung Vũ nhìn ván cửa. Từ trước đến nay đều là diện vô biểu tình, thế nhưng nhãn thần lúc này lại thấp phần lẫn lộn.

Thượng Thước mở miệng nói: “Tốt xấu gì chúng ta cũng là đường chủ Huy Hoàng Môn, sao có thể mở to mắt mà nhìn môn chủ làm đường lạc lối, lại không ra tay giúp đỡ?”

Chung Vũ chậm rãi nhếch nhếch môi, làm như cũng nghĩ thế.

Hai người nhìn vào mắt người kia, đều nhiều thêm một phần kiên định. Bất kể thế nào, đang ở bên trong giấy dụa, cũng là môn chủ của Huy Hoàng Môn.

Ba ba ba.

Một trận đập cửa gấp gáp.

Cửa bị giật mạnh lại.

Tay Thượng Thước còn đang đứng giữa không trung.

Viên Ngạo Sách mắt lạnh nhìn bọn họ, “Cuối cùng cũng quyết định được là vào?”

Thượng Thước và Chung Vũ đương nhiên cũng không nghĩ có động tĩnh nào lại thoát khỏi đôi tai của Viên Ngạo Sách, bởi vậy cũng không hề có chút xấu hổ.

“Ta là tới hỏi, môn chủ và Viên tiên sinh lúc nào thì xuống lầu dùng bữa?”

Thượng Thước nói, con mắt hướng phía giường nhìn lại. Hần không nhìn còn đỡ, vừa nhìn xong, cả người liền ngây dại.

Kỷ Vô Định đang thở hồng hộc nằm trên giường, mái tóc đen huyền còn tản hết xuống, trăm gài tóc từ lâu đã không biết chạy đi đâu. Khuôn mặt đỏ bừng, khóe mắt còn có vết nước mắt chưa khô. Đó cũng chưa là gì, càng làm cho hần kinh hãi hơn chính là, y sam của y thì lộn xộn, quần lại bị xé rách, lộ ra nửa cái chân trắng nõn. Phàm là người có chút thường thức, đều có thể tưởng tượng ra bọn họ mới này đang làm cái gì.

“Viên tiên sinh, người, người, người người người. . . .” Ngực nghĩ là một chuyện, mắt thấy sự thật lại là chuyện khác. Thượng Thước hai mắt mở to hướng Viên Ngạo Sách mà trừng, lửa giận trong ngực đã đốt thành một đoàn, nhưng lại á khẩu không nói được lời nào.

Viên Ngạo Sách vừa nhìn vẻ mặt hần liền biết ngay trong đầu hần đang nghĩ đến cái gì, mắt liền nheo nheo lại, lạnh lùng nói: “Mặc kệ giờ người đang nghĩ cái gì, tất cả đều là sai hết.”

Thượng Thước nỗ lực đè lửa giận xuống, vững vàng nói: “Vậy thì Viên tiên sinh hãy nói cho ta biết cái gì mới là đúng?”

Chính vào lúc này, sát vách đột nhiên truyền đến tiếng mở cửa.

Hầu như song song ——

Viên Ngạo Sách nghiêng người nhường đường, Thượng Thước và Chung Vũ vào nhà đóng cửa.

Ngoài cửa một trận tiếng bước chân, sau đó chậm rãi xuống lầu.

Thượng Thước bất ngờ nói: “Viên tiên sinh rõ ràng nói những gì ta nghĩ đều sai, vậy vì sao còn phải khấn trương như thế?”

Viên Ngạo Sách khoanh tay nói: “Cả người cũng ngộ giải (hiểu lầm), hướng chi là người khác.”

Chung Vũ nói: “Ta lại nghĩ, chính vì là bọn ta, mới có thể nghĩ là như thế.”

Bởi vì những người khác căn bản không biết chân diện mục của môn chủ nhà bọn họ đáng giết mình đến mức nào!

.

Thượng Thước trong lòng bị ai gạt đầu.

Viên Ngạo Sách ăn không tiêu (chịu không nổi), rốt cục nhả ra giải thích: “Ta chỉ là cong ngựa (thọc lét, cù lét = __+ anh í thật rảnh).”

.

Thượng Thước và Chung Vũ đều bày ra khuôn mặt người xem bọn ta là đồ ngốc sao.

“Thật chỉ là cong ngựa!” Viên Ngạo Sách gần như phải gằm nhẹ lên rồi.

“Cong ngựa cong đến mức rách cả quần sao?” Thanh âm của Thượng Thước càng ngày càng cao.

“Bởi vì trước đó hắn mặc hai chân một ống quần.” Viên Ngạo Sách hiếm khi dễ tính như thế mà giải thích.

Thượng Thước hỏi tiếp: “Môn chủ vì sao lại đem hai chân mặc vào một ống quần? Người đừng có gạt ta, môn chủ nhà ta tuy rằng thứ khác không được, thế nhưng y phục thì vẫn biết tự mặc!” Hắn nói xong như đinh đóng cột, bày ra một dạng nếu như ngay cả điểm này mà người cũng dám xem thường môn chủ, ta sẽ liều mạng với người.

.

Viên Ngạo Sách rất hối hận. Hắn vì sao lại muốn cong ngựa chứ? Đánh người cỡ nào thẳng thắn, còn có thể lưu lại chứng cứ, vì sao cứ nhất định muốn cong ngựa chứ?

Chung Vũ vô thanh vô tức nhìn hắn, đột nhiên nói: “Viên tiên sinh, ta vốn vẫn cho rằng người là một đại trượng phu đỉnh thiên lập địa, không nghĩ tới người kỳ thực chỉ là một kẻ tiểu nhân dám làm không dám nhận.”

Viên Ngạo Sách càng giận hơn, “Người nói cái gì?” Từ không phải là nam nhân, giờ lại thành tiểu nhân dám làm không dám nhận, vũ nhục ngày hôm nay hắn chịu còn nhiều hơn so với trước kia cộng lại! Trước đây những người bị hắn giết tối đa là mắng hắn sát nhân cuồng, đại ma đầu, nhưng vẫn chưa có ai dám nói quá hắn là tiểu nhân, không phải là nam nhân!

Chung Vũ nói: “Người nếu làm, vì sao lại không chịu nhận?”

Nhìn không ra bình thường vô thanh vô tức, một khi mở miệng thì ngôn từ lại sắc bén như vậy! Thượng Thước len lén cho hắn một ánh mắt ‘làm tốt lắm’, sau đó quay đầu tiếp tục dùng ánh mắt tàn bạo trừng Viên Ngạo Sách.

Viên Ngạo Sách: “.”

Phanh!

Hỏa kế đang quét rác trong sân vừa ngẩng đầu lên đã thấy cửa sổ từ trên trời giáng xuống, tan tành rơi ở trên mặt đất, sau đó rơi xuống còn có ba đạo thân ảnh cực kì nhanh nhẹn.

Hắn tuy không phải là võ lâm cao thủ, nhưng đã gặp qua võ lâm cao thủ, vừa nhìn đã biết là đang diễn ra một vụ giang hồ ân oán rồi.

Viên Ngạo Sách tuy rằng tinh vu kiếm pháp, thế nhưng kiếm của hắn đã bị đem đi chôn cùng với Kỷ Huy Hoàng rồi, thế nên chỉ có thể dùng một đôi tay trần để đón đỡ đòn liên thủ tấn công của Thượng Thước và Chung Vũ.

Vũ khí của Thượng Thước chính là cây quạt hắn vẫn thường dùng. Nan quạt là dùng tinh thiết chế thành, ngay cả trên mặt quạt cũng là dùng hỗn hợp thiên tâm ti hiếm có làm ra, rất mềm dẻo, ngay cả đao kiếm chém vào, cũng sẽ bị phản chấn trở lại.

Vũ khí của Chung Vũ là một cái đai lưng. Toàn bộ đai lưng đều được thiên tâm ti bảo vệ, thứ trên mặt quạt của Thượng Thước và trên đai lưng hắn đều là dùng tiền mua tới.

Mặc dù có hai thứ vũ khí tiện tay như thế, Thượng Thước và Chung Vũ cũng chỉ có thể cùng Viên Ngạo Sách đấu đến ngang sức ngang tài mà thôi.

Càng ngày càng nhiều người nhô đầu ra.

Đám người Tôn Ngọc Lương, Phương Thu Thủy chính là quang minh chính đại mà xem.

Phiền Tể Cảnh còn chạy xuống, muốn khuyên can.

Cửa sổ của Hoa Hoài Tú và Đoan Mộc Hồi Xuân đều là nửa đóng nửa mở, tựa như không để ý, nhưng nhìn kỹ, vậy thì trong khe cửa đó đang ẩn dấu một đôi mắt.

Đột nhiên ——

Trong phòng Kỷ Vô Dịch truyền đến một tiếng kêu to.

Nghe thanh âm, cũng là Kỷ đại môn chủ.

Viên Ngạo Sách đang đánh tới trên tường vây phía đối diện, nghe tiếng nhất tề cả kinh, cấp tốc hướng gian phòng của Kỷ Vô Dịch nhào tới.

Trong phòng, Kỷ Vô Dịch đang mặc nội y đứng ở trước cửa sổ, ngoại sam rơi trên mặt đất. Bất quá trên người y mặc không phải là thứ mà lúc Thượng Thước và Chung Vũ đẩy cửa tiến vào thì thấy.

Lăng Vân đạo trưởng đứng ở trước người y, trong tay còn cầm một cây thanh cương trường kiếm (kiếm dài làm bằng thép xanh), mũi trường kiếm chỉ thẳng vào thanh niên gầy nhom đang quỳ dưới đất.

Đám người Viên Ngạo Sách liếc mắt liền nhận ra thanh niên này chính là hỏa kế dẫn đường lúc này.

Từ Ân phương trưởng và đám người Tôn Ngọc Lương vội vã chạy tới.

“Phát sinh chuyện gì?”

Miệng của đám Thượng Thước, Chung Vũ, Viên Ngạo Sách ngậm lại, người này so với người kia còn chặt hơn.

Kỷ Vô Dịch muốn mở miệng, lại bị Viên Ngạo Sách dùng nhãn thần trừng trở lại.

Lăng Vân đạo trưởng vuốt râu nói: “Xem ra, mấy người Kỷ môn chủ không muốn kể công, hay là để bản đạo nói ra đi.”

Hắn vừa nói như thế, không chỉ đám người Tôn Ngọc Lương không hiểu ra sao, ngay cả mấy người Viên Ngạo Sách cũng không tìm được chút manh mối.

Lăng Vân đạo trưởng nói: “Kỳ thực trước khi xuất phát, Kỷ môn chủ liền cùng bản đạo thương lượng qua, nói dọc đường đi tất nhiên sẽ gặp phải mai phục của Lam Diễm Minh, bảo chúng ta không thể sơ suất.”

.

Mọi người nhìn hướng Kỷ Vô Dịch, hiển nhiên đều không nghĩ được những lời này sẽ từ cái miệng kia nói ra. Thế nhưng nếu Lăng Vân đạo trưởng đã nói như vậy, bọn họ cứ tạm thời nghe vậy.

“Quả nhiên, lúc bước vào nhà trọ, Kỷ môn chủ liền nói với bản đạo, hắn cho rằng nơi này có người của Lam Diễm Minh.”

Từ Ân phương trưởng nói mấy tiếng phật hiệu, “Nguyên lai lúc đó người rời thuê phòng, là muốn thương lượng việc này với Kỷ môn chủ.”

Lăng Vân đạo trưởng gật đầu.

Những người khác nghe được thì mơ mơ màng màng, thế nhưng lòng Viên Ngạo Sách và Kỷ Vô Dịch thì quá sức rõ ràng, Kỷ Vô Dịch tắm xong đến giờ đều cùng Viên Ngạo Sách một chỗ, khi Kỷ Vô Dịch tắm, Viên Ngạo Sách vẫn thủ ở ngoài cửa. Từ đầu tới cuối bọn họ cũng không gặp qua tung tích của Lăng Vân đạo trưởng. Thế nhưng nghe khẩu khí của Lăng Vân đạo trưởng, hình như là đang muốn thay bọn họ chu toàn thứ gì đó, bởi vậy bọn họ cũng không có phản bác.

Tâm tình Thượng Thước và Chung Vũ lúc này cũng giống như hai người kia. Mặc dù bọn họ từng hoài nghi biểu hiện của Lăng Vân đạo trưởng giống như là bị bọn họ lừa quanh, trên thực tế là có mưu đồ khác, nhưng ít ra đến bây giờ, tất cả những gì hắn làm đối bọn họ chỉ có lợi mà không có hại, cho nên hoài nghi thì hoài nghi, cũng không có mở miệng vạch trần.

Lăng Vân đạo trưởng nói tiếp: “Để khiến người của Lam Diễm Minh chủ động bộc lộ, thế nên bọn ta mới thương lượng một kế sách.” Hắn quay đầu nhìn về phía Kỷ Vô Dịch nói, “Chỉ là ủy khuất Kỷ môn chủ, Viên tiên sinh và hai vị đường chủ rồi.”

“Đâu có đâu có.” Thượng Thước và Chung Vũ nhất tề ôm quyền, lúc này bọn họ ngoại trừ phối hợp diễn kịch ra cũng không có biện pháp khác.

Lăng Vân đạo trưởng nói: “Kỷ môn chủ võ công thiên hạ thứ tám, mọi người đều biết. Mà võ công Viên tiên sinh lại càng thâm bất khả trắc (sâu không biết được). Lam Diễm Minh dù là muốn hướng bọn họ hạ sát thủ, cũng không tìm được thời cơ thích hợp. Bởi vậy, Kỷ môn chủ đã chủ động đề nghị, làm bộ bất hòa với Viên tiên sinh, bản thân bị trọng thương. Sau đó, Thượng, Chung hai vị đường chủ làm bộ vì Kỷ môn chủ báo thù, đem Viên tiên sinh dẫn đi. Như vậy, Kỷ môn chủ một mình ở lại, những người khác đều đi khuyên can Viên tiên sinh và hai vị đường chủ, Lam Diễm Minh liền có thời cơ thống hạ sát thủ rồi.” Nói đến đây, hắn dừng một chút, tự tiểu phi tiểu liếc mắt nhìn Kỷ Vô Dịch nói, “Bất quá dù biện pháp của Kỷ môn chủ dù tốt, nhưng diễn lại quá kém. Nhất là tiếng rên khi bản thân bị trọng thương, người không biết, còn tưởng đang ở nơi nào cười nữa chứ.”

Bị bọn họ giải thích như thế, mọi người nhất thời sáng tỏ.

Vốn trước đó không ít người bọn họ cũng nghe được trong phòng Kỷ Vô Dịch lục tục truyền đến tiếng cười vừa thống khổ lại vừa hưng phấn, giờ nghỉ lại, nguyên lai là Kỷ Vô Dịch đang đóng kịch.

Thấy mọi người tán thưởng nhìn về phía Kỷ Vô Dịch, mấy người Viên Ngạo Sách gần như không biết nói gì. Sự kính phục của bọn họ đối với Lăng Vân đạo trưởng cũng bay lên một tầm ới.

Không hổ là Vũ Đương cường môn, võ lâm danh túc, ngay cả tình huống loạn thất bát tao như thế đều có thể bị hắn dùng một câu chuyện hoàn mỹ như vậy để hạ màn, tuyệt đối không phải là chuyện người thường có thể làm được.

Lăng Vân đạo trưởng nói: “Giờ chúng ta cần làm, là bắt đầu từ trong miệng người này cạy ra được bước kế tiếp trong kế hoạch hành động của Lam Diễm Minh.”

Khương Bách Lý nói: “Cái này ta không biết, thế nhưng Cung bang chủ chính là người trong nghề.”

Mọi người quay đầu nhìn về phía Cung Túc, đã thấy khuôn mặt bình tĩnh của hắn, trong mắt lại lộ ra quang mang như máu.

Ngay cả hỏa kế sau khi bị bắt làm tù binh, vẫn vững vàng lãnh tĩnh, bảo trì im miệng không nói cũng lạnh người đánh một cái rùng mình.

Ai ~ nếu hỏi bệnh gì lây nhanh nhất, vậy câu trả lời chắc phải là bệnh hủ hóa của bạn Kỷ rồi, cả A Thượng, A Chung, A Sách đều... Ai ~

33. Chương 32

Chương 32 – Đội ngũ vô địch (ngũ)

Một trận phong ba qua đi, đến tiếp theo đó là một sự yên bình quý dị.

Viên Ngạo Sách, Kỷ Vô Dịch, Thượng Thước và Chung Vũ vây xung quanh một cái bàn.

Thượng Thước nói: “Lúc trước Viên tiên sinh thực sự chỉ là con ngựa?” Hắn hỏi chính là Kỷ Vô Dịch.

Kỷ Vô Dịch thất lạc mà gật đầu.

Thượng Thước thở phào nhẹ nhõm, thấy nhân thần chăm chọc của Viên Ngạo Sách, thành khẩn nói: “Là ta lỗ mãng, trách oan Viên tiên sinh rồi.”

Viên Ngạo Sách hừ lạnh.

Chung Vũ nói: “Môn chủ lúc đó sao lại bị tập kích thế?”

Kỷ Vô Dịch hồi tưởng một chút nói: “Lúc đó ta thấy các người đánh nhau, đã nghĩ thay y phục xong xuống xem náo nhiệt. Ai biết lại có người xông tới muốn giết ta, sau đó Lăng Vân đạo trưởng lại chạy tới đem hắn chế phục mất.”

.

Thay y phục xong xuống xem náo nhiệt.

Ba người đồng thời đem lực chú ý để hết lên mấy lời này.

Kỷ Vô Dịch thở dài nói: “Bất quá đáng tiếc.”

Y không nói, những người khác cũng biết y tiếc chính là không được xem náo nhiệt rồi.

Viên Ngạo Sách nhìn Thượng Thước, Thượng Thước nhìn Chung Vũ, Chung Vũ nhìn trời.

Bọn họ đến tốt cùng là vì ai mà đánh a? !

Thượng Thước vội ho một tiếng nói: “Chúng ta hãy ngẫm lại, vì sao hôm nay Lăng Vân đạo trưởng lại giúp chúng ta chu toàn việc này đi.”

Kỷ Vô Dịch nói: “Hay là, hắn vì muốn che dấu một việc.”

Những người khác tinh thần chấn động, đều dựng thẳng tai lắng nghe cao kiến của y.

Kỷ Vô Dịch chậm rãi nói: “Tỷ như nói, hắn vừa rồi kỳ thực là cùng Từ Ân phương trưởng ở trong gian phòng làm. Hắc hắc hắc hắc.” Y lộ ra dáng cười hèn mọn cực kì không hợp với khuôn mặt tròn tròn nộn nộn của mình.

.

Bọn họ nhất định là đánh đến choáng váng, mới có thể cho rằng y nghĩ được ra một nguyên nhân bình thường.

Thượng Thước chần chừ nói: “Có thể môn chủ nói đúng phân nửa. Lăng Vân đạo trưởng trước đó đích xác đang làm chuyện gì đấy, lại không muốn mọi người biết, vì vậy mới dùng việc này để dời đi sự chú ý.”

Chung Vũ nói: “Chuyện gì?”

Thượng Thước chậm rãi nói: “Một chuyện, có thể khiến Lăng Vân đạo trưởng dù phải nói dối cũng muốn giấu đi.”

Ba người dừng một chút, trong đầu tự nhiên không hẹn mà cùng hiện ra Từ Ân phương trưởng và Lăng Vân đạo trưởng hai người ở trên giường.

“Khái khái khái.”

Ba người đều là tự uống trà.

Viên Ngạo Sách buông chén trà, “Có thể nào hấn muốn dùng việc này để áp chế Huy Hoàng Môn?”

Thượng Thước và Chung Vũ biến sắc.

Lập tức Viên Ngạo Sách lại tự cổ tự địa lắc đầu nói: “Bất quá Lăng Vân đạo trưởng nói dối trước mặt mọi người, cũng giống như đem chính mình và Huy Hoàng Môn cột lên một chiếc thuyền, sao có thể áp chế được chứ? Không có khả năng.”

Thượng Thước thở phào nhẹ nhõm, không khỏi trừng mắt nhìn lại. Loại suy nghĩ không thành thực này cần phải nghĩ cẩn thận hơn rồi mới nói, hại bọn hấn chờ đợi lo lắng.

Kỷ Vô Địch nói: “Hấn chỉ có một người, Huy Hoàng Môn là một môn phái, vẫn có lợi a.”

.

Thượng Thước mới buông khẩu khí không được bao lâu, lại bị mạnh mẽ kéo lên rồi.

Viên Ngạo Sách ngẩng đầu nhìn hướng cửa, nói: “Tới rồi.”

Tay Lăng Vân đạo trưởng vừa mới giờ lên, cửa đã bị mở ra từ bên trong.

Đối mặt với nụ cười bao hàm thâm ý của Thượng Thước, Lăng Vân đạo trưởng cũng cười đến tâm chiếu bất tuyền (hiểu không cần nói).

Cửa đóng lại.

Lăng Vân đạo trưởng ngồi xuống ở vị trí duy nhất còn chừa lại.

Thượng Thước và Chung Vũ một trái một phải ngồi hai bên hấn, Kỷ Vô Địch và Viên Ngạo Sách ngồi đối diện với hấn.

Lăng Vân đạo trưởng không chờ bọn hấn mở miệng, liền giành trước nói: “Các người tất nhiên có rất nhiều điều muốn hỏi ta, bất quá trước đó, ta có một câu phải hỏi Kỷ môn chủ trước.”

Sống lưng Thượng Thước và Chung Vũ hơi chút thẳng lên.

Lăng Vân đạo trưởng nhìn chằm chằm Kỷ Vô Địch, từng chữ từng chữ một nói: “Kỷ môn chủ có phải đã mất hết võ công rồi không?”

.

Kỷ Vô Địch sắc mặt không đổi lắc đầu nói: “Không có.”

Lăng Vân đạo trưởng nói: “Nếu Kỷ môn chủ không thể nói thật, vậy vấn đề các người muốn hỏi bản đạo, bản đạo cũng vô pháp trả lời.”

“Thực sự không có.” Kỷ Vô Địch vẫn như cũ không thay đổi đáp án. Vốn chính là, võ công y cho tới bây giờ vẫn thế này, đâu có cái gì dễ mà mất?

Lăng Vân đạo trưởng thùy mâu (ánh mắt hạ xuống), “Nếu Kỷ môn chủ không thể nói thẳng, vậy bản đạo cũng chỉ có thể cáo từ mà thôi.” Nói, hấn chậm rãi đứng lên.

“Chờ một chút.” Viên Ngạo Sách nói.

Lăng Vân đạo trưởng tăng một cái ngồi trở lại, “Viên tiên sinh mời nói.”

Viên Ngạo Sách nói: “Võ công hấn thật ra không mất hết, chỉ là. mất một bộ phận.”

Về phần bộ phận đó lớn nhỏ thế nào, vậy thì mỗi người một ý rồi.

Lăng Vân đạo trưởng nghe vậy, lại tỉ mỉ nhìn Kỷ Vô Địch thật lâu, mới gật đầu nói: “Không sai, hôm nay ta tới cứu Kỷ môn chủ thì, trên người hấn đích xác còn có nội công.”

.

Môn chủ nhà hần cư nhiên có nội công?

Thượng Thước vừa mừng vừa sợ.

Chung Vũ tuy vẫn bảo trì khuôn mặt bằng sơn, thế nhưng đáy mắt cũng có vài phần không thể tin được.

“Chỉ là.” Lăng Vân đạo trưởng gian nan phun ra, “Rất ít.”

Nhìn từ khuôn mặt hần, Viên Ngạo Sách tin tưởng, nếu có thể không cần nể mặt mũi, hần nhất định rất muốn nói ‘không đáng kể đến’.

Viên Ngạo Sách nói: “Chúng ta đã nói cho người chân tướng, người cũng có thể nói cho chúng ta biết, hôm nay vì sao lại che chở cho hần rồi chứ?”

Kỷ Vô Định đang ôm mặt, u buồn nói: “Bất quá phải nói trước nha, trong tim ta chỉ có A Sách thôi, người không có hy vọng đâu.” Từ khi chuyện võ công của Kỷ Vô Định rất kém bị vạch trần xong, biểu hiện của y ở trước mặt Lăng Vân đạo trưởng chỉ có thể dùng từ không chút kiêng nể để hình dung.

.

Thượng Thước thiếu chút nữa muốn đến bên Chung Vũ cùng nhau ôm đầu khóc rống.

Tuy nói là đã lộ chân tướng, nhưng cũng không cần lộ chân tướng triệt để như thế chứ?

Lăng Vân đạo trưởng sắc mặt bất biến nói: “Kỷ môn chủ yên tâm, kỳ thực bản đạo có mục đích khác.” Lần này hần không đợi Kỷ Vô Định chen vào, trực tiếp nói luôn, “Mục đích của bản đạo, chính là tìm ra Lam Diễm Minh minh chủ đang ẩn trong bạch đạo võ lâm.”

Hần nói xong, mọi người phản ứng chỉ là thường thường, chỉ có Thượng Thước coi như nể tình, gật đầu nói: “Thì ra là thế.”

Lăng Vân đạo trưởng đối với tính cách bọn họ hiển nhiên đã có một trình độ nhận thức nhất định, bởi vậy lơ đãng nói: “Kỳ thực, lúc trước ta hoài nghi, chính là Kỷ môn chủ.”

.

Lần này Thượng Thước và Chung Vũ cũng phải lộ ra vẻ giật mình.

Viên Ngạo Sách lại là lắc đầu. Đám người bạch đạo võ công kém còn chưa tính, không nghĩ tới ngay cả đầu óc cũng không tốt chút nào.

Thượng Thước nói: “Lăng Vân đạo trưởng vì sao lại nghĩ thế?”

Lăng Vân đạo trưởng vuốt râu trầm giọng nói: “Mấy năm gần đây, thế lực của Lam Diễm Minh ngày càng khổng lồ, bản đạo liên hợp võ lâm chính nghĩa nhân sĩ nghĩ đủ loại phương pháp cũng không lần ra được chút vết tích gì của bọn hần, thậm chí nhiều lúc còn bị nhìn thấu, sợ dĩ bản đạo mới hoài nghi trong bạch đạo có nội gian của Lam Diễm Minh.”

Viên Ngạo Sách nói: “Hắc bạch lưỡng đạo đấu đá với nhau, các phái đem gian tế đặt vào phái của đối phương, cũng rất bình thường.”

“Thế nhưng trước mỗi khi hành động, tham dự đều là cường môn thủ lĩnh của các đại môn phái, không phải người bình thường có thể tham dự. Tuổi tác bọn họ so với Lam Diễm Minh còn muốn lớn hơn, mỗi người đều có tên tuổi trong thiên hạ, bản đạo thực sự nghĩ không ra có thứ gì có thể mua chuộc được bọn họ. Thẳng đến khi trong đầu hiện ra một ý niệm, đó chính là, vị Lam Diễm Minh minh chủ thần long thấy đầu không thấy đuôi kia có khi nào trùng hợp là một khuôn mặt khác của vị cường môn nào đó hay không.”

Suy nghĩ này đám người Thượng Thước lúc trước cũng từng nghĩ qua, chỉ là thấy suy nghĩ của mình quá mức sai lầm không giải quyết được gì, hôm nay lại nghe Lăng Vân đạo trưởng nhắc tới, tuy rằng ý nghĩ bất đồng, nhưng kết quả lại nhất trí đến kinh người.

“Bản đạo suy nghĩ rất lâu về nơi ẩn thân của Lam Diễm Minh minh chủ, nghĩ tới nghĩ lui, đều chỉ thấy được một mảnh mơ hồ.” Lăng Vân đạo trưởng nói đến đây, dừng một chút mới nói, “Nhưng gì bản đạo mới nói cũng không phải là phỏng đoán nhất thời, mà là đã suy nghĩ kỹ càng từ lâu.”

Viên Ngạo Sách thiêu mi nói: “Người không phải hoài nghi Kỹ Vô Địch sao? Sao giờ lại không nghi ngờ nữa?”

Kỹ Vô Địch kháng nghị nói: “A Sách, người sao lại gọi tên ta?”

.....

Viên Ngạo Sách cho y một cái liếc mắt nói: “Lẽ nào người giờ là hoàng đế, ngay cả tước danh cũng không được gọi?”

Kỹ Vô Địch dẫu môi nói: “Thế nhưng ta đều gọi người là A Sách mà.”

“Vậy là người thực sự muốn ta gọi người Kỹ Địch Địch?”

Kỹ Vô Địch niềm nở điểm đầu.

Viên Ngạo Sách nói, “Vẫn là Kỹ Vô Địch đi.”

“.....”

Thượng Thước vội ho một tiếng, “Lăng Vân đạo trưởng xin cứ tiếp tục.”

Lăng Vân đạo trưởng nói: “Bần đạo sở dĩ hoài nghi Kỹ môn chủ, là vì hắn rất ít khi xuất hiện trên giang hồ, thậm chí có thể nói là không ra khỏi nhà. Hắn nếu là Lam Diễm Minh minh chủ đương nhiên có thể tự do đi lại, mà không lo chọc người hiểm nghi. Bởi vậy bần đạo mới mấy lần gửi thiệp mời dự thọ yến, hai năm nay cũng là để thử.”

Thượng Thước nói: “Chẳng trách năm nay Lăng Vân đạo trưởng lại tự mình đến Huy Hoàng Môn mời.”

Lăng Vân đạo trưởng gật đầu nói: “Không sai, mục đích bần đạo đến Huy Hoàng Môn, chính là muốn tự mình gặp Kỹ môn chủ một lần.”

Chung Vũ nói: “Đạo trưởng lúc nào thì bỏ hết hoài nghi?”

Lăng Vân đạo trưởng nói: “Nếu nói bỏ hết toàn bộ, thì chính là lúc này. Trước ở trong Huy Hoàng Môn, ta cho rằng Kỹ môn chủ thực sự là như lời hắn nói, đi theo con đường võ công khác, sở dĩ khác với người thường. Lại nghĩ con đường võ công của Lam Diễm Minh minh chủ kia cũng thập phần quỷ dị, bởi vậy, lúc ta biết được tin tức về tổng bộ của Lam Diễm Minh, thứ đầu tiên nghĩ đến, chính là thỉnh Kỹ môn chủ thống lĩnh giang hồ bạch đạo đi trước.”

Thượng Thước bưng tỉnh đại ngộ nói: “Thì ra là thế.” Uống công hân còn tưởng thực sự là nhờ uy vọng phúc trạch dài lâu của lão môn chủ nữa chứ.

“Kỹ môn chủ từ chối cũng là trong dự liệu của bần đạo. Với nhiều ngày ở chung với Kỹ môn chủ, đã biết bất kể là minh chủ thật minh chủ giả, Kỹ môn chủ gặp phải chuyện này, cũng sẽ không lập tức đáp ứng ngay. Bần đạo vốn muốn nghĩ biện pháp khác, ai biết đúng lúc này, Kỹ môn chủ lại ở trong thọ yến thu được thiệp mời của Lam Diễm Minh. Bần đạo lúc đó đã nghĩ.”

Viên Ngạo Sách nói: “Đáng đời?”

Kỹ Vô Địch phì cười nói: “Cầu thủ vận (xui xẻo)?”

Thượng Thước nói: “Trời ban cơ hội tốt?”

Chung Vũ nói: “Ân?”

Lăng Vân đạo trưởng mỉm cười, chậm rãi nói: “Lộ ra cái đuôi đáng ngờ rồi.”

.....

“Chỉ cần Kỹ môn chủ có thể thống lĩnh giang hồ đồng đạo đánh bại Lam Diễm Minh, vậy danh vọng của hắn trong chốn giang hồ nhất định sẽ lên như mặt trời ban trưa. Đến lúc đó, Kỹ môn chủ có thể đơn giản thoát ly khỏi thân phận Lam Diễm Minh minh chủ, trở thành người đứng đầu bạch đạo chân chính.”

Nghe Lăng Vân đạo trưởng nói thế, trong lòng Thượng Thước ảo não muốn chết. Sớm biết còn có chiêu đó, bọn họ nên nhân lúc ma giáo rút lui, làm ra một Bạch Diễm Minh Hắc Diễm Minh trước, sau đó để môn chủ nhà mình phát tay, đem bọn họ hôi phi yên diệt (diệt sạch), đỡ cho bây giờ phải gian khổ thế này.

Lăng Vân đạo trưởng nói: “Bất quá vừa nãy Kỷ môn chủ bị tập kích, võ công và nội công biểu hiện ra đã khiến cho bản đạo tin tưởng, ách. Người là vô tội.”

.

Được rồi, mặc kệ quá trình làm sao, ít ra thì kết quả cũng rất mỹ diệu —— Kỷ Vô Dịch trong sạch.

Thượng Thước xúc động nói: “Lăng Vân đạo trưởng khổ cực rồi.”

Chung Vũ cũng hướng hắc nử một nụ cười hiếm có.

“Lê nào,” Kỷ Vô Dịch hai tay nâng cằm, chậm rãi mở miệng, “Các người không thấy từ đầu đến cuối đều là một mình hắc ở đó mơ mộng hão huyền sao?”

“ ”

Nhiều ngày ở chung như vậy, dáng cười ôn hòa phẳng phất như vĩnh viễn đều tồn tại trên mặt Lăng Vân đạo trưởng cuối cùng cũng đông cứng lại.

Nghi ngờ được hóa giải, nhưng đánh Lam Diễm Minh thì vẫn phải đi, Kỷ đại môn chủ của chúng ta vẫn tiếp tục có cơ hội náo loạn giang hồ!!

34. Chương 33

Chương 33 – Đội ngũ vô địch (lục)

Viên Ngạo Sách nói: “Người vừa nói vì rất nhiều lần hành động phải là chương môn của đại môn phái mới có thể tham dự, vậy nên mới hoài nghi Lam Diễm Minh mình chủ là một chương môn nào đó, thế nhưng Kỷ, Vô Dịch hẳn hẳn là không tham gia những lần hành động này mà?”

Kỷ Vô Dịch tựa đầu lên vai hắc, “A Sách, người thực sự là quá hiểu ta luôn đó.”

“Ta đếm đến ba, người nếu không đem đầu dờ đi, sẽ thấy nó bay mất.”

“A Sách. Mắt ta cũng mọc trên đầu mà, nếu đầu mà bay mất, vậy thì mắt cũng sẽ nhìn không thấy đâu. Vì nó cũng đang bay.” Kỷ Vô Dịch không đợi hắc bảo nổi, ở trên vai hắc cọ cọ mấy cái nói, “Bất quá A Sách đối ta thật tốt, còn một hai ba cho ta nữa, có thời gian để lưu luyến.”

“ ” Thân ảnh Viên Ngạo Sách đột nhiên hiện lên phía sau Lăng Vân đạo trưởng, “Đổi chỗ.”

Lăng Vân đạo trưởng nhìn Kỷ Vô Dịch, lại nhìn hắc, cười khổ nói: “Vị trí kia, bản đạo ngồi không nổi.”

Thượng Thước và Chung Vũ thấy ánh mắt Viên Ngạo Sách nhìn qua, lập tức một người nhìn trời, một người nhìn đất.

Kỷ Vô Dịch lui cơ thể lại, sắt son bảo chúng nói: “A Sách, ta không đụng vào người nữa.”

.

Câu này vì sao nghe lại giống như chuyện khuê phòng riêng tư quá vậy?

Trong đầu Thượng Thước đột nhiên nảy ra một thiếu nữ e thẹn đang lúi vào trong góc che mặt khóc, đứng trước mặt nàng, là một tên hoa hoa đại thiếu gia trên mặt đầy cười dâm cười gian cười xấu, lúc này đang chỉ đắc ý mãn (đắc ý) nói: “Ta không đụng vào người là được, khóc cái gì?”

.

Hắn rốt cục phát hiện một bí mật tiềm tàng trong nội tâm sâu thẳm. Đó chính là, nếu như ngày nào đó môn chủ thật sự muốn đoạn tụ phân đào, hẳn chính là hy vọng môn chủ mình có thể cao cao tại thượng. Tuy rằng. Nếu y không đối đối tượng, vậy mong muốn đó rất xa vời.

Viên Ngạo Sách bán tín bán nghi ngồi lại.

Kỷ Vô Dịch quả nhiên đem thân thể tránh ra thật xa.

Bất quá như vậy thì Viên Ngạo Sách lại khó chịu, “Trên người ta có ôn dịch sao?”

Kỷ Vô Dịch vèo một cái ôm lấy tay hắn, “Dù có ôn dịch, ta cũng sẽ không bỏ người lại một mình, A Sách.”

.

Thượng Thước đối Lăng Vân đạo trưởng ôm quyền nói: “Lưỡng tiểu vô sai, lưỡng tiểu vô sai [1].”

Lăng Vân nói cười dài nói: “Quả là ngây thơ hồn nhiên.”

Viên Ngạo Sách nói: “. Người còn chưa trả lời vấn đề của ta.”

Lăng Vân đạo trưởng chậm rãi vuốt chòm râu một cái nói: “Mặc dù Kỷ môn chủ không có tự mình tham dự hội nghị, thế nhưng về phương án hành động, bản đạo lần nào cũng dùng bồ câu đưa tin cho Kỷ môn chủ hết.”

Kỷ Vô Dịch rất mờ mịt, “Ta chưa có ăn qua thịt bồ câu từ Vũ Dương đưa tới.”

Thượng Thước dùng cây quạt gõ gõ vào lòng bàn tay mình nói: “Việc lui tới với các phái, trước giờ đều là do Tả hộ pháp phụ trách.”

Kỷ Vô Dịch chợt gật đầu nói: “Nguyên lai là trong giấc mộng hảo huyền của Lăng Vân đạo trưởng, Huy Hoàng Môn chính là đại tặc oa của Lam Diễm Minh.”

Lăng Vân đạo trưởng then thùng chấp tay nói: “Bản đạo lúc trước đã đắc tội, vẫn là thỉnh Kỷ môn chủ lượng thứ.”

“Kỳ thực, làm mộng hảo huyền cũng không sao.” Kỷ Vô Dịch nói, “Chỉ cần người đừng đem cảnh hoang đường trong mơ nói ra cho đối phương biết.”

Lăng Vân đạo trưởng nói: “Bản đạo sở dĩ có thể trở nên thành thật thẳng thắn, thứ nhất là tự thấy then với Huy Hoàng Môn, thứ hai, vẫn là muốn mời các vị xuất thủ tương trợ.”

Thượng Thước nghe huyền âm, biết nhĩa ý [2], lập tức nói: “Chẳng lẽ Lăng Vân đạo trưởng muốn chúng ta liên thủ để bắt Lam Diễm Minh minh chủ?”

“Đúng thế.” Lăng Vân đạo trưởng nghiêm mặt nói, “Không gạt chư vị, bản đạo rất tin tưởng, cho dù Lam Diễm Minh minh chủ không phải là một trong mười bốn người thuộc danh sách, thì nhất định cũng không tránh khỏi có quan hệ.”

Kỷ Vô Dịch giật mình nói: “Lẽ nào người ngay cả Từ Ân phương trượng cũng hoài nghi?”

Lăng Vân đạo trưởng nói: “Từ Ân phương trượng đức cao vọng trọng, hẳn tới bắt quả chỉ là để che mắt người khác thôi.”

.

Quả nhiên là che mắt người khác!

Kỷ Vô Dịch động dung nhìn hắn.

Đám người Viên Ngạo Sách chỉ cần liếc mắt cũng biết cái gì ý nghĩ đang chuyển trong đầu y, cũng không biết vì sao, lúc nhìn Lăng Vân đạo trưởng, trước mắt dĩ nhiên cũng hiện lên tình cảnh hắn và Từ Ân phương trượng quần lại một chỗ.

“Biểu tình của chư vị vì sao vừa ngưng trọng lại vừa thống khổ?” Lăng Vân đạo trưởng hiếu kỳ hỏi.

Thượng Thước che mặt, “Ta chỉ là đang nghĩ, đến tột cùng là ai? Đến tột cùng là ai chứ!”

“Ách.” Dù là nghĩ, cũng không cố sức nghĩ như thế chứ, ngay cả mặt cũng nhăn hết lại.

Khóe mắt Chung Vũ cũng giật một cái, “Chắc là không phải như thế.”

“Cái gì không phải như thế?” Lăng Vân đạo trưởng bị hấn nói không đầu không đuôi, nói xong cũng không hiểu gì cả.

Chung Vũ theo dõi mặt hấn, chậm rãi lắc đầu, nỗ lực đem hình ảnh thất loạn bát tao trong đầu lắc cho bay hết ra ngoài.

Viên Ngạo Sách coi như trấn định, chỉ là uống nước, không có phát biểu bất luận cảm khái gì.

Kỷ Vô Dịch nhìn Lăng Vân đạo trưởng đang mặt mày mờ mịt, hảo tâm hỏi: “Ngươi và Từ Ân phương trượng ở chung có vui vẻ không?”

“Từ Ân phương trượng chính là cao tăng đắc đạo, ta với hấn cùng nhau đàm luận đạo kinh Phật lý, tự nhiên là thập phần vui vẻ.”

Hảo hảo một câu ‘đạo kinh Phật lý’ rơi vào trong tai Kỷ Vô Dịch, lập tức chuyển thành ‘phong hoa tuyết nguyệt’. Bởi vậy thập phần ước ao mà quay đầu hướng Viên Ngạo Sách nói: “A Sách, buổi tối chúng ta cũng hảo hảo nói chuyện phong hoa tuyết nguyệt đi?”

.....

Hai người nam tử nói chuyện phong hoa tuyết nguyệt cũng kệ đi. Dù sao thì vị môn chủ của Huy Hoàng Môn này từ trước đến nay đều khiến người khác bất ngờ như thế, nhưng mà, cái từ ‘cũng’ này là có ý gì? Lăng Vân đạo trưởng cau mày, nội tâm thập phần nghi hoặc.

“Khái khái.” Thượng Thước nhanh nhanh đem tư tự của mọi người kéo trở về, “Như vậy Lăng Vân đạo trưởng giờ trong lòng đang chọn ai để hoài nghi?”

Lăng Vân đạo trưởng thùy hạ đôi mắt, bắt đầu bần thần bần thần hấn.

Kỷ Vô Dịch u oán nói: “Đạo trưởng lúc nãy hoài nghi ta, rất là sáng khoái mà.”

Lăng Vân đạo trưởng mỉm cười nói: “Có thể chứng minh Kỷ môn chủ thuần khiết, bản đạo như trút được gánh nặng.”

“Vậy hiện tại, ngươi cũng sáng khoái nói ra đi, không chừng ngươi vừa nói ra, bọn họ sẽ đều thuần khiết hết.” Kỷ Vô Dịch đỉnh đạc nói.

Thượng Thước liên tục ho khan, mắt cũng không ngừng hướng về phía y phát ám chỉ. Dù nói thế nào, Lăng Vân đạo trưởng giờ cũng đang đứng ở phía bên bọn họ, vạn nhất chọc hấn nóng nảy, đập cái tan hai, đem chân thực diện mục của Kỷ Vô Dịch giữ ra, vậy thì tất cả mọi người ai cũng không có quả ngon để ăn rồi — bởi vì hấn cũng sẽ không chút do dự đem chuyện Lăng Vân đạo trưởng đang hoài nghi những người khác nói ra hết.

Kỷ Huy Hoàng tuy rằng là bạch đạo đứng đầu, thế nhưng lời hấn răn dạy trước giờ vẫn là người không phạm ta, ta chưa chắc đã phạm người, người nếu dám phạm ta, ta đây chắc chắn sẽ hướng chỗ chết mà phạm người. Đương nhiên loại lời răn này chỉ có nội bộ cao cấp của Huy Hoàng Môn mới biết được. Vừa ra khỏi cửa lớn của Huy Hoàng Môn, lời răn đã lập tức biến thành: người người vì ta, ta vì người người, người người không vì ta, ta vào chỗ chết vì người người.

Lăng Vân đạo trưởng thở dài nói: “Kỳ thực cũng không phải là hoài nghi, chỉ là có chút không giải thích được mà thôi. Năm đó Lam Diễm Minh xâm chiếm Nguyệt Quang sơn trang, Thanh Thành chương môn vốn muốn nhân lúc trời sớm đi, nhưng ai biết xong hai canh giờ, Lam Diễm Minh mình chủ mang theo người đã chân trước đi, hấn chân sau mới đến. Sau cả Âm Sơn phái, Đào Hoa ỗ cũng thế. Nếu nói một lần là trùng hợp, như vậy liên tục ba lần, lại trở thành khó hiểu rồi.”

Viên Ngạo Sách cười nhạo nói: “Lam Diễm Minh mình chủ nhưng cũng thật nhàn hạ.”

Lăng Vân đạo trưởng hiểu kỳ nói: “Là sao?”

Kỷ Vô Định trả lời: “Không có việc gì mang theo đệ tử đi dạo.”

.....

Lăng Vân đạo trưởng thở dài nói: “Nếu thực sự chỉ đi dạo thì tốt rồi.”

“Bọn họ còn làm cái gì?”

“Giết người.”

Kỷ Vô Định và Viên Ngạo Sách song song nói: “Quá nhàn rồi.”

Nói xong, trên mặt Viên Ngạo Sách liền lộ ra vẻ chán ghét, tựa hồ không nghĩ ra vì sao mình cùng với Kỷ Vô Định lại hai miệng một lời.

Kỷ Vô Định lại mừng đến đỏ hết cả mặt, “A Sách, chúng ta quả nhiên là trong lòng có linh tê nhất điểm thông [3] a.”

Viên Ngạo Sách cắn răng nói: “Lập tức phá nó đi!”

Kỷ Vô Định cầm lấy tay áo, hưng phấn nói: “Ta biết trong lòng A Sách chính là mừng muốn chết.”

Khóe miệng Viên Ngạo Sách giật hai cái, “Người sao biết?”

“Bởi vì còn chưa có phá, ta cảm giác được.” Kỷ Vô Định quay đầu, trong mắt tràn đầy tình ý mà nhìn hắn.

Viên Ngạo Sách diện vô biểu tình nhìn phía trước, “Ai đổi chỗ với ta, ta hôm nay không đánh kẻ đó!”

“Ta đổi!” Kỷ Vô Định nhấc tay rất tích cực.

Viên Ngạo Sách: “.”

Thượng Thước nỗ lực bỏ qua khuôn mặt đang biến thành màu đen của hắn, khuôn mặt dù có anh tuấn dễ nhìn đến đâu mà suốt ngày cứ đen như đáy nồi thố, vậy tuyệt đối sẽ không hợp lòng vừa mắt chút nào. “Mới này Lăng Vân đạo trưởng nói, đối tượng bị hoài nghi đều ở trong mười bốn người này.”

Lăng Vân đạo trưởng vuốt râu nói: “Thượng đường chủ thấy Tê Hà sơn trang thế nào?”

.....

Thực đúng là đa mưu túc trí, ném một viên ngói, dụ được viên ngọc.

Thượng Thước chậm rãi nói: “Quạt khởi cực nhanh.”

Lăng Vân đạo trưởng nói: “Cũng không tính là quá nhanh, chỉ là chuyện xảy ra không lâu sau khi Lam Diễm Minh xuất hiện.”

Thượng Thước nói: “Đạo trưởng hoài nghi Đoan Mộc Mộ Dung?”

Lăng Vân đạo trưởng nói: “Tê Hà sơn trang sở dĩ có thể trong vòng mấy năm, trở thành thế lực hết sức quan trọng không thể bỏ qua trong giang hồ, cái đó và Lam Diễm Minh tuyệt đối không thoát được quan hệ.”

Năm chữ ‘không thoát được quan hệ’ vừa nặng vừa nhẹ, vừa khen vừa chê, vừa tiến vừa lùi. Thượng Thước một bên bội phục thái cực chưởng pháp của hắn, một bên cúi đầu nói: “Không sai. Rất nhiều người trúng phải độc và nhiếp hồn thuật của Lam Diễm Minh, đều là do Đoan Mộc trang chủ giải cứu.”

Lăng Vân đạo trưởng nói: “Nói ra thật xấu hổ, bản đạo ở Hoàng Sơn gặp nạn trúng độc, sau đó là nhờ Đoan Mộc thiếu trang chủ xuất thủ cứu giúp.”

Kỷ Vô Định chậm rì rì nói: “Sở dĩ, người là nghi hắn cứu người cứu quá mức ân cần, thế nên không phải người tốt?”

Lăng Vân đạo trưởng đặc biệt có thâm ý nhìn y một cái, sắc mặt không thay đổi nói: “Đoan Mộc thiếu trang chủ chính là ân nhân cứu mạng của bản đạo, mà Tê Hà sơn trang cũng là một trong những lực lượng trung kiên để đối phó với Lam Diễm Minh, về công về tư, bản đạo đều không hy vọng hắn là người xấu.”

Thượng Thước nhanh chóng hoà giải nói: “Đúng thế đúng thế, tham dự hành động lần này không ai không phải là trụ cột vững chắc của bạch đạo vô lâm, bất kể là ai, đối với chúng ta mà nói, đều là một tổn thất rất lớn.”

Lăng Vân đạo trưởng than thở: “Chính là ý này.”

Bị Kỷ Vô Dịch nói leo như thế, lúc tiếp được chuyện đương nhiên không nên lấy trọng tâm là chuyện nội gian mà vòng vòng xung quanh nữa. Vì thế Lăng Vân đạo trưởng và Thượng Thước rất ăn ý nói đến chuyện đối phó với Lam Diễm Minh.

Cứ như vậy ngồi thêm chút nữa, Lăng Vân đạo trưởng liền mượn có một mỗi, đứng dậy rời đi.

Hắn đi rồi, Thượng Thước liền thở dài nói: “Môn chủ, cho dù trước đó Lăng Vân đạo trưởng hoài nghi người, người cũng không nên đắc tội hắn.”

Kỷ Vô Dịch nói: “Kỳ thực ta nghĩ tới nghĩ lui thật lâu, ta nghĩ. . . . Ta chiếm được nhân lực vật lực tài lực tốt như vậy, vậy mà lại không phải là Lam Diễm Minh mình chủ, thật sự là một chuyện rất sai lầm.”

Thượng Thước nói: “Vậy người vì sao còn gây sự với Lăng Vân đạo trưởng?”

“Ta đâu có gây sự.” Kỷ Vô Dịch dẫu môi lên, “Ta chỉ là thấy không phục, hắn ai cũng hoài nghi, lại đem chính mình phiết sạch hết.”

Thượng Thước và Chung Vũ đều cả kinh.

Viên Ngạo Sách ngoài cười trong không cười nói: “Tiên hạ thủ vi cường, hảo kế.”

Cháy nhà, chết người, hai bạn nhân vật chính vẫn bình thản như không...

[1] Lương tiểu vô sai: hai đứa nhỏ gây thơ =”=

[2] Nghe huyền âm, biết nhĩ ý: chỉ nghe cũng hiểu được ý trong đó

[3] Linh tê nhất điểm thông: ý là linh hồn hai người được nối liền với nhau, người kia nghĩ gì thì người còn lại đều biết

35. Chương 34

Chương 34 – Đội ngũ vô địch (thất)

Thượng Thước lấy lại tinh thần, vừa định nói gì, Viên Ngạo Sách đột nhiên cau mày bảo: “Cháy rồi.”

“Cái gì?”

Không đợi Viên Ngạo Sách trả lời, đã nghe trên cầu thang một trận bước chân gấp gáp, hỏa kế gõ thanh la hướng phía trên hò hét, “Đi lấy nước, nhanh đi cứu hỏa!”

Thượng Thước và Chung Vũ liếc nhau, song song đi ra ngoài.

Hành lang một trận bước chân mất trật tự.

Viên Ngạo Sách nhìn lại Kỷ Vô Dịch đang ngồi trên bàn, nói: “Người không đi?”

Kỷ Vô Dịch lười biếng nói: “Hắn còn rảnh rồi chạy tới gọi người đi cứu hỏa, có thể thấy thế lửa không gấp, không có gì hay để xem. Không đi.”

Viên Ngạo Sách như có sở ngộ (hiểu ra) mà liếc nhìn y nói: “Người có đôi khi cũng coi như hữu dụng.”

Kỷ Vô Định mừng rỡ đứng thẳng dậy, “Vậy người thu ta đi?”

Viên Ngạo Sách thiêu mi nói: “Ta chỉ là một tùy tùng nho nhỏ của người, thu người sao được?”

Kỷ Vô Định xấu hổ nói: “Không quan hệ, ta không ngại gả cho người.”

.

Viên Ngạo Sách khoe miệng giật giật, “Thế nhưng ta để ý chuyện trèo cao.”

Kỷ Vô Định cúi đầu nói: “A Sách, người lúc nào cũng làm ta thương tâm hết.”

“Mỗi ngày đều giống thế, không phiền sao?” Không biết vì sao, nhìn biểu tình đáng thương của y, trong lòng Viên Ngạo Sách lại có loại phiền muộn không nói nên lời.

Kỷ Vô Định ngẩng đầu, ôm ngực, trong mắt mơ hồ có ngấn lệ lấp lánh, “A Sách, người có thể không thương ta, nhưng sao người có thể hoài nghi chân tình của ta đối với người?”

“” Viên Ngạo Sách đột nhiên vươn ngón tay, nắm lấy mặt y, hung hăng kéo một cái sang hai bên.

Vì vậy khuôn mặt muốn nói còn xấu hổ đang êm đẹp tức khắc biến thành cái mặt bánh lớn.

Kỷ Vô Định hơi liệt [1] miệng nói: “A Sách, sở thích của người. thật cổ quái.”

Viên Ngạo Sách buông tay, rất không vui mà uy hiếp: “Lần sau người dám giả bộ khóc, ta thấy sẽ nhéo.”

Kỷ Vô Định thụ giáo gật đầu, “Vì A Sách, lần sau ta sẽ khóc thật, nỗ lực khóc, cố sức khóc. Nhất định sẽ khóc như A Sách chết rồi vậy.”

.

Viên Ngạo Sách nheo mắt lại nói: “Kỷ Vô Định, người thực sự sống nhiều thấy phiền rồi sao!”

“Không có, ta không thấy phiền. Mỗi một khắc ở chung với A Sách ta đều không sợ phiền .”

Sợ. Phiền?

Viên Ngạo Sách âm thầm mỉm cười nói: “Ý người là nói, ta rất phiền?”

“ A Sách, người nghĩ nhiều quá rồi. Rất dễ bị già đó, xem, có nếp nhăn rồi này.” Kỷ Vô Định chỉ vào khóe mắt hằn, nhanh chóng bộc bạch trước khi hấn bão nổi, “Bất quá yên tâm, dù cho A Sách già đi xấu đi, ta cũng muốn hết.”

Viên Ngạo Sách nhìn y, chậm rãi thu hồi lại dáng cười, ánh mắt dần trở nên bí hiểm.

Kỷ Vô Định bị hấn nhìn có chút chột dạ, bồi cười nói: “Đương nhiên. Chỉ là giả thiết, A Sách chính là rất đẹp. Thật đó, các tỷ tỷ muội muội ở Di Hồng viện so ra cũng không bằng phân nửa của người.”

Viên Ngạo Sách cúi người, chậm rãi kề sát vào khuôn mặt y.

Kỷ Vô Định con mắt mạnh mở to, mặt tăng một cái đỏ bừng lên, nhất thời không thể nói rõ là hưng phấn hay xấu hổ, hai tay chăm chú nắm lấy vạt áo, hận không thể tương đem nó vò nát trong hai lòng bàn tay, “A, A Sách.” Y nhẹ nhàng gọi một tiếng, sau đó cẩn cẩn dục dục liếm liếm môi.

Khoảng cách còn chừng một ngón tay, Viên Ngạo Sách rốt cục dừng lại, từng chữ từng chữ một cảnh cáo: “Người nếu dám nhắc đến Di Hồng viện lần nữa, ta sẽ đem người đánh thành hình dạng Di Hồng viện luôn!”

“” Kỷ Vô Định làm như bị dọa, nửa ngày không trả lời.

Viên Ngạo Sách âm thầm đắc ý lùi về sau.

“A Sách.” Kỷ Vô Định nói, “Di Hồng viện rất lớn, dù người có đem xương khớp ta chia hai ra để làm xà nhà, vẫn còn thiếu đó. Huống chi, thịt của ta rất mềm, không thể làm mái ngói được.”

.

Viên Ngạo Sách xoay người lại, trên giường, ngủ.

Khoảng thời gian chừng nửa chén trà nhỏ qua đi. Kỷ Vô Định lại không chịu nổi buồn chán hỏi: “A Sách, lâu như vậy rồi, có động tĩnh gì không?”

Viên Ngạo Sách hừ lạnh nói: “Thi thể đều đã lạnh rồi, người nói đi?”

Kỷ Vô Định lấy làm kinh hãi, “Vậy người sao không nói sớm?”

“Người có hỏi đâu.”

“Vậy, hung thủ đâu?”

“Trốn rồi. Không lẽ lưu lại tự thú sao?”

Kỷ Vô Định suy nghĩ một chút, nhỏ giọng nói: “Người chết là ai?”

“Không biết. Nghe tiếng ngã xuống đất, hẳn không phải là mấy tên ốm yếu.”

Kỷ Vô Định đột nhiên thở dài.

Viên Ngạo Sách nói: “Làm sao vậy?”

“Sở dĩ nói, hiện tại toàn bộ người trong nhà trọ trừ chúng ta ra, đều đã chạy đi cứu hỏa hết rồi, đúng không?”

“Àn.”

Kỷ Vô Định suy sụp cúi mặt xuống, “Thông thường trong cố sự, nếu như lúc xảy ra một vụ án mà có người đang ở hiện trường, nếu như không phải bị giết người diệt khẩu, thì sẽ bị giá họa thành hung thủ.”

Viên Ngạo Sách cười nhạt nói: “Hung thủ, vậy động cơ giết người đâu?”

Kỷ Vô Định nhìn hẳn, “Trước đây mỗi lần người giết người đều có động cơ?”

Viên Ngạo Sách bị hỏi ngược.

Kỷ Vô Định cúi đầu nói: “Thế đó a. Ai.”

“Thế nhưng ít ra thì người cũng không có.”

“Có a.” Kỷ Vô Định đương nhiên nói, “Bởi vì ta đối với A Sách khẳng khái một mực. Bất kể A Sách làm cái gì, ta nhất định đều sẽ ủng hộ tới cùng hết.”

Khóe miệng Viên Ngạo Sách khẽ nhếch lên, lại rất nhanh bị ép xuống trở lại, “Hanh, hoa ngôn xảo ngữ.”

“Lời tâm huyết a.”

“... Thực sự bất kể là chuyện gì cũng đều ủng hộ?”

“Àn!” Kỷ Vô Định trả lời không chút do dự.

“Vậy giải tán Huy Hoàng Môn thì sao?”

Về mặt Kỷ Vô Định chính là câu còn không được, “Quá đơn giản, A Sách có thể cướp ta, cướp tiền cướp sắc ta đều nguyện ý!”

Viên Ngạo Sách: “.”

Tiếng bước chân lục tục vang lên, Thượng Thước và Chung Vũ cuối cùng cũng trở về.

Thượng Thước đối với việc bọn họ không đi tựa hồ không ngoài ý muốn, chỉ lấy ra một chiếc khăn lau đi vết đen bắn trên mặt nói: “Lửa đã bị dập hết rồi.”

“Lửa rất lớn sao?” Kỷ Vô Định hiếu kỳ chớp mắt.

Thượng Thước nói: “Thật ra thì không lớn, chỉ là có điểm xa, tới tới lui lui để lấy nước mất rất nhiều thời gian.”

Viên Ngạo Sách đột nhiên hỏi: “Lăng Vân cũng đi?”

Thượng Thước nói: “Đương nhiên đi.” Hắn dừng một chút, hồ nghi nói, “Sao lại hỏi thế?”

“A!” Một gian phòng nào đó truyền ra một tiếng thét đầy sợ hãi.

Viên Ngạo Sách thì thì nhiên nói: “Đây chính là nguyên nhân.”

Dù sao cũng đã chết người, dù là Viên Ngạo Sách không vui, cũng chỉ có thể bị Kỷ Vô Định lôi kéo đến đó xem.

Lúc đám người Kỷ Vô Định đến đó, gian phòng đã bị tầng tầng lớp lớp vây chặt kín cả trong lẫn ngoài. Bất quá thấy bọn họ đến, đám tùy tùng này lập tức nhường đường.

Chết chính là Cung Túc.

Trong mười bốn người, hắc và Khương Bách Lý có khổ người lớn nhất.

Đoan Mộc Hồi Xuân đang ngồi bên thi thể hắc kiểm tra, chốc lát thì nói: “Một chương chán vỡ tâm mạch, được dùng chính là một loại chương pháp dương cương (có sức công phá lớn).”

Từ Ân phương tượng nói một tiếng phật hiệu, “Thiện tai thiện tai.”

Sắc mặt Lăng Vân đạo trưởng khó có được âm trầm, “Ai là người cuối cùng nhìn thấy Cung chương môn?”

Một gã đệ tử của Cung Túc lập tức đứng ra nói: “Là đệ tử.”

“Cung chương môn vì sao một mình ở lại trong phòng?”

Tên đệ tử kia cố nén bi thống nói: “Tên Lam Diễm Minh bị bắt làm tù binh đã bị sư phụ dùng mấy thủ đoạn, cuối cùng chịu không được muốn nói. Thế nhưng hắc nói chuyện này cực kỳ cơ mật, chỉ có thể nói một mình sư phụ. Sư phụ thấy hắc thân mang trọng thương, liền đồng ý. Sau lại hỏa kế kêu cháy nhà, ta và mấy sư đệ đang ở trong đại đường, liền cùng nhau vội vàng chạy đi.”

Lăng Vân đạo trưởng đột nhiên tỉnh ngộ, “Nhanh đem chương quỹ và hỏa kế bắt hết lại!”

Hắc vốn là người ôn hòa, lúc này khẩu khí lại cường ngạnh như vậy, có thể thấy là đã bị chọc giận đến cực điểm rồi.

Đoan Mộc Hồi Xuân đột nhiên nói: “Lúc ta đi cứu hỏa, tựa hồ không có thấy Kỷ môn chủ và Viên tiên sinh.”

Lúc mấy lời này nói ra, rõ ràng là một cái kinh đường mộc [2], nhất thời đem đầu mọi người chấn đến ông tác hướng (phát ra tiếng ông ông), nhất tề hướng về phía Kỷ Vô Định và Viên Ngạo Sách nhìn lại.

Đoan Mộc Hồi Xuân thản nhiên nói: “Ta cũng không có ý gì, chỉ là hiếu kỳ Kỷ môn chủ và Viên tiên sinh vì sao không đi cứu hỏa mà thôi.”

Kỷ Vô Định quay đầu u oán nhìn Viên Ngạo Sách, ánh mắt đó phẳng phất như đang nói, xem, cùng với chuyện lúc này thảo luận giống y như đúc.

Viên Ngạo Sách khẽ nhếch mi lên, thong dong nói: “Chúng ta không đi, đương nhiên là có nguyên nhân.”

Đoan Mộc Hồi Xuân nói: “Nga? Xin nói rõ hơn.”

Viên Ngạo Sách cười lạnh hỏi: “Bất quá người là ai? Dựa vào cái gì mà tới hỏi?”

Mặt Đoan Mộc Hồi Xuân hơi cứng đờ, biểu tình vốn sơ đạm nhất thời toát ra vài phần băng lãnh.

Tôn Ngọc Lương cả giận nói: “Viên Ngạo Sách, người quả nhiên tính xấu không thay đổi!”

Viên Ngạo Sách hừ lạnh nói: “Không nói thì là tính xấu không thay đổi? Vậy ta hỏi trên người lão bà người có bao nhiêu nốt ruồi, mọc ở chỗ nào, người có nói hay không?”

Tôn Ngọc Lương tức giận đến phát run.

Từ Ân phương tượng nói: “Viên thí chủ, Tôn thí chủ xin hãy bình tâm đừng nóng nảy. Mọi người lần này đều là vì diệt trừ Lam Diễm Minh mà đến, nên đồng tâm hiệp lực, tuyệt đối không thể để Lam Diễm Minh nhìn thấy mà chê cười.”

Tôn Ngọc Lương hắt đầu sang một bên.

Từ Ân phương trượng nhìn về phía Kỷ Vô Dịch nói: “Kỷ môn chủ nếu thấy không tiện nói trước mặt mọi người, không bằng chọn ra một người có thể tin nhiệm.”

Miệng Kỷ Vô Dịch mấp máy, đang muốn mở, chợt nghe Viên Ngạo Sách nói: “Các người đã nhất định muốn biết, vậy thì cũng không có gì là không thể nói. Chỉ là hẩn lúc này bị Lam Diễm Minh thực sự đả thương, ta giúp hẩn chữa thương mà thôi. Tin này hẩn là thứ mà Lam Diễm Minh muốn nghe nhất đúng không? Nhờ hai người các người, bọn họ không cần tốn nhiều công sức, cũng đã nghe được nhất thanh nhị sở rồi.”

Kỷ Vô Dịch cúi đầu, lấy tay áo che miệng, nhẹ nhàng ho khan một tiếng.

Từ Ân phương trượng mặt lộ vẻ lo lắng, “Kỷ môn chủ bị thương thế nào?”

Viên Ngạo Sách nói: “Đủ cho Lam Diễm Minh múa máy chân tay vì vui sướng.”

Đoan Mộc Hồi Xuân tiến lên một chút nói: “Kỷ môn chủ nếu không ngại, không bằng để ta xem thử.”

Viên Ngạo Sách nghiêng người ngăn trở hẩn nói: “Ta vẫn nói câu kia. Người dựa vào cái gì?”

Đoan Mộc Hồi Xuân không thềm nhìn hẩn, thẳng đối Kỷ Vô Dịch nói: “Kỷ môn chủ?”

Kỷ Vô Dịch từ trong tay áo lộ ra nửa khuôn mặt, thâm trầm nói: “Ta rất ngại.”

Mặt Đoan Mộc Hồi Xuân thoáng cái vừa xanh vừa trắng.

Người đứng bên hẩn đều tin tưởng, nếu không phải ở đây còn có một cái xác đang nằm, nếu đứng nơi này không phải là chứng môn các phái trên giang hồ đức cao vọng trọng, hẩn chắc chắn sẽ lập tức quay đầu bỏ đi.

Người lúc trước đi tìm chuông quỹ và hỏa kế của nhà trọ đã trở về, đều nói là tìm không được, ngay cả đám người buôn bán trọ ở thông phố cũng nhân lúc cháy nhà mà trốn sạch.

Lăng Vân đạo trưởng lúc này lại khôi phục vẻ trầm tĩnh, vuốt râu nói: “Xem ra, đây là cái bẫy mà Lam Diễm Minh đã lập ra từ lâu. Dùng vụ cháy để điều hổ ly sơn, bọn hẩn đã tính toán kỹ, vạn nhất ám sát Kỷ môn chủ thất bại bị bắt, hẩn nhất định sẽ bị thẩm vấn. Vậy thì hẩn sẽ nhân cơ hội đó giữ chân người thẩm vấn, sau đó nhân lúc kẻ đó bị bỏ lại một mình, ám sát hẩn.”

Khương Bách Lý xấu hổ nói: “Đều do ta, mở to mắt mà đi vào trong bẫy, nếu không sẽ không làm hại Cung bang chủ.” Nói đến đây, nắm tay hẩn hung hăng nện vào tường.

“Lam Diễm Minh độc ác, trong kế lại có kế, quả nhiên là khiến người khác khó lòng phòng bị.” Lăng Vân đạo trưởng nói: “Khương tổng tiêu đầu không nên tự trách mình. Hơn nữa Lam Diễm Minh ở trong tối, chúng ta ở ngoài sáng, bọn họ sẽ dùng trăm phương nghìn kế đối phó với chúng ta, dù trốn qua được mừng một, cũng không tránh khỏi được mười lăm. Bây giờ, chúng ta trước đem Cung bang chủ nhập liệm (đưa vào quan tài), đưa về Hoàng Hà bang đã.”

Hai vợ chồng nhà bạn Kỷ trở tài làm bếp, kết quả...

[1] liệt miệng: miệng mở ra trong tình trạng má bị banh sang hai bên. Để dễ tưởng tượng hơn thì cứ thử với cái gương =__=

[2] kinh đường mộc: miếng gỗ mà mấy ông quan hay gõ gõ trên bàn ấy

36. Chương 35

Chương 35 – Đội ngũ vô địch (bát)

Nhà trọ trước không thôn, sau không điểm, Khương Bách Lý mang theo người chạy thật xa mới đem về được một cỗ quan tài bằng gỗ.

Mọi người vội vã đem thi thể Cung Túc nhập liệm. Nhưng đại nhân vật thành danh trên giang hồ đã lâu này khó có được mà mất ngắn nam nhi lệ, rất có cảm giác như thổ tử hồ bi [1].

Kỷ Vô Định kiễng chân, ghé vào bên tai Viên Ngạo Sách nói: “A Sách, ta đói bụng.”

Không nói không cảm thấy, lẩn qua lẩn lại đến giờ, đã là giờ Hợi [2], Viên Ngạo Sách cả bụng cũng trống trơn. Hắn đứng ở đây vốn là miễn miễn cưỡng cưỡng, giờ rất mừng vì có cơ để chuồn êm.

Hai người dùng mắt hướng về phía Thượng Thước, lại nhanh chóng trước khi bị mở miệng ngăn cản mà làm một động tác ‘suyt’.

Thượng Thước do dự một chút, bất đắc dĩ gật đầu. Cá tính môn chủ nhà mình hắn hiểu nhất, nếu như cố lưu ý lại, chưa biết chừng sẽ vì khó chịu mà chọc ra chuyện gì nữa.

Kỷ Vô Định và Viên Ngạo Sách lặng lẽ đi tới trù phòng.

Trù phòng một mảnh bừa bãi, nồi chén muôi bồn đều vất lung tung, chổi quét hốt rác đều lăn lóc trên mặt đất, thế mới thấy được, lúc mọi người cứu hỏa thì vội vàng tích cực đến mức nào.

Kỷ Vô Định sờ sờ bên trái nhìn nhìn bên phải, thật vất vả mới lấy ra được một cái nồi, ánh mắt trông mong nhìn về phía Viên Ngạo Sách.

Viên Ngạo Sách khoe miệng kéo một cái, “Người không muốn nói với ta, người không biết nấu cơm chứ.”

Kỷ Vô Định nhép miệng, “Ta đây nói cho người, ta ngay cả rau cũng không biết luộc.”

“” Viên Ngạo Sách vẻ khó tin trừng mắt nhìn y, “Người nghĩ ta giống người sẽ biết sao?”

Kỷ Vô Định cố sức gật đầu, “A Sách không gì là không làm được.”

“Đừng tưởng người tâng bốc ta, ta sẽ biết.” Viên Ngạo Sách quay đầu đi, bắt đầu ra tay tìm kiếm trong đồng thất loạn bát tao, “Mau tìm xem có cái gì có thể trực tiếp ăn luôn không.”

Kỷ Vô Định cũng vui đầu vào tìm kiếm.

Một lát sau, hai người gặp nhau, tập hợp thành quả.

Viên Ngạo Sách xuất ra một củ hành tây héo héo. Cùng với hai quả trứng gà.

Kỷ Vô Định xuất ra một gáo gạo nhỏ và một lọ muối.

Hai người không tiếng động nhìn nhau thật lâu, Viên Ngạo Sách rốt cục nhượng bộ nói: “Ta đi nhóm lửa.” May là trước đây hắn cũng thường ngủ ở ngoài trời, sờ dĩ nhóm lửa không làm khó được hắn.

Kỷ Vô Định bỏ đồ vật xuống, chỉ vào mũi mình nói: “Ta thì sao?”

Viên Ngạo Sách chỉ tay về hướng cái nồi, “Đem mấy thứ trên tay bỏ vào trong nồi.”

Kỷ Vô Định nhìn một chút nhưng thứ trong tay, lại xoay người nhìn Viên Ngạo Sách đang ngồi xổm trước bếp lò hết sức chuyên chú vật lộn với đám củi lửa, hỏi: “Cứ thế ném vào luôn?”

Viên Ngạo Sách tức giận ngẩng đầu, “Trứng gà đập bỏ vỏ, muối tùy đó mà phóng.”

“Gạo với hành tây. Làm sao?”

“Tùy tiện phóng.”

.

Lửa trong bếp rất cao.

Trong nồi cháy rất mạnh, thế nhưng nấu ra thứ gì đó cùng với thứ Viên Ngạo Sách tưởng tượng kém rất nhiều. “Trứng gà người đập vỏ rồi nấu rất nhiều đốt ra cũng vui thứ?”

“Ân ân!” Kỷ Vô Định tranh công nói, “Người không biết trứng gà giảo hoạt thế nào đâu, ta đập một cái, nó liền từ bên trong trượt ra ngoài, may mà tay nhanh tay lẹ mắt đem nó bắt trở lại.”

“Người từ đâu bắt trở lại?”

“Trên mặt đất a.” Ánh mắt Kỷ Vô Định liếc qua một chỗ, ở đó còn có một chút lòng trắng trứng lưu lại.

“Vậy muối đâu?”

“Ta cho hết toàn bộ. Dù sao thì nhà trọ cũng là của Lam Diễm Minh mà, cho được thì cứ cho.”

Viên Ngạo Sách chưa từ bỏ ý định kể tục nói: “. Gạo đâu?”

“Cũng cho hết vào luôn.” Kỷ Vô Định chống má, nghi hoặc nói, “Bất quá vì không giống cơm vẫn ăn nhỉ? Ta trước đây vẫn cho rằng cơm là từ gạo nấu ra, thế nhưng giờ ta biết, ta sai rồi.”

Viên Ngạo Sách khước miệng co rút: “Ai thấy một đồng đen thui như thế đều biết là người sai rồi.”

“Lại cháy đâu nữa thế?” Thanh âm Phiền Tế Cảnh từ ngoài cửa truyền đến, sau đó hần xuất hiện ở cửa, kinh ngạc nhìn Kỷ Vô Định và Viên Ngạo Sách, “Các người sao lại ở chỗ này?”

Viên Ngạo Sách mặt không đổi sắc nói: “Lúc Cung Túc bị chết thì không có cơm, ta nghĩ nấu chút gì đó đến tể bái.”

Phiền Tế Cảnh vỗ vỗ đầu nói: “Nếu không nhờ Viên tiên sinh nhắc nhở, ta cũng không nghĩ tới. Viên tiên sinh không hổ là Viên tiên sinh, quả nhiên suy trước tính sau, nhìn xa trông rộng.”

Kỷ Vô Định và Viên Ngạo Sách đột nhiên nhớ lại, bọn họ đã vài ngày không được nghe Phiền Tế Cảnh khích lệ rồi.

Phiền Tế Cảnh bước nhanh tới trước bếp, nhìn một chút thứ ở trong nồi, khiêm tốn thỉnh giáo, “Chẳng hay Viên tiên sinh và Kỷ môn chủ đang nấu cái gì? Vị đạo ngữ lên sao giống như cháy khét.”

Kỷ Vô Định đưa tay lên đếm nói: “Trứng gà, gạo, hành tây.... muối.”

Phiền Tế Cảnh chớp chớp mắt, nói: “Cho riêng hay thả chung với nhau?”

Viên Ngạo Sách và Kỷ Vô Định đều kinh ngạc nhìn hần.

Kỷ Vô Định nói: “Lẽ nào phải cho riêng?”

“Sở dĩ.” Phiền Tế Cảnh suy nghĩ một chút, dùng một câu nói để tổng kết, “Hiện tại hành tây, trứng gà, gạo và muối chính là dưới tình huống không có dầu và nước, cháy?”

Kỷ Vô Định và Viên Ngạo Sách gật đầu.

Phiền Tế Cảnh lặng lẽ đem nồi trực tiếp nhét vào trong góc, sau đó hỏi, “Còn có nồi và gạo khác không?”

.

Ba người lại bắt đầu phân công nhau tỉ mỉ tìm kiếm.

Trong lúc tỉ mỉ tìm kiếm, Kỷ Vô Định tán gẫu nói: “Người mấy hôm nay rất bận rộn sao? Vẫn không có đem cảm tới.”

Tay Phiền Tế Cảnh đang lật đồ dừng lại, “Xin lỗi, ta lập tức đi lấy. Cũng không phải là không mang, chỉ là.”

Hần càng không nói, Kỷ Vô Định càng hiếu kỳ, đơn giản chen đến bên người hần, “Nhìn người sắc mặt hồng nhuận, chẳng lẽ là rắc rối chuyện tình cảm?”

Phiền Tế Cảnh sững sốt một chút, lắc đầu nói: “Kỷ môn chủ nói đùa. Bất quá nói là rắc rối chuyện tình cảm cũng không quá đáng, chỉ là tình đó không phải là thứ tình này.”

Kỷ Vô Định nói: “Cái gì là tình đó, cái gì là tình này?”

Lạch cạch.

Viên Ngạo Sách đem một cây dao phóng lên trên cây cột, thản nhiên nói: “Không phải tình thân thì là tình bạn.”

Phiền Tế Cảnh thở dài nói: “Chính là tình thân.”

.

Kỷ Vô Dịch giật mình nói: “Người là con riêng của Cung Túc?”

Viên Ngạo Sách: “.”

Phiền Tế Cảnh ngẩn ngơ, vội vã xua tay nói: “Đương nhiên là không phải. Cung bang chủ chỉ lớn hơn ta mười tuổi, sao có thể là phụ thân của ta?”

Kỷ Vô Dịch vuốt cằm nói: “Nhìn Cung Túc, thì giống kẻ trưởng thành sớm.”

“Đáng tiếc tráng niên tảo thế (chết sớm).” Phiền Tế Cảnh thần tình buồn bã.

Kỷ Vô Dịch vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: “Người vừa mới nói thân tình.....”

Phiền Tế Cảnh nói: “Kỳ thực Hoa Hoài Tú là biểu ca ta.”

.

Kỷ Vô Dịch rất nỗ lực khống chế vẻ hưng phấn trên mặt mình.

“Muốn cười thì cứ cười a.” Viên Ngạo Sách ở phía sau hắn âm thầm thầm nói.

Tay Kỷ Vô Dịch len lén ở trên đùi mình nhéo một cái, trên viên mắt nước mắt cấp tốc ngưng tụ, bị thương không gì sánh được mà vỗ vai Phiền Tế Cảnh nói: “Ta rất thông cảm với người, có một biểu ca như Hoa Hoài Tú vậy.” Ý nỗ lực đem mắt nhử cho nhỏ lại, để chứng minh đích thật là thông cảm, đều không phải là ước ao.

Phiền Tế Cảnh cảm động nói: “Kỷ môn chủ đúng là tấm lòng nhân hậu. Kỳ thực ta cũng đã quen rồi, năm đó mẹ ta rời khỏi Hoa gia gả cho cha ta, thì dự tính trước được hậu quả này. Hơn nữa nàng vẫn rất hài lòng. Thế nên, cho dù Hoa gia không thích ta cũng không sao.”

Kỷ Vô Dịch thu nước mắt lại, nhỏ giọng nói: “Hoa Hoài Tú có người hắn thích rồi sao? Hắn thích người thế nào?”

“Hanh.” Tuy rằng rất nhẹ, thế nhưng Phiền Tế Cảnh và Kỷ Vô Dịch vẫn rất rõ ràng nghe được tiếng hừ lạnh của Viên Ngạo Sách đại nhân.

Vì thế Kỷ Vô Dịch lập tức cao giọng nói tiếp: “Hoa gia đáng ghét như thế, chúng ta nhất định phải khiến Hoa Hoài Tú cả đời không cười được người trong lòng hắn. Hắn thích ai, chúng ta tới trước mặt kẻ đó bôi nhọ hắn, làm bẩn hắn, lăng nhục hắn!”

“Làm bẩn? Lăng nhục?” Phiền Tế Cảnh ngây ngốc lặp lại.

Kỷ Vô Dịch gật đầu nói: “Àn. Làm bẩn danh tiếng của hắn, lăng nhục tôn nghiêm của hắn. cùng thân thể hắn không quan hệ.” Ý nói, dùng ống tay áo lau khước miệng ướm sưng.

Phiền Tế Cảnh nói: “Kỳ thực hắn không có sai. Ta vốn chỉ là tên đệ tử không nhập lưu của Cửu Hoa phái, lần này nếu không phải.” Hắn dừng một chút nói, “Cũng không đến phiên ta thay mặt chương môn đến đây dự tiệc.”

Viên Ngạo Sách lấy ra bột mì ném lên trên bếp, “Nói chuyện phiếm có thể no bụng?”

“A, đúng, ta còn chưa nấu cơm cho Cung bang chủ.” Phiền Tế Cảnh mạnh đứng lên, cầm trong tay mấy lá cải trắng, để bên bếp, lại đi múc nước ở trong vại. Để dập hỏa, nước hầu như đã dùng hết, nước trong vại chỉ còn không đến hai ngón tay. Hắn thật vất vả mới múc được hai gáo, vừa muốn rửa rau, vừa muốn nấu nước, rất là chấp vạ.

Kỷ Vô Dịch hiếu kỳ nhìn hắn dùng nước và bột mì nắm lại từng viên từng viên nhỏ, “Người đang làm cái gì?”

“Diện ngật đáp.” Phiên Tế Cảnh cười nói, “Cha ta lúc còn sống thích nhất là diện ngật đáp của mẹ ta làm.”

“Ăn ngon không?” Kỷ Vô Định tràn ngập chờ mong.

Đại khái là sợ y chờ mong càng lớn, thất vọng càng nhiều. Phiên Tế Cảnh bổ sung nói: “Bởi vì ngoại trừ diện ngật đáp ra, những thứ khác mẹ ta nấu đều không thể ăn.”

Kỷ Vô Định cảm khái nói: “. Nếu như mẹ người ở đây thì tốt rồi.”

Phiên Tế Cảnh ngạc nhiên hỏi: “Vì sao?”

Viên Ngạo Sách nói tiếp: “Chỉ ít có thể khẳng định là diện ngật đáp ăn ngon.”

Phiên Tế Cảnh đem diện ngật đáp thả vào trong nước, lại từ trong bình muối quét quét lấy phần muối dư lại, giả vờ lơ đãng nói: “Cha mẹ ta đều đã qua đời hết rồi.”

Viên Ngạo Sách: “.” Hắn không phải là kẻ biết an ủi người khác, hướng chi, phụ mẫu song vong đối với cô nhi ngay cả phụ mẫu là gì cũng không biết như hắn mà nói, cũng không tính là cái gì.

Vẫn là Kỷ Vô Định nhịn không được an ủi hắn: “Không sợ, cha mẹ ta cũng đã qua đời.”

Viên Ngạo Sách: “.”

Phiên Tế Cảnh nói: “Kỷ môn chủ dạy rất phải, ta cũng sắp đến tuổi nhược quán (20 tuổi) rồi, thực sự không nên quá để lòng mấy chuyện này nữa.”

Viên Ngạo Sách: “.”

Diện ngật đáp cuối cùng cũng ra khỏi nồi dưới ánh mắt hừng hực của Viên Ngạo Sách và Kỷ Vô Định.

Không chờ bọn hắn tới nhận, Phiên Tế Cảnh đã phân ra làm ba chén, “Viên tiên sinh và Kỷ môn chủ cũng đói bụng rồi sao? Ăn một chút đi.”

.

Thật đúng là ăn một chút.

Viên Ngạo Sách và Kỷ Vô Định không nói gì nhìn miếng diện ngật đáp nho nhỏ đứng cô độc giữa một mảnh canh canh nước nước.

Phiên Tế Cảnh chỉ uống một chút canh, đã nâng chén nhiều nhất đi ra ngoài.

“Người đi đâu?” Viên Ngạo Sách cước bộ nhẹ nhàng, chắn ở trước mặt hắn.

“Đưa cho Cung bang chủ.” Phiên Tế Cảnh lập tức tỉnh ngộ, “Hay là Viên tiên sinh muốn tự mình đưa đi?”

“.” Viên Ngạo Sách rất đói, nhưng còn chưa đến mức đi tranh đồ ăn với người đã chết, sợ dĩ chậm rãi dời bước chân, “Không cần.”

Phiên Tế Cảnh đang cầm chén, cẩn cẩn dực dực hướng phía ngoài trù phòng mà đi.

Kỷ Vô Định và Viên Ngạo Sách nhìn bóng lưng hắn, đều lộ ra vẻ không muốn.

“Cháy rồi!” Hường đại đường truyền đến một trận kinh hô!

Choang một tiếng, Phiên Tế Cảnh vấp chén, nhanh chân bỏ chạy.

Kỷ Vô Định và Viên Ngạo Sách đầu tiên là ngẩn ra, lập tức con mắt song song chuyển qua mấy miếng diện ngật đáp từ trong chén đổ ra đầy mặt đất. Thân thể bé nhỏ vàng nhạt mập mập, mang theo một chút thủy quang, ở trên nền đất đen sẫm lại càng thêm đen sẫm.

Ánh mắt không muốn mà, thu hồi.

Bên ngoài lại một trận bước chân mất trật tự rất quen tai đi cùng với tiếng kinh hô, cứ như muốn đem mái nhà hất văng đi.

.

Kỷ Vô Định với Viên Ngạo Sách liếc nhau, không tiếng động đặt thành một nhận thức chung, cùng nhau cúi đầu, múc lấy khỏa diệp ngật đập trần quý, bỏ vào trong miệng, tinh tế nhấm nuốt.

Lại cháy thêm lần nữa, bắt quá lần này bạn Kỷ rất tích cực, không chỉ tới xem mà còn đem theo nước!!

[1] Thở tử hồ bi: tục ngữ, bằng với câu ‘một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ’ của mình

[2] giờ Hợi: 9 tới 11 giờ đêm

[3] Diệp ngật đập: nhìn hình trông hơi giống bánh canh nhưng mà cộng bột thì ngắn hơn. Hình ảnh này mang tính minh họa ‘hơi’ quá đáng ==”=

37. Chương 36

Chương 36 – Đội ngũ vô địch (cửu)

Hỏa vượn lên rất cao.

Tất cả mọi người đều kinh hoảng mà nhìn.

Phiền Tế Cảnh là người đầu tiên phản ứng, kêu lên: “Cứu hoả a!”

Hoàng Hà bang đệ tử như kẻ mộng mới tỉnh, nổi điên mà nhào qua, “Bang chủ!”

Phảng phất như ứng với tiếng kêu của bọn họ, toàn bộ quan tài trong nháy mắt bị hỏa diễm nuốt trọn, ngay cổ một góc nhỏ cũng nhìn không thấy.

Phiền Tế Cảnh xoay người hướng trù phòng chạy đi. Ai biết mới chạy được hai bước, liền thấy Viên Ngạo Sách và Kỷ Vô Định chậm chậm vác theo lu nước đi ra đây.

Phiền Tế Cảnh nói: “Vẫn là Kỷ bang chủ và Viên tiên sinh suy nghĩ chu đáo, ta chỉ cố mà chạy, lại quên mang theo nước.”

Lúc này nhân thần mấy người Từ Ân phương trượng nhìn bọn hắn mang theo một chút khen ngợi.

Tôn Ngọc Lương còn chạy tới muốn giúp một tay.

“Không cần.” Kỷ Vô Định ngăn cản nói, “Lỡ như người đột nhiên trật lưng, bọn ta còn phải vác cả người.”

Tôn Ngọc Lương: “.”

Cuối cùng thì dưới ánh mắt mọi người, bọn họ cũng gian nan vác được nó đến bên đồng lửa, sau đó chậm rãi gơ lu nước lên, hướng phía quan tài mà hát.

Tất cả mọi người mở to mắt nhìn.

.

Một giọt, hai giọt, ba giọt.

Bọt nước từng chút từng chút một từ trong lu e thẹn rơi xuống.

“.”

Kỷ Vô Định thở dài nói: “Ta tìm hết cả trù phòng, chỉ tìm được nhiều đó nước thôi.”

Mọi người: “.” Vậy mà các người còn cố tình ra vẻ trịnh trọng vác tới đây?

Viên Ngạo Sách nói: “Đem lu ném qua đó, vậy là có thể dập lửa.”

Mọi người: “.” Vậy thì thi thể trong quan tài coi như cũng tiêu luôn.

Đệ tử Hoàng Hà bang kinh hô ngăn trước người bọn họ.

Kỷ Vô Định nói: “Ta cầm mỗi tay quá.”

“Vay thả tay đi.” Mắt Viên Ngạo Sách cũng không chớp.

“Hào.”

Tiếng Kỷ Vô Định vừa ra, lu nước đã phanh một cái rơi trên mặt đất.

Cũng trong một khắc đó, Viên Ngạo Sách đã mang theo Kỷ Vô Định lùi ra xa xa.

Mảnh vỡ của lu nước hết thấy đều ở trên người của Hoàng Hà bang đệ tử.

“A Sách.” Kỷ Vô Định bắt mồm kêu lên.

Viên Ngạo Sách kiểm điểm dù không hề có chút thành ý nào: “Ta lần sau sẽ thả nhẹ hơn.”

“Ta không phải nói cái đó.” Kỷ Vô Định chỉ chỉ vào cái tay còn nắm sau cổ y, “Ta là nói cái này.”

Viên Ngạo Sách buông tay, hất đầu nói: “Ta vốn là muốn xách ném tới trước kia, chỉ là chưa kịp.”

Kỷ Vô Định nhìn quan tài cách đó một quãng không xa, yên lặng ngậm miệng lại.

Như là chấp nhận trận lửa này không thể cứu vãn được nữa, ngoại trừ đệ tử của Hoàng Hà bang ra, cũng không có đại nhân vật nào thực sự xoay quanh tìm nước. Chỉ có Đoàn Mộc Hồi Xuân và Hoa Hoài Tú hai người ý tứ ý tứ mà phái tùy tùng theo bọn họ cùng nhau xoay loạn.

Lửa không còn thứ để thiêu, dần dần yếu đi.

Kỷ Vô Định đầm đầm hai chân nói: “Đứng mỗi quá.”

Thanh âm y không lớn, nhưng bốn phía quá yên lặng, sở dĩ y đương nhiên lại được mọi người quan tâm nhìn tới.

Kỷ Vô Định nói: “Không biết Khương tổng tiêu đầu đi đâu mua quan tài, sao mà dễ cháy thế.”

.....

Hoàng Hà bang đệ tử đồng loạt ngừng tay, bắt đầu nghiêng răng nghiêng lợi từ trong đám người kiếm ra thân ảnh của Khương Bách Lý.

Lăng Vân đạo trưởng đặc biệt có thâm ý liếc mắt nhìn Kỷ Vô Định.

Kỳ thực ở đây không ít người đều nghĩ quan tài có chuyện, nhưng không ai muốn chủ động nói ra. Dù sao Hoàng Hà bang có thể chiếm được một vị trí nhỏ trên giang hồ, đều dựa cả vào năng lực của một mình Cung Túc, giờ Cung Túc vừa chết, Hoàng Hà bang coi như sụp đổ. Mà Dương Uy tiêu cục không giống, đừng nói chuyện Chấn Uy tiêu cục có trăm năm danh dự, thụ đại căn thâm (cây lớn rễ sâu), chỉ bằng quan hệ rắc rối của Khương Bách Lý ở trong hắc bạch lưỡng đạo đã không thể coi thường rồi.

Hoàng Hà bang đệ tử tìm một vòng không thấy được Khương Bách Lý, lập tức đem toàn bộ tức giận đổ hết lên người Chấn Uy tiêu cục, ép bọn họ giao người.

Người của Chấn Uy nghĩ rất ủy khuất. Tổng tiêu đầu tự mình thiên lý xa xôi đi mua quan tài cho bang chủ ma quỷ của các người còn chưa tính, mua xong quan tài cháy bọn họ cũng vậy xem. Vậy xem vậy xem rồi đem Tổng tiêu đầu nhà mình lạc mất. Vậy xem để lạc mất thì cũng cùng đi tìm. Nhưng mà đối phương thế nào cũng không chịu, chỉ biết sủa hồ hồ vậy bọn họ lại, bắt bọn họ giao người! Hết thấy chỗ này đều chỉ lớn bằng đó, bọn họ có thể đem người giấu đi đâu? Thực là buồn cười.

Vì vậy một bên phẫn nộ, một bên ủy khuất, hai bên từ cãi nhau đến xô đẩy, mắt thấy sẽ biến thành cùng diện đánh nhau, Lăng Vân đạo trưởng mở miệng, “Bản đạo nghĩ, việc này có kỳ hoặc.”

Lăng Vân đạo trưởng nói vẫn rất có phân lượng, hai bên rất ăn ý dừng lại nhìn hẩn.

Lăng Vân đạo trưởng nhìn lửa từ từ tắt, “Cung bang chủ chính là một anh hùng không xuất thế, lúc hẩn sống, Lam Diễm Minh trăm phương ngàn kế muốn giết hẩn, bản đạo có thể lý giải. Thế nhưng người chết như đèn tắt, vì sao Lam Diễm Minh lại muốn thiêu quan tài của Cung bang chủ chứ?” Hẩn hướng Đoàn Mộc Hồi Xuân nhìn lại.

Đoan Mộc Hồi Xuân là người duy nhất ở đây đã kiểm tra qua thi thể của Cung Túc, hần trầm ngâm nói: “Cung bang chủ xác thực đã bỏ mình ngay lúc đó, hơn nữa vết thương trí mệnh đúng là chưởng pháp chấn vỡ tâm mạch ở ngực.”

Phương Thu Thủy nói: “Có thể nào, lúc Cung bang chủ còn sống đã từng bị Lam Diễm Minh ám toán, tỷ như trúng độc gì đó. Lam Diễm Minh sợ chúng ta điều tra ra.” Hần không có nói tiếp. Bởi vì ánh mắt người khác đã nói cho hần, suy nghĩ này sai lầm đến mức nào.

Chấn vỡ tâm mạch hần là cũng là ám toán. Hơn nữa Lam Diễm Minh đến giờ vẫn không phải là môn phái dùng cách hạ độc đáng thẹn.

Tôn Ngọc Lương nói: “Hay là, trên thân thể của Cung bang chủ, còn cất dấu một đại bí mật kinh thiên nào đó?”

“Tỷ như là địa đồ mà hoàng đế tiền triều lưu lại khi đem quốc khố cùng tài bảo trong hoàng cung dời đi trước khi mất nước?” Có người nói tiếp.

“Ân. Có khả năng đó.”

“Hoặc có thể là võ công bí tịch của một tuyệt đại cao thủ võ công cái thế lưu lại.”

“Ân ân.” Tôn Ngọc Lương cảm giác được đối phương chính là tri âm.

“Mà có khi lại là một con khúc khúc tướng quân hung mãnh không gì sánh được, bách chiến bách thắng.”

“Ân. ân?” Tôn Ngọc Lương ngạc nhiên hướng người nọ nhìn lại, mới phát hiện kẻ phụ họa hần, từ đầu tới cuối đều là Kỷ Vô Định.

Lăng Vân đạo trưởng ho khan nói: “Theo như bản đạo thấy, lúc này có suy đoán nữa cũng chỉ uổng công, vẫn là trước tìm Khương tổng tiêu đầu về dàn xếp. tro cốt của Cung bang chủ quan trọng hơn.”

Lúc này thể lửa đã tắt.

Tro cốt nằm bên trong một đồng gỗ đen đã bị đốt trụi.

Hoàng Hà bang đệ tử cố nén bi thống, từ trong trù phòng tìm tới một cái bình, đem chúng từng chút từng chút một, cung kính thả vào.

Kỷ Vô Định vừa lên lầu, vừa nhỏ giọng hướng Viên Ngạo Sách hỏi: “Người có thấy cái bình kia rất quen mắt không?”

“Lọ muối.”

“A.” Kỷ Vô Định lắc đầu than thở, “Không nghĩ tới khổ người Cung bang chủ lớn như thế, đốt ra chỉ còn một chút như vậy. Xem ra hần cũng thật ít.”

Viên Ngạo Sách nói: “Bởi vì hơn phân nửa đã bị dính trên tay của đám đệ tử kia rồi.”

Kỷ Vô Định suy nghĩ một chút nói: “Vậy có tính là bị phân hủy không?”

“.”

Kỷ Vô Định và Viên Ngạo Sách vừa mới về phòng, chợt nghe ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa nhẹ nhàng.

Kỷ Vô Định nhìn Viên Ngạo Sách liếc mắt, thấy hần không có nửa phần ý định di chuyển trong đầu, đành phải thở dài ra mở cửa.

Cửa mở, cư nhiên là Đoan Mộc Hồi Xuân.

“Không mời ta vào nhà ngồi sao?” Đoan Mộc Hồi Xuân nhìn Kỷ Vô Định đang che ở cửa.

Kỷ Vô Định nói: “Nga, ghé đang ngủ, không tiện lắm.”

“Vậy bộ bạch ngọc kỳ cụ.”

“A, cũng tới lúc nên rời giường rồi.” Kỷ Vô Định nghiêng người tránh ra.

Viên Ngạo Sách hừ lạnh. Hiển nhiên đối với hành vi gió chiều nào che chiều ấy của y rất khinh bỉ.

Kỷ Vô Định quay đầu lại trang công nói với hắn: “A Sách, ta dùng ghế để bảo vệ bộ kỳ cụ của người đó!”

.

Viên Ngạo Sách khoe miệng kéo kéo. Nếu như hắn nhớ không lầm, bộ kỳ cụ ‘của hắn’ đã bị y giao cho Thượng Thước, đem đến cửa hàng của Huy Hoàng Môn rồi thì phải?

Hắn nhìn về phía Đoan Mộc Hồi Xuân đang thản nhiên ngồi xuống, tức giận hỏi: “Người tới làm cái gì?”

Đoan Mộc Hồi Xuân nói: “Làm thương lượng.”

Viên Ngạo Sách cười lạnh nói: “Bọn ta không phải đều là kẻ bị nghi là giết Cung Túc sao?”

“Đương nhiên không phải Viên tiên sinh và Kỷ môn chủ.” Đoan Mộc Hồi Xuân mỉm cười nói, “Dù là trong chúng ta có người của Lam Diễm Minh, người kia cũng tuyệt đối không vì giết Cung Túc mà chủ động bộc lộ, như vậy quá được một mất mười.”

Viên Ngạo Sách nhú mày.

Đoan Mộc Hồi Xuân tiếp tục nói: “Ta lúc đó nói vậy, chỉ là cố ý khiến ta cùng hai vị bất hòa mà thôi.”

Kỷ Vô Định nói: “Kỳ thực ta nghĩ không cần hai chữ cố ý, cũng có thể nói được.”

Đoan Mộc Hồi Xuân không quan tâm nói tiếp: “Chuyến này hung hiểm. Ta nghĩ, chúng ta vẫn hợp tác công bằng là tốt nhất.”

Kỷ Vô Định đột nhiên nói: “Cháu gái của cháu trai của cậu của bà ngoại của dì của nhị biểu ca của bác của biểu muội của cha người năm nay bao nhiêu tuổi?”

Đoan Mộc Hồi Xuân: “.”

Kỷ Vô Định nói: “Người đã nói là muốn công bằng mà.”

Đoan Mộc Hồi Xuân nói: “Cha ta không có biểu muội.”

Kỷ Vô Định: “.” Thiên cổ nan đề của y a, làm khó bao nhiêu người, không nghĩ tới đa bị dễ dàng phá giải rồi! Y diện bích khổ sở.

Viên Ngạo Sách nói: “Người muốn hợp tác thế nào?”

“Rất đơn giản. Chỉ có bốn chữ, khai thành bố công (công bằng).” Đoan Mộc Hồi Xuân nói đầu vào đấy, “Ta đem những gì ta biết, nói cho các người. Các người cũng đem những gì các người biết nói cho ta.”

“Người vì sao chọn chúng ta, mà không chọn. Lăng Vân đạo trưởng chứ?” Viên Ngạo Sách khoanh tay liếc nhìn hắn.

Đoan Mộc Hồi Xuân sắc mặt không thay đổi nói: “Ta nói rồi, ta tin hai vị không phải là người của Lam Diễm Minh. Ta nghĩ Lam Diễm Minh có lợi hại đến đâu, cũng tuyệt đối không thể thu mua được con trai của Kỷ Huy Hoàng cùng Ám tôn của ma giáo.”

Được tặng bốc ai ai chẳng thích. Sắc mặt Viên Ngạo Sách cuối cùng cũng hòa hoãn lại, “Vậy người muốn nói cho chúng ta việc gì?”

“Chuyện của Khương Bách Lý.” Đoan Mộc Hồi Xuân sắc mặt ngưng trọng nói, “Lúc ở trên Vũ Đương sơn, ta đã từng gặp qua hắn về mặt vô cùng kỳ quái từ ngoài trở về.”

“Kỳ quái?”

“Có thể nói, là chết lặng. Giống như đã trúng phải nhiếp hồn thuật vậy.”

Kỷ Vô Định và Viên Ngạo Sách liếc nhau.

Nhiếp hồn thuật bọn họ cũng từng gặp qua. Lúc đó mới từ Huy Hoàng Môn đi ra, đang trên đường đến Vũ Đương sơn, Kỷ Vô Định đã thiếu chút nữa bị kẻ trúng phải nhiếp hồn thuật ám toán.

“Vậy sao lúc đó người không nói?” Viên Ngạo Sách hồ nghi nhìn hấn.

Đoan Mộc Hồi Xuân cười khổ nói: “Nếu hấn là người thường, ta tự nhiên truy cứu đến cùng, nhưng mà hấn lại là tổng tiêu đầu của Chấn Uy tiêu cục. Nếu là nhìn lầm, e rằng sẽ tổn hại đến danh dự của hấn. Bất quá có lúc lưu tâm nhìn qua, hấn nhưng không còn lộ ra loại biểu tình kỳ quái đó nữa.”

Viên Ngạo Sách cúi đầu suy nghĩ một chút, ngẩng đầu đã thấy Đoan Mộc Hồi Xuân còn ngồi chỗ kia, không khỏi hỏi: “Người còn có tin khác?”

“Không có.”

“Vậy người còn ngồi đây làm gì?”

Đoan Mộc Hồi Xuân sửng sốt một chút, không nghĩ tới người kia có thể qua sông đoạn cầu nhanh như vậy. Thế nhưng hấn cũng phản ứng cực nhanh, lập tức đứng dậy chấp tay nói: “Đã có Viên tiên sinh và Kỷ môn chủ xuất thủ, ta đây có thể thả tâm phân nửa rồi.”

Kỷ Vô Địch hỏi: “Nửa khác thì sao?”

“Đương nhiên là đến ngày Lam Diễm Minh minh chủ đền tội.”

“Không, ta là hỏi, bình thường người đem thả ở đâu?”

Đoan Mộc Hồi Xuân lặng lẽ ly khai.

38. Chương 37

Chương 37 – Hợp tác vô địch (nhất)

Đoan Mộc Hồi Xuân đi rồi, Viên Ngạo Sách lãnh trào (cười giễu) nói: “Đó chính là bộ mặt của nhân sĩ chính nghĩa trên giang hồ đó.”

Kỷ Vô Địch nói: “So với tà ma ngoại đạo vẫn tốt hơn.”

Con mắt Viên Ngạo Sách hơi nheo lại.

“Vì đến giờ ta còn chưa được thấy qua bộ mặt của Lam Diễm Minh rốt cuộc là thế nào.” Kỷ Vô Địch có chút tiếc nuối.

Viên Ngạo Sách xem thường nói: “Bọn hấn thì tính cái gì là tà ma ngoại đạo? Cùng lắm chỉ là mấy tên hề nhảy nhót mà thôi.”

“Người của Lam Diễm Minh không chỉ có mấy người thôi chứ?” Nếu thật chỉ có mấy người, bạch đạo võ lâm đại khái sẽ hưng phấn đến mức cùng hện nhau đi lửa bốn.

“Thế nhưng có tư cách nhảy nhót, bất quá chỉ có mấy tên mà thôi.”

.

Đây là đồng hành tương kị [1] trong truyền thuyết a.

Kỷ Vô Địch vẻ hiểu rõ gật đầu.

“Chỉ là không nghĩ ra Lăng Vân và Đoan Mộc Hồi Xuân cư nhiên lại hoài nghi lẫn nhau.” Trên khuôn mặt Viên Ngạo Sách tràn đầy vẻ hả hê.

“Lại là đồng hành tương kị a.” Kỷ Vô Địch thở dài.

Viên Ngạo Sách trầm mặc một chút, “Lại của người là có ý gì?”

“Chính là Lăng Vân kiêng kị Đoan Mộc Hồi Xuân, Đoan Mộc Hồi Xuân lại kiêng kị Lăng Vân a.” Kỷ Vô Địch vô tội chớp mắt, “Ta nói sai rồi sao? A Sách.”

Viên Ngạo Sách nói: “Có thể bọn họ không phải là kiêng kị lẫn nhau.”

“Chẳng lẽ là ái mộ lẫn nhau?” Kỷ Vô Định tiếp được rất nhanh.

Viên Ngạo Sách: “.”

“Vậy thì Từ Ân phương trượng làm sao bây giờ?”

“.”

“Còn Trình Trừng Thành làm sao bây giờ?”

“.” Từ bao giờ Trình Trừng Thành cũng bị mắc lên con đường của bọn họ rồi? Viên Ngạo Sách đối với cái tên đột nhiên được thốt ra này cảm thấy vô cùng nghi hoặc.

Kỷ Vô Định đang ôm mặt, hai mắt lóe lên ánh sáng như cực kỳ hâm mộ, “Từ Ân phương trượng vì Lăng Vân đạo trưởng, dù đầu có bóng lưng, cũng đi theo không oán không hối.”

“.” Đầu bóng lưng với đi theo có cái gì đụng chạm?

“Mà Trình Trừng Thành vì Đoan Mộc Hồi Xuân, dù một thân thanh y, cũng ngạo nghễ đứng bên cạnh Đoan Mộc Hồi Xuân một thân bạch y.”

“.” Thanh y vì sao không thể đứng bên cạnh bạch y? Lẽ nào sẽ bị nhiễm sắc? Tư tự của Viên Ngạo Sách càng ngày càng hỗn loạn.

Kỷ Vô Định cảm khái mà tổng kết, “Bọn họ cứ như thể không chút sợ hãi, cứ thế mà cuồng dại không hối hận! Đây thật sự là một đoạn ái tình cổ sự buồn vui lẫn lộn, già trẻ đều thích hợp.”

“.” Viên Ngạo Sách xoay người, ngủ.

“A Sách.” Kỷ Vô Định mặt dày sấp qua.

“Người dám tiến thêm một bước, ta sẽ đem đầu người ninh (vặn) xuống dưới.” Viên Ngạo Sách đưa lưng về phía y cảnh cáo nói.

Kỷ Vô Định ôn nhu nói: “A Sách, nếu như người muốn ôm đầu ta mà ngủ thì, cơ thể của ta cũng có thể cùng nhau phối hợp. Hơn nữa, ngoại trừ không nhúc nhích ra, còn có thể phối hợp với động tác của người mà trên dưới nữ động, trái phải hoảng động.”

Khanh khách.

Là thanh âm phát ra từ mấy đốt ngón tay.

.

Kỷ Vô Định vẻ mặt lo lắng nói: “A Sách, người bị sái cổ rồi hả?”

Kỷ Vô Định u buồn đứng ở trước cửa phòng Thượng Thước và Chung Vũ.

Thượng Thước bất đắc dĩ nói: “Viên tiên sinh lại giận nữa.”

Kỷ Vô Định nói: “Không, là ta chọc A Sách không vui thôi.”

Kỳ thực đáp án này không cần nói cũng biết, Thượng Thước nghĩ hiềm khi mà Kỷ Vô Định tự mình phát hiện ra điều đó. “Vì sao?” Chẳng lẽ sự kiện lần này rất nghiêm trọng?

Kỷ Vô Định ngẩng đầu lên, thở dài nói: “Tại ta vạch trần A Sách bị sái cổ đó.”

“.” Thượng Thước tránh người, “Môn chủ mời vào.”

Kỷ Vô Định đi vào gian phòng, phát hiện Chung Vũ đang ghé vào trên cửa sổ, nhìn sắc trời bên ngoài. “A Chung đang nhớ Hằng Nga sao?”

Thượng Thước bật cười nói: “Môn chủ sẽ không nghĩ hần là Hậu Nghệ chuyển thể chứ?”

“Không. Nhớ Hằng Nga, không nhất thiết phải là Hậu Nghệ, còn có thể là Bát Giới.”

Thượng Thước nhíu mày, “Môn chủ lại xem tạp thư (sách linh tinh) rồi.”

Kỷ Vô Dịch nói: “Người hẳn là nên thấy may mắn vì ta xem là tạp thư, mà không phải là diễm thư (sách đen).”

Thượng Thước nói: “Vậy môn chủ đã xem qua diễm thư rồi sao?”

Kỷ Vô Dịch trầm ngâm một chút, nói: “Ta nghĩ, vấn đề này không thành thực tương đối tốt hơn.”

.

Thượng Thước thở dài.

Kỷ Vô Dịch đối Chung Vũ nói: “A Chung, người lên mái nhà cùng tình nhân liếc mắt đưa tình đi. Ta lạnh lắm, đóng cửa sổ lại trước đã.”

Chung Vũ yên lặng đóng cửa sổ.

“Được rồi, thấy các người buồn chán như thế, nói cho các người biết một chuyện nha.” Kỷ Vô Dịch vuốt cằm nói, “Vừa nãy Đoan Mộc Hồi Xuân tới tìm ta, còn nói hẳn hoài nghi Lăng Vân đạo trưởng là người xấu.”

.

Thượng Thước kinh ngạc nói: “Đoan Mộc Hồi Xuân nói như thế sao?” Nhìn sao thì Đoan Mộc Hồi Xuân cũng không giống người sẽ thành thật với người khác đến mức này a, đặc biệt đối tượng lại là môn chủ nhà mình nữa.

“Không phải.”

“Vậy nguyên câu là.”

Kỷ Vô Dịch nhìn trần nhà, “Rất dài. Ta nhớ không được đầy đủ.”

“Vậy thì đoạn về Lăng Vân đạo trưởng là.”

“Hắn không đề cập tới.”

Dáng cười Thượng Thước rất miễn cưỡng, “Vừa nãy hình như môn chủ nói.”

“Đây là kết luận mà ta dùng trí tuệ và kinh nghiệm để rút ra!” Kỷ Vô Dịch lòng tin mười phần vỗ vỗ ngực.

Thượng Thước suy nghĩ một chút nói, “Có phải Đoan Mộc công tử tới đòi lại bộ bạch ngọc kỳ cụ rồi không?”

.

Kỷ Vô Dịch vẻ mặt đáng thương nhìn hẳn, “A Thượng, người nghĩ ta sẽ vì một bộ bạch ngọc kỳ cụ mà vu hãm cho Đoan Mộc Hồi Xuân sao?”

Thượng Thước không có chính diện trả lời.

“A Thượng, người thật không hiểu ta rồi.” Kỷ Vô Dịch rất thương tâm, “Nếu như ta là vì bộ bạch ngọc kỳ cụ, vậy chỉ cần sống chết không trả lại là được rồi, hà tất phải lãng phí nước bọt vu hãm hẳn như thế?”

“Vậy môn chủ vì sao lại lãng phí nước bọt như thế?” Thượng Thước hỏi.

“. Buồn chán a.”

Có thể là sợ bọn họ buồn chán quá, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng bang bang bang như thứ gì đó vỡ, chỉ chốc lát sau liền có người hô lớn “Thích khách” .

Lần này tiếng bước chân xông ra rất nhanh.

Lúc đi ra đại khái là chen chúc nhau dữ lắm, Kỷ Vô Dịch hầu như có thể nghe thấy tiếng kêu kéo kẹt kẹt của ván gỗ.

Kỷ Vô Dịch nói: “Mọi người phản ứng thật nhanh a.”

Thượng Thước cười khỏ nói: “Giờ này phút này, ai ai cũng cảm thấy bất an, phản ứng đương nhiên nhanh. Nếu không phải sợ Lam Diễm Minh đã ở ngoài nhà trọ sắp đặt nhiều bẫy rập hơn, chúng ta đã ly khai từ lâu.”

Chung Vũ thấy bọn họ đều bất động, hỏi: “Chúng ta không ra ngoài?”

Kỷ Vô Dịch nói: “Thông thường ngư ông đều chờ trai cò chết hết rồi mới đi thu hoạch.”

Véo!

Một mũi tên từ ngoài cửa sổ bay vào.

Chung Vũ tiện tay nắm một cái, bắt lấy đuôi mũi tên.

Thượng Thước nói: “Tựa hồ, chúng ta là cò, không phải ngư ông.”

.

Kỷ Vô Dịch nói: “Lần sau xuất môn nhất định phải nhớ kỹ mang nón mặc áo tơi, vác cần câu cá!” Để xem như thế còn ai nhận sai nữa không.

Trở ra cửa, phát hiện Viên Ngạo Sách đang đi tới.

“A Sách, người tới đón ta sao?” Kỷ Vô Dịch hài lòng nhào qua.

Thân ảnh Viên Ngạo Sách chợt lóe, xách ở sau cổ y nói: “Nhà trọ rất tối, nên trong tất cả các gian phòng đều bị đánh tắt.”

Phảng phất như xác minh lời hấn nói, ngọn nến cuối cùng trong phòng Thượng Thước trong cũng bị bóng một mũi tên dập tắt.

Cửa sổ ở hành lang hai bên chẳng biết đã bị người dùng ván gỗ chặn từ thuở nào, ánh trăng không chiếu vào được, bốn phía tối om một mảnh. Lúc này bất kể là đi xốc lên mấy tấm ván đó hay trở về gian phòng có nền kia cũng đều rất nguy hiểm.

“A Sách, người nên nói sớm một chút.” Kỷ Vô Dịch lên lút nắm tay áo hấn.

Viên Ngạo Sách buông cổ áo trong tay ra, mặc y lôi kéo. Bởi vì động tác nhấc cổ áo từ sau thế này rất mệt.

Thượng Thước nói: “E rằng lần này Lam Diễm Minh chuẩn bị ứng trung tróc miết [2] rồi.”

Viên Ngạo Sách cảm thấy trong bóng tối Kỷ Vô Dịch đang lôi kéo tay áo hấn hướng về phía trước.

“Môn chủ, người đi đâu?” Thượng Thước tuy rằng nghe không ra được tiếng bước chân của Viên Ngạo Sách, thế nhưng tiếng bước chân của Kỷ Vô Dịch thì rất dễ nhận ra.

Kỷ Vô Dịch không nói lời nào, chỉ lôi kéo tay áo Viên Ngạo Sách.

Thượng Thước và Chung Vũ chậm rãi hướng về phía bọn họ mà lần mò qua.

Viên Ngạo Sách cảm thấy tay áo bị giật càng lúc càng gấp, rốt cục thở dài, đem y ôm ngang lấy, trước khi Thượng Thước và Chung Vũ tới bên người, dựa theo ký ức trước đây đối với nhà trọ, hai ba bước chuyển xuống dưới lầu.

Dưới lầu lúc này chính là tinh phong huyết vũ, đánh nhau đánh đến tui bụi.

Viên Ngạo Sách ôm Kỷ Vô Dịch đi tới dưới cầu thang.

“Vì sao tách ra khỏi Thượng Thước và Chung Vũ?” Thanh âm của hấn vốn trong trẻo lại thanh lãnh, lúc này nghe càng như gió mát đêm thu, trong một mảnh kêu gào âm ĩ đặc biệt rõ ràng.

“Bởi vì.” Kỷ Vô Dịch ghé vào bên tai hấn nói, “Ta muốn ở riêng một mình với A Sách.”

Phanh.

Mông Kỷ Vô Dịch rơi xuống đất.

Đột nhiên hỏa quang chợt lóe.

Là ai đó lấy ra hỏa chiết tử [3], thế nhưng rất nhanh bị người dùng chưởng phong dập tắt.

Chỉ trong một lúc điện quang hỏa thạch [4] đó, Viên Ngạo Sách đã thấy rõ được tình thế trong đại đường.

Ngoại trừ bọn họ và Thượng Thước, Chung Vũ ra mọi người hầu như đều ở chỗ này, hơn nữa chiến trường một mảnh hỗn loạn. Nếu như hắn không nhìn lầm thì, đối thủ của Tôn Ngọc Lương là Trình Trùng Thành và Hoa Hoài Tú. Đối thủ của Đoan Mộc Hồi Xuân là đám đệ tử thiếu lâm, đối thủ của Phiên Tế Cảnh thì thật ra chính là.

“Làm sao vậy?” Kỷ Vô Định xoa xoa cái mông đứng lên.

“Lăng Vân không ở đây.”

“. Không nghĩ tới đường đường là chưởng môn phái Vũ Đường lúc thời khắc mấu chốt lại bỏ trốn mất.”

Viên Ngạo Sách nói: “Nếu bỏ trốn thì được rồi. Chỉ sợ là hắn đi bỏ mạng thôi.”

Kỷ Vô Định nói: “Đoan Mộc Hồi Xuân thắng.”

“Cái gì?”

“Hiệp thứ nhất của Đoan Mộc Hồi Xuân và Lăng Vân đạo trưởng a.”

“.” Hắn vì sao lúc nào cũng học mãi không thông minh cứ muốn đi lý giải suy nghĩ trong đầu Kỷ Vô Định chứ?

Viên Ngạo Sách yên lặng nhắc y lên, chọn một hướng khác mà đi.

“A Sách.” Kỷ Vô Định trở tay chăm chú nắm lấy hắn, “Người muốn dẫn ta bỏ trốn hả?”

“Muốn bị diệt khẩu không?”

“Đi cùng với diệt khẩu là đã biết một bí mật nào đó.” Kỷ Vô Định nói, “Lẽ nào A Sách muốn dẫn ta bỏ trốn là một bí mật? Lẽ nào đây là sự thật?”

Âm thanh Viên Ngạo Sách trong bóng đêm âm trầm trầm, “Nếu như ngại một kẻ quá ồn ào, muốn hắn câm miệng, cũng có thể diệt khẩu.”

“Mấy chuyện này, thông thường dùng miệng để chặn miệng tương đối tốt hơn?” Kỷ Vô Định trong ngưỡng ngừng, mang theo nồng đậm chờ mong. Trong chờ mong, lại mang theo chút vui thích nho nhỏ.

Viên Ngạo Sách đem miệng ngậm chặt thật chặt.

“Được rồi, A Sách, chúng ta giờ đi đâu?”

“Không biết.” Viên Ngạo Sách hạ giọng, “Nhắc chân.”

Kỷ Vô Định nghe lời nhắc chân lên, nhưng đầu ngón chân vẫn đá trúng vào thứ gì đó như là bậc cửa.

“Nếu ta đoán không nhầm, nơi này hẳn là thông phò.” Viên Ngạo Sách nói, “Trù phòng và đại môn đều bị ván cửa chặn, chỉ ở đây không có ván gỗ.”

“Vậy chứng minh cái gì?”

“Chứng minh là. một, có người tới đây trước một bước. Hai, có người muốn dẫn ai đó đi đường này. Bất kể là loại nào, ta đều cảm thấy rất hứng thú.”

Kỷ Vô Định nói: “Vậy là nói, chúng ta hiện tại rất có khả năng đang bước vào trong bẫy, hơn nữa bên cạnh còn có kẻ đang nhìn trộm?”

“Người sợ?” Viên Ngạo Sách chế giễu nói.

Kỷ Vô Định phiên muộn lăm bầm, “Rõ ràng là thật vất vả mới có cơ hội ở cùng một chỗ, ai.”

“.”

Kỷ Vô Định hướng bốn phía nhìn quanh một chút, bất quá vẫn là cái gì cũng nhìn không thấy. Lam Diễm Minh suy nghĩ chu đáo, ngay cả ở đây cũng lấp bằng mấy tấm ván gỗ. “Vậy rốt cuộc là có người hay không?”

“Không có.” Viên Ngạo Sách nói, “Chỉ ít, trong vòng năm trượng quanh ta, không có ai.”

[1] Đồng hành tương kị: những người giống nhau/cùng làm chung một nghề thì vừa giúp nhau lại vừa ghét nhau

[2] ứng trung tróc miết: bắt ba ba trong hồ – ra tay bắt địch khi địch không còn đường thoát

[3] hỏa chiết tử: thứ người xưa dùng để đánh lửa, hình như là một ống bên trong có bỏ than hồng thì phải =”=

[4] điện quang hỏa thạch: ánh điện và ánh lửa từ đá lửa – ý nói rất nhanh

39. Chương 38

Chương 38 – Hợp tác vô địch (nhị)

“Không có ai a. . . .” Trong bóng tối vang lên tiếng cười trộm của Kỷ Vô Định.

Viên Ngạo Sách lãnh tĩnh nói: “Là một nơi thật tốt để hủy thi diệt tích, còn dễ biến thành cô hồn dã quỷ nữa.”

Kỷ Vô Định chần chừ nói: “A Sách, ta đã lớn rồi, không sợ quỷ nữa. Thế nhưng nếu như người sợ, người có thể trốn sau lưng ta.”

Viên Ngạo Sách: “. . . .”

Kỷ Vô Định nắm lấy tay hắn chuyển một vòng, “Nếu như ở đây cái gì cũng không có. . . .”

“Chờ chút.” Viên Ngạo Sách đột nhiên kéo y lại.

“Làm sao vậy?”

Viên Ngạo Sách hướng phía giường di chuyển qua.

Vào cửa của đại thông pho hai bên đều là giường, có thể ngủ một loạt mười hai người.

Bàn tay hắn lúc này đang không ngừng ở trên mặt giường lục lọi.

“A Sách. Bảo tàng thường được giấu trong thâm sơn.” Kỷ Vô Định nói, “Phía dưới giường chiếu nhiều nhất là giấu gian phu thối.”

Xoát.

Ván giường bị đẩy ra, ánh sáng yếu ớt từ bên trong lộ ra ngoài.

Kỷ Vô Định ngăn người, thở dài nói: “Đầu năm nay gian phu cũng không nhiều như bảo tàng rồi.”

Viên Ngạo Sách hướng phía dưới dò xét một chút, sau đó thân thủ ôm lấy y, nhảy xuống dưới.

Kỷ Vô Định đem đầu chôn trong cổ hắn, ngọt ngào nói: “A Sách, kỳ thực độ cao thể này, ta vẫn có thể tự mình nhảy xuống.” Y võ công không tốt, nhưng cũng không phải là không biết.

Viên Ngạo Sách buông y ra, thản nhiên nói: “Ta chỉ sợ phía dưới có cơ quan, sợ dĩ phải tìm thứ gì đó đến để chặn ám khí.”

Kỷ Vô Định: “. . . .”

Thăm nghĩ rất lâu.

Kỷ Vô Định giật giật mũi, “A Sách, người có ngửi thấy được cái mùi gì đó không?”

“Lưu huỳnh và hùng hoàng.” Viên Ngạo Sách sắc mặt ngưng trọng.

Kỷ Vô Định vươn cổ ra, nửa ngày mới nói: “Lẽ nào nơi này có rắn?”

“Người ngay cả quỷ còn không sợ, lại sợ rắn?”

Kỷ Vô Định nói: “A Sách không sợ?”

Viên Ngạo Sách thiêu mi.

“Chúng ta đúng là trời sinh một đôi. Cứ vậy đi, quỷ tới, ta ngăn. Rắn tới, người chặn.”

Viên Ngạo Sách nói: “Chúng ta nếu không gặp được quỷ thì sao? Vẫn ta chặn?”

Kỷ Vô Định suy nghĩ một chút nói: “A Sách, người có thể không đi về phía có rắn mà.”

Viên Ngạo Sách đột nhiên làm một động tác suýt, sau đó thân thủ ôm lấy y, đem đầu y ấn vào trong ngực, khiến y tận lực không phát sinh ra tiếng hít thở.

Phía trước, ánh sáng càng ngày càng rõ, mơ hồ còn có thể nghe thấy trong tiếng gió thổi có tiếng phát tay áo và tiếng múa kiếm.

Bất quá hai bên giao chiến hiển nhiên không muốn để người khác phát hiện, bởi vậy ai cũng không có mở miệng.

Viên Ngạo Sách thi triển khinh công, rón rén lướt qua bên đó.

Phần cuối của địa đạo là một căn phòng nhỏ bằng đá hình vuông.

Trong thạch thất, năm người mặc trang phục màu đen đang vây công Lăng Vân đạo trưởng.

Bị mặt của hai hắc y nhân đã bị Lăng Vân đạo trưởng giật xuống.

Kỷ Vô Định và Viên Ngạo Sách đều nhận ra đó chính là phu khuân vác lúc trước tới tìm nơi ngủ trọ thì, ngồi ở khách trạm đại đường.

Tuy rằng hô hấp và bước chân của Viên Ngạo Sách đều nhỏ đến mức không thể nghe thấy, thế nhưng hắc y nhân vẫn chưa từng che giấu thân ảnh, mà lại đem Kỷ Vô Định buông xuống, cùng nhau đứng ở cửa. Thế nên Lăng Vân đạo trưởng và hắc y nhân rất nhanh liền phát hiện ra hành tung của bọn họ.

Hắc y nhân nhìn thấy bọn họ tất nhiên là cực kỳ hoảng sợ, thần tình của Lăng Vân đạo trưởng cũng có chút kỳ quái.

“Viên tiên sinh, mau tới giúp ta bắt đám tặc tử Lam Diễm Minh này!” Lăng Vân đạo trưởng phản ứng cực nhanh.

Trong đó một hắc y nhân vóc người cao to đột nhiên cười lạnh nói: “Hanh hanh. Giờ có người tới, người có muốn giết bọn ta diệt khẩu cũng không thể rồi. Lẽ nào người thực sự không sợ ta đem bí mật của người tiết lộ ra ngoài?”

Lăng Vân đạo trưởng nghe vậy cười nói: “Tuy người đã tới rồi, thế nhưng người hẳn là biết Viên tiên sinh là ai chứ?”

Viên Ngạo Sách và Kỷ Vô Định tuy nhìn không thấy được phản ứng của hắc y nhân cao to kia sau khi nghe câu nói đó, thế nhưng xem ra sắc mặt của hai hắc y nhân đã bị lộ diện có chút xấu xí.

Lăng Vân đạo trưởng nói: “Bất kể thế nào, bản đạo hôm nay cũng không thể giữ các người lại được. Người nếu nói ra, coi như là giúp bản đạo thấy lại ánh mặt trời, bản đạo ngược lại còn phải cảm tạ người.”

Quả nhiên, hắc y nhân nghe xong mấy lời ấy đều giống như đám trai hèn, đem miệng ngậm lại thật chặt.

Kỷ Vô Định thật rất muốn biết bí mật đó ra sao, thế nhưng xem sắc mặt của Lăng Vân đạo trưởng và Viên Ngạo Sách, lại nuốt trở vào.

Lăng Vân đạo trưởng thấy Viên Ngạo Sách chỉ ở bên không giúp đỡ, cũng không giận, chỉ là vững vàng, liều mạng công kích hai hắc y nhân đã không còn mặt nạ.

Viên Ngạo Sách vừa nhìn liền biết trong năm người thì hai người kia thân thủ kém nhất, Lăng Vân đạo trưởng đương nhiên là muốn tiêu diệt từng phần.

Ý niệm này mới xuất hiện trong đầu hắn, dọc theo trường kiếm của Lăng Vân đạo trưởng đã có một vết đỏ.

Một trong hai hắc y nhân lộ diện bị hắn một kiếm xuyên tim, không đợi hắc y nhân kinh sợ, hắn đã trở tay một kiếm, lại đem hắc y nhân đã lộ diện kia giải quyết luôn.

Năm hắc y nhân còn không phải là đối thủ của hắn, chỉ còn lại ba đương nhiên không thành vấn đề, huống chi bên cạnh còn có ma giáo Âm tôn cùng Huy Hoàng Môn môn chủ đang nhìn chăm chăm.

Hắc y nhân cao to kia bỗng cười ha ha nói: “Khá lắm Lăng Vân đạo trưởng, thiếu chút nữa thì bị người lừa! Người nói không sai, Viên Ngạo Sách nếu biết, không những không giết người, còn có thể giúp người chu toàn. Thế nhưng đừng quên, giờ ở chỗ này còn có một Kỳ Vô Định!”

Kỳ Vô Định nghe thấy mình bị điểm danh, lập tức tinh thần rung lên, “Ân, ta đây này.”

“Kỳ đại môn chủ, người có muốn biết một chuyện mà Vũ Dương chương môn này không thể để người biết. . . . một đại bí mật không a?” Công kích của Lăng Vân đạo trưởng càng lúc càng sắc bén. Mặc dù hai hắc y nhân trợ giúp, thế nhưng hắn vẫn như cũ bị tấn công đến luống cuống tay chân, không rảnh để phân tâm nói.

Kỳ Vô Định ở bên sốt ruột.

Nói bí mật thì cứ nói bí mật đi, hà tất nói bí mật còn phải thêm nhiều lời đạo đầu thế làm gì? Giờ thì hay rồi, cái gì bí mật cũng nói không được rồi.

Y nhện không được quay đầu xem Viên Ngạo Sách, hy vọng nể mặt bí mật, hắn có thể xuất thủ lưu lại một hơi thở cho hắc y nhân, chỉ ít để người kia đem bí mật nói ra xong rồi mới chết. Thế nhưng về mặt Viên Ngạo Sách như đã dự tính trước, phẳng phất như đã định ra kế sách, tùy thời có thể ra chiêu quyết thắng thiên lý (chiêu cuối).

Lăng Vân đạo trưởng dưới chân trượt một cái, kiếm thế đột nhiên chậm lại, lộ ra một sơ hở.

Hắc y nhân đâu thể buông tha.

Hắc y nhân cao to vừa muốn kêu lên không ổn, liền thấy Lăng Vân đạo trưởng giữa đường biến chiêu, hóa kẻ hở thành bẫy rập, một kiếm đảo qua cổ hai người, một cổ tác khí hướng hắn công tới. Lúc này hắc y nhân cao to biết mình tuyệt không gặp may rồi, dứt khoát vừa dùng sát chiêu để ngọc thạch câu phần (ngọc đá cùng nát), vừa gọi to: “Kỳ thực Lăng Vân đạo trưởng chính là. . . .”

Lăng Vân đạo trưởng kéo ra một đóa kiếm hoa, từ nụ hoa trước cổ hắc y nhân cao to, theo cổ sau hắn tách ra.

Kiểm hoa lóe lên lập tức mất mạng, hậu quả chính là huyết hoa văng khắp nơi.

Lăng Vân đạo trưởng thu kiếm nói: “Chậm trễ hai vị rồi.”

Kỳ Vô Định nói: “Nếu như ta hỏi người, bí mật kia là gì, người sẽ nói cho ta biết chứ?”

Lăng Vân đạo trưởng mỉm cười nói: “Nếu đã là bí mật, tất nhiên là không nói tốt hơn.”

Kỳ Vô Định thở dài, con mắt đảo qua bao tải chông chắt trong góc thạch thất: “Đây là cái gì?”

“Lưu huỳnh, hùng hoàng, tiêu thạch (mấy chất cháy gây nổ).” Lăng Vân đạo trưởng nói, “Bản đạo là một đường theo bọn hắn đến đây. Nghĩ lại, bọn họ vốn là định dùng chúng để khiến chúng ta chôn thân nơi biển lửa.”

Viên Ngạo Sách nói: “Người theo bọn hắn vào đây từ lúc nào?”

“Vừa.” Lăng Vân đạo trưởng đáp rất nhanh.

Viên Ngạo Sách nói: “Lúc Lam Diễm Minh phát động tiến công?”

Lăng Vân đạo trưởng vuốt râu gật đầu nói: “Không sai. Bần đạo chính là nghe thấy động tĩnh bên ngoài, mới xuống lầu xem, vừa lúc thấy bọn họ đi vào đây, liền một đường theo xuống.”

Viên Ngạo Sách nói: “Bên ngoài đã giơ tay không thấy ngón, người cư nhiên còn có thể thấy bọn họ, còn một đường theo xuống tận đây, thật sự là hỏa nhãn kim tinh a.”

Lăng Vân đạo trưởng nói: “Bọn họ lúc đó đang cầm nến trên tay để soi đường.”

Kỷ Vô Dịch nói: “Ý của đạo trưởng là nói, người khác đều trốn trong bóng tối, chỉ mình bọn họ cầm nến đi tới đi lui?”

Viên Ngạo Sách cười lạnh nói: “Chắc là mấy tên bọn họ đều chán sống cả, thế nên muốn làm cái bia sống.”

Lăng Vân đạo trưởng trầm mặc. Lúc hắn bịa chuyện của Kỷ Vô Dịch thì thiên y vô phòng, một là vì không ai hoài nghi hắn, khiến hắn bình tĩnh, hai là vì khi đó hắn là người đứng xem, mắt nhìn tám hướng, tự nhiên là xuôi chèo mát mái. Thế nhưng đến phiên bản thân thì không khỏi có chút có tật giật mình, tâm phiền ý loạn, khiến kẻ hở chổng chất.

Viên Ngạo Sách nói: “Người hắn là không phải theo bọn họ xuống đây, mà là đáp ứng lời mời bọn họ nên mới đến.”

Lăng Vân đạo trưởng nói: “Bần đạo tại sao phải đáp ứng lời mời của bọn họ chứ?”

“Bởi vì bí mật.” Kỷ Vô Dịch chen miệng vào.

Lăng Vân đạo trưởng nói: “Thôi được. Bần đạo đích xác có bí mật bị bọn họ nắm trong tay, bọn họ muốn dùng nó để áp chế, khiến bần đạo trở thành nanh vuốt của Lam Diễm Minh. Bần đạo đã là Vũ Đương chương môn, lại được đồng đạo vô cùng tín nhiệm, tự nhiên không theo. Về phần giết người diệt khẩu,” hắn mỉm cười, cũng không vội vàng không nóng nảy, không xấu hổ không buồn phiền nói, “Chẳng lẽ không phải là chuyện thường tình? Huống chi bọn họ thật có ý định hỏa thiêu nhà trọ, bần đạo dù không có bí mật bị bọn họ nắm trong tay, cũng sẽ không giữ bọn họ lại.”

Nếu đã giấu giếm không được, hắn cứ trực tiếp nói ra thôi, mồm miệng cũng khôi phục lại tiêu chuẩn trước kia.

Viên Ngạo Sách nói: “Người không theo, không phải vì người là Vũ Đương chương môn, được đồng đạo vô cùng tín nhiệm chứ?”

Lăng Vân đạo trưởng đặc biệt có thâm ý nhìn hắn, “Viên tiên sinh nếu đã biết, sao không thay bần đạo giữ bí mật?”

Viên Ngạo Sách bĩu môi nói: “Lý do?”

Lăng Vân đạo trưởng sờ sờ râu mép. “Nể mặt tuổi tác của bần đạo?”

Kỷ Vô Dịch nói: “Năm tên vừa chết, tuổi cộng lại lớn hơn người.”

Lăng Vân đạo trưởng cười khở nói: “Kỷ môn chủ hà tất phải bỏ đá xuống giếng?”

Kỷ Vô Dịch ngửa đầu thở dài nói: “Bởi vì, ta cũng là người, ta cũng hiểu kỳ a.”

Lăng Vân đạo trưởng nói: “Đôi khi quá mức hiểu kỳ cũng không phải là chuyện tốt.”

Kỷ Vô Dịch nói: “Một người sống trên đời nếu chỉ làm chuyện tốt, vậy cùng cái xác không hồn có gì khác nhau?”

Lăng Vân đạo trưởng: “.”

Viên Ngạo Sách rót cuộc mở miệng nói: “Bên ngoài còn đang đánh rất náo nhiệt, Vũ Đương chương môn không đi giúp đỡ?”

Lời ấy tương đương với việc đồng ý thay hắn giữ bí mật.

Lăng Vân đạo trưởng thở ra, vội vã đáp ứng, “Đương nhiên đương nhiên.” Nói, hắn cũng thực sự không hề nghi ngờ mà xoay người đi ra ngoài. Làm một cái tiêu sái như gió, hào hiệp như mây.

Viên Ngạo Sách quay đầu nhìn Kỷ Vô Định, “Người thực sự không biết bí mật là cái. . . .”

“A Sách.” Kỷ Vô Định đang ngồi trên một chân mà sờ thi thể, “Ngực của hần thật là rắn chắc, sờ lên thật tốt.”

“. . . .”

“May là sờ sớm, vẫn còn ấm áp.” Tay y lại ở trên thi thể lưu luyến một chút.

“. . . .” Viên Ngạo Sách xoay người ra ngoài.

“A Sách chờ ta.” Kỷ Vô Định vội vã đứng lên, chạy theo sau muốn kéo tay hần, lại bị hần né tránh. Y đáng thương nói: “A Sách, người không ôm ta, ta không lên được.”

“Người không phải vừa nói là được sao?”

“Đi xuống với đi lên không giống nhau.”

Mày Viên Ngạo Sách giật một cái, “Không lên được cũng không sao, dù gì thì vẫn có ngực rắn chắc cho người dựa vào.”

40. Chương 39

Chương 39 – Hợp tác vô địch (tam)

Viên Ngạo Sách và Kỷ Vô Định hai người dây dây dưa dưa từ mật đạo đi lên, tiếng đánh nhau phía trên đã ngừng, thể nhưng tiếng bước chân vẫn rất mất trật tự. Thỉnh thoảng còn có thể nghe thấy mấy tiếng ngượng ngùng xin lỗi.

Ánh nền từ hướng đại đường chiếu đến, vừa vặn thành một khối nhỏ trước cửa thông phô.

Kỷ Vô Định kéo tay áo Viên Ngạo Sách, nói: “A Sách, chúng ta sẽ không cứ thế mà ra đó chứ?”

Viên Ngạo Sách thiêu mi hỏi: “Vì sao?”

“Bởi vì bên ngoài nhất định có rất nhiều thi thể.”

“Người sợ thi thể?” Trong mắt Viên Ngạo Sách viết rõ không tin.

Kỷ Vô Định lắc đầu nói: “Ta không sợ thi thể. Nhưng ta sợ bọn họ thiếu người khiêng thi thể.”

...

Viên Ngạo Sách nằm lại xuống thông phô.

Chờ lúc Thượng Thước và Chung Vũ tìm được bọn họ, bọn họ đang nằm cùng một chỗ ngủ ngon lành.

Một chân Kỷ Vô Định kê sát bên cạnh chân Viên Ngạo Sách, tay chăm chú nắm lấy tay áo hần.

Thượng Thước mất mũi giật một cái, tiến lên một bước nhỏ giọng nói: “Môn chủ.”

Viên Ngạo Sách mở mắt, lạnh lùng nhìn hần.

Thượng Thước không cam lòng tỏ ra yếu thế mà nhìn lại.

Hai người dùng mắt giao chiến hồi lâu, Thượng Thước nhin không được chớp mắt trước một cái. Vì vậy sát khí ngưng lại, thua.

Viên Ngạo Sách lần nữa nhắm mắt lại ngủ.

Kỷ Vô Định khước miệng hơi giường lên, thần tình hạnh phúc không gì sánh được.

Thượng Thước hướng Chung Vũ nhìn lướt qua, miệng hướng phía sàng hất hất.

Chung Vũ quay đầu nhìn tường.

...

Hoạn nạn kiến chân tình, nhật cửu kiến nhân tâm [1] a!

Thượng Thước trừng mắt nhìn bóng lưng hần hồi lâu, thấy hần không hề có dấu hiệu hồi tâm chuyển ý, bất đắc dĩ đành tự mình cúi đầu suy tư. Qua một lúc, hần bỗng nhiên ngẩng đầu, dùng quạt đánh vào lòng bàn tay nói: “Môn chủ, người tè ra quần rồi.”

...

Chung Vũ yên lặng đi ra ngoài.

Viên Ngạo Sách lấy tay vuốt vuốt mặt, sau đó ngồi dậy.

Kỷ Vô Địch cũng đứng dậy, bắt quá con mắt y vẫn lấp lánh hữu thần nhìn Thượng Thước.

Thượng Thước cười gượng, “Ta chỉ là nói giỡn một câu không hại đến ai thôi mà.”

Đầu Viên Ngạo Sách cúi xuống càng thấp hơn, vai hơi co giật.

Kỷ Vô Địch lãnh tĩnh nói: “A Thượng, lát nữa người giúp ta giặt quần.”

Chỉ là giặt quần thôi, không phải là chuyện lớn. Thượng Thước lơ đãng.

“Nhất định phải tẩy ra nước tiểu nha. Nếu không không tính là đã giặt sạch.” Kỷ Vô Địch cười đến thập phần ngây thơ.

Thượng Thước thấy lưng mình phát lạnh, thông thường lúc Kỷ đại môn chủ cười như thế, là coi như có kẻ sắp xui xẻo rồi. Trong thời khắc mấu chốt này, hần không khỏi lại nghĩ đến tên không có nghĩa khí nào đó, vứt bỏ hần ở đây mà chạy trước.

“Thi thể bên ngoài xử lý xong rồi?” Viên Ngạo Sách mở miệng hỏi.

“Các môn các phái đã đem thi thể của môn hạ mình nhận về rồi. Giờ đang thương thảo việc khởi hành.” Thượng Thước âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Đối với Viên Ngạo Sách, tâm tình của hần rất phức tạp.

Nếu như Viên Ngạo Sách là nữ, thì dù có là ma giáo Âm tôn, hần cũng sẽ gơ cả hai tay hai chân tán thành môn chủ lấy người này. Vì trên thế giới này, ngoại trừ Kỷ lão môn chủ ra, đây là người duy nhất khiến Kỷ đại môn chủ ngoan ngoãn nghe lời.

Đáng tiếc lại là nam.

Chỉ riêng một cái đó, khiến hần bất luận thế nào cũng không thể tiếp thu.

Kỷ Vô Địch ngáp một cái nói: “Thế nhưng trời còn chưa sáng.”

Thượng Thước nói: “Xảy ra nhiều chuyện như vậy, chương môn các phái đều đề nghị sớm lên đường.”

Viên Ngạo Sách nói: “Bên ngoài có lẽ còn nhiều bầy rập.”

“Bởi vậy Lăng Vân đạo trưởng đề nghị, chia ra hành động, để bảo tồn thực lực.” Thượng Thước nói, “Đạo trưởng còn muốn viết thư cho đồng đạo vô lâm ven đường tới tiếp viện.”

Kỷ Vô Địch nhảy dựng lên nói: “Chia ra thật tốt, ta muốn cùng A Sách một tổ.”

Thượng Thước mỉm cười nói: “Chúng ta đương nhiên là một tổ.”

“Không phải, ta nói chính là, chỉ mình ta và A Sách một tổ.”

“...” Thượng Thước đau thương nói, “Môn chủ, lẽ nào người quyết định vứt bỏ bọn ta sao?”

Kỷ Vô Địch thở dài nói: “A Thượng, vai bi tình thế này không thích hợp với người.”

“Vậy chứ ta đây nên làm thế nào?”

“Tiêu sái phe phẩy cây quạt, sau đó ngửa đầu mỉm cười nói: ‘Một mình rất tốt rất tốt, kỳ thực ta đã nhìn trộm thân thể A Chung từ lâu rồi.’”

Thượng Thước: “...”

Đoàn người Kỷ Vô Dịch xuất môn.

Mọi người đang tập trung trong đại đường thành từng vòng từng vòng mà khe khẽ nói nhỏ.

Lăng Vân đạo trưởng thấy Kỷ Vô Dịch và Viên Ngạo Sách đi ra, lập tức tiến lên mỉm cười nói: “Kỷ môn chủ chính là thủ lĩnh của lần hành động này, chuyện này vẫn là do hần định đoạt.” Vì thế, hần lại đem chuyện mọi người chuẩn bị phân ra mà đi nói một lần.

Tuy rằng trước đã nghe Thượng Thước đề cập qua, thế nhưng lần này nghe lại, biểu hiện của Kỷ Vô Dịch vẫn là thập phần chăm chú, “Thì ra là thế.”

“Kỷ môn chủ thấy thế nào?” Dáng cười của Lăng Vân đạo trưởng vẫn trước sau như một, phẳng phất chuyện mật đạo chưa bao giờ phát sinh.

Kỷ Vô Dịch nói: “Ta cũng hiểu được đây là thượng sách.”

“Vậy Kỷ môn chủ chuẩn bị phân tổ thế nào?”

Đây là trọng điểm mà mọi người thảo luận.

Đại đa số mọi người đều đề nghị mỗi môn phái thành một tổ, còn lại ít người như Thanh Thành, Cửu Hoa thì nhập lại thành một tổ. Bất quá Lăng Vân đạo trưởng không hy vọng các phái tan rã, như vậy mới bảo tồn được thực lực của các phái.

Hai loại ý kiến này có lợi có hại, nhất thời giằng co mãi. Sở dĩ lúc này bọn họ đều ánh mắt trông mong nhìn về phía Kỷ Vô Dịch.

Kỷ Vô Dịch trầm ngâm nói: “Không bằng... Ta và A Sách một tổ.”

Đám Lăng Vân đạo trưởng đợi cả nửa ngày, cũng không đợi được nửa câu sau của y, đành phải truy vấn: “Kế tiếp thì sao?”

Kỷ Vô Dịch nói: “Bốc thăm.”

...

Tôn Ngọc Lương thiếu chút nữa nhảy dựng lên, Phương Thu Thủy sớm đã có sở liệu nên đề hần xuống lại.

Lăng Vân đạo trưởng ho khan nói: “Nếu Kỷ môn chủ đồng ý chia ra, vậy chúng ta liền thương lượng cách chia ra. Theo bản đạo thấy, ngay cả khi chia ra, nhân số cũng không nên quá ít, tránh để Lam Diễm Minh nhân đó tấn công.”

Những người khác gật đầu nói phải.

Đoan Mộc Hồi Xuân nói: “Đạo trưởng nói đúng. Chỉ là chia ra còn có một chỗ tốt, đó là xé chắn thành lẻ, che mắt người khác, nếu số người quá nhiều, e rằng còn không bằng mọi người cùng đi.”

Những người khác lại thấy có lý.

Lăng Vân đạo trưởng nhìn về phía Kỷ Vô Dịch nói: “Chẳng hay Kỷ môn chủ cho rằng nên bao nhiêu người một tổ?”

...

Kỷ Vô Dịch vươn ngón tay nói: “Hai người.”

Lăng Vân đạo trưởng kề sát vào y, nhỏ giọng hỏi, “Chẳng lẽ Kỷ môn chủ là vì muốn tiện ở chung với Viên tiên sinh?”

Kỷ Vô Dịch nói: “Đương nhiên.”

“Thế nhưng lúc này Lam Diễm Minh đang hung hăng ngang ngược, vẫn là lấy đại cục làm trọng tốt hơn.”

Kỷ Vô Địch đột nhiên thay đổi trọng tâm câu chuyện hỏi: “Người biết ta vì sao đáp ứng người tới đây làm bìa ngấm không?”

Lăng Vân đạo trưởng đương nhiên sẽ không cho rằng y có tinh thần hi sinh cái tôi, hoàn thành tập thể, bởi vậy rất trực tiếp hỏi thăm: “Khiêu chiến thư của Lam Diễm Minh?”

“Đều không phải.” Kỷ Vô Địch thâm trầm nói, “Là để tiện lấy việc công làm chuyện tư.”

“...”

Đoan Mộc Hồi Xuân nói: “Chẳng hay Kỷ môn chủ và Lăng Vân đạo trưởng thương lượng thế nào rồi?” Ngừ khí hần như có chút bất mãn việc Kỷ Vô Địch và Lăng Vân trưởng trước mặt mọi người làm trò châu đầu ghé tai.

Lăng Vân đạo trưởng nói: “Ý tứ của Kỷ môn chủ là, các tổ không cần phải giống nhau. Võ công có cao có thấp, kinh nghiệm có ít có nhiều, thay vì cứ cố mà định ra nhân số, còn chẳng bằng... chúng ta chọn ra mấy tổ, mọi người chọn tổ liền được.”

Mọi người tính toán lại, đều thấy cách này rất tốt.

Kỷ Vô Địch lấy địa vị môn chủ ép buộc Thượng Thước và Chung Vũ phải đi tổ khác xong, rất hưng phấn đáp ứng luôn. Bởi y và Viên Ngạo Sách đều nghĩ không ra có ai lại suy nghĩ không thông mà chui vào tổ bọn họ.

Nhưng sự thực chứng minh, trên đời này không chỉ có người suy nghĩ không thông, còn có người suy nghĩ không tới nữa.

Kỷ Vô Địch nhìn mấy tên mà Lăng Vân đạo trưởng thống kê xong, buồn bực nói: “Đoan Mộc Hồi Xuân? Phiền Tế Cảnh... Hoa Hoài Tú?” Một người cũng thôi đi, vì sao lại là ba chứ?

Lăng Vân vừa nói vừa cười: “Đều là thiếu niên anh hùng, chắc chắn Kỷ môn chủ đi chung với bọn họ sẽ thập phần vui vẻ.”

Lúc thấy tên Hoa Hoài Tú thì, khóe miệng Kỷ Vô Địch lảng lảng hướng phía trước liệng ra một chút, nhưng rất nhanh lại hạ xuống nói: “Kỳ thực, ta đại đa số thời gian, đều không háo sắc.”

Lăng Vân đạo trưởng: “...” Thiếu niên anh hùng cùng háo sắc thì liên quan gì với nhau?

Viên Ngạo Sách chờ Lăng Vân đạo trưởng bỏ đi xong, mới cười lạnh nói: “Đại đa số thời gian đều không háo sắc?”

Kỷ Vô Địch lập tức trấn an nói: “A Sách, người yên tâm. Tuy rằng ta đại đa số thời gian đều không háo sắc, thế nhưng chỉ cần người muốn, ta đều sẽ thỏa mãn người.”

“...”

“Ta biết A Sách là đang tuổi khí huyết phương cương.” Kỷ Vô Địch ngượng ngùng lắc lắc tay áo.

“...”

Thượng Thước và Chung Vũ đều chọn tổ của Lăng Vân đạo trưởng. Dù vậy, Thượng Thước vẫn thập phần lo lắng mà dặn dò Kỷ Vô Địch mãi.

“Viên tiên sinh tuy võ công cao cường, nhưng tính cách âm tình bất định. Hẳn dù sao cũng là ma giáo Âm tôn, môn chủ dù có tín nhiệm, cũng nên có hạn độ. Còn có Đoan Mộc Mộ Dung của Tê Hà sơn trang cũng thập phần kỳ hoặc, môn chủ cũng phải đề phòng hẩn nhiều hơn. Về phần Phiền Tế Cảnh và Hoa Hoài Tú, tuy rằng giờ còn chưa nhìn ra cái gì, nhưng bọn hẩn một người là tân tú của Cửu Hoa, một người là truyền nhân của Hoa gia, cũng tuyệt không phải là vật trong ao. Bọn họ lại là biểu huỳnh đệ, nếu bọn hẩn liên thủ...” (anh thật giống gà mẹ ==)

“A Thượng.” Kỷ Vô Địch hạ thấp mặt nói, “Vì sao người nói lâu như thế, cũng không có khen ta chứ?”

Thượng Thước yên lặng nhìn y hồi lâu, mới thở dài nói: “Câu cuối cùng, dù bọn họ sau này có chỗ nào không phải, môn chủ cũng phải ngàn vạn lần để ý đến thể lực sau lưng bọn họ, không nên làm quá.”

Kỷ Vô Dịch nói: “A Thượng, người xác định câu này là đang khen ta?”

Thượng Thước gật đầu nói: “Ta rất xác định.”

Kỷ Vô Dịch phì cười thở dài, “Ta đây nếu không làm chút chuyện quá phận, chẳng phải rất có lỗi với lời khen của người sao?”

Thượng Thước nói: “... Môn chủ, ta có thể thu hồi lại câu kia không?”

“Ý người là, ta nhất định phải làm ra chuyện, mới có thể nhận được lời khen của người?” Kỷ Vô Dịch càng phì cười hơn.

...

Thượng Thước nhìn khuôn mặt Đoan Mộc Hồi Xuân, Hoa Hoài Tú và Phiền Tế Cảnh vẫn như cũ vô tri mà bình tĩnh, yên lặng sấm hối.

Phân tổ xong, mọi người quyết định từng nhóm ra đi.

Mấy người Lăng Vân đạo trưởng, Thượng Thước và Chung Vũ là nhóm đầu tiên.

Việc này khiến kế hoạch len lén theo sau Kỷ Vô Dịch để chiếu ứng của Thượng Thước và Chung Vũ bị sinh non.

Kỷ Vô Dịch đứng ở cửa, nhìn bóng Thượng Thước bước một bước lại quay đầu ba lần, xúc động nói: “A Thượng!”

Thượng Thước nhàn tình sáng lên, dừng lại cước bộ, chuẩn bị chỉ cần y nói một câu trở về đi, là lập tức xoay người chạy trở về.

“Người quên để lại ngân phiếu cho ta rồi.”

“...”

Kỷ Vô Dịch là nhóm thứ ba.

Lăng Vân đạo trưởng đặc biệt để lại năm con ngựa cho bọn hắn thay vì đi bộ.

Kỷ Vô Dịch nhìn ngựa thở dài.

Phiền Tế Cảnh hiếu kỳ hỏi: “Kỷ môn chủ vì sao thở dài?”

Kỷ Vô Dịch nói: “Nếu chỉ có bốn con thì tốt rồi.”

Phiền Tế Cảnh nói: “Vì sao?”

Viên Ngạo Sách đột nhiên đáp lại: “Vì hắn thích chạy theo sau móng ngựa.”

...

Phiền Tế Cảnh bội phục nói: “Kỷ môn chủ không hổ là Kỷ môn chủ. Dù trong thời khắc khó khăn như vậy, nhưng lúc nào cũng không quên chăm chỉ luyện công. So sánh với Kỷ môn chủ, Tế Cảnh thật sự xấu hổ.”

Kỷ Vô Dịch thu lại tâm tình, làm như thật đáp: “Có thể học được gì đó là tốt rồi.”

Viên Ngạo Sách: “...” Đây là cảnh giới mới của sự vô sỉ.

[1] hoạn nạn kiến chân tình, nhật cửu kiến nhân tâm: gặp nạn biết chân tình, ở lâu thấy nhân tâm

41. Chương 40

Chương 40 – Hợp tác vô địch (tứ)

Đoàn người ra đi, hoàn toàn bình an vô sự.

Kỷ Vô Địch buồn chán đánh một cái ngáp, cả người lung lay sắp đổ, nếu không phải Viên Ngạo Sách ở bên cạnh thường kéo y một cái, y đã sớm rớt xuống rồi.

So với y, càng thống khổ hơn chính là Hoa Hoài Tú. Hắn từ nhỏ đến lớn, bất kể đi đâu, đều là tiền hô hậu ủng, tới tở thành đàn, thế nhưng lần này để được thêm vào tổ của Kỷ Vô Địch, tùy tùng của hắn và Đoàn Mộc Hồi Xuân đều không có theo tới.

Bởi vì Kỷ Vô Địch nói người càng ít càng tốt.

Đoàn Mộc Hồi Xuân nhưng thật ra thích ứng rất tốt, dọc đường ngắm cảnh, rất nhõm nhõ.

Viên Ngạo Sách đột nhiên ‘di’ một tiếng.

Kỷ Vô Địch cùng hắn ở gần nhau nhất, lập tức tỉnh táo lại nói: “Có giường rồi sao?”

“Không phải giường, là người.” Viên Ngạo Sách nói, “Ta nghe thấy tiếng vó ngựa.”

Qua khoảng thời gian chừng nửa chén trà nhỏ, mọi người nghe được tiếng vó ngựa lục tục truyền đến.

Hoa Hoài Tú và Đoàn Mộc Hồi Xuân đối với võ công của Viên Ngạo Sách đều âm thầm hoảng sợ.

Phiền Tế Cảnh trông về phía xa nói: “Lá cờ đỏ, hình như là tiêu kỳ (cờ của tiêu cục).”

“Là cờ của Định Viễn tiêu cục.” Đoàn Mộc Hồi Xuân nói. “Phía trước là An Khang, rất gần với Định Viễn tiêu cục ở Tây kinh, gặp phải bọn họ cũng là tất nhiên.”

Hoa Hoài Tú nhíu nhíu mày nói: “Chúng ta lánh đi được không?”

Đoàn Mộc Hồi Xuân nói: “Chúng ta nếu thấy được bọn họ, bọn họ tất nhiên cũng thấy được chúng ta. Lúc này lánh đi, rất khó.”

Phần giữa đôi mày của Hoa Hoài Tú càng lúc nhăn càng chặt.

Kỷ Vô Địch đối Viên Ngạo Sách nói: “Người đoán hắn là nợ tình hay là nợ tiền?”

Viên Ngạo Sách không chút nghĩ ngợi trả lời: “Nợ tình.”

Kỷ Vô Địch cười nói: “Ta cũng nghĩ thế. A Sách, tìm chúng ta đúng là có linh tê nhất điểm thông a!”

Bọn họ xưa nay nói chuyện đều không coi ai ra gì, sở dĩ bọn người Hoa Hoài Tú đều nghe được nhất thanh nhị sở.

Trên mặt Hoa Hoài Tú nhất thời có vài phần không duyệt, thế nhưng rất nhanh đè ép xuống lại. Hoa gia giỏi nhất là tính toán, chỉ chút chuyện nhỏ như vậy mà đắc tội với Huy Hoàng Môn và ma giáo Âm tôn, thực đúng là việc làm không có đầu óc.

Hai đạo nhân mã đến gần.

Đối phương cười một con ngựa lao tới.

Thiếu nữ trên ngựa hồng y tuyết sương (áo khoát lông cừu), xinh đẹp như hoa, thấy Hoa Hoài Tú thì, hai mắt lại càng như hóa thành hai vũng xuân thủy, minh diễm chiếu nhân. “Hoa biểu ca.”

Hoa Hoài Tú chưa kịp trả lời, đã nghe Kỷ Vô Địch cảm khái nói: “Người đến tốt cùng có bao nhiêu hảo đệ đệ hảo muội muội thế?”

Phiền Tế Cảnh hạ giọng đối y nói: “Quan hệ của ta với hắn, người biết được rất ít, xin Kỷ môn chủ hãy bảo mật.”

“Không nhiều lắm. Kể cả Tế Cảnh nữa, bất quá chỉ mười sáu người mà thôi.” Hoa Hoài Tú diện vô biểu tình trả lời.

Kỷ Vô Định vỗ vỗ bờ vai hắn, cũng hạ giọng nói: “Yên tâm, bí mật của ngươi, ta sẽ tiếp tục giữ lại cho.”

Phiền Tế Cảnh: “...”

Thiếu nữ dùng đôi mắt sáng đảo qua, trong mắt nhất thời sáng lên, “Trên giang hồ lúc nào thì có nhiều người niên khinh tuấn kiệt như vậy chứ?”

Hoa Hoài Tú nói: “Ngươi không bằng đoán đoán.”

Kỷ Vô Định nhỏ giọng đối Viên Ngạo Sách nói: “Ta cá, hẳn nhất định là lười giới thiệu.”

Viên Ngạo Sách nói: “Đồng ý.”

Thiếu nữ nhưng thực sự bắt đầu suy đoán. Nàng quan sát Đao Mộc Hồi Xuân nửa ngày, nói: “Y bạch như tuyết, ôn nhã như ngọc, phong độ phiêu phiêu, khí vũ hiên ngang... Đao Mộc công tử của Tê Hà sơn trang?”

Đao Mộc Hồi Xuân mỉm cười thi lễ, “Tổng cô nương hảo nhân lực.”

Thiếu nữ nói: “Ngươi sao biết ta họ Tống?”

Đao Mộc Hồi Xuân không nhanh không chậm nói: “ ‘Hỏa phụng’ của Định Viễn tiêu cục Tống đại tiểu thư, giang hồ ai lại không biết?”

Tống Minh Lam cười nói: “Ta tuy có chút danh tiếng, nhưng nếu cùng so sánh với những đại nhân vật như các ngươi, lại cực kỳ thua kém rồi.”

Đao Mộc Hồi Xuân khiêm tốn nói: “Đại nhân vật ba chữ, tại hạ trăm triệu lần không dám nhận.”

“Đao Mộc công tử khiêm tốn rồi.” Tống Minh Lam chuyển hướng Phiền Tế Cảnh, “Mới nãy Hoa biểu ca gọi ngươi Tế Cảnh, nói vậy ngươi chính là tân tú của Cửu Hoa phái Phiền Tế Cảnh.”

Phiền Tế Cảnh nói: “Ra mắt Tống cô nương.”

“Mẫu thân ngươi cùng mẫu thân ta tuy không phải đồng tông, thế nhưng đồng tộc, lại nói, ta cũng nên gọi ngươi một tiếng biểu ca mới phải. Phiền biểu ca.” Tống Minh Lam gọi rất tự nhiên thoải mái.

Phiền Tế Cảnh nhưng có vài phần xấu hổ. Năm đó mẫu thân hắn một mực hạ gả [1] cho phụ thân hắn, chọc giận Hoa gia, đem tên mẫu thân hắn từ trong gia phả gạch bỏ. Sở dĩ, nghiêm khắc mà nói, hắn cùng Hoa gia đã không còn liên quan gì nữa.

Hoa Hoài Tú pha chút thâm ý nhìn hắn một cái.

“Nói đến đại nhân vật, hai vị đây cũng tuyệt đối là nổi nhất.” Tống Minh Lam giục ngựa đến trước mặt Kỷ Vô Định và Viên Ngạo Sách, dịu dàng cười một cái, “Nếu ta đoán không lầm. Vị này chắc là ma giáo Âm tôn tuổi còn trẻ đang dương danh thiên hạ! Mà vị này, đương nhiên là Huy Hoàng Môn môn chủ, là thiếu niên anh hùng được tôn sùng nhất trong chốn giang hồ, Kỷ Vô Định Kỷ môn chủ.”

...

Tĩnh, cực tĩnh.

Bốn phía chỉ có tiếng gió thổi qua cờ của Định Viễn tiêu cục phát ra tiếng phấp phật.

Dáng cười tự tin trên mặt Tống Minh Lam từ có đến không.

Hoa Hoài Tú chậm rãi nói: “Sai rồi.”

Phiền Tế Cảnh nói tiếp: “Ngược rồi.”

Tống Minh Lam sửng sốt, không tin nổi mà nhìn về phía Kỷ Vô Định và Viên Ngạo Sách.

Kỷ Vô Định nhin không được hiểu kỳ hỏi: “Ngươi sao lại nghĩ ta giống A Sách a?”

Tống Minh Lam ngơ ngác nói: “Ta cũng không nghĩ ngươi giống ma giáo Âm tôn, ta chỉ nghĩ... Hắn giống Huy Hoàng Môn môn chủ hơn.”

Viên Ngạo Sách: “...” Cũng tức là nàng đôi ma giáo Âm tôn căn bản không chút ấn tượng, chỉ là loại trừ xong, còn lại ai, chính là kẻ đó.

Đoan Mộc Hồi Xuân phá vỡ bầu không khí ngốc lảng, nói: “Tổng cô nương sao lại xuất hiện ở đây?”

Tổng Minh Lam hoàn hồn nói: “Lăng Vân đạo trưởng một canh giờ trước đã đến An Khang thành, vừa lúc cha ta đang ở An Khang thành thăm bạn, biết chuyện xảy ra giữa các vị và Lam Diễm Minh, liền bảo ta đi tiếp tiếp ứng.”

Đoan Mộc Hồi Xuân nói: “Vậy Lăng Vân đạo trưởng giờ đang ở đâu?”

“Bọn họ đã cùng cha ta tới Tây kinh trước.” Nàng dừng một chút lại nói, “Lăng Vân đạo trưởng nói qua, nhóm thứ hai đi chính là Tôn chương môn, thế nhưng dọc đường đi tới, ta vẫn chưa gặp được.”

Đoan Mộc Hồi Xuân nói: “Có lẽ là đã rẽ lối khác rồi.”

Tổng Minh Lam nghe vậy cũng không suy tính thêm, “Đã thế, xin các vị hãy đi cùng ta.”

Định Viễn tiêu cục thêm vào xong, đội ngũ lập tức náo nhiệt hẳn lên.

Tổng Minh Lam là một người rất thích náo nhiệt, thỉnh thoảng nói chuyện với Hoa Hoài Tú, Đoan Mộc Hồi Xuân. Hoa Hoài Tú đáp lại rất có lễ, Tổng Minh Lam phảng phất như đã tập mãi thành quen, hồn nhiên không ngại. Một lát sau, nàng lại thả chậm mã tốc, cùng Kỷ Vô Dịch, Viên Ngạo Sách sóng vai nói: “Người thật là Kỷ Vô Dịch?”

Kỷ Vô Dịch nói: “Rất khó nói.”

Tổng Minh Lam sửng sốt.

“Chính là nếu lúc ta sinh ra, đã bị người đánh tráo, vậy ta đây sẽ không phải là Kỷ Vô Dịch mà người nghĩ rồi.”

Tổng Minh Lam bỗng nhiên cười nói: “Người thật thú vị, không giống như trong tưởng tượng của ta.”

Viên Ngạo Sách thiêu mi nói: “Trong tưởng tượng của người thì là cái dạng gì?”

Kỷ Vô Dịch trả lời: “Giống như người vậy.”

“Cũng không phải.” Tổng Minh Lam nói, “Kỷ Vô Dịch trong lòng ta, hẳn phải là thị mặt vuông tai rộng, cao to uy mãnh. Mắt như chuông đồng, mũi như huyền đảm. Chỉ thét một tiếng, đủ để bốn phương sợ hãi.”

Viên Ngạo Sách nói: “Cái cuối cùng coi như có chút dính dáng.”

Tổng Minh Lam nói: “Kỷ môn chủ là truyền nhân của Huy Hoàng lão môn chủ, uy hiếp địch nhân sợ, đương nhiên không phải việc khó.”

...

Y không phải là uy hiếp địch nhân sợ. Mà là tiếng đàn như ma âm, khiến cho người khác phải sợ.

Viên Ngạo Sách yên lặng nghĩ.

Tổng Minh Lam đột nhiên nhẹ giọng nói: “Viên tiên sinh thật như người khác nói, vì kính nể con người Kỷ môn chủ, mới đồng ý cung hấn ra roi (sai bảo) sao?”

...

Viên Ngạo Sách nhướn mày nói: “Ta lúc nào thì cung hấn ra roi?”

Tổng Minh Lam ngạc nhiên nói: “Thế nhưng giang hồ đồn đại, người là tùy tùng của Kỷ môn chủ a.”

Kỷ Vô Dịch nói: “A Sách là bán thân không bán nghệ.”

Tổng Minh Lam, Viên Ngạo Sách: “...”

Đi vào An Khang thành, Tổng Minh Lam liền đề nghị tìm nhà trọ nghỉ tạm.

Đám người Kỷ Vô Dịch đã lần qua lần lại một ngày đêm, vừa mỏi vừa mệt, tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

Thế nhưng lúc phân gian phòng, Kỷ Vô Định lại ồn ào một trận. Nguyên nhân là do có quá nhiều gian phòng.

“Ta muốn cùng A Sách một gian.” Y rất kiên trì.

Tổng Minh Lam nói: “Ta sao có thể để Kỷ môn chủ và Viên tiên sinh chen chúc trong một gian phòng được?”

“Như vậy A Sách mới có thể bảo hộ ta a.” Kỷ Vô Định cố sống cố chết nắm lấy tay áo Viên Ngạo Sách không chịu buông.

Tổng Minh Lam lúng túng nói: “Nếu Kỷ môn chủ lo lắng, ta sẽ phái người canh giữ trước cửa phòng Kỷ môn chủ.”

Kỷ Vô Định vẫn không buông tay.

Viên Ngạo Sách thản nhiên nói: “Có lẽ, chúng ta đi?”

Hoa Hoài Tú nói: “Nếu Kỷ môn chủ đã kiên trì, Minh Lam, ngươi cứ theo ý hấn mà làm đi.”

Tổng Minh Lam đành phải nghe theo.

Vào phòng gian, Kỷ Vô Định nhảy phốc lên giường, đá văng chăn ra, nằm ở bên trong, vươn ngón tay hướng Viên Ngạo Sách ngoắc ngoắc nói: “A Sách, tới đây.”

Viên Ngạo Sách thiêu mi nói: “Làm cái gì?”

“Không có gì, chỉ là nhớ tới...” Kỷ Vô Định phì cười nói, “Chúng ta quen biết lâu như vậy, cứ nhiên ngay cả hôn cũng chưa từng hôn qua.”

...

Khóe mắt Viên Ngạo Sách lại bắt đầu giật, “Ngươi và Thượng Thước hôn nhau chưa?”

“Không có.”

“Chung Vũ?”

“Không có.”

“Tả Tư Văn?”

“Cũng không có.”

Viên Ngạo Sách nói: “Cho nên, chúng ta quen biết còn chưa đủ lâu.”

“Nhưng mà bọn họ không giống.”

“Có gì không giống?”

Kỷ Vô Định lễ trắng khí hùng nói: “A Tả chỉ có A Hữu mới được hôn. A Thượng chỉ có A Chung mới được hôn. Sở dĩ, ta cùng A Sách hôn nhau.”

Viên Ngạo Sách hồ nghi nói: “Ngươi xác định Thượng Thước và Chung Vũ từng hôn nhau?”

“Tuy rằng không thấy được, thế nhưng...” Kỷ Vô Định nắm tay nói, “Ta tin tưởng chắc chắn là như thế!”

Viên Ngạo Sách: “...”

“A Sách, nếu ngươi không muốn hôn lên mặt, hôn môi cũng được mà.” Kỷ Vô Định đang ôm mặt, cười híp mắt nhìn hấn.

Viên Ngạo Sách ngạc nhiên nói: “Lẽ nào lúc ngươi nói mấy chuyện này, không cảm thấy mất tự nhiên sao?”

“Vì sao lại mất tự nhiên?” Kỷ Vô Định chớp mắt, “Hơn nữa ta ở trong Di Hồng viện đã theo Thúy Hoa học thật lâu. Thúy Hoa nói với cấp độ hiện giờ của ta, làm hoa khô cũng còn dư dả đó.”

“Vậy sao ngươi không đi làm hoa khô đi?”

“Như thế thì A Sách phải tiêu tiền như nước mới gặp được ta. A Sách nghèo như vậy, không có nhiều tiền như thế, chúng ta chẳng phải không được gặp mặt nhau?” Đối với kết quả này, Kỷ Vô Định rất u buồn.

...

“Người còn không ngủ?” Viên Ngạo Sách hướng giường đi tới. Trong phòng chỉ có một cái giường, hẳn một mỗi một ngày đêm, thực không muốn nằm dưới đất ngủ.

Kỷ Vô Định hưng phấn ôm mặt, “Ngủ, lập tức ngủ.”

Cửa bị gõ hai tiếng cốc cốc, thanh âm của Tống Minh Lam ở bên ngoài vang lên, “Viên tiên sinh.”

“A Sách, đừng để ý tới nàng.” Kỷ Vô Định vẻ mặt đáng thương nhìn hẳn.

Viên Ngạo Sách nhìn y một cái, sau đó xoay người mở cửa.

“A Sách...” Kỷ Vô Định u oán.

“Viên tiên sinh.” Tống Minh Lam vừa muốn mở miệng, đã thấy nhân thần băng lãnh không gì sánh được của Viên Ngạo Sách.

Tống Minh Lam nhất thời đem đầy lời muốn nói nuốt xuống lại, hóa thành hai chữ. “Mộng đẹp.”

Phanh. Cửa vô tình đóng lại.

[1] ý chỉ gả cho người có thân phận địa vị thấp hơn mình

42. Chương 41

Chương 41 – Hợp tác vô địch (ngũ)

Viên Ngạo Sách đóng cửa xong lên giường, phát hiện Kỷ Vô Định đang ngủ đến thất bình bát ổn (yên ổn), cái miệng cứ khe khẽ không ngừng, đôi mi dài dưới mí mắt tạo thành bóng nhỏ.

Tiền tay đắp chăn lên cho y, hẳn chậm rãi nằm xuống, đang muốn chợp mắt, liền cảm thấy Kỷ Vô Định đang dè dặt từng chút từng chút một di chuyển qua.

“Công phu giả bộ ngủ cũng không sai.” Viên Ngạo Sách như giả như thật tán thưởng. Cư nhiên ngay cả hẳn cũng không có phát hiện.

Mắt Kỷ Vô Định mở thành một cái khe nhỏ, len lén quan sát tình thế, tiếp tục di chuyển về phía trước.

“Kỷ Vô Định. . .” Viên Ngạo Sách một tay nắm đai lưng, thấp giọng cảnh cáo.

Kỷ Vô Định bỏ ngoài tai, hai chân đạp giường, thân thể liều mạng di chuyển lên, miệng hướng mặt Viên Ngạo Sách nỗ lực dẩu.

“Kỷ, Vô, Định!” Viên Ngạo Sách không nhịn được nữa ngoảnh đầu đi.

Kỷ Vô Định chờ đúng thời cơ, dùng hết sức hướng phía trên nhào lên một cái.

Đai lưng trong tay Viên Ngạo Sách thả ra, cả người Kỷ Vô Định dè xuống.

Hắn nhú mày, tay theo bản năng muốn đem y đánh bay, nhưng lúc chạm đến gần y phục thì lại thu về.

Kỷ Vô Định nhân cơ hội hôn một cái lên môi hẳn.

Viên Ngạo Sách ngẩn người. Trên môi truyền đến xúc cảm ấm nhuyễn tinh tế, mềm mại mà lạ lẫm, khiến cho phản ứng mà trước giờ hẳn vẫn tự hào nhất thời hóa thành một đồng hồ dán.

Hô hấp hai bên là hô hấp của đối phương.

Kỷ Vô Định khẩn trương dùng mắt đánh giá phản ứng của hắn, thấy hắn chỉ là sững sờ, không có lộ ra vẻ không thích hay chán ghét, lập tức theo Thúc Hoa dặn, chậm rãi mở miệng, đem đầu lưỡi lặng lẽ hướng môi hắn tìm kiếm.

Chỉ là y học được nhiều, nhưng làm cũng chỉ là lần đầu, bởi vậy không khỏi khẩn trương trúc trắc, còn xa mới đạt được tiêu hồn phế cốt mà Thúc Hoa hình dung.

Trên môi đột nhiên ẩm ướt khiến thần trí Viên Ngạo Sách thanh tỉnh. Hắn trở tay đẩy y ra, ngồi dậy, khí tức bất ổn nhú mào nói: “Người làm cái gì?” Mặc dù là trách cứ, thế nhưng ra khỏi miệng thì ngữ khí cũng không có lẽ thẳng khí hùng như trong tưởng tượng, trái lại có vài phần chột dạ cả bản thân cũng không rõ.

“Hôn a.” Kỷ Vô Định thất vọng ngồi dậy theo, không hề ngưng ngừng trả lời.

“...” Thấy biểu tình vô tội như vậy, Viên Ngạo Sách dù giận đầy một bụng cũng không phát được, huống chi trong bụng hắn vốn không có giận, có cũng chỉ là nghi hoặc tràn đầy.

“A Sách, người còn nhớ câu đầu tiên người nói với ta là gì không?” Kỷ Vô Định chờ đợi nhìn hắn.

“Không nhớ.” Hắn ngoảnh đầu sang bên, đáp lại rất nhanh.

“Người nói muốn ta làm nam sủng của người.” Kỷ Vô Định chớp chớp mắt.

Viên Ngạo Sách quay đầu trở lại, “Ta là nói, xem một chút xem người có đủ tư cách làm nam sủng của ta không thôi.”

Kỷ Vô Định nhếch miệng cười trộm, “A Sách rõ ràng nhớ kỹ.”

Viên Ngạo Sách ngoài cười trong không cười nói, “Thiếu một cơ hội gạt ta, thực xin lỗi.”

“A Sách.” Ánh mắt Kỷ Vô Định quét lên đai lưng trong tay hắn, xấu hổ cúi đầu, “Người chuẩn bị hôm nay sẽ muốn ta sao?”

...

Nụ cười trên mặt Viên Ngạo Sách tiêu thất vô tung.

Kỷ Vô Định cấp tốc nằm xuống, hiên ngang lăm lệt nói: “Đến đây đi.”

...

Viên Ngạo Sách thân thủ điểm thụ huyết (huyết ngữ) của y, sau đó cổ tay rung lên một cái, đem đai lưng ném lên trên bề cửa sổ cách giường xa xa.

Nhắm mắt làm ngơ!

Viên Ngạo Sách hừ lạnh một tiếng, nằm xuống ngủ.

Ngủ một giấc này, không chỉ ngủ mất một mỗi hai ngày nay, cũng ngủ hết cả kinh hồn táng đảm hai ngày.

Chờ đến sáng hôm sau rời giường, Đoan Mộc Hồi Xuân, Phiền Tế Cảnh, Hoa Hoài Tú mỗi người đều thần thanh khí爽.

Viên Ngạo Sách với Kỷ Vô Định nhưng thật không nhìn ra được gì. Bởi vì Viên Ngạo Sách chính là như cũ ngạo mạn, Kỷ Vô Định chính là như cũ lừa dối.

Tổng Minh Lam đang ở nhà trọ bày một bàn tiệc rượu, “Các vị trước dùng tạm, đợi đến Tây kinh rồi, gia phụ sẽ tự mình làm chủ.”

Mọi người khách sáo ngồi xuống.

Đều là mấy kẻ đói bụng đã một ngày, ăn mấy thứ này tự nhiên là gió cuốn mây tan.

Đoan Mộc Hồi Xuân và Hoa Hoài Tú vẫn giữ thân phận, đưa di chuyển cũng thập phần có chừng mực, Kỷ Vô Định và Phiền Tế Cảnh thì gần như không coi ai ra gì. Đũa của Viên Ngạo Sách nhìn thì như di chuyển không nhiều lắm, thế nhưng mỗi đũa đều mang theo một số lượng tương đương, thường lúc bóng đũa hắn hiện lên biến mất xong, nửa đĩa đồ ăn đã biến mất.

Tổng Minh Lam thức thời liền tiếp gọi thêm đồ ăn.

Ăn đến khi đĩa cùng đĩa đã cao đến mức không thể cao hơn nữa thì, nàng mở miệng nói: “Không biết các vị tiếp đây có dự định gì?”

Kỷ Vô Định mở to hai mắt nói: “Người chuẩn bị cho bọn ta chút lộ phí, đuổi bọn ta đi sao?” Mấy lời này rõ ràng là như lời đại quan sai khiến mấy tên mặc liêu (phụ tá) nuôi trong nhà.

“ . . . ” Tổng Minh Lam ngạc nhiên, ngược lại cười nói, “Mỗi vị ngồi đây đều là phú khả địch quốc (giàu nứt vách), Minh Lam nào dám dâng tặng lộ phí?”

Kỷ Vô Định quay đầu đối Phiên Tế Cảnh nói: “Nàng miệt thị người.”

Viên Ngạo Sách tuy rằng thân vô xu, nhưng rốt cuộc cũng là ma giáo Âm tôn. Chỉ cần hấn muốn, tùy tiện tìm tới một phân đà của ma giáo, đi vào lượn lượn một vòng xong, đi ra đã yêu triền vạn quán (lưng dất bạc triệu) rồi. Cho nên ở đây người nghèo chân chính chỉ có một.

Phiên Tế Cảnh dù có Cửu Hoa phái sau lưng thì vẫn xem như là kẻ không có tiền.

Chỉ thấy Phiên Tế Cảnh lắc đầu nói: “Không sao. Tổng cô nương không phải cố tình. Kỷ môn chủ không cần để ý.”

. . .

Y là để ý sao? Y rõ ràng là đang gây xích mích.

Tổng Minh Lam oán thầm, trên mặt nhưng không lộ chút vết tích, tự nhiên thoải mái nói: “Minh Lam nói lỡ, xin Kỷ môn chủ và Phiên biểu ca chờ để trong lòng. Ý của ta là, chư vị chuẩn bị làm sao đi Bể Nghề sơn?”

Mọi người trầm mặc một chút.

Kỷ Vô Định nói: “Cưỡi ngựa mà đi.”

Đám người Đoan Mộc Hồi Xuân phụ họa.

. . .

Tổng Minh Lam mặt toát mồ hôi nói: “Ta cũng không phải là ý này.” Lẽ nào biểu đạt của nàng thật sự rất khó hiểu? Nàng tự kiểm điểm một chút, trực tiếp sáng khoái nói: “Ý của ta là, các vị có đợi vô lâm đồng đạo khác đến để cùng lên đường không? Dù sao Lam Diễm Minh cũng quen làm những việc ở trong tối, khiến người khác khó lòng phòng bị.”

Kỷ Vô Định nói: “Không sao. Chúng ta có A Sách, A Sách đối những thứ này rất quen thuộc mà.”

Mắt Viên Ngạo Sách nguy hiểm nheo lại, nhìn chăm chăm vào Kỷ Vô Định nói: “Ta lúc nào thì ở trong tối làm những chuyện không dám gặp người?” Ánh mắt của hắn vô cùng lạnh, phảng phất chỉ cần Kỷ Vô Định trả lời sai một chữ, hắn sẽ ra tay.

Bất quá đây chỉ là cảm giác của người khác, Kỷ Vô Định nhưng ngược lại rất thản nhiên nói: “A Sách không phải là Âm tôn sao?”

“ . . . ”

“Cho nên hẳn phải rất quen thuộc những hành động trong tối a.”

Ma giáo phân ra Minh tôn và Âm tôn. Minh tôn xử lý sự vụ bên trong giáo, Âm tôn xử lý sự vụ bên ngoài giáo, cùng với Tả Hữu hộ pháp của Huy Hoàng Môn phân ra xử lý văn võ là cùng một đạo lý. Lẽ nào Tả Tư Văn mỗi lần ra ngoài đều chỉ đi về bên trái, không hề rẽ phải? Lẽ nào Hữu Khổng Vũ mỗi lần ra chiêu đều chỉ tấn công bên phải mà không tấn công bên trái người khác?

Viên Ngạo Sách ở trong lòng hung hăng phản bác. “ . . . ”

Kỷ Vô Định thấy Viên Ngạo Sách vẫn trừng mắt nhìn mình, ủy khuất nói: “Hơn nữa ba chữ ở trong tối, rõ ràng là nàng nói mà.”

Theo hướng ngón tay y chỉ, chính là Tống Minh Lam.

. . .

Tống Minh Lam nhìn thấy đôi mắt Viên Ngạo Sách lập tức quết tới, thật khổ không nói nên lời. Nàng không biết vì sao lần đầu gặp mặt còn rất tốt, bắt quá chỉ một buổi tối, Kỷ Vô Định đã bắt đầu nơi nơi nhằm vào nàng. Nàng đành phải bắt đắc dĩ giải thích: “Kỳ thực ta chỉ muốn nói, nếu các vị cần, ta có thể thay các người liên lạc anh hùng các nơi.”

Nàng thấy mọi người không ai nói lời nào, ánh mắt cầu cứu liền hướng về phía Hoa Hoài Tú.

Hoa Hoài Tú bắt đắc dĩ mở miệng nói: “Kỷ môn chủ thấy thế nào?”

Trước đây hẳn gặp Lăng Vân đạo trưởng chuyện gì cũng hỏi Kỷ Vô Định vẫn cho rằng không đúng, giờ mới biết có một người như thế để hỏi thật là tốt. Dù sao thì Đoan Mộc Hồi Xuân cũng được, Viên Ngạo Sách cũng được, cũng đều không phải là người tùy tiện nghe lệnh người khác. Kỷ Vô Định tuy hành sự xuất nhân ý biểu (khác người), thế nhưng dưới sự tận lực giúp đỡ của Lăng Vân đạo trưởng, mọi người đã tự nhiên mà nghe y như thiên lôi bảo đầu đánh đó, cũng giảm bớt chuyện mỗi người một ý, trở mặt đánh nhau.

Kỷ Vô Định nhìn về phía Viên Ngạo Sách nói: “A Sách, người gần đây có khổ cực không? Có muốn có thêm mấy tên để sai sử không?”

“ . . .” Trên mặt Hoa Hoài Tú và Đoan Mộc Hồi Xuân đều có chút khó chịu.

Viên Ngạo Sách ngay cả mí mắt cũng không nhấc nói: “Cần nhiều phế sài như thế để làm gì? Nhóm lửa sao?”

Kỷ Vô Định nói: “A Sách, người xác định là người đang nói bọn họ?”

Viên Ngạo Sách rốt cục nhượng mí mắt, “Nếu không người cho rằng ta đang nói ai?”

Câu này của hắn rất có tính ám chỉ.

Kỷ Vô Định bĩu bĩu môi.

Ánh sáng trong mắt Viên Ngạo Sách trầm xuống, mạnh quay đầu.

Tống Minh Lam cười khan nói: “Đã vậy, ta đây sẽ không làm lỡ bước các vị.”

Phiền Tế Cảnh rốt cuộc tìm được cơ hội mở miệng hỏi: “Người không đi cùng bọn ta sao?”

Tống Minh Lam nhàn tình sáng lên. Nàng mới rồi nói nhiều như thế, chính là muốn tìm cơ hội đưa việc này ra, còn tưởng đã hết hy vọng, ai biết hy vọng lại tới. Nàng lập tức mừng rỡ kêu lên: “Phiền biểu ca. . .”

Viên Ngạo Sách cùng Hoa Hoài Tú đều là mắt lấp lánh hữu thần trừng Phiền Tế Cảnh, hiển nhiên là trách hắn lắm miệng.

Mừng rỡ của Tống Minh Lam nhất thời hóa thành hư ảo, cổ cười nói: “Trong tiêu cực còn có việc, ta thật không thoát thân được.” Nàng thấy Hoa Hoài Tú phảng phất như thở phào nhẹ nhõm, lòng càng ủy khuất, “Các vị thỉnh.”

“Chờ chút.” Kỷ Vô Định nhìn thấy gà nướng điểm tiểu nhị vừa đưa lên.”Cái này ta có thể gói lại mang đi luôn không?”

Tống Minh Lam ngăn người một chút, lập tức nói: “Đương nhiên, nếu còn thiếu. . .”

“Thêm con nữa, ta muốn có đôi có cặp.”

Tống Minh Lam: “ . . .”

Mang theo hai gà nướng ra đi, Kỷ Vô Định tâm tình rất tốt.

Tống Minh Lam miễn cưỡng tiễn bọn họ ra khỏi An Khang thành xong, mượn cớ có việc rời đi.

Y thấy bóng Hoa Hoài Tú nhẹ nhõm, quay đầu hỏi Viên Ngạo Sách: “Người nói là nam bội tình bạc nghĩa, hay là nữ hồng hạnh xuất tường?”

Viên Ngạo Sách nói: “Hoa rơi có ý nước chảy vô tình.”

Bọn họ nói thì khó hiểu, thế nhưng ai đó đã có lòng thì sao lại nghe không hiểu chứ?

Hoa Hoài Tú lập tức ra roi thúc ngựa, cùng bọn họ kéo giãn cự ly.

Phiền Tế Cảnh đem ngựa thúc đến bên người bọn họ: “Tổng cô nương thăm mến Hoa Hoài Tú cũng không phải là chuyện bí mật. Chỉ là Hoa gia thích tiểu thư quan gia hơn. Dù sao Hoa gia làm ăn là số một, giang hồ là thứ hai. Quan phủ đối Hoa gia quan trọng hơn.”

Kỷ Vô Định cau mày.

Phiền Tế Cảnh nói: “Ta biết Kỷ môn chủ chân thực nhiệt tình, có điều đây là chuyện riêng của Hoa gia, người ngoài khó có thể nhúng tay vào. Huống chi Hoa Hoài Tú đối với Tổng cô nương đến giờ vẫn lạnh nhạt, việc này e rằng chỉ là Tổng cô nương nhất sương tình nguyện. Kỷ môn chủ vẫn là không nên vì chuyện này mà hao tâm tổn trí.”

Viên Ngạo Sách không thể không bội phục năng lực ngộ giải cường đại của hắn.

“Ta cũng không để ý chuyện này.” Kỷ Vô Định rất cục cựa công bố đáp án, “Ta chỉ là kỳ quái, người vì sao gọi Hoa Hoài Tú là Hoa Hoài Tú?”

Phiền Tế Cảnh sững sốt nói: “Nếu không ta nên xưng hô thế nào?”

“Hoa Hoa? Tú Tú. . . Hoài Hoài?”

Phiền Tế Cảnh: “. . .”

Hoa Hoài Tú lần nữa ra roi thúc ngựa, cũng âm thầm hối hận vừa rồi thả chậm mã tốc lại để trộm nghe đối thoại của bọn hắn.

43. Chương 42

Chương 42 – Hợp tác vô địch (lục)

Đi đến trưa, đám người Kỷ Vô Định tìm được một bóng cây, xuống ngựa nghỉ tạm.

Viên Ngạo Sách xuống ngựa thì, như nghĩ gì đó mà lại nhìn con đường một lần.

“A Sách, ăn gà nướng.” Kỷ Vô Định chọn một nơi cách xa mấy người Đao Mộc Hồi Xuân năm sáu trượng ngồi xuống, như một cô vợ hiền lành mở giấy gói ra, đưa cho hắn.

Tuy rằng đã lạnh, nhưng gà nướng bị lạnh so với màn thầu vẫn thơm hơn, nhất là sau khi nhìn thấy đám người Đao Mộc Hồi Xuân chỉ có thể ăn màn thầu uống nước lã.

Kỷ Vô Định một bên gặm gà nướng, một bên dùng cái miệng dính đầy dầu mỡ nói: “A Sách, người có hay không phát hiện ra Hoa Hoài Tú thường hay nhìn lên Phiền Tế Cảnh a?”

Viên Ngạo Sách nỗ lực đem tầm mắt của mình từ cái miệng cứ há ra ngậm lại của y dời đi, thờ ơ hỏi: “Thì sao?”

“. . . Ta vẫn cho bọn họ là người tình ta nguyện, không nghĩ tới vẫn là đầy một bụng khuê oán.” Kỷ Vô Định nhìn người lại nghĩ đến mình, ánh mắt nhìn Viên Ngạo Sách nhất thời ai oán hẳn lên.

Viên Ngạo Sách vờ như không thấy tiếp tục ăn gà.

Kỷ Vô Định đột nhiên buông gà nướng, chăm chú nói: “A Sách. Chúng ta hôn một cái được không?”

“Khu.” Viên Ngạo Sách bị sặc.

Kỷ Vô Định xấu hổ nói: “A Sách, người hà tất phải hưng phấn như thế?”

Viên Ngạo Sách lạnh lùng mà trừng mắt nhìn y, “Người không muốn lát nữa mê man lên ngựa chứ?”

“Nếu như A Sách ôm ta thì. . . Ta rất nguyện ý.” Kỷ Vô Định cười híp mắt nói, “Hơn nữa không cần điểm hôn huyết, ta giả bộ ngủ là số một.”

“Cũng phải” Viên Ngạo Sách như có suy nghĩ nói, “Lúc ở nhà trọ, cả ta cũng không phát hiện người không ngủ.” Hồ hấp bằng phẳng, cùng với người đang ngủ không có gì khác nhau.

Kỷ Vô Định đắc ý nói: “Trước đây cha ta thường xuyên kiểm tra việc học của ta, ta chỉ còn cách giả ngủ cho tốt. Trong quy củ thì ăn và ngủ là lớn nhất, hẳn thấy ta ngủ, đành phải ở một bên cố chờ. Chờ đến ba canh giờ, đến khi ta tỉnh lại, thì đã là lúc ăn cơm rồi, chuyện kiểm tra đành phải bỏ qua.”

“Ngủ với ăn là lớn nhất?” Viên Ngạo Sách không cách gì tưởng tượng được cái này cư nhiên lại là gia giáo của Huy Hoàng Môn.

Kỷ Vô Định gật gật đầu nói: “Hắn người này tuy rằng khuyết điểm vô số, may mà còn có cái này là ưu điểm.”

“Người cảm thấy hắn khuyết điểm vô số?” Viên Ngạo Sách không thể tin được mà hỏi lại. Vô năng như Kỷ Vô Định Cư nhiên lại cảm thấy phụ thân gần như là vạn năng của mình khuyết điểm vô số? Y sẽ không phải là ghét Kỷ Huy Hoàng không sống phóng túng chơi khúc khúc chứ? Hay chính là cảm thấy hắn quá nghiêm khắc, khiến y không thể sống phóng túng đầu khúc khúc?

Kỷ Vô Định tiếp tục nói, xác minh phân nửa suy đoán của y, “Nhất là lúc hắn kiểm tra việc học và dạy võ công cho ta.”

“ . . ” Viên Ngạo Sách đột nhiên đứng lên, mắt nhìn về hướng núi, lạnh lùng nói, “Thời khắc nghiệm chứng võ công của người đến rồi đó.”

Những lời này hẳn cố ý nói lớn, đám người Đoan Mộc Hồi Xuân nghe thế cũng lập tức đứng dậy theo, đem ánh mắt nhìn về phía hắn.

Chỉ thấy mấy chỗ cây cối thấp thoáng trên núi, hơn mười đạo thân ảnh nhanh chóng lao xuống.

Viên Ngạo Sách theo bản năng che trước người Kỷ Vô Định, ý niệm ở trong đầu không ngừng xoay chuyển. Tuy với thân thủ của hắn bảo hộ Kỷ Vô Định an toàn không thành vấn đề, thế nhưng đến lúc đó chỉ có mình hắn xuất thủ, Kỷ Vô Định ở bất động đứng một bên, e rằng sẽ khiến Đoan Mộc Hồi Xuân cùng Hoa Hoài Tú nghi ngờ.

Hoa Hoài Tú mọc từ trong tay áo ra một cái hỏa tiễn tín hiệu, bắn thẳng lên trời.

Chỉ trong chốc lát, cả trên núi lẫn đường đi đều lộ ra nhân mã thân hình.

Trên đường là người của Định Viễn tiêu cục, bọn họ tới nhanh hơn so với đường núi, lập tức vây quanh Hoa Hoài Tú.

Kỷ Vô Định nhỏ giọng nói: “Hắn không thích Tổng cô nương, dùng người của người ta thì lại rất nghiêm túc.”

Viên Ngạo Sách cười lạnh nói: “Còn rảnh rồi lo nhân sự của người khác?”

Kỷ Vô Định lập tức lấy lòng nói: “A Sách, ta dùng người, thế nhưng ta lại càng thích người!”

“ . . . Đùng ép ta quay ngược mũi kiếm.”

“Nhưng mà, A Sách,” Kỷ Vô Định chần chừ nói, “Người lấy kiếm đâu ra?”

“ . . ”

Hướng trên núi cuối cùng cũng tới, vừa thấy mặt, cả một tiếng chào hỏi cũng không có, trực tiếp giục ngựa xông lên.

“A Sách, bọn họ giống như sơn tặc.”

Viên Ngạo Sách hừ lạnh nói: “Bất quá là sơn tặc của Lam Diễm Minh.” Hắn nói xong nắm lấy thắt lưng Kỷ Vô Dịch, phi thân nhảy lên ngựa, quay dây cương lại nói, “Bọn họ là hướng Kỷ Vô Dịch tới! Ta dẫn bọn hắn rời đi!”

Nói, cũng không chờ đám Đao Mộc Hồi Xuân kịp phản ứng, đã chạy đi mất.

Lam Diễm Minh quả nhiên phân ra một bộ phận lớn nhân mã để đuổi theo.

Kỷ Vô Dịch an an ổn ổn ngồi ở trong lòng hắn, ôm hông hắn, thông thả nói: “A Sách. Người thật có tinh thần phụng hiến.”

“Câm miệng.” Viên Ngạo Sách dự định đem bọn họ dẫn đến nơi xa một chút, một lưới bắt hết.

Như vậy vừa bảo toàn được thể diện của Kỷ Vô Dịch, lại bảo toàn được bí mật của y —— bất quá hắn vì sao muốn bảo toàn thể diện và bí mật cho Kỷ Vô Dịch?

Ý niệm này mạnh hiện lên trong đầu hắn, lập tức đã bị tiếng xé gió phía sau cắt đứt.

Bảy cái chông sắt từ sau lưng hắn đánh tới.

Ám khí như thế với hắn mà nói thực không đủ nhắc nhở. Hắn cũng không quay đầu lại, tay áo cuốn một cái, đem chông sắt lần nữa ném trở về.

Hắn dù không quay đầu lại, thế nhưng ném so với đám người Lam Diễm Minh còn muốn tinh chuẩn hơn vài phần.

Chỉ nghe “Ai” “A” hai tiếng, truy binh xông vào trước nhất xoay người rơi xuống ngựa.

Kỷ Vô Dịch nói: “Còn mấy người nữa?”

Viên Ngạo Sách khước miệng giường lên, “Người đếm đếm thử xem.” Hắn đột nhiên đạp một cái, thân thể bay lên không, ở trên móng ngựa mượn lực một chút liền lao đi.

Kỷ Vô Dịch vội vàng kéo dây cương, quay đầu lại.

Chỉ thấy Viên Ngạo Sách thân như thiểm điện, song chưởng tề phiên, đi đến đâu, tiếng ai kêu không dứt. Không được thời gian nửa chén trà nhỏ, đã đem toàn bộ đám truy binh thu thập không còn một mảnh.

Hắn xoay người lập tức ngồi về lại, ngạo nghễ nói: “Đếm được chưa?”

“Chưa kịp.”

Viên Ngạo Sách đối với đáp án của y rất là thoả mãn.

Kỷ Vô Dịch thở dài, “A Sách quả nhiên là tú sắc khả xan [1]. Mỗi lần nhìn thấy người, ta cái gì cũng đều quên hết.”

“ . . .” Gân xanh trên trán Viên Ngạo Sách nhảy lên. Hắn đường đường là ma giáo Ám tôn, cư nhiên lại sa sút đến mức phải dựa vào mỹ sắc mới thu được tán dương sao?

“Hơn nữa động tác đánh nhau của A Sách cũng rất đẹp.”

“Đánh nhau?” Viên Ngạo Sách nỗ lực không để hình liên tưởng đến hình ảnh đám du côn đầu đường quây lại một chỗ quần ẩu.

Kỷ Vô Dịch mạnh ôm lấy hông của hắn, “Nói chung, chỉ cần là A Sách, bất kể làm gì cũng đẹp hết!”

Câu này thì miễn cưỡng còn có thể lọt tai.

Viên Ngạo Sách nỗ lực không để cho khước miệng của mình giường lên quá rõ ràng.

Phía sau lại có tiếng vó ngựa truyền đến.

Viên Ngạo Sách bức bối quay đầu.

Lại là Đao Mộc Hồi Xuân.

Hắn nhìn thấy thi thể đầy đất, ôm quyền nói: “Không hổ là Kỷ môn chủ cùng với Viên tiên sinh. Hoa tam thiếu gia cùng với Phiền thiếu hiệp lo lắng cho hai vị, hiển nhiên là dư thừa.”

Viên Ngạo Sách lãnh đạm nói: “Không có gì. Chỉ là ta cùng hắn chơi một trò chơi, xem ai giết được nhiều hơn mà thôi.”

Đoan Mộc Hồi Xuân cúi đầu nhìn một chút, cười nói: “Tồi Tâm chương là một trong những độc môn tuyệt kỹ của Kỷ lão môn chủ, mà Viên tiên sinh tay không kiếm, trong lòng có kiếm, hẳn là dùng chỉ. Xem ra, là Kỷ môn chủ thắng.”

Kỷ Vô Định hơi ngạc nhiên.

Viên Ngạo Sách thản nhiên nói: “Là hắn vận khí tốt, tên kia vừa vận đúng cách hắn tương đối gần.” Lời nói rõ ràng là cam chịu.

Đoan Mộc Hồi Xuân nói: “Đã thế, không bằng chúng ta trở về tiếp ứng Hoa tam thiếu gia cùng với Phiền thiếu hiệp.”

Kỷ Vô Định nhàn châu xoay động nói: “Người đi trước. Ta và A Sách đi phía trước xem còn cá lọt lưới không.”

...

Lam Diễm Minh từ sau giết tới, sao có thể còn cá lọt lưới ở phía trước chứ? Đoan Mộc Hồi Xuân bất động thanh sắc cười nói: “Lúc ta tới, Lam Diễm Minh đã không còn lại là bao, có đi cũng chỉ là dệt hoa trên gấm, chẳng bằng theo Kỷ môn chủ đi trước xem thử một chút.”

Kỷ Vô Định không duyệt mà bữu môi.

Viên Ngạo Sách đặc biệt có thâm ý liếc mắt nhìn Đoan Mộc Hồi Xuân, giục ngựa về phía trước.

Đoan Mộc Hồi Xuân thản nhiên theo sát sau hai người.

Gặp phải đường phân nhánh.

Viên Ngạo Sách đột nhiên nói: “Lam Diễm Minh nếu mai phục ở nửa đường, vậy đã dự đoán được chúng ta tới Tây kinh. Không bằng đi đường vòng, để cho bọn hắn trở tay không kịp.”

Kỷ Vô Định lập tức phụ họa nói: “A Sách, người thật thông minh!”

...

Loại tán thưởng này nghe ra cũng giống như là tiểu hài tử đọc thơ vậy, rất không có thành ý. Viên Ngạo Sách đối với ca ngợi của y không thèm nhìn lấy một cái.

Đoan Mộc Hồi Xuân nói: “Chỉ e là sẽ kéo dài hành trình.”

Viên Ngạo Sách nói: “Cố đi nhanh hơn là được.” Hắn nói thế, chẳng khác nào đã quyết tâm, về mặt rất có loại người muốn theo theo hay không.

Đoan Mộc Hồi Xuân lại cười nói: “Đã như vậy, tự nhiên là nghe Kỷ môn chủ và Viên tiên sinh điều khiển.”

Viên Ngạo Sách lúc này mới thi thi nhiên mà thúc vào bụng ngựa hướng một đường nhỏ khác đi.

Đi tới phân nửa, Kỷ Vô Định hướng Đoan Mộc Hồi Xuân gọi: “Người đi chậm lại một chút, ta với A Sách có chuyện muốn nói.”

...

Chuyện cần nói thậm lại nói đến minh trường mục đắm như thế, cũng là cổ kim khó có được.

Đoan Mộc Hồi Xuân đành phải ghìm lại dây cương, xem thân ảnh bọn họ từ từ nhỏ dần khỏi tầm nhìn.

“A Sách.” Chờ Đoan Mộc Hồi Xuân bị bỏ lại xa, Kỷ Vô Định mới nói, “Người hoài nghi Đoan Mộc Hồi Xuân?”

“Có sao?” Viên Ngạo Sách lười biếng hỏi lại.

Kỷ Vô Định gật đầu, sau đó nhỏ giọng hỏi: “Người là vì hắc khả nghi, mới hoài nghi hắc. Hay là vì hắc đẹp, muốn giá họa cho hắc?”

. . .

Viên Ngạo Sách có loại xung động muốn đem dây cương xả xuống, dùng nó đi thắt cổ y. “Người thấy hắc đẹp?” Chờ lời ra khỏi miệng, hắc mới phát hiện mình đã hỏi một câu thật ngốc. . . Thực sự là gần mực thì đen gần đèn thì sáng. Hắc âm thầm nhắc nhở chính mình, sau này phải bắt đầu chú ý đến tập quán sinh hoạt hằng ngày, không thể để bị ảnh hưởng thêm nữa.

“Không đẹp bằng A Sách.” Đầu Kỷ Vô Định ở trong lòng hắc cọ cọ, “Trong lòng ta trong mắt ta, A Sách là đẹp nhất.”

“Hoa Hoài Tú thì sao?” Được rồi, chuyện chú ý để lại lần sau.

“Ách. . .” Kỷ Vô Định tự hỏi.

“Hanh!” Cư nhiên còn phải tự hỏi. Xem ra hơi nước trên chữ ‘nhất’ này hơi bị nhiều. Viên Ngạo Sách thúc mã đi nhanh hơn.

Kỷ Vô Định nói: “A Sách, người ghen tị.”

Chân mày Viên Ngạo Sách giương lên, “Còn ồn ào, sẽ đem người bỏ lại đó.”

Kỷ Vô Định ủy khuất nói: “Đây là thẹn quá hóa giận.”

“. . .” Viên Ngạo Sách ngoảnh đầu sang bên.

Đoan Mộc Hồi Xuân đột nhiên cười ngựa xông lại, “Ta đột nhiên nhớ tới, phía trước có một tòa Mộc Nhĩ sơn, trên núi có một Thần Mộc trại, thường xuyên xuống núi đánh cướp thương nhân lữ khách qua đường, là phách vương (kẻ ngang ngược) của vùng này.”

Kỷ Vô Định hiếu kỳ nói: “Hắc nếu ở trên Mộc Nhĩ sơn, vì sao lại gọi là Thần Mộc trại, không gọi là Mộc Nhĩ trại?”

Đoan Mộc Hồi Xuân nói: “Có lẽ Thần Mộc có khí thể lẫm nhâm hơn?”

“Thần thần thao thao, mộc mộc nột nột, có cái gì mà khí thể lẫm nhâm?” Kỷ Vô Định nói, “Nếu muốn có khí thể lẫm nhâm, hắc phải gọi là Cúc Hoa trại mới đúng.” Không chờ Đoan Mộc Hồi Xuân đặt câu hỏi, y đã tự mình tiếp lời nói, “Nhất thụ cúc hoa áp hải đường [2]. Đây là loại nào khí thể, cỡ nào lẫm nhâm a!”

Đoan Mộc Hồi Xuân nói: “Chẳng lẽ không phải là lê hoa sao?”

Kỷ Vô Định nói: “Hoa lê có chịu rét được như hoa cúc không?”

Đoan Mộc Hồi Xuân: “. . .”

[1] Tú sắc khả xan: ý chỉ một người có tư sắc mỹ lệ mê người. Bạn ấy khen chồng bạn ghê thiệt ^^

[2] Nguyên câu đó là Nhất thụ lê hoa áp hải đường. Trương Tiên năm 80 tuổi lấy một tiểu thiếp 18 tuổi, bị Tô Đông Pha làm thơ trêu chọc:

Thập bát tân nương bát thập lang,

Thương thương bạch phát đối hồng trang.

Uyên ương bị lý thành song dạ,

Nhất thụ lê hoa áp hải đường

Nói chung câu trên chỉ ‘trâu già gặm cỏ non’, qua miệng bạn Kỷ biến chất mất rồi ==

44. Chương 43

Chương 43 – Hợp tác vô địch (thất)

Viên Ngạo Sách mơ hồ nghe được tiếng vó ngựa từ phía sau dần dần truyền đến, như có ám chỉ mà nhìn Đoàn Mộc Hồi Xuân nói: “Thực là trùng hợp. Vậy mà cũng có người đi cùng một đường với chúng ta.”

Đoàn Mộc Hồi Xuân cả kinh. Nội lực của hắn không thể so với Viên Ngạo Sách, phải qua một lát mới nghe được tiếng vó ngựa, có chút ngạc nhiên nói: “Đi?” Nếu là hắn trước cũng không ngờ được Viên Ngạo Sách sẽ đi đường này, Lam Diễm Minh cứ nhiên lại thần thông quảng đại mà đuổi tới, thật không khỏi khiến người khác nghi ngờ. Hay nguyên tắc của Lam Diễm Minh minh chủ là tà giết lành còn hơn bỏ sót, phải ra một lượng lớn nhân thủ ở quanh đây giăng lưới?

Kỷ Vô Địch nói: “Người xác định người không quen biết Lam Diễm Minh minh chủ?”

Đoàn Mộc Hồi Xuân hỏi: “Kỷ môn chủ hoài nghi ta là nội ứng?” Trên mặt hắn không hề có vẻ giạt mình.

Kỷ Vô Địch lắc đầu nói: “Ta không phải hoài nghi ngươi là nội ứng, ta là hoài nghi ngươi cùng với Lam Diễm Minh minh chủ liệu có phải là có gì đó bất minh, gút mắc hỗn loạn không cắt đứt được hay không thôi?”

Lông mày Đoàn Mộc Hồi Xuân hơi hơi co quắp một chút, nghiêm trang hồi đáp, “Không có.”

“Vậy hắn vì sao cứ đối ngươi đuổi theo không bỏ?”

Đoàn Mộc Hồi Xuân không đáp mà hỏi ngược lại: “Hắn đuổi theo không bỏ chẳng lẽ không phải là vì Kỷ môn chủ sao?”

Kỷ Vô Địch cắn ngón tay suy nghĩ một chút, “Lẽ nào đây là nỗi khổ diễm danh lan xa?”

Đoàn Mộc Hồi Xuân: “. . .”

Kỷ Vô Địch đột nhiên quay đầu nhìn Viên Ngạo Sách nói: “A Sách, ta là vết xe đổ, người ngàn vạn lần không nên dẫm lên.”

Viên Ngạo Sách ngoài cười trong không cười nói: “Nếu Kỷ đại môn chủ đã diễm danh lan xa như vậy, sao không tự mình giáo huấn mấy tên đang đồ tể phía sau đi?”

“A Sách, ngươi nhất định là rất ít đọc sách.”

“. . .” Y đây là chỉ trích hắn mù chữ? Viên Ngạo Sách ngạc nhiên.

Kỷ Vô Địch nói: “Người xem trong sách các mỹ nhân bị lừa dối, có người nào lại tự mình xắn tay áo lên tới đánh đám đặng đồ tể chưa?”

“. . .” Y xem rốt cuộc là thứ sách gì? Viên Ngạo Sách tức giận nghĩ.

“Tác dụng của tùy tùng, lúc này nên thể hiện ra rồi.”

“. . .” Lại là tùy tùng! Viên Ngạo Sách đột nhiên phi thân nghênh hướng đám truy binh đang xông lại.

Truy binh tới không nhiều lắm, nhưng có hai cao thủ.

Lúc Viên Ngạo Sách cùng bọn họ đối chưởng, lại không thể đem bọn họ đánh văng ra, chỉ có thể ép bọn hắn xuống ngựa.

Đám lâu la còn lại nhất thời xông tới.

Kỷ Vô Địch cùng với Đoàn Mộc Hồi Xuân ở lại phía sau.

Kỷ Vô Địch dùng hai mắt tỏa sáng mà nhìn tư thế tiêu sái oai hùng của Viên Ngạo Sách lúc độ sức với đám địch chúng Lam Diễm Minh, cảm khái nói: “Có A Sách thật tốt.”

Đoàn Mộc Hồi Xuân nói: “Nghe đồn võ công của Kỷ môn chủ là được Kỷ lão môn chủ chân truyền, trong giang hồ cao thủ bằng bài danh thứ tám. Ta vẫn rất muốn được mở rộng tầm mắt một lần.”

“Người là muốn cùng ta luận bàn sao?” Kỷ Vô Dịch hỏi.

Đoan Mộc Hồi Xuân sững sốt một chút. Hắn nguyên bản chỉ muốn đem y dẫn vào vòng mà thôi.

Kỷ Vô Dịch không đợi hắn trả lời, lại nói tiếp: “Bất quá địch nhiều ta ít, chúng ta vẫn là không nên chó cắn chó.”

“...” Đường đường là Huy Hoàng Môn môn chủ dĩ nhiên lại thuận miệng đem mình so sánh với chó... Đoan Mộc Hồi Xuân đã không còn biết nên bảo y là rộng rãi, hay là quá ngu ngốc.

“Đúng rồi.” Kỷ Vô Dịch thấy địch nhân càng ngày càng ít, đột nhiên nói: “Trên người ngươi là bôi thứ hương gì vậy?”

“Hương?” Đoan Mộc Hồi Xuân hơi suy nghĩ một chút, bưng tỉnh đại ngộ nói, “Chẳng lẽ Kỷ môn chủ nói là cái này?” Hắn từ trên người tháo xuống một túi thơm.

Kỷ Vô Dịch liếc qua một cái. “Hoa sen?”

“Ta là vào tháng sáu lúc hoa sen đang nở rộ thì ra đời, bởi vậy gia mẫu đã tự mình thêu một túi thơm cho ta.” Hắn thần tình buồn bã nói, “Từ sau khi gia mẫu qua đời, đây là thứ duy nhất để ta tưởng niệm.”

Kỷ Vô Dịch nói: “Song thân chỉ mất một, tức là vẫn còn một, hẳn là nên thấy may mắn a.”

Đoan Mộc Hồi Xuân khước miệng kéo một cái, nhớ tới Kỷ Vô Dịch song thân đều mất, liền đem cơn giận trong lòng kiềm chế lại.

“Bất quá mùi hương này rất đặc biệt.”

“Là của gia phụ nghiên cứu chế tạo nên.”

“Nha. Nghe nói ở Tây Vực có một loại hương, có thể dùng để thiên lý truy tung, không biết lệnh tôn có nghiên cứu chế tạo nó hay không?”

Kỷ Vô Dịch nói xong, nụ cười trên mặt Đoan Mộc Hồi Xuân mạnh cứng đờ một chút.

Vừa lúc Viên Ngạo Sách giải quyết xong hai tên cao thủ mà chiến thắng trở về, Kỷ Vô Dịch không có để ý.

“A Sách, chiêu phi nga phác hỏa (thiêu thân lao vào lửa) vừa rồi của ngươi thật là suất đó.” Kỷ Vô Dịch hai mắt đều là sự sùng bái.

“Phi nga phác hỏa?” Viên Ngạo Sách cau mày.

“Chính là cái chiêu vừa rồi bay qua đó.” Kỷ Vô Dịch mở ra hai tay diễn tả lại một chút.

“... Cái này gọi là đại bàng giương cánh.”

“Khó nghe.” Kỷ Vô Dịch bướng bỉnh nói, “Phi nga phác hỏa có tình thơ ý họa hơn.”

Viên Ngạo Sách nói: “Bướm bướm nướng thì có gì mà tình thơ ý họa chứ?”

“...”

Ba người một lần nữa ra đi, mới đi được một đoạn, Đoan Mộc Hồi Xuân nhân tiện nói: “Không biết Hoa tam thiếu gia và Phiên thiếu hiệp giờ thế nào rồi. Lam Diễm Minh dồn sức truy cùng giết tận như vậy, ta chung quy vẫn cảm thấy lo lắng.”

Kỷ Vô Dịch nói: “Kỳ thực, người muốn gặp Hoa Hoài Tú thì cứ nói thẳng ra đi, ta có thể hiểu được mà.”

“...” Đoan Mộc Hồi Xuân mặt không đổi sắc nói, “Kỷ môn chủ nghĩ nhiều rồi.”

Kỷ Vô Dịch kinh ngạc nói: “Lẽ nào người nhìn trúng chính là Phiên Tế Cảnh?”

“...”

Viên Ngạo Sách đột nhiên chêm vào một câu, “Vì sao lại không phải là Trình Trùng Thành chứ?”

Một người đã bị quên hồi lâu lại được thấy ánh mặt trời.

Kỷ Vô Dịch vỗ hai tay nói: “Nói có lý. Như vậy song song đối đối, ai cũng không hụt hẫng.”

Đoan Mộc Hồi Xuân lập tức quay ngựa lại nói: “Hai vị nếu có chuyện gì, có thể nhờ Định Viễn tiêu cục ở Tây kinh nhắc lại. Còn có Thần Mộc trại đó cũng không đơn giản, hai vị nếu gặp phải, xin hãy cẩn thận. Ta đi trước một bước, sau này còn gặp lại.” Hãn vội vã nói liên tiếp một hồi, không quay đầu lại thúc ngựa chạy đi mất.

Nhìn hãn một người một ngựa tuyệt trần, Kỷ Vô Dịch cảm thán nói: “Hảo một chiêu hỏa thiêu thí cổ (lửa cháy đến móng) a.”

Viên Ngạo Sách đột nhiên nói: “Người trừ thiêu thân lao vào lửa và lửa cháy đến móng ra, còn biết tên chiêu thức nào khác không?”

“Đương nhiên. Ta tuy chưa thấy heo bước đi, nhưng tốt xấu cũng ăn thịt heo rồi. Rất nhiều chiêu thức ta làm không được, nhưng gọi thì vẫn có thể gọi ra đó.” Kỷ Vô Dịch có chút tự hào.

“Nga?”

Kỷ Vô Dịch hắng giọng một cái, bắt đầu đọc thuộc lòng, “Phong hỏa liên thiên (gió lửa mấy ngày), điện quang hỏa thạch, dã hỏa liêu nguyên (lửa rừng lan đồng cỏ). . .”

Viên Ngạo Sách cau mày nói: “Có thứ gì không có lửa không?” Hãn sao không nhớ võ công chiêu thức của Kỷ Huy Hoàng toàn là lửa như thế?

“Thật ra là có, nhưng ta còn chưa có đọc tới đó.” Kỷ Vô Dịch nói, “Cha ta đem chiêu thức phân ra thành ‘hỏa thủy mộc thổ kim’ làm tên để đọc. Đáng tiếc ta mới đọc đến hỏa, thì hãn đã qua đời.”

“ . . . Cần ta rời đi không?” Viên Ngạo Sách nhìn vẻ mặt cô đơn của y, chậm rãi mở miệng.

Kỷ Vô Dịch thu hồi biểu tình, phiến muộn nói: “Nhưng lúc thế này, người không phải nên gắt gao đem ta kéo vào lòng, sau đó một bên yêu thương một bên liêu mạng an ủi ta sao? Sao lại bỏ ta lại một mình mà rời đi được chứ?”

Viên Ngạo Sách nói: “Thân là nam nhân, dù có khóc, cũng chỉ có thể tự mình tìm một nơi để khóc.”

“Nhưng A Sách và ta không giống nhau.”

Viên Ngạo Sách yên lặng hỏi.

“Nếu có ngày nào đó A Sách khóc, ta nhất định sẽ ôm người.” Kỷ Vô Dịch lời thề sắt son bảo chứng, “Cho nên ta cũng muốn khóc ở trong lòng của A Sách.”

Viên Ngạo Sách tách khỏi ánh nhìn chăm chú lấp lánh của y, không được tự nhiên ngẩng đầu lên, lặng lẽ giục ngựa rời đi.

“A Sách.” Đầu của y ở trong ngực hãn liêu mạng dụi a dụi.

“ . . .”

“A Sách!” Y vẻ mặt đáng thương ngẩng đầu lên.

“ . . .”

“A Sách. . .” Thanh âm càng lúc càng mềm mại.

Người bị hô hoán bất đắc dĩ, “Àn?”

“Người nói người của Thần Mộc trại có tới đánh cướp chúng ta không?” Trong mắt y rõ ràng đang viết là chờ mong.

“Không biết.”

“Vạn nhất bọn họ không đến thì biết làm sao?” Kỷ Vô Dịch đột nhiên rất lo lắng.

“ . . .”

Viên Ngạo Sách nhìn một đồng người đông nghịt trước mắt, bất đắc dĩ mà nghĩ: miệng Kỷ Vô Dịch không chỉ có lực vô hình dả thương người khác, mà còn quạ đen muốn chết nữa.

“Hai vị là đi ngang qua đường sao?” Dẫn đầu chính là tráng kiện đại hán nét mặt hung dữ, dao găm trong tay dưới ánh sáng ban ngày lóe lên bạch quang. Bất quá vẻ mặt hắn tuy rằng độc ác, nói chuyện nhưng lại rất khách khí.

Kỷ Vô Dịch lắc đầu nói: “Người sai rồi.”

Tráng kiện đại hán ngăn người, “Cái gì sai rồi?”

“Lời của người sai rồi.” Kỷ Vô Dịch cải chính, “Người hắn là phải hùng hổ mà nói, núi này là ta mở, cây này là ta trồng, nếu muốn đi qua đây, lưu lại tiền mãi lộ.”

Y nói xong, đám thổ phỉ của Thần Mộc trại đều ha hả cười.

Tráng kiện đại hán nói: “Dù núi này không phải là ta mở, cây này không phải là ta trồng thì sao chứ? Bọn ta cư trú ở đây, tức là chủ nhân của nơi này, người muốn qua nơi này thì phải mượn đường. Người mượn đường của ta, ta thu bạc của người, thiên kinh địa nghĩa.”

Kỷ Vô Dịch quay đầu đối Viên Ngạo Sách nói: “A Sách, bọn họ nói có đạo lý.”

Viên Ngạo Sách nể mặt đối phương cùng là hắc đạo, thật không có ý làm khó, chỉ là lạnh lùng nói: “Các người nói đường này giá bao nhiêu tiền?”

Tráng kiện đại hán cười hắc hắc nói: “VẬY còn phải xem, các người có phải là người qua đường hay không.”

“Có phân biệt sao?” Kỷ Vô Dịch hiếu kỳ hỏi.

“Đương nhiên là có phân biệt.” Tráng kiện đại hán nói, “Nếu là lui tới bán đạo, như vậy chúng ta chính là làm ăn lâu dài, một chuyến một lượng bạc, sau này có qua có lại. Nếu là người đi ngang qua, ta xem quần áo, vải tốt thì một lượng, kém thì mười đồng.”

Viên Ngạo Sách rút cuộc cũng có hứng thú, “Vậy nếu là người giang hồ thì sao?”

“Người giang hồ cũng chia ra nhiều loại.” Tráng kiện đại hán nói: “Xem trang phục hai vị hắn là nằm trong mấy loại đó.”

Kỷ Vô Dịch nói: “Ta cũng rất hiếu kì, ta là loại nào thế.”

“Giang hồ có hắc bạch lưỡng đạo. Hắc đạo chính là người cùng nghề, người tới chính là khách, bọn ta không thu tiền, ngược lại còn tặng lộ phí. Tuy không nhiều lắm, nhưng tặng chính là giao tình.”

“Nga? Vậy bạch đạo thì sao?”

“Bạch đạo cũng chia ra. Giang hồ thế gia là kẻ có tiền, thu năm lượng. Danh môn chính phái thu hai lượng. Khách giang hồ phổ thông vụn vặt thu ít nhất, mỗi người một lượng.”

Kỷ Vô Dịch hiếu kỳ nói: “Giang hồ thế gia cùng với danh môn chính phái thật sẽ trả sao?”

Tráng kiện đại hán cười nói: “Gia chủ của thế gia và trưởng môn của môn phái đương nhiên là không cần trả. Bọn ta thế nhưng vẫn còn có con mắt, về phần môn hạ đệ tử nha, vậy thì không thể nói là không trả rồi.”

“A Sách, người nói chúng ta tính vào loại nào?” Kỷ Vô Dịch ánh mắt trông mong nhìn hắn.

Viên Ngạo Sách nói: “Người giao bạc, ta thu bạc.”

“Nhưng ta cũng là trưởng môn.”

“Vậy thì chúng ta có thể kiếm được một khoản.”

Tráng kiện đại hán có chút không tin mà đánh giá bọn họ, “Không biết cao tánh đại danh của hai vị?”

Kỷ Vô Dịch khiêm tốn nói: “Kỳ thực, chúng ta mới nhập giang hồ chưa được bao lâu.”

Tráng kiện đại hán hồ nghi nhìn y. Một bạch đạo chưởng môn mới nhập giang hồ không được bao lâu? Hơn nữa bên người còn có một hắc đạo bằng hữu?

. . .

Vì sao tổ hợp này lại khiến hần có cảm giác dường như đã từng nghe qua nhỉ?

Tráng kiện đại hán nhú mày nỗ lực suy nghĩ.

Kỷ Vô Địch xấu hổ trả lời: “Ta là Kỷ Vô Địch, hần gọi Viên Ngạo Sách.”

“ . . ”

Lạch cạch.

Dao trong tay tráng kiện đại hán cầm không vững, thiếu chút nữa rơi xuống trúng bàn chân.

45. Chương 44

Chương 44 – Hợp tác vô địch (bát)

Hần cuối cùng cũng biết vì sao tình huống của hai người kia nghe quen thế rồi, bởi vì mấy ngày trước trong buổi họp sáng sớm, lão đại mới trọng điểm nhắc nhở qua.

Kỷ Vô Địch thấy đám sơn tặc tro như phồng, quay đầu hỏi Viên Ngạo Sách nói: “A Sách, bọn họ không phải là đang lén tính kế ám toán chúng ta chứ? Chúng ta có cần tiên hạ thủ vi cường không?”

Viên Ngạo Sách mỉm cười nói: “Mỗi người một nửa?”

Kỷ Vô Địch nói: “Vậy người giải quyết nửa trên bọn họ, ta giải quyết nửa dưới.”

Viên Ngạo Sách: “ . . ”

Tráng kiện đại hán rút cuộc phục hồi tinh thần, mờ mờ hồ hồ nói: “Viên Âm tôn, Kỷ môn chủ, tiểu nhân có mắt mà không thấy Thái sơn, xin các vị hãy thứ lỗi.”

Kỷ Vô Địch hiểu kỳ nói: “Người không sợ bọn ta là giả mạo sao?”

“Thiên hạ hiện nay có ai dám giả mạo Kỷ môn chủ cùng với Viên Âm tôn nữa chứ?” Tráng kiện đại hán vội vàng nịnh nọt.

Kỷ Vô Địch nói: “Những lời này. . . ”

Viên Ngạo Sách nói: “Thật khó nghe.”

Tráng kiện đại hán ngây người.

Kỷ Vô Địch gật gật đầu nói: “Đúng a, cứ như giả mạo chúng ta là chuyện không đáng làm vậy.”

“Tiểu nhân không phải có ý này.” Tráng kiện đại hán phiền muộn đến sắp phát khóc. Bất quá hần cũng nhìn ra, Kỷ Vô Địch và Viên Ngạo Sách trêu chọc thì trêu chọc, nhưng cũng không có ý làm khó hần. Nếu không bọn họ sẽ không hảo hảo nói chuyện như lúc này, còn tự báo tên ra nữa.

Kỷ Vô Địch nói: “Người vừa nói nếu cùng là hắc đạo thì sẽ tặng lộ phí, vậy như A Sách đây, người chuẩn bị tặng bao nhiêu?”

Tráng kiện đại hán thực bối rối. Bọn họ trước đây gặp phải người trong nghề nói là tặng lộ phí, kỳ thực là bán cái giao tình, chân chính là lễ nhẹ tình nặng. Thế nhưng hai vị trước mắt này rõ ràng không phải cùng một loại. Là nhiều hay ít cũng không phải là chuyện dễ quyết.

Hần suy nghĩ một chút, đành hoàng nói: “Thần Mộc trại lập ra lâu như vậy, lần đầu gặp được vị khách tôn quý như Viên Âm tôn và Kỷ môn chủ. Tiểu nhân thật không thể tự mình làm chủ, phải xin ý kiến của trại chủ mới được.”

Kỷ Vô Địch kinh ngạc nói: “Người không phải là trại chủ?”

Tráng kiện đại hán mặt toát mồ hôi nói: “Ta bắt quá chỉ là một trong sáu Đường chủ ở trong trại, sao có thể làm trại chủ được.”

Kỷ Vô Định nói: “Huy Hoàng Môn chỉ có ba Đường chủ, các người cư nhiên lại có đến sáu.”

...

Tráng kiện đại hán cân nhắc lát nữa có nên khuyen trại chủ nhà mình trước khi nói chuyện, tuyên bố bỏ bớt ba vị Đường chủ trước không.

Đã có lộ phí để lấy, sao lại không lấy chứ.

Vì thế Kỷ Vô Định và Viên Ngạo Sách yên tâm thoải mái theo tráng kiện lên Mộc Nhĩ sơn đến Thần Mộc trại.

Thần Mộc trại so với tưởng tượng của bọn họ khác nhau rất lớn.

“Cái này chính là Thần Mộc trại?” Kỷ Vô Định nhìn phòng ở trước mắt tựa như trang viên mà ngẩn người.

Tráng kiện đại hán đối với gia viên của mình rất tự hào, gật đầu nói: “Đúng a, là trại chủ tự mình lên kế hoạch, còn cải biến rất nhiều lần nữa.”

Viên Ngạo Sách nói: “Trang viên phổ thông sao có thể chống lại kẻ thù bên ngoài chứ?”

Tráng kiện đại hán nói: “Vốn trại của chúng ta cũng không phải như thế, chỉ là sau khi trại chủ tới, đều sửa lại hết.”

Viên Ngạo Sách nghe ra hàm ý ẩn trong lời nói của hắn, “Ý người là nói, trại chủ hiện nay là sau này mới tới?”

Tráng kiện đại hán nói: “Nói ra thật xấu hổ, kỳ thực bọn ta vốn chỉ là một đám ô hợp chỉ dám đối với người qua đường buôn bán cường thu tiền mãi lộ, nếu không có trại chủ, e là bọn ta nếu không phải là tan tác một kẻ một nơi, thì chính là bị quan phủ hoặc bạch đạo nhân sĩ tiêu diệt rồi.”

Kỷ Vô Định nói: “Hắn nếu lợi hại như vậy, sao lại làm trại chủ của các người?”

Tráng kiện đại hán gãi gãi đầu nói: “Ta đây cũng không biết. Chỉ biết là ngày nọ, lúc chúng ta đi đánh cướp trở về, đã thấy nàng ngồi trong trại, ăn đồ ăn của bọn ta, uống rượu của bọn ta. Chúng ta vừa định ra tay, đã phát hiện bị nàng hạ độc, chúng ta nhân số tuy nhiều, cũng chỉ có thể mặc nàng chà đạp.”

Kỷ Vô Định nói: “Cho nên vừa nhận thức đã đem nàng lên làm trại chủ luôn?”

“Đâu ra dễ như vậy chứ?” Tráng kiện đại hán hét lên, “Chúng ta mặc dù là kẻ thô thiển, nhưng dù sao cũng là nam nhân, đâu thể dễ dàng nghe theo sự bài bố của một cô nương? Nàng muốn thu phục chúng ta, chúng ta không chịu, nàng mới đưa ra dùng đồ (đồ xức xức) để phân thắng bại.”

Kỷ Vô Định đồng tình nói: “Các người thất bại thảm hại?”

Tráng kiện đại hán cười khan nói: “Đều đồ thua hết, thua rồi thì chúng ta cũng đành phải theo. Bất quá cũng may là như thế, chúng ta mới có được một trại chủ tốt như vậy, mới có được Thần Mộc trại như hiện nay a.”

Viên Ngạo Sách đột nhiên nói: “Người là nói, nàng là một nữ tử tinh thông độc thuật cùng đồ thuật?”

Kỷ Vô Định quay đầu, u oán nói: “A Sách, tình nhân của người sao?”

Viên Ngạo Sách nhú mày, “Phải thì thế nào?”

Kỷ Vô Định trầm mặc.

Mãi cho đến cửa trang viên, Kỷ Vô Định mới đột nhiên đối tráng kiện đại hán nói: “Người có thể giúp ta mang một cái khẩu tín (thư miệng) đến Huy Hoàng Môn được không?”

Tráng kiện đại hán vỗ vỗ ngực nói: “Đương nhiên không thành vấn đề. Kỷ môn chủ muốn nhắn cái gì?”

“Bảo A Tả A Hữu chuẩn bị nhân mã, tới diệt Thần Mộc trại.”

“ . . . ” Dáng cười của tráng kiện đại hán nhất thời cương cứng.

Cảnh sắc bên trong Thần Mộc trại thập phần thanh u.

Kỷ Vô Dịch vừa đi vừa soi mói, “Cầu cũng làm không thẳng, rõ ràng là nhân phẩm bất chính.”

Tráng kiện đại hán lặng lẽ trả lời ở trong lòng: đây là cầu khúc (cong) a cầu khúc.

“Chỉ có chậu không có hoa, dung tục.”

Tráng kiện đại hán im lặng: giờ là mùa thu.

“Cửa cư nhiên lại là hình tròn.”

Tráng kiện đại hán rơi lệ: đây là cửa tròn.

Cứ như thế, một đường đi tới trước cửa thư phòng của Thần Mộc trại chủ ở trung tâm.

Viên Ngạo Sách đột nhiên cúi người ghé vào tai y nói: “Lúc ta rời đi, nàng mới chín tuổi.”

“ . . . ” Kỷ Vô Dịch mặt mày rạng rỡ nói, “Cây cột trước cửa này thật đẹp mắt.”

“ . . . ” Tráng kiện đại hán nhìn cây cột tầm thường đến mức không thể tầm thường hơn được nữa, yên lặng nghĩ, lẽ nào tinh hoa của trang viên đều ở hết trên cây cột này?

Cửa mở từ bên trong.

Một cung trang thiếu nữ thướt tha bước ra, mặt tròn mắt hạnh, khoe môi hơi giơ lên, dù không cười đáng vẫn như đang cười. Lúc ánh mắt nàng nhìn đến Viên Ngạo Sách, nhất thời sáng ngời lên, “Ấm tôn.”

Viên Ngạo Sách gật đầu, “Đã lớn rồi.”

Kỷ Vô Dịch đối với câu trả lời của hán rất hài lòng. Một câu đã lớn rồi hoàn toàn kéo dài khoảng cách bối phận của hai người.

Thiếu nữ lại nhìn về phía Kỷ Vô Dịch, không khỏi cau mày nói: “Hắn là Kỷ Vô Dịch.” Ngôn ngữ có chút khinh thường.

Kỷ Vô Dịch đột nhiên ôm lấy thắt lưng Viên Ngạo Sách, “Ta là Ấm tôn phu nhân.”

“ . . . ”

Đây là lần thứ hai tráng kiện đại hán mục trừng khẩu ngốc.

Viên Ngạo Sách thấy vẻ mặt vạn phần kinh ngạc của thiếu nữ, yên lặng ngẩng đầu, nhìn mây trắng nhẹ bay trên bầu trời.

Kỷ Vô Dịch nhỏ giọng nói: “Ta lần đầu gặp bằng hữu của ngươi, nhất định phải lưu lại ấn tượng tốt, như thế mới có thể đặt ra địa vị của mình trong tương lai a.”

Thanh âm của y mặc dù nhỏ, nhưng còn chưa nhỏ đến mức không ai nghe thấy.

Thiếu nữ lập tức la lên: “Ai đối ngươi có ấn tượng tốt! Chỉ bằng việc cha ngươi tự nhiên đem Ấm tôn giam đến tám năm thôi, ngươi đã đừng mơ bước được nửa bước vào cửa ma giáo ta rồi!”

Tráng kiện đại hán ngăn ra nói: “Trại chủ là người trong ma giáo?”

“Cái này sau hãy nói.” Thiếu nữ vung tay áo, tiếp tục giận dữ trừng Kỷ Vô Dịch.

Viên Ngạo Sách nheo mắt cảnh cáo nói: “An Nhiên.”

Kỷ Vô Dịch lập tức cáo mượn oai hùm nói: “Ấn ân. An Nhiên, ngươi như vậy thật không tốt, rất không đúng.”

“ . . . ” An Nhiên giận đến khuôn mặt đỏ rần.

Viên Ngạo Sách nói: “Ta mệt mỏi, có chuyện gì vào nhà nói.”

An Nhiên hung hăng liếc mắt trừng Kỷ Vô Dịch, nghiêng người tránh đường.

Mặc dù là thư phòng, nhưng mỗi thứ bày biện bên trong đều hiện ra sự quyến rũ của nữ tử.

Tráng kiện đại hán vốn muốn theo vào, lại bị một ánh mắt của An Nhiên chặn lại.

Viên Ngạo Sách chọn cái ghế bên bàn trà ngồi xuống, An Nhiên lập tức ngồi vào bên kia bàn trà, sau đó nghênh ngang kiêu ngạo nhìn Kỷ Vô Định.

Kỷ Vô Định bình tĩnh mang bày biện trên bàn trà dọn đi, sau đó đặt mông ngồi lên trên.

“Người. . .” An Nhiên ngân nga (răng trắng) khê cần.

Kỷ Vô Định lắc lư chân, “An Nhiên trại chủ, ta cùng với A Sách tới gặp người để lấy lộ phí.”

An Nhiên sững sốt một chút, thân thể ở sau nhích lại gần, đẩy lưng Kỷ Vô Định ra nhìn về phía Viên Ngạo Sách nói: “Ấm tôn cần tiền?”

Kỷ Vô Định nói: “Cho thì cứ lấy a.”

“ . . . Ta không phải nói với người!”

Kỷ Vô Định nói: “Nhưng câu mới rồi, rõ ràng là người nghe ta nói xong mới hỏi mà.”

An Nhiên ghen lời.

Viên Ngạo Sách nói: “Người sao lại thành trại chủ của Thần Mộc trại?”

Nói đến chuyện này, An Nhiên một bụng ủy khuất, “Là mệnh lệnh của Minh tôn.”

“Người tới đây bao lâu rồi?”

“Hai năm.” An Nhiên càng nói càng phiền muộn.”Minh tôn nói võ lâm sẽ có một hồi phân tranh lớn xảy ra. Nhưng ta đã ở đây đợi tròn hai năm, ngoại trừ mỗi ngày đánh cướp tiêu khiển ra, thật đúng là chuyện gì cũng chưa từng phát sinh.”

Kỷ Vô Định khen ngợi nói: “Ít ra người cũng đã đem đám cướp này phát dương quang đại rồi.”

An Nhiên nói: “ . . . Hạnh!”

Viên Ngạo Sách trầm mặc một lát nói: “Hắn còn nói gì nữa không?”

An Nhiên nói: “Ấm tôn ngàn vạn lần không nên trách Minh tôn trước đây không có viện thủ. Kỳ thực mấy năm nay Minh tôn vẫn âm thầm quan tâm đến hướng đi của Huy Hoàng Môn. Chỉ là hắn phát hiện Huy Hoàng Môn vẫn chưa đổi Ám tôn hạ độc thủ, cho nên mới khoanh tay đứng nhìn.”

Viên Ngạo Sách cười lạnh nói: “Ý nói, chỉ cần ta không chết, có ra sao cũng được?”

An Nhiên vội hỏi: “Đương nhiên là không phải, kỳ thực Minh tôn làm thế, cũng là có nguyên nhân hết.” Nói đến đây, ngữ khí của nàng bắt đầu áp ứng.

Viên Ngạo Sách nói: “Nguyên nhân gì?”

“Minh tôn nói. . .” An Nhiên cân nhắc trước sau, cảm thấy so với việc khiến Ám tôn hiểu lầm Minh tôn, khiến ma giáo nội bộ bất hòa, chẳng bằng thêm thất chút ít, ít ra khiến Ám tôn biết được dụng ý của Minh tôn. “Hắn nói Ám tôn nắm đó tài năng quá lộ, sẽ hoang phế võ học, giờ có thể ở trong Thập Ác lao an tâm nghiên cứu võ học, cũng xem như là một chuyện. . .” Hai chữ chuyện tốt nàng chưa nói đến, đã cảm thấy một luồng sát khí cường đại cách Kỷ Vô Định hướng về phía nàng.

“Nói thế, võ công hắn mấy năm nay tiến triển rất nhanh?” Viên Ngạo Sách sắc mặt âm trầm như mây đen dày đặc.

An Nhiên lại càng hoảng sợ, vội vàng nói: “Tư chất Minh tôn trước nay đều không bằng Ám tôn. . .”

“Nói không chừng mấy năm nay hắn chuyên tâm nghiên tu (nghiên cứu tu luyện), võ công hơn ta nhiều rồi cũng nên?”

Nghe Viên Ngạo Sách nói vậy, An Nhiên liền biết mình hão tâm làm chuyện xấu, đành phải nói sang chuyện khác: “Ấm tôn sao lại đến Thần Mộc trại?”

Kỷ Vô Địch rút cuộc cũng tìm được cơ hội chen miệng vào, “Đã nói là vì lộ phí rồi nha.”

An Nhiên hỏi: “Ấm tôn muốn bao nhiêu?”

Kỷ Vô Địch vươn một bàn tay.

An Nhiên suy nghĩ một chút nói: “Năm nghìn lượng?”

Kỷ Vô Địch lắc đầu.

“Năm vạn lượng?” An Nhiên cau mày.

Kỷ Vô Địch vẫn cứ lắc đầu.

“Năm mươi vạn lượng?” Biểu tình của An Nhiên lúc này hoàn toàn có thể dùng từ thất kinh để hình dung.

Kỷ Vô Địch vẫn là lắc đầu.

An Nhiên sốt ruột hỏi: “Vây rốt cuộc là bao nhiêu?”

“Năm lượng.”

“ . . . ” Đường đường là Ấm tôn và Huy Hoàng Môn môn chủ lại chạy đến Thần Mộc trại chỉ vì năm lượng bạc? An Nhiên im lặng.

Viên Ngạo Sách nói: “Ít quá rồi.”

Kỷ Vô Địch nói: “Vây bao nhiêu?”

Viên Ngạo Sách suy nghĩ một chút nói, “Sáu lượng đi. Tâm tình ta không tốt.”

. . .

Vây là, tâm tình của Ấm tôn đại nhân trị giá một lượng?

An Nhiên nghĩ: Ấm tôn đại nhân quả thật đã rời ma giáo quá lâu rồi.

46. Chương 45

Chương 45 – Hợp tác vô địch (cửu)

Tuy rằng Ấm tôn đại nhân mở miệng nói chỉ cần sáu lượng, nhưng An Nhiên vừa ra tay, chính là đưa luôn sáu ngàn lượng.

Kỷ Vô Địch vuốt xấp ngân phiếu dày thật dày, vui rạo rục nói: “A Sách, chúng ta lui lui tới tới thêm vài lần nữa đi, rất nhanh có thể thành người giàu nhất nước rồi.”

Viên Ngạo Sách từ chối cho ý kiến.

An Nhiên tức giận nói: “Kỷ môn chủ không phải còn muốn đi Bể Nghề sơn sao? Sao lại nhàn hạ lưu lại chỗ này?”

Kỷ Vô Địch nói: “Người cũng biết rồi?”

“Chuyện này trong chốn giang hồ còn ai không biết, ai không hiểu?” Cho rằng nàng ở xa xôi, sẽ quê mùa nông cạn sao?

Kỷ Vô Địch nói: “Ta nghĩ là người ghét ta như thế, căn bản lười đi thám thính tin tức của ta.”

“Hanh.” Coi như người cũng tự hiểu lấy mình. An Nhiên nói: “Ta chỉ là trong lúc hỏi thăm tin tức của Ấm tôn, tiện thể, nghe được một chút tin tức của người.”

Kỷ Vô Định nắm tay Viên Ngạo Sách, hài lòng nói: “A Sách người nghe, ngay cả bọn họ cũng thừa nhận chúng ta là một đôi kìa.”

An Nhiên cả kinh nói: “Ta có thừa nhận các người là một đôi sao?”

“Người rõ ràng nói vì nghe được tin tức của A Sách, nên mới nghe được tin tức của ta. Cái này chứng tỏ toàn bộ giang hồ đều biết ta và A Sách là một đôi, Tiêu không rời Mạnh, Mạnh không rời Tiêu, dù người không muốn thừa nhận cũng không được.” Kỷ Vô Định nói xong rất đắc ý.

“Còn không phải tại người nói Âm tôn là của người. . .” An Nhiên ở thời khắc quan trọng đem hai chữ ‘Tùy tùng’ nuốt xuống dưới.

Kỷ Vô Định nói tiếp: “Người của ta.”

An Nhiên ủy khuất nhìn về phía Viên Ngạo Sách.

Viên Ngạo Sách đã bắt đầu học được buông tha cùng Kỷ Vô Định tranh luận mấy vấn đề này, dù sao thì tranh luận đến tranh luận đi, trừ một bụng khí ra, cũng không còn kết quả nào khác.

Bởi vì hấn trầm mặc, Kỷ Vô Định càng kiêu ngạo hơn, nếu như y có đuôi, vậy hiện tại nhất định là hướng mây trắng mà vẫy rồi.

An Nhiên ép buộc bản thân không nhìn tới bản mặt tiểu nhân đắc chí của y, đối Viên Ngạo Sách nói: “Nghe nói Lam Diễm Minh ven đường truy sát bạch đạo nhân sĩ đến Bể Nghề sơn, không ít người đã bị vạ lây.”

“Vạ lây? Tại sao?” Kỷ Vô Định hiếu kỳ hỏi.

“Bởi vì lúc trước Vũ Dương Lăng Vân đạo trưởng phát rất nhiều anh hùng thiệp cho bạch đạo các phái, Lam Diễm Minh vì giết một người dọa trăm người, đã chọn Trường Dao môn cùng với Hắc Hổ môn để cảnh cáo. Nhưng thực ra Trường Dao môn và Hắc Hổ môn căn bản không nhận được anh hùng thiệp, đừng nói gì đến chuyện tham gia vây quét Lam Diễm Minh.”

Viên Ngạo Sách nói: “Những chuyện giết gà dọa khỉ, đương nhiên muốn chọn thì phải chọn quả hồng nhuyển để hạ thủ rồi.”

Kỷ Vô Định hướng hấn dựng thẳng ngón cái nói: “A Sách, người thật có kinh nghiệm.”

Viên Ngạo Sách làm bộ không nghe thấy, hỏi An Nhiên: “Người có tin tức của đám người Lăng Vân không?”

An Nhiên gật đầu nói: “Có. Từ khi Lam Diễm Minh minh chủ phát thiệp khiêu chiến, Lăng Vân đạo trưởng dẫn bạch đạo chúng nhân tiếp chiến xong. Chuyện này đã nghiêm nhiên trở thành đại sự lớn nhất của võ lâm hiện nay.”

Kỷ Vô Định nhỏ giọng nói: “Nghe nói trên mặt thiệp khiêu chiến chính là viết tên của ta.”

An Nhiên nói: “Âm tôn nói qua. Chuyện giết gà dọa khỉ, muốn chọn thì phải bắt đầu từ quả hồng nhuyển mà hạ thủ.”

Kỷ Vô Định yên lặng đi cào bàn.

Viên Ngạo Sách nói: “Đám người Lăng Vân hiện thế nào rồi?”

“Theo ta được biết, hôm nay đi Bể Nghề sơn tổng cộng có bốn đạo nhân mã. Một đường do Lăng Vân đạo trưởng dẫn đầu, ven đường lại gia nhập thêm không ít người nghe tin mà đến. Một đường do Tôn Ngọc Lương cùng với Phương Thu Thủy suất lĩnh đệ tử các đại phái. Đường thứ ba thực lực yếu nhất, người cũng hỗn tạp nhất, là Hoàng Hà bang cùng với một ít bang phái có quan hệ với Hoàng Hà bang lập nên. Thay vì nói bọn họ tới Bể Nghề sơn để diệt Lam Diễm Minh, chẳng bằng nói bọn họ đi báo thù cho Cung Túc đã mất.”

“Vậy đường thứ tư?” Kỷ Vô Định chớp mắt.

Viên Ngạo Sách nói: “Đường thứ tư đương nhiên chính là chúng ta cùng với đám người Đoan Mộc Hồi Xuân.”

“Đúng vậy.” An Nhiên ngừng một chút lại nói: “Ám tôn dọc đường đi, có gặp phải người của Lam Diễm Minh không?”

Kỷ Vô Dịch nói: “Có, còn bị truy sát một đường.”

An Nhiên lập tức vỗ án đứng dậy nói: “Ta tức khắc phái người đi giải quyết bọn họ.”

“Không cần.” Viên Ngạo Sách thản nhiên nói, “Chuyện của ta, ta tự mình giải quyết.”

“Thế nhưng. . .” An Nhiên còn muốn nói gì đó, lại bị Kỷ Vô Dịch ngạnh sinh sinh cắt đứt mất, “An Nhiên, người còn nhỏ, người không hiểu, hai người yêu nhau cùng nhau bỏ mạng nơi thiên nhai, đó là tình thú.”

An Nhiên: “. . .”

“Được rồi, vẫn còn một việc.” Kỷ Vô Dịch phiền não lôi xấp ngân phiếu ra, “Ta phải xé bao nhiêu, mới có thể vừa đúng sáu lượng?”

An Nhiên: “. . .”

Kỷ Vô Dịch phiền muộn nói: “Ta không có tiền lẻ.”

An Nhiên vô lực nói: “Ta cho người hết còn không được sao?”

“Không được.” Kỷ Vô Dịch nói, “Tuy các người là cường đạo, thế nhưng đánh cướp cũng rất khổ cực. Ta không thể cầm nhiều như vậy.”

An Nhiên nhịn không được lấy tay che mặt nói: “Ta van người người cứ cầm nhiều như vậy đi!”

Kỷ Vô Dịch suy nghĩ thật lâu, rốt cục nghĩ tới một biện pháp toàn vẹn hai bên, nói: “Nếu không, ta viết giấy nợ cho người?”

“. . .” An Nhiên nhìn về phía Viên Ngạo Sách.

Viên Ngạo Sách thiêu mi nói: “Sáu lượng rất khó sao?”

An Nhiên rốt cuộc cam chịu mà thu hồi lại xấp ngân phiếu, sai người lần nữa đưa lên sáu lượng.

Kỷ Vô Dịch lấy tay ước chừng, cười nói: “Quả nhiên là sáu lượng.”

An Nhiên nói: “Ám tôn đại nhân có muốn ngủ lại một đêm hay không?”

Kỷ Vô Dịch hỏi: “Có thu tiền nhà sao?”

An Nhiên chần chờ một chút rồi nói: “Nếu người muốn giao, vậy cũng được.”

Kỷ Vô Dịch u oán nhìn nàng, “Tốt xấu gì A Sách cũng là Ám tôn nhà các người, người sao có thể thu tiền phòng của hắn chứ?”

. . .

An Nhiên nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta đương nhiên không thu tiền phòng của hắn, ta chỉ thu tiền phòng của người thôi!”

“Nhưng trước giờ chúng ta đều ở chung một gian phòng a.” Kỷ Vô Dịch mở lớn hai mắt.

An Nhiên lần này không nhìn về phía Viên Ngạo Sách nữa, nàng trực tiếp đứng dậy đi luôn.

Tức giận thì tức giận, An Nhiên vẫn là thay bọn họ an bài một gian phòng, thế nhưng gian ngoài lại đưa tới thêm một cái giường nữa.

Buổi tối lúc đi nghỉ, Kỷ Vô Dịch trừng mắt nhìn cái giường, ôm oán nói: “A Sách, sao trong phòng lại có hai cái giường.”

Viên Ngạo Sách không gợn chút biến động trả lời: “Bởi vì trong phòng có hai người.”

“Nhưng mà A Sách, ta muốn ngủ cùng với người.” Kỷ Vô Dịch ôm lấy chăn trên giường bên trong, lập tức chạy tới gian ngoài, đứng trước cửa sổ, ánh mắt trông mong nhìn về phía hắn.

Viên Ngạo Sách không cần suy nghĩ, trực tiếp ôm lấy chân trên giường đi vào gian bên trong.

“A Sách. . .” Kỷ Vô Dịch vẻ mặt đáng thương đứng tại chỗ, mở to mắt nhìn hấn.

Viên Ngạo Sách mắt nhắm tai ngơ, không nói một tiếng nhảy lên giường, kéo chăn qua ngủ.

Kỷ Vô Dịch đứng tại chỗ trong chốc lát, thấy Viên Ngạo Sách thủy chung không có dấu hiệu dao động, rốt cuộc từ bỏ, nhận mệnh ôm lấy chân bò lên giường trong gian ngoài, yên lặng nằm xuống ngủ.

Đêm rất tĩnh.

Ngay cả tiếng gió thổi cũng đều không nghe thấy.

Cứ yên tĩnh như thế ước chừng được nửa canh giờ, trên giường ở bên ngoài bắt đầu có động tĩnh.

Kỷ Vô Dịch dè dặt đứng dậy, sau đó ngồi yên bất động, xác định bên trong không có phản ứng gì xong, mới đi chân trần xuống đất, nhẹ tay nhẹ chân hướng phía trong mà đi.

Ánh trăng xuyên qua cửa sổ chiếu lên mặt bàn, trắng mờ mờ ảo ảo.

Một bóng người tới gần bàn, như nhật thực đem tia sáng kia che khuất mất, sau đó chậm rãi di động qua, lại qua thêm chút nữa, ánh trăng một lần nữa hiện ra.

Bóng người đã đứng ở bên giường.

Kỷ Vô Dịch yên lặng nhìn khuôn mặt ngủ say của Viên Ngạo Sách, vẻ mặt khỏe môi đều lộ ra vẻ ôn nhu.

Mặc dù khi tĩnh lại Viên Ngạo Sách rất lạnh ngạo quyền cuồng, thế nhưng khi hấn nhắm mắt lại ngủ thì, khuôn mặt lại có vẻ nhu hòa bình thản không nói nên lời.

Kỷ Vô Dịch ngẩn ngơ nhìn, cuối cùng nhịn không được cúi người xuống, đầu chậm rãi hướng môi hấn tiếp cận. Ngay lúc sắp sửa hôn lên, y cảm thấy thất lưng bị người mạnh ôm lấy, cả thân thể thiên toàn địa chuyển nằm trên giường.

Bên người chính là tiếng hô hấp thư hoãn của Viên Ngạo Sách, tay hấn cùng với chân chăm chú đặt ở trên người y.

Kỷ Vô Dịch nỗ lực không để biểu hiện mừng thầm hiện lên mặt quá rõ ràng. Y hít sâu nhiều lần, mới nhẹ giọng gọi: “A Sách.”

“Ân.” Viên Ngạo Sách nhàn nhạt đáp lời.

“Kỳ thực chúng ta quen nhau cũng đã lâu rồi.” Hai tay y đặt ở trước ngực, đan chéo vào nhau.

“Ân.”

“Cho nên, dù có phát sinh chuyện gì, cũng là rất bình thường.”

“ . . . ”

Kỷ Vô Dịch thấy bên cạnh nửa ngày cũng không có phản ứng, nhịn không được quay đầu, lại phát hiện trong đêm tối mờ mờ, một đôi mắt hắc bạch phân minh đang nhìn mình.

“A Sách?” Kỷ Vô Dịch nghe được tiếng tim mình bắt đầu tăng tốc.

“Ân.” Hấn lên tiếng, mắt cũng chậm rãi nhắm lại.

Kỷ Vô Dịch thất vọng mở to mắt chăm chú nhìn hấn thật lâu. Thẳng đến khi cơn buồn ngủ đổ xuống mi mắt, y mới đành để ý mắt từng chút từng chút một trầm xuống.

“Người rất thích ngủ cùng với người khác?” Thanh âm của Viên Ngạo Sách yếu ớt vang lên.

“Không có người khác, chỉ có A Sách thôi.” Kỷ Vô Dịch nửa tỉnh nửa mơ trả lời, thân thể nỗ lực hướng về phía hấn mà nhích.

Viên Ngạo Sách thu hồi tay chân, mặc y chậm rãi dựa vào trong ngực mình, khỏe miệng chậm rãi dẫn ra một độ cong nhàn nhạt.

Sáng sớm ngày thứ hai, thiên mới lờ mờ sáng, Kỷ Vô Dịch và Viên Ngạo Sách đã đứng dậy ra đi.

An Nhiên tự mình đưa đến tận dưới chân Mộc Nhĩ sơn.

Tráng kiện đại hán kia nhìn Kỷ Vô Dịch, có chút không muốn, “Kỷ môn chủ và Viên tiên sinh lần sau nếu có rảnh, nhất định phải trở lại.”

Kỷ Vô Dịch nói: “Có bạc để lấy không?”

An Nhiên thản nhiên nói: “Nhiều thì không có, sáu lượng thì chung quy vẫn là có.”

“Sáu lượng thiếu.” Kỷ Vô Dịch lại duỗi một bàn tay ra, “Chừng này cơ.”

Lần này An Nhiên đã có kinh nghiệm, hướng chỗ ít mà đoán, “Năm mươi lượng?”

Kỷ Vô Dịch lắc đầu.

“ . . . Năm trăm lượng?”

Kỷ Vô Dịch tiếp tục lắc đầu.

An Nhiên suy nghĩ một chút nói: “Mười lăm lượng?”

Kỷ Vô Dịch nhíu mày nói: “Tốt xấu gì A Sách cũng là Âm tôn, người sao có thể nhỏ mọn như vậy chứ?”

“ . . . ” An Nhiên không đoán được, trực tiếp hỏi: “Người nói là bao nhiêu?”

“Năm mươi vạn lượng.”

An Nhiên sắc mặt tối sầm nói: “ . . . Người không bằng đi cướp!”

“Các người không phải đều là đi cướp sao?”

An Nhiên nói: “Người làm gì mà cần đến năm mươi vạn lượng?”

“Thành thân a. Ta cùng với A Sách thành thân, các người chẳng lẽ không tặng sính lễ sao?”

Kỷ Vô Dịch nói xong đương nhiên.

An Nhiên nghe đến mức lắc lư trong gió, “Người. . . ”

“A Sách, nàng không cho.” Kỷ Vô Dịch ủy khuất nhìn phía Viên Ngạo Sách.

An Nhiên ôm một tia hy vọng cuối cùng, cũng nhìn về phía Viên Ngạo Sách.

Viên Ngạo Sách nói: “Bán đồ cổ trong thư phòng hấn, dư dả.”

Biểu tình của An Nhiên lúc này một chút cũng không an nhiên, hoàn toàn là mộc nhiên (đờ đẫn).

Chờ Viên Ngạo Sách và Kỷ Vô Dịch lên ngựa ly khai thật lâu, tráng kiện đại hán mới nhỏ giọng hỏi: “Trại chủ, vừa rồi Viên tiên sinh nói, là có ý gì a?”

“Ta cái gì cũng nghe không hiểu.” An Nhiên nói xong như đinh đóng cột, rồi lại nhẹ giọng mà thì thầm: “Ta nghe không hiểu hấn nói muốn đem đồ cổ trong thư phòng Minh tôn đem bán làm sính lễ, cưới Kỷ Vô Dịch làm vợ. . . Ta thật sự nghe không hiểu.”

. . .

Cả ngày hôm đó, Thần Mộc trại đâu đâu cũng có tiếng vọng ‘nghe không hiểu’ các loại.

47. Chương 46

Chương 46 – Liên thủ vô địch (nhất)

Ngồi trên ngựa, Kỷ Vô Dịch xóc lên đáp xuống rất vui vẻ, cái mông cũng không ngừng dịch qua dịch lại.

Viên Ngạo Sách nhú mày nói: “Trên người người có bọt chó sao?”

“Nếu có, A Sách muốn giúp ta cởi ra xem sao?” Kỷ Vô Dịch hai mắt sáng lấp lánh nhìn hắn

Viên Ngạo Sách nói: “Không, ta sẽ đem người đá xuống dưới.”

. . .

Kỷ Vô Dịch cắn môi dưới, lông mi cố sức run run, “Nhưng mà A Sách, người mới này rõ ràng đã chính miệng đáp ứng sẽ phụ trách ta, cả đời chiếu cố ta, thương ta, yêu ta mà.”

Viên Ngạo Sách khước mắt rút hai cái, “Ta lúc nào nói?”

“Thì vừa đó.” Kỷ Vô Dịch hận không thể đem ngựa quay đầu trở về Thần Mộc trại, đem chuyện vừa xảy ra lúc này diễn lại một lần nữa.

“Câu nào?”

“Người nói. . .” Kỷ Vô Dịch hắng giọng một cái, nỗ lực đem thịt hai bên má hít vào trong, muốn đem khuôn mặt tròn trịa của mình mô phỏng thành khuôn mặt tàn khốc của Viên Ngạo Sách, “Bán. . .” Vừa mới mở miệng, má y lại bung ra ngoài, “Đồ cổ trong thư phòng hắn, dư dả.”

“Sở dĩ?” Hắn vẻ mặt không rõ.

“Sở dĩ không phải người định đem đồ cổ trong thư phòng Minh tôn bán đi làm sính lễ đến lấy ta sao?” Mắt Kỷ Vô Dịch lóe lên như bình minh sáng sớm, thoáng chốc đem cây cối hoa cỏ xung quanh đều biến thành ảm đạm vô quang.

“Ta là ý này?” Viên Ngạo Sách cúi đầu nhìn y.

Kỷ Vô Dịch cố sức gật đầu.

“Ta chỉ là nhìn đồ cổ của hắn không vừa mắt, muốn cho hắn bán đi thôi.” Viên Ngạo Sách nhún nhún vai.

Kỷ Vô Dịch ánh mắt trông mong nhìn hắn, “Sau đó?”

“Sau đó? Không có.” Viên Ngạo Sách vẻ mặt thờ ơ.

“Chắc chắn có.” Tay y xiết chặt lấy tay áo Viên Ngạo Sách không buông.

“Tỷ dụ như?”

Kỷ Vô Dịch dùng một tay chỉ chỉ vào chính mình.

“Nha. . .” Hắn kéo dài âm.

“Ân ân ân.” Kỷ Vô Dịch liều mạng gật đầu.

Viên Ngạo Sách chậm chậm nói, “Người cũng muốn được phân một chén canh (một phần)?”

. . .

Kỷ Vô Dịch u buồn rồi.

Lúc đem Kỷ Vô Dịch an tĩnh xong, Viên Ngạo Sách mới phát hiện, kỳ thực trong thiên địa thanh âm rất ít, ngoại trừ tiếng vó ngựa ra, chính là tiếng vó ngựa.

Bởi vì mấy người Đoan Mộc Hồi Xuân ở Tây kinh, Viên Ngạo Sách đặc biệt vòng qua thành Tây kinh. Dù nhiều thêm vài ngày đường, nhưng tốt xấu gì thì bên tai thanh tịnh.

Lúc hắn quyết định đi đường vòng thì, Kỷ Vô Dịch mở miệng rồi. “A Sách, người là vì không muốn gặp Hoa Hoài Tú nên mới đi đường vòng sao?”

“Đều không phải.”

“Vậy tại sao?”

Viên Ngạo Sách thấy mặt y lại ảm đạm xuống, nói: “Vì ta ghét nhiều người.”

Kỷ Vô Dịch thất lạc mà bỏ đi.

...

Viên Ngạo Sách cau mày. Y lúc này không phải là nên hưng phấn nhào qua đây mà nói: A Sách, người quả nhiên là muốn ở riêng một chỗ với ta sao?

Hay là, lúc đó hắn nói có điểm quá đáng rồi?

Viên Ngạo Sách vuốt cằm suy tư. Đối với cá tính của Kỷ Vô Dịch, hắn tự cho là đã từ phần nộ quá độ đi đến thích ứng, lại đến thấu triệt, bất quá giờ xem lại, tựa hồ vẫn còn kém một chút?

Nhận thức này khiến hắn có điểm khó chịu.

“Kỷ Vô Dịch, qua đây.” Hắn hướng thân ảnh cô đơn đang đứng trước cây nhỏ, dùng mũi chân đào lỗ.

Kỷ Vô Dịch quay đầu lại, dùng nhãn thần u oán như đường phụ phiêu hắn liếc mắt, sau đó lại yên lặng quay đầu đi.

Lông mày Viên Ngạo Sách giật một cái, “Kỷ, Dịch, Dịch.”

...

“Chuyện gì?” Kỷ Vô Dịch lập tức chạy tới.

Viên Ngạo Sách không nói gì. Thật sự có người không thích người khác gọi tên mình, thích được gọi bằng biệt hiệu? “Ta cười ngựa mệt rồi.”

Kỷ Vô Dịch nghi hoặc nói: “Chúng ta không phải đang nghỉ ngơi sao?”

“...” Viên Ngạo Sách hơi ngẩng cổ lên, che dấu vẻ không được tự nhiên thoáng hiện trên khuôn mặt, “Ý ta là nói, lát nữa người tới điều khiển ngựa.”

Kỷ Vô Dịch ngược lại không ý kiến gì, chỉ rất nghiêm túc hỏi: “Người xác định?”

“Đương nhiên.” Hắn đã thấy qua y đơn độc cưỡi ngựa, không có vấn đề gì.

Nhưng sự thực chứng minh, hắn đã quá lạc quan rồi.

“Bên trái, bên trái, bên trái!” Viên Ngạo Sách giận dữ hét lên.

Kỷ Vô Dịch trong lúc chỉ mình treo chuông đã kịp ghì lại dây cương.

Viên Ngạo Sách quay đầu lại nói: “Coi như người muốn đâm vào cây, cũng phải hỏi một chút xem ngựa có nguyện ý hay không!”

Con ngựa rất vô tội quay đầu lại, phun khí.

Kỷ Vô Dịch rụt lui cái cổ. “Nhưng mà ta không thấy đường.”

Viên Ngạo Sách trầm mặc một chút, “Chúng ta đổi vị trí.”

...

Vì thế, Kỷ Vô Dịch ở phía trước cầm cương ngựa, Viên Ngạo Sách ở phía sau, một lần nữa ra đi.

...

Nửa nén hương sau, Viên Ngạo Sách nhìn không được phi thân cưỡi ngựa, hướng Kỷ Vô Dịch khuôn mặt vô tội đang ngồi trên ngựa, cầm giận nói: “Người cố ý đúng không?”

Kỷ Vô Dịch lập tức lắc đầu.

“Vậy sao lúc nào mông người cũng hướng sau mà trượt, đem ta đẩy xuống?” Mắt hắn híp lại thành một cái khe, biểu tình nhỏ nhất trên mặt Kỷ Vô Định cũng đều bị phía trong khe kia nhìn không sót một chút gì.

“Nếu không, người cưỡi ngựa, ta ở dưới dắt ngựa cho người?” Kỷ Vô Định ủy khuất cầu toàn.

Viên Ngạo Sách suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Hảo.”

Một đường tiếp đó quả nhiên rất thái bình.

— ngoại trừ ở cửa thôn một thôn nào đó, gặp phải một anh nông dân đang dắt lừa.

“Lừa yêu ơi đi thôi, lừa yêu ơi đi thôi, đi tới cửa thôn xem một cái, cô nương nhà ai xinh đẹp lại thanh tú, ta dắt lừa đem nàng đón về a đón về làm vợ!” Anh nông dân hát rất đặc ý, lúc đi ngang qua bên người Kỷ Vô Định, còn đặc biệt hướng y cười cười.

Dáng cười này từ góc độ người ngoài nhìn vào thì xem sao cũng thật là hàm hậu, thế nhưng rơi vào trong mắt Viên Ngạo Sách thì đã hoàn toàn không phải thế nữa rồi. May là Kỷ Vô Định còn có thể an ủi hắn.

Y nói: “A Sách, không quan hệ, chúng ta cưỡi là ngựa mà.”

“ . . .” Viên Ngạo Sách thật hoài niệm cuộc sống chỉ có tiếng vó ngựa.

Bọn họ chậm chạp đi theo sơn đạo, vừa đi vừa dạo, đợi đến quan đạo mới phát hiện đã rời xa Tây kinh từ lâu, sắp tới Lan Châu rồi.

Viên Ngạo Sách cùng với Kỷ Vô Định đã nhiều ngày đều là màn trời chiếu đất, ngay cả tắm rửa cũng là ở bên ngoài suối nhỏ giải quyết, thấy được dân cư sầm uất, nhất thời có loại cảm giác như đã cách mấy đời.

Kỷ Vô Định đột nhiên nhớ tới đội ngũ đã bị bọn hắn vất bỏ từ lâu, hiếm khi lương tâm nổi lên mà nói: “Không biết giờ bọn họ thế nào?”

Viên Ngạo Sách nói: “Người lo lắng bọn họ?”

Kỷ Vô Định thở dài nói: “Vạn nhất bọn họ chết sạch trên đường, vậy tới chỗ Lam Diễm Minh, chẳng phải sẽ không còn ai chặn đạo cản kiếm cho ta nữa rồi sao?”

Viên Ngạo Sách đặc biệt có thâm ý nhìn y một cái. “Coi như bọn họ chết sạch, người cũng muốn đi Bể Nghê sơn?”

Kỷ Vô Định gật đầu nói: “Mấy ngày nay lúc ta ngắm sao, trong đầu ta bắt đầu nảy ra một ý tưởng mới.”

“Nga?”

“Ta muốn ở trên đỉnh của Bể Nghê sơn viết lên. . . Kỷ Định Định đã từng đến đây!” Kỷ Vô Định đặc ý nói, “Rất oai phong đúng không?”

“Đúng là oai phong.” Viên Ngạo Sách nói, “Bất quá ta hiểu kỳ chính là, người làm sao bò lên được đỉnh núi chót vót như bị đao tước đó.”

“ . . . Không có cầu thang sao?”

“Những người có thể lên núi, đều không dùng cầu thang.”

Kỷ Vô Định đột nhiên dựa qua, “A Sách, nếu như ta đeo ở trên người người, có thể tới được không?”

Viên Ngạo Sách liếc y nói: “Người cảm thấy ta có khả năng sẽ lấy một người sống tới làm ngọc bội để đeo?”

“ . . .”

Đằng trước có một trấn nhỏ, tuy rằng không lớn, thế nhưng toàn bộ đều đủ.

Kỷ Vô Định cùng với Viên Ngạo Sách lập tức chạy ào tới một tửu lâu, gọi lên một đồng thức ăn.

Kỷ Vô Định vừa uống trà, vừa cảm khái nói: “Ta rốt cuộc biết, kỳ thực trà ngon hay dở không thể dùng vị đạo mà phán được.”

Viên Ngạo Sách dùng nhãn thần ý bảo y nói tiếp nửa câu sau.

“Là tâm tình, là thời cơ.” Y nhin không được lại thật sâu uống thêm một ngụm nữa, “Nhiều ngày như thế không uống trà, cảm thấy nước trong chén trà cũng đều thơm.”

“Ta chưa từng biết người cư nhiên thích uống trà.”

Kỷ Vô Định đang cầm trà nói: “Trước khi uống nhiều nước suối như thế thì, ta cũng không biết.”

Đồ ăn rất nhanh được đưa lên.

Kỷ Vô Định cùng với Viên Ngạo Sách đều thả cái bụng ra, nhanh chóng ngấu nghiến mà ăn.

Dưới lầu đột nhiên tới một đám người, động tĩnh cực lớn.

Từ lâu lão bản khúm núm chào đón, trong miệng cũng không ngừng nói: “Hoàng gia, thật không có người giang hồ qua đây. Bên này đều là khách thương nhân. Người giang hồ đâu có ở lại nơi nhỏ như thế này chứ?”

“Thế nào? Khinh thường người giang hồ chúng ta?” Người được gọi là Hoàng gia lạnh lùng nói.

Lão bản lập tức đánh một cái vào miệng mình, “Xem cái miệng này của ta, bình thường thật biết ăn nói, vừa thấy đại nhân vật đã nói lung tung rồi.”

“Hanh.” Hoàng gia mang theo một đám tráng hán tăng tăng mà đi lên lầu.

Phần lớn khách nhân đều cúi thấp đầu, rất sợ bị đám ôn thần này để ý.

Kỷ Vô Định cùng với Viên Ngạo Sách rất thản nhiên, trước đây thế nào, hiện giờ thế đó.

Dáng dấp thản nhiên này rơi vào trong mắt Hoàng gia lập tức không giống người thường. Hắn đẩy ra cánh tay đang dâng bạc lên của lão bản, cẩn thận đi tới bên bàn Kỷ Vô Định và Viên Ngạo Sách, quan sát một lát nói: “Là đi ngang qua đây?”

Kỷ Vô Định nhỏ giọng nói: “Gần đây thật nhiều người thích hỏi chúng ta câu này a.”

Viên Ngạo Sách ngay cả mí mắt cũng chưa từng nhấc, “Bởi vì gần đây kẻ không có mắt càng ngày càng nhiều rồi.”

Kỷ Vô Định rất phối hợp hỏi: “Vậy bọn họ lấy cái gì nhìn đường?”

“Không nhìn. Dụng trùng tường thì tự biết đau thôi.”

Kỷ Vô Định thụ giáo mà gật đầu.

Hoàng gia cũng là kẻ đã gặp qua nhiều chuyện, biết thông thường nếu ăn nói ngang ngạnh, không phải là thuộc hạ có công phu thật, thì chính là gia thế có bối cảnh. Tuy nói cái trấn nhỏ này hẻo lánh, hẳn vốn không ôm hy vọng có thể nhìn thấy nhân vật lợi hại gì, thế nhưng khó chắc là đại nhân vật trên giang hồ sẽ không tới đây thể nghiệm sinh hoạt một hồi. Vì thế hắn lại thêm dè dặt mở miệng nói: “Hai vị là qua đường?”

Kỷ Vô Định nói: “Không phải, chúng ta là tới ăn.”

Hoàng gia không nhìn ra lai lịch và dụng ý của bọn hắn, đành phải tiếp tục hỏi thử: “Tới cứu người sao?”

Cứu người?

Kỷ Vô Định và Viên Ngạo Sách liếc nhau.

Viên Ngạo Sách đặt đĩa xuống, chậm điều chỉnh tâm tình mà nhấp một ngụm trà, thản nhiên nói: “Người là đạo nào?”

Hắn vừa nói thế, Hoàng gia cho là mình đã nắm được lai lịch của đối phương, trong lòng có chỗ dựa, trả lời: “Hắc đạo. Không dính bạch, không dính lam.”

“Nha.” Ngụ ý mình dù là hắc đạo, nhưng không chung đường với Lam Diễm Minh. Viên Ngạo Sách biến khách thành chủ nói: “Vậy người tới đây làm gì?”

Hoàng gia nói: “Cái này phải xem, hai vị cần gì rồi.”

Viên Ngạo Sách nhìn hắn một cái, “Người có thể cung cấp cái gì?”

“Tin tức.” Hoàng gia kiên định nói, “Hơn nữa là tin tức tuyệt đối chính xác.”

Viên Ngạo Sách nói: “Ta làm sao tin người?”

Hoàng gia cười nói: “Thật hay giả, chờ các người tới đó rồi sẽ biết. Nếu hai vị có ý định, sao không vào trong nói chuyện?”

Viên Ngạo Sách chậm rãi quay đầu, nhìn thẳng vào mắt hắn.

Tim Hoàng gia khẽ run lên. Nhân thần của người này cũng giống như khí thế của hắn sắc bén đến bức người.

“Cũng tốt.”

Tửu lâu lão bản không dám chậm trễ, lập tức đem gian bao sương [1] duy nhất trong tửu lâu vác ra ngoài.

Trong bao sương một mảnh hỗn độn, có cái ghế vẫn còn nằm ngang trên mặt đất, có thể thấy được lúc khách nhân ra đi vội vàng đến mức nào.

Bất quá tay chân của hỏa kế trong điểm rất nhanh nhẹn, chỉ trong chốc lát, bao sương đã được thu thập sạch sẽ.

Hoàng gia dẫn Viên Ngạo Sách và Kỷ Vô Dịch ngồi xuống nói: “Hai vị là đơn độc hành động?”

Viên Ngạo Sách nói: “Người cảm thấy ta cần giúp đỡ?”

“Cần.” Hoàng gia nghiêm mặt nói, “Hôm nay bạch đạo cùng với cao thủ của Lam Diễm Minh đều hướng Lan Châu tập hợp. Muốn cứu Lăng Vân đạo trưởng cùng với Từ Ân phương trượng, e rằng không dễ dàng.”

“Ha?” Kỷ Vô Dịch lấy làm kinh hãi. Người bị bắt là Lăng Vân đạo trưởng?

Hoàng gia từ trên vẻ mặt y nhìn ra được đầu mối, “Chẳng lẽ, hai vị còn không biết chuyện?” Hắn biết câu mình nói quá vô nghĩa rồi, bất quá cũng không chút kinh hoảng, dù sao nhiều ngày nay hắn dạo qua các thành trấn, chính là vì rải tin tức.

“Ta có thể hỏi một vấn đề không?” Kỷ Vô Dịch nói.

“Xin hỏi.”

Kỷ Vô Dịch nắm hai tay, trừng to mắt nhìn hắn, “Lúc Lăng Vân đạo trưởng cùng với Từ Ân phương trượng bị bắt thì, không mặc y phục hay là quang trứ thân thể?”

“Là không. . .” Hoàng gia đột nhiên phát hiện đó là cái bẫy ngôn ngữ, hắn vội ho một tiếng nói, “Còn có lựa chọn khác không?”

“Có.” Kỷ Vô Dịch lại lần nữa hỏi.”Lúc bọn hắn bị bắt thì, quang trứ thân thể hay là không mặc y phục?”

Hoàng gia: “. . .”

Viên Ngạo Sách làm như không có chuyện gì cầm lấy chén trà trên bàn, khí định thần nhàn uống một ngụm.

[1] bao sương : ghế lô, là ghế ngồi được thiết kế đặc biệt trong kịch trường

48. Chương 47

Chương 47 – Liên thủ vô địch (nhị)

Hoàng gia dù sao cũng là người ở trên giang hồ lăn lộn nhiều năm, phản ứng là hạng nhất, lúc đầu ngẩn ra một chút xong, lập tức bồi cười nói: “Vậy thì ta đây không biết rồi.”

Kỷ Vô Dịch có chút thất vọng, “Lam Diễm Minh thực là quá nhỏ mọn mà, chuyện đặc sắc như vậy cứ nhiên không miêu tả thêm.”

...

Hoàng gia có chút không chắc. Hai người kia thật là tối cứu người, mà không phải tối xem não nhiệt?

Viên Ngạo Sách thấy Kỷ Vô Dịch đã phát huy đủ rồi, lại đem trọng tâm câu chuyện nhận về nói: “Người mới nói người có thể cung cấp tình báo chính xác?”

Hoàng gia nhìn hẩn một lát, đột nhiên cười khan nói: “Cái gì là tình báo chính xác chứ, ta chỉ là muốn kết giao với hai vị, vậy nên đặc biệt tìm lấy một cái cớ mà thôi.”

Kỷ Vô Dịch nói: “Ý người là nói, người mới gạt người?”

Hoàng gia nói: “Cũng không phải gạt người. Chỉ là ngưỡng mộ phong thái hai vị, cho nên. . .”

“A Sách, người có nhớ kẻ lần trước lừa gạt chúng ta thì hậu quả thế nào không?” Kỷ Vô Dịch chậm rãi nói.

Viên Ngạo Sách nói: “Thiếu tay hay thiếu chân?”

“Đây là lần trước của lần trước.” Kỷ Vô Dịch nói. “Lần đó là thiếu phần phía dưới. Bất quá cuối cùng cũng có đường lui, nghe nói tới kinh thành, chuẩn bị vào hoàng cung lăn lộn.”

Viên Ngạo Sách thấy sắc mặt Hoàng gia trắng bệch, chậm chạp nói: “Ta thấy như vậy không tốt.”

Hoàng gia vội vàng gạt đầu, “Ta chỉ muốn cùng hai vị kết giao. . .”

Bất quá thanh âm hẩn rất khế, rất nhanh đã bị Viên Ngạo Sách che lấp mất, “Cắt vật kia, đối bình khí quả thực là bất kính.”

...

Hoàng gia chỉ có thể phụ họa: “Không sai không sai, vạn sự dĩ hòa vi quý (lấy hòa hoãn làm đầu).”

Kỷ Vô Dịch thở dài, lui một bước nói: “Như thế, đành phải chém tay chém chân rồi.”

Hoàng gia sao lại không nhìn ra là bọn họ đang trêu chọc uy hiếp hẩn chứ, bất quá hẩn không thăm dò được lai lịch của đối phương, không dám tùy tiện khai địch. Môn phái hẩn tuy xưng bá Lan Châu, thế nhưng ra khỏi thành Lan Châu thì chẳng là gì cả. Vạn nhất chọc phải người không dễ trêu chọc, giống như ma giáo Âm tôn Viên Ngạo Sách năm đó đã huyết tẩy Lục Nguyệt sơn trang, khó chịu một cái thôi thì. . .

Trong óc hẩn linh quang chợt lóe.

Vừa rồi thiếu niên gọi thanh niên kia “A Sách” ? !

Nghe đồn môn chủ đương nhiệm của Huy Hoàng Môn Kỷ Vô Dịch đã thu phục ma giáo Âm tôn làm tùy tùng, hai người kết giao cùng đi Bể Nghê sơn. . . Xem tuổi tác, nhân số thì hai người trước mắt đúng là độc nhất vô nhị. Thế nhưng nghe nói Kỷ Vô Dịch với Lăng Vân đạo trưởng giao tình ngay thẳng, chính là bạn vọng niên được trên giang hồ nhắc đến nhiều nhất, sao người trước mắt này đối với chuyện Lăng Vân đạo trưởng bị bắt làm tù binh không hề lo lắng, trái lại còn quan tâm lúc hẩn bị bắt làm tù binh có mặc y phục hay không?

Hẩn nghĩ lại, lại nghĩ tới trong lời đồn thì Kỷ Vô Dịch tuổi còn rất trẻ, hành sự lại thường nằm ngoài suy nghĩ mọi người, khiến người khác đoán không ra. Lẽ nào một màn trước mắt này này, chỉ là thế trận mà y cố tình bố trí?

Trong lòng hẩn một hồi trái, một hồi phải mà hỗn loạn, nhãn thần nhìn Viên Ngạo Sách cùng với Kỷ Vô Dịch nhất thời trở nên thập phần phức tạp.

“A Sách, ta thấy người này không có gì dùng, làm thịt đi.” Kỷ Vô Dịch ngáp một cái.

Viên Ngạo Sách nói: “Làm thịt làm cái gì?”

“Cho chó ăn? Chó đói bụng thật là đáng thương.”

“ . . .” Chó đói bụng rất đáng thương, vậy người bị chó đói ăn sống thì tính là cái gì? Hoàng gia lặng yên nghĩ.

Viên Ngạo Sách lắc đầu, “Hiên giờ người này, xem ra vẫn có chút để dùng.”

Kỷ Vô Dịch nói: “Nói thí dụ như?”

“Chỉ ít hần biết Lăng Vân bị nhốt ở đâu, chỗ ấy bố trí thế nào.”

Kỷ Vô Dịch nói: “Nhưng hần sao lại muốn nói cho chúng ta biết?”

“Một là để bán nhân tình, hai là để ngồi làm ngư ông đắc lợi.” Viên Ngạo Sách cùng Kỷ Vô Dịch cứ như thế không coi ai ra gì mà phân tích động cơ của Hoàng gia.

Hoàng gia đứng ngồi không yên.

Kỷ Vô Dịch nói: “Hần cảm thấy cái tình báo này có thể bán nhân tình cho chúng ta?”

Viên Ngạo Sách gật đầu nói: “Đại khái là hần thực sự nghĩ thế.”

“Đi? Nhưng bị giam không phải là Lăng Vân đạo trưởng sao? Dù có thiếu nhân tình thì cũng là Lăng Vân đạo trưởng thiếu mới đúng.”

“Hần vốn muốn người thiếu hần nhiều thêm một chút.”

“Thực sự là một bán vạn lời a.”

“Đâu chỉ một bán vạn lời, ngoại trừ khiến người khác nợ nhân tình, hần còn có thể nhân cơ hội mở rộng thế lực.” Viên Ngạo Sách mặc dù đang cười, thế nhưng ý cười lại không tới được trong mắt.

“Lam Diễm Minh tính là lam đạo, lam đạo cùng bạch đạo trai cò tranh chấp, tự nhiên hắc đạo là ngư ông đắc lợi rồi.” Kỷ Vô Dịch nói.

Viên Ngạo Sách nói: “Đúng là như thế.”

Kỷ Vô Dịch nói: “Chẳng trách hần cứ đi quanh tìm người giang hồ.”

Viên Ngạo Sách nhìn Hoàng gia mỉm cười, “Cơ hội tốt như thế, hần sao có thể bỏ qua?”

Hoàng gia bị hần cười đến gai ốc nổi đầy người.

“Hai vị nhưng là. . . Viên Ám tôn cùng Kỷ môn chủ?” Hần cắn răng, cuối cùng cũng hỏi ra khỏi miệng.

Kỷ Vô Dịch phì cười nói: “Lẽ nào người không phải mới nhìn chúng ta là đã nhận ra sao?”

Hoàng gia mặt toát mồ hôi nói: “Hai vị chưa từng giá lâm đến gần vùng Lan Châu, ta cũng chưa từng gặp qua bức họa của hai vị. . .”

“Nói cách khác, trừ phi nhận được chúng ta, nếu không chúng ta sẽ bị ném vào trong đám người, lập tức bị che lấp?” Biểu tình trên mặt Kỷ Vô Dịch gần như là khuất nhục.

Hoàng gia cảm giác được ánh mắt càng lúc càng lạnh lẽo của Viên Ngạo Sách, vội vã chà xát mồ hôi nói: “Kỷ môn chủ nói đùa. Là tiểu nhân có mắt mà không thấy Thái sơn.” Từ lúc vào tửu lâu đến giờ, tư thái hần đã thấp lại càng thấp hơn.

Thế nhưng Kỷ Vô Dịch vẫn không định buông tha cho hần. “Vậy rốt cuộc là người có biết tin tức cụ thể việc Lăng Vân đạo trưởng bị giam hay không?”

Hoàng gia muốn gật đầu, rồi lại bỗng nhớ tới mình hoài nghi bọn họ là người của Lam Diễm Minh, đã lỡ phủ nhận mất, nếu giờ lại nói có nữa, chính là hần nói dối. Thế nhưng nếu hần tiếp tục phủ nhận nữa, vậy bọn họ đến thành Lan Châu, cũng sẽ nghe được tin tức mà môn phái bọn họ truyền xôn xao, kết quả là vẫn nói dối như nhau.

Nói cách khác, hần trong lúc vô ý đã đem mình bức vào ngõ cụt.

Nghĩ tới đây, không khỏi nhấc tay áo lên xoa xoa mồ hôi lạnh càng lúc càng nhiều trên trán.

Viên Ngạo Sách nói: “Một người nếu trong đầu có quá nhiều ý niệm thất loạn bát tao, thường thì mạng cũng sẽ không dài lắm.”

Kỷ Vô Dịch nói: “Vì sao?”

“Bởi vì người khác sẽ nhìn không được muốn đem đầu hấn cắt xuống, xem thử bên trong rốt cuộc ẩn dấu những thứ gì.”

Tay áo Hoàng gia dùng để lau mồ hôi đã ướt một mảnh nhỏ.

Kỷ Vô Dịch trơ mặt ra đối Viên Ngạo Sách cười nói: “Nếu A Sách muốn biết trong đầu ta đang chứa gì, không cần mở, trực tiếp hỏi ta là được rồi. Ta nhất định tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẩn (có gì nói vậy).”

Viên Ngạo Sách ngoài cười trong không cười nói: “Không có hứng thú.”

Kỷ Vô Dịch trông mắt chuyển một cái, vỗ tay nói: “Ta đã biết.”

“Không muốn nghe.” Kinh nghiệm của Viên Ngạo Sách vào thời khắc này đã phát huy tác dụng.

Nhưng Kỷ Vô Dịch sao có thể vì người khác bảo không nghe mà ngoan ngoãn không nói chứ? Y mỉm cười tiếp tục: “A Sách nhất định là cảm thấy hứng thú với phong cảnh giấu dưới y phục của ta.”

“ . . . ” Lòng mảy Viên Ngạo Sách giật giật mấy cái, “Chỗ đó có phong cảnh sao?”

Mắt Kỷ Vô Dịch lóe sáng lên.”A Sách muốn xem không?”

“Không có hứng thú.” Hấn nhanh chóng trả lời.

Con mắt Kỷ Vô Dịch lại ảm đạm xuống.

. . .

Làm người đứng xem, Hoàng gia rõ ràng từ trong mắt Kỷ Vô Dịch thấy được vẻ hèn mọn lợi dụng ăn chơi trác táng bức người làm vậy. Vì vậy, đối với nghi vấn hai người trước mắt kia có phải là Huy Hoàng Môn môn chủ cùng với ma giáo Âm tôn hay không lại lần nữa hiện lên trong đầu.

Bất quá mặc kệ thật giả, hấn cũng không có dũng khí đi kiểm tra. Đấu tranh hồi lâu cũng đưa ra được kết luận, “Không sai, ta đúng là biết được tin tức cụ thể việc Lam Diễm Minh nhốt Lăng Vân đạo trưởng và Từ Ân phương trượng.”

Kỷ Vô Dịch liếc mắt nhìn hấn, “Chuyện cơ mật như vậy người cũng biết, cư nhiên không biết lúc Lam Diễm Minh bắt bọn họ thì bọn họ có mặc y phục hay không?”

Hoàng gia không nghĩ tới y còn đang vướng mắc vấn đề này, phiên muộn nói: “Chuyện này từ đầu tới cuối Lam Diễm Minh đều không có nói ra, chúng ta cũng rất khó điều tra.”

“Cái này thì có gì khó?” Kỷ Vô Dịch chớp đôi mắt to vô tội, “Không phải chỉ cần hỏi thăm xem lúc bọn họ bị bắt thì có đang tắm rửa hay không thôi nha.” Y thấy trên mặt Hoàng gia thoáng hiện lên vẻ không tự nhiên, lại truy vấn, “Nếu không người cảm thấy hai người bọn họ còn có lúc nào không mặc y phục nữa?”

. . .

Hoàng gia uống một hớp lớn trà, cười khan nói: “Ta, ta cũng nghĩ là tắm rửa, ha hả, cũng là tắm rửa.”

Thấy Hoàng gia đã bị khi dễ không sai biệt lắm, Viên Ngạo Sách cũng không lấy chuyện hấn lời trước ý sau không đồng nhất mà làm khó hấn. “Lăng Vân bị nhốt ở đâu?”

Hoàng gia cũng nghiêm túc, trả lời ngay: “Trong Tĩnh Hương am sáu dặm ngoài thành Lan Châu.”

Kỷ Vô Dịch hưng phấn mà tổng kết: “Đây là vừa có ni cô đạo sĩ hòa thượng hỗn loạn a.”

Hoàng gia há miệng, thấy Viên Ngạo Sách chỉ chậm chậm uống trà, cũng học theo mà cúi đầu uống một ngụm.

Sau khi tin Kỷ Vô Dịch và Viên Ngạo Sách tám phần mười, Hoàng gia tự giới thiệu.

Hoành Dao đường ở trên giang hồ tuy so ra kém những môn phái số một như ma giáo, Huy Hoàng Môn, nhưng cũng tính là môn phái hạng hai có nhân tài kiệt xuất, nếu không sẽ không thể xưng bá ở Lan Châu lâu như vậy.

Kỷ Vô Dịch và Viên Ngạo Sách đương nhiên là nghe qua, thế nhưng cũng không lộ ra biểu tình gì.

Bọn họ không có lộ ra biểu tình, đối với Hoàng gia mà nói ngược lại là chuyện tốt. Vì nếu bọn họ thật lộ ra một dạng cửu ngưỡng đại danh, như sấm bên tai, hẳn sẽ bắt đầu lo lắng chuyện môn phái nhà mình liệu có phải bị người để ý rồi hay không.

Trên đường ở Lan Châu, Viên Ngạo Sách không lãng phí mà thám thính tin tức ở Lan Châu.

Đem lo lắng, khiếp sợ vân vân đề xuống xong, trong lòng Hoàng gia tràn ngập kinh hãi. Hai vị này nhưng đúng là Bồ Tát, nếu như Đường chủ biết hẳn khiến bọn họ xung đột với Lam Diễm Minh, tất nhiên sẽ nhớ hẳn có một công lớn. Thế nên hẳn được hỏi liền đáp.

“Hiện tại Lan Châu tụ tập bao nhiêu người?”

“Cái này không nói được.” Hoàng gia trầm ngâm nói, “Lăng Vân đạo trưởng và Từ Ân phương trưởng chính là thái sơn bắc đẩu của võ lâm, việc bọn họ bị bắt không bình thường. Theo ta biết, trước kia có mấy môn phái đã sai người đến đây nghe ngóng. Chuẩn bị không tốt, e rằng đại chiến Bể Nghê sơn sẽ sớm diễn ra ở Lan Châu.”

Kỷ Vô Dịch hiểu kỳ nói: “Ở trước cửa nhà người đánh nhau, người không sợ vô cớ bị thương?”

Hoàng gia thở dài nói: “Đó cũng là lý do Đường chủ nhà ta bảo chúng ta ra ngoài cung cấp tin tức cho các vị. Chỉ có các vị đem Lăng Vân đạo trưởng cùng Từ Ân phương trưởng an toàn cứu ra, mới có thể miễn được tai họa trước cửa này của bọn ta.”

Viên Ngạo Sách nói: “Các người công nhiên giúp một bên như vậy, không sợ Lam Diễm Minh diệt các người trước?”

Hoàng gia cười gượng hai tiếng.

Viên Ngạo Sách đã rõ ảo diệu trong đó. “Nếu chúng ta là người của Lam Diễm Minh, ngày hôm nay các người cung cấp, e chính là hướng đi của bạch đạo võ lâm trong thành Lan Châu rồi đúng không?”

Hoàng gia thấy dáng cười lạnh lạnh của hắn, vội vàng xin tha nói: “Chúng ta cũng chỉ là tự bảo vệ mình. Bất kể là Vũ Dương, Thiếu Lâm, hay là Lam Diễm Minh bọn ta đều không thể trêu chọc vào được. Dù chúng ta không để ý đến chuyện bên ngoài, thì chuyện ngoài chưa chắc sẽ không tự mình tìm đến a.”

49. Chương 48

Chương 48 – Liên thủ vô địch (tam)

Nói đến đây, Hoàng gia cũng rất oán niệm. Vốn bọn họ ở Lan Châu thành đang rất tốt đẹp, dù thỉnh thoảng cùng những bang phái khác xung đột một chút, cũng chỉ là tiểu đánh tiểu nháo người tới ta đi. Ai biết tổng bộ của Lam Diễm Minh đột nhiên bị vạch trần, Lan Châu thành lại là nơi nhất định phải đi qua. Mà Lăng Vân đạo trưởng cùng với Từ Ân phương trưởng sớm không bị bắt, muộn không bị bắt, cứ nhất định là ở gần Lan Châu bị bắt. Hoành Dao đường cứ thế vô tội bị cuốn vào trung tâm của trận tình phong huyết vũ này!

Viên Ngạo Sách suy nghĩ một chút, kia cũng thật có đạo lý.

Lan Châu là địa bàn của Hoành Dao đường. Có một cái gọi là cường long không áp được địa đầu xà (rắn địa bàn), để cho tiện, bạch đạo cùng với Lam Diễm Minh đương nhiên đều muốn dựa hơi. Nhưng Hoành Dao đường là hắc đạo, nếu đầu nhập vào cho bạch đạo, e rằng sau này sẽ không được cho là hắc đạo nữa. Mà Lam Diễm Minh tuy là hắc đạo, nhưng từ lâu đã đắc tội với hơn nửa giang hồ. Bản thân bọn họ cũng

không phải ngồi không, Hoành Đào đường tìm nơi nương tựa ỉnh, nếu quá yếu sẽ bị thôn tính mất. Nghĩ tới nghĩ lui, cổ đầu tường thể này tuy có chút khó coi, nhưng tốt xấu còn có kẻ hở để sinh tồn.

Kỷ Vô Định nói: “A Thượng bọn họ tới chưa?”

Hoàng gia sững sốt một chút nói: “Không biết A Thượng mà Kỷ môn chủ nói là người nào?”

Kỷ Vô Định đương nhiên nói: “A Thượng chính là A Thượng a.”

Hoàng gia liếc mắt nhìn Viên Ngạo Sách, thấy đối phương không có nửa điểm định giải vây, đành phải suy đoán nói: “Kỷ môn chủ chỉ, chính là Thượng đường chủ?”

Kỷ Vô Định ngạc nhiên nói: “Lẽ nào ta còn biết A Thượng nào khác ngoài hần sao?”

Mấy chuyện này hần sao biết được? Hoàng gia lại liếc mắt nhìn Viên Ngạo Sách. Viên Ngạo Sách còn đang nhìn con đường phía trước.

Hoàng gia cũng đành phải thở dài nói: “Thượng đường chủ cùng với Chung đường chủ là người đến thành Lan Châu đầu tiên.”

Viên Ngạo Sách lúc này mới nhớ tới, Thượng Thước và Chung Vũ vốn cùng một nhóm với Lăng Vân đạo trưởng.

Kỷ Vô Định nhìn về phía hần nói: “A Sách, chúng ta không đi có được không?”

Hoàng gia thân thể cứng đờ.

“Lý do?” Viên Ngạo Sách nhưng thật ra rất trấn định.

“Bọn họ nhất định sẽ bồng dả uyên ương đó!” Kỷ Vô Định mặt đầy khổ sở nắm lấy tay hần.

. . .

Hoàng gia kinh hãi nhìn bọn họ. Mặc dù lúc ở tửu lâu đã cảm giác được quan hệ thân mật của hai người, thế nhưng không nghĩ tới dĩ nhiên đã xích lỏng đến mức này.

Viên Ngạo Sách bình tĩnh rút tay trở về, “Uyen ương ở đâu?”

Kỷ Vô Định cười híp mắt tiếp cận, “Ở đây ở đây.”

Viên Ngạo Sách đột nhiên dùng khước mắt liếc hướng Hoàng gia.

Hoàng gia không nói hai lời, vừa lẩn vừa bò chạy đi mất.

Viên Ngạo Sách nhìn Kỷ Vô Định, “Thật không muốn gặp Thượng Thước bọn họ?”

“Ta chỉ muốn ở cùng một chỗ với A Sách.” Kỷ Vô Định cười đến chân thành.

Viên Ngạo Sách nói: “Chúng ta đây trực tiếp tới Tĩnh Hương am.”

Kỷ Vô Định nói: “A Sách rất muốn cứu Lăng Vân đạo trưởng và Từ Ân phương trượng?”

Viên Ngạo Sách khom lưng, ánh mắt nhìn thẳng vào y. “Người thật không biết ta tại sao phải cứu hần?”

Kỷ Vô Định lơ đãng cười nói: “Bất kể A Sách làm gì, đều là đúng hết.”

“Nga?” Hần thiêu mi.

Kỷ Vô Định gật đầu không một chút do dự.

Viên Ngạo Sách mí mắt hạ xuống, trong con ngươi hiện lên một thoáng buồn bã khó phát hiện.

“A Sách?” Kỷ Vô Định kéo tay hần.

Viên Ngạo Sách đứng thẳng lưng, trên mặt lại khôi phục vẻ cao ngạo hờ hững trước kia, “Đã thế, chúng ta đi xem Tĩnh Hương am đến tột cùng là long đàm hay hổ huyết đi?”

Kỷ Vô Định cố sức gật đầu nói: “Ân! Bất quá A Sách, đến lúc đó người nhất định phải nhớ kỹ một việc.”

“Cái gì?”

“Lăng Vân đạo trưởng và Từ Ân phương trưởng cứu không được cũng không sao. Thế nhưng. . .” Kỷ Vô Dịch âm vang hữu lực nói, “Người nhất định phải bảo vệ tốt cho ta đó.”

“ . . . Người không phải là cao thủ bài danh thứ tám trong giang hồ sao?” Viên Ngạo Sách chế giễu nói.

Kỷ Vô Dịch suy nghĩ sâu xa nói: “A Sách, người cảm thấy người của Lam Diễm Minh sẽ bị cái chức sông này hù dọa sao?”

“Người có thể thử xem.”

“Vạn nhất không có hù được thì sao?”

“Dùng võ công giang hồ bài danh thứ tám của người đến hù bọn hần.”

Kỷ Vô Dịch nghiêm túc suy nghĩ một chút nói: “Cũng được.”

Viên Ngạo Sách có điểm kinh ngạc, y dĩ nhiên đồng ý? Lẽ nào y có cái gì thâm tàng bất lộ, có tuyệt kỹ gì không muốn người biết đến? Thế nhưng với cá tính và tài trí của Kỷ Huy Hoàng, điều này không phải là không có khả năng.

Nghĩ tới đây, con mắt hần nhìn Kỷ Vô Dịch càng thêm thâm trầm.

“Thế nhưng A Sách, người nhất định phải nhớ kỹ nha.” Kỷ Vô Dịch lại dặn dò, “Nhất định phải xác nhận võ công người kia kém hơn ta, người mới được đem hần thả qua cho ta chà đạp đó .”

“ . . .” Võ công so với Kỷ Vô Dịch còn kém hơn? Hần trước phải chém rụng tay chân của những người đó sao? Viên Ngạo Sách nhíu mày.

Nghe nói Kỷ Vô Dịch và Viên Ngạo Sách không những không ly khai, trái lại còn trực tiếp đi tìm Tĩnh Hương am, Hoàng gia thở phào nhẹ nhõm. Ma giáo Ám tôn cùng với Huy Hoàng Môn môn chủ liên thủ, dù không thể đem người cứu ra, cũng có thể khiến cho Lam Diễm Minh không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Dựa theo ý tứ của Kỷ Vô Dịch và Viên Ngạo Sách, hai người chuẩn bị vào thành ăn một chút, lại nghỉ tạm một chút xong mới thẳng hướng Tĩnh Hương am. Thế nhưng không như ý nguyện, hai người mới bước chân vào thành Lan Châu, đã thấy Thượng Thước cùng với Chung Vũ đang ngồi trong lương trà phở (tiệm trà lạnh) rồi.

“A Sách, chúng ta không thấy, thật sự cái gì cũng không thấy.” Kỷ Vô Dịch dùng thanh âm vô cùng khê nói không ngừng.

Thế nhưng Thượng Thước và Chung Vũ cũng đã đứng lên, hướng bọn họ đi tới.

Thấy bọn họ, Hoàng gia rất thức thời dẫn dắt thủ hạ rời đi. Dù sao nhiệm vụ của hần là khiến cho bạch đạo và Lam Diễm Minh xung đột, cũng không phải là trêu chọc khiến hai phe ác cảm, hôm nay nhiệm vụ hoàn thành, tự nhiên là công thành lui thân.

“Môn chủ.” Thượng Thước phe phẩy quạt, tuy trên mặt của hần cố giữ vẻ trấn định, nhưng quang mang lóe ra trong mắt vẫn tiết lộ hần lúc này là tâm tình kích động.

Kỷ Vô Dịch vẻ mặt đau khổ nói: “A Thượng, người có thể xem như không thấy được ta không?”

Thượng Thước nói: “Có thể.”

Kỷ Vô Dịch nhất thời mặt mày rạng rỡ.

Thượng Thước đối Viên Ngạo Sách nói: “Viên tiên sinh, đã lâu không gặp, không bằng cùng nhau uống một chén đi.”

Ánh mắt Kỷ Vô Dịch lại u oán lên.

Viên Ngạo Sách biết nếu đã đụng phải, vậy giả vờ căm tức cũng vô dụng. Khóe miệng hần cong lên một cái nói: “Dù sao cũng có người mời khách, sao lại không đi?”

Thượng Thước quay đầu đối Kỷ Vô Dịch nói: “Môn chủ, ta không có thấy người, cho nên người có thể không đến.”

“ . . . ” Kỷ Vô Dịch nói, “A Thượng, người học xấu. Trước đây người rất là thuần khiết.”

Thượng Thước mặt không đổi sắc nói: “Đó là vì trước đây môn chủ không theo nam nhân khác chạy.”

. . .

Kỷ Vô Dịch nắm cơ hội biểu lộ nói: “A Sách, người xem, ta vẫn là phu nam rất đàng hoàng thuần khiết.”

Nơi Thượng Thước mời uống trà chính là nhà trọ lớn nhất trong thành.

Vừa vào đại đường đã thấy rất nhiều gương mặt quen thuộc.

Phiền Tế Cảnh giành trước chào đón nói: “Kỷ môn chủ, Viên tiên sinh, có thể ở đây gặp các người thật quá tốt rồi. Ta biết, chỉ cần tin Lăng Vân đạo trưởng bắt vừa truyền ra, người cùng với Viên tiên sinh nhất định sẽ hiện thân, quả nhiên không sai.”

. . .

Trình tự của người bị ngược rồi.

Kỷ Vô Dịch và Viên Ngạo Sách cùng lặng lẽ nói ở trong lòng.

Đi theo sau Phiền Tế Cảnh chính là Hoa Hoài Tú cùng với Trình Trùng Thành.

Trình Trùng Thành mỉm cười nói: “Kỷ môn chủ, Viên tiên sinh, đã lâu không gặp.”

Kỷ Vô Dịch nói: “Kỳ thực lâu thêm một chút cũng rất tốt.”

Trải qua lần trước bị cái miệng của Kỷ Vô Dịch giết cho không còn manh giáp xong, Trình Trùng Thành rút ra kinh nghiệm xương máu, da mặt cũng bay lên một cảnh giới mới. Nghe vậy cũng không nổi giận, chỉ là lạnh nhạt nói: “Chính xác, nơi này cũng không ai hi vọng Lăng Vân đạo trưởng và Từ Ân phương trưởng gặp chuyện không may.”

Viên Ngạo Sách nhìn hắn với cặp mắt khác xưa. Không nghĩ tới mới không gặp một chút, hắn dĩ nhiên đã học được tứ lạng bạt thiên cân (bốn lạng đánh lại ngàn cân).

Hoa Hoài Tú đối với bọn họ có điểm ôn hoà, chỉ chấp tay, coi như là chào.

“Đoan Mộc Hồi Xuân đâu?” Viên Ngạo Sách hướng đám người nhìn một chút.

Trình Trùng Thành nói: “Tựa hồ là Tê Hà sơn trang có chút sự tình, hắn cần phải về gấp. Bất quá chuyện Lăng Vân đạo trưởng và Từ Ân phương trưởng ta đã phái người đưa tin cho hắn rồi. Nếu không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hắn là sẽ nhanh chóng tới thôi.” Hắn dừng một chút, lại nói, “Dù cho Đoan Mộc huynh có việc tới không được, Tê Hà sơn trang chắc chắn cũng sẽ cử đệ tử khác chạy tới.”

Viên Ngạo Sách nhìn thần sắc hắn, đã biết suy nghĩ trong lòng hắn.

Lam Diễm Minh có thể cùng các môn phái giang hồ độ sức lâu như vậy, trừ việc bọn hắn xuất quỷ nhập thần ra, còn vì bọn họ có dị thuật nhiếp hồn đoạt phách khiến người kiêng kỵ. Nếu không nhảy ra một cái Tê Hà sơn trang cùng bọn hắn chế hành (khắc chế ngang ngựa), e là bạch đạo đã thua lớn hơn nữa.

Chắc là người của Tê Hà sơn trang còn chưa tới, cho nên bạch đạo vô lâm tuy đã tập hợp ở Lan Châu, nhưng lại chậm chạp không hành động.

Thượng Thước nói: “Bên ngoài người đến người đi, nói chuyện không tiện, không bằng vào trong nói.”

Viên Ngạo Sách nhìn mọi người không ngừng hướng phía này ném ánh mắt, gật đầu.

Nhà trọ sớm đã bị Hoa Hoài Tú bao hết, bởi vậy muốn một gian bao sương rất dễ dàng. Cửa vừa đóng một cái, đã cắt đứt hết những ánh mắt dò xét hiếu kỳ của mọi người ở bên ngoài.

Mấy người ngồi vào chỗ của mình, Thượng Thước không đợi Viên Ngạo Sách và Kỷ Vô Dịch đặt câu hỏi, liền mở miệng nói: “Kỳ thực Lăng Vân đạo trưởng và Từ Ân phương tượng là trùng phải cái bẫy của Lam Diễm Minh.”

Kỷ Vô Dịch hăng hái dạt dào mà nhìn hấn nói: “Là xuân được?”

Tay Trình Trùng Thành vốn muốn đi cầm cái chén lại rút trở về, sửa thành sờ sờ mũi.

Thượng Thước vội ho một tiếng nói: “Lam Diễm Minh tuy dễ tiện, nhưng còn chưa có hèn hạ đến như thế.” Hấn cố ý nặng thêm âm đọc hai chữ ‘Như thế’.

Kỷ Vô Dịch bóp cổ tay, “Dễ tiện thiếu triệt để a.”

...

Viên Ngạo Sách thấy mọi người thần tình khác nhau, hiển nhiên là bị Kỷ Vô Dịch nói làm chuyển hướng suy nghĩ rồi, đành đem trọng tâm câu chuyện dặt về lại nói: “Với kinh nghiệm giang hồ của Lăng Vân đạo trưởng và Từ Ân phương tượng, sẽ không phải là kẻ dễ bị lừa.”

Thượng Thước thở dài nói: “Không sai. Vậy nên cái bẫy này đương nhiên cũng không tầm thường.”

Mấy lời phía sau hấn muốn nói, Trình Trùng Thành và Hoa Hoài Tú đã nghe qua, bởi vậy trên mặt đều không có biểu tình gì. Nhưng ánh mắt Phiền Tế Cảnh thật đúng là lộ ra vài phần phần nộ.

Thượng Thước chậm rãi điều chỉnh tâm tư mà nói tiếp: “Bởi vì mỗi câu chính là Khương Bách Lý.”

Viên Ngạo Sách cùng Kỷ Vô Dịch liếc nhau.

Từ khi thi thể Cung Túc bị thiêu xong, Khương Bách Lý giống như điều đứt dây, không chút tin tức, không nghĩ tới lại ở thời khắc mấu chốt xông ra, còn trở thành mồi câu Lăng Vân đạo trưởng và Từ Ân phương tượng. Chẳng lẽ hấn thật là nanh vuốt của Lam Diễm Minh?

“Lúc đó Chung Vũ đang đi trước dò đường, ta vốn muốn cùng đạo trưởng và phương tượng đuổi theo, nhưng lại sợ Chung Vũ trở về tìm không được người, nên mới ở yên tại chỗ.” Nói đến đây, hấn có phần hổ thẹn, “Ta lúc đó, vốn là nên kiên quyết một chút.”

Kỷ Vô Dịch nói: “A Thượng, ba người rất chặt đó.”

Phiền Tế Cảnh hiểu kỳ nói: “Cái gì rất chặt?”

Kỷ Vô Dịch nói: “Giường.”

Phiền Tế Cảnh vẽ mặt nghi hoặc.

Hoa Hoài Tú dùng cái chén khê đặt xuống bàn, thản nhiên nói: “Kỷ môn chủ nói rất nhiều, không nghe cũng được.”

Phiền Tế Cảnh phát huy đầy đủ tinh thần truy hỏi kỹ càng sự việc, hỏi tiếp: “Vì sao?”

“Bởi vì ta nói rất nhiều câu đều là lời vô ích.” Kỷ Vô Dịch cười híp mắt trả lời, vẽ mặt rất tự nhiên.

Sau một thời gian dài không gặp, những bạn đã từng được cái miệng của bạn Kỷ dạy dỗ đã ‘trưởng thành’ hơn rất nhiều, có nên mừng cho các bạn ấy không nhỉ =))

50. Chương 49

Chương 49 – Liên thủ vô địch (tứ)

Phiền Tế Cảnh nói: “Kỷ môn chủ quá khiêm nhường. Kỳ thực những lời nói của người, cũng khiến ta thu được lợi ích không nhỏ.”

. . .

Đây là cảnh giới tối cao của thủ kỳ tinh hoa, khứ kỳ tao phách [1].

Thượng Thước, Chung Vũ, Viên Ngạo Sách ở trong lòng đều không hèn mà cùng đối hấn sinh ra một chút bội phục. Có thể từ trong lời nói của Kỷ Vô Định lĩnh ngộ ra đạo lý tuyệt đối không phải là người bình thường.

Hoa Hoài Tú chán nản, ngữ khí càng thêm hung hăng nói: “Đã như vậy, tức là Kỷ môn chủ đã có biện pháp khiến người khác thu được lợi ích không nhỏ để cứu Lăng Vân đạo trưởng và Từ Ân phương trưởng rồi?”

Kỷ Vô Định không nhanh không chậm nói: “Biện pháp đương nhiên là có.”

Phiền Tế Cảnh nhân tình sáng lên, truy vấn: “Là biện pháp gì?”

Kỷ Vô Định mỉm cười nói: “Đang suy nghĩ.”

Hoa Hoài Tú khinh bỉ hừ lạnh.

Phiền Tế Cảnh cúi đầu suy nghĩ một chút, chợt nói: “Kỷ môn chủ nói đúng. Cứu người chính là đại sự, không thể có chút sai lầm, quả thực phải suy nghĩ chu toàn. Là Tế Cảnh lỗ mãng rồi.”

Hoa Hoài Tú: “. . .”

Sự kính phục của Thượng Thước và Chung Vũ đối với hắn càng lúc càng sâu. Muốn lĩnh ngộ được đạo lý của Kỷ Vô Định, đầu óc nếu không phải chuyển một cái cừu khúc thập bát loan [2], cùng với lời y vốn nói lệch hướng vạn dặm thì không được.

Viên Ngạo Sách nói: “Có bao nhiêu người tham gia hành động?”

Trình Trùng Thành nói: “Cho đến giờ, cao thủ hạng nhất có được hai mươi mấy vị, ngoài ra đến giúp hơn trăm người.”

“Hai mươi mấy vị cao thủ hạng nhất?” Lòng mày Viên Ngạo Sách hơi hơi nhướng lên. Toàn bộ giang hồ hắc bạch lưỡng đạo cộng lại cũng không được hai mươi mấy người?

“Đương nhiên, cao thủ siêu hạng nhất như Viên tiên sinh chính là lông phượng sừng lân.” Trình Trùng Thành có chút lúng túng. Hai mươi mấy vị cao thủ hạng nhất này chính là hai bên chính phái nhân sĩ tâng bốc nhau, ngay cả bản thân hắn cũng là một thành viên trong số những người được tâng bốc. Nếu nghiêm khắc mà nói, võ công của hắn và Thượng Thước cũng không phải là cùng một cấp. “Nghe nói Lam Diễm Minh mới không ít hắc đạo cao thủ đã ẩn cư từ lâu xuất sơn, e đến lúc đó phải trông cậy nhiều vào Viên tiên sinh và Kỷ môn chủ rồi.”

Kỷ Vô Định chậm rãi điều chỉnh tâm tình mà uống một ngụm nói: “Kỳ thực, bình thường ta sẽ không ra tay.”

Trình Trùng Thành nói: “Tình hình lúc này đã không phải là bình thường nữa.”

“Không bình thường ta lại càng không ra tay.” Kỷ Vô Định mặt dày mà ấn định sẽ không ra tay.

Trình Trùng Thành nhìn về phía Thượng Thước và Chung Vũ. Nếu mà so sánh thì, hai người này nhìn qua có vẻ dễ câu thông hơn.

Thượng Thước vội ho một tiếng nói: “Ý tứ của môn chủ là, trước để cho bọn ta suy nghĩ suy nghĩ, nếu là đối thủ đáng cho hắn xuất thủ, hắn mới có thể suy nghĩ đến chuyện xuất thủ.” Chỉ là suy nghĩ, về phần suy nghĩ đến bao lâu, vậy có trời mới biết.

Trong đầu Trình Trùng Thành hiển nhiên không có cừu khúc thập bát loan, bởi vậy hắn rất khẳng định mà hỏi đáp: “Đối thủ lần này tuyệt đối có giá trị.”

Viên Ngạo Sách cũng có vài phần hứng thú, “Nga? Ai?”

“Hắc Bạch song quái, Thúy Vũ Khách, Hồng thập nhất nương.” Trình Trùng Thành vẻ mặt ngưng trọng mà liên tiếp báo tên.

Kỷ Vô Dịch cảm thán nói: “Thật là đẹp. Mấy người bọn họ ở cùng một chỗ, vừa vặn có thể thả y ngu thân (quần áo đẹp làm vui người thân?).”

Trình Trùng Thành cười gượng, “Hảo đề nghị. Đáng tiếc mấy tên giết người bọn họ đến là lục thân không nhận, vậy nên tám trăm năm trước đã không có thân nhân rồi. Nếu không phải Kỷ lão môn chủ xuất đạo bọn họ đã lui ẩn giang hồ, thì e rằng hôm nay đã ở trong Thập Ác Lao ăn cơm rồi.”

Kỷ Vô Dịch vỗ vỗ ngực nói: “May quá may quá. Bớt được rồi.”

Hoa Hoài Tú nói: “Tuy Kỷ lão môn chủ đã mất, thế nhưng có Kỷ môn chủ thì cũng giống nhau thôi.”

“Không giống nhau, rất là không giống.” Kỷ Vô Dịch lắc đầu.

Phiền Tế Cảnh hiểu kỳ nói: “Không giống thế nào?”

“Ta tuyệt đối sẽ không đem bọn họ bắt vào Thập Ác Lao.”

“Vì sao?” Mắt Hoa Hoài Tú chợt lóe lên ánh sáng.

“Vì lúc ta ra khỏi cửa, A Tả đã ngăn cản vạn dân đối ta nói, Huy Hoàng Môn gần đây rất túng quẫn. Ngay cả ta hẳn cũng sắp không muốn nuôi nữa rồi, huống chi là lão đầu lão thái bà không thân không thích.” Kỷ Vô Dịch dừng một chút, lại nói, “Lẽ nào bọn họ sống không nổi nữa, mới cố ý nhảy ra, muốn tới Thập Ác Lao ăn cơm chùa? . . . Bọn họ quá ngây thơ rồi. Ta không phải là người dễ bị lừa như thế đâu.”

. . .

Huy Hoàng Môn gần đây rất túng quẫn sao?

Trình Trùng Thành và Phiền Tế Cảnh đều nhìn về phía Hoa Hoài Tú.

Đều là phú thương, Hoa gia đối với tình hình kinh tế của Huy Hoàng Môn hẳn là rất lý giải.

Đôi mày thanh nhã của Hoa Hoài Tú hơi hơi nhíu lại, “Ta chưa từng nghe được tin Huy Hoàng Môn kinh doanh không tốt.”

Kỷ Vô Dịch nói: “Việc xấu trong nhà không thể ngoại dương a. Mọi người nhớ kỹ phải bảo mật, nếu không A Tả sẽ giết người diệt khẩu đó.”

“ . . . ” Trình Trùng Thành và Phiền Tế Cảnh đồng thời làm một động tác niêm phong miệng mình.

Hoa Hoài Tú hồ nghi nhìn y, “Kỷ môn chủ chắc không phải đang muốn tìm cớ cho bản thân, mượn cớ không ra tay đấy chứ?”

“Coi như không mượn cớ, ta cũng sẽ không ra tay.” Kỷ Vô Dịch một dạng lợn chết không sợ nước sôi nóng.

Hoa Hoài Tú gặp qua không ít loại người. Từ một phương hào hùng thanh danh hiển hách, cho đến mặt dày vô lại ngang ngược không nói lý, có thể nói là đã kinh qua vô số. Thế nhưng cho tới giờ hẳn chưa thấy người nào hào hùng một phương thanh danh hiển hách lại ngang ngược vô lại mặt dày không nói lý như thế.

Huy Hoàng Môn môn chủ trước mắt này thật khiến cho. . . xem thế là quá đủ rồi!

Thượng Thước thấy bầu không khí giằng co, đành phải đi ra hoà giải nói: “Lăng Vân đạo trưởng và Từ Ân phương trưởng chính là thái sơn bắc đẩu của võ lâm, Lam Diễm Minh nói sao cũng không dám đối họ hành động thiếu suy nghĩ. Việc cứu người không thể nóng nảy nhất thời, vẫn là chờ người của Tê Hà sơn trang đến xong, mới bàn bạc kỹ hơn.”

Trình Trùng Thành vội vã phụ họa nói: “Không sai. Sự tình trọng đại, phải cẩn thận cẩn thận hơn nữa.”

Một hồi hội nghị tan rã trong không vui.

Đại hội xem xong, tiểu hội của Huy Hoàng Môn lại bắt đầu.

Thượng Thước ở trong phòng gấp đến độ xoay quanh, “Hôm nay nghe giọng điệu bọn hần, e rằng môn chủ không ra tay không được.”

Kỷ Vô Dịch không để ý nói: “Kỳ thực, chiêu ‘Nhượng nhĩ tiểu tiểu quyền’ của ta đánh cũng không tệ lắm. A Hữu nói qua, trong võ công mà ta biết, chỉ có thức mở đầu của bộ quyền này là đúng. Cho nên, thời khắc mấu chốt ta có thể xuất thủ đó.”

Sắc mặt Thượng Thước và Chung Vũ rất khó coi.

Viên Ngạo Sách nhú mày nói: “Huy Hoàng Môn có bộ quyền pháp này?”

Chung Vũ vốn không nói một tiếng rồi cũng mở miệng, “Lão môn chủ dùng để nghiêm phạt thuộc hạ.”

Viên Ngạo Sách có chút hứng thú nói: “Nói như thế, là rất lợi hại rồi.”

Thượng Thước nói: “Dùng để cong ngửa rất lợi hại.”

Viên Ngạo Sách: “. . .”

Kỷ Vô Dịch kể sất vào, “A Sách, lần sau ta luyện cho người xem.”

Viên Ngạo Sách nói: “Nếu như là đâm lưng rất lợi hại, còn có thể suy nghĩ một chút.”

Kỷ Vô Dịch nói: “Ta có thể đem đánh chính diện thành công kích sau lưng mà.”

Thượng Thước đỡ trán nói: “Môn chủ, giờ không phải là lúc nghĩ những chuyện này, vẫn là nghĩ cách ở trước mặt mọi người lừa dối được quan trọng hơn. Hữu hộ pháp đã lên đường rồi, thế nhưng đến Lan Châu vẫn cần thời gian. Nếu như không nghĩ ra hành động cứu viện kịp thời được. . .” Trước đây lúc ở Huy Hoàng Môn, hần xem Tả Tư Văn thường xuyên cấp bách như kiến bò trên chảo nóng, vẫn cảm thấy ngạc nhiên, hôm nay đến phiên chính mình, hần mới biết thân tình lúc đó của Tả Tư Văn đã xem như là thấy biến không sợ hãi rồi.

Kỷ Vô Dịch nói: “Cùng lắm thì, chúng ta vỗ vỗ cái mông rời đi là được.”

Thượng Thước nói: “Thế nhưng Lăng Vân đạo trưởng. . .”

Kỷ Vô Dịch nói: “Nói không chừng bây giờ đang là lúc hần và Từ Ân phương trưởng hạnh phúc nhất, chúng ta hà tất đi phá hư?”

Thượng Thước mờ mịt nói: “A?”

Chung Vũ nói: “Môn chủ có hay không nghĩ tới, nếu người cùng Viên tiên sinh bị bắt, sẽ thế nào?”

Kỷ Vô Dịch nói: “A Sách lợi hại như vậy, sao có thể bị bắt.”

Cầm Viên Ngạo Sách hơi hơi nhếch lên trên.

“Ta là nói nếu như.” Chung Vũ nói.

“Ân. . .” Kỷ Vô Dịch vuốt cằm suy nghĩ một chút nói, “Nếu như bọn họ hầu hạ cho ăn ngon ở tốt, lại để cho hai người bọn ta một mình, vậy các người cứ mặc cho bọn ta tự sinh tự diệt đi. Còn ngược lại, vậy các người nhất định phải người trước ngã xuống, người sau tiến lên, không ngại gian nan tới cứu chúng ta ra.”

Thượng Thước nhân cơ hội nói: “Môn chủ, người đặt mình vào vị trí bọn hần a.”

Kỷ Vô Dịch gật đầu nói: “Ta là đặt mình vào vị trí bọn hần mới tùy ý Lăng Vân đạo trưởng cùng với Từ Ân phương trưởng tự sinh tự diệt mà.”

Thượng Thước, Chung Vũ: “. . .”

Đệ tử của Tê Hà sơn trang rốt cuộc cũng dưới sự ngàn nhớ vạn mong của mọi người mà xuất hiện.

Tới chính là đại đệ tử của Đoan Mộc Mộ Dung, Trương Phụng Hiền, là người chững chạc, địa vị rất gần với Đoan Mộc Hồi Xuân, là nhân vật số ba trong Tê Hà sơn trang.

Mặc dù đối với Kỷ Vô Định, rất nhiều người đều nghi vấn trong lòng, thế nhưng trước đây Lăng Vân đạo trưởng thay y tạo thanh thế quá tốt. Cho nên Lăng Vân đạo trưởng không ở thì, phần lớn mọi người đều đem cái ghế đứng đầu bạch đạo hai tay dâng lên trước mặt y.

Hoa Hoài Tú tuy có tâm ngăn cản, thế nhưng triều nhanh sóng mạnh, mình hấn thân cô thế cô, tiếng kháng nghị của hấn như ngọn sóng quanh co rất nhanh bị chìm lấp trong sóng triều dào dạt.

Thấy mọi người đã đến đủ, kế hoạch nghĩ cách cứu người lại lần nữa bị đề cập trong nghị trình (chương trình làm việc).

Đứng đầu các phái lần thứ hai tập hợp ở bao sương.

Trương Phụng Hiền có chút nghiêm túc nói: “Lăng Vân đạo trưởng và Từ Ân phương trưởng chính là trụ cột của võ lâm, trước khi đi trang chủ đã nói với ta không cần biết tổn tiền bạc cũng phải đem hai vị tiền bối cứu ra.”

Thái độ của hấn lập tức có được hảo cảm của đại đa số mọi người ở nơi này.

Thế nhưng Viên Ngạo Sách hiển nhiên không ở trong hàng ngũ đại đa số đó. Hấn thông thả nói: “Đã như vậy, Đoan Mộc Mộ Dung sao không tự mình đến?”

Trương Phụng Hiền không nhận ra Viên Ngạo Sách, thế nhưng dám ở trước mặt các phái gọi thẳng tên trang chủ của Tê Hà sơn trang mà không khiến các phái khác trợn mắt, tuyệt không phải là kẻ đầu đường xó chợ. Vì vậy hấn cố nuốt xuống không duyệt, lạnh nhạt nói: “Nếu không có chuyện vô cùng quan trọng, gia sư tuyệt đối sẽ đến đây.”

“Vậy Đoan Mộc Hồi Xuân sao lại không đến?” Viên Ngạo Sách vẫn cắn chặt không tha.

Trên mặt Trương Phụng Hiền ẩn vẻ không kiên nhẫn, “Sự đệ đương nhiên cũng có chuyện vô cùng trọng yếu.”

Viên Ngạo Sách cười lạnh nói: “Ngoại trừ Lam Diễm Minh ra, còn ai có thể quan trọng đến mức khiến Tê Hà sơn trang không đến được?”

Trương Phụng Hiền nói: “Đây là việc tư của Tê Hà sơn trang, xin thứ cho không tiện nói ra.”

“Là vậy sao?” Viên Ngạo Sách cười có chút thâm ý.

“A Sách, ” Kỷ Vô Định đột nhiên nhỏ giọng nói, “Người có phải là coi trọng Đoan Mộc Hồi Xuân rồi không?”

“Dùng cái gì thấy được?” Dáng cười của Viên Ngạo Sách biến mất luôn rồi.

“Bởi vì biểu tình vừa rồi của ngươi, rõ ràng là lo lắng hấn với cha mình có gian tình!” Kỷ Vô Định khế cắn môi, trong mắt tràn đầy u oán.

Viên Ngạo Sách sắc mặt cứng đờ, một lát mới xoa xoa mi tâm, “Cứ cho là như vậy.”

Kỷ Vô Định đập bàn nhảy dựng lên, “Người thực sự coi trọng Đoan Mộc Hồi Xuân? !”

. . .

Bốn phía an tĩnh vô cùng.

Thượng Thuộc trấn định nói: “Viên tiên sinh, ta biết ngươi đối với y thư của Đoan Mộc công tử rất tin tưởng, thế nhưng ta nghĩ y thuật của Trương thiếu hiệp tuyệt đối sẽ không thua gì Đoan Mộc công tử đâu.”

Viên Ngạo Sách rốt cuộc cũng ném được tuyệt chỉ xoay chuyển tình thế chỉ riêng Huy Hoàng Môn mới có, đạm nhiên phối hợp nói: “Như vậy, ta sẽ rửa mắt chờ.”

Trương Phụng Hiền coi như có trù ận hơn nữa cũng biết thanh niên nhìn qua còn trẻ hơn mình mấy tuổi kỳ thực chính là ma giáo Âm tôn nổi danh trên giang hồ. Hấn không khỏi nghĩ lại thấy sợ mà thở ra một hơi. May mà vừa rồi cùng người kia đối đáp cũng coi như là khéo léo, nếu không e rằng hấn không có rơi đầu, thì cũng là bị lột một tầng da. Nghĩ tới đây, hấn cung kính nói: “Nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của Viên tiên sinh.”

[1] thủ kỳ tinh hoa, khứ kỳ tao phách: thứ tinh hoa giữ lại, thứ căn bã bỏ đi, khả năng là tương tự câu “gạn đục khơi trong”

[2] cửu khúc thập bát loan: vòng vèo uốn lượn

51. Chương 50

Chương 50 – Liên thủ vô địch (ngũ)

Nhiệt độ trong phòng lại nóng lên.

Trình Trùng Thành đành phải đứng ra chủ trì hội nghị. Bởi vì trừ hấn ra tất cả mọi người nếu không phải là tới xem cuộc vui, thì chính là một mối, bề bộn nhiều việc. “Nói vậy các vị đang ngồi đây cũng đã nghe được tin đồn, Lăng Vân đạo trưởng và Từ Ân phương trưởng bị giam ở Tĩnh Hương am. Hoành Đào đường là chủ nhân của Lan Châu, bọn họ đối địa hình ở Tĩnh Hương am rất tinh tường.” Hấn nói, từ trong tay áo xuất ra một quyển trục (cuộn tranh), chậm rãi mở.

Đang ngồi phần lớn đều là người giang hồ, nhưng xuất thân danh môn như Hoa Hoài Tú, thế gia công tử tinh thông cầm kỳ thi họa cũng không ít, thấy bức tranh không khỏi nhân tình sáng lên, ở trong lòng thầm khen một câu “Tuyệt”.

Bức họa này tuy là tranh thủy mặc, thế nhưng mỗi nét một hoa, một ngói một trụ, khối khối rõ ràng, căn căn rõ nét, tinh tế không gì sánh được. Người nhìn đứng trên sườn núi, đem toàn bộ Tĩnh Hương am thu hết vào tầm mắt, dù người đang ngồi đây đại đa số đều chưa đến Tĩnh Hương am, nhưng lúc này đều đối Tĩnh Hương am có ấn tượng tổng thể.

Trình Trùng Thành cười nói: “Nghe nói bức tranh này là tâm đầu chi bảo (bảo bối trong lòng) của Hoành Đào đường chủ, nếu không vì lần này đi cứu viện cho Lăng Vân đạo trưởng và Từ Ân phương trưởng, vậy chưa chắc đường chủ đã chịu giao ra.”

Một người đang ngồi cười lạnh nói: “E là bọn hấn chỉ muốn bán thêm một điểm nhân tình mà thôi.”

Đây là ý niệm ở trong đầu rất nhiều người, tự nhiên là đạt được ánh mắt tán thành của phần đông.

Kỷ Vô Địch lại lắc đầu nói: “Cái này đích thật là tâm đầu chi bảo của đường chủ kia đó.”

Người nọ không phục, “Kỷ môn chủ sao biết được?”

“Xem nơi này.” Kỷ Vô Địch hướng một ngón tay vào bức tranh. Một thân ảnh vô cùng nhạt vô cùng mờ được che giấu dưới tầng tầng lớp lớp phòng xá, có vẻ đặc biệt thê lương cùng cô độc. “Điểm đặt tâm đầu chi bảo của đường chủ kia chính là ở chỗ này.”

Tất cả mọi người hí hóp mắt lại xem.

Trình Trùng Thành thán cười nói: “Không hổ là Kỷ môn chủ, quả nhiên tâm tế như phát (thận trọng từng chút một).”

Phiền Tề Cảnh cũng tán dương: “Chính xác. Ta nhìn mấy cái phòng xá này là đã hoa cả mắt, vậy mà Kỷ môn chủ còn nhìn ra được bóng người ở trong đó.”

Kỷ Vô Địch rất tự hào, “Mắt của ta không phải là con mắt phô thông, mà là một đôi mắt lúc nào cũng có thể phát hiện ra gian tình đó.”

...

Mọi người lại bị kinh sợ một hồi, chường môn các phái vốn vì bao sương nhỏ hẹp đều ngồi rất gần mà vội vàng vàng cách xa nhau ra một điểm, cũng thực nỗ lực làm cho thất lưng mình thật thẳng, thật thẳng, lại thật thẳng.

Thượng Thước và Trình Trùng Thành bắt đắc dĩ liếc nhau.

Thượng Thước đành phải ra tay thu thập tàn cục nói: “Dù đã có bản đồ địa hình, nhưng vẫn không biết Lam Diễm Minh phân bố nhân thủ ra sao.”

Trình Trùng Thành nói: “Điểm ấy cũng không dễ biết được. Bất quá chúng ta có thể khẳng định bọn họ mời bốn vị ma đầu ẩn cư, Hắc Bạch song quái, Thúy Ngọc Khách cùng với Hồng thập nhất nương. Sư phụ ta trước đây đối ta đề cập qua, Hắc Sơn Bạch Thủy song quái là kẻ thủ đoạn tàn nhẫn, khi sư diệt tổ, không ác không lành. Quan phủ từng treo giải thưởng một nghìn lượng để tróc nã bọn họ, tiếc là giải thưởng đó giờ vẫn đang ở trong tay quan phủ.”

Viên Ngạo Sách nói: “Nga? Vô công bọn họ có đặc điểm gì?”

Trình Trùng Thành có chút ngạc nhiên nói: “Lẽ nào Viên tiên sinh chưa từng nghe qua bọn họ?”

Viên Ngạo Sách nói: “Bọn họ từng mắng ma giáo sao?”

“Chắc là không có.” Hắc Bạch song quái tuy kiêu ngạo, nhưng vẫn chưa đến mức đối địch với hắc đạo bá chủ là ma giáo.

“Vậy thì chưa từng nghe qua.” Lúc Kỷ Huy Hoàng xuất đạo Hắc Bạch song quái đã lui ẩn rồi, huống chi là lúc hắn xuất đạo.

Trình Trùng Thành nói: “Con đường võ công của Hắc Bạch song quái thập phần quái dị. Hắc Sơn lão quái am hiểu thảo, Bạch Thủy lão quái am hiểu câu. Bọn họ một gần một xa, phối hợp ăn ý. Bất kể đối phương là một người hay mười người, cho đến giờ vẫn là sóng vai tử thương.”

Kỷ Vô Địch tổng kết nói: “Lão phu lão thê a.”

Trình Trùng Thành tròn mắt đảo quanh nói: “Bọn họ hai người, Viên tiên sinh và Kỷ môn chủ vừa vặn cũng là hai người. Lấy hai đánh hai, liên thủ ngăn địch, nói không chừng có thể truyền thành một đoạn giai thoại.”

. . .

Những lời phỏng đoán về Viên Ngạo Sách và Kỷ Vô Địch, đa số những người ngồi đây đều đã nghe qua, người chưa từng nghe qua thấy biểu tình những người khác trấn định như vậy cũng không tiện lộ ra vẻ kinh ngạc.

Kỷ Vô Địch vuốt cằm nói: “Nghe thì quả là rất mỹ hảo.”

Mắt Thượng Thước bỗng nhiên trừng lớn lên.

“Bất quá. . .” Kỷ Vô Địch kéo dài âm ra nói, “Người cảm thấy Hắc Bạch song quái đáng cho ta xuất thủ sao?”

Trình Trùng Thành dường như đã sớm đoán được ý sẽ nói câu này, không chút hoang mang nói: “Ngoại trừ Hắc Bạch song quái ra, còn có Thúy Vũ Khách và Hồng thập nhất nương cũng được lựa chọn.”

“Hay là Kỷ môn chủ thích một mình đấu với Hắc Bạch song quái?” Hoa Hoài Tú nói.

Hai người một hỏi một đáp, một đen một trắng, phối hợp đến thiên y vô phòng.

“A Sách.” Kỷ Vô Địch khẽ gọi một tiếng.

Viên Ngạo Sách nói: “Gì?”

“Người thấy hai người bọn họ mà đối phó với Hắc Bạch song quái thì thế nào?” Kỷ Vô Địch nói.

Viên Ngạo Sách nói: “Có thể kéo dài thời gian.” Nói cách khác, trông cậy bọn họ có thể lui địch thì miễn đi.

Hoa Hoài Tú da mặt mỏng, vừa bị nói thế, hai gò má sẽ không tự chủ mà đỏ ửng lên, hấn dung sắc tuyệt tú, vừa nhìn một cái đã minh diễm chiếu nhân, không thể nhìn thẳng vào.

Viên Ngạo Sách vốn vẫn vì Kỷ Vô Dịch, Hoa Hoài Tú đối chọi gay gắt mà lòng thấy vui vẻ, nhưng quay đầu vừa gặp Kỷ Vô Dịch nhìn Hoa Hoài Tú nhìn đến thẳng tắp, ngọn lửa vô danh lại xoẹt xoẹt bốc lên, hừ lạnh nói: “Không nghĩ tới bạch đạo vô lâm muốn cứu người còn phải dựa vào một kẻ trong ma giáo như ta đây.”

Ném một hòn đá, làm sóng nổi lên tầng tầng lớp lớp.

Các tinh anh bạch đạo lập tức ngồi không yên, cái mông ở trên ghế mài a mài a mài, sự cảm phần tràn ngập trong lời nói.

Hoa Hoài Tú đi đầu làm loạn nói: “Đã thế, Viên tiên sinh dựa vào cái gì mà còn ngồi ở đây?”

Viên Ngạo Sách khoe miệng lạnh lẽo, sát khí bắn ra.

Đột nhiên lại nghe Kỷ Vô Dịch nói: “Bằng vào hấn là người thân của bạch đạo.”

. . .

Bao sương lần thứ hai lại yên lặng như vũng nước chết.

Miệng Trình Trùng Thành há ra ba lần, mỗi lần đều hợp lại.

Thượng Thước hắng giọng một cái, đội lên trăm lần áp lực, kiên trì nói: “Kỳ thực trải qua nhiều năm ở chung như vậy, Viên tiên sinh đã cùng chúng ta thân như một nhà từ lâu.”

Viên Ngạo Sách nghiêng đầu nhìn hấn, trong lòng không khỏi bức bối. Lần đầu tiên Thượng Thước giải vây cảm thấy cũng không tệ lắm, chẳng hiểu vì sao, lần này lại thấy có chút chướng mắt.

Trình Trùng Thành cũng hoà giải nói: “Hành động của Lam Diễm Minh, người người đều muốn diệt. Nếu không như vậy, Hoành Dao đường cũng sẽ không chủ động đem tin tức báo cho chúng ta biết.” Bởi vì Hoành Dao đường cũng là hắc đạo, cho nên lần này giải cứu Lăng Vân đạo trưởng và Từ Ân phương trưởng không chỉ là chuyện của bạch đạo, mà là chuyện của toàn bộ vô lâm. Nếu vậy, bọn họ đem Viên Ngạo Sách tính vào hành động cứu viện lần này, cũng không có gì đáng trách.

Người đang ngồi đại đa số đều thông minh, đầu vừa thoáng chuyển, đã lý giải được ý tứ của hấn. Số còn lại tuy không thông minh, thế nhưng cũng không lắm miệng.

Thượng Thước biết, dù biểu hiện ra là đầu đã vào đó, thế nhưng thù oán vẫn đã kết rồi. Hấn nhìn một chút về hồ hững trên mặt Viên Ngạo Sách cùng về chẳng hề để ý của Kỷ Vô Dịch, đầu đau như muốn nổ tung. Trước đây khổ thì khổ, mệt thì mệt, cũng chỉ cần lo lắng ình Kỷ Vô Dịch. Giờ ngược lại, còn thêm một Viên Ngạo Sách nữa. Hai người ở cùng một chỗ, rõ ràng là lửa cháy đổ thêm dầu, càng là đã phát ra thì không thể thu lại. Giờ mối quan hệ mờ ám của bọn họ ngược lại không còn quan trọng nữa rồi.

Cùng đau đầu với hấn còn có Trình Trùng Thành. Tình thế trước mắt này, nếu lại đem quyền chỉ đạo giao cho Kỷ Vô Dịch, sợ sẽ khiến phần lớn người ngồi đây không chịu, thế nhưng chọn một đầu lĩnh lại rất khó. Phải đức cao vọng trọng, lại phải xử sự ổn thỏa. . .

Ánh mắt hấn ở trong bao sương quét một vòng, rốt cuộc chọn trúng Lục Thanh Y trưởng môn phái Thái Sơn, tươi cười nói: “Không biết Lục trưởng môn có cao kiến gì?”

Lục Thanh Y cảm thấy thiên lý xa xôi chạy đi diệt trừ Lam Diễm Minh thuần túy chỉ là ăn no rảnh rồi không có việc gì làm. Cho nên tin mà Lăng Vân đạo trưởng dùng bồ câu đưa đã bị hấn đốt, bồ câu cũng bị ăn luôn, Vũ Dương đệ tử cầu kiến hấn đều bị cắn. Vốn tưởng sự tình chỉ thế là xong, thế là hấn vô cùng cao hứng mà xuất môn thăm bạn. Mà người bằng hữu này lại ở vùng phụ cận Lan Châu, hại hấn giữa đường gặp phải Thục Xuyên đại hiệp, không nói hai lời đã bị kéo tới sung nhân (thêm người). Sung nhân thì cứ sung nhân đi, dù sao thì ngủ gật chỗ nào mà không phải là ngủ gật, vì thế hấn đặc biệt chọn một góc khó thấy, lời nói những người khác xem như là quả lắc thôi miên, ai biết đang lúc hấn hạ bàn cờ thứ hai với Chu Công thì, vai bị người đánh một cái, mở mắt ra, đã thấy tất cả mọi người đều chờ mong nhìn mình.

“ . . . ”

Hắn cứ vậy giương đôi mắt lơ mơ buồn ngủ cùng Trình Trùng Thành đối diện.

. . .

Trình Trùng Thành mặt cười đến phát đau, đành bỏ qua nói: “Không biết Lục chương môn đối với kế hoạch cứu viện có cao kiến gì không?”

Lục Thanh Y lau mặt, gật đầu nói: “Kế hoạch các người rất tốt, ta không có ý kiến.”

. . .

Trình Trùng Thành cười đến cứng ngắc, “Lục chương môn, chúng ta còn chưa có kế hoạch.”

Lục Thanh Y nói: “Vậy các người mới này làm gì? Ta rõ ràng nghe được tiếng các người cứ một mực ông ông ông.”

“ . . .” Khóe miệng Trình Trùng Thành rút cuộc sụp đổ xuống, “Chúng ta đang thảo luận.”

“Kết luận chưa?”

“Còn chưa có.”

Lục Thanh Y mê man nói: “Vậy người gọi ta làm gì?”

Dưới ánh mắt đồng tình từ bốn phía, Trình Trùng Thành chết lặng mà lập lại câu hỏi lần nữa, “Ta muốn hỏi, Lục chương môn có cao kiến gì.”

Lục Thanh Y xoay xoay cái đầu do ngủ mà có chút cứng ngắc, ánh mắt vừa vặn nhắm trúng hướng Kỷ Vô Định, vì vậy không chút nghĩ ngợi nói: “Nghe Kỷ môn chủ đi. Hắn nói gì thì làm cái đó.”

. . .

Tiêu điểm lần nữa trở về.

Thượng Thước phiên muộn đến mức thiếu chút nữa phát khóc.

Kỷ Vô Định đột nhiên ngồi thẳng lên, chậm rãi nói: “Kỳ thực cứu người không phải là . . .”

Những người khác đều chờ lời nói kinh thế của y.

“Chạy ào đi, cứu ra sao?” Kỷ Vô Định vẻ mặt rất vô tội.

Trình Trùng Thành dè dặt nói: “Ngụ ý của Kỷ môn chủ là . . .”

“Chính là mọi người cùng nhau chạy ào đi, sau đó đem Lăng Vân đạo trưởng cứu ra là được.”

. . .

Hắn đương nhiên biết cứu người chính là mọi người cùng nhau chạy ào đi, sau đó đem người cứu ra. Nhưng vấn đề chính là xông vào như thế nào, cứu ra làm sao. Trình Trùng Thành hít sâu.

Hoa Hoài Tú nói: “Ý của Kỷ môn chủ là Bát Tiên quá hải, các hiền thần thông [1]?”

Kỷ Vô Định nói: “Kỳ thực ý tứ chân chính của ta là . . . Bụng ta đói rồi, có thể dừng ở đây, mọi người đi ăn cơm được không?”

Trình Trùng Thành nhú mày nói: “Thế nhưng kế hoạch còn chưa có. . .”

“Ta thấy kế hoạch của Kỷ môn chủ vừa rồi rất tốt, phi thường tốt, tốt đến mức không thể tốt hơn được nữa.” Kỷ Vô Định vừa nói đói bụng, Lục Thanh Y chợt nghe bụng mình đánh trống, vội luôn miệng nói theo.

“ . . .” Trình Trùng Thành ảo não nghĩ, hắn vừa rồi không nên đánh thức người kia. Cái gọi là bê đá đập chân mình, cuối cùng hắn cũng hiểu được rồi.

Hội nghị bị Kỷ Vô Định và Lục Thanh Y cứ như thế một đánh xóa tan, những người khác cũng không còn tâm tư nữa, ai cũng là vẻ mặt hết hứng thú.

Trình Trùng Thành thấy bạch đạo đàn anh không đoàn kết, trong lòng nhất thời lạnh một mảng lớn. Mà thôi, hấn bắt quá chỉ là văn bối của Thanh Thành, hà tất đi làm kẻ đảm đương can thiệp vào? Dù thật sự không cứu được Lăng Vân đạo trưởng, đứng mũi chịu chèo cũng là Kỷ Vô Dịch và Huy Hoàng Môn, thế nhân cũng sẽ không đem món nợ này tính lên đầu hấn. Nghĩ thế, Trình Trùng Thành phá quán phá suất [2] nói: “Vây Kỷ môn chủ thấy lúc nào thì thích hợp?”

“Chờ ta ăn uống no đủ.” Kỷ Vô Dịch một dạng khẩn cấp phải đi ngay.

Trình Trùng Thành nói: “Không bằng trước định thời gian, cũng để chúng ta chuẩn bị tốt.”

Chung Vũ đánh vỡ trầm tĩnh nói: “Chọn ngày không bằng đụng trúng ngày, cứ đêm nay đi?”

Kỷ Vô Dịch lắc đầu nói: “Không được không được, đêm nay trăng sáng, thích hợp ngắm trăng.”

Trương Phụng Hiền mở miệng nói: “Vây thì đêm mai?”

“Ta sao biết trăng đêm mai có sáng có thích hợp để ngắm trăng không chứ?” Kỷ Vô Dịch chớp chớp mắt nói, “Không bằng chờ đêm tối trăng đi?”

Không ít người không nhin được nữa. Coi như y là Huy Hoàng Môn môn chủ, con trai Kỷ Huy Hoàng, nhưng dù sao cũng chỉ là hậu sinh văn bối, nếu không có Lăng Vân đạo trưởng đối y tin cậy có thừa, lúc này đã không tới phiên y nói. Không nghĩ tới Lăng Vân đạo trưởng thương yêu y như vậy, y biểu hiện ra lại lãnh đạm như thế! Đang lúc bọn hấn muốn phát tác, chợt nghe Phiên Tế Cảnh vỗ tay một cái nói: “Kỷ môn chủ nói thật đúng. Ánh trăng quá sáng, dễ lộ hành tung, chẳng bằng chờ lúc ánh trăng ảm đạm rồi mới đi.”

Mọi người bưng tỉnh đại ngộ, nhớ tới lúc này không cam lòng, không khỏi âm thầm xấu hổ.

[1] Bát Tiên quá hải, các hiền thần thông: nguyên chỉ tám vị tiên pháp lực vô biên, lúc vượt Đông Hải thì Lý Thiết Quả đề nghị tự mỗi người đem pháp bảo ném xuống nước rồi tự mình vượt biển, kết quả bát tiên đều vượt qua được Đông Hải. Có nghĩa là việc việc gì cũng sẽ có biện pháp, đều cần tự lấy bản lĩnh mình ra để đấu. (baike.baidu)

[2] Phá quán phá suất: mặc cảm tự ti ình là kẻ bất tài vô dụng

52. Chương 51

Chương 51 – Liên thủ vô địch (lục)

Bởi kế hoạch thảo luận ra khá là ngắn gọn, ngắn gọn đến mức chỉ cần quan sát xem trăng có sáng hay không là được, cho nên bạch đạo nhân sĩ trời vừa tối, đều tự ở trong phòng, trên mái nhà, dưới tàng cây, ngẩng đầu nhìn trăng sáng.

Mặt trăng cũng không phụ sự mong đợi của mọi người, liên tiếp hai ngày đều bày ra ánh trăng sáng bạc.

Kỷ Vô Dịch dọn ra hai cái ghế, cùng với Viên Ngạo Sách ngồi trong sân ăn điểm tâm (bánh ngọt) uống trà ngắm trăng.

“A Sách, ngươi có phát hiện bụng ta đang phì ra không?” Y nhéo một khối bụng lên.

Viên Ngạo Sách không thèm liếc mắt nói: “Giờ lại hỏi hận vì đã ăn nhiều, có phải là quá muộn rồi?”

“Ta không phải hỏi hận đã lỡ ăn nhiều. Ta chỉ đang nghĩ. . .” Kỷ Vô Dịch đưa tay sờ sát bên miệng, vô cùng nhỏ giọng nói, “Người khác thấy được, có thể cho là ta đang mang thai hài tử của ngươi không?”

. . .

Viên Ngạo Sách không nói một lời đủ thời gian một chén trà nhỏ, mới chậm rãi nâng chén trà lên, uống một ngụm, thản nhiên nói: “Sẽ không.”

Kỷ Vô Dịch dẫu môi lên nói: “A Sách, lẽ nào người nghe không hiểu, kỳ thực ta không muốn hỏi vấn đề này?”

Viên Ngạo Sách hồ nghi mà nhìn y.

“Kỳ thực ta muốn hỏi,” Ngón tay Kỷ Vô Dịch ở trên bàn chọc a chọc a chọc, “A Sách, người chuẩn bị lúc nào thì cùng ta viên phòng?”

. . .

Viên Ngạo Sách tiếp tục uống trà.

“A Sách, chúng ta cũng đã hôn qua. Người sẽ không bội tình bạc nghĩa chứ?” Về mặt Kỷ Vô Dịch rất lo lắng, phi thường lo lắng.

Viên Ngạo Sách đem chén trà đã uống cạn buông xuống, thiêu mi nói: “Người xác định?”

“Ân!” Kỷ Vô Dịch gật đầu không chút do dự.

“Cho dù, từ nay về sau không được nhìn nam nhân nào khác ngoài ta ra?” Khóe môi Viên Ngạo Sách nhếch lên một cái cười nhạt, thế nhưng nắm tay đang đặt bên người lại từ từ xiết chặt.

Kỷ Vô Dịch nhú mày nói: “Vì sao?”

Nắm tay Viên Ngạo Sách bỗng nhiên thả lỏng, hừ lạnh nói: “Quên đi.”

Kỷ Vô Dịch lập tức nắm lấy tay hắn, vẻ thương cảm nói: “A Sách, cho ta thêm một cơ hội nữa nha.”

Viên Ngạo Sách theo dõi y, “Hỏi lại một lần, người sẽ đồng ý?”

“Vì sao?” Kỷ Vô Dịch vẫn chính là câu vừa rồi.

Viên Ngạo Sách thiếu chút nữa đem răng cắn nát. “Vì ta thích thế.”

“Lẽ nào A Sách muốn đem ta độc chiếm?” Kỷ Vô Dịch hai mắt tỏa sáng.

“. . . Ai nói?”

Kỷ Vô Dịch nói: “Nếu không người vì sao không cho ta nhìn A Tả A Hữu A Thượng A Chung A Hạ bọn họ?”

Viên Ngạo Sách nói: “Ta lúc nào thì không cho người nhìn bọn họ?”

“Người rõ ràng nói sau này không được gặp nam nhân khác ngoài người.” Kỷ Vô Dịch hạ giọng nói, “Tuy A Thượng bọn họ lớn lên không có đẹp như A Sách, nhưng bọn hắn thật là nam nhân không có sai.”

Viên Ngạo Sách: “. . .”

Trăng lên đến giữa trời.

Bạch đạo nhân sĩ mắt thấy hôm nay không có khả năng xảy ra kỳ tích mây che kín trời, liền lục tục chuẩn bị trở về phòng.

Kỷ Vô Dịch đột nhiên đứng lên nói: “Chúng ta đi cứu Lăng Vân đạo trưởng đi”

Đông tác của mọi người dừng lại, sau đó ánh mắt cùng xoát xoát rơi vào trên người đang đứng trong sân cười đến vô tội kia.

Hoa Hoài Tú rất không duyệt nói: “Kỷ môn chủ không phải nói ánh trăng quá sáng, không thích hợp đi cứu người sao?”

Kỷ Vô Dịch nói: “Ta chỉ nói là ánh trăng rất sáng, thích hợp ngắm trăng, nhưng cúng chưa nói không thích hợp cứu người a.”

Trình Trùng Thành nói: “Không biết nguyên nhân Kỷ môn chủ muốn đi cứu người vào lúc này là gì?”

Kỷ Vô Định nói: “A Sách nói bụng ta bị phê rồi, phải tản bộ nhiều.”

Những người khác lập tức đem ánh mắt chuyển lên mặt Viên Ngạo Sách.

Viên Ngạo Sách thản nhiên nói: “Muốn đi không.”

Loại thái độ lên mặt bắt nạt người hiền nhiên chọc giận phần lớn mọi người, mắt thấy bọn họ chuẩn bị hất tay nói không đi. Viên Ngạo Sách lại nói tiếp: “Nếu như bọn ta cứu được Lăng Vân, ta sẽ nói hần biết, chỉ có bọn ta muốn cứu hần. Nếu như chúng ta cứu không được Lăng Vân, ta sẽ nói hần biết, trừ bọn ta, không ai nguyện ý cứu hần.”

...

Cư nhiên có người lại có thể vô sỉ đến mức này!

Khiến người giận sôi, thật là quá khiến người giận sôi mà!

Bạch đạo nhân sĩ không ngừng dùng nội tâm đối hần lên án. Ánh trăng chiếu lên mặt bọn họ, biểu tình phong phú lại đặc sắc.

Trình Trùng Thành vội ho một tiếng, nói: “Thế nhưng tối nay sắc trời quá sáng, e không tiện lên vào.”

Phiền Tế Cảnh đột nhiên vỗ một cái vào lan can, nói: “Ta hiểu dụng ý của Kỷ môn chủ rồi.”

Kỷ Vô Định cái loại hành vi không có nguyên tắc, tự ý làm bậy còn có dụng ý gì chứ?

Những người khác khinh bỉ nghĩ. Thế nhưng xuất phát từ lễ phép, bọn họ vẫn chậm đợi lời giải thích của hần.

Phiền Tế Cảnh nói: “Chúng ta đều muốn thừa dịp dạ hắc phong cao để cứu người, bởi vì ánh trăng quá sáng, dễ lộ hành tung, thế nhưng người của Lam Diễm Minh sao có thể không nghĩ như thế? Cho nên lúc trăng mờ, bọn họ đề cao cảnh giác, lúc ánh trăng sáng, ngược lại hay chủ quan. Ta nghĩ Kỷ môn chủ chính là nghĩ vậy, mới cố ý dùng ngược.”

Về mặt đại đa số đều lộ ra biểu tình bưng bình đại ngộ, ánh mắt nhìn về phía Kỷ Vô Định tất nhiên cũng bất đồng.

Ngay cả Thượng Thước và Chung Vũ nghe Phiền Tế Cảnh giải thích xong, nhất thời đều có chút không chắc liệu môn chủ nhà mình có hay không ý tứ này.

Trình Trùng Thành thấy đại thế đã mất, đành phải dẫn đầu phụ họa nói: “Kỷ môn chủ quả là tâm tư kín đáo, đã thế, chúng ta thu dọn đồ đạc, tức khắc đến Tĩnh Hương am.”

“Không tốt.”

Một thanh âm đột ngột vang lên.

Trình Trùng Thành quay đầu nhìn lại, chính là Lục Thanh Y đang khoác đàn y (áo đơn) đi ra.

“Không biết Lục trưởng môn có cao kiến gì?” Trên miệng hần thì khách khách khí khí, nhưng trong lòng lại dị thường không thoải mái. Nếu không đồng ý, vì sao không sớm nói ra một chút? Sao lại chờ hần mở miệng rồi mới đi ra? Đây rõ ràng là cố ý làm mất mặt hần.

Lục Thanh Y thật không nghĩ nhiều như hần, chỉ là oán giận nói: “Ta đang ngủ, không có tinh thần để đi.”

Trình Trùng Thành quay đầu nhìn Kỷ Vô Định. Củ khoai nóng phỏng tay như vậy ném cho y là vừa lúc.

Kỷ Vô Định cũng oán giận nói, “Người lần trước rõ ràng nói nghe ta, ta bảo làm gì thì làm cái đó mà.”

...

Lần trước là vì bớt chuyện, ai biết lần này lại thành nhiều chuyện.

Lục Thanh Y rất ảo não nói: “Thế nhưng ta ngủ sẽ tứ chi vô lực, không có khí lực đi Tĩnh Hương am.”

Kỷ Vô Định nói: “Không sao, Trình Trùng Thành tuổi trẻ lực tráng, để hần công người đi thì được rồi.”

. . .

Trình Trùng Thành muốn cự tuyệt, lại không nói nên lời.

Lục Thanh Y cảm thấy chủ ý này cũng không sai, thế nhưng da mặt hắn có dày tới đâu, cũng không thể trước mặt mọi người làm trò xấu hổ như vậy.

Chờ đến khi mọi người đều đã đi gần hết, hai người mới phát hiện bọn họ vẫn đang đứng tại chỗ.

Thiếu ánh mắt như có như không từ bốn phía, Trình Trùng Thành thở ra một hơi, “Ách, Lục chương môn. . .”

“Người chờ một chút, ta đổi y phục.” Lục Thanh Y xoay người vào nhà.

Hắn đổi y phục rất nhanh, không lâu sau đã thu thập xong một thân bố y (quần áo vải) lam thẫm đi ra.

Cùng với đám người Viên Ngạo Sách, Hoa Hoài Tú so sánh, Lục Thanh Y không thu hút lắm, phẳng phất như đứng trong đoàn người sẽ lập tức bị che phủ. Thế nhưng đơn độc nhìn kỹ, lại cảm thấy hắn ngũ quan nhu hòa, cùng ánh trăng phối hợp, khiến Trình Trùng Thành vốn có phần nóng nảy chậm rãi lắng xuống.

Lục Thanh Y buộc đai lưng xong, hướng hắn ngoắc.

Trình Trùng Thành liền bước lên phía trước nói: “Vũ khí của Lục chương môn đâu?”

Lục Thanh Y nói: “Vũ khí của ta là đại gia hỏa*, lát nữa người công ta không tiện, ta để lại trong phòng rồi.”

. . .

Dáng cười của Trình Trùng Thành suýt nữa không duy trì được.

Đường đường là Thái Sơn chương môn lại thật sự muốn cho hắn công?

Hắn không hề chuyển mắt nhìn Lục Thanh Y, muốn từ trên khuôn mặt kia tìm ra chút vết tích lúng túng cùng ngại ngùng. Thế nhưng hắn thất bại rồi. Lục Thanh Y dù bận vẫn ung dung đứng đó, chỉ còn chờ hắn khom lưng mà thôi.

Thái độ đúng mực mà Trình Trùng Thành tu luyện nhiều năm thiếu chút nữa thì phá công.

Bất quá chỉ là thiếu chút nữa.

Đối mặt với vẻ chờ mong không chút che giấu của Lục Thanh Y, hắn mỉm cười, đi tới trước mặt, chậm rãi khom lưng, giọng ôn hòa nói: “Lục chương môn, mời.”

Lục Thanh Y thoáng cái đã nhảy lên lưng hắn.

Trình Trùng Thành hít sâu một hơi, phi thân nhằm hướng ánh trăng.

Trên đường im ắng.

Ánh trăng chiếu trên mặt đất, trong sáng như gương.

Kỷ Vô Dịch ôm lấy cổ Viên Ngạo Sách, hưởng thụ một cái lên ột cái xuống thấp khi hắn nhảy lên.

“A Sách.” Y đem vẻ mặt kẻ sát vào cổ hắn.

Viên Ngạo Sách cảm thấy trên cổ một trận mát lạnh, thả chậm cước bộ, đưa tay sờ sờ lên mặt y, “Rất lạnh?”

Kỷ Vô Dịch lại cọ cọ vào hắn, “Chỉ cần ở bên A Sách, lòng vĩnh viễn là mùa xuân.”

Viên Ngạo Sách nhú mào, cố chọn hướng có nhiều cây cối rậm rạp để đi.

Xa xa, vài cái phòng xá liên tiếp một chỗ, dưới ánh trăng, tràn ngập ngân quang.

Kỷ Vô Dịch nói: “A Sách, chúng ta đừng đi cứu người nữa được không?”

“Vì sao?”

“Ta huyền tiếc đi hết con đường này.” Cái tay ôm lấy cổ hắn lại xiết chặt hơn nữa.

Viên Ngạo Sách lặng lẽ không lên tiếng.

“A Sách?” Kỷ Vô Dịch làm nũng cắn tai hắn một cái.

Tai Viên Ngạo Sách xẹt một cái hồng lên.

Hắn đột nhiên dừng cước bộ, buông y xuống.

Kỷ Vô Dịch hưng phấn nói: “Không đi nữa?”

“Ta có chuyện hỏi người.”

Về mặt Viên Ngạo Sách nhìn y rất nghiêm túc, khiến Kỷ Vô Dịch không thể không thu hồi vẻ hưng phấn, nghiêm túc gật gật đầu nói: “A Sách hỏi.”

“Người có biết bí mật của Lăng Vân đạo trưởng là cái gì không?” Hai mắt Viên Ngạo Sách chăm chú theo dõi y, không buông tha một biểu tình nhỏ nào trên mặt y.

Kỷ Vô Dịch chớp chớp mắt.

“Biết, hay không biết?” Viên Ngạo Sách nhìn y, lần đầu tiên trong đời, lòng bàn tay bởi vì chờ đợi và khẩn trương mà đổ mồ hôi lạnh.

Kỷ Vô Dịch chậm rãi gật đầu, “Biết.”

Viên Ngạo Sách thở phào nhẹ nhõm, trực giác nói với hắn, Kỷ Vô Dịch đã biết rồi. Trực giác hắn trước nay đều rất linh mẫn, hắn không tin lần này là ngoại lệ. Nhưng hắn lo lắng Kỷ Vô Dịch, lo lắng đáp án hắn chờ được ngược với trực giác của hắn.

May là, nó không hề lừa gạt hắn.

Kỷ Vô Dịch thấy hắn thật lâu không lên tiếng, nhịn không được nói: “A Sách không hỏi sao?”

“Hỏi cái gì?”

“Hỏi ta biết cái gì a?” Kỷ Vô Dịch nói, “Đây mới là phần đặc sắc nhất, không phải sao?”

Viên Ngạo Sách cười lắc đầu nói: “Không, người đã nói phần đặc sắc nhất rồi.”

Kỷ Vô Dịch suy nghĩ một chút nói, “A Sách cảm thấy có Lăng Vân là ma giáo giáo chúng một chút cũng không hề đặc sắc sao?”

Viên Ngạo Sách không có hảo khí nói: “Đương nhiên. Đường đường là ma giáo trưởng lão cư nhiên lại lưu lạc đến mức phải dựa vào nhiều bạch đạo như vậy liên thủ cứu ra, thật quá mất mặt về nhà rồi.”

Kỷ Vô Dịch nói: “Cái này cho thấy Lăng Vân đạo trưởng nhân duyên tốt.” Là ma giáo trưởng lão lại khiến cho cả bạch đạo lòng như lửa đốt muốn cứu ra, không thể nói là không thành công a.

Viên Ngạo Sách nói: “Nếu không có Lam Diễm Minh bóc trần, ta cũng không tin nổi ma giáo lại ở trong bạch đạo sắp xếp một con cờ như vậy.”

Kỷ Vô Dịch cúi đầu, nhỏ giọng nói: “A Sách không sợ ta nói ra?”

“Người có sao?” Viên Ngạo Sách thản nhiên nói.

“Không biết.” Kỷ Vô Dịch trả lời được không chút do dự. Y chưa bao giờ là người giữ mồm giữ miệng.

Viên Ngạo Sách sờ sờ tóc trên đầu y, “Vậy thì tùy đi.”

Kỷ Vô Dịch ngơ ngác nhìn hắn.

“Dù sao lúc ở Thập Ác lao ta cũng đã đáp ứng người không về ma giáo nữa.” Hắn nhún vai, “Cho nên dù người có nói, đầu đầu cũng chỉ có tên kia thôi.”

* vốn tưởng là ‘các người’ nhưng lại có câu để ở nhà phía dưới nên đoán là không phải, khả năng là một thứ vũ khí gì đó giống cái xe ô tô đó, bó tay ;___;

53. Chương 52

Chương 52 – Liên thủ vô địch (thất)

Trăng từ từ dời về phía Tây, đã là giờ Sửu.

Viên Ngạo Sách công Kỹ Vô Địch đến bên ngoài Tĩnh Hương am.

Trong am rất tĩnh, giống như một tòa thành hoang.

Kỹ Vô Địch đột nhiên quay đầu lại, chỉ về hướng Lan Châu, “Xem, pháo hoa kia thật là đẹp mắt.”

Viên Ngạo Sách quay đầu lại, đã thấy một đoàn pháo hỏa đỏ sậm đang tản ra giữa không trung. Chân mày hắn khẽ nhăn, “Xem ra Lam Diễm Minh quả thực có không ít thảm tử trà trộn trong bạch đạo.”

Kỹ Vô Địch suy nghĩ một chút nói: “Nếu không mai chúng ta lại tới xem?”

“Hôm nay đem người cứu ra mất rồi, ngày mai sao có thể còn pháo hoa mà xem?”

“Vậy chúng ta đừng cứu nữa.” Kỹ Vô Địch đem cằm cọ lên bờ vai hắn, thấp giọng làm nũng nói, “Ngày mai chúng ta cũng như thế này tới xem lần nữa. Mãi tới khi xem đủ mới thôi.”

Viên Ngạo Sách nhìn đám người phía sau lục tục chạy tới, đem Kỹ Vô Địch thả xuống, khẽ cười nói: “Cũng tốt.”

Vì vậy Kỹ Vô Địch chờ phần lớn mọi người đến xong, công bố ra quyết định vĩ đại của mình.

Lần này ngược lại không có ai phải đổi. Dù sao bọn họ cũng không phải kẻ mù, pháo hoa lớn như thế bất kể là ai cũng thấy được. Bọn họ có ngốc hơn nữa cũng minh bạch hiện giờ chạy đi Tĩnh Hương am là tự chui đầu vào lưới.

Cho nên không đợi Phiên Tế Cảnh vì Kỹ Vô Địch làm chú giải, bọn họ đã tốp năm tốp ba kết bạn trở về hết.

Kinh công Trình Trùng Thành vốn không tệ, nhưng bởi vì trên lưng có thêm một người, cất bước lại chậm, cho nên chờ lúc hắn sắp đến thì đã thấy bạch đạo nhân sĩ chậm chạp trở về.

“Xảy ra chuyện gì?” Trình Trùng Thành bên cạnh lại Hoa Hoài Tú, bên bắt động thanh sắc đem Lục Thanh Y phóng xuống.

Hoa Hoài Tú vẻ mặt ngưng trọng nói: “Có người tiết lộ hành tung.”

“Ai?”

“Không biết.” Mắt Hoa Hoài Tú hướng bốn phía nhìn một chút, phát hiện có vài người cũng đang làm như hắn, “Nhưng ít ra cũng chứng thực được, trong chúng ta chắc chắn có người của Lam Diễm Minh.”

Trình Trùng Thành nhìn thấy biểu tình người khác vừa kinh nghi lại vừa ảo não, trong lòng rung mình. Từ lúc tiệc rượu mừng thọ Lăng Vân đạo trưởng đến giờ, âm mưu của Lam Diễm Minh cứ một cái nối tiếp một cái, khiến người của bạch đạo nhìn cũng không kịp, tổn thất thảm trọng. Lần này ngay cả Lăng Vân đạo trưởng và Từ Ân phương trượng đều mất rồi, Lam Diễm Minh lại chỉ tổn thất một ít tiểu lâu la, thật không khỏi khiến người ta uể oải.

Hoa Hoài Tú ánh mắt chợt lóe, thấy Phiên Tế Cảnh đang theo Kỹ Vô Địch đi phía trước, lập tức nói: “Trình huynh cũng trở về nghỉ tạm đi. Việc này ngày mai bàn bạc kỹ hơn cũng không trễ.” Hắn nói xong thì hướng phía Phiên Tế Cảnh đuổi theo.

Trình Trùng Thành thở dài. Bàn bạc kỹ hơn. . . Chính xác, bọn họ giờ ngoại trừ bàn bạc kỹ hơn ra, cũng không còn biện pháp nào khác nữa rồi. Hắn lắc đầu, nghĩ đến tình anh của bạch đạo võ lâm hầu như đã tập hợp gần đủ hết, lại vẫn như con ruồi không đầu bay tán loạn, không có quy tắc trật tự gì cả. Mà người ra hiệu lệnh lại tùy ý làm bậy, không hành động theo lẽ thường như Huy Hoàng Môn môn chủ, thật không khỏi đối với tương lai của bạch đạo hoàn toàn thất vọng.

Hắn suy nghĩ một chút, đang muốn trở về, cánh tay lại bị ôm lấy. Quay đầu lại đã thấy Lục Thanh Y đang bắt mắt trình hân.

“Lục chương môn.” Ánh mắt từ trên mặt đối phương chậm rãi chuyển xuống cánh tay mình.

Lục Thanh Y nói: “Người chắc sẽ không đem ta vứt bỏ lại nơi hoang sơn dã lĩnh như thế này chứ?”

. . .

Ý hắn còn không phải là trở về cũng muốn công?

Trình Trùng Thành tâm tình đang sa sút, nghe vậy thật ngay cả giả cười cũng không còn khí lực, cố nén vẻ không duyệt nói: “Đã đi đoạn đường dài như vậy, ta cho rằng Lục chương môn đã thanh tỉnh rồi.”

Lục Thanh Y không buông tay, “Ta đây một đường đều là ngủ.”

Trình Trùng Thành không nói gì.

“Hơn nữa càng ngủ càng buồn ngủ.” Hắn oán giận. Đều tại đám người khó hiểu này, buổi tối không hảo ở đó ngủ, cứ khẳng khẳng là phải ngắm trăng. Ngắm trăng thì cứ ngắm trăng đi, dù sao cũng không ảnh hưởng người. Ai biết ngắm chưa được phân nửa, đám người kia không biết bị ánh trăng kích thích làm sao, lại muốn chạy đi cứu người. Cứu người thì cứ cứu người đi, dù sao thì đi sớm giải tán sớm, ai biết mới đi cứu được phân nửa, lại lên đường hồi phủ. Hắn càng nghĩ càng không vui, phất tay áo nói: “Mà thôi, các người thích cứu người thì cứ tự mình đi cứu đi, chờ đem được người cứu ra rồi, đưa ta thiếp mời tối ăn mừng là được.”

Trình Trùng Thành lấy làm kinh hãi, trở tay nắm lấy cánh tay vừa thả ra, “Người đi nơi nào?”

“Đi tìm bằng hữu của ta a.” Lục Thanh Y nhìn một chút bốn phía, lại là hai người bọn họ bị đơn độc bỏ lại, cái tên Thục Xuyên đại hiệp tức tức oai oai kia không ở đây, chính là thời cơ cực tốt để bôi mỡ vào chân (í nói chạy trốn), nếu không còn muốn chờ đến lúc nào?

Nhưng Trình Trùng Thành không buông tay. Giỡn, nếu hắn mặc kệ cho người kia đi mất, e rằng ngày mai sẽ có tin đồn Thái Sơn và Thanh Thành bất hòa. Bạch đạo võ lâm đã đủ loạn rồi, cũng không cần thêm một cái nội bộ lục đục nữa.

Lục Thanh Y muốn gạt tay ra, Trình Trùng Thành lại không cho.

Lúc giằng co, tay Trình Trùng Thành nắm càng lúc càng chặt.

Lục Thanh Y nổi giận, “Người buông tay.”

Nhìn thấy vẻ mặt hắn, Trình Trùng Thành mở miệng đã muốn nói ta không bỏ, thế nhưng lời đến bên miệng thì đã rất lý trí mà nhịn lại, “Lục chương môn.”

Lục Thanh Y trừng mắt nhìn hắn.

“Đệ tử Thanh Thành chúng ta từ nhỏ đã được dạy, đồ lấy từ đâu thì nhất định phải đem nó trả về đúng nguyên chỗ đó.” Trình Trùng Thành chậm rãi nói.

Mắt Lục Thanh Y vốn đã tròn tròn giờ lại mở lớn hơn nữa, không thể tin được nói: “Người nói ta là đồ vật.”

. . .

Về vấn đề miễn cưỡng có phải là đồ vật hay không, Trình Trùng Thành đương nhiên sẽ không trực tiếp trả lời. Hắn chỉ là hàm súc nói: “Xin Lục chương môn thành toàn.”

Lục Thanh Y: “. . .”

Chưởng quỹ nhà trọ hơn nửa đêm đứng dậy đi nhà xí, lại thấy vô số thân ảnh từ bốn phương tám hướng nhảy vào sân, sợ đến mức động liên tục mà không dám di chuyển. Chờ những người đó đến gần rồi, hắn mới nhìn rõ ra là khách trọ.

Chỉ là như thế, hắn đã bị dọa đến tắt tiếng.

Bạch đạo hắc đạo trên giang hồ hắn phân không rõ lắm, chỉ biết người giang hồ đều có võ công, đều thích cầm vũ khí, đều có năng lực dùng đầu ngón út nghiền chết hắn.

Cho nên lúc những người này sát bên người hắn mà qua, hắn ngoại trừ lấy lòng chính là lấy lòng.

“Chưởng quỹ.” Một thiếu niên khuôn mặt trắng nõn hơn hở dềm bước trước mặt hắn.

Chưởng quỹ cả thở mạnh cũng không dám. Không phải vì thiếu niên đang cười híp mắt trước mặt mình có bao nhiêu đáng sợ, mà là người đi theo sau y, anh tuấn nam tử kia một thân ngạo khí khiến người khác sợ hãi. “Khách quan xin phân phó.”

“Ta đói bụng rồi.” Niên thiếu vẻ đáng thương mong chờ nhìn hắn.

Cơn buồn ngủ của chưởng quỹ từ lúc rời giường đến khi nhìn thấy bọn họ thì giống như con bọ chó chỉ búng một cái đã bị dọa cho nhảy đi mất tằm mất tích, lúc này ngoại trừ nội cấp ra, rất tinh thần, vì vậy không chút do dự nói: “Khách quan muốn ăn gì, ta sai người đi làm.”

Niên thiếu nhân tình sáng lên, “Ta muốn ăn mút quả!”

. . .

Đã đói bụng lại ăn mút quả?

Chưởng quỹ cười đến thập phần miễn cưỡng, hồi lâu mới nói: “Người bán mút quả khả năng phải thêm hai canh giờ nữa mới xuất hiện trên phố.”

Miệng của thiếu niên dẫu lên.

Chân mày của nam tử phía sau thiếu niên nhíu lại.

Vì vậy chưởng quỹ trong lòng nhảy mạnh, vội vàng cuống quýt đáp: “Thế nhưng ta có quen người trong nhà, ta lập tức bảo điểm hỏa kế đi tìm hắn.”

Niên thiếu mân mê đôi môi, “Nhưng ta đợi không nổi nữa.”

. . .

“Ta tự mình đi.” Chưởng quỹ xoay người hoảng hoảng hốt hốt chạy ra ngoài.

Chờ hắn đi ra khỏi nhà trọ rất xa, mới bị cảm giác nội trường mà giật mình tỉnh giấc —— hắn hình như quên đi tới một chỗ rồi.

Chưởng quỹ gấp rút tìm một chỗ giải quyết vấn đề, ngẩng đầu đã thấy một người cao lớn đang khom lưng từ hướng cửa thành tiến vào.

Rõ ràng là, tường thành Lan Châu lần nữa bị coi thường rồi.

Nhìn gần, hắn mới thấy rõ thanh niên đang cõng một lam y nhân.

Đầu của lam y nhân kia tựa trên vai thanh niên, nhìn không ra là chết hay là bất tỉnh. Bất quá khi bọn họ đi ngang qua hắn thì, hắn hiếu kỳ nhìn trộm biểu tình của lam y nhân một chút, rất là bình thản.

Đại khái là ánh mắt hắn quá mức trực tiếp, thanh niên đã quay đầu lại.

Chưởng quỹ cả người run lên. Rõ ràng là một công tử văn nhã phong thần tuấn tú, thế nhưng vẻ mặt lúc này lại có vẻ âm trầm không nói nên lời.

Niêu ý trong thân thể thoáng cái rụt trở về, hắn đánh cái rùng mình, không hề quay đầu hướng nhà bán mút quả đi đến.

Cái gọi là trước lạ sau quen.

Có kinh nghiệm ngắm trăng lần đầu tiên, nửa tháng kế tiếp tất cả mọi người đều ngắm đến phi thường tập quán, phi thường tự nhiên, phi thường ăn ý. Quan phủ vốn khản trương đề phòng đám võ lâm cao thủ thích leo tường này, nhưng sau lại phát hiện bọn họ trừ thưởng nguyệt đập thanh (ngắm trăng đập cỏ) ra cũng không có hành động gì khác, cũng tùy bọn họ. Bởi vì hành vi của bọn họ đích thực rất có quy luật ——

Bữa cơm qua đi, thu dọn đồ đạc. Ánh trăng mọc lên, hướng ngoài thành chạy. Pháo hoa nổ rộ, hoàn thành mục đích. Dẹp đường hồi phủ, không được dì nghị.

Nội gian vẫn không tìm được, pháo hoa vẫn như trước đêm đêm chiếu sáng bầu trời.

Bởi đã tới tới lui lui rất nhiều lần, thậm chí tâm tình cũng không còn kích động như lúc bắt đầu, ngược lại từ sung mãn thành bình thản, thư chậm, lặng yên. Bầu trời trăng sáng nhô cao, bên người đã kết giao được thật nhiều hảo hữu, mang một bầu rượu, cầm ít hoa sinh (đậu phộng), vừa đi vừa hàn huyên, cỡ nào khoái trá.

Mặc dù vẫn có người không cho việc này là đúng, nhưng vẫn theo phần lớn mọi người thích ứng cuộc sống như thế, ngoại trừ Lục Thanh Y.

Trên thực tế hành động ban đêm ra thành dạo chơi thể này hẳn chỉ tham gia quá một lần, bắt đầu từ ngày thứ hai thì bệnh không dậy nổi. Ngày thứ bảy thì ra ngoài tìm thầy thuốc, vả lại vừa đi là không trở về.

Nhưng việc hẳn rời đi cũng không dấy lên sóng gió gì. Vốn Thái Sơn chuộng môn di thể độc lập, không thích ở trong đội ngũ là chuyện mà mọi người sớm đã biết, bọn họ ngược lại còn đối với việc hẳn tới tham gia cứu viện lần này mà cảm thấy vạn phần hiếu kỳ.

Duy nhất cảm thấy tiếc nuối chính là Thực Xuyên đại hiệp. Bởi vì người là hẳn mời đến, không nghĩ tới chính là lấy giỏ múc nước thành công đã trắng.

Duy nhất cảm thấy may mắn chính là Trình Trùng Thành. Bởi vì hẳn không cần phải làm trâu làm ngựa nữa.

Giữa lúc mọi người đang ngẩng đầu nhìn pháo hoa trên không trung sáng lạn tản ra, chuẩn bị xoay người trở về thành, phía trước đột nhiên truyền đến một tiếng kêu to: “Viên Ngạo Sách và Kỷ Vô Dịch đánh vào rồi!”

Những lời này bị lặp lại đến ba lần, mọi người mới ý thức được chuyện gì đang xảy ra, hoang mang rối loạn vội vội vàng vàng mà bỏ lại bầu rượu hoa sinh, mang theo vũ khí hướng Tĩnh Hương am đánh vào.

Rất nhiều năm sau, lúc mà trận tập kích bất ngờ ở Tĩnh Hương am trở thành minh chứng cho trí mưu siêu quần Huy Hoàng Môn môn chủ, trở thành giai thoại lưu truyền cho hậu thế thì, Tả Tư Văn nhện không được hỏi Kỷ Vô Dịch: “Về việc này, ta nghĩ đã thật lâu, vẫn không nghĩ ra thâm ý của môn chủ.”

Kỷ Vô Dịch ý bảo hẳn tiếp tục.

“Tuy nói đã cách nửa tháng, Lam Diễm Minh từ một tiếng trống khiến tinh thần hăng hái, tới suy, tới kiệt, nguyên nhân là liên tiếp phòng bị liên tiếp thất bại mà thả lỏng cảnh giác, thế nhưng bạch đạo mọi người cũng thế. Lúc người cùng với Viên tiên sinh xông vào Tĩnh Hương am, kỳ thực sĩ khí cũng không sai biệt lắm, không thể tính là chiếm ưu thế được. Vì sao môn chủ còn muốn kéo dài thời gian lâu như vậy?”

Kỷ Vô Dịch lại cười nói: “Người không cảm thấy, mỗi ngày đều dẫn theo một đám người ra ngoài dạo dạo, rất thú vị?”

Tả Tư Văn: “. . .” Hẳn nếu đã nhện không hỏi nhiều năm như vậy, sao không nhện tiếp đi chứ?

Chia tay Lục ca rồi T^T. Hông lẽ tác giả cho anh xuất hiện chỉ để gặp bạn Thành thôi sao T^T

54. Chương 53

Chương 53 – Liên thủ vô địch (bát)

Nghe nói đại môn Tĩnh Hương am bị Kỳ Vô Địch một cước đá văng, y cùng Viên Ngạo Sách chấp tay vào cửa.

Người của Lam Diễm Minh đang mai phục trong Tĩnh Hương am chuẩn bị chờ bọn hắc đi xong, hảo hảo đánh một cái ngáp, không nghĩ tới người của bạch đạo trước giờ đều hết lòng vì việc chung, phát huy đầy đủ tinh thần đại vũ đã phá cửa xông tới rồi, cho nên nghe thấy thanh âm thì, không khỏi một trận luống cuống tay chân.

“A Sách, chúng ta làm bộ chạy vào, sau đó kiểm một chỗ xem trò hay đi.” Kỳ Vô Địch như thế đề nghị.

Viên Ngạo Sách yên lặng tán thành.

Chờ ở cửa, người có thể chạy đến trước tiên đều là đám đệ tử hạ đẳng nhất của Lam Diễm Minh. Khi bọn hắc cầm vũ khí, hùng hổ lao tới, lại chỉ thấy trước mắt hai đạo khối nhẹ nhàng bay qua, tốc độ cực nhanh, chớp mắt đã biến mất. Cao thủ hơi có chút thân phận địa vị đều trốn ở trong phòng lười biếng ngủ say, bởi thế chờ lúc bọn hắc đánh ra, Viên Ngạo Sách và Kỳ Vô Địch đã sớm tìm một chỗ mát mẻ rồi, chỉ có thể gặp được đại đội của bạch đạo mà thôi.

Hai bên gặp nhau, con mắt đỏ rực, rất nhanh thì đánh giết thành một mảnh.

Tuy rằng đám người Hoa Hoài Tú, Trình Trùng Thành lúc đầu là đi tìm hành tung của Kỳ Vô Địch và Viên Ngạo Sách, thế nhưng vừa hướng trong dò xét vài bước đã bị ngăn chặn lại, chỉ cho rằng hai người bọn họ võ công cao cường, không người địch nổi, đã vào phía trong, giải cứu Lăng Vân đạo trưởng.

Thượng Thước và Chung Vũ biết Kỳ Vô Địch vốn thế nào, nhưng với tính tình của y và võ công của Viên Ngạo Sách, cũng không cần phải quá lo lắng.

Kỳ thực hai người bọn họ đích xác là không cần lo lắng.

Bởi vì hai người kia lúc này đang làm ổ trong trù phòng.

“A Sách, người xem xem, người xem xem, bọn họ dám ăn thịt.” Kỳ Vô Địch rất oán giận, “Nơi này là Phật môn thanh tịnh a. Bọn họ thực sự rất quá đáng.”

“Vậy hành vi bỏ thịt vào trong miệng nhai nhai của người lúc này thì tính là cái gì?” Viên Ngạo Sách khoanh tay liếc y.

“Ta đang thay bọn họ hủy thi diệt tích.” Kỳ Vô Địch nói, “Cũng coi như giúp mấy miếng thịt này siêu thoát luôn.”

Viên Ngạo Sách không nói gì đi tới bên cửa sổ.

Bên ngoài tiếng chém giết vang trời, mặc dù trù phòng cách cửa hai bức tường, vẫn như cũ nghe được thanh thanh sở sở.

“A Sách, người không ăn sao?” Kỳ Vô Địch liếm lại lếm ngón tay, đem đĩa đưa tới trước mặt hắc.

Viên Ngạo Sách quay đầu, mắt nhìn thịt trong đĩa, lại nhìn một chút bụng của y.

Mỗi lần ngấm trắng xong, Kỳ Vô Địch đều sẽ tìm chưởng quỹ nhà trọ thân mật trò chuyện. Chưởng quỹ tránh hai ba lần không có kết quả xong, rất thức thời mà ở lúc bọn họ ra ngoài ngấm trắng, chuẩn bị các loại điểm tâm ăn vặt.

Từ đó về sau, cái bụng nhỏ của Kỳ Vô Địch càng ngày càng không chút kiêng nể mà phì ra ngoài.

“Người ở Huy Hoàng Môn cũng ăn nhiều như vậy?”

Kỳ Vô Địch gật đầu.

“Nhưng lần đầu lúc ta gặp người, bụng của người chính là rất. . . Nhỏ nhắn.” Viên Ngạo Sách sợ đã kích tự tin của y, vẫn đặc biệt tìm một từ tương đối khó hiểu.

Thế nhưng hắn rõ ràng đã đánh giá thấp da mặt của Kỷ Vô Định. Đối với bụng của mình, Kỷ Vô Định gần như không hề quan tâm, “Đó là vì ta khi đó bụng đầy tâm sự a.”

. . .

Viên Ngạo Sách cố hồi tưởng lại lúc mới vừa nhận thức Kỷ Vô Định, y là vẻ mặt không vui cùng dáng vẻ bụng đầy tâm sự. Nhưng bất kể hắn vất óc thế nào, bức họa trong đầu kia vẫn là khoảng trống. Hắn trực tiếp hỏi: “Người lúc đó có tâm sự gì?”

Kỷ Vô Định rất nghiêm túc nhìn hắn, “Chung thân đại sự của ta.”

Viên Ngạo Sách: “. . .”

Kỷ Vô Định cầm tay hắn, hạnh phúc nói: “Giờ ta đã gặp A Sách, cho nên mới tâm khoan thể béo đó.”

“. . . Người tâm khoan thể béo quá sớm rồi.” Viên Ngạo Sách chậm rãi rút tay về.

“A Sách, lẽ nào người muốn xuất tường?” Kỷ Vô Định nhàn thần rất u buồn.

Viên Ngạo Sách nói: “Xuất tường so với cùng heo ngủ chung quy vẫn tốt hơn?”

. . .

Kỷ Vô Định ôm cổ tay hắn, lại chuẩn bị đi ra ngoài, “Vây nhanh nhanh trước khi ta biến thành heo, gạo nấu thành cơm đi.”

Viên Ngạo Sách: “. . .”

Gạo sống vẫn là gạo sống.

Bởi vì có người đem đường nấu cơm lấp mắt rồi.

Kỷ Vô Định nhìn trước mắt một nam một nữ một đỏ một xanh, hiếu kỳ nói: “Các người sẽ không phải là hồng hoa lục điệp trong truyền thuyết chứ?”

Hồng y nữ mở lớn hai mắt, “Hồng hoa lục điệp trong truyền thuyết? Kể như thế nào?”

Kỷ Vô Định hắng giọng một cái nói: “Hồng hoa lục điệp vừa tương phùng, đã hù chết nhân gian vô số.”

. . .

Viên Ngạo Sách yên lặng đem Kỷ Vô Định giấu sau lưng.

Hồng y nữ sắc mặt cứng lại, phần trát ở trên mặt xoát cái rụng xuống.

Lục y nam trước khi nàng bảo nổi nói: “Viên Ngạo Sách, ta trước kia cùng với sư phụ người coi như có vài phần giao tình. Ta nể tình người là ma giáo môn hạ, không cùng người so đo, người tốt nhất nhanh đi đi.”

Viên Ngạo Sách thiêu mi nói: “Người đã cùng sư phụ ta có giao tình, sao không đi tìm hắn uống trà?”

Lục y nam nhú mày nói: “Sư phụ người không phải đã chết rồi sao?”

Viên Ngạo Sách cười mà không nói.

Lục y nam nhất thời lĩnh ngộ được ngụ ý của hắn, giận dữ nói: “Vô tri tiểu nhi, người cũng dám trêu chọc ta!”

Kỷ Vô Định từ sau Viên Ngạo Sách ló ra, nhìn hắn lắc đầu nói: “Nếu ta là người, nhất định sẽ không thừa nhận mình bị trêu chọc đâu.”

Lục y nam nói: “Vì sao?”

Kỷ Vô Định cùng với hồng y nữ đồng thanh nói: “Vì đó chứng tỏ người rất xuẩn!”

Hồng y nữ nói xong, vẻ mặt vẫn có chút đắc ý, hướng Kỷ Vô Định hất hất cằm.

Kỷ Vô Định hướng nàng dựng thẳng ngón cái: “Không hổ là Hồng thập nhất nương, quả nhiên là danh bất hư truyền.”

Hồng thập nhất nương sắc mặt thoát nhìn tốt hơn, “Nga, người biết ta là ai?”

“Như sấm bên tai.” Nửa tháng nay bạch đạo rảnh rỗi không có việc gì làm, mỗi ngày đều lấy tên của mấy người bọn họ cùng mấy lão ma đầu của Lam Diễm Minh ra luyện miệng, mộ phần mười tám đời tổ tông đều bị đào lên sạch sẽ cả, sao có thể không như sấm bên tai chứ.

Hồng thập nhất nương đương nhiên không nghĩ tới trong lời nói có chỗ cong chỗ ngoặc, chỉ nghĩ bản thân mình thoát ải nhiều năm, vậy mà danh vẫn còn nổi, không khỏi vui vẻ nói: “Coi như tiểu oa nhi nhà người cũng có chút kiến thức.”

Lục y khó đột nhiên nổi giận gầm lên một tiếng, hướng nàng đánh một chưởng.

Hồng thập nhất nương dường như sớm có sở liệu, cũng không quay đầu lại mà nghiêng người tránh ra.

“Người cái bà nương này, cứ nhiên liên hợp với người ngoài tới chọc giận ta!” Lục y nam giận đến cả người run run, công kích một chiêu tiếp nối một chiêu.

Hồng thập nhất nương một bên đấu với hắn, một bên khí định thần nhàn nói: “Ai là ngoại nhân, ai là nội nhân? Thúy Vũ Khách, người ít thiếp vàng lên mặt mình đi!”

Thúy Vũ Khách lửa giận càng lớn, ra tay càng không lưu tình, “Ta nhận thức người mấy chục năm, vậy mà so ra vẫn kém tên tiểu bạch kiểm mới gặp mặt kia! Hồng thập nhất nương, người tốt, người tốt lắm!”

Hồng thập nhất nương gặp chiêu đỡ chiêu, “Ta tốt, ta đương nhiên tốt, ta không có đến kỹ viện tầm hoa vắn liễu, khiến người tình bì lực tẫn (kiệt sức) bị ném ra ngoài, ta sao có thể không tốt chứ?”

Thúy Vũ Khách mặt đỏ lên, kết hợp với áo choàng gấm màu xanh trông đặc biệt chói mắt, “Người, người. . . Đã là chuyện của mấy chục năm, người còn đề cập đến.”

Hồng thập nhất nương đột nhiên ra sức hạ sát thủ, “Ai bảo ta là nữ nhân!”

. . .

Viên Ngạo Sách và Kỷ Vô Định không có việc gì làm đứng ở một bên.

Kỷ Vô Định nói: “Chúng ta có cần khuyên can không?”

Viên Ngạo Sách nói: “Người chuẩn bị khuyên thế nào?”

Kỷ Vô Định suy nghĩ một chút nói: “Hai người võ công đều kém thế, đánh tới đánh lui đều là tiểu đánh tiểu nháo, người này cũng không làm gì được người kia. Nếu đã không có kết quả, hay là quên đi, về nhà tắm rửa đi ngủ.”

Viên Ngạo Sách trầm mặc nhìn thế công hai người giữa sân đột nhiên sắc bén, nói: “Lần này chắc có kết quả rồi.”

Thúy Vũ Khách và Hồng thập nhất nương đánh một lát nữa, mắt hai người càng đánh càng hồng. Mắt thấy nắm tay Thúy Vũ Khách sắp đụng tới khuôn mặt Hồng thập nhất nương, hắn lại đột nhiên ngạnh sinh sinh đem tay tránh ra, còn dùng thân thể đỡ lấy một chưởng của Hồng thập nhất nương.

Nhìn thấy Thúy Vũ Khách rút lui ba bước, phun ra một ngụm máu tươi, Hồng thập nhất nương cả kinh kêu lên: “Người sao không né?”

Thúy Vũ Khách nói: “Không kịp.”

“Người thật là ngu nha!” Hồng thập nhất nương giận đến giậm chân.

Càng thêm tức giận chính là Thúy Vũ Khách, “Lẽ nào người nhìn không ra, ta vì không nỡ tổn thương người, mới bị thương sao? !”

Hồng thập nhất nương mí mắt khẽ phiến, “Ai hiếm lạ!”

“Bạch nhãn lang (vô lương tâm), người một cái mẫu bạch nhãn lang!” Thúy Vũ Khách giận đến mức tóc cũng muốn chống ngược lên.

“Các người cũng không nên ầm ĩ nữa.” Kỷ Vô Định nhin không được xen vào nói.

Thúy Vũ Khách không thèm liếc mắt, “Hừ. Một tên hậu sinh văn bối như ngươi mà cũng muốn tới khuyên can?”

“Ta không phải muốn khuyên can.” Kỷ Vô Định vội vã thanh minh ỉn, “Ta chỉ muốn biết các người định nghỉ ngơi bao lâu mới động thủ lại?”

Thúy Vũ Khách cùng với Hồng thập nhất nương đồng thời dùng ánh mắt không thể tin được trừng trừng nhìn y.

Kỷ Vô Định nhún vai nói: “Ta với A Sách cá cược, đánh cuộc thắng thua của các người, nếu các người không tiếp tục, chúng ta thật sẽ rất khó khăn.”

Thúy Vũ Khách giọng căm hận nói: “Các người cứ nhiên đem chúng ta ra đặt cược?”

Kỷ Vô Định nói: “Giống như đấu khúc khúc vậy nha. Ta xem trọng người đó! Không được để ta thất vọng.”

Hồng thập nhất nương mắt hững, “Vì sao người xem trọng hần, không xem trọng ta?”

Kỷ Vô Định nói: “Bởi vì ta thích nam nhân.”

...

Hồng thập nhất nương nhỏ một ngụm, “Người cái tên tử đoạn tụ!”

Viên Ngạo Sách chậm rãi đứng lên, thần tình lạnh như ánh trăng đang đầy trên mặt đất.

“A Sách.” Kỷ Vô Định nắm lấy ngón tay hần.

Viên Ngạo Sách cúi đầu, lãnh ý trên mặt mới hơi chút tan đi, “Ngồi chỗ này chờ ta, rất nhanh sẽ xong thôi.”

Thúy Vũ Khách và Hồng thập nhất nương đồng thời ngưng trọng hần lên.

Viên Ngạo Sách xoay người tiến vào trù phòng, một lát sau đi ra, trên tay có thêm một cái chày cán bột.

Thúy Vũ Khách cả giận nói: “Người chuẩn bị dùng thứ này làm vũ khí?”

Viên Ngạo Sách nói: “Nếu nơi này có cây liễu, ta thích dùng cành liễu hơn.” Hần thích cành liễu vì cành liễu có tính dai cùng với lực đàn hồi, lại càng thích hợp với chiêu thức võ công của hần. Thế nhưng những lời này rơi vào tai Thúy Vũ Khách và Hồng thập nhất nương thì hoàn toàn không phải ý này nữa. Thần thái đó tự thể đó nụ cười đó của hần cứ như đang nói: đối phó các người, dùng cành liễu cũng đủ. Dùng chày cán bột coi như là đã cất nhắc rồi.

Hồng thập nhất nương che trước mặt Thúy Vũ Khách, “Người bị thương, ta tới.”

Thúy Vũ Khách nhượng mày, vừa muốn nói, đã nghe Viên Ngạo Sách chậm rãi nói: “Cùng lên đi. Trời sắp sáng rồi.”

...

Đừng nói đối với Thúy Vũ Khách và Hồng thập nhất nương, Viên Ngạo Sách chỉ là một hậu sinh văn bối. Dù có không phải là hậu sinh văn bối, bọn họ cũng chưa từng gặp qua người nào dám kiêu ngạo như thế hướng bọn họ khiêu chiến. Giận đến cực độ, bọn họ ngược lại nở nụ cười.

Thúy Vũ Khách liên tiếp nói ba từ được, cùng với Hồng thập nhất nương sóng vai mà đứng, “Đã như vậy, để chúng ta xem một chút cuồng vọng của người từ đâu mà tới!”

...

Rất nhanh, Viên Ngạo Sách đã để cho bọn họ xem rõ rồi.

Kỷ Vô Định nhìn thấy Thúy Vũ Khách và Hồng thập nhất nương lần thứ ba bị chày cán bột đánh lăn trên mặt đất, buồn chán ngáp một cái.

Ánh mắt Thúy Vũ Khách và Hồng thập nhất nương vẫn như cũ đầy phẫn hận, thế nhưng nhuệ khí đã hao hết.

Bị đánh ngã lần đầu có thể nói là may mắn, lần hai có thể nói là do vận khí, nhưng tới lần thứ ba. . . nói sao cũng tới phiên thực lực rồi.

Viên Ngạo Sách ngấm chày cán bột, lạnh nhạt nói: “Sự bất quá tam, ta chỉ có thể chơi với các người thêm lần cuối này nữa thôi.”

55. Chương 54

Chương 54 – Liên thủ vô địch (cửu)

Kỳ thực hẳn là lợi dụng thủ xảo. Bởi vì Thúy Vũ Khách thụ thương, lúc ra chiêu so với Hồng thập nhất nương thì chậm một chút. Khe hở như thế đã đủ cho Viên Ngạo Sách thừa cơ hội. Hắn cố ý công kích Thúy Vũ Khách, Hồng thập nhất nương chỉ có thể liên tiếp giải vây. Nàng giải vây càng nhiều, không môn của bản thân lộ ra càng lớn, phối hợp với Thúy Vũ Khách càng loạn, đương nhiên bại càng nhanh.

Nếu Hồng thập nhất nương đơn thương độc mã lên đấu, khả năng hẳn sẽ không thắng được nhanh chóng thuận lợi như vậy.

Đương nhiên ảo diệu của phương diện này, Viên Ngạo Sách bất kể thế nào cũng sẽ không nói cho bọn họ biết.

Thúy Vũ Khách rất nhanh đứng lên, trong mắt tràn đầy địch ý. Nhìn dáng vẻ của hắn, hiển nhiên còn muốn xuống tay đánh cược một lần.

Hồng thập nhất nương lại ngồi xếp bằng trên đất, hét lên: “Đừng đánh.”

Viên Ngạo Sách nhìn về phía Thúy Vũ Khách còn đang phòng bị.

Thúy Vũ Khách chậm rãi lui về sau nửa bước.

Hồng thập nhất nương đánh tay xuống đất, khóc lóc om sòm nói: “Đánh bại hai lão nhân gia lớn tuổi hơn người thì có cái gì đáng để đắc ý?” Phấn son trên mặt đã rụng gần hết, may là ban đêm tối, nhìn qua không rõ ràng lắm.

Viên Ngạo Sách nói: “Người sao không nói các người lấy hai khi dễ một?”

Hồng thập nhất nương hừ lạnh nói: “Người cho ta là gốc sao? Tự nói ra khuyết điểm?”

Kỷ Vô Địch ở một bên gật đầu nói: “A Sách, nàng nói có đạo lý.”

Viên Ngạo Sách cúi đầu trừng mắt liếc y một cái, “Người giúp bên kia?”

Kỷ Vô Địch cố ý ngoảnh mặt đi không nhìn hắn, “Nếu như A Sách chịu thua, ta đương nhiên giúp A Sách.” Y chỉ chính là đồ ước lúc trước.

“Bọn họ vừa rồi giao thủ rõ ràng là Hồng thập nhất nương chiếm thượng phong, ta sao phải chịu thua?” Viên Ngạo Sách thiêu mi.

Kỷ Vô Địch nhìn tay nói: “Nhưng chỉ có A Sách chịu thua rồi, ta mới có thể mượn cớ mà quang minh chính đại bức A Sách nấu cơm a.”

Cái nấu cơm này không cần phải nói, Viên Ngạo Sách cũng biết nấu cơm chính là gạo nấu thành cơm.

Bóng đêm sâu, con người hẳn càng sâu.

. . .

Hồng thập nhất nương thấy bọn họ nhìn nhau chẳng coi ai ra gì, quả thực xem bọn họ như không tồn tại, không khỏi cả giận nói: “Các người không muốn tìm Lăng Vân cùng với Từ Ân sao?”

Kỷ Vô Địch nói: “Bọn họ khỏe không?”

“Không chết.” Hồng thập nhất nương chậm rãi từ trên mặt đất đứng lên. Đại khái ngồi có hơi lâu, chân tê dại, lúc đứng lên thì cước bộ lảo đảo một chút, Thúy Vũ Khách theo bản năng đỡ lấy tay nàng, lại bị nàng đẩy ra.

Thúy Vũ Khách sắc mặt buồn bã, ôm lấy chỗ bị thụ thương yên lặng lui qua một bên.

Kỷ Vô Dịch cuối cùng cũng đem lực chú ý đặt lên người nàng, “Bọn họ sống có tốt không?”

Hồng thập nhất nương nói: “Người cảm thấy Vũ Đường và Thiếu Lâm chương môn rơi vào tay Lam Diễm Minh thì sẽ có kết cục gì?”

Kỷ Vô Dịch suy nghĩ một chút nói: “Ngồi ghế thượng khách?”

Hồng thập nhất nương nói: “Người nằm mơ sao? Người cảm thấy Lam Diễm Minh mình chủ là loại người lương thiện đem địch nhân tới nhà mình, cho ăn ngon uống tốt cung cấp đầy đủ mọi thứ hay sao?”

Kỷ Vô Dịch nói: “Hắn đúng vậy a.”

Hồng thập nhất nương mặt lộ vẻ quái dị, “Người biết Lam Diễm Minh mình chủ là ai? Người gặp qua hắn?”

Kỷ Vô Dịch nói: “Bởi vì nhân chi sơ, tính bản thiện. Ta tin Lam Diễm Minh mình chủ cũng có một mặt thiện lương.”

Hồng thập nhất nương cười nhạt.

“Nếu người chưa thấy qua mặt lương thiện của hắn, này cho thấy. . .” Kỷ Vô Dịch lắc đầu thở dài nói, “Hắn nhìn các người không vừa mắt rồi.”

Hồng thập nhất nương nói: “Chúng ta là cao thủ hắn bỏ ra trọng kim lễ sính, hắn sao có thể xem chúng ta không vừa mắt được?”

Kỷ Vô Dịch an ủi: “Loại chuyện này rất khó nói. Giống như trước đây lúc sắp ăn Tết, trong sân trước trù phòng có nuôi mấy con gà, chờ năm mới thì làm thịt ăn. Ta tuy không thích thịt gà, nhưng cũng không muốn dễ dàng buông tha chúng nó.”

Sắc mặt Hồng thập nhất nương và Thúy Vũ Khách đều rất khó xem.

“Người nói bọn ta là gà?”

Sát khí một lần nữa tràn lan từ trên người Thúy Vũ Khách.

Viên Ngạo Sách chăm chú quan sát nhất cử nhất động của bọn họ.

Kỷ Vô Dịch lại không hề phát hiện mà nói tiếp: “Nếu không các người nói, các người gặp qua Lam Diễm Minh mình chủ mấy lần rồi?”

“Một lần.”

“Rất nhiều lần.”

Thúy Vũ Khách cùng với Hồng thập nhất nương đồng thời đáp.

Không ngoài ý muốn, Thúy Vũ Khách bị Hồng thập nhất nương dùng ánh mắt lạnh tri ba trăm lần.

Kỷ Vô Dịch nhún vai nói: “Từ khi ta biết chỗ ấy nuôi gà xong, cũng rất ít tới đó.”

Hồng thập nhất nương hít sâu một hơi nói: “Người không cần gây xích mích ly gián, bất kể thế nào, ta cũng không nói người biết nơi nhốt Lăng Vân và Từ Ân đâu.”

“Bọn họ ở cùng một chỗ sao?” Kỷ Vô Dịch hỏi.

Hồng thập nhất nương hồ nghi nhìn y, hiển nhiên đoán không ra y vì sao hỏi vậy, “Cùng một chỗ thì sao?”

Kỷ Vô Dịch nói: “Nếu cùng một chỗ, bọn ta không cần đi cứu bọn họ rồi.”

. . .

“Vì sao?” Thúy Vũ Khách và Hồng thập nhất nương đều rất giật mình. Bạch đạo vô lâm lần này vì cứu Lăng Vân đạo trưởng và Từ Ân phương trưởng hầu như đã dốc hết toàn bộ lực lượng, lao sư động chúng. Hôm nay đã đánh tới cửa, đứng đầu bạch đạo lại hỏi một câu có ở cùng nhau không, nếu cùng một chỗ thì không cứu. Đây đến tột cùng là đạo lý gì?

Thúy Vũ Khách nói: “Người nếu muốn dùng kế đó để làm bọn ta thả lỏng phòng ngự, vậy không cần rồi. Mặc kệ người có muốn cứu người không, chúng ta cũng sẽ không nói cho người biết tung tích của bọn họ.”

Kỷ Vô Địch thành khẩn nói: “Kỳ thực, ta cũng muốn thỉnh cầu các người đừng nói cho những người khác biết tung tích của bọn họ.”

. . .

Tinh thần của Hồng thập nhất nương và Thúy Vũ Khách một trận ngẩn ngơ, không hện mà cùng thâm nghĩ: bọn họ không nên hạ sơn. Trên núi mới một ngày, chân núi đã mấy năm. Thay đổi khôn lường, cảnh còn người mất. Thế đạo biến hóa thì quá nhanh, mà bọn họ thích ứng lại quá chậm.

Kỷ Vô Địch nói tiếp: “Ta nghĩ, giờ bọn họ muốn nhất chính là không bị người quấy rối, toàn bộ chỉ thuộc về thế giới của hai người. Cho nên, cứ để bọn họ lẳng lặng ở cùng một chỗ như thế đi.”

. . .

Thúy Vũ Khách còn đang ngẩn ngơ sững sờ.

Hồng thập nhất nương nhưng đã có chút hiểu ra.

Nàng nhìn Viên Ngạo Sách, “Lăng Vân và Từ Ân có loại cảm tình này?”

Viên Ngạo Sách sắc mặt không đổi nói: “Không nên ra ngoài nói lung tung.”

Không nên nói lung tung và không nên ra ngoài nói lung tung nghe thì tương tự, kỳ thực rất khác nhau.

Chỉ ít ở hoàn cảnh này, đối với Hồng thập nhất nương mà nói, giống như ngầm thừa nhận.

Nàng nhìn Thúy Vũ Khách. Thúy Vũ Khách cũng vừa lúc nhìn qua.

Hai người ánh mắt chạm nhau, cũng không dời đi chỗ khác.

Một lát, Hồng thập nhất nương nở nụ cười, cười đến cả người run rẩy, cười đến nước mắt bay loạn, “Không nghĩ tới a không nghĩ tới, hai đại thái sơn bắc đầu của giang hồ lại là đoạn tụ! Toàn bộ bạch đạo giang hồ lại bị hai tên đoạn tụ cai quản. . . . Một cái là giới sắc hòa thượng, một cái là tu tâm đạo sĩ, này thật quá thú vị rồi.”

Kỷ Vô Địch nhỏ giọng đối Viên Ngạo Sách nói: “Ta sao càng nghe càng thấy Lăng Vân đạo trưởng và Từ Ân phương trưởng là trời sinh một đôi nhỉ?”

Viên Ngạo Sách không để ý nói: “Người cảm thấy thế là được rồi.” . . . Chân tướng, cứ để nó mát mẻ ra đi vậy.

Tiếng đánh nhau bên ngoài càng lúc càng gần, cũng càng lúc càng kịch liệt.

Bên này cũng dần an tĩnh lại, bởi vì tiếng cười của Hồng thập nhất nương càng lúc càng nhẹ.

Nàng ngẩng đầu lên, “Huy Hoàng Môn Kỷ Vô Địch, người rất thú vị.”

Kỷ Vô Địch vui vẻ tiếp thu tán dương của nàng.

Hồng thập nhất nương hít sâu nói: “Đáng tiếc phụ thân người chết quá sớm, nếu không ta rất muốn xem thử nam nhân đã thành danh giang hồ mười mấy năm, khiến cả giang hồ đều khuynh đảo là một người như thế nào.”

Trên mặt Thúy Vũ Khách hiện lên một tia không duyệt.

Kỷ Vô Địch nhẹ giọng nói: “Tuyệt không phải như người nghĩ.”

Hồng thập nhất nương nói: “Người sao biết trong tưởng tượng của ta hẳn là người thế nào?”

Kỷ Vô Định nói: “Bởi vì không ai có thể tưởng tượng được đáng khiếp của hắn. Có thể, ngay bản thân hắn cũng không.”

Viên Ngạo Sách lấy làm lạ mà nhìn y một cái. Bởi vì sự nhạy bén của hắn cảm giác được lúc y nói mấy lời này thì, thân thể khẽ run lên.

Hồng thập nhất nương trầm ngâm nói: “Cũng đúng, nếu không gặp qua người, ta thực không nghĩ ra Huy Hoàng Môn môn chủ nổi tiếng nhất lúc này lại là người như vậy. Lại càng nghĩ không ra, ma giáo Âm tôn thực sự đã thành tùy tùng của người.”

Kỷ Vô Định lắc đầu nói: “A Sách không phải là tùy tùng.”

Viên Ngạo Sách có chút ngoài ý muốn mà nhướng mày. Thân phận tùy tùng này không phải từ trước đến nay y đều rất kiên trì sao?

Kỷ Vô Định nói: “A Sách là hôn phu tương lai của ta!” Thanh âm của y kiên định mà vang vang hữu lực, trong đêm tối lời nói đặc biệt có khí phách.

Hồng thập nhất nương lặng lẽ chốc lát, buồn bã nói: “Trên giang hồ còn ai không phải là đoạn tụ không?”

Kỷ Vô Định chăm chú nói: “Lẽ nào người muốn đem bọn họ cũng tác hợp thành đoạn tụ?”

Hồng thập nhất nương: “. . .”

Tiếng đánh nhau đã đến ngoài cửa.

Thượng Thước lão đảo chạy vào, thấy y cùng với Viên Ngạo Sách bình yên vô sự, nhất thời thở ra một hơi nói: “Các người không sao là tốt rồi.” Ánh mắt hắn vừa chuyển, rơi vào trên người Hồng thập nhất nương và Thúy Vũ Khách, “Thúy Vũ Khách? Hồng thập nhất nương?”

Hồng thập nhất nương thấy hắn vẻ mặt đề phòng, không để ý nói: “Không cần lo lắng. Chúng ta cũng chỉ là bại tướng dưới tay Viên Âm tôn mà thôi.”

Thượng Thước nhìn về phía Viên Ngạo Sách, thấy hắn đang mở trừng hai mắt, lúc này mới lại thở ra.

Bất quá hắn bên này thả lỏng, bên ngoài đã có chút không ổn rồi.

Thục Xuyên đại hiệp ở ngoài cửa oa oa hét lớn: “Thượng Thước, người mau tới! Chống không nổi nữa rồi!”

Nói xong một thân thể vạm vỡ bị đánh bay vào trong này.

Thượng Thước phi thân tiếp được.

Thục Xuyên đại hiệp kinh ngạc nhìn chằm chằm, “Người chuẩn bị lúc nào thì đem ta buông ra?”

Thượng Thước vẫn duy trì tư thế ôm ngang của hắn, thống khổ nói: “Chờ chút, để ta từ từ, tay ta hình như trật khớp rồi.”

“Vậy người thả ta xuống a!” Thục Xuyên đại hiệp càng thêm nóng nảy. Cánh tay đã trật khớp rồi còn ôm cái gì mà ôm?

“Người xác định?” Thượng Thước cố nén mồ hôi lạnh trên trán.

Thục Xuyên đại hiệp liều mạng gật đầu.

Thượng Thước đột ngột buông tay.

Cái mông béo béo của Thục Xuyên đại hiệp rớt xuống đất ——

Bụi tung tóe bay lên.

Kỷ Vô Định ở một bên nhú mày nói: “Lam Diễm Minh không quét nhà a.”

Viên Ngạo Sách nói: “Có lẽ là giữ lại bụi để lúc này làm đệm đỡ cho hắn.”

Kỷ Vô Định cảm thán nói: “Lam Diễm Minh thật là một tổ chức rất ôn nhu chăm sóc.”

Bọn Chung Vũ, Trình Trùng Thành cùng năm sáu cao thủ đột nhiên hướng trong lui lại.

Đi theo sau bọn họ, là hai lão đầu một đen một trắng.

Sắc mặt Viên Ngạo Sách đột nhiên căng thẳng.

Hồng thập nhất nương thấy có chút hả hê nói: “Nếu người nghĩ đánh bại bọn ta đã là thiên hạ vô địch, vậy thì quá ngây thơ rồi. Ta cùng với hắc vốn không thích luyện võ, mấy năm nay lại hoang phế rất nhiều. Trong Hắc Bạch song quái bất kể là ai cũng có thể đánh bại được bọn ta liên thủ.” Nàng nói lời này có hơi quá, Hắc Bạch song quái tuy có thể đánh bại được bọn họ liên thủ, nhưng tuyệt không tính là đơn giản, bất quá dù thế, cũng có thể thấy được Hắc Bạch song quái võ công rất cao.

Hắc Bạch song quái hướng Viên Ngạo Sách nhìn. Dung mạo bọn họ cực kỳ bình thường, chính là cái loại giống ngư ông cầm cần câu, tiều phu cầm cái rìu. Nhưng trên người bọn họ tỏa ra khí độ trầm ổn, lại như là tướng quân thân kinh bách chiến.

Viên Ngạo Sách không hề nao núng cùng bọn họ đối diện.

Hắc Sơn lão quái đột nhiên nhếch môi, hướng phía hắc cười nói: “Oa oa, qua đây chơi đi.”

56. Chương 55

Chương 55 – Thiêu hắc vô địch (nhất)

Kỷ Vô Địch kéo cánh tay Viên Ngạo Sách, hướng bọn họ lắc đầu nói: “A Sách là của ta, các người cùng nhau chơi đi.”

Bạch đạo nhân sĩ đối với mấy lời kiêu này gần đây được nghe rất nhiều, đã sớm luyện thành một thân bản lĩnh kim chung trảo thiết bồ sam (đại loại như kiêu mình đồng da sắt), cho nên mặt cũng chưa từng chớp một chút. Thế nhưng Hắc Bạch song quái tương đối bị chấn động. Hắc Sơn lão quái hầu như run giọng hỏi: “Người, người là đoạn tụ?”

Viên Ngạo Sách ánh mắt ngưng trọng.

Kỷ Vô Địch nghi hoặc nhìn hắc giây lát, mi chậm rãi giãn ra nói: “Lẽ nào các người cũng vậy?”

Hắc Sơn lão quái kích động gật đầu.

Kỷ Vô Địch đột nhiên chạy tới, đứng trước mặt hắc, trầm giọng nói: “Có một vấn đề ta muốn hỏi từ lâu, nhưng vẫn chưa có chọn được người. Quả là trời cao không phụ người khổ tâm, rốt cục để ta gặp được các người.”

Hắc Sơn lão quái rõ ràng là thụ sủng nhược kinh, “Vấn đề gì mà thần bí như vậy?”

“Chính là,” Kỷ Vô Địch nghiêm túc nhìn hắc, “Hai nam nhân đến bao nhiêu tuổi thì lực bất tòng tâm?”

. . .

Dáng cười của Hắc Sơn lão quái chậm rãi động lại, sau đó nứt ra.

So với hắc, Bạch Thủy lão quái nhưng thật ra rất đậm mạc, “Tùy người mà khác nhau.”

Kỷ Vô Địch tiếp tục khiêm tốn thỉnh giáo, “Vậy nấu cơm nhiều, có bị nhão hay không?”

Khe hở mới được khâu lại trên mặt Hắc Sơn lão quái lần nữa lại rách ra, hiển nhiên rất rõ thâm ý từ nấu cơm.

Bạch Thủy lão quái nói: “Tùy người mà khác nhau.”

Kỷ Vô Địch nói: “Vậy các người ai là phía trên cái kia?”

Hắc Sơn lão quái lui về sau rất nhiều bước, cho thấy mình cự tuyệt nói chuyện với Kỷ Vô Địch.

Bạch Thủy lão quái như trước nghiêm mặt nói: “Tùy tư thế mà khác nhau.”

Kỷ Vô Định bưng tỉnh đại ngộ mà vỗ tay một cái nói: “Thụ giáo rồi.” Trong mắt của y lóe ra thần thái động nhân, “Thực đúng là thánh quân nhất độc thoại, thắng độc thập niên thư. Chỉ tại cha ta qua đời quá sớm, không thể tự mình dạy dỗ ta, ta mới phải thỉnh giáo hai vị a.”

Hắc Sơn lão quái bỗng chốc nhảy về lại nói: “Kỷ Huy Hoàng cũng là đoạn tụ?” Nếu như là đoạn tụ, vậy Kỷ Vô Định làm sao ở đây được?

Kỷ Vô Định lắc đầu nói: “Đều không phải.”

“Vậy sao ngươi biết hắn sẽ dạy dỗ ngươi, mà không phải là đánh chết ngươi?” Thông thường phụ thân biết nhi tử mình là đoạn tụ, chỉ sợ đã sớm một chưởng đánh chết rồi nha? Hắn không khỏi cảm khái mà nhớ tới lão cha đoán mệnh không đánh chết được hắn, ngược lại còn bị hắn đánh chết.

Kỷ Vô Định nói: “Đây là nguyện vọng tốt đẹp của ta.”

Bạch Thủy lão quái nói: “Ta biết cha ngươi vì sao mà chết rồi.” Kỳ thực cái chết của Kỷ Huy Hoàng đối với võ lâm mà nói là một câu đố, bởi vì hắn chết lúc tráng niên, hơn nửa trước đó vui vẻ, không có dấu hiệu gì. Huy Hoàng Môn giải thích là hắn luyện công bị tẩu hỏa nhập ma, thế nhưng lấy võ công, trí tuệ cùng với tâm tính của Kỷ Huy Hoàng, muốn tẩu hỏa nhập ma thì khả năng cũng quá nhỏ.

Mấy người xung quanh nhất thời hiếu kỳ vểnh tai nghe.

Kỷ Vô Định nói: “Ta vẫn cảm thấy hắn là ưu sầu mà chết.”

“ . . . ” Bạch Thủy lão quái gật đầu, “Ta đồng ý.”

Hắc Sơn lão quái ở một bên sốt ruột hỏi: “Các ngươi hàn huyền đã xong chưa?”

Bạch Thủy lão quái ngẩng đầu nhìn sắc trời dần sáng, “Canh giờ không còn sớm. Chúng ta sớm một chút đánh xong, sau đó trở về ngủ đi.”

Hắc Sơn lão quái vừa nghe ngủ, lập tức phản khởi đứng lên, “Hôm nay có được không?”

Bạch Thủy lão quái không thèm nhìn hắn nói: “Chỉ cần ngươi không nữa chừng ngủ mất là được.”

Hắc Sơn lão quái nhất thời tạc mao, “Ai nữa chừng thì ngủ? Ta chỉ là . . . Ta chỉ là tạm nghỉ ngơi một chút, ai biết khi ta tỉnh lại thì ngươi đã ngủ rồi.” Thanh âm của hắn càng nói càng nhỏ.

Bạch Thủy lão quái liếc mắt nhìn hắn, “Ngươi cảm thấy ta nên chờ ngươi hai canh giờ?”

“ . . . ” Hắc Sơn lão quái phiền muộn nhìn câu tử (móc câu) của mình.

Kỷ Vô Định quay đầu đối Viên Ngạo Sách vẫn luôn bên cạnh y nói: “A Sách, ngươi phải hảo hảo rèn luyện thân thể. Đây là vết xe đổ a.”

Viên Ngạo Sách không được tự nhiên ngoảnh đầu sang một bên, trừng mắt nhìn Hắc Sơn lão quái nói: “Cùng lên?”

Hắc Sơn lão quái nói: “Đương nhiên, ta và Thủy Thủy chưa bao giờ xa nhau.”

. . .

Kỷ Vô Định đối Viên Ngạo Sách nói: “A Sách, ngươi giờ đã thấy, xưng hô A Sách như thế dễ nghe đến mức nào chưa?”

Viên Ngạo Sách so sánh một chút, không tình nguyện gật đầu.

Hắc Sơn lão quái oa oa hét lớn: “Thủy Thủy nhà ta khó nghe ở đâu chứ? Ở đâu?”

Kỷ Vô Định cùng với Viên Ngạo Sách đồng thời nói: “Thì đó đó.”

Bạch Thủy lão quái một tay túm lấy Hắc Sơn lão quái đang muốn xông lên phía trước, thở dài nói: “Nhiều năm như vậy rồi, tính khí của ngươi sao vẫn không chịu sửa chữa. Bị người chọc mấy câu đã quên hết đồng tâm nam bắc rồi.”

Hắc Sơn lão quái lúng túng thu hồi cước bộ, “Không phải còn có ngươi ở cạnh ta sao?”

Bạch Thủy lão quái đối Viên Ngao Sách nói: “Tuy ta không ghét hai người các người, nhưng nhận tiền người ta, giúp người trừ họa. Ta không thể để các người ly khai đơn giản như thế được.”

Lời tuy nói vậy, mọi người cũng đã nghe ra được sự buông lỏng trong lời nói.

Nhất là khi ở bên ngoài vẫn đánh đến khí thế hùng hực, bầu không khí bên trong lại có thêm vẻ vi diệu.

Kỷ Vô Dịch nói: “Chúng ta tới cứu người.”

Hắc Sơn lão quái nói: “Ta biết. Các người là tới cứu hai lão quỷ Lăng Vân và Từ Ân.”

Kỷ Vô Dịch nói: “Người biết ta sao lại cứ cố chấp muốn cứu hai người bọn họ ra không?”

Hắc Sơn lão quái cười nhạo nói: “Bạch đạo vô lâm không việc cũng sẽ tìm việc để làm, huống chi lần này là có chuyện thật?”

Kỷ Vô Dịch nói: “Đều không phải nguyên nhân này.”

Hắc Sơn lão quái liếc mắt nhìn y, nhin không được hỏi: “Vậy thì vì nguyên nhân gì?”

“Bởi vì bọn họ cũng là đoạn tụ.”

. . .

Biểu tình của bạch đạo nhân sĩ ở đây khỏi cần nói cũng biết.

Kỷ Vô Dịch và Viên Ngao Sách thì thôi đi, dù sao hai người kia đến giờ vẫn là quái thai. Bọn họ cũng lười quản nhàn sự của bọn hắn. Thế nhưng Lăng Vân đạo trưởng cùng với Từ Ân phương trượng. . .

Đám người Trình Trùng Thành nỗ lực muốn nhìn qua rất trấn định, thế nhưng vẻ hoảng loạn và khiếp sợ trong mắt vẫn không sao che dấu được.

Trách không được Lăng Vân đạo trưởng đối Kỷ Vô Dịch có vài phần kính trọng, nguyên lai là xú khí tương đầu (kẻ xấu hợp nhau)? Rất nhiều chuyện quái dị đều đã có giải thích.

Hắc Sơn lão quái cũng dừng thật lâu, mới kêu lên: “Lăng Vân cùng với Từ Ân? Đạo sĩ và hòa thượng? Vũ Đương với Thiếu Lâm?”

Kỷ Vô Dịch gật đầu, “Không tin người hỏi bọn hắn?”

Y chỉ chính là bọn Hồng thập nhất nương và Thúy Vũ Khách.

Hồng thập nhất nương thấy ánh mắt biết hỏi của Hắc Sơn lão quái, chậm rãi gật đầu nói: “Chúng ta cũng vừa mới biết.”

. . .

Hắc Sơn lão quái cảm thấy vô lâm hôm nay quá mức điên cuồng rồi.

Nhớ năm đó hắn cùng với Bạch Thủy lão quái để được cùng một chỗ, không chỉ thí thân sát hữu (giết cha giết bạn), còn phải che che lấp lấp không muốn người biết, cuối cùng trực tiếp ẩn cư tránh né ánh mắt thế tục. Không nghĩ tới mới qua mấy mươi năm, đoạn tụ đã phổ cập* đến bạch đạo, hơn nữa lại còn là bạch đạo đứng đầu!

Hắn quay đầu nhìn Bạch Thủy lão quái, vẻ mặt không thể tin tưởng.

Bạch Thủy lão quái tuy diện vô biểu tình, thế nhưng sóng mắt cũng không còn bình tĩnh như vừa rồi nữa.

Hắc Sơn lão quái nhìn hắn, “Thủy Thủy, làm sao bây giờ?”

Bạch Thủy lão quái nói: “Trở về đối Lăng Vân và Từ Ân tốt một chút.” Ngụ ý muốn thả người thì không có cửa đâu.

Đám người Kỷ Vô Dịch cũng không ngoài ý muốn. Nếu bọn hắn vừa nghe Lăng Vân đạo trưởng cùng với Từ Ân phương trượng là đoạn tụ thì vội vàng vàng thả người ngay mới gọi kỷ quái.

Kỷ Vô Dịch thở dài nói: “Như thế xem ra, không có biện pháp rồi.”

Hắc Sơn lão quái đem câu tử để ngang trước ngực, ngẩng đầu nói: “Mặc kệ các người muốn lên bao nhiêu, chúng ta vẫn là hai người. Đến đây đi.”

Hồng thập nhất nương đột nhiên đối Kỷ Vô Dịch nói: “Người không phải nói bọn họ ở chỗ này tình chàng ý thiếp, rất hạnh phúc trong thế giới của hai người, không muốn cứu bọn họ ra sao? Sao chỉ chớp mắt là lại muốn cứu rồi?”

Kỷ Vô Dịch nói: “Bởi vì Hắc Bạch song quái cũng là đoạn tụ.”

Hồng thập nhất nương không giải thích được.

Vùng xung quanh lông mày của Bạch Thủy lão quái lại nhú lại.

Kỷ Vô Dịch nói: “Bọn hắc là đoạn tụ, hơn nữa còn là đoạn tụ lớn tuổi, ai biết bọn hắc có hay không bất mãn, coi trọng Lăng Vân đạo trưởng và Từ Ân phương trưởng, ngại sinh sinh đem đôi tiểu tình nhân bọn họ chia rẽ?”

...

Lăng Vân đạo trưởng cùng với Từ Ân phương trưởng là tiểu tình nhân?

Đám người Trình Trùng Thành phi thường phi thường muốn đem cái tai che lại.

Hắc Sơn lão quái giận dữ phản cười nói: “Ta vốn còn muốn niệm tình người cũng là đoạn tụ mà đối người thủ hạ lưu tình, hôm nay xem ra, người là muốn tìm cái chết.”

Kỷ Vô Dịch lui về sau nửa bước, thân thể hơi dựa vào Viên Ngạo Sách nói: “Cái này gọi là then quá thành giận.”

Bạch Thủy lão quái đột nhiên liếc mắt nhìn Hắc Sơn lão quái.

Hắc Sơn lão quái kêu oan nói: “Thủy Thủy, người không phải tin chuyện ma quỷ của hắc chứ?”

Bạch Thủy lão quái nói: “Đều không phải, ta chỉ nghĩ đề nghị của hắc cũng không tệ lắm.”

Con mắt Hắc Sơn lão quái thoáng cái trừng lớn lên.

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, hữu trảo của Bạch Thủy lão quái như liệt ưng, mãnh liệt hướng mặt Kỷ Vô Dịch chụp tới.

Viên Ngạo Sách như đã sớm sở liệu, một tay đem Kỷ Vô Dịch giấu sau lưng, một tay giơ lên chày cán bột, nhẹ nhàng hướng lòng bàn tay Bạch Thủy lão quái đánh tới.

Bạch Thủy lão quái ngũ chỉ vừa thu lại, bắt được chày cán bột, đã thấy Viên Ngạo Sách cổ tay khê lật, chày cán bột theo sát móng tay hắc mà về ra.

Bạch Thủy lão quái trong đầu cả kinh, đang muốn lui lại phía sau, Hắc Sơn lão quái đã từ sau hắc nhảy ra, huy câu tử hướng huyết Bách Hội của Viên Ngạo Sách đánh tới!

Kỷ Vô Dịch bỗng từ sau Viên Ngạo Sách trượt ra, cổ tay rung lên, hướng Bạch Thủy lão quái ném ra một thứ gì đó.

Bạch Thủy lão quái tuy chưa cùng y giao thủ, thế nhưng việc Kỷ Vô Dịch ở trong cao thủ bằng bài danh thứ tám thì đã nghe thấy, bởi vậy nửa điểm cũng không dám chậm trễ, nghiêng người thu trảo, đem đồ vật kia nắm chắc trong tay. Hắc Sơn đã đem chưởng luyện cho cứng rắn như sắt, so với vũ khí thông thường còn cứng rắn hơn, bởi vậy ngược lại không sợ vật y ném thương tổn được hắc. Chỉ là hắc nắm xong lật tay lại nhìn, vùng xung quanh lông mày lập tức chán ghét mà nhú lại.

Nguyên lai Kỷ Vô Dịch ném ra chính là một cái bánh bao. Bạch Thủy lão quái xuất thủ rất nặng, bánh bao không chống được cái nắm của hắc, nước thịt và thịt đã sớm bị chảy ra ngoài, ướt hết một tay.

Thừa dịp Bạch Thủy lão quái đang phân tâm, Viên Ngạo Sách dùng chày cán bột khê ngăn câu tử của Hắc Sơn lão quái, thế nhưng nội lực theo câu tử truyền tới lại khiến hắc bị đẩy lùi nửa bước, chày cán bột vang một tiếng khô khốc gãy đoạn.

Bất quá Hắc Sơn lão quái cũng không tốt đẹp hơn, ở trên không trung lật người lộn nhào hai vòng, mới đứng vững trên mặt đất.

Kỷ Vô Địch nhìn tay Bạch Thủy lão quái, lắc đầu thở dài nói: “Trách không được cổ ngữ có câu, bánh bao thịt đánh cái gì. . . có đi không có về. Quả nhiên a.”

Bởi vừa rồi tất cả phát sinh quá nhanh quá hung hiểm, Thượng Thước và Chung Vũ e một chút vô ý lại liên lụy đến bọn họ, cho nên lúc này mới chạy tới, bảo vệ xung quanh Kỷ Vô Địch.

Hắc Sơn lão quái cũng học theo bước lên mấy bước, cùng Bạch Thủy lão quái sóng vai mà đứng.

Bạch Thủy lão quái nhìn bánh bao trong tay, lại nhìn Kỷ Vô Địch một chút, lạnh lùng nói: “Nội lực của ngươi đâu?” Vừa rồi bánh bao đánh ra chuẩn thì rất chuẩn, thế nhưng miên miên nhuần nhuần, hoàn toàn không giống như cao thủ ra tay. Kỷ Vô Địch là cao thủ trẻ tuổi trong truyền thuyết, thậm chí có thể nói là đệ nhất cao thủ trong thế hệ bạch đạo trẻ tuổi, coi như công lực thâm hậu kém bọn họ, cũng phải mạnh hơn mấy người lúc này vậy bắt bọn họ mới đứng a.

Toàn bộ đều yên lặng.

* Từ này nghe tương đối hiện đại nhưng mà nghe có ý nghĩa nha *hờ hờ* giữ nguyên không sửa

57. Chương 56

Chương 56 – Thiêu hấn vô địch (nhị)

Lòng Thượng Thước mạnh thất lại. Lẽ nào bọn họ chu toàn lâu như vậy, lại ở chỗ này sắp thành lại hồng việc? !

Những người khác đều hồ nghi nhìn Kỷ Vô Địch.

Trước kia không cảm thấy, thế nhưng Bạch Thủy lão quái vừa nói thế, bọn họ mới nhớ tới bản thân hình như chưa từng chân chính gặp qua Kỷ Vô Địch thi triển võ công. Bởi đại đa số thời gian y nếu không phải là ở một mình với Viên Ngạo Sách, chính là cùng với Thượng Thước, Chung Vũ ở một chỗ. Mỗi lần xuất thủ, đều là người bên cạnh.

Lẽ nào nói. . . Cái này Huy Hoàng Môn môn chủ chỉ có tiếng không có miếng?

Thế nhưng cao thủ bằng của Thiết Bút Ông rõ ràng đưa y liệt vào cao thủ thứ tám. . .

Bọn họ nín hơi chờ Kỷ Vô Địch trả lời.

Kỷ Vô Địch nhưng thật ra rất bình tĩnh, “Nội lực của ta đương nhiên ở trong cơ thể ta, cũng không thể bỏ ở nhà ha?”

Bạch Thủy lão quái đem bánh bao thịt vứt xuống đất, từ trong tay áo lấy ra một cái khăn lụa, chậm rãi xoa bàn tay, “Ta không cảm giác được.”

Kỷ Vô Địch gật đầu nói: “Đây là tất nhiên rồi, bởi vì cơ thể của ta chỉ có A Sách mới có thể tiến vào.”

. . .

Đám người Trình Trừng Thành mặt đỏ tới mang tai mà nhìn trời. Bọn họ thật sự là nghe cái gì cũng không hiểu. . .

Hắc Sơn lão quái bất mãn lôi kéo tay áo của Bạch Thủy lão quái, “Thủy Thủy, ngươi muốn cảm giác nội lực, cảm giác trong thân thể ta là được rồi. Không chỉ nội lực hạng nhất, mà cả sự chịu đựng cùng với lực trùng kích cũng là hạng nhất.”

Bạch Thủy lão quái bất động thanh sắc đem tay áo từ bàn tay hất lên ra, “Đây là hơn hai mươi năm trước.”

Thủy Thủy là đang gián tiếp biểu đạt bất mãn của mình đối với hắc sư?

Hắc Sư lão quái trừng to mắt. Hắc đột nhiên cảm thấy lo lắng vừa rồi của Kỷ Vô Định không phải là không có đạo lý, mà Thủy Thủy tán thành cũng không chỉ vì muốn dẫn dắt đi sự chú ý của Viên Ngạo Sách và Kỷ Vô Định.

Lăng Vân, Từ Ân. . .

Hắn cảm giác nguy cơ trước nay chưa từng có rồi.

Có lẽ, để những người này đem Lăng Vân cùng với Từ Ân cứu đi cũng không phải là chuyện gì xấu?

Trong lúc Hắc Sư lão quái dao động, Bạch Thủy lão quái hồ nghi, Viên Ngạo Sách ném nửa đoạn chày cán bột trong tay, ở bốn phía nhìn quanh một vòng, rốt cuộc chọn trúng kiếm trong tay Trình Trừng Thành, “Mượn dùng một chút.”

Trình Trừng Thành nhìn hắc sư, lại nhìn một chút kiếm trong tay, cười khan nói: “Ta chỉ đem một thanh.”

Kỷ Vô Định vỗ tay, “Trình thiếu hiệp là chuẩn bị một mình một kiếm đấu Hắc Bạch song quái sao? Quả nhiên là nghệ con không sợ cạp, dũng khí thật đáng khen. Chúng ta sẽ ở đây cầu nguyện cho người chiến thắng trở về.”

Ánh mắt của Hắc Sư lão quái và Bạch Thủy lão quái đồng thời nhìn qua.

. . .

Trình Trừng Thành cấp tốc cúi đầu, hai tay dâng kiếm, đưa cho Viên Ngạo Sách, khẩn thiết nói: “Có thể được lọt vào mắt xanh của Viên tiên sinh, chính là vinh hạnh của kiếm này. Có điều thanh kiếm này chính là sư phụ tặng cho, vậy nên xin Viên tiên sinh hãy dùng cẩn thận.”

Viên Ngạo Sách tiếp nhận kiếm, thần nhiên nói: “Bất quá là thành cái chày cán bột thứ hai thôi.”

Hài cốt của chày cán bột đang yên lặng nằm trên mặt đất.

Trình Trừng Thành tay trái nắm tay phải, nỗ lực khống chế xung động đòi lại kiếm.

Bạch Thủy lão quái nhìn Kỷ Vô Định, đặc biệt có thâm ý nói: “Cũng tốt, lấy hai đấu hai, rất công bằng.”

Kỷ Vô Định nói: “Đâu ra mà lấy hai đấu hai?”

Hắc Sư lão quái biết thâm ý của lão bạn nhà mình, lập tức nói: “Ta cùng với Thủy Thủy, người cùng với oa oa này, còn không phải là lấy hai đấu hai?”

Kỷ Vô Định dùng một loại ánh mắt ngốc ngốc nhìn hắc sư, nói: “Cũng không phải vô đài. Chúng ta đương nhiên là sóng vai mà lên.”

Bạch Thủy lão quái nhìn bàn tay mình, “Người cũng lên?”

Thượng Thước tiến lên một bước, “Muốn cùng môn chủ giao thủ, trước hết qua cửa bọn ta đã.”

Hắc Sư lão quái cười lạnh nói: “Chúng ta không phải mới vừa giao thủ rồi sao? Bại tướng mà còn dám nhiều lời?”

Kỷ Vô Định tổng kết nguyên nhân nói: “Đó là vì lúc này nhân thủ còn chưa đủ nhiều.”

. . .

Thượng Thước, Chung Vũ, Trình Trừng Thành, Thục xuyên đại hiệp, cộng thêm hai trưởng lão Cái Bang, vậy còn gọi là thiếu nhân thủ?

Ngay cả Thượng Thước và Chung Vũ trên mặt cũng có chút không nén được giận rồi.

Hồng thập nhất nương đột nhiên nói: “Nếu các người đã muốn thêm nhân thủ, như vậy chúng ta cũng phải gia nhập vòng chiến rồi.”

Mấy người Thượng Thước đều nhìn mi lại.

Như vậy, e cục diện sẽ lại bế tắc như lúc này.

“Cũng tốt.” Kỷ Vô Dịch đối đàm người Trình Trùng Thành nói, “Một hồi ta với A Sách đối phó Hồng thập nhất nương và Thúy Vũ Khách, các người đối phó Hắc Bạch song quái.”

“A? Thế nhưng. . .” Trình Trùng Thành biến sắc.

Kỷ Vô Dịch nói: “Không cần lo lắng cho bọn ta. Tuy chúng ta giải quyết phân nửa địch nhân rồi, nhưng nhiệm vụ của các người cũng rất gian khổ đó.”

Hắn đương nhiên biết nhiệm vụ của mình rất gian khổ. Đấu pháp như thế vừa này bọn họ đã thử qua, kết quả Hắc Bạch song quái ổn chiếm thượng phong. Coi như là thử lại một lần, e rằng kết quả cũng sẽ như nhau. Huống chi kiếm trong tay hắn còn bị Viên Ngạo Sách trưng dụng.

Một trưởng lão trong Cái Bang bỗng cười hắc hắc nói: “Nếu là phân nửa địch nhân, vậy Kỷ môn chủ cùng với Viên tiên sinh sao không chọn Hắc Bạch song quái chứ?”

Kỷ Vô Dịch đương nhiên nói: “Bởi vì hai người bọn họ tương đối lợi hại.”

Cái Bang trưởng lão đáng cười cứng đờ.

“Hơn nữa nhân số của các người tương đối nhiều.” Kỷ Vô Dịch tiếp tục nói.

Cái Bang trưởng lão há há miệng, lại không phản bác được lời nào. Vốn bọn họ sáu người đối phó hai người đã đủ mất mặt rồi, nếu còn chọn quả hồng nhuyển, vậy thật không còn mặt mũi về nhà nữa.

Viên Ngạo Sách khước miệng giật giật, tựa hồ muốn nói cái gì, lại nhịn xuống.

Với hắn mà nói, đương nhiên hi vọng đối thủ là Hắc Bạch song quái. Võ công tới đẳng cấp của hắn, muốn tìm một đối thủ thực lực ngang hàng tương đối khó khăn. Đó cũng là lý do khi hắn biết Kỷ Huy Hoàng đã mất, trong lòng thất lạc không gì sánh được, bởi vì cao thủ cỡ này là khả ngộ bất khả cầu.

Thế nhưng, nếu hắn một mình đối phó Hắc Bạch song quái, khả năng thua quá lớn. Hắn tuy không sợ thua, nhưng lại lo lắng người khác bởi vậy mà nhìn ra võ công Kỷ Vô Dịch không tốt.

Bạch Thủy lão quái chậm rãi nói: “Các người muốn chờ đến hừng đông sao?”

Phía Đông mơ hồ hiện ra bạch quang, cảnh sắc bốn phía đã từ tối đen như mực thành xám xám mờ mờ.

Kỷ Vô Dịch nói: “Chúng ta đây tốc chiến tốc thắng. A Sách, người đối phó Hắc Sơn lão quái. A Thượng, Tam Trình, Mông Béo, ngăn lại Bạch Thủy lão quái. Còn lại, kéo chết Hồng Hồng, Lục Lục.”

Y nói đến phân nửa, Hắc Bạch song quái và Viên Ngạo Sách đã di chuyển rồi.

Viên Ngạo Sách muốn đưa thân chen vào không gian của lưỡng quái, để phá hư ưu thế liên thủ của bọn họ, mà Hắc Bạch song quái lại cấp tốc dán lại cùng một chỗ.

Thượng Thước là người thứ ba kịp phản ứng, cấp tốc hướng Bạch Thủy lão quái xuất thủ, muốn nhân cơ hội dẫn dắt đi lực chú ý của hắn. Bạch Thủy lão quái một bên ngăn cản, một bên đem lưng hướng phía Hắc Sơn lão quái. Lúc bọn họ liên thủ ngăn địch, cho tới giờ đều đem phía sau lưng mình giao cho đối phương. Đám người Thượng Thước nỗ lực khiến bọn họ tách ra, nhưng võ công của bọn họ với Hắc Bạch song quái kém khá xa, giống như gãi ngứa không đúng chỗ, căn bản không cách gì chia được. Nhưng Viên Ngạo Sách không giống, vừa ra tay, hàn khí trên thân kiếm đã bức thẳng vào mặt Hắc Sơn lão quái, khiến hắn phải đem thân thể nghiêng nghiêng qua bên.

Tuy hắn di chuyển biên độ cực nhỏ, khe hở lộ ra hầu như không đáng kể, thế nhưng trong mắt cao thủ, căn chính là cái khe hở cực nhỏ này. Như bọn họ chính là cao thủ đánh nhau, có nhỏ đi nữa cũng đều là sơ hở trí mạng!

Viên Ngạo Sách cổ tay khẽ lật, kiếm thế như con thuyền rẽ sóng, hướng sau lưng Bạch Thủy lão quái đánh tới.

Chung Vũ và Thục Xuyên đại hiệp đã lần lượt cướp mất.

Cái diễn cổ một hòa thượng nấu nước uống, hai hòa thượng khiêng nước uống, ba hòa thượng không có nước uống [1] vào thời khắc này đã được bày ra trọn vẹn.

Chung Vũ và Thục Xuyên đại hiệp một tả một hữu mà giáp công khiến tầm nhìn vốn trống trải của Viên Ngạo Sách nhất thời hẹp lại. Sơ hở kia cũng lập tức biến mất.

Viên Ngạo Sách giận đến mức muốn mắng người, thế nhưng Hắc Bạch song quái không cho hắn cơ hội này, bọn họ nhân lúc đó mà dựa lưng vào nhau. Thế công của Hắc Sơn lão quái liên tục không ngừng, hướng Viên Ngạo Sách phản công mà đến.

Viên Ngạo Sách đành tạm bỏ đi chủ ý muốn đưa bọn họ tách ra, bình tâm tĩnh khí đối phó Hắc Sơn lão quái.

Bọn họ bên này đánh cho hừng hực khí thế, Hồng thập nhất nương bên kia cũng rất khoa trương.

Hai trưởng lão Cái Bang cũng hét lớn một tiếng, cản lại Hồng thập nhất nương và Thúc Vũ Khách.

Kỷ Vô Dịch đến bên Trình Trùng Thành đang đứng rảnh rỗi nói: “Vừa rồi sao ngươi không đi đánh Hắc Bạch song quái?”

Trình Trùng Thành giả vờ giật mình nói: “Kỷ môn chủ có gọi sao?”

“Ở đây trừ ngươi ra còn có ai có ba chữ Trình kỳ lạ cổ quái trong tên sao?”

“Thành đó không phải là Trình kia*.”

“Vậy hiện tại có thể đi viện thủ rồi chứ.” Kỷ Vô Dịch thấy trưởng lão Cái Bang rất nhanh sẽ ở thế hạ phong nói, “Bọn họ cố không được lâu nữa đâu.”

Trình Trùng Thành nói: “Vậy Kỷ môn chủ thì sao?”

Kỷ Vô Dịch nói: “Ta ở giữa phối hợp tác chiến.” Y thấy Trình Trùng Thành vẫn như cũ bất động, mỉm cười nói, “Hay là ngươi cảm thấy bất kể là trí tuệ hay võ công ngươi đều thích hợp là người ở giữa tác chiến hơn ta?”

Trình Trùng Thành đương nhiên không thể thừa nhận, hắn thở dài nói: “Nhưng ta không có vũ khí.”

Kỷ Vô Dịch thần nhiên nói: “Dù là phụ nữ trẻ em tay không tác sát mà gặp phải cường đạo, cũng sẽ quyền đâm cước đá đó.”

“ . . . ” Trình Trùng Thành phi thân đỡ chưởng của Hồng thập nhất nương sắp đánh lên thân một gã trưởng lão Cái Bang!

Sắc trời càng ngày càng sáng.

Hai vòng chiến hình thành thế giằng co.

Hắc Bạch song quái dần ở thế hạ phong, mà Hồng thập nhất nương và Thúc Vũ Khách lại chiếm thế thượng phong, bất quá bọn hắn cũng không dám xuất ngoan chiêu (chiêu độc), bởi vì Kỷ Vô Dịch còn chưa có xuất thủ. Mỗi khi bọn hắn cảm giác mình có thể đem ba tên trước mắt giải quyết rụng thì, lại phát hiện ánh mắt Kỷ Vô Dịch như có như không rơi vào sơ hở trên người mình. Vì thế mà do dự, vì thế mà mất đi cơ hội tốt, vì thế mà càng kéo càng dài.

Bên ngoài đột nhiên một trận tiếng động một trận xôn xao, nương theo tiếng bước chân mất trật tự.

Không ít bạch đạo nhân sĩ từ bên ngoài lao vào, thở gấp nói: “Quan binh tới.”

Tất cả mọi người đều ngẩn ra. Quan phủ từ lúc nào thì nhúng tay vào chuyện giang hồ? Hơn nữa chọn thời cơ lại tốt như vậy, lúc mà Lam Diễm Minh cùng với bạch đạo võ lâm tinh thần mệt mỏi sức lực cạn kiệt. Chẳng lẽ đây cũng là âm mưu của Lam Diễm Minh?

Hắc Bạch song quái thừa dịp đám người Thượng Thước sưng sốt phân tâm, câu trả lời đồng thời xuất thủ, cùng hướng Thục Xuyên đại hiệp công tới! Trong mấy người vây công bọn họ, kẻ ra võ công của hắn là thấp nhất.

Lúc câu tử và chỉ giáp (móng tay) tới gần sát, Thục Xuyên đại hiệp cảm thấy tim mình gần như ngừng đập, trong óc trống rỗng, tốc độ bọn họ quá nhanh, nhanh đến mức hẳn chỉ có thể trở mắt nhìn thân ảnh của Hắc Bạch song quái lớn dần lên trước mặt mình.

Ngay lúc hẳn chỉ mảnh treo chuông chết không cần phải nghi ngờ, kiếm của Viên Ngạo Sách từ nghiêng hướng lên cao, thân kiếm ở trên mặt hẳn khẽ vỡ một cái. Đầu hẳn bị đánh ngửa ra sau. Kiếm nương theo phản lực đỡ câu tử của Hắc Sơn lão quái. Mà trảo tử của Bạch Thủy lão quái khó lắm mới xẹt qua được trán của Thục Xuyên đại hiệp, chỉ lưu lại một đạo huyết ngân.

...

Hắc Bạch lão quái thấy đánh lén thất bại, vội vàng lùi ra sau.

Viên Ngạo Sách thu kiếm mà đứng.

Quan phủ nếu đã tham gia, trận này không đánh được nữa rồi.

Thục Xuyên đại hiệp kinh hồn vị định mà đứng thẳng, hướng Viên Ngạo Sách nói lời cảm tạ: “Đa tạ Viên tiên sinh viện thủ.”

Viên Ngạo Sách lạnh lùng nói: “Mặt của ngươi nhão quá rồi.”

Thục Xuyên đại hiệp kinh ngạc nói: “A?”

Kỷ Vô Định nhảy qua đây, lôi kéo tay áo Viên Ngạo Sách, cười híp mắt giải thích: “Co dãn quá kém.”

[1] diễn cổ của Trung Quốc, nói về 3 vị hòa thượng, hình như đã được dựng thành phim, ý nói nhiều người thì hồng việc.

* Cái này là chơi chữ, ba từ Trình Trùng Thành đọc là chéng chéng chéng hết. Cái tên kì cục T__T

58. Chương 57

Chương 57 – Thiêu hẳn vô địch (tam)

Bọn họ bên này còn đang giằng co, người của Lam Diễm Minh đã cùng quan sai tiến vào, theo sau còn có mấy ni cô đang khốc suốt suốt.

Nhìn thấy cục diện như vậy, đám người Thượng Thước nhất thời biết mình đã rơi vào bẫy. Chỉ là đi qua, rất an tĩnh. Nếu hiện tại chạy trốn, chỉ sợ càng thêm lạc nhân khẩu thực (bị người nói này nói nọ). Bạch đạo nhân sĩ theo bản năng mà tụ đến quanh Kỷ Vô Định.

Người của Lam Diễm Minh vốn muốn dựa hướng Hắc Bạch song quái, lại bị một ánh mắt như đao chém của Hắc Sơn lão quái làm tứ chi nhũn ra, run rẩy đi tới sau Hồng thập nhất nương cùng với Thúy Vũ Khách.

“Các người ở đây là đầu?” Bộ đầu từ trong đám quan sai đi tới, tuy hẳn nói rất vênh váo tự đắc, nhưng chỉ cần dụng tâm quan sát, là có thể nhìn ra tay nắm đao của hẳn đang vô pháp ức chế mà run.

Bạch đạo nhân sĩ người nào lại không phải là mắt sáng như đuốc, thấy thế, trong lòng ba phần nghi ngờ, tâm sinh bảy phần khinh miệt.

Kỷ Vô Định dưới sự chờ đợi của những người khác, từ từ nói: “Tự chúng ta đều có đầu, không cần người khác.”

Bộ đầu ngẩn ngơ, vẫn là nhờ quan sai bên cạnh nhắc nhở mới suy nghĩ cẩn thận ý tứ trong mấy lời này của Kỷ Vô Định. Cảm thấy được Kỷ Vô Định đang trêu chọc hẳn, tay hẳn không run nữa, mà giận đến mức miệng run rẩy, “Người tên gì?”

“Kỷ Vô Định.” Đối với việc người khác hỏi tên, Kỷ Vô Định luôn báo ra không chút keo kiệt.

Bộ đầu chân mày hơi nhíu lại, “Kỷ Vô Định?” Đối với môn chủ trẻ tuổi của Huy Hoàng Môn hẳn là có nghe thấy. Nghe nói Lăng Vân đạo trưởng thất tung xong, bạch đạo võ lâm đều theo y mà làm, là một nhân vật rất khó chọc. Nghĩ tới đây, hẳn không khỏi cẩn thận hẳn lên.

Kỷ Vô Định nói: “Người chưa từng nghe qua tên ta cũng là chuyện bình thường, bởi vì ta xác định mấy chục năm qua ta đều là lương dân tuân theo pháp luật.”

“Lương dân?” Bộ đầu mắt sáng hướng bốn phía quét một vòng, “Có lương dân mới sáng sớm cầm binh khí ở Tĩnh Hương am đánh giết sao?”

Viên Ngạo Sách nhân thần lạnh băng, đám quan sai nhất thời cảm thấy tay nắm đao của mình hơi hơi run lên.

Kỷ Vô Định không hề sợ hãi, tự nhiên nói: “Lương dân đương nhiên sẽ không sáng sớm cầm binh khí đánh giết. . .”

Bộ đầu bày ra vẻ mặt ‘Người cho ta đồ ngốc’.

Kỷ Vô Định lại chậm quá nói tiếp, “Chúng ta đêm qua đã tới đây rồi.”

. . .

Quan sai đứng tương đối gần với bộ đầu cũng nghe được trong miệng hắn phát ra tiếng nghiến răng.

“Vậy tôi tăng thêm một bậc!” Bộ đầu trừng mắt nhìn Kỷ Vô Định mà âm trầm trầm mở miệng. Bởi vì đối phương liên tiếp khiêu khích —— chỉ ít hấn cho là như thế, hẳn đã không nhớ được đứng trước mặt mình không phải là một đám văn nhược thư sinh tay trái gà không chặt, cũng không phải là một đám phiến phu tẩu tốt (dân lao động) chỉ biết cậy mạnh, mà là một đám cao thủ đứng đầu giang hồ. Lúc này tràn đầy trong óc hẳn đều là đem bọn họ tống vào nhà giam, hảo hảo hầu hạ.

Kỷ Vô Định vô tội nói: “Quan gia, chúng ta có tội gì?”

“Rõ như ban ngày, cường nhập Tĩnh Hương am, ý đồ. . .”

Kỷ Vô Định cắt lời hắn: “Ta nói rồi, chúng ta đêm qua đã tới rồi.”

“Buổi tối thì tôi lại tăng thêm một bậc!” Bộ đầu tức giận đến mức hai chòm râu bên khóe miệng cũng bắt đầu cong lên.

“Nhưng người rõ ràng đã nói qua tôi tăng một bậc rồi, cùng một dạng tội danh, người sao có thể tăng hai lần?” Kỷ Vô Định không đợi bộ đầu phản bác, lại nói, “Hơn nữa chúng ta là tới Tĩnh Hương am dâng hương, không có cường nhập.”

. . .

Bộ đầu lấy tay dấm dấm ngực, muốn đem uất nghẹn trong lòng dấm tan, “Người dâng hương. . . Người nói các người dâng hương, vậy hương đâu? Chứng cứ đâu?”

“Hương đương nhiên là cắm trong lư hương.” Kỷ Vô Định trả lời đến cực kỳ tự nhiên, “Một buổi tối, đủ để chúng ta cắm vài lần.”

“Vậy còn bọn hắn là chuyện gì?” Bộ đầu giận đến khẩu bất trạch ngôn (nói không chọn lời), một tay chỉ hướng Lam Diễm Minh.

Đám người Lam Diễm Minh bối rối. Vốn bọn họ sai mấy ni cô này chạy đi hối lộ tri phủ, để bọn họ trời mới tảng sáng thì mang người tới bắt bạch đạo võ lâm nhân sĩ. Kể cả khi bắt không được bọn họ, cũng có thể làm lão thử (chuột) qua đường, nơi chôn cản trở. Sao giờ gió đông lại biến thành gió tây, đầu giáo lại hướng về phía bọn họ rồi?

“Nga, chúng ta dâng hương xong muốn đi, thì thấy bọn họ nhảy ra nói. . .” Kỷ Vô Định biểu tình rất thống khổ.

“Nói cái gì?” Bộ đầu thúc giục nói.

“Nói muốn cướp sắc.”

Bộ đầu nhìn đám người Hồng thập nhất nương liếc mắt, trong lòng thầm mắng: đều là heo cả sao? Nghe thế mà còn không phản bác? Mọi chuyện đều dễ y nói hết như thế? Trên miệng hần vẫn như cũ có lệ: “Cho nên các người ngược lại là những kẻ chính nhân dám làm việc nghĩa hả?”

“Không phải như thế quan gia.” Ni cô lo lắng mà phủ nhận. Các nàng không ngờ sự tình lại chuyển biến đột ngột, tiến triển đến mức này, nhìn về phía đám người Lam Diễm Minh thì mỗi người cũng đều đang nhìn Hắc Bạch song quái cùng với Hồng thập nhất nương, Thúy Vũ Khách.

Mà Hồng thập nhất nương và Thúy Vũ Khách đều là hậu bối, trước giờ đều là theo Hắc Bạch song quái mà làm. Trước khi bọn họ lên tiếng, đương nhiên không dám tùy tiện mở miệng.

Hắc Bạch song quái một người nhìn trời một người nhìn đất, một dạng thờ ơ với mọi việc xung quanh.

Cứ thế, quan phủ ngược lại có chút thành người thất lễ rồi. Bộ đầu đành phải nắm ni cô lúc này mở miệng, hỏi: “Nếu không phải thế, vậy là như thế nào?”

“Kỳ thực là như vậy. . .” Kỷ Vô Định mới nói nửa câu, đã bị bộ đầu ngắt lời, “Ta không thích nghe người nói!”

. . .

Ánh nắng ban mai lúc buổi sớm từ phía đông chiếu qua đây, rơi vào trên một thân ảnh cứng ngắc trong sân.

Trên trán bộ đầu xuất hiện mấy giọt mồ hôi nho nhỏ. Bạch đạo nhân sĩ nhìn hần ánh mắt cũng sắc bén như vũ khí trong tay. Nhất là nam tử mặc hắc sắc y, thần tình lãnh liệt. Hần tin nếu không phải vì bốn phía còn có nhiều người như vậy, hần lúc này nhất định đã bị hủy thi diệt tích rồi.

Các ni cô cũng bị dọa, lúng ta lúng túng không dám đáp lời.

“Là ai gọi các người tới?” Bạch Thủy lão quái rốt cuộc cũng mở miệng rồi.

Bộ đầu phảng phất như nắm được nhánh cây cứu mạng, lập tức trả lời ngay: “Là ni cô của Tĩnh Hương am.”

Mắt Bạch Thủy lão quái chớp chớp, nhìn về phía các ni cô.

Mấy ni cô này nhất thời cảm thấy một trận lạnh ý từ lòng bàn chân thẳng hướng lên óc, không nhẹn được đánh một cái rùng mình.

Bạch Thủy lão quái chậm rãi thu hồi ánh mắt, lạnh nhạt nói: “Chúng ta chỉ là cùng bằng hữu xác minh võ học mà thôi.”

. . .

Nhìn biểu tình kinh ngạc của mấy người Lam Diễm Minh, ni cô cùng với quan sai, bạch đạo nhân sĩ ai cũng ở trong lòng cười đến nở hoa.

Lam Diễm Minh tự cho là mưu kế đã tính toán cẩn thận, muốn mượn tay quan phủ chèn ép bạch đạo, lại không nghĩ tới Hắc Bạch song quái hần mời tới hơn nửa đời chịu sự truy sát của quan phủ, sớm đối quan phủ hận đến thấu xương, muốn bọn họ hướng quan phủ cầu viện, quả thực là người si nói mộng.

Đám quan sai sắc mặt đều khó xem đến cực điểm, bọn họ quay đầu, oán hận trừng mắt các ni cô.

Mấy ni cô bị Lam Diễm Minh uy hiếp lợi dụng, nào dám hé răng, dù thân run như cây sậy, cũng chỉ có thể cúi đầu ngẹn khuất không lên tiếng.

Viên Ngạo Sách lại ở trên vết thương đang đầm đìa chảy máu của quan sai mà xát muối, “Hay là, các người cũng muốn xác minh võ học?” Hần khẽ búng thân kiếm, kiếm khẽ phát ra tiếng ong ong.

Bộ đầu ở trong quan trường coi như cũng đã lăn lộn nhiều năm, ba chữ biết thức thời coi như cũng hiểu, bất quá trong lòng không khỏi đem trong trong ngoài ngoài Tĩnh Hương am oán hận, lập tức giậm chân một cái, xoay người đi mất, một câu cũng không nói.

Nhìn thấy nhóm quan sai như thủy triều rời đi, Kỷ Vô Định phì cười nói: “Ta còn chưa có nói, bọn họ tới cướp sắc của chúng ta, không liên quan đến ni cô.”

“ . . . ” Ở đây những người nghe được đều cùng có một ý niệm xẹt qua trong đầu: may là chưa nói.

Kỷ Vô Định quăng đi chút oán hận nho nhỏ, quay đầu hướng Hắc Bạch song quái cười híp mắt nói: “Đánh cả đêm, tất cả mọi người đều mệt mỏi, không bằng cùng nhau ngồi xuống ăn điểm tâm đi?”

Bạch Thủy lão quái nói: “Người không cứu Lăng Vân và Từ Ân nữa?”

Kỷ Vô Định duỗi lưng một cái, “Đánh cả đêm cũng không có kết quả, ta phải về nghĩ một biện pháp đê tiện hơn đây.”

. . .

Bạch đạo mọi người yên lặng nghĩ: không thể dùng từ ‘inh’ thay thế cho từ ‘đê tiện’ sao? Tốt xấu gì bọn họ cũng là danh môn chính phái a!

Hắc Sơn lão quái cười to nói: “Hảo hảo hảo, cho tới giờ đều là bọn ta bị người nói đê tiện, không nghĩ tới lại có ngày bị người khác đê tiện! Thật đáng để chờ mong!”

Kỷ Vô Định nói: “Nếu người bị ta hạ xuân được nhét vào trong chuồng heo, người vẫn cảm thấy chờ mong sao?”

Mắt Hắc Sơn lão quái nhất thời trừng lớn như chuông đồng, “Người dám!”

Kỷ Vô Định nhỏ giọng đối Viên Ngạo Sách nói: “A Sách, nhớ kỹ. Hấn sợ heo.”

Ở ba canh giờ trước, bất kể là bạch đạo hay Lam Diễm Minh đều sẽ không tin được họ lại ngồi cùng một chỗ ăn điểm tâm.

Để chứng minh chuyện này không phải là nằm mơ, bọn họ đã đem bắp đùi heo đồ đến ba lần.

Huy Hoàng Môn cùng với Hắc Bạch song quái nhưng thật ra thích ứng rất tốt.

Hai bên vẫn vừa ăn vừa cười hờ hợt nói chuyện phiếm trên trời dưới biển.

“Các người là ai chủ động a?” Kỷ Vô Định cắn dưa, mắt trông mong nhìn bọn họ.

Hắc Sơn lão quái rất tự hào mà vỗ ngực nói: “Đương nhiên là ta, nếu không phải ta nhờ rượu mà ôm hấn lên giường. . . Nga!” Hấn ôm bụng, oán niệm nhìn Bạch Thủy lão quái.

Bạch Thủy lão quái khí định thần nhàn cầm lấy một cái bánh bao trắng mềm nhét vào trong miệng hấn, “Ăn.”

Kỷ Vô Định u oán nhìn Viên Ngạo Sách, “A Sách, người chừng nào thì uống rượu?”

Viên Ngạo Sách làm lơ mà uống cháo.

Kỷ Vô Định không ngừng cố gắng nói: “Hay là, A Sách thích ta uống rượu?”

Viên Ngạo Sách không tiếng động cầm lấy cái muôi trong bát y, múc một ngụm cháo, đưa tới bên miệng y.

Kỷ Vô Định há miệng, cháo đi vào.

Lặp lại mấy lần, chén cháo rất nhanh đã thấy đáy.

Kỷ Vô Định liếm liếm môi, “A Sách, uống xong rồi, chúng ta tiếp tục đề tài mới nói.”

Viên Ngạo Sách: “ . . . ”

Bịch bịch bịch. . . Liên tiếp mấy tiếng va chạm.

Mọi người hướng chỗ phát ra tiếng động nhìn, mới phát hiện mấy bạch đạo nhân sĩ đã ngã xuống.

Một cái đầu người sắp sửa nằm xuống, gian nan kêu lên: “Trong bánh bao. . . Có độc!”

. . .

Tay Hắc Sơn lão quái đang cầm bánh bao nắm chặt lại một cái.

Bạch Thủy lão quái lập tức điểm huyết đạo quanh thân hắn.

Hồng thập nhất nương kêu lên: “Không có khả năng, ta trước khi ăn đã dùng ngân châm thử độc rồi.”

Thúy Vũ Khách nhú mày nói: “Là mê dược.” .

Kỷ Vô Định kéo tay áo của Viên Ngạo Sách, “A Sách, chúng ta cũng hôn mê đi.”

Viên Ngạo Sách nói: “Chúng ta không ăn bánh bao.”

Kỷ Vô Định suy nghĩ một chút, từ trong tay Hắc Sơn lão quái lấy đi cái bánh chỉ còn một nửa, nói: “Mượn mượn a.” Y đem bánh bao xé đôi, đem một nửa đưa cho Viên Ngạo Sách, “A Sách, nắm ở trên tay, như vậy cũng rất giống rồi.”

Viên Ngạo Sách: “. . .”

Thượng Thước nói: “Môn chủ.”

“A Thượng, đợi lát nữa địch nhân đến, ngươi cùng với A Chung hảo hảo ngăn địch.” Kỷ Vô Định lời nói thành khẩn, “Nhớ kỹ. Vạn nhất bị bắt làm tù binh rồi, cũng nhất định thả chết không chịu khuất phục! Ngàn vạn lần không được đem ta và A Sách khai ra đó.”

Thượng Thước: “. . .”

Bạch Thủy lão quái đột nhiên nói: “Vấn đề không phải ở trong bánh bao.”

Kỷ Vô Định đang muốn nằm xuống lại mờ mịt ngẩng đầu lên nói: “Cái gì?”

Bạch Thủy lão quái nói: “Ngươi không cảm thấy trong số những người không trúng độc, rất quái dị sao?”

Kỷ Vô Định quay đầu vừa nhìn.

Ngoại trừ mấy người Lam Diễm Minh ra, còn lại chỉ có. . . Huy Hoàng Môn cùng với Viên Ngạo Sách.

59. Chương 58

Chương 58 – Thiêu hấn vô địch (tứ)

Để phòng ngừa Lam Diễm Minh nhân cơ hội hạ độc, bạch đạo nhân sĩ đã đặc biệt ngồi lẫn vào ăn chung với người của Lam Diễm Minh. Bởi vì đông, cho nên năm sáu người của Lam Diễm Minh và năm sáu người của bạch đạo cùng dùng một phần.

Kỷ Vô Định trên danh nghĩa là bạch đạo đứng đầu, cho nên ngồi đối diện Huy Hoàng Môn chính là Hắc Bạch song quái, đám người Hồng thập nhất nương, ngồi ở bàn dài lớn ở góc trong cùng.

Thượng Thước sắc mặt trầm xuống nói: “Mê dược không đơn giản chỉ hạ trong bánh bao, mà còn hạ trong cháo nữa. Chỉ là phần của chúng ta không có thôi.”

Chung Vũ nhú mày nói: “Vì sao người của Lam Diễm Minh lại không có việc gì?”

“Vì người của Lam Diễm Minh đã dùng trước giải dược rồi.” Thượng Thước lạnh lùng nhìn đám Lam Diễm Minh đang thần thờ ngồi đó, “Thủ đoạn này từ lâu đã bị dùng nát rồi.”

Kỷ Vô Định phì cười bổ sung thêm: “Không nghĩ tới chúng ta vẫn bị dùng.”

Mắt đao lợi hại của Thượng Thước nhất thời như chém vào giữa đồng bóng, hoàn toàn không có khí thế.

Bạch Thủy lão quái chậm rãi nói: “Việc này bọn ta cũng không được biết trước.”

Hắc Sơn lão quái trừng mắt nhìn đám Lam Diễm Minh, “Là ai cho các ngươi làm như vậy?”

Một người trong đó ôm quyền nói: “Việc này là phân phó của minh chủ. Xin Hắc tiên sinh thứ lỗi.”

“Minh chủ?” Hắc Sơn lão quái cười lạnh nói, “Người cho ta là đứa bé ba tuổi sao? Minh chủ lẽ nào biết trước được? Hắc sao biết được chúng ta và những người này sẽ cùng ngồi xuống ăn điểm tâm chứ?”

Âm cuối hắc mới nói xong, chính là không khí vắng vẻ hít thở không thông.

...

Một lát.

Bạch Thủy lão quái cười nhẹ nói: “Cho nên, vị Lam Diễm Minh minh chủ này rất có khả năng đang ở ngay trong số chúng ta?”

Chỉ có trà trộn vào giữa bọn họ, mới có thể đúng lúc điều chỉnh chiến thuật được.

Hồng thập nhất nương thấy mặt Hắc Sơn lão quái lộ lãnh ý, vội vàng hoà giải nói: “Chúng ta chỉ tới giúp đỡ thôi, ai là chủ của Lam Diễm Minh thì có gì quan hệ?”

Bạch Thủy lão quái nói: “Lam Diễm Minh minh chủ là ai đích xác không có quan hệ gì. Ta giờ hiểu kỳ chính là, vì sao Lam Diễm Minh minh chủ chỉ để cho người của Huy Hoàng Môn không trúng mê được.”

Hồng thập nhất nương suy đoán nói: “Ta nghĩ Lam Diễm Minh chủ không dám đối chúng ta dùng được, mới tự nhiên tiện nghi cho bọn họ.” Ánh mắt nàng hướng Kỳ Vô Dịch đảo qua, trong mắt rõ ràng viết năm chữ ‘Có ân thì phải báo’.

Bạch Thủy lão quái nhìn về phía Kỳ Vô Dịch, “Người cũng thấy như thế?”

Kỳ Vô Dịch thấp giọng thở dài, lẩm bẩm nói: “Sao không phải là xuân được chứ?”

Viên Ngạo Sách cùng với Hắc Bạch song quái đột nhiên cùng hướng cửa trước nhìn lại.

Viên Ngạo Sách nói: “Có người tới.”

Kỳ Vô Dịch không chút nghĩ ngợi nằm sấp xuống bàn, “A! Ta bị mê đảo rồi.”

Thượng Thuộc là người thứ hai kịp phản ứng, cũng tiếp đó ngã xuống.

Viên Ngạo Sách khoe miệng giật giật, bất đắc dĩ nhắm mắt lại.

Chung Vũ động tác chậm nhất, hắc xác định người tới là ai xong mới chậm rãi nằm xuống.

Người còn lại đều diện vô biểu tình nhìn một đạo một tăng từ cửa xông vào.

Từ Ân phương trượng cùng với Lăng Vân đạo trưởng xa xa thấy vài người gục xuống bàn, đến gần nhìn, mới biết chính là mấy người bạch đạo, nét mặt đều là cả kinh. Từ Ân phương trượng nói câu Phật hiệu xong, lập tức tiến qua dò xét.

Lăng Vân đạo trưởng lại nhìn phía Hắc Bạch song quái.

Hắc Sơn lão quái la lên: “Người cùng với hòa thượng không phải bị nhốt một chỗ? Sao lại chạy đến đây?”

Lăng Vân đạo trưởng thiêu mi nói: “Không phải là các ngươi thả bọn ta ra sao?”

Hắc Sơn lão quái nói: “Chúng ta một mực ở nơi này, sao có thể thả các ngươi ra?”

Hồng thập nhất nương nhìn Bạch Thủy lão quái liếc mắt, cười khan nói: “Việc này có điểm cổ quái.”

Khiến Bạch Thủy lão quái cảm thấy hơn húng thú chính là Kỳ Vô Dịch. Bởi vì Từ Ân phương trượng xuất thủ cực nhanh, một hồi đã kiểm tra đến Huy Hoàng Môn rồi. Tay hắc vừa muốn tìm mạch đập của Kỳ Vô Dịch, đã thấy y mở mắt, con ngươi hắc bạch phân minh trong chớp mắt nhìn thẳng hắc.

“Kỷ môn chủ.” Từ Ân phương trượng vừa mừng vừa sợ, “Các ngươi không có việc gì chứ?”

Kỳ Vô Dịch chậm rãi ngồi dậy, giả vờ mơ hồ nói: “Di, các ngươi sao lại tới đây?”

Hắc Sơn lão quái cùng với đám người Lam Diễm Minh đều phát ra tiếng hừ mũi.

Đám người Viên Ngạo Sách cũng nhân cơ hội ‘Tĩnh dậy’.

Từ Ân phương trưởng nói: “Này đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?”

Một người trong Lam Diễm Minh giọng the thé nói: “Lẽ nào các người cũng nhìn không ra? Huy Hoàng Môn từ lâu đã cùng Lam Diễm Minh chúng ta liên minh. Kỷ Vô Định ngoài mặt là dẫn bọn chúng đến Tỉnh Hương an cứu các người, kỳ thực là muốn đem bọn hắc một lưới bắt hết.”

Từ Ân phương trưởng nhú mày nói: “Chớ có nói bậy! Cống hiến của Kỷ lão môn chủ đối với võ lâm là rõ như ban ngày, Huy Hoàng Môn tuyệt đối không thể làm ra những chuyện bội bạc đến mức này.”

Người nọ cười lạnh nói: “Người cũng nói là Kỷ lão môn chủ, Kỷ môn chủ và Kỷ lão môn chủ mặc dù là phụ tử, thế nhưng trong lòng ai biết có nghĩ như nhau không?”

Từ Ân phương trưởng đang muốn phản bác, người nọ lại nói tiếp: “Nếu không người nghĩ Kỷ Vô Định vì sao lại cùng bọn ta ăn điểm tâm. Lại vì sao người khác đều ăn mê được, chỉ riêng Huy Hoàng Môn là vô sự?”

Từ Ân phương trưởng ghen lời, xin giúp đỡ nhìn về phía Lăng Vân đạo trưởng.

Lăng Vân đạo trưởng chậm rãi điều chỉnh tâm tình nói: “Nếu không nhờ người lần này hùng hồn như thế, ta thiếu chút nữa đã tin rồi.”

. . .

Về mặt người nọ nhất thời như bình ngô bị lật úp, “Có ý gì?”

“Nếu Kỷ môn chủ thực sự liên minh với Lam Diễm Minh, vậy các người lúc này hẳn là nóng lòng phải sạch quan hệ với bọn họ mới đúng.” Lăng Vân đạo trưởng khẽ mỉm cười nói, “Như vậy thanh danh của Huy Hoàng Môn trong chốn võ lâm mới còn đó, đối với hợp tác của các người không phải có lợi hơn sao?”

Lần này ghen lời chính là người nọ.

“Kỳ thực vừa rồi lúc có người đem chúng ta phóng xuất thì, trong lòng ta đã mơ hồ có hoài nghi.” Lăng Vân đạo trưởng nói, “Nếu là người đồng đạo, hành sự hà tất phải quỷ bí như vậy? Ta nghĩ tới nghĩ lui, khả năng lớn nhất chính là các người ngược lại cố ý đem chúng ta phóng xuất, âm thầm tiến hành âm mưu. Giờ xem ra, quả nhiên không sai. Các người muốn mượn tay ta cùng với Từ Ân, giả họa cho Huy Hoàng Môn, đem bọn họ đẩy vào đường cùng.”

Người nọ có chút đứng ngồi không yên, mắt nhiều lần trộm ngắm Hắc Bạch song quái.

Thế nhưng hai người bọn họ như lão tăng nhập định, không nói một lời.

Lăng Vân đạo trưởng lại nói: “Bất quá ta hiểu kỳ chính là, các người sao lại nhắm vào Huy Hoàng Môn chứ?” Nếu đã có thể hạ mê được, sao lại không đem tất cả mọi người hạ độc được?

Viên Ngạo Sách thản nhiên nói: “Độc được phổ thông đối ta vô dụng.”

Thượng Thước gật đầu nói: “Việc này ta từng nghe lão môn chủ nhắc qua, nói là ma giáo Minh tôn Âm tôn từ nhỏ đều trải qua huấn luyện cực kỳ đặc biệt, tầm thường độc được không chỉ vô dụng đối với bọn họ, hơn nữa ném một ngụm là có thể phẩm ra.” Nói cách khác, nếu đem độc được hạ trước mặt Viên Ngạo Sách, bằng nói mọi người biết, bọn họ đã hạ được rồi.

Bạch Thủy lão quái giả vờ vô ý nói: “Xem ra vị Lam Diễm Minh minh chủ này biết được không ít.”

Kỷ Vô Định về mặt đau khổ nói: “Ta nhớ lúc còn bé cứ mỗi ngày đều bị rót thuốc cho ăn, không phải là nguyên nhân này chứ?”

Thượng Thước: “. . .” Hình như là vì nguyên nhân này.

Kỷ Vô Định cầm lấy khuỷu tay Viên Ngạo Sách nói: “A Sách, vậy xuân được đối với người có tác dụng không?”

Viên Ngạo Sách mi mắt giật giật, “Chưa thử qua.”

“Chúng ta tìm một cơ hội thử xem đi?” Kỷ Vô Định hai mắt lóe lục quang.

Thượng Thước nói: “Môn chủ, cái này để sau hãy nói, việc cấp bách bây giờ là làm sao toàn thân trở ra.” Lăng Vân đạo trưởng và Từ Ân phương trưởng tuy đã phóng xuất rồi, nhưng bạch đạo nhân sĩ bị rơi lại thì rất nhiều. Hắn nhìn một đám đầu người gục ở trên bàn, không nói gì.

Bạch Thủy lão quái đột nhiên cười khê một tiếng.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía hắn.

Bạch Thủy lão quái nói: “Mưu kế của Lam Diễm Minh minh chủ tính toán tường tận, cho rằng Lăng Vân và Từ Ân đi ra thấy cảnh tượng trước mắt này, tất nhiên sẽ cho rằng Huy Hoàng Môn thông đồng với Lam Diễm Minh. Như vậy tuy không thể tự mình giải quyết Huy Hoàng Môn, nhưng lại có thể mượn tay chính đạo vô lâm đem Huy Hoàng Môn gạt bỏ. Đáng tiếc chính là, hắn nghĩ dù tốt, nhưng người khác chưa chắc đã đi theo bước chân của hắn.”

Vẫn là người nợ của Lam Diễm Minh vội mở miệng la lên: “Bạch đạo đại thế đã mất. Lăng Vân Từ Ân vô công chưa khôi phục, Huy Hoàng Môn thế đơn lực cô, chỉ cần bốn vị tiền bối xuất thủ, nhất định sẽ dễ như trở bàn tay.”

Bạch Thủy lão quái nhàn nhạt nhìn hắn, “Chúng ta vì sao phải xuất thủ?”

Người nợ sưng sốt một chút nói: “Bốn vị không phải là minh chủ mời tới giúp một tay. . .”

Hắc Sơn lão quái la lớn: “Chúng ta đích thật là được mời tới!” Hắn cố ý đem từ ‘mời’ đọc rất nặng, “Nhưng lúc các người mời chúng ta cũng không có nói sẽ lợi dụng quan phủ và hạ mê dược.” Hắc Bạch song quái trước kia đều dựa vào một thân công phu mà ngang dọc giang hồ, tuy rằng thủ đoạn độc ác, giết người như ma, nhưng mỗi lần giết người đều là quang minh chính đại, cũng chưa từng dùng thủ đoạn thấp kém. Nhưng thủ đoạn liên tiếp của Lam Diễm Minh đã phạm vào tối kỵ của bọn hắn.

Bạch Thủy lão quái nói: “Ta nói rồi, hắn dù nghĩ cho tốt, người khác cũng chưa chắc đã đi theo bước chân của hắn. Tiền của hắn chúng ta nhận, hôm nay chúng ta đã đánh. Từ nay về sau ai bên không ai nợ ai.”

. . .

Ở đâu ra mà ai bên không ai nợ ai? Tiền minh chủ cấp cho bọn họ không phải chỉ cho trận chiến này.

Chỉ là người của Lam Diễm Minh oán thâm thì cứ oán thâm, biểu hiện ra lại là một chữ cũng không dám nói. Cùng với người đã tuyên bố không nói lý giảng đạo lý, chính là muốn đem đầu treo ở lưng quần. Lưng quần bọn họ đều rất lỏng, không treo nổi cái đầu đầu.

Bọn họ hai bên nhìn thoáng qua, đều có chút do dự.

Tình thế trước mắt thập phần vi diệu. Hắc Bạch song quái đã nói rõ không giúp Lam Diễm Minh, nhưng chưa từng nói không giúp đám người Kỷ Vô Định. Thoạt nhìn, giao tình của bọn họ cùng với Kỷ Vô Định ngược lại so với Lam Diễm Minh muốn sâu hơn. Hồng thập nhất nương và Thúy Vũ Khách trước nay đều theo bọn họ mà làm, nếu Hắc Bạch song quái nói ra, bọn họ tuyệt đối không vì Lam Diễm Minh mà cùng Hắc Bạch song quái trở mặt. Bởi vậy Lam Diễm Minh muốn cạy vào tứ đại cao thủ xem như không được nữa rồi.

Trước đây Lam Diễm Minh minh chủ để khiến cho Từ Ân phương trưởng và Lăng Vân đạo trưởng lúc ‘đụng phải’ tin tức Huy Hoàng Môn và Lam Diễm Minh cấu kết xong có năng lực chạy ra khỏi Tĩnh Hương am phát tán tin tức, không có phong trụ võ công của bọn họ. Nói cách khác, những người thanh tỉnh trong bạch đạo tuy không nhiều lắm, thế nhưng mỗi người đều là cao thủ hạng nhất.

Cứ như vậy, nguy hiểm ngược lại là Lam Diễm Minh. Dù trong bọn họ có cao thủ, nhưng lại không có một cao thủ siêu hạng như Hắc Bạch song quái, Viên Ngạo Sách.

Ngay lúc kinh nghi hết sức, bên ngoài đột nhiên truyền đến một tiếng kêu rất thê lương.

Một con đại điêu nhào mạnh vào trong, đầu bạc mỏ nhọn, lông cổ giận trương, hướng phía Kỷ Vô Định đáp xuống.

Kỷ Vô Định ngây người.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Viên Ngạo Sách một cái ôm chầm lấy Kỷ Vô Dịch, đang muốn xuất thủ, đã thấy Chung Vũ đem cái chén đang cầm trong tay ném tới.

Đại điều bị đau, quái khiếu hai tiếng, cấp tốc hướng ra ngoài bay đi.

...

Kỷ Vô Dịch lấy lại tinh thần, “Nó tới tìm thức ăn sao?”

Thượng Thuộc nói: “Nếu ta không nhìn lầm, vừa rồi là một con ngốc ưng (ưng trọc).”

Kỷ Vô Dịch nói: “Nếu như nhìn lầm thì sao?”

“...” Thượng Thuộc mặt không đổi sắc nói, “Vậy thì nó chỉ là một con chim.”

Đột nhiên giữa không trung pháo ra nổ tung.

Dù là ban ngày, lại cực kỳ minh diễm đẹp mắt.

Lam Diễm Minh như trút được gánh nặng, đều đứng dậy chạy ra ngoài.

Lăng Vân đạo trưởng theo bản năng chuyển qua trước mặt bọn họ.

Đám người Lam Diễm Minh nhất thời khấn trương mà lôi binh khí ra.

“Giải được.” Lăng Vân đạo trưởng nói.

Người đầu lĩnh của Lam Diễm Minh nói: “Chỉ là phổ thông mê được, ngủ một canh giờ là hóa giải rồi.”

Từ Ân phương trượng lại kiểm tra lần nữa, mới trầm ngâm nói: “Đích thật là mê được thông dụng trên giang hồ.”

Lăng Vân đạo trưởng lại nhìn về phía Kỷ Vô Dịch đang đứng.

Kỷ Vô Dịch mở lớn hai mắt, y biết, kỳ thực Lăng Vân đạo trưởng nhìn chính là Viên Ngạo Sách.

Viên Ngạo Sách không nói gì nhún vai.

Lăng Vân đạo trưởng lúc này mới nghiêng người tránh đường.

Đám người Lam Diễm Minh vội vã chạy đi.

...

Kỷ Vô Dịch vuốt cằm, nói: “Cho nên nói, trận này tính là không giải quyết được gì rồi?”

Thúy Vũ Khách nói: “Nếu Kỷ môn chủ muốn ra tay, ta phụng bồi.”

Kỷ Vô Dịch nói: “Cho nên Lăng Vân đạo trưởng và Từ Ân phương trượng đã được chúng ta cứu ra rồi?”

...

Lăng Vân đạo trưởng và Từ Ân phương trượng là Lam Diễm Minh tự mình hại người không được, ngược lại còn xôi hỏng bỏng không chứ?

Những người thanh tỉnh ở đây đều cảm thấy Kỷ Vô Dịch có điểm vô sỉ.

Lăng Vân đạo trưởng vội ho một tiếng nói: “Vì hai người bản đạo, liên lụy Kỷ môn chủ cùng các vị võ lâm đồng đạo lo lắng, Lăng Vân cảm thấy rất không thanh thản.”

Kỷ Vô Dịch nheo mắt lại nói: “Ân. Cho nên người nhất định phải nhớ thật kỹ ân đức của ta đó.”

...

Bọn họ sai rồi, điều không phải có điểm vô sỉ, mà là phi thường vô sỉ.

60. Chương 59

Chương 59 – Thiêu hấn vô địch (ngũ)

Một lúc lâu sau, những người trúng mê được quả nhiên lục tục tỉnh lại, thấy Từ Ân phương trượng và Lăng Vân đạo trưởng được cứu, đều vui mừng khôn xiết — rốt cục không cần theo Kỷ Vô Định nửa đêm canh ba leo tường ra ngoài thành dạo chơi rồi!

Không ít người kích động đến mức gần như là lệ rơi đầy mặt.

Từ Ân phương trượng và Lăng Vân đạo trưởng không khỏi thụ sủng nhược kinh. Không nghĩ tới bạch đạo vô lâm lại đoàn kết như vậy, càng không ngờ mình trong lòng trong mắt bọn họ lại quan trọng như thế.

Bức tranh này xem trong mắt Hắc Bạch song quái thì có chút khó tiếp thu rồi.

Hắc Sơn lão quái hừ lạnh nói: “Là Lam Diễm Minh tự mình mở ra ô long, đem người thả, sao lại khiến các người giống như qua ngũ quan, trăm lục tướng cứu người ra vậy chứ?”

Kỷ Vô Định cười tủm tỉm nói: “Cái này gọi là kẻ không cần chiến mà khuất người.”

Hắc Sơn lão quái nói: “Da mặt của người dùng cái gì làm ra thế? Sao lại dày đến như vậy?”

“Những kẻ không có mặt mũi giống như người, vĩnh viễn sẽ không hiểu được đâu.” Kỷ Vô Định đồng tình nhìn hắc.

Hắc Sơn lão quái giận đến râu mép cũng bắt đầu cong lên, “Miệng lưỡi bén nhọn, cũng không nghĩ lại, vừa rồi nếu không nhờ chúng ta rời khỏi Lam Diễm Minh, các người sao có thể thuận lợi đơn giản như thế?”

Kỷ Vô Định nheo mắt lại nói: “Cho nên mới kêu là kẻ không cần chiến mà khuất nhân a.”

“ . . . ” Hắc Sơn lão quái nửa ngày mới oán hận nói, “Ta coi như đã biết vì sao Hồng thập nhất nương và Thúy Vũ Khách vội vã đi như thế rồi.”

Kỷ Vô Định nói: “Niệm cấp.”

“ . . . ”

Ăn mừng nửa ngày, nhiệt tình cuối cùng cũng chậm rãi lui bước.

Rất nhiều người nhớ tới vấn đề hiện nay, có thể là Hắc Bạch song quái vì sao còn ở nơi này? Có thể là Hồng thập nhất nương, Thúy Vũ Khách và Lam Diễm Minh đã đi nơi nào? Lại có thể là Từ Ân phương trượng và Lăng Vân đạo trưởng thật là đoạn tụ?

Lăng Vân đạo trưởng cùng với Từ Ân phương trượng hai người mới rồi còn cười a a tiếp thu lời chúc mừng của mọi người, chỉ chớp mắt, ánh mắt mọi người nhìn bọn họ lại bắt đầu trở nên quỷ dị. Lăng Vân đạo trưởng nhận không được hỏi: “Có cái gì không thích hợp sao?”

Đứng ở đối diện vừa lúc chính là Trình Trùng Thành. Hắn tách khỏi ánh mắt, cười khan nói: “Ta nhìn thấy Lăng Vân đạo trưởng và Từ Ân phương trượng bình an trở về, không khỏi nhớ tới tổng tiêu đầu Khương Bách Lý vẫn đang hạ lạc bất minh, trong lòng khổ sở.”

. . .

Chuyển cực nhanh. Không hổ là ánh sáng hy vọng của Thanh Thành.

Không ít võ lâm tiền bối đều đối với hắn âm thầm dựng thẳng ngón tay.

Phiền Tế Cảnh vừa lúc cũng đứng ở bên cạnh, nhìn thấy Lăng Vân đạo trưởng cùng với Từ Ân phương trượng trao đổi một ánh mắt, đột nhiên nói: “Lăng Vân đạo trưởng và Từ Ân phương trượng. . . ”

“Khái!” Trình Trùng Thành bỗng nhiên ho lớn một tiếng.

Phiền Tế Cảnh bị dọa cho nhảy dựng lên.

Hoa Hoài Tú lúc này cầm lấy cánh tay hắn, đem hắn kéo đến một bên, thấp giọng nói: “Lăng Vân đạo trưởng và Từ Ân phương trượng vừa trở về, cần nghỉ ngơi, không nên hỏi nhiều.”

Trình Trùng Thành lại háng giọng một cái nói: “Đại khái hôn mê lâu quá, miệng có điểm khô.”

Lăng Vân đạo trưởng và Từ Ân phương trưởng đã quen biết nhau lâu như vậy, nhưng vẫn ần ần, thậm chí vì trung trinh với đối phương, không tiếc cùng nhau xuất gia. Tình cảm sâu đậm cao thượng như vậy quả thực là đẹp như truyền thuyết Lương Chúc [1], vượt qua mọi thành kiến của thế tục.

Mọi người ở đây nhìn Từ Ân phương trưởng đầu nhẵn bóng, lại xem một chút đạo quan giản dị tự nhiên của Lăng Vân đạo trưởng, nhìn nhìn hai khuôn mặt đã chịu sự hủy hoại của tuế nguyệt phong sương, trong lòng không khỏi đối với khó chịu cùng phản cảm vừa dâng lên lúc mây mà cảm thấy vạn phần áy náy.

Từ Ân phương trưởng và Lăng Vân đạo trưởng chắc chắn đã sống rất gian nan. Nếu không có Kỷ Vô Dịch đem việc này vạch trần, toàn bộ võ lâm đến giờ cũng không biết nguyên lai hai người bọn họ lại là. . . Bất quá Kỷ Vô Dịch sao lại biết được chứ?

Mọi người quay đầu nhìn về phía Kỷ Vô Dịch.

Kỷ Vô Dịch vẽ kinh nghiệm nói: “Chúng ta lúc nào thì nhích người?”

Mọi người sững sốt.

“Ta nghĩ, các ni cô ở bên ngoài hẳn là đợi đã lâu rồi.”

Chư vị bạch đạo đại hiệp lúc này mới nhớ tới bọn họ đã cư chiếm thước sào rất lâu.

Sau khi rời khỏi Tĩnh Hương am, Lăng Vân đạo trưởng vốn đề nghị trở về Lan Châu nghỉ ngơi hồi sức, mọi người liền tranh thủ đem ân ân oán oán của bọn họ với quan sai ở Lan Châu nói một lần. Lăng Vân đạo trưởng và Từ Ân phương trưởng thế mới biết, vì bọn hắn, bạch đạo võ lâm thậm chí còn cùng quan phủ xích mích, trong lòng không khỏi cảm động.

Về mặt như thể rơi vào trong mắt những người khác, nhất thời được lý giải là hai người hoạn nạn tình càng sâu, lại càng sục sục không ngớt.

Mọi người vì vậy mà thỏa thuận tiếp tục hướng Bể Nghê sơn mà đi.

Hắc Bạch song quái mượn cơ cáo từ.

Lúc bạch đạo mọi người tỉnh dậy xong Thượng Thước đã giải thích rõ mọi tiền căn hậu quả, lại bởi lúc Hắc Bạch song quái làm hại giang hồ, mọi người ở đây phần lớn còn chưa bước chân vào giang hồ, mà dù có thì cũng chỉ là con tôm nhỏ, chưa chịu phải tai họa gì, bởi vậy mọi người đối với ma đầu thành danh đã lâu này ngược lại không có chút căm thù nào. Dù sao, trong đội ngũ bọn họ đã có một ma giáo Âm tôn rồi, một tên ma đầu là ma đầu, hai tên ba tên ma đầu thì cũng là ma đầu. Cho nên lúc cáo từ, mỗi người đều cung kính. Suy cho cùng thì cũng là tiền bối.

Một lần nữa ra đi, tâm cảnh của đại đa số mọi người đã thật lớn bất đồng.

Lúc đến thì bụng đầy cảm phần, lại mang theo mấy phần khủng hoảng. Chỉ sợ Lăng Vân đạo trưởng và Từ Ân phương trưởng đã tạo ngộ bất trắc.

Mà hôm nay, Lăng Vân đạo trưởng và Từ Ân phương trưởng hoàn hảo vô khuyết được cứu trở về, mà một trận đánh ở Tĩnh Hương am tuy kết cục có chút sai lầm, nhưng cuối cùng vẫn là viên mãn, mọi người chính là đầy ngập hùng tâm, tràn đầy tráng khí.

Kỷ Vô Dịch trong lúc mọi người đang khí thế thịnh nhất thì hỏi một câu, “Đói không?”

. . .

Vì vậy tráng khí tráng liệt rồi, trong lòng trống rỗng như cánh đồng mênh mông.

Kỷ Vô Dịch xuất ra hai cái bánh bao trong đĩa bọn họ, đưa một cái cho Viên Ngạo Sách, sau đó tự mình một ngụm một ngụm mà ăn.

. . .

Trình Trùng Thành nhin không được nói: “Kỷ môn chủ vừa mới hỏi chúng ta có đói bụng không, liệu có phải là. . . nói cho có?” Đói thì đói, mặt mũi vẫn phải giữ.

Kỷ Vô Định nhai bánh bao, miệng mồm không rõ nói: “Không có, chính là không có gì tìm chuyện để nói thôi.”

“ . . . ”

Những lời này tìm thật là tốt đó.

Mọi người nhìn cái bánh bao trắng trắng mềm mềm trong tay y, sao kim trong mắt loạn bốc lên.

Trần nhỏ cách Lan Châu không xa, kích thước không lớn không nhỏ.

Người trên trần thấy đoàn người Kỷ Vô Định đều bị dọa cho nhảy dựng, còn cho rằng mình bị lũ cường đạo mình trương mục đảm (trắng trơn) tới đánh cướp, ai ai cũng vội chạy về nhà.

Kỷ Vô Định phì cười nói: “Coi như bọn họ giống cường đạo, ta cũng có thể là con tin bị bắt cóc a.”

“ . . . ” Mọi người dần dần luyện được bản lĩnh nghe như không nghe rồi.

May là Hoa gia ở nơi này có mở một nhà tiểu bố trang (hiệu vải nhỏ), có người chưởng quỹ là dân bản xứ dẫn, bọn họ cuối cùng cũng không có bị trần nhỏ vùng dậy dùng vũ trang đuổi đi.

Bọn họ ở chính là nhà trọ duy nhất ở trần này.

Chưởng quỹ nhà trọ nhận tiền đặt cọc, đem một nhà già trẻ đi thăm thân thích hết. Bọn tiểu nhị bắt người tay ngắn, đành phải nơm nớp lo sợ mà lưu lại, thế nhưng lúc đứng thì hai đùi trái phải run rẩy, lúc ngồi thì hai đùi trái phải lẩy bẩy.

Cuối cùng Lăng Vân đạo trưởng đích thực nhìn không được nữa, phái bọn họ đi nấu nước nấu cơm, để tránh khỏi bị hù chết.

Thục Xuyên đại hiệp cảm khái nói: “Không nghĩ tới chúng ta cũng có ngày bị người ta xem là cường đạo.”

Trình Trường Thành nói: “Trần nhỏ ở gần Lan Châu, dù có người giang hồ đi ngang qua, nhưng hơn phân nửa là sẽ chạy tới Lan Châu ở.”

Hoa Hoài Tú gật đầu nói: “Huống chi. . . Chúng ta còn nhiều người như vậy.”

Hơn nửa tháng chạy ban ngày sống ban đêm, sớm đã khiến cho bọn họ uể oải dị thường, mọi người lại nói luyện thuyết vài câu, đều tự về phòng ngủ.

Kỷ Vô Định và Viên Ngạo Sách vẫn là chung một phòng.

Kỷ Vô Định hưng phấn nói: “A Sách, chúng ta uyên ương dục đi?”

Viên Ngạo Sách hướng về giường, ngã đầu liền ngủ.

“ . . . A Sách thích thể vị nặng một chút sao?” Kỷ Vô Định hai mắt tỏa sáng.

Viên Ngạo Sách quay đầu, mắt liếc nhìn y, chậm rãi giơ tay lên, hướng y ngoắc ngón tay.

Kỷ Vô Định mừng như điên, lập tức vội nhào về phía giường.

Mạn giường bị cơn gió y mang theo làm cho khe rung lên, che khuất nửa phần xuân quang trên giường.

Viên Ngạo Sách ôm y, điều chỉnh một tư thế thoải mái, tiếp tục ngủ.

Kỷ Vô Định dẫu môi, tròn tròn mắt nằm một chút, cuối cùng chống không được sự đột kích của cơn buồn ngủ, cũng đi tìm Chu Công luôn.

Lúc tỉnh lại thì, sắc trời đã âm đạm rồi.

Viên Ngạo Sách chống má phải, nằm bên nhìn y.

Kỷ Vô Định vắn vẹo một cái nói: “A Sách, người nhìn ta lâu rồi?”

Viên Ngạo Sách thiêu mi, “Ta chỉ đang có chuyện phải suy nghĩ.”

Kỷ Vô Định cảm động nói: “A Sách, trong phòng có nhiều đồ vật như thế, người cái gì cũng không nhìn, chỉ nhìn ta mà nghĩ, nhất định là vì ta có thể tạo linh cảm cho người rồi.”

Viên Ngạo Sách cố bảo trì trạng thái bình tĩnh đáp: “. . . Đây là vấn đề của góc độ.”

Kỷ Vô Định cười như một con mèo thêu tinh nói, “A Sách, người thực quá xấu hổ rồi đó.”

“ . . .” Viên Ngạo Sách khước miệng rút một cái, rốt cuộc không dây dưa ở vấn đề này nữa.

“A Sách, người mới nói người còn chuyện muốn nghĩ, là đang nghĩ ta sao?” Kỷ Vô Định nhìn tay nói, “Hay là nghĩ tới chúng ta lúc nào thì nấu cơm?”

Viên Ngạo Sách nói: “Ta đang nghĩ Lam Diễm Minh mình chủ là ai.”

“Ách, là ai?”

“Đang nghĩ.” Viên Ngạo Sách nheo mắt lại nói, “Với võ công mưu trí của Lam Diễm Minh mình chủ, dù là ẩn trong võ lâm, hẳn cũng phải là một nhân vật hết sức quan trọng mới đúng.”

Kỷ Vô Định gật đầu.

“Nếu không phải sau này phát hiện ra Lăng Vân đạo trưởng là ma giáo trưởng lão, ta gần như nghĩ hẳn chính là vị mình chủ kia.” Viên Ngạo Sách ngừng một chút nói, “Tiếp đó, Tê Hà sơn trang Đoan Mộc Mộ Dung cũng rất khả nghi. Hẳn cùng với Lam Diễm Minh tựa hồ có thiên ti vạn lữ (dây mơ rễ má) quan hệ.”

“Ý của người là nói, Đoan Mộc Mộ Dung và Lam Diễm Minh mình chủ có gian tình?”

“Người ngoại trừ gian tình, còn nghĩ được cái gì nữa?”

“Nấu cơm.” Kỷ Vô Định trả lời không chút do dự.

Viên Ngạo Sách đột nhiên nheo mắt lại, yên lặng nhìn y, “Người có biết Lam Diễm Minh mình chủ là ai không?”

Kỷ Vô Định ngẩn người.

Ngoài cửa sổ đột nhiên răng rắc một tiếng, cửa sổ bị đẩy ra.

Viên Ngạo Sách vèo một cái mặc xong một thân phi y (áo khoác), thuận tiện đem màn giường lần nữa móc lại.

“Làm phiền.” Bạch Thủy lão quái từ ngoài cửa sổ chậm rì rì bước tới, tự nhiên như ở nhà mình.

Hắc Sơn lão quái đi theo sau hắn, trong miệng liên tục lẩm bẩm nói: “Không có việc ở lâu ba làm gì, leo cửa sổ cũng không tiện.”

Viên Ngạo Sách nói: “Nơi này có cửa chính.”

Bạch Thủy lão quái nói: “Có chút chuyện không thích hợp để cho người khác biết.”

Con người Viên Ngạo Sách chợt lóe lên ánh sáng, “Về chuyện Lam Diễm Minh mình chủ?”

Hắc Sơn lão quái nói: “Cái tên Lam Diễm Minh mình chủ chó má xui xẻo kia thì có gì để nói chứ, chúng ta muốn hỏi chính là tên tiểu tử trên giường kia.”

Kỷ Vô Định ngồi dậy, nhún vai nói: “Biết rõ còn cố hỏi.”

Bạch Thủy lão quái khẽ mỉm cười nói: “Người thừa nhận người không có nội lực.”

“Ta có nội lực.” Kỷ Vô Định vọt tới trước mặt hắn, đem cổ tay vươn ra, “Không tin người xem thử đi.”

Hắc Bạch song quái ngạc nhiên.

Từ lúc bọn hắn xuất đạo tới đây, ngoại trừ lẫn nhau ra vẫn chưa từng có người không hề phòng bị như thế đem cổ tay đưa ra trước mặt bọn họ.

Bạch Thủy lão quái ánh mắt trầm xuống, vươn tay, chậm rãi đập lên mạch đập của y.

Một lát sau.

Hắc Sơn lão quái hỏi: “Thế nào?”

Bạch Thủy lão quái gật đầu nói: “Hắn đích xác có nội lực.”

Hắc Sơn lão quái kinh ngạc.

“Bất quá so với không có cũng không có gì khác biệt.” Bạch Thủy lão quái chậm rãi nói.

[1] Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài

61. Chương 60

Chương 60 – Thiêu hấn vô địch (lục)

Kỷ Vô Địch không vui nói: “Có và không có đương nhiên khác biệt.”

“Cái gì khác biệt?” Bạch Thủy lão quái giương mắt liếc nhìn y.

Hắc Sơn lão quái nhân cơ hội cũng xem mạch, sau đó vui vẻ hơn hớn mà cười nói: “Khác biệt chính là người có nội lực này chính là con trai của tiên thiên hạ đệ nhất cao thủ Kỷ Huy Hoàng.”

Kỷ Vô Địch sắc mặt hơi đổi, cư nhiên gật đầu phụ họa nói: “Àn. Không có khác biệt, một điểm khác biệt cũng không có.”

Bạch Thủy lão quái ngoài ý muốn nói: “Người tựa hồ không lấy việc làm con trai của Kỷ Huy Hoàng là vinh quang?” Người thường nếu có phụ thân lợi hại như vì, chỉ ước gì chiêu cáo thiên hạ, người người đều biết, y lại một dạng chỉ sợ không bằng.

“Người cảm thấy một người tay trái gà không chặt bị một đám cao thủ mang đi lòng đằm hồ huyết để cứu người thì vui sao?” Kỷ Vô Địch nói xong rất ủy khuất.

Hắc Sơn lão quái phì cười.

“ . . . ” Kỷ Vô Địch dùng xem ánh mắt lãnh huyết sát thủ nhìn hấn.

Hắc Sơn lão quái hắng giọng một cái nói: “Ta không phải cười ngươi, ta chỉ cười đám bạch đạo vô lâm ngày thường luôn tự nhủ là cao, thời khắc mấu chốt cư nhiên lại mang một oa nhi cái gì cũng không biết ra làm thủ lĩnh.”

Kỷ Vô Địch không phục ngẩng đầu nói: “Ai nói ta cái gì cũng không biết?”

“Vậy ngươi biết cái gì?” Hắc Sơn lão quái một bộ ‘Là ta xem thường ngươi đó thì sao’.

“Ta biết đánh đàn!” Kỷ Vô Địch bổ sung, “Hơn nữa còn là một tay hảo cầm.”

“Thiết, thật hay giả?” Hắc Sơn lão quái hồ nghi nhìn y. Bộ dáng này của y đạn miên hoa vẫn còn ít, đánh đàn?

Viên Ngạo Sách khước mắt kéo một cái, vội vã cắt đứt lời Kỷ Vô Địch sắp sửa nói ra, bảo: “Hai vị còn chưa nói lên vào đây là vì cái gì?”

Bạch Thủy lão quái hé miệng đang muốn trả lời, đã bị Hắc Sơn lão quái giành trước hét lên: “Ngươi sao không cho hấn đánh đàn thử xem?”

Kỷ Vô Địch nhân tình sáng lên, nóng lòng muốn thử. Lâu như vậy không có chạm vào cầm, tay y đang rất ngứa.

Viên Ngạo Sách một tay ôm lấy y, hướng về phía Hắc Sơn lão quái thản nhiên nói: “Cũng trễ rồi, không nên đùa lớn như vậy.”

“ . . . A?” Hắc Sơn lão quái rất mê man. Đánh đàn là đùa rất lớn sao? So với quyết đấu còn lớn hơn?

Bạch Thủy lão quái có chút hiểu được, gật đầu nói: “Đêm khuya nhân tĩnh, đích xác không thích hợp đánh đàn. Huống chi chúng ta chỉ là ngang qua gặp các người, cũng không muốn kinh động quá nhiều người.”

Nếu cả lão bạn cũng nói vậy, Hắc Sơn lão quái cũng đành thôi.

Kỷ Vô Địch vẻ mặt thất vọng.

Viên Ngạo Sách làm bộ không thấy được, nói sang chuyện khác: “Các người tới lần này, hẳn không chỉ để hỏi về nội công của Kỷ Vô Địch chứ?”

Bạch Thủy lão quái nói: “Này chỉ là thứ nhất. Bất quá ta rất ngạc nhiên hẳn vì sao không che giấu thêm.”
Đổi lại là người bình thường, tất nhiên muốn nói xạo, giống như lúc ở Tĩnh Hương am trước đó vậy.

Kỷ Vô Địch nói: “Che giấu có tác dụng sao?”

“Không có.” Bạch Thủy lão quái từ lâu lúc song phương giao chiến đã nhìn thấu lai lịch của y.

Kỷ Vô Địch bĩu môi nói: “Ta đây cần gì phải lãng phí khí lực?”

Bạch Thủy lão quái con mắt chớp lại chớp, “Ta xem người căn cốt thượng giai, lại có nội công căn bản, coi như là tập võ lương tài, thu người làm đồ đệ thì sao?”

Hắc Sơn lão quái lại càng hoảng sợ, “Thủy Thủy, người không phải nói thật chứ? Tiểu tử này? Hẳn sớm muộn cũng sẽ đem chúng ta tức chết!”

“Có tức chết người, cũng sẽ không tức chết ta.” Bạch Thủy lão quái phản bác.

“Thủy Thủy, tức chết ta người không phải là thủ hoạt quả (góa phụ) sao?” Hắc Thủy lão quái vẻ mặt đang thương nhìn hẳn.

Kỷ Vô Địch chen vào nói: “Không quan hệ, Lăng Vân đạo trưởng và Từ Ân phương trưởng vẫn còn sống.”

“Người cầm miệng cho ta.” Hắc Sơn lão quái tàn bạo trừng mắt nhìn y.

Kỷ Vô Địch ngẩng đầu nhìn Viên Ngạo Sách, “A Sách, hẳn trừng ta!”

Viên Ngạo Sách nói: “Bọn họ liên thủ, ta nhất định thua.”

Kỷ Vô Địch suy sụp cúi mặt xuống, ánh mắt ở trên người Hắc Sơn lão quái tỉ mỉ quan sát nửa ngày, buồn bã nói: “Ta đây chờ hẳn bị tức chết vậy.”

“ . . . ” Râu mép Hắc Sơn lão quái phiêu a phiêu, tay ra sức kéo Bạch Thủy lão quái.

Bạch Thủy lão quái không để ý tới hẳn, nhìn chăm chăm Kỷ Vô Địch nói: “Đề nghị vừa rồi của ta, ý người thế nào?”

Kỷ Vô Địch lắc đầu nói: “Nấu cơm cần chính là kỹ thuật và kinh nghiệm, không cần nội lực và võ công, ta không học.”

. . .

Bạch Thủy lão quái quay đầu nhìn Viên Ngạo Sách.

Viên Ngạo Sách diện vô biểu tình nhìn nơi khác.

Bạch Thủy lão quái thu mắt suy nghĩ một chút nói: “Người bình thường đích xác không cần, thế nhưng nếu đối phương là vị bên cạnh người, võ công và nội lực hẳn là phải cần chứ?” Hẳn trong ý có điều chỉ.

Kỷ Vô Địch suy nghĩ một chút, cảm thấy có chút đạo lý, “Các người có cái gì một ngày đều phải bao không?”

Bạch Thủy lão quái yên lặng nhìn y, giây lát nói: “Bánh chẻo.”

Kỷ Vô Địch: “ . . . ”

Bạch Thủy lão quái thở dài, “Người đã không muốn, vậy thì thôi.”

Hắc Sơn lão quái nhảy dựng lên, “Có chúng ta làm sư phụ, hẳn cư nhiên không muốn? Hẳn sao lại có thể không muốn!”

Viên Ngạo Sách thiêu mi nói: “Người vừa không phải rất phản đối?”

“Ta phản đối là ta phản đối.” Hắc Sơn lão quái cả giận nói, “Nhưng ai cho hấn phản đối chứ?”

“ . . . ”

Bạch Thủy lão quái vội ho một tiếng nói: “Nghe nói các người muốn tiến về phía Bể Nghê sơn?”

Viên Ngạo Sách nói: “Không sai.”

“Vừa lúc. Xem ra chúng ta cùng một mục tiêu.” Bạch Thủy lão quái chậm rãi nói, “Bất quá chúng ta sẽ không cùng các người đồng hành, các người nếu muốn tự tay giải quyết bọn họ, vậy thì cố mà thưởng trước mặt bọn ta đi.”

Viên Ngạo Sách kinh ngạc nói: “Các người cũng muốn đối phó Lam Diễm Minh?”

Hắc Sơn lão quái hừ lạnh nói: “Lam Diễm Minh minh chủ đã đối chúng ta phát ra truy sát lệnh.”

Kỷ Vô Định lắc đầu nói: “Cái này Lam Diễm Minh minh chủ thực rất ngu xuẩn rồi.”

Hắc Sơn lão quái khoe miệng tràn ra vẻ mỉm cười.

“Các người đều đã ở tuổi này rồi, chờ vài năm nữa chắc chắn chết, vì sao lại muốn truy sát chứ? Quá lãng phí nhân lực.”

. . .

Bạch Thủy lão quái nắm lấy Hắc Sơn lão quái đang muốn xông lên trước, đối bọn họ thản nhiên nói: “Chúng ta đi trước một bước.”

“Đợi chút.” Kỷ Vô Định nhãn châu xoay động, đột nhiên cười híp mắt dán sát vào.

Hắc Sơn lão quái vai giật một cái, chân không tự chủ lui về phía sau nửa bước, quái dị nhìn y, “Người muốn làm gì?”

“Ta có chuyện muốn nói riêng với các người.” Kỷ Vô Định trong mắt viết rõ hai chữ âm mưu.

“Riêng?” Bạch Thủy lão quái nhắc mắt nhìn Viên Ngạo Sách.

Viên Ngạo Sách đôi môi mấp mí thành một đường, không nói lời nào nhìn ót Kỷ Vô Định.

Đầu Kỷ Vô Định lắc lắc, sau đó chậm rãi chuyển qua đây — về mặt mang nụ cười vô tội, trong ánh mắt y nửa điểm nao núng cũng nhìn không ra.

Viên Ngạo Sách nghiêng răng.

Khóe miệng Kỷ Vô Định lại liệ ra lớn hơn nữa.

“Hanh.” Viên Ngạo Sách phất tay, mở cửa, đóng cửa, động tác liên mạch lưu loát.

Bạch Thủy lão quái nghe tiếng bước chân xa dần, thản nhiên nói: “Chỉ cần người nói nhỏ, hấn sẽ không nghe được.”

“Kỳ thực, ta muốn mời hai vị giúp một việc.” Kỷ Vô Định cười đến cả mắt cũng biến mất, chỉ còn hai cái khe rất nhỏ.

Hắc Bạch song quái không nói gì nhìn y — hồ ly khoác da tiểu bạch thỏ.

Cửa lặng lẽ một rộng một chút, Kỷ Vô Định lộ đầu ra, nhìn Viên Ngạo Sách đang đứng ở đầu hành lang mở cửa sổ đón gió, nhỏ giọng nói: “A Sách.”

Viên Ngạo Sách xoay người lại.

Ánh trăng rơi vào trên người hấn, trong lúc khuôn mặt nửa ẩn nửa hiện, ngũ quan tuần đỉnh càng thêm anh khí bức người.

Kỷ Vô Định nuốt nước miếng một cái, hướng hấn vẫy tay.

Viên Ngạo Sách nhúu mày, đang muốn cất bước, đã thấy Kỷ Vô Định cả người bị ngã về phía sau, phảng phất như bị ai đó kéo vào. Hắc Sơn sắc, không hề suy nghĩ lập tức nhảy vào trong phòng.

Bạch Thủy lão quái ngồi ở vị trí cũ, diện vô biểu tình bóp lấy cổ Kỷ Vô Định.

Viên Ngạo Sách nhân thần lạnh lẽo, thân thể hơi nghiêng, lấy chỉ thay kiếm, ở trên câu tử của Hắc Sơn lão quái đang đảo qua khe bắn ra. Hắc Sơn lão quái chỉ cảm thấy trên câu tê rần, lòng thầm kêu lợi hại. Hắc xuất đạo nhiều năm như vậy, gặp phải cao thủ thành danh nhiều đêm không hết, nhưng tuổi còn trẻ như Viên Ngạo Sách, nội lực lại thâm hậu như thế vẫn là người đầu tiên. Hắc trong lòng kích khởi chiến ý, thể công kéo dài không dứt.

Viên Ngạo Sách cùng hắc đơn đả độc đấu vốn là thực lực ngang nhau, thể nhưng một là trong tay không có kiếm, về mặt binh khí đã chịu thiệt thòi lớn, hai là mỗi khi tiến công thì, tay Bạch Thủy lão quái đang bóp trên cổ Kỷ Vô Định lại chặt lại, không thu chiêu không được. Vì hai thứ đó, tự nhiên là rơi xuống hạ phong.

Mắt thấy Viên Ngạo Sách đã bị dồn vào góc tường, cước bộ hắc đột nhiên nghiêng một cái, lại như quỷ mị từ dưới câu ảnh của Hắc Sơn lão quái né ra ngoài.

Hắc Sơn lão quái kinh hãi. Bộ pháp khinh công ảo diệu như vậy hắc đời này ít thấy.

Viên Ngạo Sách thừa dịp Hắc Bạch song quái giật mình, mạo hiểm không môn phía sau đang lộ ra, hướng mặt Bạch Thủy lão quái đánh lên.

Trong mắt Bạch Thủy lão quái tinh quang chợt lóe, không chút hoang mang đem Kỷ Vô Định làm tấm chắn ném ra ngoài.

Viên Ngạo Sách nửa đường biến chiêu, sửa đánh thành bắt, một tay đem Kỷ Vô Định ôm vào trong lòng.

Đồng thời, Hắc Bạch song quái đã liên thủ đánh tới.

Viên Ngạo Sách vừa muốn lách mình tránh né, đã bị Kỷ Vô Định vấp một chút, hướng bên cạnh khuynh đảo. Nếu đổi là bình thường, vấp thể nhiều nhất chỉ khiến thân hình hắc lách một cái, thể nhưng lúc này là cao thủ giao thủ, sai lầm nhỏ đến đâu cũng có thể gây ra hậu quả rất lớn. Hắc Bạch song quái sao có thể bỏ qua cơ hội ngàn năm có một như vậy được.

Viên Ngạo Sách cảm thấy phần ngực mình cả trước lẫn sau đều tê rần, thân thể không nhúc nhích được nữa.

Hắc Sơn lão quái thu tay nói: “Uy, người đã ở đây rồi, có cần khiêng đến giường không?”

Viên Ngạo Sách trừng mắt nhìn Kỷ Vô Định, hàn quang trong mắt so với băng sương tháng chạp còn lạnh hơn.

Kỷ Vô Định vẫn duy trì tư thế ôm lúc này, “Không cần. Ta tự mình tới.”

...

Hắc Bạch song quái y lặng nhìn Kỷ Vô Định phì phò phì phò vừa ôm vừa lôi Viên Ngạo Sách thả lên giường.

Hắc Sơn lão quái cười nhạo nói: “Người xác định lát nữa còn khí lực để phục vụ?”

Kỷ Vô Định lau mồ hôi, nắm tay nói: “Còn. Từ lúc ta còn bú mẹ đến nay đều rất ít dùng sức, đều giữ lại đến giờ.”

Hắc Sơn lão quái không nói gì.

Bạch Thủy lão quái nói: “Xuân tiêu nhất khắc trị thiên kim, chúng ta không quấy rầy nữa.”

Kỷ Vô Định phát tay.

“Đợi chút.” Viên Ngạo Sách đột nhiên mở miệng nói, “Ta rất hiếu kỳ các người vì sao lại ra tay giúp hắc.”

Hắc Sơn lão quái cười to nói: “Vừa nghĩ tới đường đường là ma giáo Âm tôn lại nằm dưới thân người khác, ta đã cảm thấy kỳ thích không gì sánh được rồi.”

...

Kỷ Vô Dịch nhẹ giọng nói: “Vị trí phía dưới kia là của ta.”

Hắc Sơn lão quái khoe miệng rút rút nói: “Hắn giờ khê động cũng không được, làm sao ở phía trên?”

Kỷ Vô Dịch nhú mày nói: “Ta nghĩ đã.”

Hắc Sơn lão quái: “. . .”

Bạch Thủy lão quái kéo Hắc Sơn lão quái hướng phía cửa sổ đi, “Chuyện bọn hắn để bọn hắn tự quan tâm.”

Hắc Bạch song quái rời đi xong, gian phòng yên lặng như đáy nước, im lìm không một tiếng nói.

Viên Ngạo Sách trừng mắt nhìn Kỷ Vô Dịch, nhìn y hưng phấn cời y phục mình ra, lạnh lùng nói: “Kỷ Vô Dịch, người tốt nhất là hiểu rõ hậu quả.”

“Ta nghĩ rồi.” Kỷ Vô Dịch cời áo ra, lại nỗ lực tháo đai lưng, “Gạo nấu thành cơm xong, A Sách cũng chỉ có thể phụ trách thôi.”

Viên Ngạo Sách thần tình kỳ quái, “Cho nên người không tiếc thông đồng với người ngoài để đối phó ta?” Đối với thủ đoạn của y, hắn không có chuyện nhận không ra, có điều theo bản năng vẫn không tin Kỷ Vô Dịch sẽ thực sự phản bội mình.

“Để A Sách thành vợ ta, ta đành dùng hạ sách này thôi.” Kỷ Vô Dịch trả lời rất nghiêm túc.

“. . .”

Nếu Kỷ Vô Dịch ngẩng đầu mà nói, nhất định có thể thấy được lửa giận của Viên Ngạo Sách đã thiêu đốt đến tận đỉnh đầu. Thế nhưng y không có ngẩng đầu lên, giờ vẫn đang toàn tâm toàn ý tháo đai lưng của hắn. “A Sách, sao cái quần người cời không được?”

Viên Ngạo Sách hừ lạnh.

Kỷ Vô Dịch đột nhiên cúi đầu, hướng phía đai lưng bắt đầu dùng răng cắn.

Môi trên ôn nhuận mềm mại không ngừng chạm vào da thịt cạnh đai lưng của Viên Ngạo Sách, khiến cho hắn phức hạ một trận xao động, “Dừng. . . miệng!”

“A?” Kỷ Vô Dịch mê man ngẩng đầu.

Viên Ngạo Sách cắn răng, từng chữ một nói: “Tìm kéo.”

Kỷ Vô Dịch ở trong gian phòng dạo qua một vòng, không ngờ lại tìm được kéo thật, “A Sách, người sao biết trong phòng có kéo?”

“. . .” Viên Ngạo Sách nghe kéo xẹt một tiếng, oán hận mà trở chú nhà trọ. Cái nơi quái gì thế này, sao lại để kéo trong phòng!

Chưởng quỹ nhà trọ đang tị nạn ở nhà người thân nửa đêm giật mình tỉnh giấc, liên tiếp đánh bảy tám cái hắt xì .

62. Chương 61

Chương 61 – Thiêu hấn vô địch (thất)

Mặc dù bị điểm huyết đạo, Viên Ngạo Sách vẫn có thể cảm giác được vãi vóc trên người mình đang giảm bớt từng chút một.

Kỷ Vô Dịch thật sự muốn đem hắn lột đến sạch sẽ.

“Kỷ Vô Định, ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng, lập tức ngừng tay. Ta coi như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra.” Viên Ngạo Sách cảm thấy được dục vọng bản thân bởi vì cơ thể đối phương lơ đãng chạm qua mà dần dần thức tỉnh.

Kỷ Vô Định ngừng tay, mở lớn hai mắt, “A Sách, chúng ta đã xảy ra nhiều chuyện như thế, sao có thể xem như là chuyện gì cũng chưa tính phát sinh qua được?”

Ánh mắt Viên Ngạo Sách nhìn y chậm rãi nóng rực lên, phảng phất như liệt diễm hừng hực thiêu đốt, muốn đem cả người y nuốt trọn xuống.

Kỷ Vô Định kinh ngạc kêu lên: “A Sách, nó, nó dựng thẳng lên kia.”

“ . . . ” Viên Ngạo Sách nhú mắt một cái, đột nhiên ngồi dậy, đặt tay lên bờ vai y, một cái đem y áp đảo dưới thân.

Kỷ Vô Định ngạc nhiên nói: “A Sách, ngươi cử động được rồi?”

“Hanh. Chỉ là huyết đạo, ngươi cho có thể vậy khốn ta được bao lâu?”

“Ta còn cho có thể vậy khốn được nguyên một đêm.” Kỷ Vô Định thất vọng bĩu môi.

“Cả đêm?” Viên Ngạo Sách khoe miệng giương lên, “Tốt, đây là tự ngươi yêu cầu đó.”

Kỷ Vô Định sững sốt một chút, trên mặt lần nữa nở rộ ánh sáng, “A Sách, ý ngươi là nói. . . ”

Viên Ngạo Sách tà cười nói: “Chỉ thoát y phục của ta thôi sao đủ?” Ngón tay hắn như thoi, rất nhanh đã đem chướng ngại vật trên người Kỷ Vô Định dẹp không còn một mảnh.

Kỷ Vô Định khản trương mà nuốt khẩu nước bọt, vẻ mặt bi tráng nói: “A Sách, đến đây đi.”

Ngón tay Viên Ngạo Sách ở trên người y chậm rãi trượt xuống dưới, qua hai điểm trước ngực thì, còn đặc biệt dừng một chút, khiến cho thân thể y một trận run lên, nhịn không được làm nũng nói: “A Sách. . . ”

Viên Ngạo Sách phúc hạ nhất thời giống như lửa đốt, một tay giữ lấy bên kia của Kỷ Vô Định, thân thể nhẹ nhàng phủ xuống.

Kỷ Vô Định khản cấp ngẩng đầu lên, ở trên môi hắn khẽ chạm một chút, thấp giọng ôm oán nói: “A Sách, ngươi cũng chưa từng chủ động hôn ta.”

Viên Ngạo Sách chân mày nhíu lại, cúi đầu, hung hăng hôn lên hai phiến môi vẫn thường lải nhải khiến hắn phải đau đầu.

Thân thể Kỷ Vô Định hơi hướng phía trước nhướng lên, nghênh hợp với đòi hỏi của hắn.

Tóc đen hỗn cùng một chỗ, hai bên khó phân.

Viên Ngạo Sách một tay chống chính mình, một tay nhẹ nhàng vuốt ve thân thể Kỷ Vô Định.

Đôi môi triển miên chậm rãi xa nhau, chỉ bạc như tóc đen, vẫn ở giữa hai người quấn quýt dây dưa.

Kỷ Vô Định cảm thấy sóng nhiệt trong cơ thể cuộn cuộn, khiến y khô nóng không ngớt, kìm lòng không được phát sinh tiếng rên rỉ.

“Ân. . . A Sách. . . ”

Ánh sáng trong mắt Viên Ngạo Sách lại càng sâu hơn, đột nhiên thấp giọng nguyên rủa: “Chết tiệt, sớm biết vậy trước kia đã đi thanh lâu một chuyến.”

Kỷ Vô Định hai tay ôm lưng hắn, thân thể liều mạng dán chặt vào người hắn, “A Sách, không sao, ngươi không biết, ta chỉ cho ngươi. Ta có học qua rồi.”

. . .

Nam nhân kị nhất là ở những lúc thế này nói không biết cùng không được!

Viên Ngạo Sách nheo mắt lại, “Ngươi nói ai không biết?”

Kỷ Vô Địch vô tội dẫu môi chờ.

“Hanh.” Tay Viên Ngạo Sách chuyển qua ngực y, nặng nề nhéo một cái, “Ta không biết?” Thiêu đốt trong mắt hần không chỉ là dục hỏa, mà còn có ngọn lửa chiến đấu bất phục.

Kỷ Vô Địch ôm cổ hần, khiến đầu hần thấp xuống, sau đó liếm liếm hầu kết hần, nịnh nọt nói: “A Sách lợi hại nhất, cái gì cũng biết hết, ta nghe A Sách.”

“Hanh.” Viên Ngạo Sách ngăn trán y lại, khẽ cắn một cái lên môi dưới của y, sau đó ngẩng đầu nhìn, trong mắt lóe ra quang mang ‘coi như người thức thời’.

“Như vậy, A Sách, ta nên làm gì?” Tay y chậm rãi trượt đến dục vọng ở tiểu phúc mình.

Viên Ngạo Sách trong họng truyền ra tiếng rên rỉ trầm thấp, bắt lấy tay y, thô ách nói: “Đem chân mở ra.”

“A?” Kỷ Vô Địch sững sốt một chút nói, “Mở chừng nào?”

“ . . . Càng lớn càng tốt.” Hần nhớ kỹ, lúc thấy qua hai người đang làm chuyện này thì, nữ phương là mở lớn chân kẹp lấy thắt lưng đối phương. Viên Ngạo Sách âm thầm hồi hận trước kia đã chạy đi quá nhanh, sớm biết thế đã xem nhiều thêm một hồi rồi.

Kỷ Vô Địch trầm mặc một chút, chậm rãi đẩy hần ra, đứng lên.

“Người làm cái gì?” thanh âm Viên Ngạo Sách mang theo tức giận cùng ảm nẫn. Sẽ không phải châm lửa xong bỏ chạy đấy chứ?

Kỷ Vô Địch nói: “Người không phải nói đem chân mở ra?”

Viên Ngạo Sách thiêu mi. Đem chân mở ra còn phải đứng lên?

“Người chờ một chút.” Kỷ Vô Địch chà xát hai tay, hít một hơi thật sâu, hai chân chậm rãi mở ra ——
Giang thẳng chân!

Ngọn nến trên bàn đã đốt đến gần hết, ánh nến càng ngày càng yếu ớt.

Ánh mắt của Viên Ngạo Sách cũng giống như ánh nến, quý dị khó dò.

“Là A Sách nói càng lớn càng tốt mà.” Kỷ Vô Địch rất ủy khuất.

“ . . . ” Viên Ngạo Sách không tiếng động đứng lên, thân thủ đem Kỷ Vô Địch kéo lại.

Kỷ Vô Địch mờ mịt nhìn hần, “A Sách thích đứng?” Tuy lần đầu tiên mà đã dùng tư thế này thì độ khó hơi cao, bất quá vì A Sách, y có thể thử xem.

Viên Ngạo Sách mỉm cười, đột nhiên đem y ôm lấy, đẩy ngã, sau đó cả người cũng nhào tới.

“A Sách, người. . . ”

“Câm miệng.” Viên Ngạo Sách cúi đầu, tự mình hoàn thành đại nghiệp. Hần quyết định rồi, dù là lần đầu tiên, nhưng hần tin tưởng lấy trí tuệ của mình nhất định có thể đối phó được. Tuyệt đối so với Kỷ Vô Địch tốt hơn.

“Ân, nga, A, A Sách.” Kỷ Vô Địch e thẹn mở miệng.

Viên Ngạo Sách không để ý tới y, tiếp tục miết mài tìm kiếm. Chỉ là. . . Vì sao phía sau y lại chặt như thế? Ngay cả ngón tay đi vào cũng trắc trở, vậy lát nữa hần làm sao đi vào. Chết tiệt. Hần sắp nhận không được nữa rồi.

Kỷ Vô Địch trán đã toát ra mấy giọt mồ hôi nhỏ, “A, A, A Sách!”

Viên Ngạo Sách rốt cục dừng lại, ngẩng đầu trừng mắt nhìn y.

Kỷ Vô Địch từ dưới gối lấy ra một cái chai nhỏ, “Hình như người phải dùng cái này?”

Viên Ngạo Sách bán tín bán nghi rút tay ra, nhận lấy bình nhỏ mở ra, một mùi hương kì dị xông vào mũi. “Xuân dược?” Hần cảm thấy rối loạn dưới phúc hạ càng rõ ràng hơn.

Khuôn mặt Kỷ Vô Định chậm rãi hồng lên, nói: “Dùng để xoa.”

“Người sao lại có thứ này?” Viên Ngạo Sách đem thứ bên trong đổ ra bàn tay, tiếp tục đại nghiệp lúc này.

“Nga, cái này, ách, là Thúy, Thúy Hoa đưa cho ta, nàng nói. . . A!” Kỷ Vô Định đột nhiên kêu lên một tiếng.

Viên Ngạo Sách thấy mặt y chớp mắt hiện lên vẻ mê tủy, mắt lại càng sâu hơn, thấp giọng nói: “Chuẩn bị được rồi?”

“Ân.” Mắt Kỷ Vô Định bị che bởi một tầng sương mù mỏng manh. Y chờ ngày này chờ đã thật lâu.

Viên Ngạo Sách ôm lấy hông y, sau đó tự mình chậm rãi tiến vào.

. . .

“A!” Tiếng kêu to thống khổ.

“ . . . Cầm miệng!” Đồng dạng tiếng rống giận thống khổ.

Bên ngoài phòng.

Thượng Thước chăm chú cầm lấy tay Chung Vũ, cảm khái nói: “Ai, môn chủ a môn chủ, không biết hấn sao rồi. . .”

Chung Vũ thử đem tay rút về mấy lần đều không có kết quả xong, hồ hững nói: “Đây là môn chủ tự mình lựa chọn.”

“Thế nhưng. . .” Thượng Thước nhìn ván cửa đóng chặt, trong lòng ngũ vị tạp trần. Trải qua nhiều ngày như vậy, tình cảm giữa Viên Ngạo Sách và Kỷ Vô Định hấn thấy được rất rõ ràng, cũng rất minh bạch bất kể mình không muốn cỡ nào, môn chủ nhà mình vẫn quyết định là đoạn tụ rồi. Nhưng hiểu rõ là một chuyện, mắt thấy chuyện xảy ra lại là chuyện khác, hấn nhin không được nói: “Hay là chúng ta vào xem đi.”

“Người có thể ngăn được kiếm của Viên Ngạo Sách?”

“Hấn giờ không có kiếm?”

“Chi?”

“ . . . Không thể.”

Chung Vũ cắn răng đem tay ngạnh sinh sinh rút ra khỏi bàn tay hấn xong, ở trước cửa bữu môi nhin, “Người đi đi.”

“ . . .” Thượng Thước nhìn hấn liếc mắt, “Hấn cũng là môn chủ của người.”

Chung Vũ nói: “Cho nên ta tôn trọng hấn.”

Người rõ ràng là sợ bị Viên Ngạo Sách đánh. Thượng Thước ở trong ngực móc ra cây quạt, tức giận quạt quạt.

Môn kẹt một tiếng mở.

Lăng Vân đạo trưởng từ trong đi ra.

Để tiết kiệm, hấn vẫn cùng Từ Ân phương trưởng ở một gian.

Trên mặt Thượng Thước và Chung Vũ đồng thời lộ ra biểu tình quái dị, lại ngay lúc Lăng Vân đạo trưởng ngẩng đầu, đem biểu tình thu thập rất sạch sẽ.

“Hai vị Đường chủ.” Lăng Vân đạo trưởng thi lễ.

“Đạo trưởng.” Bọn họ vội vã hoàn lễ.

Thượng Thước nhớ tới quan hệ của hấn và Từ Ân phương trưởng, trên mặt nhất thời có chút không được tự nhiên. Nếu không phải có bọn họ là tiền bối làm tấm gương, nói không chừng môn chủ sẽ không ở trên con đường không lỗi về này đi xa đến như vậy, nghĩa vô phần cổ như thế.

“Vạn vật thế gian đều có nhân có quả, có đến có đi. Có những chuyện chúng ta không cách nào hiểu được, nhưng không có nghĩa là không hề tồn tại, vị tất phải kỳ bất chính xác. Hoặc là chúng ta mục nhãn phạm thai, nhìn được nghĩ được nhưng không thể có được.” Lăng Vân đạo trưởng cũng không biết suy nghĩ lúc này của Thượng Thước, mỉm cười vuốt râu nói, “Vạn vật theo tự nhiên mà sinh, theo tự nhiên mà diệt. Sinh có kỳ căn, diệt có kỳ lý. Vạn vật như vậy, người sao không thể? Thuận theo tự nhiên, tự có hậu phúc.”

Hắn cười híp mắt nói xong, áp lễ trở về phòng.

Chung Vũ nhìn thân ảnh hắn tiêu thất phía sau cửa, nhú mày nói: “Hắn tới làm gì thế?”

Thượng Thước nói: “Khiến chúng ta nhận ra một chuyện, chớ xen vào việc của người khác.”

Chung Vũ trầm mặc một chút nói: “Người đã thông suốt rồi sao?”

Thượng Thước thở dài, “Nghĩ đến Lăng Vân đạo trưởng và Từ Ân phương trưởng, ta sao có thể không thông suốt. Chung quy so với chuyện sau này vô lâm có thêm một đôi Vô Định đạo trưởng cùng Ngạo Sách đại sư thì vẫn tốt hơn chứ?”

Chung Vũ: “. . .”

Tiếng thống khổ rên rỉ nức nở ở trong phòng giăng co thật lâu.

Chờ đến khi Chung Vũ Thượng Thước cả hai đều ngồi dưới đất ngủ ngon lành.

Ngủ một giấc tỉnh lại, sắc trời đã sáng.

Trình Trùng Thành và Hoa Hoài Tú đang cầm áo choàng muốn đắp lên người họ.

Thượng Thước cùng với Chung Vũ vội vã đứng lên nói lời cảm tạ.

Thượng Thước nhìn thấy hai vòng đen không rõ dưới mắt hai người, cười khan nói: “Tối hôm qua, môn chủ nhà ta quấy rầy rồi.”

Không nói còn tốt, vừa nói xong vẻ mặt Hoa Hoài Tú nhất thời đã đen như đáy nồi.

Trình Trùng Thành vội ho một tiếng nói: “Đâu có đâu có.”

Chung Vũ nhìn cửa phòng, “Sao lại an tĩnh như thế?”

Hoa Hoài Tú cười lạnh nói: “Có thể là thể lực chống đỡ hết nổi, cùng nhau ngất đi rồi chứ gì?”

Thượng Thước và Chung Vũ nhìn chăm chú liếc mắt, tiến lên gõ cửa.

Cửa lên tiếng mà mở, dĩ nhiên không khóa.

“Môn chủ. . .” Thượng Thước khẽ gọi một tiếng, dừng một chút, lại cắn răng nói, “Viên tiên sinh?”

Bên trong như trước một mảnh lặng im.

. . .

Này đích thực không giống tác phong của Kỷ Vô Định và Viên Ngạo Sách.

Thượng Thước cùng với Chung Vũ lập tức xông vào trong.

Bên trong phòng một mảnh hỗn độn, bàn ghế trái ngã phải, giường chiếu càng mất trật tự hơn. Tuy cửa sổ mở lớn, nhưng bốn người vẫn là nghĩ thấy được một mùi dâm mỹ như có như không.

Thượng Thước mặt đỏ đến tận mang tai, làm bộ cúi đầu tìm kiếm đầu mối, ngây ngốc không dám nhìn thân sắc Trình Trùng Thành và Hoa Hoài Tú, trong lòng thâm tự trách mình vừa rồi lẽ ra không nên để hai người bọn họ theo vào.

Trình Trùng Thành cùng với Hoa Hoài Tú dù sao cũng là thanh niên, da mặt cũng rất mỏng, trong lòng lúng túng ảo não so với Thượng Thước không ít hơn.

Duy nhất không chịu ảnh hưởng chính là Chung Vũ, hắn từ trên bàn cầm lấy một tờ giấy, mắt nhìn qua xong thì đưa cho Thượng Thước, “Thư môn chủ lưu lại.”

Thượng Thước tiếp nhận vừa nhìn, mặt trên chỉ có bốn chữ ——
Bỏ trốn, đừng tìm.

63. Chương 62

Chương 62 – Thiêu hấn vô địch (bát)

Hai người đang bỏ trốn ——

“A Sách, mông ta đau quá.”

“Ai bảo ngươi không ở trên giường hảo hảo nằm, cứ nhất định phải bỏ trốn?” Mặc dù là trách cứ, cũng khó nén yêu thương.

“Nhưng thể này mới lãng mạn a. Tiểu thư nhà giàu bởi vì yêu cường đạo, người trong nhà lại không lý giải cho, đành phải nửa đêm cùng cường đạo lưu lạc thiên nhai.”

“... Cường đạo?” Khẩu khí âm trầm trầm.

“A Sách, mông ta lại đau rồi.”

“...”

“A Sách.”

“Ân?”

“Ngươi sẽ đối ta phụ trách chứ?”

“Ân hạnh.” Trả lời rất hàm hồ.

“Mông ta đau quá đau quá.”

“... Có!” Trong tiếng nói mang theo một chút nghiêng rằng.

“A Sách. Chúng ta đi đâu a?”

“Tây Trữ.”

“... A Sách, bỏ trốn, không phải nên hướng phía ngược lại mà đi sao?” Tây Trữ là con đường nếu muốn đến Bể Nghê sơn thì nhất định phải qua.

“Ngươi có thể đi ngược lại.”

“... A Sách, hình như ta đang ở trên lưng ngươi.”

“Ngươi muốn xuống sao?”

“Không muốn.” Tay xiết càng chặt hơn, “Cái mông ta đau.”

“...”

Tây Trữ thành chưa đến trăm dặm, Kỳ Vô Địch ngã bệnh, liên hai ngày sốt cao không lùi.

Viên Ngạo Sách chỉ có thể ở lại trấn trên một thời gian.

Hai ngày này, những bệnh nhân khác ở trấn trên rất u oán. Bởi vì đại phu đều bị vây trong khách điểm rồi, muốn xem bệnh, không còn cách nào khác là đến nhà trọ.

Hai ngày này, chủng quỹ của nhà trọ càng u oán hơn. Bởi vì bệnh nhân ở trấn trên toàn bộ đều đến đây, người thì đông, nhưng thu nhập lại thiếu thật nhiều, khách nhân đến đại đường thấy đủ loại bệnh nhân xong, lập tức quay đầu bước đi.

Hai ngày này, sơn thần trong miếu sơn thần ngoài trấn cũng rất u oán. Bởi vì trong miếu có nhiều người dùng chân lấm, nhưng toàn là lũ khách không cung hương hỏa.

Nói chung, hai ngày này, toàn bộ mọi người trong thôn trấn đều rất u oán —— ngoại trừ Kỷ Vô Dịch.

Y một ngụm một ngụm uống bát cháo mà Viên Ngạo Sách đút cho, cảm thấy hạnh phúc không gì sánh được, “A Sách, ta cảm thấy mình như đang ở cữ vậy.”

Cái tay cầm muôi hơi run lên, Viên Ngạo Sách làm lơ, coi như mình đang cho heo ăn.

Thế nhưng đây hiển nhiên không phải là một con heo biết an phận.

“A Sách, ta muốn ăn táo.” Long mi Kỷ Vô Dịch giật giật, “Phải tươi nha.”

“Ta đi mua.” Viên Ngạo Sách thở dài nói.

“A Sách không hái cho ta sao?” Long mi Kỷ Vô Dịch tiếp tục giật giật.

“Ta đi gọi đại phu tới.”

“Vì sao?” Kỷ Vô Dịch sững sốt một chút.

Viên Ngạo Sách nói: “Chữa mắt bị rút gân cho người.”

“ . . .” Kỷ Vô Dịch cấp tốc nằm ở trên giường lăn qua lăn lại nói, “Ta muốn ăn táo, táo tự tay A Sách hái.”

Viên Ngạo Sách thở dài, “Bởi vì chương quỹ nói tập tục nơi này là tân hôn ngày thứ hai, tân lang đến sau núi tự tay hái táo tươi cho tân nương?”

Mắt Kỷ Vô Dịch long lanh long lanh nhìn hắn.

“Nhưng hôm nay không phải là ngày thứ hai rồi.”

“A Sách.” Tiếp tục lăn.

“Cho nên ta sẽ chọn thêm mấy quả nữa.” Viên Ngạo Sách một cái đè lại bờ vai y, “Sốt vừa mới lui, không nên lộn xộn.”

Kỷ Vô Dịch nắm tay hắn, thâm tình nói: “Ân, ta nhất định sẽ hảo hảo dưỡng thương. Như vậy chúng ta mới có thể sớm có lần thứ hai.”

“ . . . Ta nghĩ người sợ đau.” Tiếng kêu đêm đó đích thật rất thê thảm. Nói vậy là toàn bộ người trong nhà trọ đều đã nghe được nhất thanh nhị sở rồi? Viên Ngạo Sách không nói gì mà nghĩ. Đó cũng là lý do hắn ngầm đồng ý cùng Kỷ Vô Dịch bỏ trốn.

Kỷ Vô Dịch cầm lấy tay hắn, nhẹ nhàng cắn một cái, “Chỉ cần là A Sách, có đau nữa ta cũng không sợ.”

Tâm Viên Ngạo Sách hơi hơi xiết lại, vừa là cảm động vừa là yêu thương. Hắn lùi tay về, bấn lên trán y một cái, “Bởi vì ta ở Thập Ác lao đã nói muốn thu người làm nam sủng?”

Kỷ Vô Dịch vắn vắn thân thể, ha ha cười nói: “Ta không khó sủng, ta rất dễ sủng mà.”

Viên Ngạo Sách bĩu môi, đứng dậy.

“A Sách đi đâu?” Kỷ Vô Dịch cắn cắn môi.

“Hái táo.” Hắn nhìn sắc trời âm u bên ngoài một chút. Nghe chương quỹ ngày đó nói, phía sau núi cách nơi này rất gần, tân lang quan cả đi cả về chỉ tốn nửa canh giờ, hắn dùng khinh công, hắn có thể trở về lại trước khi trời tối nhỉ?

Thế nhưng hắn đã quên tính đến hai nhân tố.

Một cái là thời tiết.

Một cái là lạc đường.

Bởi vì mưa to tầm tã, đem toàn bộ thôn trấn đều che kín dưới màn mưa.

Kỷ Vô Định đứng lên ghé vào bên cửa sổ, thất thần nhìn bầu trời tối om bên ngoài.

Mấy đại phu qua đây khuyên y đi nghỉ tạm, để tránh bị nhiễm phong hàn.

Kỷ Vô Định cảm thấy có lý, trở về phòng mang theo chăn bông lớn, tiếp tục ngồi bên cửa sổ chờ.

Qua một lúc thật lâu, bên ngoài có tiếng bước chân truyền đến.

Kỷ Vô Định nhú mày. Viên Ngạo Sách khinh công tuyệt đỉnh, tuyệt đối sẽ không giẫm ra tiếng bước chân nặng nề như thế.

Quả nhiên. Đến chính là hỏa kế của khách điểm, là để đưa dược cho y uống.

Kỷ Vô Định một hơi uống hết, vứt quả trên bàn cũng chưa từng liếc mắt, “Giờ có người từ hậu sơn xuống không?” Trần trên không ít người đều ở sau núi trồng cây ăn quả, cho nên y mới thử hỏi như vậy.

Hỏa kế lắc đầu nói: “Trận này trời mưa lớn quá, không ít người đều bị vây ở trên núi rồi. Có người nói còn bị lở núi, thiếu chút nữa đè chết mấy người dưới chân núi. E phải chờ đến khi mưa tạnh thì mới có thể xuống núi được.”

Kỷ Vô Định trầm mặc không nói.

Hỏa kế suy nghĩ một chút, thử nói: “Lẽ nào Sách công tử lên hậu sơn?” Hắn không biết tên của Viên Ngạo Sách, trước đây lúc Viên Ngạo Sách đăng ký vào sổ thì chỉ ghi xuống một chữ đó, thế nhưng hắn nghe Kỷ Vô Định thường xuyên gọi A Sách A Sách, cho nên mới gọi hắn là Sách công tử.

Kỷ Vô Định chống cằm nói: “Giúp ta lấy một ấm nước nóng đi.”

Hỏa kế rất thức thời mà rời đi.

Trời như càng thấp hơn.

Ầy đường là tiếng lộp độp.

Gió rất lạnh, bốn phía không có một người.

Kỷ Vô Định đột nhiên có điểm tịch mịch.

...

Cho nên, y tịch mịch mà ngủ mất.

Lúc Viên Ngạo Sách trở về, đã thấy Kỷ Vô Định giống như con chó nhỏ bị vất bỏ, bọc trong đồng chăn mập mạp, ghé vào trên bệ cửa sổ. Bên cửa sổ có một cái ghế nhỏ, phía trên để một ấm nước đã lạnh lẽo từ lâu.

Kỷ Vô Định bị Viên Ngạo Sách đánh thức thì, thấy chính là một người ướt đầm, cứ như một con quỉ rút nước mới vớt từ dưới sông lên. Chỉ có điều trên tay con quỉ rút nước này vẫn cầm theo hai quả táo.

Viên Ngạo Sách thấy Kỷ Vô Định đem táo tiếp nhận, trêu chọc nói: “Người không sợ ta biến thành quỉ nước trở về sao?”

Kỷ Vô Định lau qua xong một ngụm cắn xuống nói: “A Sách là đại ma đầu, Diêm vương không dám thu đầu.”

Viên Ngạo Sách nói: “Vậy người còn ở nơi này chờ ta?”

“Diêm vương không thu, thế nhưng hồ ly tinh sẽ thu.” Kỷ Vô Định lại cắn một ngụm lớn, “Làm chính thất, ta phải tùy thời đề phòng đám tiểu thiếp lúc nào cũng nhìn chòng chọc.”

Viên Ngạo Sách bật cười, “Ta chỉ là cứu mấy người bị núi đè, cho nên mới về trễ.”

“A Sách, người nhanh đi tắm rửa thay quần áo đi, nếu không sẽ bị nhiễm phong hàn đó.”

...

Một lúc lâu sau, Kỷ Vô Định phát hiện, miệng y quạ đen rồi.

Y nhìn Viên Ngạo Sách nằm ở trên giường yên lặng không nói gì, an ủi: “A Sách, loại chuyện này, trước lạ sau quen thôi.”

“ . . . Ta chỉ là giận sư phụ ta.”

“Vì sao?” Kỷ Vô Dịch hiểu kỳ chớp mắt.

“Khi còn bé hần lừa ta nói học võ công rồi, sẽ bách độc bất xâm, bách bệnh bất sinh.” Viên Ngạo Sách phiền muộn đem khăn ướt trên trán lật qua lại.

Kỷ Vô Dịch nói: “A Sách, mấy lời nói dối thể này người hần là ba tuổi đã nhận ra rồi mới đúng.”

“ . . . ”

“Bất quá không sao, sau này có ta bên cạnh người, ta sẽ không để sư phụ người gạt người nữa.” Y vỗ vỗ ngực.

“Hần mất lâu rồi.”

Kỷ Vô Dịch thở dài, “Hần gặp may rồi.”

Viên Ngạo Sách nói: “Người đi ngủ đi, ta cũng không muốn trời vừa sáng thì phải hầu hạ lại người.”

Kỷ Vô Dịch cúi hài chuẩn bị bò lên giường.

Viên Ngạo Sách một tay ngăn trở y, “Tới sát vách.”

“Không có A Sách ta ngủ không được.”

“Lẽ nào người trước khi gặp ta thì chưa từng ngủ?”

Kỷ Vô Dịch bắt đầu kéo. . . ngón tay, nói: “Nhưng ta sẽ nhớ người.”

“ . . . Tới sát vách mà nhớ.”

Đồng dạng sinh bệnh, năng lực phục hồi của Viên Ngạo Sách so với Kỷ Vô Dịch lại mạnh hơn nhiều lắm. Ăn một thiếp được, lại ngủ một buổi tối, ngày thứ hai, đã lại long mã tinh thần.

Nếu khỏi hần, hai người tự nhiên không còn lý do để lưu lại.

Vì vậy dưới sự vui vẻ đưa tiễn của phường quý khách điểm và đại phu, hai người mượn một chiếc xe ngựa, hướng Tây Trữ mà đi.

Tây Trữ thành nằm ở vùng Hà Hoàng cốc, giao thông bốn phương thông suốt, thương nhân lui tới nườm nượp không dứt.

Kỷ Vô Dịch vào thành xong, liền bị đủ loại hàng hóa làm cho hoa cả mắt.

Từ khi hai người đi riêng xong, Kỷ Vô Dịch đem bạc bóc lột được từ chỗ Thượng Thước giao cho Viên Ngạo Sách bảo quản. Bởi vậy lúc này hần nghiễm nhiên trở thành tùy tùng chân chính, một tay giao tiền, một tay nhận hàng.

“A Sách, người xem chỗ ấy.” Ánh mắt Kỷ Vô Dịch đột nhiên bị một tòa nhà ở phía trước hấp dẫn. Thứ hấp dẫn y cũng không phải là khí thế của tòa nhà này, mà ở chỗ mọi người không ngừng ra ra vào vào.

“A Sách, người xem trong tay bọn họ cầm thiếp mời, có phải là đi uống rượu mừng không?” Kỷ Vô Dịch hăng hái dạt dào, “Chúng ta cũng tới đó ăn chực đi.”

Viên Ngạo Sách nói: “Người chuẩn bị vào thế nào?” Ngụ ý hần là kiếm một thiếp mời? Len lén trốn tới? Hay trực tiếp xông vào?

Kỷ Vô Dịch suy nghĩ một chút nói: “Len lén vào thôi. Nếu như xông vào, không biết chừng đó là ý tân lang quan muốn rồi.”

Mặc dù biết tuyệt đối không phải là cái đáp án bình thường gì, thế nhưng Viên Ngạo Sách vẫn nhin không được hỏi: “Vì sao?”

“Nói không chừng tân lang quan đó đang ngại tân nương tử xấu xí, muốn đào hôn, chúng ta đi vào, hắn vừa vặn có thể vu hãm chúng ta thưởng hôn.”

“ . . . ” Viên Ngạo Sách khẳng định, so với tân lang quan, Kỷ Vô Dịch càng ghét tân nương tử hơn.

Viên Ngạo Sách mang theo y đến bên một góc tường không người để ý tới, nghiêng tai nghe ngóng một chút, xác định tường bên kia không có người, ôm lấy Kỷ Vô Dịch đề khí nhảy vào trong.

Tòa nhà này được bố trí vô cùng lịch sự tao nhã, đúng là kiểu thư hương thế gia ở Giang Nam.

Viên Ngạo Sách mang theo Kỷ Vô Dịch một bên nghe tiếng bước chân lui tới, một bên hướng chính sảnh đi đến.

May là lúc này người trong nhà đều đang ở chính sảnh lo việc, cũng không ai chú ý tới bọn họ, có thể để cho bọn họ một đường thuận thuận lợi lợi trà trộn vào trong đám khách đến.

“Xin hỏi số ghế của hai vị là bao nhiêu?” Một người trông như quản gia cười híp mắt chào đón.

Số ghế? Uống rượu mừng mà còn viết số ghế ở trên thiệp mời sao?

Viên Ngạo Sách và Kỷ Vô Dịch hai mặt nhìn nhau.

Tiểu ý trong đáy mắt quản gia lui cuống một chút, chậm rãi nói: “Hai vị không phải là không có thiệp mời, tự xông vào đây chứ?”

Viên Ngạo Sách nhướng mày, rất có dạng tự xông vào thì sao hử.

Đột nhiên Kỷ Vô Dịch kêu lên: “A, Đoan Mộc công tử!” Thanh âm của y bén nhọn, nhất thời đem thanh âm bốn phía đều đè ép xuống.

Thanh niên đang muốn ngồi xuống nghe vậy ngẩn ra, xoay đầu lại. Một thân bạch y như tuyết, dung nhan thanh tú như sơn thủy, chỉ là so với lần trước chia tay thì trên mặt có thêm chút tiêu tụy ưu sầu. ——— điều không phải Đoan Mộc Hồi Xuân thì là ai?

64. Chương 63

Chương 63 – Thiêu hấn vô địch (cửu)

Nếu như có thể lựa chọn, Đoan Mộc Hồi Xuân thà làm bộ không nhận ra, bất quá hắn rất lý giải độ dày của da mặt Kỷ Vô Dịch cùng với lực phá hoại của Viên Ngạo Sách, cho nên không muốn thì không muốn, hắn vẫn là chậm rãi đi qua. “Kỷ môn chủ, Viên tiên sinh. Đã lâu không gặp.” Ngay cả dáng cười có lệ cũng không có.

Kỷ Vô Dịch nhưng thật ra rất hài lòng, “Người có chỗ ngồi không? Ba người chúng ta cùng chen nhau đi.”

. . .

Ba người chen đẩy một cái ghế? Phải xếp theo cách người chồng người? Hay theo cách lưng đối lưng mới được?

Khóe miệng tổng quản rút rút, “Nếu là bằng hữu của Đoan Mộc công tử, như vậy Tụ Bảo trai đương nhiên đón chào. Ta lập tức gọi người mang thêm hai cái ghế nữa.”

Kỷ Vô Dịch ngạc nhiên nói: “Nguyên lai nơi này là Tụ Bảo trai.”

Thất lực của tổng quản đang gọi người lấy ghế xoay một chút. Hắn rất muốn quay đầu lớn tiếng hỏi, ngay cả đây là đâu cũng không biết, người đến tột cùng là tới để làm gì? Bất quá trước khi hắn xoay người, một trung niên nhân mập mập lắc lư lắc lư từ hậu đường đi ra, đem lực chú ý của mọi người hướng đến đó.

Đoan Mộc Hồi Xuân vội đem Viên Ngạo Sách và Kỷ Vô Dịch lĩnh về vị trí.

Kỷ Vô Dịch nói: “Hắn là tân lang quan? Vì sao mặc lục sắc mà không mặc hồng sắc? Tân nương chạy rồi sao?”

Thanh âm của y điều không phải rất lớn, nhưng cũng đủ khiến người ngồi cùng bàn với Đoan Mộc Hồi Xuân nghe được nhất thanh nhị sở. Những người đó đều kinh ngạc mà nhìn y, cứ như trong đàn cừu đột nhiên lọt vào một con heo.

Đoan Mộc Hồi Xuân từ lâu đã đối với lời nói kinh người tam không ngữ thì của Kỷ Vô Định không còn ngạc nhiên nữa, nhẹ giọng giải thích: “Đều không phải hỉ yến. Là cạnh bảo yến.”

Viên Ngạo Sách nói: “Chính là bán kỳ trân dị bảo hiếm gặp, ai trả giá cao thì được?”

Đoan Mộc Hồi Xuân gật đầu. Trong hai người bọn họ, quả nhiên vẫn là Viên Ngạo Sách dễ câu thông hơn.

Viên Ngạo Sách chợt nói: “Trách không được cảm thấy hần quen mắt, nguyên lai chính là cái kia Chu Bác Bì ở Tửu tuyền, không nghĩ ra đã tới Tây Trữ rồi.”

Đoan Mộc Hồi Xuân nói: “Viên tiên sinh nhận được hần?”

“Có cướp vài lần.” Viên Ngạo Sách nói xong rất tự nhiên.

“ . . . ” Đoan Mộc Hồi Xuân rõ ràng cảm thấy được những người ngồi cùng bàn chen đẩy lại chen đẩy, vị trí của ba người bọn họ thoáng cái rộng rãi hẳn lên.

Kỷ Vô Định cầm lấy chén đĩa của người bên cạnh đặt tới trước mặt mình, cắn khoái đĩa nói: “Bất kể là hỉ yến hay cạnh bảo yến, có ăn chính là hảo yến.”

Đoan Mộc Hồi Xuân sờ sờ mũi, “Chúng ta đều ăn rồi mới tới. Cho nên. . . ” Không có cơm ăn.

Kỷ Vô Định suy sụp cúi mặt, đối Viên Ngạo Sách nói: “A Sách, cướp đi.”

Viên Ngạo Sách thiêu mi nói: “Người muốn thứ gì?”

Mặt Đoan Mộc Hồi Xuân đột nhiên kéo căng, cũng giả vờ hiếu kỳ mà vĩnh tai.

Kỷ Vô Định trông mắt vừa chuyển, ngăn Viên Ngạo Sách, cười híp mắt hướng Đoan Mộc Hồi Xuân sáp lại sáp lại nói: “Đoan Mộc công tử ngay cả đồ Lam đại hội cũng không tham gia, chạy tới đây mua cái gì a?”

Đoan Mộc Hồi Xuân cười yếu ớt nói: “Ta còn tưởng Kỷ môn chủ lừa dối.”

“Vốn là lừa thật.” Kỷ Vô Định mắt nhìn Chu Bác Bì ở trên đó thao thao bất tuyệt nước miếng tung bay, thở dài nói, “Nếu như mấy lời vô ích của hần không nhiều như vậy nhảm chán như vậy.”

Vừa nói ra, Chu Bác Bì đã nói xong rồi, sau đó vỗ tay, tổng quản sai mấy nha hoàn dung mạo xinh đẹp mang từng khay đồ vật che bằng vải đỏ ra.

Người trong sảnh nhất thời nín hơi, vươn cổ nhìn xung quanh.

Kỷ Vô Định dùng thanh âm đủ cho Đoan Mộc Hồi Xuân vừa vặn nghe được nhỏ giọng nói: “A Sách, lát nữa Đoan Mộc Hồi Xuân muốn mua thứ gì, người cướp thứ đó nha.”

Đoan Mộc Hồi Xuân mân chặt môi, đôi mắt một khắc không rời khỏi khay kia.

Nhưng theo từng khối từng khối vải đỏ bị lật ra, trong ánh mắt hần càng ngày càng lo lắng cũng càng ngày càng thất vọng.

Kỷ Vô Định nói: “A Sách, người nói hần muốn là cái gì?”

Viên Ngạo Sách lắc đầu nói: “Ta không biết hần muốn cái gì, ta chỉ biết thứ hần muốn không ở đây.”

Quả nhiên, Đoan Mộc Hồi Xuân thu hồi ánh mắt, trên mặt khó nén được thất ý cùng tối tăm.

“A Sách, ” Kỷ Vô Định đột nhiên vươn tay, chỉ vào một thanh kiếm đặt ngang trên khay nói: “Người thấy thanh kiếm kia thế nào?”

Viên Ngạo Sách liếc mắt về phía kia, không chút hứng thú nói: “Bảo thạch không sai.”

Kỷ Vô Định xoẹt cái đứng lên, “Lão bản, thanh kiếm kia bán thế nào?”

. . .

Phòng khách đang chuẩn bị hò hét nhất thời lặng ngắt như tờ.

Chu Bác Bì ngậy người nửa ngày, mới dùng ngón tay thô ngắn chỉ vào mũi mình nói: “Ta?”

Kỷ Vô Định nói: “Hay là người thích người khác gọi là chưởng quỹ hơn?”

Chu Bác Bì từ trong tay móc ra cái khăn lau mồ hôi, lau lau giọt mồ hôi nhỏ bốc lên trên trán nói: “Đều như nhau, đều như nhau. Bất quá thanh kiếm này xếp hạng thứ sáu, xin vị bằng hữu kia chờ một chút.”

Kỷ Vô Định vênh miệng lên.

Tổng quản ở bên tai Chu Bác Bì thì thầm mấy câu.

Ánh mắt Chu Bác Bì lập tức rơi vào trên người Đoan Mộc Hồi Xuân, đang muốn mở miệng, đã thấy Kỷ Vô Định lôi kéo tay áo thanh niên ngồi bên cạnh, nói: “A Sách, đem mặt bày ra cho hấn xem.”

“ . . . ” Viên Ngạo Sách ngậy ra nhìn y.

Kỷ Vô Định vẻ mặt đáng thương nói: “A Sách, cái mông đau.”

. . .

Viên Ngạo Sách thiêu mi, cắn răng cười nói: “Có muốn đau thêm nữa không?”

Kỷ Vô Định nhìn như hoảng sợ, thật là rất hưng phấn mà ôm mặt, “Ồ đây?”

Viên Ngạo Sách ngón tay ở trên mặt bàn khe khẽ gõ, “Đánh đòn còn phải chọn địa điểm sao?”

“Cần chứ.” Kỷ Vô Định chăm chú gật đầu nói, “Ta sẽ rất mất mặt.”

“Hai vị.” Chu Bác Bì nhịn không được cắt đứt bọn họ liếc mắt đưa tình không coi ai ra gì, “Nếu hai vị không ngại, có thể ngồi xuống uống chút trà, chờ một lát?”

Kỷ Vô Định nói: “Nếu có gà nướng, ta sẽ suy nghĩ một chút.”

“Có, đương nhiên là có.” Chu Bác Bì hướng tổng quản ra một ánh mắt, tổng quản xoay người đi ngay.

Kỷ Vô Định lập tức ngồi xuống, lấy tay che lại khuôn mặt Viên Ngạo Sách, nhỏ giọng nói: “Chờ ta ăn xong rồi, lại bày ra.”

. . .

Viên Ngạo Sách đem tay y gạt xuống, thản nhiên nói: “Nhiều năm như vậy, hấn chưa chắc đã nhận ra ta.”

“A!” Chu Bác Bì thất thủ lật úp cái khay bên người, ánh mắt nhìn chăm chăm vào mặt Viên Ngạo Sách như đang thấy quỷ.

Kỷ Vô Định bĩu môi nói: “Người nói hấn không nhận ra mà.”

“ . . . ” Viên Ngạo Sách cải chính, “Ta nói là chưa chắc.”

Chu Bác Bì hoảng sợ trừng mắt nhìn Viên Ngạo Sách một lát, đột nhiên xoay người đối tổng quản nói thăm măt câu, vội vã đem kiếm thu lại, sau đó hướng phía sau chạy mất.

Hành vi của hấn tuy đột ngột, thế nhưng đang ngồi đều là đám hồ ly đã nhiều năm lẫn lộn giang hồ, sao có thể nhìn không ra đầu mối kỳ hoặc. Nghe được thân phận của Đoan Mộc Hồi Xuân, đã đoán được hai người trẻ tuổi kia hơn phân nửa là có chút địa vị trên giang hồ, mới để khiến cho Chu Bác Bì luôn trầm ổn phải thay đổi sắc mặt.

Đoan Mộc Hồi Xuân thấy Viên Ngạo Sách và Kỷ Vô Định vẫn đang ngồi đó, không khỏi hỏi: “Kỷ môn chủ và Viên tiên sinh không vào sao?”

Viên Ngạo Sách nói: “Đoan Mộc công tử muốn vào?”

Đoan Mộc Hồi Xuân cũng không phủ nhận, đậm đậm cười một cái nói: “Không biết có tiện không?”

Kỷ Vô Định nói: “Nếu không giao ít tiền dẫn đường đi?”

Đoan Mộc Hồi Xuân nói, “Hình như, lúc này ta cũng không hướng hai vị đòi tiền dẫn chỗ?”

Kỷ Vô Định nhún vai nói: “Cùng lắm thì giờ đem chỗ trả lại cho người.”

...

Đoan Mộc Hồi Xuân hiển nhiên bị y như vậy lễ thẳng khí hùng, qua sông đoạn cầu không chút xấu hổ làm cho kinh trụ, giấy lát nói: “Bao nhiêu?”

Trên đường đến hậu đường, Kỷ Vô Định vừa đếm ngân phiếu vừa vui mừng khắp khởi đối Viên Ngạo Sách nói: “A Sách, sau này chúng ta có thể thường xuyên tới cạnh bảo yển đó. Chơi thật vui.”

Đoan Mộc Hồi Xuân không nói gì nghĩ, sau này hẳn sẽ không bao giờ tới nữa.

Viên Ngạo Sách thuận lợi đem ngân phiếu từ trong tay y rút ra, “Được.”

Kỷ Vô Định vẫn duy trì tư thế vốn có, bĩu môi nói: “A Sách, ta còn chưa cầm nóng nữa.”

“Để ở trong người ta sẽ nóng nhanh hơn.” Viên Ngạo Sách đem tất cả ngân phiếu đều thu hết vào trong người.

Kỷ Vô Định: “. . .”

Cửa từ trong mở ra, Chu Bác Bì hai chân run rẩy, đối Viên Ngạo Sách hạ bái nói: “Tiểu nhân ra mắt Ám tôn.”

Kỷ Vô Định nói: “A Sách, người đã làm gì hắn vậy? Khiến hắn sợ thành như thế?”

“Không có gì.” Viên Ngạo Sách lạnh nhạt nói, “Lúc giết người, không cần thận bị hắn nhìn thấy.”

“Không cần thận đến mức nào?”

Viên Ngạo Sách suy nghĩ một chút, “Hình như là trước lúc giết, không cần thận đem hắn trói lại treo lên cái cây bên cạnh.”

“. . .” Kỷ Vô Định than thở, “Vậy thật là rất không cần thận rồi.”

Chu Bác Bì run càng lợi hại hơn, cọ cọ cọ lui sau vài bước, dâng ra vài thanh kiếm, đưa đến trước mặt Viên Ngạo Sách nói: “Xin Ám tôn đại nhân xem qua.”

Kiểm ở trên tay hắn, khách khách keng keng mà vang lên.

Viên Ngạo Sách nhìn lướt qua, tiện tay cầm lấy một thanh, rút ra, ánh bạc của kiếm quang nhất thời hiện lên trên mặt Chu Bác Bì, khiến hắn sợ đến hét lên.

Viên Ngạo Sách không để ý tới hắn, ngón tay ở trên thân kiếm khẽ búng, thân kiếm lên tiếng gầy đôi.

Kỷ Vô Định đi tới trong phòng, chọn một cái ghế ngồi xuống. Nhiều kiếm như vậy, bẻ từng cái một chắc sẽ rất lâu đấy.

Khoảng chừng vang lên ba bốn tiếng, Viên Ngạo Sách đột nhiên “Di” một tiếng, “Đây là cái gì?”

“Nga, này, đây là, đại khái là. . .” Thanh âm của Chu Bác Bì đột nhiên dừng lại, qua một hồi mới lắp bắp lắp bắp nói, “Sài đao?”

...

Từ đao trong sài đao rơi trên mặt đất, phi thường rõ ràng.

Viên Ngạo Sách điềm nhiên nói: “Người cảm thấy sài đao rất thích hợp với ta?”

Chu Bác Bì đưa tay, lại cầm lấy khăn lau mồ hôi, bồi cười nói: “Kỳ thực, ta nghe giang hồ bằng hữu nói, cao thủ như Ám tôn, sớm có thể dùng phi hoa lạc diệp đả thương người, đao kiếm... Bình khí, chỉ là dùng để trang trí mà thôi.”

Viên Ngạo Sách nói: “Cho nên người mới cho ta một cái sài đao để trang trí?”

Chu Bác Bì run rẩy đến mức sắp gục xuống, “Là hạ nhân nhất thời, nhất thời nhanh tay, lấy nhầm rồi, xin Âm tôn đại nhân đại lượng, ngàn vạn lần đừng để trong lòng.”

Kỷ Vô Định nói: “Như vậy đi, ngươi ra ít bạc, đem cái sài đao này chuộc về lại?”

Chu Bác Bì không nói hai lời từ trong ngực móc ra một xấp ngân phiếu dày, hai tay dâng lên, “Xin vui lòng nhận cho.”

Kỷ Vô Định nhận mà mặt mày rạng rỡ.

Viên Ngạo Sách cũng đang cười, bắt quá ý vị thâm trường.

Đoan Mộc Hồi Xuân nhìn kiếm trên bàn, đột nhiên từ đó lấy ra một thanh nói: “Nếu là ta không nhìn lầm, thanh này chính là Sương Lãnh?”

Kiểm nổi danh?

Viên Ngạo Sách và Kỷ Vô Định liếc nhau, đồng thời nhìn qua.

Đoan Mộc Hồi Xuân rút kiếm ra, nhất thời cảm thấy một luồng khí lạnh lẽo khí ở trước mặt chém.

Viên Ngạo Sách thân thủ tiếp nhận, ở trên thân kiếm khê bấn.

Thân kiếm khê chấn, nhưng lại không chút tổn thương.

Kỷ Vô Định vui vẻ nói: “A Sách, chờ ngươi chết, cũng có kiếm chôn cùng rồi.”

...

Viên Ngạo Sách đem kiếm cầm trong tay, nhắc nhắc nói: “Là hảo kiếm, lại không hợp với ta.”

“Vì sao?” Đoan Mộc Hồi Xuân kinh ngạc nói.

“Con đường võ công của ta và nó không gặp nhau. Nếu là thanh kiếm phổ thông, ta có thể ràng buộc nó. Nếu là dụng kiếm giả (người dùng kiếm) thông thường, nó có thể ảnh hưởng đến dụng kiếm giả. Đáng tiếc, chúng ta không thuộc vào hai loại này.”

Đoan Mộc Hồi Xuân giật mình nói: “Kiếm này lại có thể ảnh hưởng đến ngươi?” Viên Ngạo Sách trên giang hồ tuyệt đối là cao thủ số một số hai, nếu ngay cả hắn cũng không thể ràng buộc được thanh kiếm này, vậy thiên hạ hiện nay còn ai có thể?

Như nhìn thấu được ý nghĩ của hắn, Viên Ngạo Sách nói: “Đích xác có một người thích hợp với kiếm này.”

Chu Bác Bì vội nói: “Nếu Âm tôn thích, xin cứ cầm.”

“Không cần. Chỉ cần ngươi phóng xuất tin đồn có thanh kiếm như thế ở đây, tự nhiên sẽ có người đến lấy.” Viên Ngạo Sách nói.

Chu Bác Bì một trận đau lòng. Hoặc là lấy đi, hoặc là để lại, hà tất phải cái nào cũng không như thế? Vậy không phải khiến hắn ngủ cũng không ngon, ngày đêm suy nghĩ sao?

Kỷ Vô Định nói: “A Sách, vậy kiếm của ngươi thì làm sao đây?”

Viên Ngạo Sách cầm lấy ‘Sài đao’, “Lấy nó đi.”

...

“A?” Chu Bác Bì khiếp sợ mà nhìn hắn. Đường đường là ma giáo Âm tôn lại thực sự muốn mang theo một cái sài đao đi trên đường? Bất quá nếu thích cái sài đao này, lúc nãy sao lại muốn hù dọa người? . . . Cũng không phải là để đòi tiền chuộc chứ?

Viên Ngạo Sách không để ý tới sự kinh ngạc ngờ vực của hắn, vẫn đang đem nội lực truyền vào ‘Sài đao’.

Chỉ nghe khe khẽ một tiếng như lọt xác, đã đem xác ngoài rỉ sắt loang lổ của ‘Sài đao’ bóc ra, một thanh kiếm toàn thân thuần hắc lộ ra ngoài. Kiếm này so trường kiếm thường ngắn hơn một đoạn, lại so với đoản kiếm phổ thông lại dài hơn một ít, kiếm rộng chừng hai ngón tay, không hề mang hàn khí um tùm phóng ra như Sương Lãnh, mà có phong mang nội liễm, thâm như u đàm.

Viên Ngạo Sách nắm trong tay huy phát hai cái, thoả mãn gật đầu.

Kỷ Vô Định cố sống cố chết nắm ngân phiếu trong tay, chớp mắt nhìn Chu Bác Bì đang ngốc ra đó nói, “Ta có thể không đem tiền chuộc này trả lại cho người được không?”

“ . . . ” Chu Bác Bì liếc mắt nhìn Viên Ngạo Sách, cười đến vô cùng miễn cưỡng, “Đương nhiên, có thể.”

65. Chương 64

Chương 64 – Chân tướng vô địch (nhất)

Kỷ Vô Định thấy mình cùng với Viên Ngạo Sách vớt được một đồng tiền, mà Đao Mộc Hồi Xuân lại là hai tay trống trơn, vì vậy hảo tâm nhắc nhở nói: “Kiếm trên mặt đất tuy đã gãy rồi, nhưng mà vỏ kiếm vẫn chưa hao tổn gì, đem bán ra không chừng vẫn có thể kiếm được ít tiền đó.”

Đao Mộc Hồi Xuân nhìn vẻ mặt đau lòng của Chu Bác Bì nói: “Hảo ý của Chu gia tại hạ tâm lĩnh, tại hạ chỉ muốn hỏi Chu gia hai vấn đề.”

Kỷ Vô Định cùng với Viên Ngạo Sách tự phát mà ngồi xuống, rót chén trà, một bộ chăm chú lắng nghe.

. . .

Đao Mộc Hồi Xuân nói: “Chẳng biết có thể mời Viên tiên sinh và Kỷ môn chủ tránh đi một chút không?”

“Không thể.” Kỷ Vô Định không hề có vẻ xấu hổ khi quấy rối mà trả lời.

Đao Mộc Hồi Xuân lại nói: “Vậy thì mời Chu gia cùng ta ra ngoài nói chuyện?”

Kỷ Vô Định liếc mạng hướng Viên Ngạo Sách nháy mắt.

Viên Ngạo Sách thoảnh nhìn qua Chu Bác Bì đang rục rịch, “Người dám?”

Chu Bác Bì không thể làm gì khác hơn là cấp cho Đao Mộc Hồi Xuân một ánh mắt lực bất tòng tâm.

Đao Mộc Hồi Xuân trong lòng thở dài. Thiên hạ lớn như vậy, Tây Trữ cũng không nhỏ, sao lại trùng hợp như thế để cho hắn gặp phải hai người này? Oán giận thì oán giận, thế nhưng chuyện kia hắn không muốn nấn lại, đành phải nói ngay trước mặt bốn cái tai đang dựng thẳng lên kia: “Ta nhớ kỹ trên thiệp mời viết rõ, có một tượng Bạch ngọc Tổng Tử Quan Âm*, vì sao hôm nay yển thượng lại không thấy.”

Viên Ngạo Sách và Kỷ Vô Định liếc nhau. Nguyên lai Đao Mộc Hồi Xuân muốn chính là Tổng Tử Quan Âm.

Kỷ Vô Định hiểu kỳ nói: “Người làm ai lớn bụng rồi sao?”

Đao Mộc Hồi Xuân nỗ lực duy trì đang cười trên khóe miệng, “Kỷ môn chủ nói đùa, ta từ Tê Hà sơn trang đi ra, một đường không hề dừng ngựa, sao có thời gian để làm chuyện mà Kỷ môn chủ nghĩ chứ?”

Kỷ Vô Định gật đầu, “Vậy là ở Tê Hà sơn trang rồi.”

Đao Mộc Hồi Xuân không cùng ý nhiều lời nữa, tiếp tục truy vấn: “Chu gia có thể cho biết?”

Chu Bác Bì làm bộ làm tịch mà trầm ngâm một lát, mới nói: “Nga, ta nhớ ra rồi. Bạch ngọc Tổng Tử Quan Âm là ta từ Thiên Trúc mang tới. Chính là tinh phẩm khó có được, có một vị thượng nhân từ Giang Nam đến cực kỳ thích nó, cho nên trước cạnh bảo yển thì đã mua mất rồi.”

Đao Mộc Hồi Xuân biến sắc nói: “Bảo vật đầu giá trên yển không phải là không được tranh mua trước hay sao?”

Chu Bác Bì vốn nhìn dáng hấn tao nhã, còn cho là dễ đối phó, ai biết hấn vừa biến sắc, trên người mình đã cảm thấy được gió lạnh vù vù, lúc này mới nghĩ đến người cùng với Kỷ Vô Định, Viên Ngạo Sách đi chung

thì hơn nửa không phải là thiện nam tín nữ gì, bắt người thu liễm biểu tình, thở dài nói: “Ta chỉ là một người làm ăn, đối phương võ công cao cường, đến đi như gió, ta không có quyền lên tiếng mà.”

Kỷ Vô Định nói: “Ta thấy hấn hình như đang chỉ cây dâu mắng cây hòe.”

Không đợi ánh mắt lãnh băng băng của Viên Ngạo Sách đảo qua, Chu Bác Bì đã xin tha nói: “Vị tiểu huynh đệ này đa tâm rồi đúng không? Đối với hai vị đừng nói là ta không có quyền lên tiếng, mà chính là nghĩ không có gì phải lên tiếng. Có thể tạo niềm vui cho hai vị, thật sự là ta tam sinh hữu hạnh, tam sinh hữu hạnh.”

Kỷ Vô Định nói: “Vây chỗ này của ngươi còn có bảo bối nào khác nữa không?”

Gặp như vị tiểu tổ tông như thế, Chu Bác Bì không chỉ đau lòng, giờ quả thực là cả người đều đau, “Nếu có bảo bối thì ta đã sớm hiến lên đây rồi. Chỉ là năm nay làm ăn tốt, mặt hàng tốt đều bị người nhanh chân đến trước mất rồi. Nếu không Bạch ngọc Tống Tử Quan Âm này cũng sẽ không sớm như thế bị người lấy mất a.”

Đoan Mộc Hồi Xuân nói: “Ngươi biết hấn là ai? Giờ đang ở đâu không?”

“Cái này cũng không biết. Hấn đến đi như gió, ta dù có dài thêm hai cái đùi, cũng không đuổi kịp hấn a.” Chu Bác Bì thở dài.

Đoan Mộc Hồi Xuân cúi đầu suy nghĩ một lúc thật lâu, chờ đến khi Kỷ Vô Định đã chuẩn bị đứng dậy cáo từ rồi, mới nói: “Người kia có phải là mặt dài mũi rộng, còn có một cái răng rất đen. Lúc nói thì thích nói thành bốn lần?”

Chu Bác Bì tròn mắt vòng vo chuyển.

Đoan Mộc Hồi Xuân mỉm cười nói: “Tuy ta không thể đến đi như gió, nhưng ta có thể khiến ạng ngươi đến đi như gió.”

Kỷ Vô Định thấy Chu Bác Bì sợ đến mặt không còn chút máu, cảm khái nói: “Đại phu nếu như ra tay ngoan độc, vậy tuyệt đối là bằng một trăm tên đao phủ đó.”

Chu Bác Bì lúng ta lúng túng nói: “Răng thì nhìn không kỹ, nhưng ngoài ra thì hấn rất phù hợp.”

Thần tình trên mặt Đoan Mộc Hồi Xuân nhất thời phức tạp đến mức không thể hình dung. Có thất vọng, có đau lòng, có ể oải, ảo não, hối hận. . .

Kỷ Vô Định nói: “Hấn nhất định rất yêu người đã mang thai kia.”

Viên Ngạo Sách nói: “Nhìn đâu ra?”

“Nếu không hấn sẽ chẳng để bụng chuyện Bạch ngọc Tống Tử Quan Âm như thế.”

Viên Ngạo Sách nói: “Ta lại thấy hấn giống kẻ bị vắt bỏ hơn.”

Kỷ Vô Định đem tất cả đầu mối có được xâu chuỗi lại, vỗ tay một cái nói: “Chẳng lẽ là người trong lòng hấn mang hài tử của người khác, cho nên hấn mới rơi vào trạng thái ái hận xen vào, không thể kiềm chế?”

Chu Bác Bì nhỏ giọng nói: “Không có nghe nói gần đây trong Tê Hà sơn trang có hỉ sự a.” Là thương nhân, đối với tin tức loại này cũng phải rất linh thông.

Kỷ Vô Định vuốt cằm: “Nói không chừng chính là cái loại không người nhận ra.”

Chu Bác Bì hiểu kỳ mà tiến sát qua, “Ví dụ như?”

“Mang thai chính là Đoan Mộc Mộ Dung?”

Bịch!

Đầu gối Chu Bác Bì đụng phải ghế.

Đoan Mộc Hồi Xuân lấy lại tinh thần, đột nhiên nói: “Ta có việc, đi trước một bước.” Nói xong, cũng không chờ Viên Ngạo Sách và Kỷ Vô Định trả lời, thi triển khinh công, nhảy ra ngoài.

Kỷ Vô Dịch hai tay ôm lấy đầu, cười híp mắt nhìn bàn bên kia, “A Sách.”

Viên Ngạo Sách chậm rãi điều chỉnh tâm tình mà uống trà, “Uống xong đuổi theo vẫn kịp.”

...

Chu Bác Bì xoa đầu gối nghỉ, cái kia Đoan Mộc công tử cổ quái thì đúng là có điểm cổ quái, nhưng vẫn có chỗ hữu dụng, chỉ ít cũng đem hai vị ôn thần trước mắt này dẫn đi rồi.

Bất quá trước khi đi, Kỷ Vô Dịch vẫn ân cần dặn dò: “Chúng ta sang năm lại tới, nhớ kỹ phải chờ lại chút hàng tốt cho bọn ta nha.”

“...”

Đuổi theo Đoan Mộc Hồi Xuân cũng không phải là một chuyện khó.

Đúng như Viên Ngạo Sách dự liệu, dù công theo Kỷ Vô Dịch, dù đã uống xong trà, hắn vẫn như cũ dễ dàng thấy được mặt bóng trắng kia.

“A Sách, sao ngươi biết được hắn sẽ đi phía này?” Kỷ Vô Dịch nói.

“Nghe cước bộ.” Viên Ngạo Sách lại lên xuống mấy cái, đã đến gần hơn rất nhiều.

Kỷ Vô Dịch ôm cổ hắn, đang chuẩn bị ngủ gật, bước chân Viên Ngạo Sách đột nhiên chậm lại. Nguyên lai là Đoan Mộc Hồi Xuân đã dừng.

Đoan Mộc Hồi Xuân quay đầu nhìn bọn họ, “Hai vị muốn từ ta đoạt lấy thứ gì?”

Kỷ Vô Dịch từ trên người Viên Ngạo Sách trượt xuống, “Trên người ngươi có, chúng ta cũng có, ngươi không cần hùng hồn như thế.”

Đoan Mộc Hồi Xuân thần tình nhàn nhạt, thế nhưng Viên Ngạo Sách và Kỷ Vô Dịch vẫn từ trong đáy mắt của hắn nhận ra được sự cảnh giới cùng địch ý.

Kỷ Vô Dịch nói: “A Sách, hắn lúc này không phải là dạng này.”

“Bởi vì lúc này hắn còn thấy, chúng ta có thể làm bằng hữu.”

“Vậy giờ vì cái gì lại đổi nhanh như thế?”

“Bởi vì giờ hắn đã biết, hắn khó có thể trở thành bằng hữu với chúng ta rồi.”

Kỷ Vô Dịch nói: “Lẽ nào bụng của người đang cần Bạch Ngọc Tổng Tử Quan Âm. . . Là do một trong số chúng ta làm lớn?”

...

Cây ven đường nhện không được mà cố sống cố chết lay động lá cây.

Viên Ngạo Sách vỗ vỗ đầu y, “Ngậm miệng.”

Kỷ Vô Dịch mếu máo.

Đoan Mộc Hồi Xuân không để ý đến bọn họ trêu chọc, nói: “Mặc kệ các ngươi muốn đạt được thứ gì từ ta, ta đều phải nói, các ngươi nhất định sẽ thất vọng.”

Viên Ngạo Sách nói: “Trên người của ngươi có thứ gì để lấy, coi như muốn lấy, cũng là từ trên người phụ thân ngươi.”

Sát khí trong mắt Đoan Mộc Hồi Xuân chợt lóe lên rồi biến mất, “Viên tiên sinh nói thế là ý gì?”

“Tay sai của Lam Diễm Minh. . .” Viên Ngạo Sách cười lạnh nói, “Người người đều muốn giết, không phải sao?”

Đoan Mộc Hồi Xuân thân thể chấn động, sắc mặt căng thẳng nói: “Viên tiên sinh nên biết, có chút chuyện không thể nói lung tung.”

Kỷ Vô Định nhin không được nói: “Có chút chuyện không thể nói lung tung, ý là vẫn có thể nói lung tung một chút.”

Viên Ngạo Sách cúi đầu nhìn y.

Kỷ Vô Định lấy ngón tay vẽ hai tờ giấy niêm phong lên miệng.

Đoan Mộc Hồi Xuân nói: “Viên tiên sinh có chứng cứ gì?”

Viên Ngạo Sách nói: “Có chứng cứ hay không thì có gì khác biệt?”

Đoan Mộc Hồi Xuân bị thái độ gần như là lưu manh của hắn triệt để chọc giận, “Dù ngươi có là ma giáo Âm tôn, võ công cao cường, thế nhưng Tê Hà sơn trang cũng không phải là con tôm chân nhuyễn bất cứ ai cũng có thể khi dễ.”

Kỷ Vô Định mở giấy niêm phong ra nói: “Ta chỉ nói một câu.”

“ . . .” Viên Ngạo Sách dùng nhãn thần phê chuẩn.

“Ta cho là vừa nãy hắn muốn nói chính là bánh trôi nước mặc cho người vo dẹp vo tròn.”

Viên Ngạo Sách xả ra một cái dáng cười nói: “Những lời này rất quan trọng sao?”

“Không quan trọng.”

“Không nói sẽ thế nào ?”

Kỷ Vô Định tỉ mỉ suy nghĩ một chút, “Rất khó chịu.”

Viên Ngạo Sách thở dài, lấy tay chia chia ý bảo y đem giấy niêm phong tiếp tục dán lên.

Kỷ Vô Định ngoan ngoãn nghe theo.

Viên Ngạo Sách đối Đoan Mộc Hồi Xuân nói: “Ta không có chứng cứ, là bởi vì không cần. Ngươi sở dĩ cấp bách như vậy, bất quá là vì bạch đạo nhân sĩ đang gần tới Bể Nghê sơn, mà phụ thân ngươi thu được lệnh triệu tập của Lam Diễm Minh minh chủ, đã chạy tới Bể Nghê sơn hội hợp, chuẩn bị đối phó với sự vây quét của liên minh bạch đạo rồi đúng không?”

Đoan Mộc Hồi Xuân sắc mặt bất biến nói: “Viên tiên sinh có trí tưởng tượng thật phong phú.”

“Không phải là ta có trí tưởng tượng phong phú, mà là ngươi tưởng tượng quá phong phú.” Viên Ngạo Sách nói, “Còn nhớ rõ lần kia lúc Lam Diễm Minh truy giết bọn ta, bất kể chúng ta làm sao cũng không cắt đuôi được bọn họ không?”

Đoan Mộc Hồi Xuân nói: “Nhớ kỹ.”

“Vô Định nói trên người ngươi có một mùi hương rất đặc biệt, còn nói là loại hương của Tây Vực có thể làm cho người thiên lý truy tung.”

Đoan Mộc Hồi Xuân nói: “Vậy thì sao?”

“Không sao cả, chỉ là ngươi đã nhìn rõ được chuyện gì rồi, cho nên mới khẩn cấp về nhà hưng sư vấn tội thôi.” Viên Ngạo Sách thản nhiên nói, “Cứ thế, rất nhiều chuyện cũng có thể giải thích.”

“Nga?”

“Giống như Tê Hà sơn trang vì sao y thuật kém như thế, lại có thể phá giải được độc của Lam Diễm Minh. Hoặc là, Tê Hà sơn trang vì sao có thể thắng tiến nhanh như vậy trong thời gian vài năm ngắn ngủi.”

“Dục gia chi tội hà hoạn vô từ [1].” Từ đầu đến cuối, Đoan Mộc Hồi Xuân đều biểu hiện ra rất bình tĩnh.

“Đã như vậy, không bằng chúng ta cùng nhau lên Bể Nghê sơn, xem một chút ở đó có phụ thân ngươi hay không, thế nào?”

Đoan Mộc Hồi Xuân theo dõi hắn, từng chữ một nói: “Ngươi cảm thấy ta có thể cùng một người đang hoài nghi cha và sơn trang nhà ta lên đường?”

Kỷ Vô Địch nói: “Nga, ta không có hoài nghi các ngươi. Người có thể cùng ta lên đường, xem hắn như gia quyến của ta là được.”

“ . . . ”

Đang lúc sáu con mắt đang ta trừng người người trừng ta trừng đến không thể tách ra, cơn gió xa xa mang theo tiếng tiêu thanh u truyền đến.

Viên Ngạo Sách nhướng mày.

Kỷ Vô Địch thấp giọng hỏi: “Quen sao?”

Viên Ngạo Sách miễn cưỡng gật đầu.

“Rất quen thuộc.”

Viên Ngạo Sách hừ lạnh.

Tiếng tiêu như tiên khúc gột rửa thiên địa hồng trần tục khí, khiến người nghe thấy lòng không tự chủ được mà trầm tĩnh lại.

Tiếng tiêu dần gần lại, Kỷ Vô Địch thấy một thân ảnh y phục nhạt như sắc trời từ từ ra hiện ra ở nơi giao giới giữa thanh sơn và mặt đất.

*Tượng Tống Tử Quan Âm là tượng quan âm bế một đứa bé, chắc là tặng ấy người mang thai để cầu bình an hay sao đó

[1] dục gia chi tội hà hoạn vô từ: muốn làm gia tộc hưng thịnh thì có làm việc gì cũng không từ

66. Chương 65

Chương 65 – Chân tướng vô địch (nhị)

Tiếng tiêu ngưng, dư âm không dứt.

Người nọ thu hồi tiêu, chậm rãi đi tới trước mặt đám người Kỷ Vô Địch, mỉm cười nói: “Ngưỡng mộ đại danh Kỷ môn chủ đã lâu, hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền.”

Viên Ngạo Sách tiến lên một bước, đem Kỷ Vô Địch giấu ở sau người.

Kỷ Vô Địch hiếu kỳ nói: “Bên ngoài truyền ta như thế nào?”

“Đương nhiên đều là khen.”

Kỷ Vô Địch hai con mắt lại càng sáng hơn nói: “Ta thích nhất là nghe khen.”

Người nọ cười nói: “Ta cũng thích nghe, bất quá là nghe của người khác nói. Thế nhưng ta không thích nói, hơn nữa chưa bao giờ làm trò nói trước mặt người khác.”

Kỷ Vô Địch nói: “Người thật là mun tào [1] đó.”

Người nọ lơ đãng cười nói: “Nói cũng phải.”

Đoan Mộc Hồi Xuân thấy bọn họ trò chuyện với nhau thật vui, chuẩn bị rời đi.

Người nọ đột nhiên quay đầu nói: “Lệnh tôn không dạy qua người, muốn đi thì phải nói cáo từ sao?”

Đoan Mộc Hồi Xuân ngăn ra. Giọng điệu kia thật cứ như kẻ trên cao nhìn xuống, giống như trưởng bối đang dạy bảo vãn bối vậy. Hắn nhìn Viên Ngạo Sách cùng với Kỷ Vô Địch một chút, mới chính diện nhìn người kia nói: “Không biết huynh đài có gì chỉ bảo.”

Người kia nói: “Trên đời này có hai loại người thông minh rất mâu thuẫn. Một loại phải rõ ràng là ngốc muốn chết, lại cứ thích giả làm một bộ tuyệt đỉnh thông minh. Loại còn lại thì rõ ràng là thông minh tuyệt đỉnh, lại cứ thích khiến người khác nghĩ là hần ngốc muốn chết.”

Trên mặt Đoan Mộc Hồi Xuân có điểm không nhận được. Coi như hần không thông minh, cũng có thể nghe ra là người kia đang nhắm vào mình. “Còn chưa thỉnh giáo cao tánh đại danh của huynh đài?”

“Ta nói ra, người cũng không biết. Nếu đã không biết, vì sao lại phải hỏi?”

Đoan Mộc Hồi Xuân nói: “Trên đời này có rất nhiều người vốn tịch tịch vô danh, nhưng nhờ thường nói cho người khác biết tên mình, mới trở nên nổi danh.” Hần vốn cho là mình nói một câu như thế, coi như không thể hòa một ván, nhưng cũng đủ khiến đối phương nhìn mình với cặp mắt khác, ai biết người nọ chỉ lắc đầu. “Người thông minh chính là người thông minh, kẻ ngu ngốc vẫn là kẻ ngu ngốc, coi như kẻ ngốc khoác da hồ ly vào, cũng không che dấu nổi mùi ngốc nghếch trên người hần.”

Đoan Mộc Hồi Xuân giận dữ, nhưng vẫn chưa hiện ra mặt, “Huynh đài lời ấy là sao?”

“Một người nếu thành danh, tất nhiên là bởi vì hần có chỗ khiến người không thể không nhớ đến. Cũng không phải bởi vì hần đối một trăm người nói ra tên của mình.” Trong mắt người nọ mơ hồ có ý chê cười, “Đoan Mộc công tử rất thích hướng người xa lạ giới thiệu bản thân sao?”

Đoan Mộc Hồi Xuân đem tức giận dâng lên trong lòng nuốt trở lại, “Nếu huynh đài xem ta không vừa mắt, sao không thẳng thắn để ta đi?”

“Ta để cho người đi, ai thay ta nhắn tin lại cho Lam Diễm Minh minh chủ chứ?”

Đoan Mộc Hồi Xuân cảnh giới mà nhìn hần, “Ta cùng Lam Diễm Minh minh chủ không hề quen biết. . .”

“Thế nhưng cha người biết.” Người nọ gặp Đoan Mộc Hồi Xuân muốn phản bác, lập tức phát tay nói, “Người không thừa nhận cũng không quan hệ. Dù sao, ta đem lời truyền cho người, đương nhiên đã nắm chắc lời này sẽ đến được tai Lam Diễm Minh minh chủ.”

Đoan Mộc Hồi Xuân bị sự tự tin trong giọng nói của hần làm cho giận đến mức hầu như muốn quay lưng bỏ đi, nói: “Đã như thế, ta đây cũng tiện làm một kẻ đưa tin không hiểu gì một lần vậy.”

“Người chỉ cần nói cho hần, Lam Diễm Minh khí số đã tận.” Người nọ mỉm cười, vẫn là dáng dấp vân đạm phong khinh, không hiểu sao lại khiến cho Đoan Mộc Hồi Xuân ở trong lòng nổi lên một trận lạnh ý.

“Người đến tột cùng là ai?” Đoan Mộc Hồi Xuân nhìn hần, từng chữ một hỏi.

“Người nếu thật là người thông minh thì phải đoán ra ta là ai.”

Đoan Mộc Hồi Xuân quay đầu nhìn Viên Ngạo Sách và Kỷ Vô Định.

Viên Ngạo Sách nói: “Ta vốn quen hần.”

Kỷ Vô Định nói: “Ta chỉ biết là, ta rất nhớ một thư phòng sách lễ của hần.”

Trong mắt Đoan Mộc Hồi Xuân dị sắc chợt lóe, đáy lòng đã chọn được người, không khỏi âm thầm may mắn chính mình vừa này không có nhất thời nóng giận mà lỡ mất hành sự, “Nghe đồn ma giáo Minh tôn đến giờ vẫn là thần long kiến thủ bất kiến vĩ, hôm nay có thể gặp được chân nhân, tam sinh hữu hạnh.”

Minh tôn vẫn như cũ cười nói: “Người so với ta tưởng tượng thông minh hơn một chút, so với ta chờ mong lại ngốc hơn một chút rồi.”

“Nga?” Đoan Mộc Hồi Xuân bình tĩnh mà nhìn hần.

“Người nếu thật sự thông minh, vậy thì không nên vạch trần thân phận của ta.” Minh tôn nói, “Một người ở trước mặt địch nhân vĩnh viễn không nên đem lợi thế cầm trong tay vô duyên vô cớ bày ra trước. Như vậy mới có thể hậu phát chế nhân.”

Đoan Mộc Hồi Xuân nhất tĩnh, tuy vẫn như cũ đối hần không phục, nhưng trong cổ không phục này còn xen lẫn chút kính nể, “Minh tôn hôm nay nói vậy, ta khắc trong tâm khảm.”

Minh tôn gật đầu, “Người đi đi.”

Đoan Mộc Hồi Xuân quay đầu đi mất.

Hắn đi rồi, Kỷ Vô Định mới hỏi Minh tôn: “Người đem sính lễ tới chưa?”

“Không có.” Minh tôn cười yếu ớt nói, “Ta hôm nay tới, chính là vì nói cho người biết, bảo bối trong thư phòng ta, người một cái cũng đừng mong nhúng chàm.”

Kỷ Vô Định quay đầu hướng Viên Ngạo Sách cáo trạng, “A Sách, hấn cảnh cáo ta.”

“Điều không phải cảnh cáo, là khuyến cáo.” Hắn cười đến thập phần ngây thơ.

Viên Ngạo Sách nói: “Vậy thì phá đến tinh quang, đốt đến sạch sẽ, mọi người ai đi đường này?”

Minh tôn lắc đầu nói: “Mới vài năm không gặp, độ nghiện làm ác của người sao càng ngày càng lớn vậy?”

“Nghen.” Viên Ngạo Sách dùng ánh mắt lạnh như băng lên án hành vi thấy chết không cứu trước đây của hắn.

“Kỳ thực, sở dĩ trước đây ta không cứu người, là có nguyên nhân cả.” Minh tôn tự biện.

“Ta biết. An Nhiên đã nói ta biết rồi.” Hàn khí trong mắt hắn càng lúc càng lớn.

“Nguyên nhân mà ta nói cho nàng biết chỉ là một phần,” hắn dừng một chút, mỉm cười nói, “Một phần mà ta tự biên ra.”

. . .

Viên Ngạo Sách nói: “Cho nên nói, người đã chuẩn bị xong một lời nói dối còn viên mãn hơn nữa để tới gạt ta?”

“Đương nhiên là không phải.” Minh tôn lại cười nói, “Ta sao có thể lừa dối hảo huynh đệ từ nhỏ cùng ta lớn lên chứ.”

“Hảo huynh đệ từ nhỏ cùng lớn lên?” Viên Ngạo Sách nhíu mày, làm như đang nhớ tới một đoạn ký ức thập phần không vui vẻ.

Kỷ Vô Định ở một bên nói: “Mấy lời lúc này toàn là xạo.”

Minh tôn vuốt cằm nói: “Không xong, ta có chút thích người rồi.”

Chân mày Viên Ngạo Sách nhíu lại.

Kỷ Vô Định nhìn hắn nửa ngày, gật đầu nói: “Người coi như đẹp, ta để người thích đó.”

Minh tôn kinh ngạc mà chỉ vào chính mình, “Ta chỉ là coi như đẹp?”

“Người xinh đẹp không như Hoa Hoài Tú, thanh tú không bì kịp Trình Trùng Thành, anh tuấn không bằng A Sách, đương nhiên chỉ có thể coi như là đẹp thôi.” Kỷ Vô Định thành thực nói.

“Vậy sao người không nói, ta xinh đẹp thanh tú hơn A Sách, thanh tú anh tuấn hơn Hoa Hoài Tú, xinh đẹp anh tuấn hơn Trình Trùng Thành?” Minh tôn phản bác.

“Vậy thì hết đặc sắc rồi.” Kỷ Vô Định trả lời.

. . .

Bốn mắt nhìn nhau.

Minh tôn nỗ lực đem con mắt trừng lớn lên, Kỷ Vô Định lại rất vô tội mà nhìn hắn.

Một lát.

Minh tôn than thở: “Nếu A Sách có phân nửa khẩu tài của người, ta lúc nhỏ cũng sẽ không nhàm chán như vậy.”

“Nhàm chán?” Trong thanh âm của Viên Ngạo Sách hàm chứa thứ gì đó cùng loại với oán khí.

Kỷ Vô Định đột nhiên rất kích động mà kéo tay áo Viên Ngạo Sách nói: “A Sách, người cùng hấn là thanh mai trúc mã, lưỡng tiểu vô sai. Như vậy các người có hay không. . .”

“Sẽ không.” Viên Ngạo Sách dường như đã biết ý muốn gì tiếp đó, trả lời chắc như đinh đóng cột.

“Thực sự một điểm cũng không có?” Kỷ Vô Định hồ nghi mà nhìn hấn.

“Tuyệt đối không có.” Chữ xuyên thật to ở trên trán Viên Ngạo Sách hiện lên rất rõ ràng, người còn dám hỏi tiếp, ta tuyệt đối phát hỏa.

Kỷ Vô Định thấp giọng nói: “Trách không được Minh tôn bảo lúc nhỏ hấn rất nhàm chán, nguyên lai các người dù là thanh mai trúc mã, lưỡng tiểu vô sai, thế nhưng lúc bé không có chơi giả làm gia đình? Thật sự rất đáng tiếc mà.”

Minh tôn cũng gật đầu cùng nhận thức.

. . .

Viên Ngạo Sách cắn răng nói: “Giấy niêm phong trên miệng người đâu rồi?”

“ . . .” Kỷ Vô Định ủy ủy khuất khuất mà tiếp tục phong lại.

Viên Ngạo Sách nhìn về phía Minh tôn, “Người mới nói còn có nguyên nhân khác?”

“Không sai.” Minh tôn cười híp mắt nói, “Nguyên nhân chính là ta đã đem người bán cho Kỷ Huy Hoàng.”

Lời hấn vừa nói ra, Viên Ngạo Sách đã tiến lên cùng Minh tôn đánh thành một đoàn.

An Nhiên đã từng nói qua, thiên tư tập võ của Minh tôn không bì kịp Viên Ngạo Sách. Hơn nữa, Viên Ngạo Sách vì đánh bại Kỷ Huy Hoàng, lúc ở trong Thập Ác lao thì ngày nào cũng như nhau chăm chỉ nghiên cứu võ học, võ công đã tinh tiến cách xa với Minh tôn luôn bị tục sự quần thân, huống chi trong tay còn có một bảo kiếm mới ra lò, bởi vậy không quá mười chiêu, Minh tôn đã rơi xuống hạ phong.

Bất quá dù ở thế hạ phong, hấn vẫn dựa vào sự lý giải đối với con đường võ công của Viên Ngạo Sách, lúc đánh lúc tránh, Viên Ngạo Sách nhất thời cũng không làm gì được hấn.

Kỷ Vô Định ở một bên nhìn lâu, mỗi chân, tiện tìm một khóa đại thụ thường lay động mấy cái ngồi xuống xem.

Người tới ta đi, đánh khoảng chừng gần nửa canh giờ.

Bại tượng (hiện tượng thất bại) của Minh tôn càng ngày càng rõ ràng, tư thế đánh nhau cũng từ phiêu dật vốn có mà chặt vật hấn lên. Hấn thở hồng hộc nói: “Phát tiết đủ rồi chứ?”

Viên Ngạo Sách đánh đến hai mắt đỏ lên, vẫn đang cao hứng, đầu chịu ngừng tay, hắc hắc cười lạnh nói: “Người cho ta chém vài nhát, ta sẽ dừng tay.”

“Không cần vài nhát,” Minh tôn chậm rãi lui hướng Kỷ Vô Định, “Nhát đầu tiên người đã chém vào cổ ta rồi.”

“Sẽ không, ta sẽ chém eo.” Viên Ngạo Sách xem thấu ý đồ, xoát cái che mắt đường đi của hấn.

Tiêu trong tay Minh tôn bị tước đến thất thất bát bát, phần còn lại không đến một phần ba. Hấn thở ra một hơi, khê cười nói: “Lẽ nào người không muốn biết vì sao ma giáo phải rời khỏi Bê Nghê sơn sao?”

Kiểm của Viên Ngạo Sách thoảng cái ngưng lại, đồng thời là một trận tiến công như cuồng phong mưa rào, “Chém hết hỏi sau.”

“Lẽ nào người không muốn biết ta vì sao phải đem người bán cho Kỷ Huy Hoàng?” Minh tôn tiếp tục nói.

Chiêu thức trong tay Viên Ngạo Sách rõ ràng chậm lại.

Minh tôn thấy hấn ý chí dao động, du du nhiên mà tung ra một chiêu sát thủ, “Lẽ nào người không muốn biết Lam Diễm Minh minh chủ là ai sao?”

Viên Ngạo Sách thu kiếm, “Ngồi xuống nói.”

Minh tôn từ trong tay áo xuất ra một cái khăn lau, xoa xoa mồ hôi trên cổ xong, mới ngồi xếp bằng trước mặt Kỷ Vô Định cùng với Viên Ngạo Sách, nói: “Kỳ thực trước kia khi ngươi bị Kỷ Huy Hoàng bắt về Huy Hoàng Môn, ta đã tự mình đi tìm hắc, muốn chuộc thân cho ngươi.”

. . .

Viên Ngạo Sách lại có xung động rút kiếm rồi.

“Thế nhưng tới Huy Hoàng Môn xong, ta mới phát hiện, chuyện này ta không thể như nguyện rồi.” Minh tôn ngẩng đầu, phảng phất như đang nghĩ tới chuyện cũ trước đây.

Viên Ngạo Sách hỏi: “Vì sao?”

“Bởi vì ta phát hiện,” Minh tôn nói, “Huy Hoàng Môn thật là giàu có.”

“ . . .” Tay nắm kiếm của Viên Ngạo Sách nổi gân xanh, lạnh lùng nói, “Ngươi chuẩn bị lấy tiền chuộc ta?”

“Không ít tiền.” Minh tôn bổ sung nói.

Kỷ Vô Định gặp Viên Ngạo Sách lại muốn đứng lên, vội vã cầm lấy tay, vẻ mặt đáng thương nhìn hắc, hiển nhiên là không muốn hắc cắt đứt thời khắc nghe kể chuyện mỹ hảo này.

Viên Ngạo Sách nhìn con ngươi hắc bạch phân minh của y, yên lặng thở dài, quay đầu trừng mắt nhìn Minh tôn nói: “Tiếp đó?”

“Tiếp đó, chúng ta bắt đầu bàn điều kiện thôi.” Minh tôn nhìn về phía Kỷ Vô Định, trong mắt mang theo chút thích thú khó hiểu không thể nói rõ được.

[1] muện tao ý chỉ những người đối với mọi việc nhìn như lãnh đạm, không nhìn ra được là thích hay ghét, giống như không quan tâm, khi im lặng trông đặc biệt ngốc =__= thực chất là người trong lòng có nhiều suy nghĩ, trong một số trường hợp thường có biểu hiện ngoài dự đoán của mọi người. Chắc giống từ phúc hắc rồi => miêu tả đầy đủ hình tượng của bạn Kỷ =__=b

67. Chương 66

Chương 66 – Chân tướng vô địch (tam)

Viên Ngạo Sách cùng với Kỷ Vô Định thần tình cũng nghiêm túc hẳn lên.

“Ta nhớ kỹ ngày ấy trời rất nóng, ta hẹn hắc ở hậu sơn Huy Hoàng Môn gặp mặt. Cha ngươi rất không thủ thì (đúng giờ), ta đã đợi hắc đủ một canh giờ.” Minh tôn oán giận nói.

Viên Ngạo Sách đột nhiên cắt đứt hắc, “Thập Ác lao cùng hậu sơn cách nhau có xa không?”

“Thập Ác lao là ở giữa sườn núi của hậu sơn.” Trả lời chính là Kỷ Vô Định.

Viên Ngạo Sách sắc mặt âm trầm nói: “Cho nên lúc đó ngươi thà đứng ở hậu sơn cả canh giờ làm mồi uối, cũng lười lên Thập Ác lao xem đồng bạn đang bị giam ở đó một chút?”

Minh tôn thấy hắc lại muốn động thủ, vội vàng nói: “Ta là muốn tốt cho ngươi.”

“Ngươi đổi lại câu mới hơn đi.” Viên Ngạo Sách cắn răng nói.

Minh tôn nói: “Những lời này tuyệt đối là tâm ý của ta.”

. . .

Hai người đối diện.

Trong mắt Minh tôn tràn đầy tràn đầy tình đồng bạn.

Giấy lát.

Viên Ngạo Sách co quắp khoe miệng ngoảnh mặt đi, “Tiếp tục nói.”

“Lúc đó ta là nghĩ người không muốn ta đến đó nhìn thấy hình dạng người chật vật mà thương tâm khổ sở, mới không đến Thập Ác lao thăm tù. . .”

“Thăm tù?” Viên Ngạo Sách tựa như một tòa hỏa sơn lúc nào cũng có thể phun trào.

“Thăm người thân.” Minh tôn chuyển khẩu rất nhanh.

“Hanh.”

“Mãi cho đến lúc Kỷ Huy Hoàng đến.” Minh tôn thở phào nhẹ nhõm, xả lâu như vậy, rốt cục cũng đem Kỷ Huy Hoàng xả ra rồi.

Kỷ Vô Định chen vào nói: “Trong một canh giờ lúc cha ta chưa tới thì người làm cái gì?”

. . .

Chẳng lẽ còn muốn Kỷ Huy Hoàng thật vất vả mới ra được lại quay trở về?

Minh tôn khí định thần nhàn nói: “Là ta vẫn nghĩ Kỷ Huy Hoàng lúc nào tới, nghĩ nghĩ, hần tới.” Hần quyết định, Kỷ Vô Định đưa về bao nhiêu lần, hần kéo ra bấy nhiêu lần.

Viên Ngạo Sách nói: “Sau đó?”

“Sau đó hần hỏi ta một vấn đề.” Minh tôn gặp Kỷ Vô Định cùng với Viên Ngạo Sách đều lộ ra vẻ chăm chú lắng nghe, chậm chạp nói, “Hần hỏi ta, ăn chưa?”

“ . . .”

“Ta trả lời, ăn rồi.”

“ . . .”

“Sau đó hần lại hỏi ta, ăn cái gì.”

“ . . .”

“Ta trả lời, mì Dương Xuân.”

“ . . .”

“Sau lại hần lại hỏi ta, ăn ngon không? Ta trả lời. . .”

Xoẹt!

Kiểm của Viên Ngạo Sách đã ra khỏi vỏ, thẳng tắp cắm ở trước mặt Minh tôn. Thân kiếm đen tuyền dưới ánh liệt dương rọi xuống, càng lộ vẻ sắc bén.

Đối mặt với sát khí từ kiếm phong chém tới, Minh tôn mỉm cười, “Ta chỉ muốn mượn chuyện này để nói về tính cách của Kỷ Huy Hoàng.”

Kỷ Vô Định chớp mắt, “Cái gì tính cách?”

Minh tôn dùng bốn chữ khái quát, “Rối việc tìm việc.”

Đối với điểm này, hiếm khi Viên Ngạo Sách cũng cùng có chung nhận thức, “Nếu như hần không phải rối việc tìm việc, tại sao lại vô duyên vô cớ đem ta nhốt lại chứ.” Nếu nói Kỷ Huy Hoàng là vì Lục Nguyệt sơn trang mà đem hần nhốt lại thì hần coi như không còn gì để nói, nhưng mà lúc Kỷ Huy Hoàng bắt nhốt hần, Lục Nguyệt sơn trang đã bị diệt trang hơn nửa năm rồi. Mà trong nửa năm này hần ngoại trừ luyện võ chính là ăn ngủ, chuyện gì cũng chưa từng làm, ngay cả kiến cũng chưa từng giết một con, đã bị Kỷ Huy Hoàng thiên lý xa xôi chạy tới đánh ột trận, sau đó bắt về Huy Hoàng Môn nhốt vào Thập Ác lao. Mấy năm trong Thập Ác lao, hần mỗi khi nhớ lại chuyện này, vẫn cảm thấy thập phần uất ức. Kỷ Huy Hoàng thân là bạch đạo đứng đầu, chẳng lẽ lại không cho hần giết người một mỗi nghĩ vài ngày sao?!

Thấy Viên Ngạo Sách vẻ mặt nghi hoặc cùng với phần hận, thần tình Kỷ Vô Định và Minh tôn thập phần vi diệu.

Minh tôn ho khan nói: “Kỳ thực Kỷ Huy Hoàng một thân, ngoại trừ rồi việc tìm việc ra, còn có thể dùng một từ khác để hình dung.”

Viên Ngạo Sách nói: “Nga?”

Minh tôn vươn hai ngón tay, “Vô si.”

Viên Ngạo Sách ngẩn ra, lập tức bừng tỉnh đại ngộ. Lẽ nào nói Kỷ Huy Hoàng trước kia sở dĩ bắt hắn, là vì muốn đem hắn luyện thành đối thủ?

Minh tôn nói: “Kỳ thực trước kia sau khi chúng ta ân cần thăm hỏi nhau một canh giờ xong, ta đã muốn đem ngươi đón trở về, thế nhưng Kỷ Huy Hoàng không đồng ý. Bởi vì hắn cho rằng trong số những người hắn từng gặp qua, ngươi là người duy nhất có khả năng vượt qua hắn lúc sinh thời.”

Viên Ngạo Sách nhú mày.

Thần tình Kỷ Vô Định càng thêm vi diệu.

“Bất quá ma giáo công việc bề bộn, để ngươi không bị những tục vụ này quẩn thân, chuyên tâm luyện võ, mới đưa ngươi về nhốt trong Thập Ác lao.”

. . .

Trách không được Tề Tử Trung cứ vài ngày lại tới tìm hắn bàn luận võ thuật.

Trách không được trong lao phòng của hắn cái gì cũng có thêm bí tịch võ công.

Trách không được mỗi lần võ công của hắn tinh tiến, cơm nước hôm đó sẽ trở nên đặc biệt hảo.

Nguyên lai Kỷ Huy Hoàng đã dùng biện pháp dạy dỗ để bồi dưỡng hắn thành đối thủ!

Viên Ngạo Sách chỉ cảm thấy hùng tâm tráng chí muốn đem Kỷ Huy Hoàng đánh bại trở thành thiên hạ đệ nhất cao thủ tích lũy trong tám năm ở Thập Ác lao phút chốc đã hơi phi yên diệt (tan tành mây khói). Hắn trầm mặc một lát, chậm rãi nói: “Kể ra thì, ta thích lý do mà lúc trước An Nhiên nói cho ta biết hơn.”

Minh tôn thoả mãn gật đầu nói: “Chúng tớ ta biên chuyện cũng không tệ lắm.”

Kỷ Vô Định nắm tay Viên Ngạo Sách, đau lòng nói: “A Sách, xin lỗi, nếu sớm biết ngươi bị giam ở Thập Ác lao, nếu sớm biết cha ta đối ngươi như vậy, ta đã. . .”

Viên Ngạo Sách nhìn y, đối với với điều y muốn nói tiếp đó hoàn toàn không có chút chờ mong.

Ngược lại Minh tôn háng hái bưng bưng mà hỏi thăm: “Đã thế nào?”

“Ta đã xin cha ta cho chúng ta sớm ngày thành hôn.” Kỷ Vô Định vì mình lãng phí quá nhiều thời gian lẽ ra vốn là khoảng thời gian y và Viên Ngạo Sách tương thân tương ái mà cảm thấy ảo não, “Như vậy, ngươi có thể ở lại trong phòng ta, không cần ở trong Thập Ác lao rồi.”

“ . . . ” Quả nhiên vẫn là Viên Ngạo Sách tương đối lý giải y. Minh tôn cảm thán.

Viên Ngạo Sách hít một hơi thật sâu nói: “Cho nên nói, Kỷ Huy Hoàng sở dĩ thành lập Thập Ác lao, cũng không phải để trừ gian diệt ác, mà bởi vì. . .”

“Tìm người đánh nhau.” Minh tôn tiếp lời.

. . .

Trên đời này có rất nhiều chân tướng, không biết so với biết sẽ hạnh phúc hơn.

Viên Ngạo Sách đem trọng tâm câu chuyện kéo trở lại, “Ta nhớ kỹ ngươi đã nói, ngươi cùng với Kỷ Huy Hoàng là nói chuyện điều kiện.”

“Không sai.” Minh tôn gật đầu, “Kỷ Huy Hoàng đưa ra điều kiện, trừ việc ngươi ở lại Thập Ác lao mười năm ra, còn một cái nữa chính là để a giáo rời khỏi Bể Nghê sơn.”

. . .

Để cho?

Trong mắt Viên Ngạo Sách ánh sáng chợt lóe.

Minh tôn nói: “Ta nghĩ ngươi hẳn đã minh bạch Lam Diễm Minh minh chủ là ai rồi chứ?”

Viên Ngạo Sách một chữ một chữ nói: “Kỷ Huy Hoàng?”

Minh tôn gật đầu.

Viên Ngạo Sách nhìn về phía Kỷ Vô Định.

Kỷ Vô Định bĩu môi thấp giọng nói: “A Sách, nếu như ta là cha của hắn, ta nhất định sẽ ngăn cản hắn. Đáng tiếc, hắn là cha ta.”

. . .

Viên Ngạo Sách thở dài nói: “Nếu hắn đưa ra hai điều kiện, vậy ma giáo có lợi gì chứ?”

“Không có lợi.” Minh tôn cười khổ.

Viên Ngạo Sách thiêu mi, hiển nhiên không tin kể từ trước đến nay chỉ đi chiếm tiện nghi người khác, chưa bao giờ để người khác chiếm tiện nghi như Minh tôn lại ngậm bồ hòn như vậy.

“Đó gọi là hảo hán không ăn thiệt trước mắt. Kỷ Huy Hoàng có thể vào Bể Nghê sơn như chỗ không người, lại bắt giữ Âm tôn. . .” Minh tôn thở dài nói, “Ta trừ cách tránh đi chỗ phong mang, đã không còn lựa chọn nào khác.”

Nhất thời lặng im.

Kỷ Huy Hoàng dù đã mất đi, thế nhưng nỗi ám ảnh trước kia hắn tạo nên lại vẫn như cũ vững vàng bao phủ trong lòng mỗi người.

“Kỷ Huy Hoàng,” Viên Ngạo Sách từ từ mở miệng nói, “Thật đã chết rồi sao?”

Kỷ Vô Định gật đầu nói: “Ta đã từ trên xuống dưới từ trước ra sau kiểm tra kĩ mười lần. A Tả A Hữu A Thượng A Chung A Hạ cũng từ trên xuống dưới từ trong ra ngoài kiểm tra hết ba lần. . . Nên sờ đều đã sờ. Dích thật đã chết rồi.”

Minh tôn vuốt cằm nói: “Lúc hắn chết, ta cũng phái người tới sờ qua, thật sự đã chết.”

. . .

Không nghĩ tới Kỷ Huy Hoàng sinh tiền phong quang vô hạn, sau khi chết lại bị nhiều người sờ tới sờ lui như vậy.

Không hiểu sao, Viên Ngạo Sách đột nhiên cảm thấy buồn cười.

“A Sách, ngươi muốn cười thì cứ cười đi.” Kỷ Vô Định lấy thân phận của kẻ từng trải nói, “Lúc cha ta chết ta đầu tiên là cười, sau đó mới khóc.” Lúc y nói không có nhìn Viên Ngạo Sách, mà là không hề chớp mắt nhìn lên trời cao, con mắt tròn vo phẳng phất như thấy được phía bên kia bầu trời, lại phẳng phất như thứ gì cũng không nhìn thấy được, chỉ là như thế thần thờ nhìn.

“. . .” Viên Ngạo Sách yên lặng ôm lấy bờ vai y.

Bất kể Kỷ Huy Hoàng đã từng làm việc gì, thì cũng vẫn là phụ thân của Kỷ Vô Định. Hắn không có phụ thân, cho nên hắn không biết cảm giác mất đi sẽ như thế nào. Cũng như trước giờ hắn chưa từng chịu qua cảm giác gọi là thống khổ.

“A Sách.” Kỷ Vô Định dùng ngữ khí trước kia nói, “Có thể ôm chặt thêm chút nữa được không?”

“. . .” Viên Ngạo Sách lại ôm lấy y chặt hơn một chút.

“Ôm bằng hai tay đi.”

Viên Ngạo Sách chần chờ một chút, vẫn là làm theo.

“A Sách. . .”

“Người trực tiếp thượng luôn đi.” Minh tôn giúp y tiếp lời.

“ . . .”

Kỷ Vô Địch rất nghiêm túc nhìn hấn nói: “Người sẽ giúp bọn ta canh chừng sao?”

. . .

Minh tôn hảo tính tình mà cười nói: “Kỷ môn chủ cảm thấy ta giống hồng nương chỗ nào vậy?”

“Không giống.” Kỷ Vô Địch lắc đầu, “Hồng nương sẽ không đồng ý để Trương Sinh thượng Thôi Oanh Oanh*.”

“ . . .”

Viên Ngạo Sách bắn một cái lên thân kiếm, “Nói chính sự.”

Minh tôn nhún vai nói: “Không phải đã nói xong rồi sao?”

Viên Ngạo Sách nói: “Kỷ Huy Hoàng đã chết, như vậy hiện tại Lam Diễm Minh minh chủ là ai?”

“Cái này, phải hỏi Kỷ môn chủ rồi.” Minh tôn mỉm cười.

Không đợi Viên Ngạo Sách quay đầu, Kỷ Vô Địch đã gật đầu nói: “Ân, ta biết.”

“Vậy là tốt rồi.” Viên Ngạo Sách dĩ nhiên không có hỏi tới, trái lại hỏi Minh tôn, “Người lần này tới, chắc không phải chỉ muốn nói cho ta nghe những chuyện cũ năm xưa này đây chứ?”

“Đương nhiên là không phải.” Minh tôn huy phát tay áo nói, “Việc này chỉ dùng để trà dư tửu hậu giết thời gian mà thôi.”

“ . . .”

“Mục đích ta tới chỉ có một.” Minh tôn đạm nhiên cười nói, “Phối hợp với chính phái võ lâm, diệt trừ Lam Diễm Minh.”

“Lý do?” Chuyện không có lợi, Minh tôn không có khả năng chủ động làm.

“Lấy lại Bể Nghê sơn.”

Kỷ Vô Địch hồ nghi nói: “Cha ta mất đã nhiều năm như vậy, vì sao giờ người mới đến lấy?”

Minh tôn nói: “Bởi vì ta tìm đại sư tính qua, hấn nói ta chúc trư, năm nay thu hồi lại tương đối khá, có thể vượng cho ta.”

Viên Ngạo Sách giọng cảm hận nói, “Ta chúc hử.”

“Đúng, hấn nói ngoại trừ vượng ta ra, còn có thể khắc người.” Minh tôn nói, “Bất quá ta nghĩ sau này thời gian người ở lại Huy Hoàng Môn sẽ tương đối dài, hấn sẽ không để tâm nhỉ?”

“Ta rất để tâm.”

“Lòng người thật quá chật hẹp rồi.” Minh tôn vẻ mặt như tự hận nhận người không chuẩn.

Viên Ngạo Sách hừ lạnh nói: “Không biết là ai vẫn đem chuyện ta đánh vỡ đầu hấn ghi hận ba năm.”

Kỷ Vô Địch nói: “Xem hình dạng Minh tôn, không giống như người chỉ ghi hận ba năm là đủ a.”

Viên Ngạo Sách giọng cảm hận nói: “Bởi vì đến năm thứ ba, hấn đã dùng một tảng đá lớn gấp hai đê gãy một chân ta.”

Minh tôn nói: “Xem, ta mới ghi hận người ba năm, người lại ghi hận ta tận mười ba năm.”

“ . . .”

Kỷ Vô Định lý giải nói: “Người để hấn chém một kiếm, hấn sẽ không ghi hận nữa.”

Minh tôn lặng lẽ một lát, “Ta sẽ ghi hận ba mươi năm.”

* chỗ này bạn cũng không rõ là cái gì == ai hiểu giải thích dùm nha

68. Chương 67

Chương 67 – Chân tướng vô địch (tứ)

Viên Ngạo Sách nhìn kiếm, ngứa tay muốn thử, “Đừng nói ba mươi năm, coi như ba vạn năm, cũng đáng.”

Minh tôn tựa hồ cam chịu rồi, “Người đã cố ý muốn chém ta, ta cũng không tiện ngăn cản. Bất quá có mấy lời ta phải nói trước.”

“Chém xong đã.” Viên Ngạo Sách xoát cái rút kiếm lên.

“Không được. Chém xong không kịp rồi.”

“Muốn chính là không kịp.”

Dáng cười của Minh tôn biến mất, miệng nói cực nhanh: “Chém xong rồi, người phải trở về tổng linh mọi sự vụ trong ma giáo.”

“ . . . ” Viên Ngạo Sách oán hận mà đem kiếm trả lại trong vỏ.

“Kỳ thực,” Kỷ Vô Định chậm rãi nói, “A Sách có thể chém hấn, cũng không khiến hấn thụ thương mà.”

Viên Ngạo Sách nhàn tình sáng lên.

Minh tôn nhảy dựng lên bỏ chạy.

Thế nhưng hấn nhanh, Viên Ngạo Sách còn nhanh hơn.

Chỉ thấy kiếm quang hiện lên, một đầu tóc dài phiêu dật đen nhánh xinh đẹp của Minh tôn đã ngắn đi mất một đoạn.

“A!” Minh tôn giống như con mèo bị giẫm phải đuôi, vừa sợ vừa giận mà nắm lấy đoạn tóc của mình đang bay giữa không trung.

Viên Ngạo Sách thu kiếm, lôi kéo Kỷ Vô Định hướng lối khác đi.

Minh tôn cuộc đời yêu nhất chính là mái tóc dài của mình, gặp phải kiếp nạn này, khiến hấn hận đến mức hầu như muốn nhào tới cắn người. Bất quá lý trí đã đúng lúc ngăn cản hấn khỏi gặp phải một cảnh rất có khả năng là báo thù biến thành bị ăn đánh. Vì vậy hấn học theo đám lưu manh, tàn bạo ném tóc xuống đất nói: “Viên Ngạo Sách, Kỷ Vô Định, các người nhớ đó cho ta.”

Kỷ Vô Định vui vẻ nói: “A Sách, lần này Minh tôn không mang thù rồi, hấn bảo chúng ta nhớ kỷ.”

“ . . . ” Minh tôn chắn lại trước mặt bọn họ.

Mi đầu Viên Ngạo Sách nhíu lại.

Minh tôn cười đến thích thú, “Người yên tâm, trong tình huống địch mạnh ta yếu, kiên nhẫn của ta sẽ trở nên rất khá. Ta chỉ muốn nhắc nhở người, Lam Diễm Minh là do một tay Kỷ Huy Hoàng dựng lên, vậy nên nó so với trong tưởng tượng của đám bạch đạo ngu ngốc mạnh hơn rất nhiều. Nếu như phương thức tấn công của các người quá quang minh chính đại, rất dễ toàn quân bị diệt.”

Kỷ Vô Định nói: “A Minh, người còn nhớ ta đã nói ta biết đương nhiệm Lam Diễm Minh mình chủ là ai chứ?”

Minh tôn không có để ý nửa câu sau của y, bởi vì lực chú ý của hắn toàn bộ đều đặt ở trên câu xưng hô rồi, “A Minh?”

Kỷ Vô Dịch gật gật đầu nói: “Ngươi a.”

“ . . .” Minh tôn chỉ vào Viên Ngạo Sách nói, “Ngươi sao không gọi hắn là A Âm?”

“Bởi vì tên hắn là Viên Ngạo Sách a.”

Minh tôn cười yếu ớt nói: “Kỳ thực tên ta không gọi là Minh tôn.”

“Ta biết.” Kỷ Vô Dịch giành nói trước khi hắn kịp giới thiệu, “Thế nhưng ta biết ngươi nhất định sẽ không nói cho ta biết đâu. Bởi vì ngươi là một danh nhân không cần báo tên cũng đã rất nổi tiếng rồi.”

. . .

Nếu như Đoan Mộc Hồi Xuân còn ở nơi này, nhất định sẽ cảm thấy rất thích thú. Bởi vì Kỷ Vô Dịch đã đem toàn bộ những lời thoả thác mà Minh tôn nói với hắn trả về đầy đủ.

Minh tôn nói: “Nếu không, ngươi gọi A Tôn đi.” Chỉ ít so với A Minh có khí thế hơn.

“Không được.” Kỷ Vô Dịch lắc đầu nói, “A Sách cũng có thể gọi là A Tôn, như thế dễ lẫn lộn.”

. . .

Ngươi đã gọi hắn A Sách rồi, còn lẫn lộn gì nữa?

Minh tôn mỉm cười, tiếp tục mỉm cười, bởi vì ngoại trừ mỉm cười ra hắn không còn biết nói gì thêm nữa rồi.

“Được rồi,” Viên Ngạo Sách đột nhiên nhớ tới một việc, “Lăng Vân đạo trưởng làm sao trở thành Vũ Đường chương môn.”

Minh tôn nói: “Việc này nói ra rất dài dòng.”

Viên Ngạo Sách nói: “Nói ngắn gọn.”

Minh tôn bĩu môi, “Sư phụ bảo hắn đi.”

. . .

Viên Ngạo Sách mi phong giật một cái, “Thích hợp nói dài dòng.”

“Trước kia ma giáo ta cùng với chính đạo võ lâm nháo rất dữ, sư phụ trong lúc nóng giận đã phái rất nhiều người lên vào các đại phái, Lăng Vân đạo trưởng là một trong số đó.” Hắn dừng một chút, “Bất quá hắn rất đặc biệt. Bởi vì hắn không phải là Lăng Vân đạo trưởng thật, mà chỉ là một người ngoại hình rất giống Lăng Vân đạo trưởng, cho nên mạo danh thế thân thôi.”

Kỷ Vô Dịch hiểu kỳ nói: “Vậy Lăng Vân đạo trưởng chân chính đâu?”

“Đương nhiên đã chết.” Minh tôn nói, “Vũ Đường trước kia là môn phái duy nhất mà ma giáo ta không cách nào thâm nhập được, để đánh vào nội bộ, sư phụ cố ý quan sát đám người Vũ Đường từ trên xuống dưới, cuối cùng phát hiện Lăng Vân đạo trưởng cùng một tên đường chủ của giáo ta có ngũ quan thập phần tương tự. Chỉ là Lăng Vân đạo trưởng đó béo không gì sánh được, mà vị Đường chủ kia lại cốt sấu như sài (gầy như que củi). Vì vậy sư phụ ta cố ý giả trang thành thế ngoại cao nhân, dùng tuyệt thế võ công mê hoặc khiến hắn mắc câu. Lăng Vân kia bình thường vì hình thể mà bị đồng môn chọc ghẹo, thiên tư lại có hạn nên không được sư phụ coi trọng, có được cơ hội này, sao có thể không động tâm. Sư phụ thấy thời cơ đã tới, cố ý bảo hắn bế quan một năm, lấy lý do là cần tu võ học. Ở Vũ Đường bế quan tập võ là chuyện thường, đồng môn cùng sư phụ hắn đều không nghi ngờ gì.”

Viên Ngạo Sách nói tiếp: “Một năm sau, hắn bế quan ra, dung mạo đổi khác, hình thể gầy đi không ít.”

Minh tôn nói: “Dù dung mạo có đổi, những người đó cũng nghĩ là do béo gầy, căn bản không nghĩ tới là đã đổi người khác.”

Viên Ngạo Sách nói: “Nếu Lăng Vân vốn thiên tư không cao, sao có thể làm Vũ Đường chương môn được?”

“Thiên tư vốn không cao, vẫn có thể dùng cần cù để bù đắp lại.” Minh tôn nói, “Ngày ngày khổ luyện võ công, lại thường xuyên hạ sơn vân du, chiếm được mỹ danh đương đại. Ngoài ra ngay cả ma giáo phân đàn cũng bị hấn tự tay hủy đi một cái, Vũ Đương chưởng môn sao có thể không đối hấn có vài phần kính trọng.”

Kỷ Vô Địch cảm khái nói: “Trách không được Lăng Vân đạo trưởng cùng ta nhất kiến như cố.”

Viên Ngạo Sách không nói gì. Đều là đại nhân vật bị người khác phủng lên.

Kỷ Vô Địch quay đầu hỏi Viên Ngạo Sách: “A Sách còn gì muốn hỏi nữa không?”

Viên Ngạo Sách suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: “Không có.”

Kỷ Vô Địch quay đầu thấy Minh tôn đứng tại chỗ bất động, “Vậy ngươi còn có việc gì sao?”

Minh tôn vốn còn muốn trao đổi chuyện tiến đánh Lam Diễm Minh, nhưng nhìn sắc mặt không kiên nhẫn của hai người, hấn rất thức thời nói: “Không có.”

Viên Ngạo Sách cùng Kỷ Vô Địch dắt tay nhau đi xa.

Bất quá Minh tôn nhĩ lực kinh người, bởi vậy dù hai người kia đã đi cách một khoảng rồi, hấn vẫn có thể nghe được tiếng hai người nói chuyện theo gió truyền tới ——

“A Sách, ngươi thực sự không muốn biết đương nhiệm Lam Diễm Minh minh chủ là ai sao?”

“Ngươi sẽ để hấn thực hiện được âm mưu sao?”

“Sẽ không.”

“Vậy biết hay không cũng không quan trọng.”

“Vì sao?”

“Dù sao thêm mấy ngày nữa, hấn cũng sẽ triệt để biến mất khỏi thế giới này.”

“. . . A Sách, ngươi thực sự một chút cũng không hiếu kỳ?”

“Hiếu kỳ thì đúng là có chút, bất quá. . . Có cái lỗ tai đang ở đó nghe trộm.”

“Ngươi là nói A Minh?”

“Không chỉ có hấn.”

“Vậy còn ai nữa?”

“Không biết. Ta chỉ cảm thấy, hình như có vô số ánh mắt từ một nơi bí mật nào đó đang nhìn chằm chằm vào chúng ta.”

“Có đôi khi là ghét bỏ chúng ta quá thanh thủy rồi.”

“. . . Ân.”

Hai người vừa đi vừa dạo, không giống đang vội, ngược lại như du sơn ngoạn thủy.

Dọc đường đi, Kỷ Vô Địch bỗng nhớ tới một việc, “A Sách, kiếm của ngươi còn chưa có tên đúng không?”

Viên Ngạo Sách nhất thời có dự cảm bất hảo, “Kiếm không giống người, không có tên cũng không sao.”

“Không được. Kiếm của A Sách sau này nhất định sẽ thành danh kiếm, nếu là danh kiếm sao có thể không có tên chứ?” Kỷ Vô Địch nói, “Nhất định phải cho nó một cái tên tuyệt đối có thể dương danh lập vạn, danh lưu sử sách mới được.”

Không biết có phải là cũng đồng ý với lời Kỷ Vô Địch nói hay không mà, kiếm ở trong vỏ đột nhiên rung lên một chút.

Viên Ngạo Sách bất đắc dĩ nói: “Vậy ngươi muốn lấy tên gì?”

Kỷ Vô Địch hắc hắc cười.

Viên Ngạo Sách không ngừng ở trong lòng đề phòng. Mặc dù một hồi ý lấy mấy cái tên như là Phách Vương, Phách Chủ, Phách Trung Phách. . . Hắn cũng nhất định phải nhìn xuống, đồng thời mặt lộ vẻ chân thành, mỉm cười tán thưởng.

“Ta muốn lấy một cái tên, khiến A Sách vừa nhìn thanh kiếm này sẽ nhớ tới ta.”

“ . . .” Trong lòng đang xây tường thành.

“Vậy không bằng gọi. . .” Kỷ Vô Định vỗ tay một cái, hưng phấn nói, “Tiểu Định Định đi.”

“ . . .” Sắc mặt Viên Ngạo Sách thập phần khó có thể hình dung.

Kỷ Vô Định chớp chớp con mắt tranh công nói: “Thế nào?”

“ . . .” Viên Ngạo Sách nỗ lực muốn đem khóe miệng mình nhếch lên.

Kỷ Vô Định tiếp tục tiến cử, “Giống như, sau này có cao thủ hướng người khiêu chiến, người không cần nói tới đây đi. Người có thể nói,” ý hăng giọng một cái, học ngữ khí Viên Ngạo Sách nói, “Muốn giết ta, hỏi qua Tiểu Định Định của ta trước!”

“ . . .” Khóe miệng thật vất vả mới nhếch được lên lập tức rút xuống lại. Viên Ngạo Sách thật tâm hi vọng, kiếm của hắn cả đời đều là một thanh kiếm không chút tiếng tăm.

Hai người chạy tới Tửu Tuyền* thì, bạch đạo đại quân đã sớm bao trọn một gian khách điểm kính cẩn đợi chờ.

Lúc Kỷ Vô Định được đệ tử của Tuyết Sơn phái mời đến khách điểm, không khỏi cảm khái nói: “Những khách điểm này nhất định rất cảm kích sự tồn tại của Lam Diễm Minh.”

Viên Ngạo Sách nói: “Tiếc là chỉ có thể phát tài một lần.”

Kỷ Vô Định trầm ngâm nói: “Chúng ta có nên trực tiếp đem khách điểm này mua luôn, sau đó lúc đánh Lam Diễm Minh thì chỉ đánh gần chết, lưu lại nửa cái mạng chờ sang năm trở lại?”

Viên Ngạo Sách nói: “Vậy đem toàn bộ các khách điểm ở dọc đường đều mua hết luôn đi.”

“Khó có được môn chủ lại quan tâm đến việc làm ăn của Huy Hoàng Môn như thế.” Theo tiếng nói bức rèm che được nhấc lên, Tả Tư Văn cùng Hữu Khổng Vũ một trước một sau, thông thả từ trong bao sương đi ra.

“A Tả, A Hữu!” Kỷ Vô Định hài lòng mà tiến lên, “Các người cũng cùng nhau đi du sơn ngoạn thủy a?”

. . .

Dáng cười của Tả Tư Văn gián đoạn.

Hữu Khổng Vũ nhảy dựng lên nói: “Môn chủ, lão tử đã nói cả trăm lần, lão tử cùng tên tử bại hoại này không một chút quan hệ!”

Kỷ Vô Định hảo tâm nói: “A Hữu lúc nói vẫn cứ thích phun mưa như thế a. Bất quá lúc này không cần phun nhiều thế, để đến lúc cùng A Tả đơn độc một chỗ phun nhiều chút là được rồi.”

Sắc mặt Hữu Khổng Vũ lúc xanh lúc hồng, biến hóa liên tục.

Tả Tư Văn chớp mắt đã thu hồi tâm tình, thản nhiên nói: “Môn chủ vẫn cứ thích trêu đùa như thế a.”

Kỷ Vô Định nắm tay nói: “Ta tin tưởng vững chắc, dù có là đùa giỡn, cũng sẽ có ngày nó trở thành sự thật.”

Tả Tư Văn khóe miệng giật một cái, “Người rốt cuộc là từ đâu mà tự tin đến vậy?”

Kỷ Vô Định nói: “Tự tin là từ trên người Lăng Vân đạo trưởng và Từ Ân phương trưởng lấy được a.”

. . .

Cho nên, mấy lời đồn đại về chuyện Lăng Vân đạo trưởng cùng với Từ Ân phương trưởng có tư tình các loại mà dọc đường họ nghe được là do một tay môn chủ nhà mình dựng nên?

Tả Tư Văn cùng với Hữu Khổng Vũ đột nhiên đối với bọn họ tràn đầy hổ thẹn.

“Các người sao lại tới?” Viên Ngạo Sách hồ nghi nheo mắt lại. Nếu người đầu tiên đảm nhận Lam Diễm Minh minh chủ là Kỷ Huy Hoàng, vậy người thứ hai nhận chức minh chủ hơn phân nửa cũng ở trong Huy Hoàng Môn.

Tả Tư Văn nói: “Môn chủ suất lĩnh bạch đạo võ lâm diệt trừ Lam Diễm Minh là đại sự, chúng ta sao dám không tới trợ uy?” Hấn cao giọng nói xong câu này, lại hạ giọng ở bên tai Kỷ Vô Định nói, “Môn chủ không có lộ ra chân ngựa (sơ suất) chứ?”

Kỷ Vô Định nói: “Lộ ra một chút.”

Tả Tư Văn sắc mặt căng thẳng.

“Lăng Vân đạo trưởng đã biết.”

Tả Tư Văn sắc mặt xanh mét.

“Hắc Bạch song quái cũng biết rồi.”

Tả Tư Văn sắc mặt tối sầm, “Người không bằng nói cho ta còn người nào chưa biết.”

“Những người khác còn chưa biết.”

“Sao người biết là bọn họ sẽ không nói ra chứ?”

“Bởi vì đến giờ vẫn chưa có người nào cầm trướng thổi đến ném ta cả.” (cho cũng chả dám ==)

* tửu tuyền là hồ rượu nhưng mình nghĩ khả năng đây là một địa danh nào đó vì câu sau có cái nhà trọ

69. Chương 68

Chương 68 – Chân tướng vô địch (ngũ)

Tả Tư Văn yên lặng nhìn y thật lâu, mới chậm rãi nói: “Môn chủ, vô luận là thế nào người cũng phải nhớ kỹ, ngàn vạn lần không thể để danh tiếng của Huy Hoàng Môn ta tuột dốc.”

Kỷ Vô Định gật đầu nói: “Yên tâm, chỉ bằng việc người mạo hiểm biến Thiết Bút Ông (bút sắt) thành Ngốc Bút Ông (bút cùn) đem ta liệt vào đại cao thủ thứ tám trong võ lâm, ta đã quyết định, có có một ngày Huy Hoàng Môn thực sự suy tàn, ta cũng nhất định sẽ tới nhà người ăn chực uống chực.”

“ . . . ”

Hữu Khổng Vũ kinh ngạc nhìn Tả Tư Văn, “Người, người là Thiết Bút Ông?”

Viên Ngạo Sách bình tĩnh đại ngộ. Trách không được thân thủ Kỷ Vô Định như vậy đột nhiên lại được Thiết Bút Ông liệt vào giang hồ đệ bát đại cao thủ, nguyên lai bàn tay đứng sau thao túng chính là Tả Tư Văn.

Tả Tư Văn cũng rất hoảng hốt, “Môn chủ, người sao lại biết chứ?”

Kỷ Vô Định đầm đẫm đôi chân đã đứng có chút mỏi, “Chuyện của cha ta, có cái gì là ta không biết.”

Tả Tư Văn thấy Hữu Khổng Vũ vẫn là khuôn mặt ngạc nhiên, giải thích: “Kỳ thực Thiết Bút Ông chân chính là lão môn chủ. Bất quá sau lại vài năm, lão môn chủ chuyên tâm võ học, đã đem việc này giao lại cho ta.”

Hữu Khổng Vũ nói: “Vì sao không giao cho ta chứ?” Rõ ràng hẳn đối với võ công rất có nghiên cứu.

Kỷ Vô Định cùng với Tả Tư Văn cùng nhau quay đầu nhìn hắn.

Hữu Khổng Vũ bị sự kinh ngạc trong ánh mắt bọn họ khiến cho thẹn quá hóa giận, “Lẽ nào so với tử bại hoại kia ta càng thiếu tư cách?!”

Viên Ngạo Sách mở miệng nói: “Người sao lại có ảo giác như vậy chứ?”

“ . . . ” Tả Tư Văn ngây người vì giọng điệu của hắn. Mới ít lâu không gặp, hắn đã bị môn chủ độc hại sâu đến vậy rồi?

Trước lúc hắn cùng với Thượng Thước gặp mặt, Thượng Thước dù nói rất khó hiểu, thế nhưng ý rất rõ ràng — môn chủ nhà mình cùng với ma giáo Âm tôn đã có một chân chắc chắn rồi. Nếu nói như thế, sau này Viên Ngạo Sách hơn phân nửa là phải ở rể Huy Hoàng Môn rồi, nói cách khác. . . Huy Hoàng Môn sau này không chỉ có một môn chủ vô địch, mà còn có thêm một Âm tôn bán vô địch?

. . .

Hay là hắn bỗng dể uyên ương luôn đi!

Viên Ngạo Sách không hề biết là, chỉ trong thời gian một câu nói, đã khiến cho quyết định bỗng dể hay không bỗng dể của Tả Tư Văn triệt để bị phân định rồi .

Trong bao sương ngồi rất nhiều người, ngoại trừ Thượng Thước và Chung Vũ của Huy Hoàng Môn ra, ngay cả đám thiếu hiệp trẻ tuổi như Trình Trùng Thành, Hoa Hoài Tú, Phiên Tế Cảnh cũng đang ngồi.

“Quả nhiên lúc ăn chực uống chực thì mọi người đều rất tích cực.” Kỷ Vô Dịch cùng với Viên Ngạo Sách ngồi xuống vị trí trước kia của Tả Tư Văn và Hữu Khổng Vũ.

Tả Tư Văn phải gọi người bỏ thêm hai cái ghế nữa.

Tất cả đều ngồi vào vị trí của mình xong, Trình Trùng Thành mở miệng trêu chọc nói: “Kỷ môn chủ cùng với Viên tiên sinh không biết có chuyện gì mà lại đi gấp như thế?” Ngày ấy ở khách điểm đều là vô lâm hảo thủ, động tĩnh trong phòng bọn họ đương nhiên bị nghe thấy nhất thanh nhị sở.

Kỷ Vô Dịch thần nhiên nói: “Bỏ trốn thôi mà.”

“ . . . ” Quá độ thần nhiên cũng rất lấy mạng người. Trình Trùng Thành không nói gì uống trà.

Hoa Hoài Tú hừ lạnh nói: “Kỷ môn chủ thật là thẳng thắn đó.”

“Thẳng thắn mới có hạnh phúc mùa xuân a.” Kỷ Vô Dịch có ý chỉ.

Hoa Hoài Tú sắc mặt buồn bã, không khỏi nhìn về phía Phiên Tế Cảnh.

Phiên Tế Cảnh đang cắn hạt dưa cắn rất vui vẻ, thấy hắn nhìn qua, vô tội mà mở to hai mắt.

. . .

Hoa Hoài Tú nghe được họng mình ực một tiếng, vội vã dời ánh mắt.

“Hi hi hi hi. . . ” Kỷ Vô Dịch cười rất hèn mọn.

Viên Ngạo Sách tuy cũng rất muốn xem cuộc vui, thế nhưng đương sự hiển nhiên không nể tình, một người làm như không có việc gì tiếp tục cắn hạt dưa, một kẻ lòng đầy tâm sự mà nhắc lên cái chén đã sớm trống rỗng. Cho nên hắn đành phải nói sang chuyện khác: “Những người khác đâu?”

Tả Tư Văn nhú mày, hướng Thượng Thước ra hiệu.

Tuy nói địa vị của hắn ở Huy Hoàng Môn so với Thượng Thước cao hơn, thế nhưng ở đây, hắn là người đến sau, cùng với phần lớn người không hề quen biết, nếu nói nhiều quá không khỏi gây cảm giác kẻ mới lại muốn đoạt quyền.

Thượng Thước nhận được ánh mắt, lập tức nói: “Lăng Vân đạo trưởng cùng với Từ Ân phương trưởng đang cùng đám người Tôn chương môn nghị sự ở trên lầu.”

Viên Ngạo Sách nhú mày. Từ khi bạch đạo đại quân hạo hạo đặng đặng hướng Bể Nghê sơn xuất phát đến nay, chẳng phải lần nào cũng là đại biểu các phái cùng ngồi lại thảo luận? Lần này sao lại đem mấy người bọn họ loại ra ngoài như thế?

Tựa như nhìn ra nghi ngờ của hắn, tròng mắt Thượng Thước chuyển lại chuyển.

Kỷ Vô Địch chống cằm, làm bộ vô ý nói: “Tôn chương môn muốn chia binh ra làm hai đường sao?”

...

Chia binh làm hai đường mà y nói tuyệt đối không phải là chia binh ra hai đường như ý nghĩa chiến lược của nó.

Mọi người không ngờ y lại nói ra trực tiếp như thế, không khỏi liếc nhìn.

Kỷ Vô Địch vẫn là một dạng không hề để ý, “Kỳ thực cũng rất tốt mà.”

“Môn chủ.” Tả Tư Văn nhú nhú mày.

“Thực mà.” Thân thể Kỷ Vô Địch hơi ngồi thẳng lên, “Như vậy, chúng ta có thể theo sau bọn họ, vì bọn họ đoạn hậu, giúp bọn họ không có hậu cố chi ưu (nỗi lo về sau) nữa.”

...

Đánh Lam Diễm Minh cần chính là xông pha chiến đấu, có cái gì mà hậu cố chi ưu? !

Dù ngồi ở đây đều công khai bày ra cờ hiệu chuẩn bị đi theo Huy Hoàng Môn, nhưng lúc này cũng không khỏi có chút nghi vấn quyết định lúc trước của mình liệu có phải là không sáng suốt.

Phiền Tế Cảnh đột nhiên nói: “Kỷ môn chủ là sợ Lam Diễm Minh để lại người ở phía sau, nhân lúc chúng ta tiến công, phân binh lực ra tập kích chúng ta từ hậu phương, khiến cho trở tay không kịp sao?”

...

Y tuyệt đối không phải nghĩ như thế.

Đây là tiếng lòng của mọi người ngoại trừ Kỷ Vô Địch cùng với Phiền Tế Cảnh.

Ai biết Kỷ Vô Địch lại không chút xấu hổ gật đầu nói: “Đương nhiên. Phải đề phòng vạn nhất nha.”

Phiền Tế Cảnh mặt lộ vẻ kính phục nói: “Kỷ môn chủ không hổ là Kỷ môn chủ, suy nghĩ quả nhiên là chu đáo.”

Tả Tư Văn sợ bọn họ nói xong, thực sự sẽ đem bạch đạo một phân thành hai, vội vã ho một tiếng nói: “Việc này tốt nhất là chờ Lăng Vân đạo trưởng tới, mới bàn bạc kỹ hơn.” Ở sâu trong nội tâm, hắn thật hi vọng Lăng Vân đạo trưởng sẽ tiếp luôn phần chuyện xấu này cùng với trách nhiệm. Chỉ có Lăng Vân đạo trưởng chọn gánh vác, mọi người mới không đem lực chú ý đặt lên người Kỷ Vô Địch, vậy thì khả năng bị lộ của y mới nhỏ đi được.

Thế nhưng Hoa Hoài Tú không nghĩ như vậy. “Kỷ môn chủ tuy tuổi còn trẻ, thế nhưng một đường đi tới, làm ra không ít quyết định sáng suốt. Nay đại chiến sắp tới, quan trọng nhất chính là đoàn kết, ta cảm thấy chúng ta hắn là quán triệt từ đầu đến cuối, nghe theo sự điều khiển của Kỷ môn chủ.”

Viên Ngạo Sách có chút ngoài ý muốn, hắn vẫn cho Hoa Hoài Tú đối với Kỷ Vô Địch không có hảo cảm.

Tả Tư Văn phút chốc thì minh bạch mục đích của Hoa Hoài Tú. Hắn ủng hộ không phải là Kỷ Vô Địch, mà là đại biểu cho giang hồ tân tú Kỷ Vô Địch. Ngày nay lòng dạ của đám người trẻ tuổi một người lại cao hơn một người rồi.

Kỷ Vô Địch nói: “Nếu như ta nói là mở đường trở về, các người cũng đồng ý sao?”

Mọi người sững sờ.

Bầu không khí thoáng cái cứng ngắc hẳn lên.

Thượng Thước vội vã giảng hòa nói: “Lời môn chủ chỉ là nói giỡn mà thôi.”

Sắc mặt mọi người vẫn như cũ rất khó xem.

...

“Môn chủ, người là đùa thôi. . . chứ?” Thượng Thước cũng có chút không chắc lắm. Môn chủ nhà mình ngay cả những chuyện như bỏ trốn còn làm được, vậy lâm trận lùi bước cũng không tính là hành động vĩ đại rồi.

Kỷ Vô Dịch gật đầu nói: “Ta giỡn thôi.”

Bầu không khí cuối cùng cũng hòa hoãn được một chút.

“Nếu thật sự muốn trở về,” Một câu nói của Kỷ Vô Dịch lại đem tim mọi người treo lên lại, “Ta sẽ trực tiếp đi luôn.”

“ . . . ”

Bầu không khí sau đó cũng không có phá băng.

Khoảng chừng đến lúc cơm tối, Lăng Vân đạo trưởng cũng xuống lầu tối.

Tả Tư Văn vội vã đứng dậy nhường chỗ ngồi.

Ánh mắt những người khác nhìn hẩn đều có chút khấn trương.

Kỷ Vô Dịch cùng với Viên Ngạo Sách nhưng thật ra rất thông thả. Dù sao thì góc gác của Lăng Vân đạo trưởng cũng bị bọn họ xóc lên rồi, không có gì phải lo lắng nữa.

Lăng Vân đạo trưởng đến bao sương chuyện đầu tiên chính là xem sắc mặt của Viên Ngạo Sách, thấy hẩn không có biểu tình gì, mới đối Kỷ Vô Dịch nói: “Kỷ môn chủ, mấy ngày không gặp, biệt lai vô dạng?”

Kỷ Vô Dịch dưới ánh nhìn lấp lánh của Tả Tư Văn, đành phải chậm rãi đứng lên chấp tay nói: “Tay chân còn đủ, ăn được thoải được*, nhờ phúc.”

Lăng Vân đạo trưởng đã sớm quen với cách nói của y, sắc mặt như thường nói: “Từ Tửu Tuyền đến Bể Nghề sơn lộ trình không tới hai ngày nữa, từ giờ phút này trở đi chúng ta phải bắt đầu thảo luận phương án tấn công Lam Diễm Minh.”

Viên Ngạo Sách lạnh nhạt nói: “Trên đó vẫn chưa thảo luận ra phương án sao?”

Đối mặt hẩn, Lăng Vân đạo trưởng không dám có chút chậm trễ, “Thật ra thì Tôn trưởng môn có đưa ra mấy kiến nghị, bất quá ta cảm thấy vẫn là để Kỷ môn chủ làm chủ thì tốt hơn.”

Những người khác nhất thời thở ra.

Nói như thế, Lăng Vân đạo trưởng vẫn là trước sau như một đứng về phía Kỷ Vô Dịch rồi.

Kỷ Vô Dịch nhưng rất không vui vẻ, “Lẽ nào bọn họ không có kiên trì?”

Lăng Vân đạo trưởng đối với lai lịch của y cũng đã quá rõ ràng, bởi vậy trấn an nói: “Lần này Lam Diễm Minh minh chủ đã chỉ rõ là Kỷ môn chủ, có thể thấy được địa vị hết sức quan trọng của Kỷ môn chủ trong chốn võ lâm, Kỷ môn chủ thực sự không cần khiêm tốn. Hướng hồ bạch đạo chúng ta trước nay đều đồng khí liên chi (đồng lòng), có chuyện gì cũng tuyệt không để Kỷ môn chủ một mình khổ não.”

Kỷ Vô Dịch than thở: “Ta cũng không muốn để mọi người cùng ta khổ não.”

Tất cả mọi người đều nín thở chờ nửa câu sau của y.

Kỷ Vô Dịch quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người, lại nói tiếp: “Ta chỉ hi vọng mọi người có thể thay ta khổ não.”

“ . . . ”

Lam Diễm Minh chọn Kỷ Vô Dịch, có lẽ chính là một thủ đoạn để đả kích bạch đạo?

Đây là tiếng lòng của đại đa số mọi người ở đây —— kể cả Huy Hoàng Môn cùng với Viên Ngạo Sách.

Tuy nói Lăng Vân đạo trưởng đã cho thấy là sẽ đứng về phía Kỷ Vô Dịch, cũng sẽ không cùng y tranh chức thủ lĩnh bạch đạo, thế nhưng sự chia rẽ trong nội bộ của bạch đạo cũng không có vì thế mà tiêu thất.

Lúc cơm tối, Tôn Ngọc Lương cùng với đám người Phương Thu Thủy mang theo mấy người bạch đạo môn phái có cùng chí hướng với bọn hắn đi tìm khách điểm khác để ngủ trọ, hiển nhiên là không hề nể mặt Kỷ Vô Định.

Vì thế, Kỷ Vô Định vẫn cố ý nhân lúc cơm tối mà chúc mừng Hoa Hoài Tú một phen. Bởi vì chi phí ăn ở lần này đều là do hắn bỏ ra hết. Kỷ Vô Định rất chân thành mà chúc mừng hắn bớt được một khoản tiền không nhỏ.

Tả Tư Văn nhìn biểu tình khó coi của những người khác, chỉ có thể liều mạng hướng chén của Kỷ Vô Định gặp rau, hy vọng có thể ngăn chặn cái miệng của y.

Thượng Thước rất vui mừng. Tả hộ pháp tới, cuộc sống chịu tội của hắn đã trở thành quá khứ. Thế nhưng hắn rất nhanh sẽ biết, mình đã vui mừng quá sớm rồi.

Bởi vì buổi tối lúc phân phòng, Tả Tư Văn kịch liệt phản đối Viên Ngạo Sách cùng phòng với Kỷ Vô Định.

“Đường đường là môn chủ, sao có thể ở cùng phòng với tùy tùng được chứ?” Tả Tư Văn làm bộ không phát hiện ánh mắt Viên Ngạo Sách trừng tới, vẫn như cũ kiên trì ngăn ở trước cửa, “Huống hồ gian phòng nhỏ hẹp, đích thực không tiện cho hai nam nhân cùng ở.”

Kỷ Vô Định nhìn Tả Tư Văn, từng chữ một nói: “A Tả, bồng dả uyên ương là sẽ bị thiên lôi đánh trúng đó.”

Tả Tư Văn giả cười nói: “Uơng ở đâu?”

Kỷ Vô Định chỉ vào chính mình, buồn bã nói: “A Tả, lẽ nào ngươi không biết sao? Kỳ thực, ta là nữ.”

Tả Tư Văn diện vô biểu tình nhìn y, “Môn chủ, chuyện đùa này một chút cũng không đáng cười.”

“Được rồi, kỳ thực ta là thái giám.” Kỷ Vô Định tiếp tục cố gắng.

“ . . . ” Tả Tư Văn vẫn trừng mắt nhìn y.

Kỷ Vô Định đành phải cầu viện Viên Ngạo Sách, “A Sách, tới phiên ngươi làm thái giám rồi đó.”

Viên Ngạo Sách thiêu mi, “Ta là thái giám? Vậy ngày hôm đó tiến vào là ai hả?”

. . .

Tả Tư Văn thất bại bỏ chạy.

*vốn từ ‘lạp’ có nghĩa là kéo, nhưng trong vp của mình nó còn thêm một nghĩa nữa là ‘đại tiện’ ở cuối cùng nên không để ý. Với cái miệng xấu của bạn Kỷ thì từ này nghe có lý hơn nên mình sửa lại

70. Chương 69

Chương 69 – Chân tướng vô địch (lục)

Thượng Thước cho rằng chuyện của Viên Ngạo Sách cùng với Kỷ Vô Định cứ như vậy mà trần ai lạc định rồi, đang chuẩn bị trở về phòng hảo hảo ngủ một giấc, dưỡng dưỡng tinh thần, ai biết lúc hắn đi ngang qua thì Tả Tư Văn đột nhiên nói: “Thượng đường chủ, ngươi đi xem môn chủ, đừng để hắn xằng bậy.”

“ . . . ” Hắn đi xem môn chủ? Xem thế nào đây? Thượng Thước quay đầu lại.

Nguyên bản là kẻ xem kịch vui nhất thời làm điều thú tẩn.

. . .

Thượng Thước cứng đờ tại chỗ trong giây lát, rốt cục trong việc đắc tội Kỷ Vô Định và đắc tội Tả Tư Văn lựa chọn cái sau, “Tả hộ pháp.”

“Ân?” Tả Tư Văn ngữ khí thường thường, thế nhưng Thượng Thước theo hần lâu như vậy, đương nhiên có thể phát giác ra trong thanh âm của hần ẩn dấu sự không vui.

“Người biết ta mấy ngày nay sống thế nào không?” Thượng Thước chậm rãi mở miệng.

Phía bên kia không nói tiếng nào.

Thượng Thước thở dài, cất bước muốn đi.

“Thượng đường chủ dưới sự đào tạo của môn chủ, thực sự là càng ngày càng khéo đưa đẩy rồi.” Tả Tư Văn đột nhiên toát ra một câu.

Thượng Thước cước bộ liên tục, vừa đi vừa nói: “Đều là kiếm bát cơm thôi.”

“ . . . ”

Gian phòng là Kỷ Vô Dịch cố ý chọn, đều không phải là thượng phòng, chỉ có một cái giường lớn.

Y sớm đã bò lên giường, dùng đôi mắt sáng như sao nhìn Viên Ngạo Sách.

Viên Ngạo Sách làm như không thấy gọi hỏa kế đến mức nước tắm rửa.

“Ta cũng muốn tắm.” Mắt Kỷ Vô Dịch càng sáng hơn nữa.

Viên Ngạo Sách vẫn như cũ không nhìn y.

Qua một chút, hỏa kế đưa tới hai thùng gỗ.

Kỷ Vô Dịch thất vọng tựa vào bên thùng, “Không có cái lớn hơn một chút sao?”

Hỏa kế nói: “Thùng nước kia cũng cùng một khổ.”

“Nhưng thế này không nhét được hai người vào a.”

Hỏa kế sững sốt một chút, theo bản năng mà hướng bụng Kỷ Vô Dịch nhìn lại. Chuyện lúc nãy nói ở cửa, hần cũng nghe được. Thiếu niên nhìn qua tròn tròn nhuần nhuần này nói mình là nữ, lẽ nào là nữ phần nam trang thật?

Kỷ Vô Dịch theo ánh mắt của hần nhìn bụng mình, khấn trương hỏi: “Lớn lắm sao?”

“Ách.” Hỏa kế hận không thể đem con mắt mình trừng lớn hơn một chút, xem tỉ mỉ hơn một điểm.

“Rất rõ ràng sao?” Kỷ Vô Dịch lại càng khấn trương.

“Vẫn, vẫn được.” Chẳng lẽ là cúc hoa khuê nữ cải trang giả dạng? Trong đầu hỏa kế trình diễn một tiết mục bỏ trốn với vô số ái hận tình thù không thể nói ra.

Kỷ Vô Dịch ngửa mặt lên trời ôm oán nói: “Mấy ngày nay quả nhiên ăn nhiều quá rồi.”

“ . . . ” Nhìn thấy hầu kết rõ ràng kia, hỏa kế mồ hôi ròng ròng mà nghĩ, hần quả nhiên đã suy nghĩ quá nhiều.

Hai thùng gỗ một trái một phải song song tựa vào.

Viên Ngạo Sách một bên tắm một bên còn phải ngăn cản Kỷ Vô Dịch thỉnh thoảng quấy rầy, cuối cùng một thùng từ nước nóng tắm đến lạnh, hai người mới lấy bấy đi ra.

Viên Ngạo Sách cắn răng nói: “Còn không mau chui vào trong chăn đi.”

Kỷ Vô Dịch vèo một cái chui vào trong chăn, u oán nói: “A Sách, chăn lạnh quá.”

Viên Ngạo Sách thu thập xong mọi thứ mới lên giường nằm.

Hần vừa nằm xuống, Kỷ Vô Dịch đã nhào lên rồi, “A Sách. Đã rất nhiều ngày rồi.”

Viên Ngạo Sách một tay ôm lấy y, thản nhiên nói: “Thương thế của ngươi còn chưa được.”

“Đã được rồi. Không đau nữa.” Kỷ Vô Dịch dùng mặt cổ sức cọ cọ vào cổ hần.

Ngón tay Viên Ngạo Sách có chút xiết lại, thanh âm tràn đầy áp lực, “Hôm nay rất đông người.” Cái loại tiếng thét chói tai đó để người khác nghe một lần là đủ rồi.

Kỷ Vô Dịch nói: “A Sách, ta bảo chứng, lần này tuyệt đối không la nữa.”

“ . . . ” Viên Ngạo Sách bán tín bán nghi nhìn y.

“Thật mà thật mà thật mà.” Kỷ Vô Dịch khẩn thiết dùng đuôi cọ vào vị trí kia của hắn.

Viên Ngạo Sách đem y lật lại, ngón tay luồn vào trong quần y, kiểm tra vị trí thụ thương do bị hấn thượng.

Kỷ Vô Dịch cố ý lắc lắc cái mông.

Viên Ngạo Sách thấy quả nhiên đã được rồi, cùng không kiềm chế dục hỏa từ phúc hạ bò lên nữa, ngón tay chậm rãi ở đó mở rộng thêm.

Kỷ Vô Dịch một bên hoan nhạc co duỗi ngón chân, một bên đem nhuận hoạt du đưa cho hắn.

Viên Ngạo Sách từng có một lần kinh nghiệm, lần thứ hai đã rất quen thuộc rồi, nhanh chóng làm tốt việc chuẩn bị, mới đem Kỷ Vô Dịch lật lại. Hắn nhìn hạ thân của y, mới phát hiện phía sau đã chuẩn bị tốt rồi, thế nhưng chuẩn bị phía trước còn tương đối thiếu, liền thân thủ cầm lấy nó.

Kỷ Vô Dịch thở ra một ngụm lương khí, thấp giọng rên rỉ nói: “A Sách.”

Viên Ngạo Sách chậm rãi cúi người xuống, một bên xoa tóc y, một bên xoa phía dưới. Động tác của hắn tuy không thể xưng là có nhiều kỹ xảo, nhưng đối phó với ‘cao thủ’ lý luận suông như Kỷ Vô Dịch này thì quá đủ rồi. Không bao lâu, Kỷ Vô Dịch triệt để phóng xuất ra.

Bất quá y còn chưa kịp thở dốc, Viên Ngạo Sách đã ở trên người y, tách hai chân y ra, cười tà nói: “Đến phiên ta.”

Đôi mi dài của Kỷ Vô Dịch động một cái, hai tay giữ lấy vai của hắn, hít một hơi thật sâu, làm tốt mười phần việc chuẩn bị.

Viên Ngạo Sách chậm rãi động thân ——

“A. . . ”

“Câm miệng!”

Tả Tư Văn và Hữu Khổng Vũ vọt tới cửa gian phòng, mãnh liệt vỗ cửa.

“Môn chủ, người không sao chứ?!” Tả Tư Văn ở trong lòng đã đem mười tám đời tổ tông của Viên Ngạo Sách từ trong mộ phần kéo ra quật roi hết một lần.

Hữu Khổng Vũ còn trực tiếp hơn, nhắc chân chuẩn bị đập môn, thế nhưng nửa chừng lại bị Lăng Vân đạo trưởng ngăn cản.

“Khái khái. Tả hộ pháp, Hữu hộ pháp, phát sinh chuyện gì?” Trên người hắn khoác đạo bào, hiển nhiên là vừa nghe được âm thanh liền chạy vội đến ngay.

Tả Tư Văn dù biết hắn là cố tình ngăn cản, lại không biết lý do hắn ngăn cản, đành phải kiềm lại sự lo lắng mà nói: “Ta nghe được tiếng kêu của môn chủ.”

Lăng Vân đạo trưởng cười nói: “Môn chủ cùng với Viên tiên sinh đều là cao thủ thời này khó gặp, không có việc gì đâu.”

. . .

Môn chủ nói qua Lăng Vân đạo trưởng đã biết lai lịch của y rồi. Hắn lúc này nói vậy, rõ ràng là đang chế nhạo y.

Nghĩ tới đây, Tả Tư Văn cũng bất chấp mặt mũi không mặt mũi, trực tiếp cấp cho Hữu Khổng Vũ một ánh mắt, để hắn ngăn cản Lăng Vân đạo trưởng, tự mình không nói hai lời một cước đá văng cửa.

Chỉ thấy giường chiếu một mảnh hỗn độn, chần không thấy đâu, hiển nhiên đã có người ngủ quá, thế nhưng trong phòng lại không một bóng người, chỉ có cửa sổ đang mở rộng.

Lăng Vân đạo trưởng chỉ vào sàn nhà nói: “Hai vị xem nơi này.”

Tả Tư Văn cùng với Hữu Khổng Vũ cùng hướng mặt đất nhìn, lại là hai từ bỏ trốn được viết bằng rượu.

. . .

Gió theo cửa sổ mở lớn thổi vào trong.

Thổi tới trên người Tả Hữu lương đại hộ pháp của Huy Hoàng Môn, thổi bay tóc của bọn hắn.

Lăng Vân đạo trưởng nói: “Đêm đã khuya, ngủ sớm một chút đi.”

“ . . . ”

Tối nay đã định trước là một đêm không ngủ.

Gió đêm rất lạnh.

Viên Ngạo Sách ôm Kỳ Vô Địch chạy vào thanh lâu.

Tú bà kinh ngạc nhìn hắn, “Vị công tử này, người là. . .”

Viên Ngạo Sách trực tiếp móc một tấm ngân phiếu từ trong ngực ra nhét cho nàng.

Tú bà nhìn thấy chữ trên ngân phiếu thì nhất thời mặt mày rạng rỡ, “Hai vị công tử, các người đợi một chút, ta đi gọi cô nương. . .”

“Không cần nữa. Ta muốn một gian phòng.”

Tú bà hỏi: “Như vậy cô nương?”

“Tự dẫn theo.”

“ . . . ”

Sáng sớm Tả Tư Văn cùng với Hữu Khổng Vũ mang theo hai vành mắt đen từ trên lầu đi xuống.

Kỳ Vô Địch ngồi trên nhuyễn đệm cùng bọn họ chào hỏi.

Con mắt Tả Tư Văn thoáng cái mở to, vọt tới trước mặt y, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Môn chủ đêm qua đi đâu vậy?”

Kỳ Vô Địch nói: “Thanh lâu a.”

. . .

Tả Tư Văn hồ nghi đưa mắt nhìn Viên Ngạo Sách đang yên lặng ngồi một bên uống cháo. Lẽ nào sự tình không phải giống như trong tưởng tượng của hắn, Viên Ngạo Sách không có tiếp thu môn chủ nhà mình, mà là dẫn y đến thanh lâu giải quyết vấn đề?

Kỳ Vô Địch nói: “Như vậy thì dù ta có lớn tiếng hơn nữa cũng không ai để ý.”

. . .

Nắm tay Tả Tư Văn vang lên tiếng răng rắc.

Kỳ Vô Địch hồn nhiên không phát giác nói: “A Tả A Hữu, ngồi xuống uống cháo đi. Rất thơm đó.”

Tả Tư Văn tức giận nói: “Môn chủ, người như vậy sao xứng với cái chết của lão môn chủ chứ.”

“Hắn cũng không phải do ta làm tức chết. . .” Kỳ Vô Địch nói thềm.

“Môn chủ?” Tả Tư Văn đề cao thanh âm.

Kỳ Vô Địch dị tượng thiên khai [1] nói: “Nếu ta có thể làm cho cha ta giận mà sống lại, cũng coi như là một công lớn?”

Tả Tư Văn gần như đã muốn bỏ chạy.

Hữu Khổng Vũ trầm giọng nói: “Môn chủ, cái khác ta mặc kệ, thế nhưng thân là người tập võ, một điểm tiểu thương tiểu thống đã gào khóc như thế, thật là mất mặt.”

Đối với điểm này, Viên Ngạo Sách cũng rất đồng ý.

Kỷ Vô Địch khiêm tốn thỉnh giáo nói: “Vậy ta đây nên làm gì bây giờ?”

“Lúc đó, người phải đem chân khí chuyển đến chỗ bị thương, đem đối phương phản chấn trở về.” Hữu Khổng Vũ hung hăng nắm tay lại.

“...”

Viên Ngạo Sách vừa gặm màn thầu vừa nghĩ, phải làm sao mới có thể đem chút nội lực lớn bằng hạt gạo trong người Kỷ Vô Địch phế sạch đây?

Những người khác lục tục xuống dùng cơm.

Lúc đi qua bàn của Kỷ Vô Địch thì, đều hướng bọn họ ném một nụ cười đầy thâm ý.

Trong đó ánh mắt của Hoa Hoài Tú đặc biệt phức tạp nhất.

Lăng Vân đạo trưởng xuống xong trực tiếp ngồi trước mặt Viên Ngạo Sách, mỉm cười nói: “Viên tiên sinh Kỷ môn chủ đêm qua ngủ có ngon giấc không?”

Kỷ Vô Địch xoa xoa con mắt, “Ngủ không đủ.”

Viên Ngạo Sách đem màn thầu xé thành miếng nhỏ, bỏ vào trong cháo của y. Việc này khiến không ít người liếc mắt nhìn, nhưng hần vẫn như cũ điềm nhiên.

Kỷ Vô Địch cũng rất hưởng thụ dùng muối vớt màn thầu đã được tắm ướm lên ăn.

Lăng Vân đạo trưởng như có ý gì nói: “Nhiều ngày nay bản đạo ở trên đường nghe được không ít lời đồn đại.”

Động tác xé màn thầu của Viên Ngạo Sách hơi hơi ngưng lại.

Lăng Vân đạo trưởng nói: “Trong đó lại có không ít chuyện liên quan đến bản đạo.”

“Vậy sao?” Kỷ Vô Địch kinh ngạc nhìn hần một hồi, đột nhiên hạ giọng nói, “Chẳng lẽ chuyện của đạo trưởng cùng với Từ Ân phương trượng bị truyền ra ngoài rồi?”

Cái tay đang cầm màn thầu của Lăng Vân đạo trưởng cứng đờ giữa không trung, giấy lát mới như không có việc gì lùi về lại: “Nguyên lai Kỷ môn chủ cũng nghe qua rồi.”

Kỷ Vô Địch nói: “Ân, truyền rất là xôn xao đó, mọi người đều biết hết rồi.”

Ngực Lăng Vân đạo trưởng cấp tốc phập phồng một chút, thản nhiên nói: “Vậy Kỷ môn chủ cảm thấy bản đạo nên làm sáng tỏ chuyện này như thế nào mới tốt?”

“Làm sáng tỏ, vì sao phải làm sáng tỏ?” Kỷ Vô Địch mặt lộ ra dị sắc.

Lăng Vân đạo trưởng chậm rãi nói: “Đối với lời đồn không có thật lẽ nào không nên làm sáng tỏ?”

“Nhưng mà, đó rõ ràng là sự thật a.” Về mặt Kỷ Vô Địch nhìn hần lúc này tựa như đang nhìn một tên lừa gạt.

Dáng cười của Lăng Vân đạo trưởng cũng dần không kiên trì được nữa, “Kỷ môn chủ vì sao biết lời đồn này là thật chứ?”

“Bởi vì lúc người và Từ Ân phương trượng bị bắt đi chúng ta đều có mặt a.” Kỷ Vô Địch nói, “Tuy bị Lam Diễm Minh bắt đích thực rất mất mặt, thế nhưng chuyện này cũng không có gì phải phủ nhận. Chúng ta sẽ không vì chuyện này mà nghĩ các người rất vô dụng, rất thừa thãi, rất phiền hà đâu. Cho nên, các người cứ yên tâm để bị bắt đi, chỉ cần giữ lại một hơi thở, chúng ta nhất định sẽ cứu các người ra. Còn có, nói không chừng Lam Diễm Minh bắt nhiều, sẽ cảm thấy không có tính khiêu chiến, chủ động đem các người thả.”

“ . . . ”

Kỷ Vô Địch thấy hần không đáp lời, nhíu mày nói: “Hay đạo trưởng muốn chỉ chuyện khác?”

Lăng Vân đạo trưởng không được tự nhiên mà cười, “Kỷ thực, bản đạo chỉ cũng là chuyện này.” Hần dừng một chút, cắn chặt răng cười nói, “ . . . Đa tạ Kỷ môn chủ cứu giúp!”

“Ân, nhớ kỷ là tốt rồi.”

Còn lại, đều là tiếng uống cháo.

[1] dị tướng thiên khai: ý nghĩ kỳ lạ, viễn vông

71. Chương 70

Chương 70 – Chân tướng vô địch (thất)

Điểm tâm ăn xong, tất cả mọi người bắt đầu chuẩn bị để rời đi.

Kỷ Vô Địch cùng Viên Ngạo Sách ngoại trừ ngân phiếu ra thì chẳng có gì cả, bởi vậy rất nhiệt tình yêu cầu mang hành lý giúp mọi người trong Huy Hoàng Môn.

Thượng Thước vừa đem hành lý đưa qua, bao phục đã rơi xuống.

Kỷ Vô Địch lập tức ngồi xuống thu thập.

. . .

Thượng Thước khom lưng hỏi rất ôn hòa: “Môn chủ, người đang lật tìm cái gì thế?”

Kỷ Vô Địch không để ý đến hần, vùi đầu lăm bắm: “Ngân phiếu ngân phiếu ngân phiếu. . .”

“ . . . ” Thượng Thước mở quạt ra, nhẹ nhàng phẩy hai cái rồi nói, “Hôm qua ta đã đem ngân phiếu giao cho Tả hộ pháp rồi.”

Kỷ Vô Địch xoay cái nhào về phía Tả Tư Văn, “A Tả, bao phục của người trông nặng quá, có muốn ta mang giúp người không?”

Tả Tư Văn ngẩng nhìn y, “Ngân phiếu ở trong ngực ta.”

. . .

Kỷ Vô Địch rất thành khẩn nhìn hần, “A Tả, người đi có thấy mệt không, có muốn ta ôm không?”

A Tả yên lặng nhìn hỏa điểm đang hùng hực dấy lên từ trên người ai đó.

Viên Ngạo Sách thân thủ đem Kỷ Vô Địch xách về bên cạnh mình, “Người rất thiếu tiền?” Rõ ràng tiền từ chỗ Chu Bác Bì vợ vét được vẫn còn rất nhiều.

Kỷ Vô Địch nhỏ giọng nói: “Tới thanh lâu tốn rất nhiều tiền, chúng ta phải chuẩn bị nhiều một chút.”

Lỗi tai Tả Tư Văn dựng lên, “Thanh lâu?”

Bởi thanh âm của hần không tính khê, thế nên trong khách điểm lại có thêm rất nhiều lỗi tai nữa dựng lên.

Kỷ Vô Địch tiếp tục cùng Viên Ngạo Sách kể tai nói nhỏ, “Dù nói không tốn tiền mua người, thế nhưng phí dùng chân thì vẫn phải có mà.”

. . .

“Nha.” Rất nhiều góc trong khách điểm vang lên tiếng giật mình hiểu ra.

Tả Tư Văn đau đầu bóp trán, “Các ngươi vì sao phải tới thanh lâu?”

Viên Ngạo Sách nói: “Bởi vì ở đó không có người đập cửa.”

Tả Tư Văn nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Nếu có thể, ta không chỉ muốn đập cửa, ta còn muốn đập người.” Vừa nghĩ tới môn chủ nhà mình bị ma giáo Ám tôn nhúng chàm, khớp xương khắp người hằn đều ngựa đến mức hận không thể tìm người đến đánh cho ba ngày ba đêm.

Viên Ngạo Sách bĩu môi, khinh thường nói: “Trong mơ thì may ra.”

Kỷ Vô Định nói: “Trong mơ cũng không được.”

Viên Ngạo Sách thiêu mi nói: “Vì sao?”

Kỷ Vô Định nhăn mũi nói: “Ta không muốn lúc đang làm xuân mộng, bị người một cước đạp tỉnh.”

“Người thường làm xuân mộng?” Viên Ngạo Sách nhăn mi, cảm thấy cần phải hỏi cho rõ ràng đối tượng trong xuân mộng của y là ai.

Kỷ Vô Định nhếch miệng nói: “Bởi vì A Sách trong mơ còn nỗ lực hơn.”

. . .

Thì ra trong mộng cũng là hắc a. Khóe miệng Viên Ngạo Sách đang muốn nở ra một nụ cười, đột nhiên nhất tỉnh, chờ chút, A Sách trong mơ còn nỗ lực hơn là có ý gì?

Viên Ngạo Sách nguy hiểm nheo mắt lại. Chẳng lẽ y muốn nói là hắc trong hiện thực thiếu nỗ lực?

Người trong khách điểm hoặc là minh trương mục đảm hoặc là lén lén lút lút đem ánh mắt phóng tới nửa thân dưới của Viên Ngạo Sách.

Phanh!

Một tay Viên Ngạo Sách chém xuống bàn.

Bàn theo đó mà nứt ra.

Mọi ánh mắt đều rất ăn ý mà ngẩng lên nhìn trần nhà.

Kết quả của việc hi sinh một cái bàn là mọi người cuối cùng cũng ý thức được có thể xuất phát rồi.

Viên Ngạo Sách đi ở phía sau cùng của đội ngũ. Trong phạm vi ba dặm hầu như đều bị lãnh khí trên người hắc phát ra làm đóng băng hết. Duy nhất không thụ ảnh hưởng chính là Kỷ Vô Định. Y đang mặt dày lòi kéo tay áo Viên Ngạo Sách, đem đầu mình dụi vào trong ngực hắc.

“Hanh.” Đây là lần thứ ba mươi sáu Viên Ngạo Sách hừ lạnh kể từ khi xuất phát.

Kỷ Vô Định tiếp tục dụi, “A Sách A Sách A Sách. . .”

“Hanh hanh hanh.” Ba mươi bảy, ba mươi tám, ba mươi chín lần.

“A Sách.” Y ngẩng đầu, toàn bộ con mắt đều hồng.

Lòng Viên Ngạo Sách rút cuộc lại nhuyển đi một chút, “Ta thiếu nỗ lực?”

“Ta không có nói là A Sách thiếu nỗ lực.” Kỷ Vô Định chối cực nhanh.

“Vậy sao?” Viên Ngạo Sách trừng mắt nhìn đám bóng lưng đang đi rất nhanh phía trước. “Cần tìm người đối chất không?”

. . .

Đám bóng lưng kia thực sự đã bắt đầu bay rồi.

Kỷ Vô Định nói: “Ta chỉ nói A Sách trong mơ còn nỗ lực hơn.”

“Nỗ lực đến mức nào?” Viên Ngạo Sách trán nổi gân xanh, “Hay là người cần ta ngay lập tức lên ngựa chứng minh cho người thấy ta có bao nhiêu nỗ-lực?!”

Kỷ Vô Định nói: “Nhưng mà trong mơ A Sách có làm tư thế khác.”

“Tư thế gì?”

Kỷ Vô Định ghé vào trên vai hắn, nhỏ giọng thăm thì nửa ngày.

Trên đỉnh đầu Viên Ngạo Sách nhất thời rẽ mây thấy mặt trời. Đôi mắt hắn sáng lấp lánh hỏi: “Có thể như vậy?”

“Ân!” Kỷ Vô Định dùng mặt cọ cọ vào hắn, “Rất thoải mái a.”

“Chúng ta thử xem.” Viên Ngạo Sách rất vội vã.

“Được.” Kỷ Vô Định cũng rất tích cực.

Hai người nửa chừng chạy vào rừng cây ven đường tựa hồ đã hoàn toàn quên mất bọn hắn vốn là muốn đi diệt trừ Lam Diễm Minh.

Qua thời gian khoảng nửa chén trà nhỏ, đám người Tả Tư Văn mới phát hiện Kỷ Vô Định cùng Viên Ngạo Sách đã thất tung.

Phản ứng đầu tiên của Thượng Thước chính là, “Tìm xem trên mặt đất, có tờ giấy môn chủ để lại không.”

Huy Hoàng Môn mọi người theo đường cũ vòng lại, tìm tất cả những thứ có khả năng xếp thành chữ.

Lát sau, bọn họ đột nhiên nghe được một tiếng thét chói tai từ trong rừng truyền đến, tiếp theo đó là một tiếng rống lên giận dữ ——

“Câm miệng!”

. . .

Chờ Viên Ngạo Sách cùng Kỷ Vô Định đi ra, người của bạch đạo đã cùng Lam Diễm Minh đánh rất kịch liệt.

Kỷ Vô Định tràn đầy hăng hái mà kiến nghị: “Nhân lúc bọn họ đang bận rộn, không bằng chúng ta đổi cái khác đi?”

Viên Ngạo Sách nói: “Có loại nào tương đối an tĩnh không?”

Kỷ Vô Định suy nghĩ một chút nói: “Người điểm á huyết của ta đi.”

Viên Ngạo Sách: “. . .”

Lăng Vân đạo trưởng vừa đánh vừa lui, lui đến bên người bọn họ nói: “Lam Diễm Minh nửa đường phục kích, có người nói mấy người Tôn chưởng môn đã tao ngộ (gặp phải) độc thủ!”

Kỷ Vô Định kinh ngạc nói: “Tao (gặp) thế nào?”

Lăng Vân đạo trưởng một cước đá văng người phía trước, nói: “Nghe bảo bọn họ xuất phát sớm hơn chúng ta nửa canh giờ, cũng là ở đây tao ngộ phục kích, không may mắn không tránh khỏi.”

Kỷ Vô Định nhíu mày nói: “Nghe rất nguy hiểm.”

Lăng Vân đạo trưởng lại đá văng một người, “Không sai, xin Kỷ môn chủ hãy sớm nghĩ đối sách.” Hắn nói là Kỷ môn chủ, nhưng nhìn lại là Viên Ngạo Sách.

Kỷ Vô Định nói: “Không bằng mọi người tạm thời rút lui, về nhà nằm gai nếm mật ba năm bảy năm, sau đó lại chăm lo việc nước thêm ba năm bảy năm, cuối cùng mưu kế tử mĩ ba năm bảy năm nữa, ta nghĩ chắc là đủ rồi.”

Viên Ngạo Sách nói: “Người chuẩn bị chờ Lam Diễm Minh minh chủ chết già?”

Kỷ Vô Định gật đầu nói: “Không sai. Kế không đánh mà thắng mới là thượng sách. Chúng ta không mất người nào đã đem Lam Diễm Minh diệt trừ sạch sẽ, chẳng lẽ không tuyệt sao?”

Lăng Vân đạo trưởng hồ nghi nói: “Lam Diễm Minh mình chủ nếu chết, đương nhiên sẽ có tân nhiệm môn chủ lên thay, Lam Diễm Minh không phải vẫn làm hại võ lâm?”

Kỷ Vô Định yên lặng nhìn hẩn.

Lăng Vân đạo trưởng bị y nhìn chăm chăm khiến toàn thân nổi gai, nhanh chóng giải quyết hết kẻ địch quanh mình xong, nói: “Kỷ môn chủ có chuyện gì xin cứ nói thẳng.”

“Không có gì, chỉ là ta cảm thấy. . .” Kỷ Vô Định dừng thật lâu mới nói, “Người nói rất có đạo lý đó.”

Lăng Vân đạo trưởng: “. . .”

Không biết có phải Lam Diễm Minh lúc phục kích đám người Tôn Ngọc Lương đã tiêu hao quá nhiều sức chiến đấu không, mà rất nhanh đã bị đám người Lăng Vân đạo trưởng đánh bại, Hữu Khổng Vũ còn bắt được tên thủ lĩnh.

Người nọ bị đánh đến thổ huyết, lại như cũ hắc hắc cười lạnh nói: “Các người bắt quá là mạng lớn, tránh thoát được Oanh Thiên lôi [1], nếu không kẻ chết sẽ không phải là đám phế vật họ Tôn kia rồi.”

Tả Tư Văn nhú mày nói: “Oanh Thiên lôi? Là Oanh Thiên lôi của Giang Nam Lôi môn?”

Người kia nói: “Ngoại trừ Oanh Thiên lôi ra, còn có thứ gì có thể khiến nhiều như thế chết sạch cả chứ. Nga, ta nói sai rồi, bọn họ không chết sạch, ít ra thì Phương Thu Thủy còn giữ được nửa cái mạng, bắt quá rất nhanh, nửa cái mạng đó cũng sẽ tới Diêm vương điện báo danh rồi.”

Hữu Khổng Vũ giờ chân, hung hăng giẫm lên bụng hẩn, “Lam Diễm Minh sao lại có Oanh Thiên lôi?”

Tả Tư Văn phát tay nói: “Giờ nên hỏi không phải là tại sao có, mà là còn có bao nhiêu Oanh Thiên lôi nữa?”

Người nọ đau đến mức cả người đổ mồ hôi, lại như cũ cười lạnh nói: “Các người, cảm thấy ta sẽ nói?”

Kỷ Vô Định ngồi xổm xuống, hảo tâm mà kiến nghị: “A Hữu, đem chân dời xuống ba thốn [2], lại giẫm lên.”

Hữu Khổng Vũ dời xuống ba thốn.

. . .

Sắc mặt người nọ nhất thời trắng bệch, “Các người tự xưng là danh môn chính phái, cư nhiên dám. . .”

Kỷ Vô Định nói: “Người thực sự quá xoi mói rồi. Cư nhiên không thích danh môn chính phái giẫm lên. A Sách, người có muốn tới không?”

Viên Ngạo Sách nói: “Ta chỉ thích cắt, không thích giẫm.”

Kỷ Vô Định ôn nhu hỏi thăm: “Người muốn danh môn chính phái hay là ma giáo đây?”

Người nọ mồ hôi lạnh chảy ròng, nửa ngày mới cắn răng nói: “Danh môn chính phái!”

Kỷ Vô Định quay đầu nói: “A Sách, người tới.”

Người nọ mở to mắt, “Ta chọn chính là danh môn chính phái a.”

“Dần vật tù binh đương nhiên là chọn thứ hẩn ghét đưa cho hẩn a. Cũng không phải là mừng thọ.” Kỷ Vô Định nghiêng người, nhường vị trí.

Hữu Khổng Vũ đem chân dời đi.

Tay Viên Ngạo Sách nắm lấy chuỗi kiếm.

Người nọ vội vàng nói: “Ta là Tả hộ pháp của Lam Diễm Minh, các người nếu dám làm thế với ta, mình chủ nhất định sẽ không bỏ qua cho các người.”

. . .

Tả hộ pháp của Lam Diễm Minh?

Tả Tư Văn nhất thời cảm thấy rất khó chịu.

Kỷ Vô Địch ôm ngực nói: “Lẽ nào giờ hắn sẽ buông tha cho chúng ta?”

Kiểm của Viên Ngạo Sách đã rút ra được phân nửa.

“Lẽ nào các người không muốn mạng của đám Tôn Ngọc Lương?” Người nọ hoảng loạn thốt lên.

“Nói về chiêu hồn, tìm Mao Sơn đạo sĩ đáng tin hơn.” Kỷ Vô Địch chậm chạp nói.

Người nọ cắn răng nói: “Bọn họ không chết.”

Người của bạch đạo một trận xôn xao.

Từ Ân phương trưởng nói tiếng Phật hiệu trước tiên.

Tả Tư Văn nói: “Người lúc thì nói đã chết, lúc lại nói không chết, bảo chúng ta thế nào tin người?”

Người kia nói: “Chúng ta đúng là có dùng Oanh Thiên lôi, nhưng chủ yếu là dùng Oanh Thiên lôi để đem mê được tản ra. Các người nếu không tin, có thể tìm một người tinh thông được lý đến xem thử đất trên mặt đất. . . Bọt phấn mê được hắn là còn lưu lại một phần trong đất.”

Ở đây tinh thông y lý nhất chính là Tê Hà sơn trang Trương Phụng Hiền.

Kỷ Vô Địch cùng Viên Ngạo Sách liếc mắt nhìn nhau. Nếu Tê Hà sơn trang là nanh vuốt của Lam Diễm Minh, vậy Trương Phụng Hiền này cũng khó có thể tin được.

Trương Phụng Hiền ngược lại không biết suy nghĩ trong lòng bọn hắn, rất tận trách mà cúi đầu kiểm tra bùn đất, đặt ở dưới mũi ngửi, giây lát sau gật đầu nói: “Đích xác có mê được.”

Người nọ thở ra, nói cũng lưu loát rất nhiều, “Bọn họ chỉ bị bắt giữ, mục đích là làm khôi lỗi (bù nhìn) tử sĩ.”

Kỷ Vô Địch gật đầu cười nói: “Chính xác. Có phương pháp nào ít tốn công sức lại thú vị hơn là để cho bạch đạo vô lâm tự chém giết lẫn nhau chứ.”

Lăng Vân đạo trưởng nói: “Vậy Kỷ môn chủ cho là chúng ta phải làm thế nào?”

Kỷ Vô Địch nói: “Đề nghị vừa rồi của ta. . .”

“Trăm triệu lần không được.” Lăng Vân đạo trưởng vội vàng cắt đoạn.

Kỷ Vô Địch cùng Viên Ngạo Sách hiểu rõ. Nhất định là Minh tôn đã hướng hắn truyền mệnh lệnh lấy lại Bể Nghê sơn, bởi vậy, hắn mới toàn lực kích động bạch đạo cùng với Lam Diễm Minh đánh nhau, để a giáo ngồi làm ngư ông thu lợi.

“Như vậy, ” Kỷ Vô Địch nhún vai nói, “Lên núi, chém người.”

[1] Oanh Thiên lôi: lôi = bom mìn

[2] thốn: tương đương với tấc, bằng khoảng 10 phân

72. Chương 71

Chương 71 – Chân tướng vô địch (bát)

Nghĩ đến chuyện đám người Tôn Ngọc Lương kể ra cũng đông, Lam Diễm Minh muốn chờ hết bọn họ đi cũng không dễ, bởi vậy Lăng Vân đạo trưởng chủ động đi đầu dẫn người truy kích.

Kỷ Vô Địch đương nhiên không dị nghị.

Mà bạch đạo tinh anh dưới sự chỉ dẫn của hần cùng với mục tiêu rất rõ ràng là lên núi chém người, hạo hạo đang đang (trùng trùng điệp điệp) mà hướng Bể Nghề sơn thẳng tiến.

Lam Diễm Minh Tả hộ pháp bị trói thành một cái kén, bị một sợi dây kéo đi.

Tả hộ pháp rất ủy khuất kêu lên: “Có thể nể tình ta đây lúc bị bắt là tù binh khá là phối hợp, để cho ta đứng lên tự đi được không?” ót hần sắp bị mài bằng rồi.

Kỷ Vô Địch nói: “Nể tình người lúc bị bắt làm tù binh khá là phối hợp, ta có thể cho người chọn, ngửa mặt lên trời, hay úp mặt xuống đất.”

...

Tả hộ pháp đấu tranh tư tưởng thật lâu, cắn răng nói: “Úp mặt xuống đất.”

Kỷ Vô Địch hướng đệ tử của phái nào đó đang kéo hần ra hiệu.

Vì thế Tả hộ pháp bị lật lại, mặt hướng xuống dưới.

“Đợi chút!” Tả hộ pháp hốt hoảng kêu lên, “Người không phải nói, đối đãi với tù binh thì phải cho hần thứ gì mà hần ghét sao?”

Kỷ Vô Địch gật đầu nói: “Nói như vậy, chính xác là như vậy. Bất quá ta vừa nói qua, nể mặt người lúc bị bắt làm tù binh khá là phối hợp, cho người tự chọn. Ta giữ lời mà.”

...

Tả hộ pháp vẻ mặt van xin cầu khẩn nói: “Ta có thể chọn lại lần nữa không?”

“Có thể thì vẫn có thể.” Kỷ Vô Địch vuốt cằm nói, “Nhưng mà ta không chắc lần này là cho người chọn, hay là dẫn vật tù binh.”

Tả hộ pháp tuyệt vọng mà gào thét: “Người là hạ quyết tâm muốn dẫn vật ta rồi đúng không?”

Kỷ Vô Địch kinh ngạc nhìn hần, “Lẽ nào người giờ mới phát hiện?”

“...” Tả hộ pháp trừng mắt nhìn y, cái miệng không sạch sẽ bắt đầu chửi ồm lên.

Kỷ Vô Địch đánh cái ngắt tay.

Đệ tử phái nào đó bắt đầu kéo người.

Tiếng chửi bậy hóa thành tiếng kêu thảm thiết như tiếng giết lợn.

Kêu gào khoảng nửa nén hương, Tả hộ pháp tiến nhập trạng thái nửa mê nửa tỉnh, Kỷ Vô Địch ở một bên tự nhiên nói: “Lẽ nào hần không nghĩ ra, đâu có thể ngẩng lên sao?”

...

Người nào đó đang nửa mê nửa tỉnh co quắp một chút, khuôn mặt bị kéo khiến cho huyết nhục không rõ chầm chậm ngẩng lên.

Viên Ngạo Sách nói: “Cách buổi trưa còn một lúc nữa, hần có thể chịu đựng nổi sao?”

Kỷ Vô Địch suy nghĩ một chút nói: “Nếu mà ngẩng lên ngay từ đầu thì, hần là có thể. Bất quá hiện tại nha. . .”

Đông.

Người nào đó đang nửa mê nửa tỉnh đã triệt để ngắt đi.

Kỷ Vô Địch thở dài thương tiếc.

Tới buổi trưa, bạch đạo mọi người lưu lại nghỉ tạm, thuận tiện dùng bữa trưa.

Kỷ Vô Địch vừa ăn lương khô vừa nhìn chằm chằm vào ai đó đang hôn mê bất tỉnh.

Viên Ngạo Sách cảm thấy rất không dễ chịu, “Hần đẹp sao?”

“Xấu hoắc.”

“Vậy mà người vẫn nhìn?”

Kỷ Vô Dịch quay đầu lại, cười mờ ám nói: “A Sách, người ghen.”

Viên Ngạo Sách nhướn mí mắt lên nói: “Phải thì sao?”

Kỷ Vô Dịch kinh ngạc nói: “A Sách, người cứ nhiên lại thừa nhận sao?”

“Ta có thừa nhận sao?” Viên Ngạo Sách thản nhiên nói, “Ta chỉ là hỏi, phải thì sao?”

“Nếu mà phải. . .” Kỷ Vô Dịch đem bao phục để lương khô mở ra lần nữa, lấy một khối lạc bính (bánh nướng áp chảo) ra, “Sẽ đem cái này cho hần ăn. Thường hần vì đã khiến A Sách lần đầu ghen.”

“Lần đầu tiên?” Viên Ngạo Sách thiêu thiêu mi, cười đến đặc biệt có thâm ý.

Hoa Hoài Tú đột nhiên nổi giận đùng đùng từ bên người Phiền Tế Cảnh bỏ đi.

Là mỹ nhân hiếm có, dù là nổi giận đùng đùng, cũng nổi giận đùng đùng rất dễ nhìn.

Mắt Kỷ Vô Dịch thoáng cái trừng thẳng.

Viên Ngạo Sách hừ lạnh.

Kỷ Vô Dịch u oán nói: “A Sách, người hướng Hoa Hoài Tú phao mị nhân!”

Đây là ác nhân tiên cáo trạng? Khóe mắt Viên Ngạo Sách hơi giật giật, “Ta hướng Hoa Hoài Tú phao mị nhân?”

“Người cứ nhiên thừa nhận rồi.” Kỷ Vô Dịch lộ ra biểu tình rất thương tâm, “A Sách, người muốn xuất tường.”

“ . . .” Trong mắt Viên Ngạo Sách tinh quang chợt lóe, môi mân thành một đường, biểu tình lập tức khôi phục vẻ thản nhiên, “Phải thì sao?”

Kỷ Vô Dịch suy nghĩ một chút nói: “Ta quyết định không cho hần ăn lạc bính nữa.”

“ . . .”

“Ta muốn dội cho hần tỉnh.” Kỷ Vô Dịch nói được làm được, trực tiếp cầm lấy ấm nước hướng cái đầu người nào đó đang bất tỉnh ngon lành mà dội xuống.

Tả hộ pháp yếu ớt tỉnh dậy, vết thương trên mặt nhất thời khiến hần đau đến cả người đều giật nảy lên.

Kỷ Vô Dịch diện vô biểu tình nhìn hần, “A Sách muốn xuất tường.”

Tả hộ pháp: “?”

“Chúng ta muốn lên đường.”

Con người Tả hộ pháp mở lớn trong kinh hãi.

. . .

Đệ tử phái nào đó phải phải y phục, đứng lên, cầm lấy sợi dây tiếp tục kéo.

“A. . .” Tiếng kêu khàn khàn, sau đó lại tiến nhập trạng thái hôn mê.

Lại thêm mấy ngày, bọn họ trên đường thủy chung không gặp phải Lam Diễm Minh cùng người của bạch đạo mà Lăng Vân đạo trưởng đã suất lĩnh.

Bể Nghê sơn đã ngày một gần hơn.

Tới Bể Nghê sơn nhất định phải qua Gia Dự quan trước.

Bởi đám người bạch đạo quá mức trương dương (đông, phô trương), bởi vậy bọn họ phải chia thành mấy nhóm mà qua.

Kỷ Vô Định, Viên Ngạo Sách, Hoa Hoài Tú cùng với Phiên Tế Cảnh riêng một nhóm.

Phiên Tế Cảnh cùng với Hoa Hoài Tú một trước một sau cách nhau xa nhất.

Kỷ Vô Định tới bên người Phiên Tế Cảnh, thâm trầm mà hỏi thăm: “Hoa Hoài Tú không chịu nhào tới sao?”

Phiên Tế Cảnh ngốc ngốc nói: “Nhào tới?”

Kỷ Vô Định lý giải mà vỗ vỗ vai hắn, “Vậy là hắn không chịu nhào tới người rồi?”

Phiên Tế Cảnh lần thứ hai nắm lấy từ then chốt, “Nhào tới?”

“Ta hiểu mà.” Kỷ Vô Định một bộ như người từng trải, “Trước đây A Sách không chịu nhào lên ta, ta cũng rất phiền muộn.”

...

Coi như Phiên Tế Cảnh có trì độn hơn, lúc này cũng đã minh bạch được nhào tới mà y nói là có ý gì. Dù sao thì quan hệ của Kỷ Vô Định và Viên Ngạo Sách giờ đã là bí mật công khai trong chốn võ lâm rồi.

“Ta cùng hắn không phải là loại quan hệ này.” Phiên Tế Cảnh gò má ửng hồng.

“Vừa mới bắt đầu thì cũng khó tránh khỏi.” Kỷ Vô Định cổ vũ nói, “Bất quá sau này sẽ ổn thôi.”

“Điều không phải, ý ta nói ta cùng hắn không có khả năng là loại quan hệ này.” Phiên Tế Cảnh nóng nảy, thanh âm không khỏi có chút lớn, vừa vận truyền vào tai Hoa Hoài Tú đang lẳng lặng đi qua đây.

...

Kỷ Vô Định nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Hoa Hoài Tú, trong lòng mọc lên vô hạn đồng tình.

Phiên Tế Cảnh cũng nhìn thấy, còn đặc biệt đi tới nói: “Biểu ca, người hướng Kỷ môn chủ giải thích đi.”

“Giải thích?” Đôi mi thanh tú của Hoa Hoài Tú giương lên, khoe miệng lộ ra một tia cười nhạt, “Ta sao phải hướng hắn giải thích?”

Kỷ Vô Định gật đầu nói: “Hắn thật sự không cần... Hướng ta giải thích.”

Hoa Hoài Tú bất ngờ mà nhìn về phía y. Theo hắn biết, Kỷ Vô Định chưa bao giờ là người nói dễ nghe như vậy.

Kỷ Vô Định cũng không cô phụ kỳ vọng của hắn, “Hắn chỉ cần hướng lòng mình giải thích là được rồi.”

Phiên Tế Cảnh đột nhiên nói: “Kỷ môn chủ nói đúng. Cả đời người có thể lừa trời gạt đất, lừa cha gạt mẹ, lại không lừa được lòng mình. Kỷ môn chủ quả nhiên là đại trí tuệ.”

Hoa Hoài Tú hận đến mức sắp đem hàm răng cắn nát.

Viên Ngạo Sách thấy không vừa mắt, giải vây nói: “Buổi trưa hình như các người có tranh chấp?”

Phiên Tế Cảnh len lén liếc nhìn Hoa Hoài Tú, thấy mặt hắn lãnh nghiêm, đành phải nói: “Biểu ca hi vọng ta trở về Hoa gia.”

Viên Ngạo Sách nhớ tới Phiên Tế Cảnh một thân tập võ thiên phú cùng một thân võ công thô thiển không xứng với thiên phú tập võ kia, hiềm có mà xen vào nói: “Giang Nam Hoa gia tuy không phải là võ lâm đại phái gì, thế nhưng tài lực hùng hậu. Người nếu có thể về Hoa gia, cũng xem như là một chuyện tốt.” Lấy thực lực của Hoa gia, đương nhiên có thể giúp hắn mời được danh sư, hoặc tìm được võ công cao thâm bí tịch, đến lúc đó trên giang hồ tự nhiên sẽ có thêm một cao thủ hàng đầu nữa. Vậy hắn cũng sẽ không quá tịch mịch rồi.

Vậy mà Phiên Tế Cảnh lại lắc đầu nói: “Ta đã đồng ý với mẹ, kiếp này sẽ không trở lại Hoa gia.”

Kỷ Vô Định hỏi Hoa Hoài Tú: “Nếu hắn trở lại Hoa gia, thì sẽ có gì tốt chứ?”

Hoa Hoài Tú hơi ngạc nhiên một chút, lát sau mới chậm rãi lắc đầu nói: “Ngoại trừ cảm y ngọc thực ra, không còn chỗ nào tốt nữa.”

Kỷ Vô Định nói: “Vậy không đi cũng được.”

Hoa Hoài Tú bỗng nổi cơn giận, “Hoa gia dù có muôn vàn điều không tốt, cũng còn hơn là ở Cửu Hoa sơn để bị người ghẻ lạnh.”

Phiền Tế Cảnh ngạc nhiên nói: “Ta chưa bao giờ ở Cửu Hoa sơn bị người ghẻ lạnh hết?”

Kỷ Vô Định cùng Viên Ngạo Sách không nói gì mà nhìn hần.

Nếu không bị Cửu Hoa sơn xa lánh, võ công hần sao đến giờ vẫn còn nằm trong khoảng giữa hạng một và hạng hai? Nếu không bị Cửu Hoa sơn xa lánh, vì sao vào thời khắc quan trọng khi Cửu Hoa sơn tuyển y bát đệ tử để kế thừa, hần lại bị phái đi tham gia thọ đàn của Vũ Dương Lăng Vân đạo trưởng? Nếu không bị Cửu Hoa sơn xa lánh, vì sao chuyện đánh Bể Nghê sơn là đại sự như vậy, Cửu Hoa sơn thủy chung vẫn khoanh tay đứng nhìn?

Hoa Hoài Tú giận đến mức lông mày dựng thẳng lên, “Ngốc tử! Ngươi là tên ngốc tử ngốc nhất mà ta từng thấy!”

Phiền Tế Cảnh bị mắg đến vẻ mặt đỏ bừng, nội tâm lại bức mình không ngớt.

Kỷ Vô Định rảnh rỗi rảnh rỗi mà xem cuộc vui, còn thiếu đeo một tấm biển “đã quá” trước ngực mà thôi.

May mà bọn họ là nhóm bốn người.

Viên Ngạo Sách nhìn sắc trời một chút, lại nhìn một chút trạm gác, vừa lúc thấy Trình Trùng Thành nghênh ngang đi ra, nhân tiện nói: “Canh giờ không còn sớm, chúng ta nhanh lên đường thôi.”

Hoa Hoài Tú cùng Phiền Tế Cảnh lúc này mới tự thu hồi tâm tình, tiếp tục ra đi.

Ra khỏi Gia Dự quan, núi kéo dài đến vô tận cùng trời xanh mây trắng chạm vào nhau, đám người Kỷ Vô Định ngập tràn hăng hái nhất thời dâng lên, hận không thể lắp thêm đôi cánh, ở giữa không trung bay lượn, lãnh hội hết vẻ đẹp nguyên sơ của đất trời Tây Bắc.

Ngăn cách mới này trong lòng Hoa Hoài Tú cùng Phiền Tế Cảnh cũng dần hòa tan giữa đất trời rộng lớn chốn này, chỉ là nhất thời ai cũng đều để ý đến mặt mũi.

Ước chừng đi được nửa dặm đường thì thấy được Trình Trùng Thành cùng bạch đạo mọi người đang chờ ở bên đường.

Lại cùng nhau chờ hơn nửa canh giờ, mọi người rốt cuộc đều tới cả, mới một lần nữa hướng Bể Nghê sơn xuất phát. Vị Tả hộ pháp kia vì thụ thương quá nặng, rốt cục chiếm được đặc ân cưỡi ngựa, chỉ là hần một đường hôn mê, không lĩnh hội được cảm giác gì hơn người.

Đi trên đường, Trình Trùng Thành hỏi: “Viên tiên sinh có nhớ được đường đến Bể Nghê sơn, ở đâu thì thích hợp để thiết trí trạm gác không?” Trạm gác là vì địa thế mà lập nên, dù Lam Diễm Minh và ma giáo là hai môn phái, nhưng đại thể cũng không khác nhiều lắm.

Vấn đề này hần do dự thật lâu rồi mới dám mở miệng hỏi. Chỉ vì Lăng Vân đạo trưởng không ở đây, Kỷ Vô Định cũng chưa bao giờ quản chuyện này, Huy Hoàng Môn Tả Hữu hộ pháp đều theo Lăng Vân đạo trưởng đi hết rồi, những người còn lại theo lệnh Kỷ Vô Định như thiên lôi sai đâu đánh đó, nhìn tới nhìn lui, hần không hỏi sẽ không người tới hỏi.

Viên Ngạo Sách mắt không hề chớp mà đáp lại: “Không biết.”

Không đợi Trình Trùng Thành trả lời, đã có người kêu gào nói: “Ngươi không biết, hay không muốn nói?”

Ánh mắt Viên Ngạo Sách nhất thời lạnh lẽo.

Mặc dù hần vì Kỷ Vô Định mà cùng bạch đạo thân cận, nhưng không có nghĩa là tính tình hần đã trở nên ôn hòa.

Trình Trùng Thành thấy hần mặt biến sắc, vội vã hoà giải nói: “Viên tiên sinh trước giờ đều nói một không nói hai, hần nói không biết, tự nhiên là không biết.”

Sắc mặt Viên Ngạo Sách hơi giãn ra.

Người nọ còn muốn nói gì nữa, đã bị người ở bên một cái che miệng lại.

Viên Ngạo Sách hừ lạnh nói: “Người thấy có người dùng trạm gác đối phó với bản môn chương môn sao?”

Đám người Trình Trùng Thành chợt tỉnh.

Ma giáo tuy nói là song tôn thống ngự, nhưng Âm tôn đối ngoại, Minh tôn đối nội, trạm gác của ma giáo hơn phân nửa là Minh tôn thiết hạ rồi, với cá tính của Viên Ngạo Sách tự nhiên sẽ không đi hỏi rõ.

Kỷ Vô Định tự nhiên mà nói: “Phía trước đã có Lăng Vân đạo trưởng mở đường, cho dù có trạm gác, cũng đã bị nhổ bỏ thôi.”

Trình Trùng Thành mặt ngoài nói phải, trong lòng lại không cho là thế. Lăng Vân đạo trưởng võ công cao đến đâu, cũng là lần đầu đến Bể Nghê sơn, sao có thể đem toàn bộ trạm gác nhổ sạch không còn một mảnh?

Biết nội tình của Lăng Vân đạo trưởng, Kỷ Vô Định cùng Viên Ngạo Sách tự nhiên không có loại lo lắng này. Bọn họ chỉ cảm thấy. . . Có tiên phong mở đường, tuyệt.

73. Chương 72

Chương 72 – Chân tướng vô địch (cửu)

Đường đến Bể Nghê sơn quả nhiên rất thái bình.

Đến chân núi Bể Nghê sơn, gặp phải Từ Ân phương tượng đang một mình một người chờ bọn họ.

Đám người Trình Trùng Thành lập tức nhanh hơn cước bộ, chạy qua đó cùng hân hội hợp.

Từ Ân phương tượng đọc tiếng Phật hiệu rồi nói: “Lăng Vân đạo trưởng đã mang theo mọi người đánh lên núi, hẳn để bản tăng ở đây chờ chư vị.”

Người trong bạch đạo ai ai cũng xoa tay.

Lam Diễm Minh áp chế các đại phái nhiều năm, sớm làm cho bọn họ như nghẹn khí trong họng, như lửa cháy trong oa. Hôm nay đánh tới lão gia hân, cơn tức này cuối cùng cũng có cách phát tiết rồi.

Kỷ Vô Định nói: “Đại sư không ở cùng với Lăng Vân đạo trưởng sao?”

Hảo hảo một câu nói, theo miệng y nói ra, không khỏi khiến người ta nghĩ lệch theo hướng khác.

Bất quá Từ Ân phương tượng không phải là loại người như vậy. Cho nên hân rất tự nhiên mà hồi đáp: “Có Lăng Vân đạo trưởng thống lĩnh vô lâm đồng đạo, bản tăng rất yên tâm.”

Trong đầu mấy người bạch đạo đồng thời nảy ra một suy nghĩ, không hổ là đôi tình nhân khổ luyện nhiều năm vẫn dây dưa không dứt, sự ăn ý cùng tín nhiệm của cả hai quả là người thường không sánh được.

Kỷ Vô Định thở dài nói: “Chỉ là ủy khuất người thôi.”

Y nói ủy khuất đương nhiên là chỉ việc phải xa Lăng Vân đạo trưởng, thiếu mất cơ hội ở chung.

Thế nhưng rơi vào trong tai Từ Ân phương tượng, tự nhiên lại biến thành áy náy vì để hân tuổi tác đã à phải chờ ở chân núi, vội vàng nói: “Kỷ môn chủ nói quá lời. Có thể vì vô lâm đồng đạo xuất lực, bản tăng vui vẻ chịu đựng.”

Không hổ là Thiếu Lâm chương môn cùng Vũ Dương chương môn a. Ở thời khắc mấu chốt lúc nào cũng đem lợi ích của mình để xuống cuối cùng, đem lợi ích của vô lâm đặt lên trước nhất. Tình cảm sâu đậm lại cao thượng như thế, bọn họ sao có thể nhẫn tâm phản đối cùng kỷ thị luyện tình của hai người đó chứ.

Có mấy nữ hiệp tâm tư tinh tế đã nhận không được mà lăn chã rơi lệ.

Từ Ân phương trượng thấy viên mắt của đa số mọi người đều đỏ lên, kinh ngạc nói: “Chư vị sao lại sầu não thế?”

Viên Ngạo Sách nói: “Đại khái trời sắp sang thu rồi.”

“ . . . ” Từ Ân phương trượng cái hiểu cái không.

Kỷ Vô Địch cảm khái nói: “Cần chín đều đã chín, là mùa tốt nhất để thu hoạch.”

Từ Ân phương trượng dường như hiểu được, “Hoa nở hoa tàn chính là lẽ thường trong thiên địa, chư vị hà tất phải canh cánh trong lòng?”

. . .

Hắn rộng rãi biết bao!

Ánh mắt của người trong bạch đạo nhìn hắn tràn đầy kính nể.

Dù đã tới lúc này rồi, hắn vẫn như cũ trấn định mà an ủi người khác. Kỳ thực trong lòng hắn nhất định càng thêm lo lắng cho an nguy của Lăng Vân đạo trưởng đứng không? Nhưng mà hắn lại đem hoa nở hoa tàn để ám chỉ đời người sinh tử luôn thay đổi, phải thông suốt.

Trình Trùng Thành đột nhiên ôm quyền nói: “Bất kể ngày sau đại sư lựa chọn thế nào, trong cảm nhận của đệ tử, đại sư vĩnh viễn là đại sư.”

“ . . . ” Từ Ân đại sư rất mờ mịt, sau này hắn phải lựa chọn cái gì?

Hoa Hoài Tú cũng nói: “Nhân sinh khổ đoản [1]. Nghe một buổi nói chuyện của đại sư, ta mới rõ cục mình bạch được cái gì là quan trọng nhất.”

“ . . . ” Hắn không phải mới chỉ nói có một câu sao? Lúc nào thì biến thành buổi nói chuyện rồi?

Phiền Tế Cảnh mỉm cười nói: “Đại sư chính là người cõi tiên, đương nhiên so với chúng ta phải cao xa hơn.”

“ . . . ” Từ Ân đại sư bị hắn nói khiến cho áp lực rất lớn.

Kỷ Vô Địch tổng kết nói: “Đại sư. Người cứ yên tâm dừng cảm mà hạ gục hắn đi! Chúng ta ủng hộ người!”

Từ Ân đại sư kinh ngạc nhìn bọn họ một lát, chợt nói: “Chẳng lẽ Kỷ môn chủ là muốn để cho bản tăng đi đánh giết Lam Diễm Minh minh chủ sao?”

. . .

Gió đột nhiên rất lạnh.

Về kích động trên mặt mọi người đều bị đông cứng lại.

Từ Ân đại sư từ hiểu ra đến mờ mịt, cuối cùng hoảng hốt, không biết mình rốt cuộc đã nói sai cái gì.

Viên Ngạo Sách lắc lắc kiếm trong tay, lôi kéo tay Kỷ Vô Địch dẫn đầu đi trước, miệng thản nhiên nói: “Không phải đi chém người sao?”

Mọi người như trong mộng mới tỉnh, đều mất nhìn mũi, mũi nhìn tâm mà theo sau hắn lên núi.

Lưu lại Từ Ân phương trượng đang yên lặng ngẫm lại ——

Hắn cuối cùng là đã nói sai cái gì?

Bể Nghê sơn cao du vạn nhận [2], vách núi chót vót. Đứng ở đỉnh núi, bao quát cả quần sơn, lòng sinh hào tình bể nghê (liếc nhìn) thiên hạ. Cái tên Bể Nghê sơn cũng từ đó mà ra.

Ngọn núi như thế đứng ở phía trên đứng là hào hùng vạn trượng, thế nhưng bò lên đó lại mệt đến ngất ngây. Nhất là việc càng lên cao, gió núi càng lớn, hầu như muốn thổi bay tất cả những kẻ không biết chọn chỗ đặt chân.

Duy nhất nhân nhả thành thơi chính là Kỷ Vô Địch. Y được Viên Ngạo Sách ôm vào lòng, đánh một cái ngáp.

Kể ra thì trong đám người kia Hoa Hoài Tú là cật lực nhất, ngoài ra đám đệ tử hần cũng đang tùm năm tùm ba lại một chỗ, cùng giúp đỡ nhau. Chỉ mình hần là không muốn mất mặt trước Phiên Tế Cảnh, liên tiếp cắn răng cố chịu, cuối cùng thậm chí còn đem môi cắn cho chảy cả máu.

Một cánh tay đột nhiên từ bên thân vươn ra, kéo lấy tay hần, đưa hần từ sát bên bờ sơn đạo kéo trở về.

“Cẩn thận.” Phiên Tế Cảnh cầm lấy tay hần vẫn cảm thấy không đủ lực, trực tiếp ôm hông của hần, hơi kéo hần lên trên.

Cửu Hoa sơn tổng cộng chỉ có một bộ nội công, chương môn dù có muốn dạy khác đi cũng không được. Cho nên, kiếm chiêu hần học tuy chỉ là hạng ba, nhưng nội công vẫn là hạng nhất. Đi trên sơn đạo như thế chẳng qua chỉ là hơi vất vả.

Hoa Hoài Tú cảm thụ được lực đạo từ trên lưng truyền đến, tim đập thành thích, đưa tay ôm ngược lại hông hần.

Phiên Tế Cảnh chỉ nghĩ hần mệt mỏi rồi, cũng không nghĩ nhiều, an ủi: “Rất nhanh sẽ tới thôi, cố lên một chút.”

Hoa Hoài Tú ngẩng đầu, gió mạnh thổi qua trên mặt, lạnh lẽo như đao, tước đến cả mặt đều đau đến tê dại nóng rát. Dù thế, hần vẫn hi vọng con đường này dài thêm, lại dài thêm nữa. . .

Lão thiên đương nhiên không nghe được tiếng lòng của hần.

Đi chưa được mấy bước, hần chợt nghe Viên Ngạo Sách ở phía trước đội ngũ hô một tiếng: “Phía trước là Đình Vân bình. Có thể nghỉ ngơi hồi sức.”

Mọi người thấy có mục tiêu, đều tự nhanh hơn cước bộ.

Thời khắc ầm áp của Hoa Hoài Tú dưới sự thúc giục của người khác đã kết thúc rất nhanh chóng.

Đình Vân bình ở giữa sườn núi, dựng bằng sáu cây gỗ, chiếm vị trí rất rộng.

Trình Trùng Thành nói: “Vừa mới này sơn đạo hiểm trở, dễ thủ khó công, Lam Diễm Minh không thể nào dễ dàng buông tha địa thế tốt như vậy, tùy tiện để chúng ta lên trên này mới đúng a.”

Phiên Tế Cảnh buông Hoa Hoài Tú ra, tiến lên phía trước nói: “Chẳng lẽ Lăng Vân đạo trưởng đã thay chúng ta dọn sạch trở ngại rồi?”

Kỷ Vô Định cùng Viên Ngạo Sách liếc nhau.

Với những vị cao thủ mà Lăng Vân đạo trưởng mang theo, tuyệt đối không có khả năng có thể giải quyết sạch sẽ đệ tử thủ sơn của Lam Diễm Minh mà không để lại một thi thể nào. Nếu đoán không sai, chính là do ma giáo gây nên.

Viên Ngạo Sách là ma giáo Âm tôn, hiểu rõ thực lực của ma giáo nhất. Mặc dù trong bọn họ không ai đạt được võ công ở cảnh giới của Kỷ Huy Hoàng, thế nhưng cao thủ như Lăng Vân đạo trưởng kể ra cũng không ít. Trong lúc công thành chiếm đất, một đám cao thủ như thế so với một Kỷ Huy Hoàng có ích hơn nhiều.

Huống hồ Bể Nghê sơn đã từng là địa bàn của ma giáo, bọn họ chiếm giữ ở đây không dưới trăm năm, trong núi có vô số mật đạo, đối phó với Lam Diễm Minh thiếu mất Kỷ Huy Hoàng quả thực là dễ như trở bàn tay.

Viên Ngạo Sách nói nhỏ: “Lam Diễm Minh mình chủ đang ở Bể Nghê sơn sao?”

Kỷ Vô Định nói: “Đương nhiên. Ở thời khắc quan trọng như thế dù có đánh chết, hần cũng phải đem thi thể tới đây.”

Ánh mắt Viên Ngạo Sách hướng bốn phía chuyển một vòng, như có điều suy nghĩ.

Đệ tử ở phía trước dò đường đột nhiên la lớn: “Lăng Vân đạo trưởng đang cùng Lam Diễm Minh giao chiến.”

Mọi người vốn bị Lam Diễm Minh khiến cho lửa giận nhen đã mấy năm, vừa này lại có một trận gió từ trong bụng bỏ lên. Châm ngòi thổi gió xong, tự nhiên là thể lửa cháy bình nguyên, không thể vãn hồi. Mỗi người đều không nói hai lời mà cuộn cuộn xắn tay áo nắm chắc vũ khí rồi xoay người chạy về phía trước.

Kỷ Vô Định kiên định kéo Viên Ngạo Sách nói: “A Sách, chúng ta đoạn hậu.”

Viên Ngạo Sách thâm nghĩ toàn bộ Lam Diễm Minh cũng không có cao thủ gì, Tả hộ pháp gì đó ở trên giang hồ nhiều lắm chỉ là cao thủ hạng nhất trong yếu kém. Với thực lực của Lăng Vân đạo trưởng, mấy người Huy Hoàng Môn thì ứng phó dư dả, bởi vậy cũng không có gì hứng thú, để cho Kỷ Vô Định nắm tay hần chậm chậm tản bộ.

Tản mạn tản mạn cuối cùng biến thành nhàn tình dật trí (an nhàn) rồi. Hần bắt đầu giới thiệu phong cảnh dọc đường, còn nói trước đây ở đó từng phát sinh cổ sự nào lý thú, Kỷ Vô Định nghe xong mặt mày rạng rỡ.

Lúc hai người đi tới sát biên giới chiến trường thì, tình hình trước mắt lại cùng với tưởng tượng của bọn họ cách xa vạn dặm.

Đám người Lăng Vân đạo trưởng gần như bị đánh đến mức không còn lực đáp trả lại.

Hai người Hữu Khổng Vũ cùng Tả Tư Văn ở trên chiến trường nhảy loạn lên, chính là không đối phó với địch.

Kỷ Vô Định ôm ngực nói: “Dĩ tử chi mâu, công tử chi thuẫn [3], đến tột cùng là mâu sắc, hay là thuẫn chắc đây? Thiên cổ án chưa giải quyết được này, hôm nay cuối cùng cũng có đáp án rồi.”

Tả Tư Văn vừa vọt chạy đến bên y, nghe y nói thế, vừa vội vừa giận nói: “Môn chủ, còn không mau nghĩ biện pháp.”

Viên Ngạo Sách nhìn Tôn Ngọc Lương vẻ mặt vô hồn đang truy sát hần, nhú mày nói: “Ấn vào nhân trung không có tác dụng sao?”

Tả Tư Văn lắc mình né kiếm của Tôn Ngọc Lương, vừa thở vừa nói: “Dấu tay trên môi hần chính là do Hữu Khổng Vũ ấn đó!”

“Cái kia là dấu tay?” Kỷ Vô Định mở to mắt, “Ta còn tưởng là râu Tôn Chương Môn mới nuôi chứ.”

Dường như nghe được thanh âm của y, Tôn Ngọc Lương đột nhiên buông tha Tả Tư Văn, hướng Kỷ Vô Định phóng tới.

Viên Ngạo Sách không có hạ thủ lưu tình như mấy người bạch đạo, trực tiếp xông lên một kiếm chém đoạn kiếm trong tay hần, lại một cước đem hần đá bay.

Thế nhưng Tôn Ngọc Lương phảng phất như không biết đau, lắc người một cái đứng lên, cầm đoạn kiếm trong tay phóng qua lại.

Kỷ Vô Định thừa dịp bọn họ dây dưa, rất nhanh đưa mắt quét quanh chiến trường, nhìn nửa ngày cũng không thấy thân ảnh của Trương Phụng Hiền, không khỏi hỏi: “Trương Phụng Hiền đâu?”

Lăng Vân đạo trưởng từ lúc Kỷ Vô Định cùng Viên Ngạo Sách xuất hiện thì đã hướng bên này lui lại, vừa lúc hồi đáp: “Không thấy nữa.”

“Nha.” Kỷ Vô Định nhún vai, “Ta còn tưởng hần sẽ diễn đến cảnh Đoan Mộc Mộ Dung thay Lam Diễm Minh mình chủ ngăn đao mới thôi chứ.”

Quan hệ của Tê Hà sơn trang cùng Lam Diễm Minh Lăng Vân đạo trưởng đã biết từ lâu, bất quá lúc này vẫn giả vờ kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ Tê Hà sơn trang cùng Lam Diễm Minh âm thầm cầu kết?”

“Cái gì? !” Kỷ Vô Định đột nhiên la lớn, “Lăng Vân đạo trưởng người nói Tê Hà sơn trang cùng Lam Diễm Minh cầu kết?”

...

Lăng Vân đạo trưởng bất đắc dĩ mà nhìn y.

Mặt Kỷ Vô Định rất vô tội.

Lúc này những người khác cũng đều đánh qua đây, cùng bọn họ hội hợp.

Thoáng chốc, số người trước mặt Kỷ Vô Định tăng lên, thế nhưng chỗ có thể thi triển thì lại càng ngày càng ít, ngộ thương cũng mỗi lúc một nhiều.

Viên Ngạo Sách trực tiếp đem hai đùi Tôn Ngọc Lương đá gãy xong đi tới, “Sao bọn họ lại chạy qua đây?”

Kỷ Vô Định vuốt cằm nói: “Bởi vì ai ai cũng đều thích vào giúp vui.”

Tả Tư Văn nhảy khỏi vòng chiến nói: “Tựa hồ có người đang chỉ dẫn bọn họ bức qua đây.”

Viên Ngạo Sách tập trung nhìn, quả nhiên, chậm rãi bước qua đây là đám người đã trúng phải Nhiếp hồn thuật. Bạch đạo mọi người chỉ là bị bọn họ đẩy tới.

Đột nhiên có một tiếng hét lớn ở trong đám người: “Cẩn thận Khương Bách Lý!”

Khương Bách Lý?!

Cái tên hình như đã từng quen biết này khiến Kỷ Vô Định và Viên Ngạo Sách đều đồng thời ngẩn ra.

Chỉ thấy một hán tử trắng kiện từ trong đám người lao ra, thẳng tắp hướng về phía bọn họ đánh tới.

Lăng Vân đạo trưởng cùng Tả Tư Văn đồng thời lắc mình đón nhận.

Kỷ Vô Định rốt cuộc cũng nhớ ra Khương Bách Lý là ai.

Ở khách điểm, cùng với thi thể của Hoàng Hà bang bang chủ Cung Túc thất tung, Chấn Uy tiêu cục Tổng tiêu đầu. Cũng là tên đầu sỏ đã giăng bẫy Từ Ân phương trưởng cùng Lăng Vân đạo trưởng khiến họ sa vào tay Lam Diễm Minh!

[1] khổ đoán: đau khổ khiếm khuyết

[2] cao du vạn nhận: cao hơn vạn trượng

[3] Đây là câu chuyện kể về chiếc khiên không gì đâm thủng và thương đâm thủng được bất cứ tấm khiên nào. Kết quả là khiên vỡ còn thương thì gãy.

74. Chương 73

Chương 73 – Chân tướng vô địch (thập)

Khương Bách Lý lúc đó hai mắt đỏ lên, hình dáng điên cuồng.

Dù Tả Tư Văn cùng Lăng Vân đạo trưởng, hai đại cao thủ liên thủ vẫn như trước bị hắn bức lui ba thước.

“Ta tới!” Chỉ nghe một tiếng hét lớn của người vừa nhắc nhở bọn hắn cẩn thận. Một thân ảnh màu xám từ giữa Lam Diễm Minh và bạch đạo quần anh nhảy lên, tay cầm đại đao hướng Khương Bách Lý bổ tới.

Lăng Vân đạo trưởng đưa mắt nhìn thân ảnh kia, nhất thời thất kinh, “Cung Túc!”

Cung Túc hai chữ vừa ra, bạch đạo mọi người đều vạn phần kinh nghi.

Trước đây lúc ở khách điểm, thi thể của Cung Túc phần lớn mọi người đều đã thấy qua, hơn nữa Đoan Mộc Hồi Xuân còn tự mình nghiệm quá. . . Lê nào đây cũng là quý khách của Tê Hà sơn trang và Lam Diễm Minh?

Không để bọn họ suy nghĩ nhiều, đao của Cung Túc đã hướng về phía trên đầu Khương Bách Lý.

Khương Bách Lý tựa như không hề cảm giác được, vẫn nhắm về phía Kỷ Vô Định.

Tả Tư Văn cùng Lăng Vân đạo trưởng đều biết rõ chuyện của Kỷ Vô Định, lập tức xoay người chế ngự Khương Bách Lý đang đằng đằng sát khí.

Bên kia, đao của Cung Túc như thiểm điện, ở trên đỉnh đầu Khương Bách Lý khẽ trượt qua, hơn nữa còn trượt về hướng Kỷ Vô Định!

Tả Tư Văn cùng Lăng Vân đạo trưởng nhất thời kinh ra một thân mồ hôi lạnh.

Bọn họ dù cảm thấy việc Cung Túc xuất hiện rất kỳ hoặc, nhưng nhìn hần thần trí thanh tỉnh, có thể nói năng, cho là hần bị Lam Diễm Minh bắt, vô tình gặp được, chưa từng nghĩ tới chuyện hần và Lam Diễm Minh là cùng một khối, bởi vậy đối với chiêu đánh lén đột ngột này nhất thời không kịp phản ứng.

Mắt thấy thanh đao trắng trong tay Cung Túc còn cách mặt Kỷ Vô Định không đến ba thốn, một thanh kiếm đen từ bên hông vô thanh vô tức mà vươn ra, khe khẽ rung lên.

Cung Túc chỉ cảm thấy lòng bàn tay tê rần, chưa kịp phản ứng, cả người đã đeo đao bị chấn ngược trở về.

Viên Ngạo Sách đem kiếm chỉ về phía hần rơi xuống, cười lạnh nói: “Muốn động đến hần, hỏi qua ta chưa?”

Cung Túc xoay người rơi xuống đất, đám Lam Diễm Minh lập tức vây quanh hần.

Hần trừng mắt nhìn Viên Ngạo Sách, trong mắt tràn đầy vẻ không cam tâm. Minh chủ lúc trước đã nói với hần, Kỷ Vô Định chỉ là cái gối thêu hoa nhìn được không dùng được. Chỉ cần đột phá được vòng bảo vệ quanh người y, là có thể đem y đánh chết. Vừa rồi là thời cơ, Tả Tư Văn cùng Lăng Vân đạo trưởng đều bị Khương Bách Lý quần lấy, những người khác còn chưa kịp phản ứng, tưởng rằng sẽ đắc thủ, không nghĩ tới lại thua ở trong tay Viên Ngạo Sách.

Viên Ngạo Sách này không phải hần chưa từng lo lắng quá. Thậm chí hần còn làm tốt dự định phế bỏ cánh tay này, chỉ là không nghĩ tới mình đã toàn lực toàn tốc chém xuống, vẫn như cũ đỡ không được một kiếm kia.

Lam Diễm Minh Tả hộ pháp đang bị trói như cái bánh chưng mơ mơ màng màng tỉnh lại, thấy Cung Túc mắt đột nhiên sáng lên, hét lớn: “Hữu hộ pháp cứu ta!”

Cung Túc cau mày, làm bộ không phát hiện, xem hần như kẻ điên đang hò hét vậy.

Lăng Vân đạo trưởng một bên chống lại đòn tiến công điên cuồng của Khương Bách Lý, một bên nói: “Nguyên lai người là Hữu hộ pháp của Lam Diễm Minh.”

Mắt Cung Túc gắt gao trừng Viên Ngạo Sách, “Chỉ cần giết được Kỷ Vô Định, ta sẽ là Nhị minh chủ của Lam Diễm Minh.”

Kỷ Vô Định kinh ngạc nói: “Làm lão nhị của người khác rất vui sao? Lẽ nào người nọ là thái giám?”

...

Trong khoảng cách binh khí tương giao, mơ hồ có thể nghe được những tiếng cười trộm trầm thấp tràn đầy áp lực.

Lửa trong mắt Cung Túc phun a phun a phun. Hần quyết định, coi như không làm được Nhị minh chủ, cũng phải đem Kỷ Vô Định giết chết. Không, trước khi giết y, phải đem cái miệng kia xé nát ra. Cánh mũi hần khẽ nhúc nhích, đôi môi nhu động rất nhanh.

Tinh thần Khương Bách Lý lập tức kích động gấp trăm lần, mặc cho Lăng Vân đạo trưởng cùng Tả Tư Văn chém vào trên người, thân thể bê bết máu tươi nhưng vẫn liều mạng hướng Kỷ Vô Định phóng tới.

Lăng Vân đạo trưởng và Tả Tư Văn nhìn nhau hoảng sợ.

Viên Ngạo Sách khó chịu nhíu mày, kiếm trong tay vung lên, khe xẹt qua trên cổ Khương Bách Lý.

Huyết châu từ trong vết thương nhỏ kia phun thành một tuyến.

Hai chân Khương Bách Lý vẫn chưa từ bỏ ý định cố lê thêm hai bước nữa, mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào Kỷ Vô Định, hàm răng khanh khách đập vào nhau.

“Đã chết thì đừng có chiếm chỗ.” Viên Ngạo Sách dùng bao kiếm đẩy trán hần.

Thân thể to lớn cường tráng như ngọn núi kia cuối cùng đổ ngã xuống.

Cung Túc lạnh lùng nói: “Đồ vô dụng.”

Kỷ Vô Định phản bác nói: “Hần vốn đang làm Tổng tiêu đầu rất tốt, nếu không vì người, hần có vô dụng như vậy không?”

Thanh âm của y thanh thúy, như suối lạnh trùng kích chiến trường tràn đầy giết chóc, khiến những kẻ đã chém giết đến dần người cũng dần thanh tỉnh lại.

Cung Túc nói: “Các người nếu biết hấn bị ta lợi dụng, vẫn hạ thủ được sao?”

Kỷ Vô Dịch nói: “Nếu người bị người hạ xuân được, phải ở trước mặt mọi người xx với một con chó, người có làm không?”

Cung Túc sắc mặt dữ tợn, “Người muốn chết!”

“Xem. Người cũng không muốn.” Khóe mắt Kỷ Vô Dịch khinh thường mà liếc nhìn hấn, “Có loại người, bị hấn lợi dụng còn không bằng xx với chó.”

Cung Túc giận đến phát run, “Người nói ta là chó?”

Kỷ Vô Dịch nhú mày nói: “Đừng vũ nhục cẩu cách (phẩm chất của chó).”

Cung Túc cực giận phản cười nói: “Giỏi giỏi giỏi, Kỷ Vô Dịch, người chỉ để ý chuyện dùng miệng chiếm tiện nghi, lát nữa đảm bảo người hối hận không kịp!”

“Người định lợi dụng đám người Tôn Ngọc Lương giống như vừa làm với Khương Bách Lý?” Kỷ Vô Dịch một câu nói toạc ra ý đồ của hấn.

Cung Túc cười lạnh nói: “Người sợ?”

“Đúng là sợ.” Kỷ Vô Dịch gật đầu thừa nhận.

Cung Túc tâm tình chuyển tốt, “Nếu người mở miệng xin tha, có lẽ ta sẽ suy nghĩ một chút, bỏ qua cho bọn họ.”

“Đương nhiên, kết quả của việc suy nghĩ là tám chín phần mười không buông tha.” Kỷ Vô Dịch ngữ khí bình thường mà bóc trần suy tính của hấn.

Cung Túc tiếp tục dụ dỗ: “Người sao không thử một lần?”

Kỷ Vô Dịch nhìn thấy mọi người ở phía dưới đánh nhau rất kịch liệt, đột nhiên nói: “Ta mới nói sợ, là nói sợ buồn chán. Người xem bọn hấn đánh tới đánh lui đánh lâu vậy vẫn không có kết quả. Thế nhưng giờ ta lại đột nhiên nghĩ ra một biện pháp không buồn chán rồi.”

Cung Túc sắc mặt căng thẳng, “Người muốn làm gì?”

Kỷ Vô Dịch hướng Lăng Vân đạo trưởng ngoắc ngón tay.

Lăng Vân đạo trưởng liếc nhìn Viên Ngạo Sách, nén áp lực đi tới, “Kỷ môn chủ có chủ ý gì?”

“Hai chữ.” Kỷ Vô Dịch vươn hai ngón tay, “Cổ chống.”

Khuôn mặt vốn không dễ nhìn của Lăng Vân đạo trưởng càng thêm khó coi rồi.

Kỷ Vô Dịch quay đầu đối Tả Tư Văn nói: “Gọi A Hữu A Chung A Thượng, chúng ta lên đỉnh của Bể Nghê sơn ngắm hoa!”

Hai má Tả Tư Văn giật một cái, “Môn chủ có thể cấp ột lý do không?”

“Giết thời gian.” Kỷ Vô Dịch nói xong, kéo tay Viên Ngạo Sách quay đầu bước đi.

Viên Ngạo Sách đưa mắt nhìn Tả Tư Văn, có chút hiểu được.

Tả Tư Văn đứng tại chỗ nhìn bạch đạo mọi người đang sa vào khổ chiến một chút, vẻ do dự chợt lóe lên rồi biến mất, lập tức gọi Huy Hoàng Môn đồng bạn đang bị vùi lấp trong chiến tràng, hướng phía Kỷ Vô Dịch đuổi theo.

Bạch đạo mọi người trợn mắt há hốc miệng nhìn Huy Hoàng Môn cứ như thế không chút nghĩa khí mà chuồn mất.

Lăng Vân đạo trưởng phải hơn nửa chén trà sau mới kịp phản ứng, hữu khí vô lực mà cổ vũ: “Chúng ta hãy cầm cự đến khi Kỷ môn chủ trở về!”

. . .

So với việc cầm cự chờ y trở về, còn không bằng lúc này dừng để y đi.

Ánh mắt của những người bạch đạo nhìn Lăng Vân đạo trưởng có phần u oán.

Càng lên cao, hàn phong trong núi càng lạnh hơn.

Viên Ngạo Sách đem Kỷ Vô Dịch ôm vào trong ngực, bàn tay đặt sau lưng y, giúp y độ chân khí khu hàn (chống lạnh).

Lúc này sắc mặt Kỷ Vô Dịch mới từ từ hồng hào trở lại.

“Người chuẩn bị xử trí hắc thể nào?” Viên Ngạo Sách hỏi.

Kỷ Vô Dịch nếu ở thời khắc quan trọng đem thượng tướng của Huy Hoàng Môn gọi lên đỉnh núi chắc chắn không chỉ đơn giản là để ngắm hoa, e là y muốn bóc trần thân phận của Lam Diễm Minh minh chủ rồi. Vừa nghĩ chuyện lát nữa có thể cùng với cao thủ bài danh đệ nhị trong “Cao thủ bảng” đánh nhau, máu trong người hắc không thể kìm được mà kích động hẳn lên.

Kỷ Vô Dịch nói: “Ân. Ta còn đang suy nghĩ. A Sách, người nói nên để hắc đến thanh lâu bán tiếng cười thì tốt? Hay đi chà nhà vệ sinh một tháng thì tốt hơn?”

“Không bằng vừa chà nhà vệ sinh của thanh lâu, vừa bán tiếng cười.”

Kỷ Vô Dịch nhìn Viên Ngạo Sách với cặp mắt khác xưa, “A Sách, không nghĩ tới người cư nhiên lại như thế. . .”

“Cái gì?”

“Thông minh!”

“Không nghĩ tới ta đây thông minh sao?” Viên Ngạo Sách cố ý đưa y ném lên, lại xoay người tiếp được, trầm giọng nói: “Lẽ nào ta trong lòng người là một kẻ ngu ngốc không bằng ai?”

Kỷ Vô Dịch nói: “Nếu ta trả lời là phải, người có đem ta ném thêm lần nữa không?”

Viên Ngạo Sách khoe miệng câu lên, “Người có thể thử xem.”

Kỷ Vô Dịch nhắm mắt lại, “A Sách, ném đi!”

. . .

Đám người Tả Tư Văn vừa chạy vừa thấy một hắc sắc nguyên điểm cách đó không xa liên tục nhảy lên nhảy xuống.

Mặc dù Bể Nghê sơn ngạo bễ thiên hạ ở đỉnh núi, thế nhưng tổng bộ của Lam Diễm Minh cùng ma giáo đều thiết lập cung điện lơ lửng giữa trời trong khoảng đỉnh núi và sườn núi.

Cứ nghe đây là ma giáo khai sơn thủy tổ Ma Trung Ma, tốn hao vàng bạc đến dĩ thiên vạn kế mà xây nên, bên trong chạp bấy mật đạo vô số. Nếu không có địa đồ cùng người dẫn dắt, vào đó rồi e không có cơ hội trở ra.

Đương nhiên, nghe đồn tám năm trước cái này đã bị Kỷ Huy Hoàng phá vỡ. Hắc cũng coi như là người tiếp theo sau Ma Trung Ma, một kỳ nhân không xuất thế. Ra vào ma giáo, như giẫm trên đất bằng, lá chắn cuối cùng trong mắt đối phương so với ổ heo ổ chó cũng không có gì khác biệt, cao thủ số một bị hắc nắm trong tay không thể phản kháng. Thế nên Minh tôn đành phải mang theo ma giáo nhượng bộ lui binh.

Kỷ Vô Dịch đứng ngoài nơi đã từng là Vô Hôi cung, hôm nay lại thành tổng bộ của Lam Diễm Minh, trong lòng vô hạn cảm khái, “Nghe nói kẻ làm nên cung điện này cũng rất biến thái (bất thường)?”

“Cũng?”

“Ân. Cha ta cũng thế.”

Viên Ngạo Sách nhướn mày, “Cha người đã làm gì người?”

Kỷ Vô Địch rút cổ, “Bốn chữ, cực kỳ tàn ác!”

Ánh sáng trong mắt Viên Ngạo Sách trầm xuống, “Ví dụ như. . .”

Kỷ Vô Địch ngẩng đầu lên, vẻ mặt thống khổ, “Hắn cư nhiên. . . Cư nhiên. . .”

Theo âm thanh của y, nắm tay Viên Ngạo Sách nắm càng lúc càng chặt.

“Hắn cư nhiên. . .” Kỷ Vô Địch bỗng nhiên cúi đầu che mặt nói, “Bức ta ngày ngày sáng sớm dậy luyện võ!”

“ . . .” Viên Ngạo Sách thuận lợi giải quyết mấy tên đệ tử Lam Diễm Minh đang xông tới, không nói gì hướng bên trong đi vào.

Kỷ Vô Địch vội vàng đi theo sau lưng hắn, “A Sách, người không an ủi ta một chút sao?”

“Ta còn muốn đi an ủi cha người hơn!”

Kỷ Vô Địch nắm mạnh lấy hắn, “A Sách, luyện thi là một loại bệnh.”

“ . . .”

“Mà tự tử là bệnh càng thêm bệnh.” Trên mặt Kỷ Vô Địch lộ ra vẻ đau lòng.

“ . . .”

“Cho nên dù người có suy nghĩ gì về cha ta, cũng có thể đem nó biến thành tình yêu đối với ta.” Kỷ Vô Địch đứng thẳng lưng nói, “A Sách, người yên tâm, ta chịu đựng được mà. Người cứ mãnh mãnh liệt liệt mà yêu ta đi!”

“ . . .” Viên Ngạo Sách bỗng nhiên quay đầu, hướng đám Lam Diễm Minh đệ tử đang chạy đến cả giận nói, “Sao lại chạy chậm như thế! Không biết muốn đầu thai thì phải nhanh nhẹn sao?”

. . .

Sắc mặt Lam Diễm Minh đệ tử kinh nghi bất định, cước bộ cùng từ nhanh chóng chuyển thành thông thả, lại từ thông thả biến thành hoàn toàn dừng lại, cuối cùng trực tiếp quay đầu chạy ngược về.

Kỷ Vô Địch kính phục mà vỗ tay tán thưởng nói: “A Sách thật là lợi hại! Đây chính là kế trong truyền thuyết —— bắt chiến mà khuất nhân đó!”

Viên Ngạo Sách nắm tay ngựa ngáy, phiền muộn nghĩ, hắn rõ ràng muốn tìm vài kẻ đến chém mà.

75. Chương 74

Chương 74 – Chân tướng vô địch (thập nhất)

Lam Diễm Minh đệ tử không dám tới gần công kích, bắt đầu dùng cung tiễn ám khí định bắn chết bọn hắn. Kỷ Vô Địch vốn muốn tránh ra sau lưng Viên Ngạo Sách, lại bị hắn ôm lấy, giữ ở phía trước không cho nhúc nhích.

Lúc đám người Tả Tư Văn chạy tới, thấy môn chủ nhà mình dũng cảm can đảm mà liều mình che trước người Viên Ngạo Sách, rất có khí thế nhất phu đương quan vạn phu mạc khai [1].

Hàng vạn mũi tên và phi đao sượt qua hai bên người, nhưng bóng lưng bọn hắn vẫn không chút lay chuyển.

Tả Tư Văn đột nhiên cảm động.

Môn chủ trước nay gặp phải nguy hiểm đều trốn trốn tránh tránh không nghĩ tới cũng có ngày chủ động lao tới bảo vệ người khác.

Cảm động như vậy khiến hắn cảm thấy Viên Ngạo Sách cũng không còn khó xem như lúc trước nữa.

Thượng Thước nói: “Không nghĩ tới mắt mũi những người này lại kém như thế, bắn lâu vậy mà một lần cũng không trúng.”

Hữu Khổng Vũ nói: “Không phải nhãn thần bọn họ kém, mà là Viên tiên sinh đã dùng nội lực đẩy tên văng ra trước khi chúng kịp chạm tới.”

Thượng Thước giật mình nói: “Muốn thế thì nội lực phải cao thâm đến mức nào?”

Hữu Khổng Vũ thở dài nói: “Ta không biết muốn thế nội lực phải cao thâm đến mức nào, ta chỉ biết là cả đời này, ta cũng không đạt được nội lực như thế.” Hắn suốt đời chỉ đối với võ công Kỷ Huy Hoàng nói qua một từ ‘phục’, không nghĩ tới hôm nay lại thêm lần nữa, mà lần này còn là văn bối trẻ tuổi như vậy.

Ở trong Huy Hoàng Môn, vì hắn là kẻ say mê võ học nhất, nên thành kiến đối với Viên Ngạo Sách lập tức tiêu tan hết, hóa thành một bụng kính phục.

Lam Diễm Minh đệ tử thấy bọn họ có viện binh tới, chính mình lại cứu công bắt hạ (đánh hoài không hạ được), bỏ lại vũ khí quay đầu chạy mất.

Viên Ngạo Sách chậm rãi buông ra cánh tay đang buộc chặt của Kỷ Vô Định.

Kỷ Vô Định bất động nửa ngày.

Viên Ngạo Sách nhíu mày nói: “Mấy mũi tên lúc này không có làm tổn thương đến người.” Điểm ấy tự tin, hắn có.

Kỷ Vô Định cứng ngắc mà gật đầu.

“Người đang giận?” Viên Ngạo Sách tâm tình không hiểu sao lại tốt lên. Trước giờ chỉ có hắn đối những việc Kỷ Vô Định mà giận chân, hiếm khi có thể đảo ngược được một lần, cảm giác đúng là tuyệt a.

Kỷ Vô Định lắc đầu.

“Vậy thì làm sao?” Viên Ngạo Sách đến trước mặt y.

Chỉ thấy Kỷ Vô Định khuôn mặt tái nhợt, cả người cứng đờ như tấm bia đá, “Chân nhuyển rồi.”

...

Viên Ngạo Sách thấy thế vừa bực mình vừa buồn cười ôm lấy Kỷ Vô Định, Tả Tư Văn thật hi vọng mình vừa mù vừa điếc. Như vậy sẽ không biết được chân tướng, cũng sẽ không cảm thấy thất lạc như thế rồi.

Hữu Khổng Vũ lấy khuỷu tay huých vào người hắn, “Bại hoại, người than thở cái gì?”

“Ai cần người lo?” Tả Tư Văn nghiêm mặt, bước nhanh theo bóng lưng Viên Ngạo Sách.

“Người không nói ta cũng biết.” Hữu Khổng Vũ giơ tay, chậm chạp theo sát phía sau hắn.

Coi như võ công của hắn và Viên Ngạo Sách còn cách một khoảng, thế nhưng so với Tả Tư Văn thì tốt hơn nhiều.

Tả Tư Văn không để ý tới hắn.

“Người nhất định là vì chuyện của môn chủ cùng với Viên tiên sinh rồi.” Hữu Khổng Vũ ở phía sau hắn không quá nửa thước.

Tả Tư Văn trầm giọng nói: “Lẽ nào ta nên vì chuyện môn chủ có đoạn tụ chi phích mà vui mừng khôn xiết sao?”

Hữu Khổng Vũ nói: “Con cháu tự có phúc của con cháu. Với cá tính đó của môn chủ có thể tìm được người như Viên tiên sinh, đích thực hiếm có.” Bởi kính nể võ công Viên Ngạo Sách, đánh giá về hắn cũng đề cao không ít.

“Con cháu tự có phúc của con cháu?” Tả Tư Văn đối với việc hắn loạn dùng thành ngữ tục ngữ, tam bát ngữ thì, lấp la lấp lửng đã tập mãi thành quen, chỉ là thần nhiên nói, “Người lúc nào thì nhận môn chủ làm nhi tử?”

Hữu Khổng Vũ nói tiếp: “Một ngày làm thầy, cả đời làm cha. Ta dạy võ công cho hần, coi như là sư phụ hần. Cho nên nói hần là con ta cũng không sai a.”

Tả Tư Văn thả chậm cước bộ, kinh ngạc mà nhìn hần. Ánh mắt kia thật giống như thấy trong tảng đá đột nhiên mọc ra một đóa mẫu đơn.

Hữu Khổng Vũ trong lòng đại duyệt, cảm thấy một tháng gần đây ngày đêm đọc sách nhận chữ đổi lấy ánh mắt lúc này của hần, đích thực đáng giá.

Viên Ngạo Sách mang theo Kỷ Vô Định một đường vào trong, lúc mới đầu còn rất nhẹ nhàng, thể nhưng càng vào phúc địa (vùng trung tâm), võ công của địch nhân cũng càng ngày càng cao.

Nhất là một đám trước mắt này, ngay cả Viên Ngạo Sách cũng phải thu lại tâm tư đùa giỡn, toàn lực ứng phó.

Kỷ Vô Định đã sớm ngoan ngoãn nhảy xuống khỏi người hần, trốn ở phía sau Tả Tư Văn.

Tả Tư Văn thấy Hữu Khổng Vũ mê muội nhìn chiêu thức của Viên Ngạo Sách, nhin không được đá một cước, “Còn không đi hỗ trợ!”

Hữu Khổng Vũ dễ dàng tránh được phi cước của hần, bày ra binh khí, chạy vào chiến trường.

Hai người Thượng Thước Chung Vũ cũng tự chọn một góc mà đánh vào.

Kỷ Vô Định nói: “Những người này ánh mắt đại ra, rất giống với đám Tôn Ngọc Lương.”

“Lại trùng phải nhiếp hồn thuật.” Tả Tư Văn nói, con mắt hơi nheo lại, “Những người này thoát nhìn rất quen mắt.”

“Tình nhân cũ sao?” Kỷ Vô Định tinh thần phấn khởi, “Nhiều như vậy?”

Tả Tư Văn hung hăng trừng mắt liếc y một cái, “Môn chủ!”

Kỷ Vô Định ủy khuất nói: “Ta chỉ muốn kích thích cho A Hữu đánh nhau anh dũng hơn một chút.”

“Câu vừa rồi của ngươi có kích thích sao?”

“Đương nhiên là có. Ngươi xem.” Kỷ Vô Định hướng Hữu Khổng Vũ chỉ tay.

Hữu Khổng Vũ quả nhiên đánh rất hăng say.

“Vì hần là dã man nhân, vốn thích giết người biết chưa?!” Thanh âm của Tả Tư Văn không thấp.

Hữu Khổng Vũ một đao giải quyết một người, con mắt đột nhiên hướng phía bọn họ nhìn qua.

Tả Tư Văn đột nhiên có điểm chợt dạ.

Dù sao hần cũng ở trên chiến trường chém giết, mình cư nhiên lại ở sau lưng hần nói bậy, quả thật có chút không nghĩa khí.

“A Tả, ngươi xem bên kia.” Ngón tay Kỷ Vô Định lại chuyển hướng về phía sau đoàn quân khôi lỗi (bù nhìn).

Ở đó có một cái ghế cực lớn, nếu không nhìn kỹ, tuyệt không phát hiện phía sau ghế có người đang ẩn trốn.

Kỷ Vô Định vỗ tay một cái nói: “Thiếu chút nữa quên cha ta đã nói qua, nhiếp tâm thuật của Lam Diễm Minh là phải ở trong một phạm vi nhất định mới có thể thi triển, nếu không những kẻ trùng nhiếp tâm thuật sẽ bị mất kiểm soát.”

Tả Tư Văn nhin tình sáng lên, “Ý ngươi là nói, người kia ở đó?”

“Ta đoán thế.”

Tả Tư Văn nhiệt tình sảo lui, hồ nghi nói: “Lão môn chủ vì sao biết được bí mật của nhiếp tâm thuật?”

“Bởi vì. . .” Kỷ Vô Định kéo dài giọng ra.

“Mà thôi. Lão môn chủ lúc nào cũng có cách của lão môn chủ.” Tả Tư Văn không tiếp tục truy cứu.

Kỷ Vô Định hiểu kỳ hỏi: “Nếu ta nói, đây là phát hiện của ta thì sao?”

Tả Tư Văn không chút do dự nói: “Viên tiên sinh lúc nào cũng có cách của Viên tiên sinh.”

...

Kỷ Vô Định cảm thấy rất oan uổng, “Kỳ thực ta không có vô dụng như người vẫn nghĩ đâu.”

Tả Tư Văn liếc nhìn y.

“Chí ít,” Kỷ Vô Định suy nghĩ một chút, lễ thắng khí hùng nói, “A Sách là do ta câu dẫn tới!”

“...” Tả Tư Văn khoe miệng giật giật, sau đó chậm rãi nói, “Cho nên ta mới nói, Viên tiên sinh lúc nào cũng có cách của Viên tiên sinh.”

Bọn họ bên này tán dóc rất hăng say, thế cục trên chiến trường lại ngày càng không được lạc quan cho lắm.

Những kẻ trúng nhiếp tâm thuật càng ngày càng điên cuồng.

Thượng Thước cùng Chung Vũ đều sắp không chịu nổi nữa rồi.

Kỷ Vô Định nói: “A Sách, đánh cái ghế!”

Thượng Thước vai trúng một đao, nghe vậy sắc mặt càng khó coi, “Môn chủ. Lúc này người đừng nói đáp một chữ, ngay cả nửa chữ ta cũng đáp không ra.”

(đánh cái ghế = đả y tử, đáp một chữ = đáp nhất tự, hai cái này có cách đọc giống nhau)

“...” Chỉ là trên vai rách da một chút, cư nhiên ngay cả lỗ tai cũng không ổn rồi. Tả Tư Văn nhìn không được, trực tiếp xông lên giúp hấn giải vây.

Tả Tư Văn gia nhập vòng chiến, áp lực của mọi người nhẹ đi nhiều.

Chung Vũ lui lại bảo hộ Kỷ Vô Định.

Kỷ Vô Định lại vì Viên Ngạo Sách chậm chạp không chịu hành động, không đầu không đuôi mà xông vào.

Viên Ngạo Sách quay đầu nhìn lại, tim thiếu chút nữa thì nhảy ra khỏi lồng ngực.

Trước sau Kỷ Vô Định đều có ít nhất năm bả đao hướng y chém tới, hơn nữa đao đao trí mạng.

Động tác Viên Ngạo Sách chớp mắt nhanh hơn trước gấp hai. Sau lại hấn đã thử rất nhiều lần, vẫn không thể phát huy được.

Chỉ nghe đình được một tiếng.

Tất cả đao đang bổ về phía Kỷ Vô Định đều gãy rơi xuống đất.

Năm bả đao dĩ nhiên chỉ phát ra một tiếng!

Viên Ngạo Sách đem Kỷ Vô Định ôm vào lòng, vừa đối phó với Lam Diễm Minh vừa cả giận nói: “Ngay cả xem náo nhiệt cũng không biết sao?”

Kỷ Vô Định bĩu môi nói: “Ai bảo người không để ý đến ta.”

“Người bảo ta chém cái ghế kia?” Thần tình Viên Ngạo Sách có chút cổ quái.

Kỷ Vô Định gật đầu.

“Đó là vật lúc còn sống sư phụ ta yêu nhất.”

Kỷ Vô Định thỏa hiệp nói: “Vậy người có thể không chém cái ghế, chỉ chém kẻ trốn sau cái ghế không?”

“Không.” Viên Ngạo Sách trả lời rất nhanh.

Kỷ Vô Định: “...”

“Ta chỉ có thể dùng chưởng đem hấn đánh chết!” Viên Ngạo Sách nói, thân như thiểm điện, cấp tốc vượt qua vòng vây của Lam Diễm Minh, một chưởng đánh về phía cái ghế.

Người trốn phía sau ghế cũng không phải kẻ điếc, từ lúc Kỷ Vô Định điên cuồng đòi đánh cái ghế đã âm thầm nâng cao tinh thần cảnh giác, đợi khi Viên Ngạo Sách hung hăng đánh tới, hắn lập tức lăn một cái, từ sau ghế xoay người đi ra.

Tả Tư Văn từ nãy đã rất chú ý đến động tĩnh nơi này, nhìn thấy người nọ lộ diện, kinh ngạc nói: “Đoan Mộc trang chủ!”

Đoan Mộc Mộ Dung vội vã đứng lên, không chút kinh hoảng mà sửa lại y phục.

Kỷ Vô Định tựa ở trong lòng Viên Ngạo Sách, mỉm cười nói: “Đoan Mộc trang chủ, ta đến thăm nhi tử ngươi.”

Đoan Mộc Mộ Dung vẻ mặt như băng sương, phẳng phất như không thấy, hết sức chăm chú vào chiến trường, miệng khẽ nhúc nhích.

Cao thủ của Lam Diễm Minh chậm rãi lùi về cạnh hắn.

Kỷ Vô Định kéo vạt áo Viên Ngạo Sách nói: “A Sách, hắn không để ý đến ta.”

“Không để ý càng tốt. Khỏi lo chuyện ngoại tình.” Viên Ngạo Sách tiếp tục đại nghiệp sát phạt.

Kỷ Vô Định mỉa mai nói: “Hắn vừa già vừa xấu. . .”

Đoan Mộc Mộ Dung rốt cục mở miệng, lại là nỗi giận đùng đùng, “Người nói ai vừa già vừa xấu?!”

Kỷ Vô Định thâm thúy nói: “Ai có thì tự mình biết.”

Cả đời Đoan Mộc Mộ Dung, khó tha thứ nhất là kẻ nào dám nói hắn xấu.

Hắn xuất thân hạnh lâm thế gia, tổ tiên ở vùng Giang Nam cũng coi như có chút danh tiếng. Trong mắt nhiều người sinh hoạt của hắn tuy không tính là đại phú đại quý, nhưng cũng là cơm áo không lo. Thế nhưng trong lòng hắn vẫn có một vương mặc khó có thể nói ra —— Hoa gia.

Từ khi hiểu chuyện, hắn đã đối với dung mạo của mình thập phần tự tin, người xung quanh cũng thường khen hắn thanh tú vô song. Nhưng loại tự tin này gặp phải phụ thân của Hoa Hoài Tú là Hoa Vân Hải thì đã hoàn toàn biến thành tự ti rồi.

Thiên hạ cư nhiên còn có nhân vật như trăng sao lấp lánh tỏa sáng như vậy sao! Mình ở trước mặt của hắn, quả thực nhỏ bé hèn mọn như con kiến hôi.

Từ đó, hắn ngoại trừ đồ kị Hoa Vân Hải ra, còn len lén ghét luôn cả Hoa gia. Hắn vẫn cảm thấy, nếu không vì Hoa gia tài hùng thế đại, tuyệt không có một Hoa Vân Hải không nhiễm sương khói nhân gian như thế.

Vậy nên lúc Lam Diễm Minh minh chủ tìm tới hắn, nói ra kế hoạch muốn hắn phối hợp thì, hắn không nói hai lời lập tức đáp ứng.

Dù không thể thắng được dung mạo của Hoa Vân Hải, hắn cũng phải thắng ở phương diện khác! Chỉ cần có thể hạ Hoa gia, nỗ lực hơn nữa cũng nguyện ý.

Kỷ Vô Định thấy sắc mặt hắn không ngừng biến ảo, nhỏ giọng đối Viên Ngạo Sách nói: “A Sách, người đoán, hắn có phải là một kẻ quái dị, tùy tiện lột da mặt kẻ đã chết đắp lên không?”

Viên Ngạo Sách cũng nhìn ra Đoan Mộc Mộ Dung thập phần lưu ý đối với dung mạo của mình, hùa theo nói: “Vây vận khí của hắn quá kém rồi, tùy tiện lột lại lột trùng khuôn mặt như thế.”

[1] nhất phu đương quan, vạn phu mạc khai: câu này có 2 nghĩa “một người làm quan cả họ được nhờ” và “một người giữ cửa vạn người khó qua”. Trong này lấy ý của câu thứ 2 ^^

76. Chương 75

Chương 75 – Chân tướng vô địch (thập nhị)

Đoan Mộc Mộ Dung giận đến cả người run bần bật, con mắt hầu như muốn phun lửa. Thế nhưng hắn biết rõ, luận võ công, có mười kẻ như hắn cũng không phải là đối thủ của Viên Ngạo Sách. Cho nên hắn chỉ dùng mũi nặng nề hừ lạnh một tiếng, “Tùy tiện các người muốn nói thế nào, dù sao thì ngày này năm sau cũng sẽ là ngày giỗ của các người!”

Đòn công kích của Lam Diễm Minh càng hung hiểm hơn.

Kỷ Vô Dịch thở dài nói: “Vì sao người xấu nào cũng thích nói mấy câu này thế nhỉ?”

Viên Ngạo Sách xoay người tiện tay chém một tên Lam Diễm Minh đệ tử đang muốn đánh lên Kỷ Vô Dịch, lạnh nhạt nói: “Bởi vì trước khi bọn họ biến thành người xấu, thường hay luyện qua.”

Kỷ Vô Dịch suy nghĩ một chút nói: “Ta vẫn thích câu kia hơn, người kêu đi, người có kêu thế nào cũng không ai nghe thấy đâu.”

Đoan Mộc Mộ Dung nhú mày hỏi: “Ai nói những lời này?”

Kỷ Vô Dịch cười híp mắt mà công bố đáp án: “Hái hoa đạo tặc.”

. . .

Đoan Mộc Mộ Dung đột nhiên không tức giận nữa.

Bởi vì hái hoa hai chữ khiến hắn nhớ đến Hoa Vân Hải. Nếu như trên đời này thật sự có tên hái hoa tặc đến hái Hoa Vân Hải, hắn sẽ rất cảm kích kẻ đó.

Kỷ Vô Dịch hướng xung quanh nhìn một chút nói: “Con trai người đâu rồi? Lần trước chúng ta chia tay vội vàng vàng, còn không biết xấu hổ đòi hắn lộ phí nữa. Dù sao, chuyện hắn tặng bộ bạch ngọc kỳ cụ làm lễ gặp mặt cũng đã xảy ra từ lâu lắm rồi.”

Đoan Mộc Mộ Dung từ lúc sinh ra đến giờ đại khái là lần đầu gặp được người da mặt dày đến mức này, một lát mới lấy lại tinh thần nói: “Hắn ở một nơi rất an toàn.”

Chân mày Kỷ Vô Dịch hơi nhíu lại, “Người không phải là đem con mình bắt lại, nhốt rồi chứ?”

Đoan Mộc Mộ Dung nhất thời hơi thở nghẹn giữa họng, “Người, người, người. . .”

“Thẹn quá hóa giận?” Kỷ Vô Dịch kinh ngạc.

Mặc dù đang là trạng thái đối địch, nhưng người của Huy Hoàng Môn vẫn nhìn Đoan Mộc Mộ Dung với ánh mắt cảm thông.

“Kỷ Vô Dịch, không giết người, ta thề không làm người!” Miệng Đoan Mộc Mộ Dung giật rất nhanh, mắt của đám khôi lỗi bị Lam Diễm Minh thao túng từ từ sáng lên. Thế nhưng sáng lên này không phải là thần trí thanh tỉnh, mà là loại sáng lên như sói đói mấy ngày không ăn nhìn thấy thịt.

Kỷ Vô Dịch cao giọng nói: “A Chung, nhanh, dùng đầu người đâm chết hắn!”

Chung Vũ: “. . .”

Gương mặt của đám người Tả Tư Văn đều không nhận được cơ quắp.

Hữu Khổng Vũ hét lớn: “Những chuyện như đâm chết người này vẫn là loại dã man nhân như ta đi làm tốt nhất.”

“Không thể.” Bởi thế công của Lam Diễm Minh ngày càng sắc bén, Kỷ Vô Dịch dù ở dưới sự bảo vệ của Viên Ngạo Sách, cũng dần không thở nổi, “A Hữu, người còn có A Tả. . . Không thể để hắn thủ tiết được.”

Hữu Khổng Vũ ở khoảng giữa trận chiến liếc mắt nhìn trộm Tả Tư Văn, thấy hắn vẻ mặt nghiêm túc mà đối địch, lẩm bẩm nói: “Môn chủ sao không đem Thượng đường chủ cùng Chung đường chủ ghép thành một đôi?”

Kỷ Vô Dịch nói: “A Thượng ta để dành cho A Hạ mà.”

Tay nắm quạt của Thượng Thước mềm nhũn, thiếu chút nữa bị người lột mất nửa cánh tay, may mà có Tả Tư Văn ở bên cạnh giải vây. Cả người hấn chảy ra một thân mồ hôi lạnh, oán giận nói: “Môn chủ, đối địch quan trọng hơn.”

“Cách của ta đảm bảo là vạn vô nhất thất!” Kỷ Vô Dịch giơ nắm tay lên, lặng lẽ nắm chặt, “Đâm chết hần!”

“Vạn vô nhất thất?” Viên Ngạo Sách vì vừa muốn chém người vừa muốn bảo vệ người mà sắp phải phân thân ra đột nhiên đem Kỷ Vô Dịch ném tới phía trước.

Đoan Mộc Mộ Dung không thể tin nổi nhìn Kỷ Vô Dịch đang ngày càng gần lại, bất giác mà rụt cổ lại. Lẽ nào Viên Ngạo Sách định dùng Kỷ Vô Dịch để đâm chết hần?

Trong lúc hần đang kinh hoảng thì bụng đã bị một cảm giác lạnh lẽo xuyên qua, ngay sau đó là một trận đau đến bải sồn đảo hải, ý thức từ từ tan rã.

Những chuyện quan trọng lúc xưa từ khi sinh ra đến tận giờ đan xen vào nhau hiện lên trong đầu.

Nụ cười mong đợi của cha mẹ, khuôn mặt kinh ngạc của Đoan Mộc Hồi Xuân chậm rãi mờ đi. . .

Dung mạo Hoa Vân Hải như thiên nhân xuất chúng lại bá đạo hiện ra...

Thăng cho đến khi toàn bộ đều đen tối.

Viên Ngạo Sách đem kiếm từ trong bụng Đoan Mộc Mộ Dung thu hồi, đưa tay tiếp lấy Kỷ Vô Dịch đang muốn ngã xuống.

Kỷ Vô Dịch thở ra một hơi nói: “Làm ta sợ muốn chết, còn tưởng sẽ đụng trúng người hần nữa chứ.”

“Không tốt sao?” Viên Ngạo Sách nhắc chân đem thi thể của Đoan Mộc Mộ Dung đá văng, xoay người đem y thả xuống đất, tay cầm kiếm lại quét qua đám Lam Diễm Minh đệ tử đang tấn công.

“Không tốt. Vạn nhất đụng trúng mặt hần thì sao? Sẽ gặp ác mộng đó.” Kỷ Vô Dịch cuộn mình trong ngực hần.

Viên Ngạo Sách nhíu mày nói: “Người không phải nói loại bỏ Đoan Mộc Mộ Dung sẽ vạn vô nhất thất sao?” Vì sao đám khôi lỗi của Lam Diễm Minh này hình như càng lúc càng điên cuồng hơn?

Kỷ Vô Dịch nói: “Ta là nói, đem đầu A Chung đâm Đoan Mộc Mộ Dung sẽ tuyệt đối vạn vô nhất thất, đâm là chết luôn.”

. . .

Thực sự là, ngay cả thời khắc giữa sinh và tử cũng không thể trông mong đầu Kỷ Vô Dịch sẽ bình thường.

Viên Ngạo Sách thở dài vung kiếm.

Mặc dù Đoan Mộc Mộ Dung đã chết, thế nhưng tình thế của Huy Hoàng Môn lúc này vẫn không hề lạc quan.

Thượng Thước đã bị thương nhiều chỗ, sắc mặt ngày càng tái nhợt.

Sau lưng Tả Tư Văn cũng bị chém một nhát.

Chung Vũ và Hữu Không Vũ đến giúp đỡ, nhưng vẫn đang ở sát bên bờ nguy hiểm.

Trán Viên Ngạo Sách cũng đã chảy mồ hôi lạnh. Khôi lỗi của Lam Diễm Minh hơn bọn họ gấp mấy chục lần, hần cũng không biết mình có thể chống được bao lâu.

Kỷ Vô Dịch đột nhiên “A” một tiếng.

“Người lại có biện pháp vạn vô nhất thất nào nữa?” Thanh âm của Viên Ngạo Sách từ trong kẽ răng nghiến ra.

“Không có, ta chỉ muốn hỏi, chúng ta vì sao không chạy?”

. . .

Bọn họ vì sao không chạy?

Tất cả những người của Huy Hoàng Môn đều có loại xung động muốn bó tay chịu chết.

Đại khái là đánh rất thuận lợi, thế nên trong đầu bọn họ trừ việc đem những người kia giải quyết sạch ra, không nghĩ tới mình còn có thể trốn.

“Lâm trận lùi bước, không phải là tác phong của ta.” Mắt Viên Ngạo Sách nghiêm túc.

“Chúng ta là rút lui chiến lược.”

“ . . . ” Viên Ngạo Sách tiếp tục chém người.

“Chúng ta là thâm nhập phúc địa, bắt giặc trước bắt vua!” Tả Tư Văn nói.

Viên Ngạo Sách xóc Kỷ Vô Định lên, phi thân hướng phía trong chạy.

. . .

Đám người Tả Tư Văn nhìn bóng lưng bọn hắn ngay cả thời gian để than cũng không có, đành phải tựa vào một chỗ, giúp nhau đột phá vòng vây.

Viên Ngạo Sách cùng Kỷ Vô Định ở trong hành lang chậm rãi đi tới.

Thiết kế của Vô Hồi cung thập phần quái dị. Phía sau phòng là hành lang, cuối hành lang lại là phòng.

Viên Ngạo Sách nhíu mày, hắn từ nhỏ ở nơi này lớn lên, đối với nơi này đương nhiên hiểu rõ. Lại thấy Kỷ Vô Định đi lại quen thuộc như hậu viện nhà mình, có chút hiếu kỳ hỏi: “Người muốn đi đâu?”

“Nếu ta nhớ không lầm, phía trước hẳn là luyện công mật thất.”

“Người ngay cả luyện công mật thất cũng biết?” Viên Ngạo Sách bất ngờ.

“Ta thấy qua địa đồ trong thư phòng của cha ta.”

Viên Ngạo Sách trầm mặc một lát nói: “Lam Diễm Minh minh chủ là một trong bốn người này?”

“Àn.”

Viên Ngạo Sách có chút phiền muộn. Hắn cùng mấy người Huy Hoàng Môn dù không có giao tình gì, nhưng tốt xấu cũng coi như có chút quen biết. Hắn nhìn khuôn mặt thông dong của Kỷ Vô Định, khẽ ôm lấy hông y, “Nếu như đau lòng, không cần nhịn.”

“Đau lòng?” Kỷ Vô Định kinh ngạc chớp mắt, “Ta vì sao lại đau lòng?”

“Bị người bên cạnh trăm phương nghìn kế muốn hại chết, người không cảm thấy đau lòng?” Viên Ngạo Sách hiện lên vẻ người không cần cố chịu đựng.

“Không đau lòng.” Kỷ Vô Định nhún vai nói, “Hắn cũng không có hại chết ta.”

“ . . . ”

Kỷ Vô Định dừng một chút, cười nói: “Kỳ thực ta vẫn cảm thấy thật là thú vị.”

Viên Ngạo Sách đem thương tiếc dành cho Kỷ Vô Định hóa hết thành thương hại, dùng cho tên Lam Diễm Minh minh chủ xấu số kia. Còn tưởng Kỷ Vô Định là người bị lừa gạt bị phản bội, giờ nửa ngày, thì ra Lam Diễm Minh minh chủ mới là kẻ bị lừa gạt bị trêu đùa.

“Người chuẩn bị vạch trần hắn sao đây?”

“Ôm cây đợi thỏ.” Kỷ Vô Định cười đến gian trá.

Chờ chờ vị tinh anh của Huy Hoàng Môn liều mạng phá vòng vây, chạy đến đại đường tiếp theo, mới phát hiện đám người Kỷ Vô Định đang chờ đến buồn ngủ.

Tiếng bước chân của truy binh ngày càng gần.

Viên Ngạo Sách đi tới cạnh cửa, xoay cơ quan, trên cửa đột nhiên rớt xuống một tảng đá lớn, đem cửa chặn lại đến kiên kiên cố cố.

Hữu Khổng Vũ kêu lên: “Đem cửa chặn rồi, chúng ta chẳng phải sẽ đói chết ở đây sao?”

Tả Tư Văn nói: “Yên tâm, người sẽ không chết đói.”

Hữu Khổng Vũ hồ nghi mà nhìn hắn.

“Trước đó người đã chết vì đói rồi.”

Tay nắm đao của Hữu Khổng Vũ lộ ra gân xanh.

Tả Tư Văn xem như không thấy, xoay người đỡ lấy Thượng Thước lúc này đang mặt mày tái nhợt: “Người sao rồi?”

Thượng Thước nắm cánh tay hắn, chậm rãi ngồi xuống, hỏn hển thở ra nói: “Còn được.”

Gian phòng này so với gian trước còn muốn lớn hơn, thế nhưng bố trí lại rất giống thư phòng.

Viên Ngạo Sách mở một ngăn tủ, lấy ra vài bình đan dược, mở ra ngửi thử. Không ngờ Lam Diễm Minh cư nhiên không hề động vào những thứ kia, hắn ném một chai màu trắng tuyền cho Tả Tư Văn, “Thuốc trị thương.”

Tả Tư Văn tuy đối với việc hắn và môn chủ nhà mình ở cùng một chỗ rất bất mãn, thế nhưng trong lòng đã sớm xem hắn là một thành viên trong Huy Hoàng Môn, cũng không nghi ngờ gì, trực tiếp kéo y phục Thượng Thước ra.

Thượng Thước theo bản năng hướng bên cạnh rút lui.

Hữu Khổng Vũ đi tới, đoạt lấy dược trong tay Tả Tư Văn, hừ lạnh nói: “Đến thượng dược (xức thuốc) cũng không biết.”

Tả Tư Văn mở to mắt, giận đến mức nửa ngày không nói được lời nào.

Dám nói mình không biết thượng dược? Cũng không nghĩ lại năm đó hắn trở về vết thương chẳng chịt, là ai giúp thượng dược cho! Giờ thì giỏi rồi, qua sông đoạn cầu! Tả Tư Văn ở trong lòng dùng mọi thể loại văn đem hắn mắng đến cầu huyết lâm đầu.

Kỷ Vô Địch chớp mắt một chút, cuối cùng cũng chịu dụi mắt tỉnh lại, thấy Hữu Khổng Vũ thượng dược cho Thượng Thước, kinh ngạc nói: “A Hữu, người muốn thu A Thượng làm tiểu thiếp sao?”

. . .

Thượng Thước bất động thanh sắc đem quần áo mặc lại tử tế, hướng Hữu Khổng Vũ nói lời tạ ơn, lập tức ngồi qua một bên.

Hữu Khổng Vũ cầm dược trong tay, bất đắc dĩ nhìn Kỷ Vô Địch nói: “Nếu môn chủ đối với luyện võ cũng cố chấp như thế, võ công từ lâu đã thuộc vào hàng thập đại cao thủ rồi.”

Kỷ Vô Địch nói: “Nếu là thế, ta sẽ không ăn nói cố chấp, mà sẽ hành động cố chấp đó.”

. . .

Tả Tư Văn, Thượng Thước cùng với Hữu Khổng Vũ đồng thời cảm thấy trên người phát lạnh.

Chung Vũ nói: “Môn chủ đặc biệt mang chúng ta đến Vô Hồi cung, chắc không phải chỉ để vạch trần Đoàn Mộc Mộ Dung thôi chứ?”

Kỷ Vô Địch xoa tay nói: “Quả nhiên sinh ta là cha mẹ, hiểu ta là. . .”

Ánh mắt Viên Ngạo Sách sáng quắc mà nhìn y.

“A Sách a. . .” Kỷ Vô Địch chuyển khẩu.

Tả Tư Văn nói: “Môn chủ mang chúng ta đến đây, rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Chuyện là như vậy.” Kỷ Vô Định lấy tay vuốt cằm, “Ta mấy hôm trước đột nhiên nhớ tới, cha ta từng nói với ta thân phận thật sự của Lam Diễm Minh minh chủ.”

. . .

Lời này vừa ra, cả phòng yên lặng.

Viên Ngạo Sách nhìn thần tình mỗi người xung quanh, âm thầm suy đoán rốt cuộc là dưới khuôn mặt nào đang mang mặt nạ của Lam Diễm Minh minh chủ. Hắn bỗng phát hiện, nguyên lai y không vội công bố đáp án, là vì đối câu đố này cảm thấy hứng thú.

Kỷ Vô Định chống cằm, chậm rãi nói: “Hắn nói, ở trong Huy Hoàng Môn.”

77. Chương 76

Chương 76 – Chân tướng vô địch (thập tam)

Mọi người trong Huy Hoàng Môn thoát khỏi kinh ngạc, sắc mặt đều phức tạp hẳn.

Tả Tư Văn sắc mặt ngưng trọng nói: “Môn chủ cũng biết hậu quả những lời này chứ.”

Về mặt Kỷ Vô Định trầm tĩnh như vừa bị khinh thị, “A Tả, người cảm thấy ta là loại người có thể đem những chuyện như thế ra đùa giỡn sao?”

Người là vậy a!

Đây là tiếng lòng của mọi người ở đây.

Kỷ Vô Định nói: “Hơn nữa cha ta còn bảo, người kia. . . không phải là A Hạ.”

. . .

Vừa mở miệng đã loại trừ Hạ Hối, đây còn không phải là, địa vị của người kia trong Huy Hoàng Môn rất cao, hơn nữa. . . chỉ có thể là một trong số bọn họ?

Tinh anh của Huy Hoàng Môn tuy trên mặt không lộ ra, nhưng trong lòng đã nổi lên sóng gió.

Thượng Thước mở miệng thăm dò: “Môn chủ, Lam Diễm Minh minh chủ không phải là người chứ?”

. . .

Đám Tả Tư Văn giật mình.

Đúng vậy, lấy nhân phẩm mà nói, đích thật Kỷ Vô Định là người thích hợp nhất để chọn làm Lam Diễm Minh minh chủ.

Kỷ Vô Định chớp chớp mắt, “A Thượng, nếu thật là ta, người cảm thấy ta sẽ ngu ngốc nói ra sao?”

Người có a.

Tiếng lòng những người ở đây lần thứ hai thống nhất.

Kỷ Vô Định nói: “Không phải ta. Bất quá, cha ta cũng không nói cho ta biết tên hắn.”

Tả Tư Văn nheo mắt lại nói: “Môn chủ, đây không phải là một trò đùa khác của người chứ?”

“A Tả, người sao có thể nghi ngờ ta chứ?” Kỷ Vô Định nhún mày nói, “Ta là môn chủ a!”

. . .

Thì vì người là môn chủ nên mới nghi ngờ người. Nếu người không phải là môn chủ, đã sớm đánh người rồi!

Tả Tư Văn rũ mắt xuống.

“Các người cũng biết, cá tính cha ta trước giờ vẫn không thích nói ra cho thống thống khoái khoái.” Kỷ Vô Định thở dài, “Vậy nên hẳn chỉ để lại cho ta một đầu mối để tìm kiếm Lam Diễm Minh minh chủ. Bảo ta đoán.”

Hữu Khổng Vũ nói: “Môn chủ, người muốn chúng ta làm gì thì nói thẳng ra đi.”

“A Hữu, người thật hiểu ta.” Kỷ Vô Định cười đến mức con mắt đều nheo lại, “Cha ta nói, ngoại trừ Lam Diễm Minh minh chủ ra, các hộ pháp đường chủ của hắn đều từng uống qua “Mỹ vị chân mỹ vị thang” do hắn tinh tâm điều chế.” (thang = canh)

Mỹ vị chân mỹ vị thang?

Huy Hoàng Môn bốn người đều bắt đầu nhớ lại xem lúc còn sống lão môn chủ có cho bọn hắn uống qua thang thang thủy thủy gì không.

. . .

Cuối cùng xác định, có.

Lão môn chủ sinh tiền có rất nhiều thú vui, làm cơm cũng là một trong số đó.

Kỷ Vô Định tiếp tục nói: “Loại thang này uống vào xong cơ thể sẽ tỏa ra một mùi thơm. . .”

Mấy người Huy Hoàng Môn nhin không được đưa tay lên ngửi.

“Người không ngửi thấy đâu.” Kỷ Vô Định thi thi nhiên nói, “Chỉ có một loại hồ điệp tên là Lam Diễm điệp mới có thể ngửi thấy thôi.”

Mắt Tả Tư Văn chợt lóe lên, “Lam Diễm trong Lam Diễm Minh.”

Kỷ Vô Định mỉm cười nói: “A Tả, ta tuy không nhận ra được nhiều chữ lắm, thế nhưng Lam Diễm thì vẫn biết, người không cần đặc biệt giải thích.”

Thượng Thước hiểu ra: “Loại Lam Diễm điệp ở trong Lam Diễm Minh?”

“Có.” Kỷ Vô Định nói.

Trên mặt Viên Ngao Sách hiện lên vẻ nghi hoặc.

Tả Tư Văn nói: “Viên tiên sinh chưa từng thấy loại bướm này?”

Viên Ngao Sách lắc đầu.

Tả Tư Văn nhú mày. Bề Nghề sơn lớn như vậy, lại có Lam Diễm Minh đệ tử đang trông chừng, muốn tìm Lam Diễm điệp khó như lên trời.

Kỷ Vô Định nói: “Loại bướm đó là do Lam Diễm Minh minh chủ đặc biệt mang từ nơi khác đến.”

Khuôn mặt Thượng Thước tái nhợt như tờ giấy hỏi: “Minh chủ, ta cũng phải đi?” Vết thương trên người khiến hắn gần như không còn khí lực nữa.

Kỷ Vô Định lại cười nói: “A Thượng không cần đi.”

Thượng Thước thở phào nhẹ nhõm.

“Chỉ cần bọn họ ba người đều mang được Lam Diễm điệp về, vậy Lam Diễm Minh minh chủ nhất định là...” Kỷ Vô Định nói cực kỳ chậm, lại khiến cho sắc mặt Thượng Thước càng thêm tái nhợt.

“Ta đi.” Thượng Thước gian nan nói. Kỷ Huy Hoàng mất nhiều năm như vậy, kế hoạch không chút sai sót gì đó đã sai sót khắp nơi rồi. Hắn cũng không muốn cuối cùng lại không hiểu sao biến thành Lam Diễm Minh minh chủ.

“Đã như vậy.” Kỷ Vô Định đứng lên, hướng phía hắn vỗ vai nói, “Chúc các người lên đường may mắn.”

Tả Tư Văn nhú mày nói: “Nhưng bên ngoài đều là Lam Diễm Minh. . .”

Viên Ngạo Sách đi tới cạnh giá sách, đem giá sách đẩy ra, khiến một mật đạo xuất hiện, “Mật đạo này có tổng cộng sáu cửa ra.”

Mấy người Huy Hoàng Môn nhìn nhau.

Tả Tư Văn cười nói: “Xem ra, phải hành động nhanh rồi.”

“Cha ta nói qua, Lam Diễm điệp đối với hương khí rất linh mẫn, cho nên trong vòng một canh giờ. . .”

Kỷ Vô Địch còn chưa nói dứt, đám người Huy Hoàng Môn đã hướng mật đạo phóng đi.

Viên Ngạo Sách ngồi xuống bên cạnh y, “Một chén canh qua lâu như thế, còn có thể hiệu nghiệm sao?”

“Đối người khác mà nói, e là không. Bất quá đối với Huy Hoàng Môn mà nói nha. . .” Kỷ Vô Địch kéo dài âm ra, “Cha ta là không gì không làm được.”

“Cho nên?” Viên Ngạo Sách trong lòng đã hiểu, lại vẫn muốn nghe y nói.

“Cho nên canh là hư hư ảo ảo, nhưng tín nhiệm là chân chân thực thực.”

Viên Ngạo Sách nói: “Gạt sao?”

Kỷ Vô Địch đắc ý gạt đầu, “Nhất định phải gạt người trong Huy Hoàng Môn mới được a.”

Viên Ngạo Sách gạt đầu.

Chính xác. Nếu hắn nghe có bát canh thần kỳ như thế, nhiều nhất là tin ba phần. Ba phần này là vì tên tuổi cùng sự tích của Kỷ Huy Hoàng. Nhưng Huy Hoàng Môn sống dưới sự ảnh hưởng của Kỷ Huy Hoàng lâu như vậy, ấn tượng về một Kỷ Huy Hoàng không gì không làm được từ lâu đã ăn sâu trong đầu, lúc này đừng nói là một chén canh có thể đưa tới Lam Diễm điệp, dù có nói là nó đưa Cửu thiên Phượng Hoàng tới, chỉ sợ bọn họ cũng tin không chút nghi ngờ. Cho nên quả thật là chỉ dùng được với Huy Hoàng Môn.

“Người không phải biết thân phận thật của Lam Diễm Minh minh chủ, sao còn muốn phiền toái thế chứ?”

“Những thứ như câu đó gì đó a, phải tự tự chui đầu vào rọ mới thú vị.” Kỷ Vô Địch cười rất vô tội.

Viên Ngạo Sách trầm ngâm nói: “Lam Diễm Minh minh chủ lúc này nhất định đang lo lắng. Vì Kỷ Huy Hoàng thật sự biết ai là Lam Diễm Minh minh chủ, minh vị kia vốn là được hắn truyền cho.”

Kỷ Vô Địch cười híp mắt gạt đầu, “Ân.”

“Hắn thân là Lam Diễm Minh minh chủ đương nhiên biết Lam Diễm điệp ở đâu.”

“Ân ân.”

“Cho nên hắn muốn đem Lam Diễm điệp tới thì dễ như trở bàn tay.”

“Ân ân ân.”

“Để chứng minh mình trong sạch, hắn nhất định sẽ mang theo Lam Diễm điệp trở về trong vòng một canh giờ. Cho nên, lát nữa kẻ mang theo Lam Diễm điệp xuất hiện chính là Lam Diễm Minh minh chủ.” Viên Ngạo Sách nói như đinh đóng cột, “Bởi vì hắn chột dạ.”

Kỷ Vô Địch rất nể tình mà vỗ tay.

Viên Ngạo Sách bực mình nói: “Người cảm thấy Lam Diễm Minh minh chủ sẽ ngu ngốc như thế, ngơ ngác tự chui đầu vào rọ sao?”

“A Sách nói không, vậy là không rồi.”

Viên Ngạo Sách thiêu mi.

Kỷ Vô Địch dưới cái nhìn của hắn, bĩu môi, “Vậy nên, hắn chắc chắn sẽ đi nghiệm chứng xem canh này là thật hay giả.”

Viên Ngạo Sách nhú mày, lập tức bừng tỉnh đại ngộ.

Thượng Thước cảm thấy thông đạo rất dài, cứ như đi mãi không hết được. Chung quanh đều là thạch bích, đừng nói là Lam Diễm điệp, ngay cả lam thiên bạch vân (trời xanh mây trắng) cũng nhìn không thấy.

Hắn đỡ lấy cánh tay trái, chậm chạp dựa vào tường mà đi, trong lòng lặng lẽ tính toán canh giờ.

Đối với Kỷ Vô Dịch mà nói hắn không phải là không hoài nghi. Thế nhưng lúc này nếu như đưa ra nghi vấn, mặc kệ có đạo lý hay không, đều sẽ bị quy kết là chột dạ. Cho nên hắn chỉ có thể cố gượng.

Phía trước thông đạo mơ hồ lộ ra bạch quang, tinh thần hắn cũng hơi chút phấn khởi, cước bộ không khỏi nhanh hơn.

Có lẽ hắn đi quá chăm chú, thậm chí không để ý đến phía sau đang có thân ảnh từ từ đuổi theo mình.

Phía bên kia sơn đạo là sơn động đối diện với Bể Nghê sơn.

Động khẩu bị cỏ dại cây khô che lại, Thượng Thước thật vất vả mới đẩy được chúng ra để đi tới, còn chưa tới kịp thở ra, bỗng nghe từ phía sau truyền đến một trận tất tất tác tác (âm thanh của tiếng bước chân).

Hắn cấp tốc xoay người, quạt trong tay cũng đồng thời đánh vào ngực đối phương.

Người kia dùng tay khê phẩy một cái, đã đẩy lùi được đòn tấn công của hắn.

Thượng Thước thấy rõ diện mục người kia, thở phào nhẹ nhõm nói, “Là người.”

“Người bị thương, ta đi cùng người.”

Thượng Thước mỉm cười: “Người không sợ ta là Lam Diễm Minh minh chủ?”

“Người là sao?” Người kia hỏi.

Thượng Thước thu hồi dáng cười, chăm chú nói: “Không phải.”

Người kia nói: “Đi thôi.”

Thượng Thước vẫn dừng tại chỗ, “Thế nhưng, ta sao biết được người không phải là Lam Diễm Minh chủ?”

Người nọ dừng bước lại, “Nếu là ta thì sao?”

Thượng Thước đột nhiên nở nụ cười, “Nếu là người, hắn sẽ giết ta, sau đó chạy đi thống lĩnh Lam Diễm Minh đem tất cả mọi người giết hết, nhất thống giang hồ.” Theo cục diện mà nói, Lam Diễm Minh vẫn chiếm thượng phong.

Người nọ nhàn nhạt hỏi: “Người không tin lời môn chủ nói?”

Thượng Thước rũ mắt xuống, “Ta tin lão môn chủ.”

Ngụ ý là đối với Kỷ Vô Dịch thì. . .

Người kia nói: “Hắn là môn chủ.”

Thượng Thước thở dài, “Đi thôi.”

Bể Nghê sơn rất rộng. Muốn hai người mới đến đây trong một canh giờ có thể tìm được Lam Diễm điệp thì chẳng khác gì kẻ si nói mộng.

Thương thế của Thượng Thước rất nặng, đến cuối cùng, đã phải bán tựa lên người kia.

“Ta xác định rồi.” Thượng Thước đột nhiên thấp giọng nói.

Người kia hỏi: “Cái gì?”

“Môn chủ nhất định là. . . Ghi hận ta trước đây muốn chia rẽ hắn cùng Viên tiên sinh, cho nên, mượn cơ hội trả thù.” Thượng Thước đau đến cả mặt đều xanh mét, mồ hôi lạnh theo trán chảy dọc xuống, mắt dần dần mở đi, “Ta, ta hình như thấy phía trước có người.”

Cước bộ người nọ hơi dừng lại một chút nói: “Hình như là thủ vệ, ở bên phải sơn động.”

“Thủ vệ của Lam Diễm Minh?” Tinh thần Thượng Thước chấn khởi, “Lam Diễm điệp liệu có phải ở trong đó không?”

“Ta đi xem.” Người nọ nói xong muốn buông tay.

“Không cần.” Thượng Thước nắm lấy cánh tay của hắn, “Ta cùng với ngươi.” Hắn nửa đời trước đi theo Kỷ Huy Hoàng gặp phải khổ chiến vô số, thương thể như vậy đối lại là trước kia hoàn toàn không là gì cả, chỉ là hiện tại sống an nhàn sung sướng quá, mới chịu không nổi. Nhưng tới thời khắc quan trọng, tiềm lực của hắn vẫn hoàn toàn có thể phát huy hết.

Người nọ thấy hắn đứng thẳng thân thể, thuận miệng nói: “Ngươi chậm nửa bước, ta giải quyết bọn hắn rồi hãy qua.”

Lần này Thượng Thước không có ý kiến.

Người nọ giải quyết rất nhanh, Thượng Thước ở trong lòng đã thấy có chút quái lạ.

Hai người sóng vai đi vào sơn động.

Bên trong động rất hẹp, muốn hai đại nam nhân sóng vai đi qua có chút khó khăn. Thượng Thước phải tựa trong lòng người nọ. Hắn có chút lúng túng, lý do là vì hơn phân nửa trọng lượng của mình đều đặt lên người đối phương, hơn nữa tay của đối phương cũng đang khoát lên lưng hắn, rắn chắc mà hữu lực.

Hắn cùng người kia nhận thức đã nhiều năm như vậy, như dựa sát vào nhau như thế, vẫn là lần đầu tiên.

Phía trước từ từ truyền đến một tia sáng.

Người kia nói: “Có tiếng đập cánh.”

Thượng Thước nhãn tình sáng lên, “Lam Diễm điệp?” Cước bộ của hắn gấp hơn, tia sáng phát qua đây, một con Hồ Điệp màu lam phản phản quang bay lại, phe phẩy hai phiến cánh mềm mại đầu lên bờ vai hắn, tiếp đó lại thêm một con nữa. Hắn vui vẻ quay đầu xem người nọ, “Môn chủ nói thật!”

...

Sắc mặt Thượng Thước đột nhiên biến đổi.

Bởi vì trên thân người kia không có Lam Diễm điệp.

“Ngươi là. . .” Thượng Thước không kịp nói hết câu, bởi ngón tay đối phương đã vừa vịn điểm lên huyệt huyệt (huyệt ngữ) của hắn.

Trước lúc hôn mê, hắn nghe được người nọ thấp giọng nói: “Thì ra là thật.”

78. Chương 77

Chương 77 – Chân tướng vô địch (thập tứ)

Viên Ngạo Sách nhắm mắt ngồi thiền.

Kỷ Vô Địch tựa trên người hắn lơ mơ ngủ.

Thời gian chậm rãi trôi qua trong lúc hai người đang bất động.

Đột nhiên.

Viên Ngạo Sách mở mắt, “Tôi rồi.”

Kỷ Vô Địch xoa con mắt ngồi dậy, miệng vẫn ngáp.

Tiếng cước bộ ở đầu kia thông đạo càng lúc càng rõ, một bóng người chậm rãi bước ra từ chỗ tối.

Bóng đen trên người hắn rút dần từng chút từng chút một, Kỷ Vô Dịch ôm oán nói: “A Chung, ngươi tới chậm quá. Ta ngồi đến tê hết cả chân rồi.”

Trong mắt Chung Vũ gọn lên chút sáng, “Bấy?”

Kỷ Vô Dịch cười híp mắt nhìn Lam Diễm điệp trên bả vai hắn, “Biết tại sao Lam Diễm điệp lại đậu lên y phục của A Thượng không?”

Con người Chung Vũ thu lại. Hắn lúc này, giống như lột bỏ hết quần áo, xích lỏng lỏng đứng trước mặt Kỷ Vô Dịch, mặc y bình phẩm từ đầu đến chân.

“Bởi vì lúc ta vỗ vai hắn, không cẩn thận làm dính chút phấn hoa.” Kỷ Vô Dịch làm tư thế ‘suyt’, “Người đừng nói cho A Thượng biết, mắc công hắn bắt ta giặt quần áo.”

Nắm tay căng thẳng của Chung Vũ buông lỏng, “Người biết ta nhất định sẽ tìm Thượng Thước hạ thủ?”

“Hắn là quả hồng nhuyển.” Kỷ Vô Dịch nói.

Viên Ngạo Sách tiếp lời: “Tả Tư Văn khôn khéo hơn người, Hữu Khổng Vũ võ công không tệ, chỉ còn Thượng Thước, thụ thương rất nặng.”

Chung Vũ trầm mặc thật lâu, thế nhưng biểu tình trên mặt hắn lại không hề bình tĩnh. Có không cam lòng, oán hận, phẫn nộ. . . các loại tâm tình đều lóe lên trong mắt hắn.

Viên Ngạo Sách ra vẻ không hề để ý, nhưng đã ngầm ngưng thần đề phòng. Ở trong ‘Cao thủ bảng’ của Tả Tư Văn, Lam Diễm Minh minh chủ bài danh đệ nhị, đây là để không cho Lam Diễm Minh kiêu căng ngạo mạn thái quá. Vậy nên có thể nói trước đây Chung Vũ triển lộ ra không phải là thực lực chân chính của hắn. Võ công hắn rốt cuộc cao bao nhiêu, chưa thể biết được.

Chung Vũ hít sâu một hơi nói: “Người biết từ lúc nào?”

“Từ nhỏ cha đã nói cho ta biết rồi.”

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, sắc mặt Chung Vũ vẫn trở nên cực kỳ khó coi.

Viên Ngạo Sách nghĩ một chút nói: “Người trăm phương nghìn kế muốn giết hắn vì hắn mới là người kế vị chân chính của Lam Diễm Minh sao?”

Chung Vũ lạnh lùng nói: “Người cảm thấy hắn xứng sao?”

Con người Viên Ngạo Sách hiện lên vẻ đáng sợ.

Chung Vũ làm như không thấy tiếp tục nói: “Hắn văn không hay võ không giỏi, căn bản là một tên phế vật, bất quá là mạng tốt, thành con trai của lão môn chủ mà thôi.”

Kỷ Vô Dịch nắm lấy Viên Ngạo Sách đang muốn nổi giận, lắc đầu thở dài nói: “Người cảm thấy làm con trai cha ta là mạng tốt sao? Kỳ thực rất khổ đó.”

Chung Vũ đối với thái độ ở trong phúc lại không biết phúc của y cực kỳ oán giận.

“Sáng nào cũng bị gọi dậy luyện võ.” Kỷ Vô Dịch bắt đầu kể lể.

Sát khí của Viên Ngạo Sách biến mất.

“Lúc ba tuổi đã phải ở trên vách đá luyện khinh công. . . ta đáng thương lúc đó đi đường còn chưa vững. Gió mạnh một cái, cả người bị thổi bay xuống đáy cốc luôn.” Kỷ Vô Dịch vẻ mặt đáng thương nói, “Bốn, năm tuổi lại càng tệ hơn, phải đánh nhau với mãnh hổ dã lang. Ta khi đó còn nhỏ, cả người thơm ngào ngạt, đưa vào đó đúng là một bữa ăn mà!”

Viên Ngạo Sách và Chung Vũ đều sửng sốt.

“Cái đó chưa tính, hắn còn dạy ta học cái gì mà ‘Thống kinh’?” Kỷ Vô Dịch khuôn mặt khổ sở nói, “Thật sự rất đau. Mỗi lần luyện xong, toàn thân giống như bị xe ngựa nghiền quá vậy. Hơn nữa, khó có thể nhìn nhận nhất chính là. . .”

Viên Ngạo Sách khẽ đem y kéo vào lòng.

Kỷ Vô Địch môi run run nói: “Hắn sở dĩ dạy ta võ công, chỉ là muốn bồi dưỡng ra một kẻ mạnh hơn để đánh bại hắn.”

Băng sương trên mặt Chung Vũ đã xuất hiện vết nứt, lộ ra vẻ kinh ngạc.

Kỷ Vô Địch thở dài nói: “Kỳ thực hắn sinh ta ra, chỉ là muốn tìm một đối thủ mà thôi. Đáng tiếc ta không theo ý hắn, tự phế đi võ công.”

Cánh tay Viên Ngạo Sách ôm y hơi xiết lại.

Kính phục và hảo cảm từng có đối với Kỷ Huy Hoàng vào lúc này đã hoàn toàn biến mất không chút dấu vết.

Chung Vũ một lát sau mới suyễn khí nói, “Người nói xạo!”

Kỷ Vô Địch chớp mắt, “Ta không có.”

Chung Vũ trừng mắt nhìn y.

“Bởi vì lúc tự phế võ công ta còn nhỏ, cho nên không phế sạch sẽ, trong cơ thể còn giữ lại một chút nội lực. Thế nhưng khí hải bị thương, không bao giờ tu tập nội công được nữa.” Kỷ Vô Địch thấy vẻ mặt đau lòng của Viên Ngạo Sách, cười nói, “Kỳ thực như vậy thật tốt, có thể ngủ thẳng đến hừng đông, không có chuyện trời còn chưa sáng đã bị hắn xách dậy luyện công nữa rồi.”

Chung Vũ cắn răng nói: “Muốn thành con trai của một nhân vật như lão môn chủ, đương nhiên phải chịu được khổ trung khổ.”

Kỷ Vô Địch nói: “A Chung, vì cha ta, người có thể tự cung không?”

Bàn tay Viên Ngạo Sách trấn an y dừng lại,

Sắc mặt Chung Vũ một trận xanh một trận trắng.

Kỷ Vô Địch nói: “Xem, ai cũng có điểm khác biệt.”

Chung Vũ cắn môi không nói.

“A Chung. Kỳ thực người muốn giết ta, cũng không phải là vì Lam Diễm Minh, mà là vì cha ta.” Kỷ Vô Địch nói, “Người căn bản là thâm mến cha ta a!”

“Chó má!” Chung Vũ bật ra.

. . .

Kỷ Vô Địch lên án: “A Chung, người mắng chửi người.”

Chung Vũ cũng có chút không dám tin hai từ vừa rồi cứ nhiên là hắn tự mình nói ra.

“Được rồi, người không thâm mến cha ta, người chỉ muốn thay cha ta loại bỏ một đứa con bất hiếu mà thôi.” Kỷ Vô Địch chậm rãi nói, “Người nếu là vì Lam Diễm Minh, đã sớm cùng Huy Hoàng Môn thoát ly quan hệ. Hoặc là âm thầm hạ thủ, đem chúng ta đều giết. Kỳ thực ở sâu trong lòng người, người vẫn như cũ cảm thấy mình là người của Huy Hoàng Môn, mà không phải là Lam Diễm Minh mình chủ. Thân phận mình chủ này, chỉ là vì những chuyện người muốn làm nhưng không thể làm được mà thôi.”

Chung Vũ lạnh lùng lườm y, “Người cảm thấy mình rất hiểu ta sao?”

“Không thấy.” Kỷ Vô Địch lắc đầu.

Chung Vũ trừng mắt nhìn y. Một nguyên nhân nữa khiến hắn ghét Kỷ Vô Địch chính là, mỗi khi người khác muốn nói, y sẽ có biện pháp đem lời người ta chặn lại.

Viên Ngạo Sách đột nhiên mở miệng nói: “Người cảm thấy Kỷ Vô Địch không thích hợp làm con trai Kỷ Huy Hoàng là vì nghĩ hắn rất vô dụng?”

Chung Vũ hừ lạnh.

“Người cảm thấy mình hữu dụng hơn hắn sao?”

Chung Vũ ngay cả hừ cũng lười rồi.

“Là hần không mất người nào, đã lột sạch được nguy trang của người, khiến người phải đứng ở đây.” Viên Ngạo Sách lạnh nhạt nói.

Về mặt Chung Vũ cứng đờ.

“Người giờ còn cảm thấy, Kỷ Vô Dịch không bằng người?”

Nắm tay Chung Vũ xiết chặt lại.

Trong thông đạo lần nữa truyền đến tiếng bước chân.

Không lâu sau, Tả Tư Văn cùng Hữu Khổng Vũ xuất hiện.

“Cái gì mà Lam Diễm điệp, ngay cả hoa màu lam ta cũng chưa từng thấy. . .” Tiếng nói của Hữu Khổng Vũ đột nhiên nhỏ lại.

Ánh mắt hần cùng Tả Tư Văn đều rơi vào Lam Diễm điệp trên vai Chung Vũ.

Kỷ Vô Dịch đứng lên nói, “A Chung, Lam Diễm Minh minh chủ giờ đang ở trong mật thất, người vào giết hần đi.”

. . .

Mọi người đều ngẩn ngơ.

Chung Vũ nhìn sắc mặt y sáng tối khó phân.

Hữu Khổng Vũ muốn nói cái gì, lại bị Tả Tư Văn kéo lại.

Chung Vũ chậm rãi bước đi.

Viên Ngạo Sách nhìn hần chằm chằm không chớp mắt .

Chung Vũ tới bên cạnh giá sách, nâng bình hoa ở đó lên, chậm rãi xoay một vòng.

Trên tường xuất hiện một cánh cửa.

Chung Vũ đứng trước cửa thật lâu, sau đó bước vào không hề quay đầu lại.

Cửa đóng lại lần nữa.

Hữu Khổng Vũ kinh ngạc nói: “Lẽ nào Lam Diễm Minh minh chủ là Thượng Thước?”

Tất cả mọi người đều ở đây, chỉ mình Thượng Thước là không có. Như vậy kẻ ở trong mật thất chỉ có thể là hần.

Tả Tư Văn giễu cợt nói: “Đầu người đúng là dùng để trang trí mà.”

Hữu Khổng Vũ cả giận: “Có ý gì?”

Tả Tư Văn không để ý tới hần.

Viên Ngạo Sách nói: “Mật thất còn có một thông đạo nữa.”

“Ta biết.” Kỷ Vô Dịch duỗi lưng một cái, đối Tả Tư Văn và Hữu Khổng Vũ nói, “Được rồi, A Tả A Hữu, A Thượng hình như mất máu quá nhiều té xỉu ở đâu đó rồi, các người nhanh đi tìm hần.”

. . .

Hữu Khổng Vũ giậm chân một cái, không quay đầu lại hướng thông đạo xông vào.

Tả Tư Văn chậm nửa bước, ý vị thâm trường (ý sâu xa) nhìn Kỷ Vô Dịch nói: “Hy vọng hần không cô phụ sự tín nhiệm của môn chủ.”

Kỷ Vô Dịch nói: “A Tả không phải nói gần đây làm ăn sa sút sao? Bớt một miệng ăn cũng tốt mà.”

Tả Tư Văn quay đầu đuổi theo Hữu Khổng Vũ.

Kỷ Vô Định ngồi lại vị trí cũ, đang muốn ngủ thêm giấc nữa, chợt nghe thấy tiếng động của cơ quan.

Chung Vũ từ trong mật thất đi ra, nhìn Kỷ Vô Định thản nhiên nói: “Môn chủ, Lam Diễm Minh minh chủ đã đền tội.”

“Giết nhanh như vậy.” Kỷ Vô Định dựng ngón cái, “A Chung, võ công của ngươi có tiến bộ.”

. . .

Chung Vũ ngoảnh đầu sang một bên.

Chờ Tả Tư Văn và Hữu Khổng Vũ tìm được Thượng Thước trở về, đã là chuyện của một canh giờ sau đó rồi.

Thượng Thước thấy Chung Vũ mắt lập tức tròn tròn, đang muốn mở miệng, đã nghe Kỷ Vô Định chậm chạp nói: “A Chung vừa đem Lam Diễm Minh minh chủ giết chết rồi. A Tả lúc trở về nhớ cho hẩn thêm vài chén cơm nha. Hẩn đánh rất khổ cực đó.”

Tả Tư Văn âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nhìn Chung Vũ cười đến ý vị thâm trường, “Chung đường chủ công không chỉ có một, đầu thể là chỉ vài chén cơm.”

Kỷ Vô Định nhảy dựng lên, nịnh bợ nói: “A Tả, kỳ thực trong chuyện này ta cũng có công lao đó. Ngoại trừ cơm ra, cho ta cái gì đi.”

Tả Tư Văn nói: “Cô nương cũng muốn sao?”

Viên Ngạo Sách liếc mắt nhìn y.

Kỷ Vô Định cùng Viên Ngạo Sách thương lượng: “Đem họ bán đi cũng tốt a.”

Tả Tư Văn: “. . .”

Thượng Thước chỉ cần vài câu đối thoại cũng đã đoán ra gần hết, chỉ là vết thương bị đồng bạn phản bội còn chưa lành, bởi vậy cố tình ngoảnh mặt không nhìn Chung Vũ, nói: “Lăng Vân đạo trưởng vẫn ở dưới chân núi đối phó Lam Diễm Minh, chúng ta có nên xuống trợ giúp không?”

Kỷ Vô Định phát tay nói: “Đừng lo. Có viện quân.”

Viên Ngạo Sách giải thích: “Minh tôn đã quyết định trở về Bể Nghề sơn.”

Tả Tư Văn nói: “Lam Diễm Minh cùng bạch đạo lưỡng bại câu thương, ma giáo không phải là vừa lúc ngươi ông đắc lợi sao?”

Viên Ngạo Sách nói: “Bạch đạo nhân sĩ đến đánh Lam Diễm Minh bất quá chỉ là một phần tư vô lâm, nếu diệt toàn bộ, chỉ khiến cho bạch đạo phản công mạnh mẽ hơn. Không bằng thuận nước đẩy thuyền.”

Tả Tư Văn nói: “Chỉ mong Minh tôn cũng nghĩ được như thế.”

“Chính vì là hẩn nên mới có thể nghĩ như thế.” Viên Ngạo Sách nói, “Nếu là ta, thật không bằng ngồi xem bọn hẩn lưỡng bại câu thương.”

“. . .”

Chung Vũ đột nhiên nói: “Những người bị trúng ‘nhiếp hồn thuật’ có thể dùng máu chó đen để giải.”

Kỷ Vô Định vỗ tay nói: “A Chung nhà ta đúng là học thức uyên bác, cái gì cũng biết.”

. . .

Sắc mặt Chung Vũ rất là khó xem.

“A Chung nhà ta?” Viên Ngạo Sách khoanh tay.

“Ngươi nghe lầm rồi, ta vừa nói. . . Ai da! Chỉ là, ách, cảm thán thôi mà.”

Tả Tư Văn vội vã muốn biết tình thế của Lam Diễm Minh và bạch đạo, thấy hai người ở đó cãi nhau, nhin không được nói: “Môn chủ, thời gian cấp bách, chúng ta hay là. . .”

“A Sách. Ôm.” Kỷ Vô Định vươn tay.

Viên Ngạo Sách lập tức ôm lấy y, nhanh như chớp không thấy bóng dáng nữa.

Đám người Tả Tư Văn cuống quýt đuổi theo.

Tới chiến trường giằng co trước kia, ma giáo quả nhiên đã gia nhập vòng chiến.

Khôi lồ của Lam Diễm Minh đã bị tiêu diệt gần hết, Cung Túc cũng bị một kiếm xuyên tim mắc ở trên cây.

Cục diện đã được khống chế.

Lăng Vân đạo trưởng đang cùng một thanh niên thanh y phiêu phiêu, dung mạo tuấn tú nói chuyện. Xem thái độ cung kính của những tên ma giáo khác đối với hắn, chắc chắn là Minh tôn.

Tả Tư Văn thở dài nói: “Xem ra máu chó không dùng được rồi.”

Hữu Khổng Vũ đưa mắt quét một vòng khắp bốn phía hỏi: “Môn chủ đâu?”

Tả Tư Văn lại thở dài nói: “Người tìm ở dọc đường, xem có hai chữ bỏ trốn không?”

Chung Vũ vì chờ Thượng Thước nên đi ở cuối cùng, trong tay còn cầm một cành cây.

“Đây là cái gì?” Tả Tư Văn nhíu mày.

Chung Vũ nhìn về phía Thượng Thước.

Thượng Thước đi thẳng đến phía sau Tả Tư Văn, làm như không thấy.

Chung Vũ nói: “Trước khi bẻ nó xuống, trên đó có một phong thư.”

. . .

Tả Tư Văn cùng với Hữu Khổng Vũ liếc nhìn nhau, trong lòng đã nắm chắc.

“Bỏ trốn.”

————— Chính văn hoàn —————

79. Chương 78

Chương 78 – Chung vu thượng thả

Lam Diễm Minh bị diệt, Huy Hoàng Môn là công thần lớn nhất. Đặc biệt là Chung Vũ, hắn ở trong mật thất một mình đấu với Lam Diễm Minh minh chủ, đem kẻ kia đánh tới thi cốt vô tồn, câu chuyện được xào đi nấu lại truyền khắp cả đại giang Nam Bắc, trở thành huyền thoại được người người trên giang hồ say sưa kể lại. Bài danh hắn ở trong Cao thủ bảng cũng tiến vào hàng thứ mười, gần với Kỷ Vô Định.

Thế nhưng Tả Tư Văn tìm riêng Chung Vũ nói qua.

Lời hắn nói rất khách khí, “Với thân phận của ngươi, vốn có thể tiếp tục chiếm lấy vị trí thứ hai trong Cao thủ bảng.” Lam Diễm Minh minh chủ vốn là Cao thủ bảng đệ nhị, “Bất quá để không khiến người khác nghi ngờ, đành phải ủy khuất ngươi rồi.”

Lời hắn nói có chút châm chọc.

Dù sao bị đồng môn đồng bọn lừa dối che giấu lâu như thế, có là Phật cũng phải nổi giận.

Chung Vũ hờ hững. Từ sau trận Lam Diễm Minh trở về, biểu tình trên mặt hắn càng ngày càng ít, thậm chí ánh mắt nhìn người khác cũng rất phiêu hốt lãnh đạm, phảng phất trên đời này không còn chuyện đáng để hắn quan tâm nữa.

“Bất quá có chuyện ta vẫn muốn biết.” Tả Tư Văn dừng một chút, ánh nhìn mang theo một chút tra xét, “Nếu trước đây môn chủ không vạch trần thân phận của ngươi, ngươi định sẽ làm gì Thượng đường chủ?”

Hàn băng ngàn năm không đổi trong đáy mắt Chung Vũ rốt cuộc cũng bị phá, hiện lên một tia rung động.

Tả Tư Văn ngồi ở sau bàn, chậm rãi nhắc bút lên, ra vẻ tùy tiện nói: “Ta nghĩ, Thượng đường chủ cũng rất muốn biết đáp án của câu hỏi này đây.”

Tay Chung Vũ nắm chặt lại.

Đáp án này hẳn không phải không biết, chỉ là không thể đối mặt mà thôi.

Không thể phủ nhận, một trong những nguyên nhân khiến hắn ghét Kỷ Vô Dịch là vì y đoạn tụ.

Thân là con trai của Kỷ Huy Hoàng, là truyền nhân duy nhất của Huy Hoàng Môn, y sao có thể là đoạn tụ chứ?

Huy hoàng của Kỷ Huy Hoàng sao có thể chôn vùi trong tay y như thế?

Cho nên trong tiềm thức hắn bài xích đoạn tụ.

Thế nhưng khi điểm huyết đạo của Thượng Thước, nhìn người kia chậm rãi ngã vào lòng mình thì, hắn không thể không thừa nhận, trong lòng có cảm giác vui vẻ, thật giống như bảo vật một đời tìm kiếm cuối cùng cũng đã tới tay, lại hình như là trống rỗng cả đời được lấp đầy. Tay hắn ôm lấy Thượng Thước thậm chí còn run nhẹ.

Hắn tuy không rõ là tại sao, nhưng đáp án này hắn không muốn biết. Vậy nên hắn cũng không nghĩ nữa.

Chung Vũ lấy lại bình tĩnh, xoay người đi ra ngoài.

“Mấy ngày nữa chính là sinh nhật Thượng đường chủ.” Tả Tư Văn nhắc mực lên, phảng phất như nói chuyện phiếm.

Chung Vũ một chân đã ra khỏi cửa, đột nhiên dừng lại, “Nghe nói Trương viên ngoại muốn thay nữ nhi hắn cầu hôn.”

Tả Tư Văn nhú mày. Chung Vũ không phải là kẻ thích hỏi thăm mấy tin đồn như thế, hắn nói vậy nhất định có mục đích.

Quả nhiên, Chung Vũ nói tiếp: “Nghe nói đối tượng là Hữu hộ pháp.”

Khuỷu tay Tả Tư Văn run lên.

Chung Vũ đi ra ngoài, trở tay đóng cửa lại.

Tả Tư Văn cúi đầu.

Mực nước đen tuyền trên ngòi bút theo lang hào (bút lông sói) nhỏ xuống, rơi vào trên giấy, chậm rãi lan ra.

Chung Vũ từ thư phòng Tả Tư Văn đi ra, đang muốn trở về phòng, đột nhiên nghe được tiếng cười sang sảng trong sân, cước bộ không khỏi chậm lại.

“Giết thật là thống khoái!” Hạ Hối ngồi trong sân vỗ đùi, hét lớn, “Đáng tiếc môn chủ cùng Tả hộ pháp không cho ta đi theo! Nếu không ta đã đem hơn mười tên Lam Diễm Minh kia đánh cho tan nát, thật là tốt!”

Thượng Thước phe phẩy quạt, “Hạ Đường chủ muốn giết hơn mười tên sao?”

Hạ Hối nói: “Hắc hắc, nếu ta có vận khí của lão Chung thì tốt rồi. Giết một tên Lam Diễm Minh mình chủ là đủ!”

Dáng cười của Thượng Thước cứng đơ.

Chung Vũ đứng ở ngoài sân.

Một thân trường bào đen tuyền.

Ánh trăng chiếu lên người hắn, hắc bạch phân minh.

Hạ Hối cảm giác được bầu không khí cứng ngắc, quay đầu lại thì thấy hắn, thoáng cái nhảy dựng lên, “Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến. Lão Chung, ta đang nói đến người đó!”

Ánh mắt Chung Vũ chậm rãi từ trên mặt Thượng Thước dời đến mặt hắn.

Hạ Hối bị lãnh ý trong mắt hắn dọa, “Người nhìn người khác như thế là sao hả? Khiến ta lạnh hết cả người luôn.”

Thượng Thước bỗng nhiên đứng dậy, “Ta mệt mỏi, về phòng trước đây.”

“Đừng mà.” Hạ Hối ôm lấy cánh tay không cho hắn đi, “Còn chưa nói hết mà. Các người cùng môn chủ cùng đi tiêu diệt Lam Diễm Minh, để một mình ta ở lại giữ nhà, có biết ta sống buồn chán thế nào tịch mịch ra sao không!” Hắn càng nói càng ủy khuất, “Thật vất vả mới trở về, không kể cho ta nghe thêm một chút được sao?”

“Người muốn nghe cái gì?”

Hạ Hối sững sốt, mới phát hiện Chung Vũ đã đi tới, ánh mắt từ trên mặt hắn chuyển tới cánh tay đang nắm lấy Thượng Thước.

Tay Hạ Hối bị hắn nhìn chăm chăm đến khó chịu, ngược ngùng mà rút về lại: “Gì cũng được. Tốt nhất là nói người làm sao đánh bại được Lam Diễm Minh minh chủ đó.”

Thượng Thước ngược lại không đi nữa, phe phẩy quạt ngồi xuống nói: “Ta cũng rất muốn nghe.”

Chung Vũ nói: “Ta chỉ nói một chữ.”

“Một chữ? Chữ gì?” Lòng hiếu kỳ của Hạ Hối bị câu lên.

Ngay cả ánh mắt Thượng Thước cũng lộ vẻ hồ nghi.

“Biến.” Chung Vũ lạnh lùng nói.

Tâm tình Hạ Hối rất kích động, “Sau đó thì sao?”

“Hắn biến.”

. . .

Hạ Hối nói: “Lão Chung, người dù không muốn kể chuyện cho ta nghe, cũng không cần gạt ta như thế chứ?”

Chung Vũ nói: “Vậy người muốn ta gạt người thế nào?”

Hạ Hối: “. . .”

Thượng Thước không nặng không nhẹ nói: “Không bằng bắt đầu từ đánh lén?”

Hạ Hối nhìn hắn, lại nhìn Chung Vũ một chút, gãi đầu nói: “Hai người các người thật là xấu. Không mang ta đi giết Lam Diễm Minh thì thôi, trở về còn nói toàn những câu người ta nghe không hiểu.”

Ngón tay Thượng Thước chậm chậm vuốt lên phiến cốt (thân quạt), “Hạ đường chủ không hiểu, Chung đường chủ hiểu không?”

Hạ Hối có trì độn hơn nữa cũng nhìn ra được giữa hai người đã có bão nổi rồi.

Hắn khẩn trương nói: “Có chuyện gì từ từ nói, ngàn vạn lần đừng có động thủ.”

“. . .” Thượng Thước liếc mắt nhìn hắn, “Ta lúc nào nói muốn động thủ?”

Hạ Hối đáp: “Chờ người nói thì đã trễ mất rồi.”

Thượng Thước hừ lạnh nói: “Ta cũng không dám. Hắn là Chung đại hiệp mà ngay của Lam Diễm Minh mình chủ cũng không địch lại được kia mà.”

Lãnh ý trên mặt Chung Vũ hình như có thể đem mọi vật bốn phía đóng thành sương.

Giữa lúc Hạ Hối cho rằng sự tình đang xấu thêm một bước thì, Chung Vũ đột nhiên xoay người đi mất, nhanh tới mức ngay cả tiếng ngửi ngon hắn cũng không có cơ hội nói.

“Người với lão Chung. . .”

Hắn mới nói được phân nửa, Thượng Thước cũng đi không còn ảnh nữa rồi.

. . .

“Ta thực sự khiến người khác ghét đến thế sao?” Hạ Hối rất phiền muộn mà xét lại chính mình.

Bởi ma giáo kiêu ngạo, rất nhiều bạch đạo muốn mời Kỷ Vô Dịch xuất sơn lần nữa để chủ trì đại cục.

Thế nhưng Kỷ Vô Dịch ra ngoài mãi không về, Tả Tư Văn lại sớm cùng Minh tôn đạt thành nhận thức chung, mặc kệ chuyện này, vì thể tinh anh của Huy Hoàng Môn lại tổ chức một chuyến xuất ngoại nữa.

. . .

“Tại sao ta luôn bị bỏ lại? !”

Ngày thứ hai sau khi các tinh anh xuất phát, đường chủ nào đó ở trong đại đường vắng vẻ phần nộ mà rống lớn.

Trả lời hắn, chính là tịch mịch vô biên.

Trốn tránh như thế hiển nhiên không thể dập được ngọn lửa hừng hực của các đại môn phái.

Bọn họ tiếp thu ý kiến quần chúng, nghĩ ra một biện pháp mới. Không bao lâu sau, võ lâm đại hội hừng hực khí thế mà tổ chức.

Để ăn cơm chực, Kỷ đại môn chủ vung tay lên, quyết định đem người đến tham gia.

Dựa theo phương châm của Kỷ đại môn chủ, là dẫn theo trên dưới Huy Hoàng Môn, cả tổng bộ phân đường tiến hành một trận đánh cướp thật hoành tráng. Thế nhưng Tả Tư Văn nghĩ đến việc làm ăn của Huy Hoàng Môn, rốt cuộc nhịn đau mà phủ quyết đề án này.

Cuối cùng ra đi, lại là các tinh anh.

Thế nhưng lần này Hạ Hối sống chết không chịu ở lại trông nhà một lần nữa. Để biểu thị quyết tâm, hắn không tiếc nửa đêm canh ba chạy đến phòng ôm đùi Tả Tư Văn mà ngủ, để phòng mình trong lúc bất tri bất giác lại bị bỏ lại nữa.

Bất quá còn chưa được nửa canh giờ, hắn đã bị Hữu Khổng Vũ xách đến luyện võ tràng, dụng quyền thủ để nói chuyện về vấn đề chỗ ngủ cùng với tư thế ngủ.

Nói chung, mặc kệ trải qua chuyện gì, kết quả vẫn là như ý nguyện của hắn.

Lúc chuẩn bị rời khỏi cửa lớn của Huy Hoàng Môn, Hạ Hối mừng đến phát khóc, “Lão tử rốt cuộc cũng ra được rồi!”

. . .

Tả Tư Văn nói: “Cần nấu lá bưởi tắm không?”

Hữu Khổng Vũ hừ lạnh nói: “Đúng là tư văn bại hoại, ngay cả người khác có tắm hay không mà cũng quản.”

Tả Tư Văn tới bên cây, một chưởng bỏ về phía thân, “Cho ngươi không có thường thức!”

Thân cây lay động mấy cái, lá cây rơi hết.

Hữu Khổng Vũ đi tới bên cây, dùng cùng một tư thế với hắn, chưởng bỏ vào cùng một vị trí trên thân cây.

Cây rắc một tiếng rồi gãy đôi.

“Cho ngươi không học võ!”

“ . . . ”

Võ lâm đại hội cử hành ở Tung Sơn, người tham dự rất nhiều, các đại môn phái đều xắn tay áo lên, ai ai cũng tin thế đánh đánh (lời thề son sắt), phẳng phất như mình chủ võ lâm đã là vật trong lòng bàn tay.

Thế nhưng kết quả lại ngoài —— mà không, phải loại trừ Huy Hoàng Môn ra, suy đoán của mọi người.

Võn Huy Hoàng Môn chỉ định đến để ăn tiệc uống tiệc lại lần nữa trở thành diễn viên chính. Chung Vũ thay Huy Hoàng Môn xuất chiến, đánh bại mọi đối thủ, độc lĩnh phong tào, bắt lấy vị trí minh chủ võ lâm.

Kế hoạch đầy dã tâm của bạch đạo cuối cùng biến thành vì người làm áo cưới, thậm đậm mà kết thúc.

Thế nhưng ai đó vừa trở thành minh chủ võ lâm tựa hồ không coi đây là quang vinh, đối với thuộc hạ mới nhận được chỉ sai một câu mà thôi.

“Đem mấy thứ hỗn tạp trên mặt đất thu thập sạch sẽ, về nhà!”

Cuối cùng, võ lâm đại hội oanh oanh liệt liệt mở màn, cứ thế mà xám xịt kết thúc.

Tinh anh của Huy Hoàng Môn thì chỉ làm tinh anh của Huy Hoàng Môn mà thôi.

Thượng Thước ngồi trên nóc nhà, nhìn bầu trời đêm.

Từ Tung Sơn trở về, Chung Vũ lúc nào cũng làm như vô ý đi ngang qua phòng hắc, tuy cái gì cũng không nói, thế nhưng ánh mắt kia lại khiến hắc rất khó chịu —— thật giống như một con tiểu cầu bị hắc vất bỏ.

Hắc oán hận mở quạt ra, lại mạnh tay thu lại!

Nói đến vứt bỏ, hắc mới là kẻ bị phản bội bị tổn thương kia mà!

Một đạo thân ảnh cực nhanh nhảy lên nóc nhà, lặng lẽ đứng bên cạnh hắc.

Thượng Thước thân thể căng thẳng, đề phòng nhìn hắc, “Người tới làm gì?”

Chung Vũ ngồi xuống bên cạnh, “Tìm người.”

Thượng Thước cười nhạt, “Lần này định giết ta, hay lại muốn giám sát ta lần nữa?”

“Giám sát người. . .” Hắc dừng một chút, “Cả đời.”

Cơn tức của Thượng Thước thẳng hướng đỉnh đầu.

Chung Vũ tiếp tục: “Môn chủ nói qua, nếu ta có thể trở thành minh chủ võ lâm, sẽ đem người gả cho ta làm phu nhân.”

Thượng Thước giận đến bật cười, “Lời như thế mà người cũng tin?”

“Ta rất nghiêm túc.” Hắc nhìn Thượng Thước, vẻ mặt kiên định như bàn thạch.

Tiếng cười cứng ngắt. Thượng Thước ngoảnh mặt sang một bên, không hề suy nghĩ mà phản bác: “Đùa sao, ta là nam nhân!”

“Ta cũng vậy.” Chung Vũ nắm lấy cánh tay hắc, đem hắc kéo nhẹ về phía mình, “Vậy thì sao chứ?”

“Người làm cái gì?” Thượng Thước hoảng hốt ngẩng đầu lên, lại gặp phải một đôi mắt ôn hòa như mặt nước.

Đây là mắt của Chung Vũ sao?

Hắc lúc nào thì ôn nhu như vậy chứ?

Không đợi Thượng Thước nghĩ xong, môi Chung Vũ đã phủ xuống.

Nghi hoặc lâu nay trong lòng Thượng Thước rốt cuộc cũng đã được giải đáp —— tuy mặt hắc nhìn qua rất lạnh, thế nhưng môi lại thật ấm.

Bất quá đây chỉ là bắt đầu ——

Một lát sau.

Ba.

Trên nóc nhà vang lên tiếng bạt tai thanh thúy.

80. Chương 79

Chương 79 – Vô lâm đại hội (nhất)

Chuyện kể rằng Lam Diễm Minh tiêu thất xong, trong chốn vô lâm yên tĩnh một thời gian khá dài. Tuy rằng ma giáo trở lại Bể Nghề sơn, hai bên nhìn nhau cũng không còn thuận mắt nữa, thế nhưng dù sao cũng từng hợp tác qua, hơn nữa Bể Nghề sơn ở quan ngoại, không ai có thời gian rảnh rỗi đến quan ngoại tìm kiếm tra xét.

Nhưng khi Minh tôn mở rộng việc làm ăn ở Giang Nam thì cảnh trời yên biển lặng đó bị phá rồi.

Ai cũng biết Giang Nam này là một khối béo bở a, béo tới mức chảy dầu ra luôn a.

Bạch đạo không giống hắc đạo, rồi rã không có chuyện làm thì đánh đánh cướp cướp, rồi rã có chuyện làm thì bắt cóc tống tiền, nghề của bọn họ nếu không phải là trồng trọt thì chính là kinh doanh. Cái trước như Vũ Đường, cái sau như Huy Hoàng Môn. Bởi vậy lúc ma giáo quyết định mở Quan tài phò (hàng bán quan tài), bạch đạo đã khó chịu rồi. Thế nhưng khó chịu thì khó chịu, của làm ăn này quả thực ngoại trừ ma giáo ra không còn môn phái nào nhúng tay vào nữa, cho nên bọn họ đành phải mắt nhắm mắt mở cho qua.

Nhưng qua nửa tháng nữa, hai bên Quan tài phò lại mọc thêm một Mọc điều điểm (cửa hàng điêu khắc gỗ), ngay sau đó là Văn phòng tứ bảo điểm (cửa hàng tạp hóa), Trù đoạn trang (hiệu tơ lụa). . .

Thoảng cái, sinh ý của ma giáo mọc lên như nấm, Đông Nam Tây Bắc ùn ùn kéo đến.

Đại môn phái bạch đạo đều ngồi không yên. Chiêu này của ma giáo độc a, quá độc rồi. Không đánh mà thắng, chặn luôn đường lui, muốn phân xử, gọi là không có cửa.

Trong việc buôn bán có tiền nhất không cần nghi ngờ chính là Hoa gia, thế nhưng có uy vọng cường đại nhất lại là Huy Hoàng Môn.

Vì vậy các đại môn phái đều phái đại biểu chạy đến tìm Huy Hoàng Môn để bắt đầu nghĩ biện pháp.

Huy Hoàng Môn sớm nhận được tin tức, nên đã phái một đường chủ ở cửa nghênh đón.

Các đại biểu vừa thấy Huy Hoàng Môn khách khí như vậy, thầm nghĩ: có cửa rồi! Trong lòng cũng quyết định rồi, theo vị đường chủ kia thư thư phục phục mà ở lại Huy Hoàng Môn.

Ở một cái chính là đã nửa tháng.

Nửa tháng sau các đại biểu cảm thấy bất thường rồi. Hiếu khách cũng không đến mức thế này, quả thực xem họ như heo mà dưỡng! Bọn họ mặc kệ, đều tìm đường chủ kia hỏi cho ra lẽ.

Đường chủ chỉ nói một câu: “Ta cũng không rõ lắm, dù sao thì Tả hộ pháp cũng nói là xem các người như đám heo dưỡng sao cho trắng trẻo mập mạp là được.”

. . .

Các đại biểu phẩy tay áo bỏ đi.

Huy Hoàng Môn lại thanh tịnh.

Các đại biểu ở Huy Hoàng Môn này đụng trúng cái đinh*, lại đem chủ ý đổ lên đầu Hoa gia.

Thế nhưng Hoa gia lão đại là tính toán từ nhỏ đến lớn, phải nói là rất tinh. Sau lưng đã sớm cùng ma giáo mất đi mây lại từ lâu, ma giáo có thể nhanh như vậy ở Giang Nam đứng vững, không thể coi là không có công của bọn họ. Đường nhiên, đất đai quanh ma giáo cũng đã vào trong túi Hoa gia. Giai đại vui mừng.

Cho nên khi các đại biểu đến Hoa gia thì, gặp phải tình huống dưới đây ——

“Gia chủ? Không ở đây.”

“Gia chủ phu nhân? Không ở đây.”

“Đại công tử? Ở thì có ở. . . Nhưng mà mồ mả cách đây cũng khá xa.”

“Nhị tiểu thư? Ở, ở nhà chồng.”

“Tam công tử, hai ngày trước còn đang ở.”

“ . . . ”

Các đại biểu không còn cách nào khác, trừng mắt nhìn hẩn hỏi, “Các người đây cuối cùng là còn ai đang ở?”

Tiểu tư trông cửa bị hỏi cả một canh giờ, chính là vẫn không nổi giận hỏi đáp: “Ta ở.”

“ . . . ”

Các đại biểu ủ rũ trở về môn phái cùng chuông môn nghi cách, đều cảm thấy như đi đường vòng rồi.

Vốn nha, thiên hạ ai không biết Kỷ đại môn chủ của Huy Hoàng Môn cùng với ma giáo Ám tôn quan hệ không ít, bọn hắn một đám ngoại nhân chạy đến cửa bảo y đi đối phó với thông gia của mình, nghĩ sao cũng thấy không thể. Mà Hoa gia dù sao cũng là người làm ăn, mà người làm ăn để ý chính là lợi ích, can thiệp vào chuyện không có lợi lộc bọn họ sẽ không làm.

Nghĩ tới nghĩ lui, cái oan đại đầu này chỉ có thể để cho Vũ Dương đến làm mà thôi.

Không chỉ như thế, trước đây chính là Vũ Dương Lăng Vân trùng quan nhất nộ, mới mời được Kỷ Vô Dịch, phá đổ Lam Diễm Minh, hôm nay vừa lúc lập lại trò cũ rồi.

Một đám người lại hạo hạo dang dang xông lên núi Vô Dương rồi.

Thế nhưng vừa đến chân núi, bọn họ đã thấy một tiểu đạo sĩ cầm mấy cái màn thầu đứng chờ họ.

Có vết xe đổ của Huy Hoàng Môn, bọn họ lần này rất cẩn thận, kiên quyết xin miễn mấy cái màn thầu này.

Đạo sĩ cũng không miễn cưỡng, chỉ nói chuông môn cùng các vị sư thúc đang bế quan.

Trùng hợp như thế?

Đám người kia trong lòng có dự cảm bất hảo. Sao trong mấy tháng gần gũi, dường như bạch đạo vô lâm đều bị ma giáo mua chuộc xâm chiếm cả thế này?

Cuối cùng bọn họ quyết định, cầu người không bằng cầu mình, bọn họ muốn . thôi . tuyền . mình chủ vô lâm!

Đề cử mình chủ vô lâm là đại sự.

Các đại môn phái đều nhiệt huyết sôi sục mà chuẩn bị.

Tuy nói Huy Hoàng Môn, Hoa gia cùng với Vũ Dương không phúc hậu, thế nhưng các đại phái vẫn như cũ sai người đưa thiệp mời —— năm nào tháng nào ngày nào cử hành vô lâm đại hội ở địa điểm nào, nếu có rảnh rồi, đến xem chúc mừng đều được.

Hoa gia trả lời gia chủ không về, không thể đi được vân vân, rồi tặng một phần hậu lễ.

Bạch đạo các phái rất hài lòng.

Vũ Dương trả lời chuông môn bế quan chưa ra, cũng không thể đến được, không có tặng lễ, nhưng viết một đồng lời chúc.

Bạch đạo các phái hơi cảm thấy thất vọng.

Cuối cùng là Huy Hoàng Môn, trả lời khá là ngắn gọn —— vui vẻ phước ước (đến nơi hẹn), nhân số đông đảo, xin chuẩn bị nhiều phòng ốc nhiều lương thực.

Bạch đạo: “!!!”

Trên đường, một văn tú thư sinh đang khoan thai cưỡi ngựa, ngắm nhìn phong cảnh hai bên. Gió nhẹ lướt qua, khiến hắn không nhận được nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu.

“Đứng lại.” Đột nhiên, phía trước vang lên một âm thanh.

Thư sinh cả kinh, trợn mắt, đã thấy một hắc y thanh niên đang cõng người đứng trước ngựa, lạnh lùng nhìn hắn.

Ngựa đi cực chậm, lập tức dừng móng.

Thư sinh kéo dây cương, khẩn trương nói: “Xin hỏi vị huynh đài này có gì chỉ giáo?” Nghe nói vùng này rất an toàn, không có giặc cỏ thổ phỉ, cho nên hắn mới đánh bạo đi một mình, không nghĩ tới dĩ nhiên gặp trướng rồi.

Hắc y thanh niên nói: “Mua ngựa.”

“Ngựa?” Thư sinh ngăn người, để ý đến hắn dùng chính là ‘Mua’ mà không phải ‘Cướp’, tức là, người trước mắt quả thật không phải là đạo phỉ? Nghĩ đến đây, lá gan hắn không khỏi lớn lên, “Ngựa này chính là lão mẫu trong nhà tặng ta để thay đi bộ, sao có thể tùy tiện bán ra?”

Hắc y thanh niên sốt ruột nói: “Người đã không muốn bán, ta cũng không miễn cưỡng.”

Thư sinh thở phào nhẹ nhõm. Có thể thấy trên đời này hơn một nửa số người đều biết nói đạo lý.

“Ta chỉ cần giết người. Chủ nhân vừa chết, ngựa thành vật vô chủ, ai cũng có thể lấy dùng.”

Hắc y thanh niên hơi hốt lại lãnh khốc vô tình nói khiến mất thư sinh trờ trờ thành hai cái bánh trôi lớn, nửa ngày mới lúng ta lúng túng nói: “Vậy ta bán cho người được chưa.” Mất ngựa là chuyện nhỏ, mất mạng là chuyện lớn.

“Nhưng giờ ta không muốn mua nữa.” Hắc y thanh niên không biết lúc nào đã hoạt động cước bộ, thoáng cái đã đứng bên cạnh ngựa.

Thư sinh nhất thời sợ đến hồn lìa khỏi xác, lập tức ngã từ trên ngựa xuống nói: “Vậy, vậy tặng cho người đó. Gia mẫu nói, xuất môn tại ngoại, giúp người khác, cũng là giúp chính mình. Ngài ngàn vạn lần không cần khách khí.”

Hắc y thanh niên thoả mãn gật đầu, đem người cõng ở trên lưng thả xuống.

Thư sinh nhịn không được nhìn thoáng qua. Là một thiếu niên môi hồng răng trắng, dung mạo tú khí.

Hắc y thanh niên nhẹ nhàng đỡ y lên ngựa, ai biết thiếu niên còn chưa ngồi lên, đã khóc thiên hãm địa lên, “Đau, A Sách! Móng đau quá!”

Hắc y thanh niên nhất thời đau lòng đem y ôm xuống, nhẹ nhàng mà vỗ sau lưng y nói: “Nhẫn một chút, ta giúp người tìm cái đại phu xem thử.”

Niên thiếu rên rên rỉ rỉ ở trong lòng hắn làm nũng, “Không muốn, mất mặt.”

Hắc y thanh niên nổi giận nói: “Ta nhất định phải đem gia thư phường kia cùng kẻ vẽ quyển sách đó đốt chết!” Tên vẽ quyển sách kia nhất định không có tự mình thử nghiệm tư thế trên bức tranh.

Thư sinh dè dặt nói: “Vị tiểu huynh đệ này là . . . bị trĩ sao?”

Hắc y thanh niên cùng thiếu niên đồng thời quay đầu lại nhìn hắn.

Khuôn mặt thư sinh nhất thời đỏ lên, “Tổ tiên ta kỷ đại Hạnh Lâm [1], đối với trĩ rất có nghiên cứu, nếu là nhị vị không quên. . .”

“Người nói tổ tiên người kỷ đại Hạnh Lâm?” Hắc y thanh niên nhú mày lại, ánh mắt nhìn hắn nhất thời nóng rực lên.

Nói đến lịch sử huy hoàng của tổ tiên, ánh mắt thư sinh lộ ra vài phần kiêu ngạo, “Đương nhiên, hơn nữa tăng tổ phụ (ông cố) của ta còn từng bái ngự y làm thầy.”

Hắc y thanh niên đột nhiên vụt đến trước mặt hắn, “Giúp hắn xem một chút.”

Thư sinh xem nhìn sắc mặt của thiếu niên một chút, đưa tay bắt mạch cho y, nửa ngày mới trầm ngâm nói: “Tìm không ra hỉ mạch a.”

“ . . . ”

Thư sinh bị trường sợ đến nổi da gà, cười khan nói: “Mạch ta biết chỉ có cái này thôi.”

Tay của hắc y thanh niên chế trụ cổ hắn, “Người đang đùa giỡn ta?”

Thư sinh sợ đến run rẩy, hướng niên thiếu cầu cứu: “Tiểu huynh đệ mau cứu mạng.”

Thiếu niên nói: “A Sách, không nên sờ loạn người khác.”

. . .

Hắc y thanh niên lui tay về.

Thư sinh thấy sắc mặt hắn vẫn như cũ không vui, đành phải lúng túng giải thích: “Tuy rằng ta xuất thân Hạnh Lâm thế gia, thế nhưng mẫu thân ta vẫn hi vọng ta được đề tên bằng vàng, vào triều làm quan, thế nên những Hạnh Lâm thuật này, đích thực rất nông cạn. Bất quá cái khác không nói, chữa trị vẫn là dư dả.”

Thiếu niên nói: “Ta không phải trị.”

Thư sinh nói: “Vậy thì là gì?”

Thiếu niên ngọt ngào cười nói: “Là ẩn kỹ tình yêu.”

“ . . . ” Thư sinh nhìn thiếu niên một chút lại nhìn hắc y thanh niên một chút, coi như có trì độn hơn, cũng minh bạch được ý trong lời y nói.

Thiếu niên nói: “A Sách, chúng ta nhanh đến Tung Sơn đi, đến muộn sẽ hết trò hay để xem.”

Thư sinh kinh hãi nói: “Hai vị cũng đi Tung Sơn?”

“Cũng?” Hắc y thanh niên liếc mắt nhìn hắn.

Thư sinh nói: “Chẳng lẽ hai vị cũng đến tham gia võ lâm đại hội?”

“Cũng?”

Thư sinh chấp tay nói: “Tại hạ La Hành Thư. Chính là phụng mệnh Tuyệt Y Hầu, đến quan chiến võ lâm đại hội. Nếu hai vị không chê, chúng ta có thể cùng đi, hai bên có thể chiếu ứng lẫn nhau.”

“Tuyệt Y Hầu?” Hắc y thanh niên nhìn về phía thiếu niên, “Nghe qua chưa?”

Thiếu niên nói: “Nghe nói là một người rất đẹp.”

. . .

La Hành Thư nhìn thấy sắc mặt hắc y thanh niên hắc so với y phục hắn mặt không khác gì nhau, vội vã giải thích: “Tuyệt Y Hầu là đường đệ của hoàng hậu, con trai của Bình Mã đại nguyên soái người ấy, sau khi nguyên soái hy sinh thân mình, đương kim hoàng thượng vì thấy ngài ấy một năm bốn mùa đều mặc y phục màu trắng, đặc biệt ban phong Tuyệt Y Hầu.”

Thiếu niên nhìn y phục của hắc y thanh niên, thấp giọng nói: “A Sách. Người mặc hắc y phục, là vì muốn gọi cho đồng điệu với hắn sao?”

Hắc y thanh niên: “ . . . ”

La Hành Thư nói: “Còn chưa thỉnh giáo hai vị tôn tính đại danh.”

Thiếu niên nói: “Ta là Kỷ Địch Địch, hắn gọi Viên A Sách.”

Hắc y thanh niên: “ . . . ”

La Hành Thư thần sắc khê biến, dè dặt nói: “Chẳng lẽ hai vị là Huy Hoàng Môn môn chủ Kỷ Vô Địch cùng với ma giáo Âm tôn Viên Ngạo Sách danh tiếng tối thịnh trong võ lâm hiện nay?”

Kỷ Vô Địch kinh ngạc hỏi: “Ta rõ ràng đã cải danh rồi, người sao vẫn đoán được?”

La Hành Thư: “. . .”

Viên Ngạo Sách nói: “Bởi vì người không nhớ đổi họ.”

Kỷ Vô Dịch đảo: “Ý ta là nói, ta rõ ràng đã cải danh, hẳn nên thức thời không vạch trần ta mới phải, sao có thể nói ra như thế chứ?”

Lần này không cần Viên Ngạo Sách giải thích, La Hành Thư đã lúng túng mà tự mình hồi đáp: “Bởi vì ta thiếu thức thời.”

Vì muốn lấy được vị trí tốt, bạch đạo các đại phái đã sớm mang người ngựa đến đóng quân ở Tung Sơn. Người muốn đến Tung Sơn quan chiến mặc dù nhiều, nhưng phần lớn đều bị các đệ tử thủ ở dưới núi đuổi đi hết rồi.

Tung Sơn lúc này, kỳ thực so với ngày thường còn thanh lãnh hơn, ngay cả du khách cũng kinh sợ trận trượng của bọn hắc, cũng tránh không đến.

Cho nên lúc ba thanh niên hai người cưỡi ngựa, một người dắt ngựa đến chân núi Tung Sơn thì, đám đệ tử của Long Tu phải vốn đang nhớn nhoe nói chuyện phiếm thoảng cái khăn trương hẳn lên, hai người đi trước chăm chú nhìn, sau đó lập tức đón chào nói: “Xin hỏi là bằng hữu ở đâu tới?”

“Tuyệt Y Hầu môn nhân, La Hành Thư.” La Hành Thư khách khách khí khí đem thiệp mời móc ra, đưa qua.

Đệ tử kia thụ sủng nhược kinh. Vì cái gọi là trước cửa tể tướng thất phẩm quan [2], trong ấn tượng của bọn họ, phàm là có liên quan đến chữ quan này, ít nhiều gì cũng sẽ có kiểu cách nhà quan, thật không ngờ người trước mắt này lại bình dị gần gũi như thế.

Hắn xem thiệp mời xong, tất cung tất kính mà trả lại, quay đầu xem Viên Ngạo Sách và Kỷ Vô Dịch đang an nhiên ngồi trên lưng ngựa.

Kỷ Vô Dịch thần thái tự nhiên nói: “Cùng đi.”

Ánh mắt của đệ tử kinh nghi bất định, không ngừng nhìn qua nhìn lại giữa Kỷ Vô Dịch, Viên Ngạo Sách đang ở trên lưng ngựa cùng La Hành Thư đang đứng bên cạnh. Trên thiệp mời vốn là không có tên, La Hành Thư là người của Hầu phủ mấy chữ ở mặt sau được thêm vào. Nhưng nếu La Hành Thư là đại diện cho Hầu phủ, vậy hai người có thể khiến hắn đứng, chính mình lại cưỡi ngựa là ai? Không, phải nói là kẻ quyền quý phương nào tới?

Như xem thấu ý nghĩ của hắn, Kỷ Vô Dịch thành khẩn nói: “Kỳ thực, chúng ta là tùy tùng của La tiên sinh.”

. . .

La Hành Thư cúi đầu, không dám nhìn biểu tình kinh ngạc của đám đệ tử.

Biểu tình của hai người Kỷ Vô Dịch và Viên Ngạo Sách lại rất thần nhiên.

Kỷ Vô Dịch còn đầm đầm chân nói: “Cưỡi ngựa cưỡi mệt muốn chết rồi. Tiên sinh, người chừng nào thì mới cho bọn ta xuống ngựa nghỉ ngơi đây?”

. . .

Ta từ đầu tới cuối đều rất hoan nghênh người xuống ngựa nghỉ . nghỉ!

La Hành Thư ở trong lòng ôm hận cắn răng.

Sau này, Long Tu phái đệ tử ghi chép lại như sau:

La Hành Thư, Tuyệt Y Hầu môn khách. Tướng mạo trung lương, bước đi phù phiếm, ghét cưỡi ngựa, xem việc thay người hầu dắt ngựa là may mắn, nghĩ đến gần đây võ lâm có phong trào đoạn tụ cực thịnh, thật khiến người không thể không nghĩ.

Bởi thử ghi chép này là hồ sơ bí mật, bởi vậy La Hành Thư đến chết, cũng không biết mình từng bị người ngầm đánh giá như thế.

—— có đôi khi, vô tri là phúc.

Các đại môn phái vì nghênh tiếp Huy Hoàng Môn, ở trên đường thiết hạ trạm gác dày đặc, thế nhưng Kỷ Vô Dịch có La Hành Thư này như tấm miễn tử kim bài, một đường quá quan dễ dàng, không ai gây khó dễ. Cho nên các đại chưởng môn hoàn toàn không biết là trong thiên la địa võng mà bọn họ cho là vạn vô thất nhất kia, Kỷ Vô Dịch và Viên Ngạo Sách đã thuận thuận lợi lợi chạy tới dưới mí mắt bọn họ —— Thính Đào biệt viện chuyên dành cho khách quý ăn ở.

Chủ nhân của Thính Đào biệt viện là Hoài Nam Mã gia.

Nói đến Mã gia này, trước kia cũng từng hiển hách một phương, cùng Hoa gia xưng là “tẩu Mã quan Hoa” [3], hai đại phú thương đương thời. Đáng tiếc sau này làm ăn có tranh chấp với Huy Hoàng Môn, bị Kỷ Huy Hoàng đả kích không gượng dậy nổi, Hoa gia ngày nay mới có thể một nhà độc đại.

Chính vì thế mà lần này vì đề phòng chuyện Huy Hoàng Môn đến đây, Mã gia gia chủ Mã Gia Vinh đặc biệt cố sức.

Lại nói Kỷ Vô Dịch cùng với Viên Ngạo Sách theo La Hành Thư tiến vào biệt viện xong, đang ở xung quanh dạo chơi ngắm cảnh, từ cây dương bên cạnh đột nhiên nhảy xuống một thanh y thiếu nữ, mi dày mắt to, dung mạo xinh đẹp.

Kỷ Vô Dịch hắng giọng một cái, chuẩn bị hô to thích khách, thiếu nữ kia đã khom lưng hướng Viên Ngạo Sách hành lễ nói: “Thuộc hạ của Minh tôn, Di Nhiên, ra mắt Âm tôn đại nhân, Kỷ môn chủ.”

“Quen sao?” Kỷ Vô Dịch bĩu môi, thần tình có chút thất vọng.

Viên Ngạo Sách khoanh tay nói: “Không quen.”

Kỷ Vô Dịch nhân tình sáng lên, há miệng muốn hô tiếp.

Di Nhiên vội nói: “Minh tôn nghe nói Âm tôn đại nhân cùng Kỷ môn chủ đến Tung Sơn quan chiến, sợ các người ven đường khổ cực, đặc biệt sai ta mang lộ phí đến.” Nói xong, đưa ra một xấp ngân phiếu dày thật dày.

Kỷ Vô Dịch rất sáng khoái nhận lấy, còn khách khí nói: “Sao lại thế được?”

Di Nhiên: “. . .”

Viên Ngạo Sách khóe mắt liếc qua, “Như vậy không đúng.”

Di Nhiên vội nói: “Âm tôn đại nhân xin đừng từ chối.”

Viên Ngạo Sách đối Kỷ Vô Dịch nói: “Người lẽ ra lấy được ngân phiếu, căn cứ theo độ dày mà tính xem nên lấy ra bao nhiêu tấm mới phải.”

“. . .” Di Nhiên mờ mịt nhìn nam tử anh tuấn trước mắt mình. Đây là Âm tôn? Là Âm tôn sao? Là Âm tôn thật sao? Âm tôn trong truyền thuyết không phải lãnh nhược băng sương, bất cận nhân tình, bạo ngược, không nói lý lẽ sao? Vì cái gì người trước mắt này lại . . . Con buôn như thế? !

Kỷ Vô Dịch đếm hết ngân phiếu, mặt mày rạng rỡ chuẩn bị nhét vào trong ngực, lại bị Viên Ngạo Sách nửa đường cướp lấy.

Kỷ Vô Dịch giương mắt nhìn chúng bị nhét vào người hắn, cắn cắn môi nói: “A Sách, ta còn chưa sờ cho nóng nữa mà.”

“Ân. Cho nên ta giúp người ử cho nóng.”

“. . .” Kỷ Vô Dịch thất vọng thu hồi lại ánh mắt phát sáng, nhìn Di Nhiên vẫn đang đứng một bên nói, “Người còn ở đây làm gì?”

Di Nhiên khóe miệng giật giật, miễn cưỡng bảo trì dáng cười nói: “Minh tôn còn có lời muốn nói với Âm tôn đại nhân.”

Âm tôn ngửa đầu nói: “Ta cùng tên kia không có gì để nói hết.”

“Sự tình liên quan đến tồn vong của ma giáo, quan hệ trọng đại.” Di Nhiên nhìn quanh một chút, hạ giọng nói.

Kỷ Vô Địch cũng hạ giọng theo: “Nếu quan trọng như thế, chắc là biết càng ít càng tốt.”

Di Nhiên gật đầu nói: “Đây là đương nhiên.”

“Cho nên, bọn ta không biết gì cả là tốt nhất.” Kỷ Vô Địch nói, nắm lấy Viên Ngạo Sách đi về hướng ngược lại.

Di Nhiên sững sốt, vội vàng đuổi theo bọn họ, chắn ở trước mặt.

Kỷ Vô Địch nói: “A Sách, xem, nàng gây hấn với người kìa.”

Viên Ngạo Sách thản nhiên nói: “Nha.”

Kỷ Vô Địch trầm mặc một chút, đổi chiến lược nói: “A Sách, xem, nàng muốn đùa giỡn ta.”

Viên Ngạo Sách sờ sờ mũi, “Cần ta tránh đi không?”

. . .

Kỷ Vô Địch u oán nói: “A Sách, người không thương ta nữa. Trước đây người không như thế.”

Viên Ngạo Sách gật đầu nói: “Nếu là ta trước đây nhất định sẽ trách mắng nàng.”

Kỷ Vô Địch mãnh liệt gật đầu biểu thị đồng ý.

“Bởi vì mắt nàng thật tệ.”

Kỷ Vô Địch nói: “. . .”

“Ách, Ám tôn đại nhân, Kỷ môn chủ.” Di Nhiên đành phải nhắc nhở sự tồn tại của mình thêm lần nữa.

Viên Ngạo Sách thở dài nói: “Xem ra người không nói không được?”

Di Nhiên hành lễ nói: “Thuộc hạ mang chức trách, xin Ám tôn đại nhân thứ lỗi.”

“Vậy thì nói nhanh một chút đi.” Kỷ Vô Địch nhìn sắc trời một chút.

Di Nhiên ngạc nhiên hỏi: “Vì sao phải nói nhanh một chút?”

Viên Ngạo Sách giải thích: “Bởi vì sắp đến lúc dùng bữa trưa rồi.”

Di Nhiên trầm ngâm một chút, dùng tốc độ cực nhanh nói: “Minh tôn hi vọng Kỷ môn chủ có thể lên làm minh chủ võ lâm.”

. . .

Viên Ngạo Sách hỏi: “Nguyên nhân?”

Di Nhiên nói: “Bởi vì Ám tôn đại nhân cùng Kỷ môn chủ yêu cầu nói nhanh lên một chút, nên mới tính lược hết rồi.”

Viên Ngạo Sách: “. . .”

Di Nhiên hỏi dò: “Cần thuộc hạ nói một chút về nguyên nhân không ạ?”

Kỷ Vô Địch hỏi: “Nói xong có thể kịp dùng bữa trưa không?”

Di Nhiên cũng nhìn sắc trời một chút nói: “Chắc là có thể.”

“Vậy thì không cần nói nữa.” Kỷ Vô Địch xúi giục nói, “A Sách, đánh bay nàng đi.”

“Tuyệt đối có thể!” Di Nhiên cao giọng nói.

Kỷ Vô Địch nói: “Nghe một chút cũng không mất gì.”

Di Nhiên nói: “Bởi vì có người chuẩn bị mượn thân phận minh chủ võ lâm, gây bất lợi a giáo.”

. . .

Kỷ Vô Định nói: “Đây là bí mật sao?”

Viên Ngạo Sách nói: “Đây là mục đích của lần thôi tuyền mình chủ võ lâm lần này sao.”

Di Nhiên nói: “Bất lợi ta nói, thực ra không phải là đánh vào việc làm ăn của ma giáo, mà là triệt để diệt trừ ma giáo.”

Viên Ngạo Sách nhăn mi lại.

Kỷ Vô Định suy nghĩ một chút, rất thành khẩn mà nhìn Di Nhiên hỏi: “Người nói thẳng đi. Minh tôn hẳn đến tột cùng là lỡ cường bạo lão phụ nhà nào? Hay là phi lễ nam đồng nhà ai.”

Di Nhiên dáng cười cứng đờ, nội tâm không ngừng đấu tranh có nên nổi giận vì hắn nói năng lỗ mãng với Minh tôn không.

Viên Ngạo Sách giải vây nói: “Loại chuyện này sẽ không xảy ra đâu.”

Di Nhiên thở ra, cảm kích nhìn về phía Viên Ngạo Sách. Mặc dù có lời đồn đãi nói Minh tôn cùng Âm tôn bất hòa, thế nhưng giờ xem ra, bất hòa này chỉ là nội bộ, ở bên ngoài những lúc quan trọng, Âm tôn vẫn rất bảo vệ Minh tôn.

“Bởi vì hắn có tà tâm mà không có tặc đảm.” Viên Ngạo Sách hạ lời bình.

Lòng Di Nhiên tan nát rơi đầy cả mặt đất.

. . . Minh tôn cùng Âm tôn quả nhiên bất hòa.

Viên Ngạo Sách đối Di Nhiên nói: “Người nói có người muốn mượn mình chủ võ lâm để diệt trừ ma giáo? Là ai?”

Di Nhiên nói: “Tuyệt Y Hầu.”

Kỷ Vô Định gãi gãi cánh tay, “Sao lại nghe quen tai thế nhỉ.”

“Bởi vì đại biểu hán phái tới quan chiến đang ngủ trong sài phòng sát vách của sát vách chúng ta.”

Kỷ Vô Định giả vờ kinh ngạc hỏi: “Trùng hợp thế sao?”

Viên Ngạo Sách nói: “Càng trùng hợp hơn nữa là, chính chúng ta đem hắn đuổi qua đó.”

Di Nhiên nói: “La Hành Thư này chúng ta đã tra qua, bất quá chỉ là tên bù nhìn mà thôi. Mật thám Tuyệt Y Hầu phái tới đều trà trộn trong các đại môn phái rồi. Đến lúc đó, đám mật thám này sẽ âm thầm thao túng toàn bộ đại hội, tuyển lấy người bọn hắn muốn để làm minh chủ.”

Viên Ngạo Sách nói: “Hắn vì sao phải diệt trừ ma giáo?”

Di Nhiên cúi đầu nói: “Thuộc hạ đang tra, nhưng vẫn chưa có kết quả.”

“Vậy các người sao biết được kế hoạch của Tuyệt Y Hầu?”

Di Nhiên nói: “Kỳ thực từ hơn một năm trước, Tuyệt Y Hầu đã cùng Đột Quyết cấu kết, nhiều lần xâm chiếm ma giáo ta. Minh tôn vì bảo tồn thực lực, mới không thể sớm trở về Bể Nghề sơn.”

Viên Ngạo Sách thiêu mi nói: “Cho nên cái gì mà thầy tướng nói năm nay trở về Bể Nghề sơn tương đối vượng hẳn tất cả đều là lời nói vô căn cứ?”

Di Nhiên kinh ngạc hỏi: “Âm tôn đại nhân dĩ nhiên tin?”

Viên Ngạo Sách sắc mặt tối sầm, “Ta đương nhiên sẽ không tin.”

Di Nhiên kiên định nói: “Thuộc hạ cũng tin tưởng Âm tôn đại nhân không phải là kẻ thiếu đầu óc như thế.”

“. . .” Viên Ngạo Sách không ngừng ở trong lòng thôi miên chính mình, hẳn thực sự chưa từng tin, thực sự chưa từng tin. . . Thực sự chưa từng tin!

Di Nhiên nói tiếp: “Không chỉ thế, Minh tôn vì muốn khiến cho Tuyết Y Hầu sợ ném chuột vỡ đồ, trong mấy tháng nay đã đặc biệt mở tiệm làm ăn, kết giao cùng các thế lực lớn. Đồng thời đem thế lực trong các bộ phận của tổng bộ dời đi, để làm cho Tuyết Y Hầu không thể một lưới bắt hết.”

Kỷ Vô Định mở to hai mắt nói: “Tuyết Y Hầu đáng sợ như vậy?”

Trước đây gặp phải Kỷ Huy Hoàng, Minh tôn cũng chưa có giống trông kìa chiêng như thế.

Di Nhiên thở dài nói: “Tuyết Y Hầu được đương kim hoàng thượng tin tưởng, thế lực ở trong ngoài triều rắc rối phức tạp, nói hắn là đương kim đệ nhất sủng thần cũng không quá đáng.”

Kỷ Vô Định quay đầu nhìn về phía Viên Ngạo Sách hỏi: “A Sách, người xác định Minh tôn không phi lễ lão phụ nhi tử của Tuyết Y Hầu chứ?”

Viên Ngạo Sách vuốt cằm nói: “Ta hiện tại rất hoài nghi, hắn căn bản đã phi lễ chính Tuyết Y Hầu.”

Giải thích cho những ai thắc mắc :”>

Nếu ai có bản raw hoặc QT thì chắc biết đây thực ra là Võ lâm đại hội (nhị) chứ không phải (nhất), cái (nhất) vốn là cái Chung vu thượng thủ do Bính tử nhầm lúc đặt tên và không thể sửa lại được do đã nhập VIP mà mình thì thích cái kia để riêng nên tự ý để cái này thành Võ lâm đại hội (nhất) luôn =^=

* ý nói đụng trúng vật cản

[1] =_||| không rõ nó là cái gì nữa, đoán là một cái tên hay gì đó *chọc gián*, ai biết giúp ta a

~[2] nguyên văn là tể tướng môn tiền thất phẩm quan

[3] chỗ này chơi chữ, tẩu mã quan hoa là cưỡi ngựa xem hoa nhưng hai nhà kia vừa vặn họ Mã và họ Hoa =>) nên để nguyên như thế

81. Chương 80

Chương 80 – Võ lâm đại hội (nhị)

Di Nhiên nhìn thấy người trước mắt khác xa với Ám tôn trong lòng nàng, tối nghĩa nói: “Ta cảm thấy, Minh tôn đại nhân không phải là người như thế.”

Kỷ Vô Định cùng với Viên Ngạo Sách đồng thời quay đầu nhìn nàng.

Viên Ngạo Sách nói: “Người cảm thấy hắn là loại người như thế nào?”

Kỷ Vô Định nheo mắt lại, “Hay là người biết được bí mật gì?”

“Ta cái gì cũng không biết.” Di Nhiên vội vã phủ nhận. Nàng dừng một chút lại nói, “Ta chỉ là cảm thấy, khả năng Tuyết Y Hầu phi lễ Minh tôn lớn hơn một chút.”

. . .

Viên Ngạo Sách gật đầu nói: “Chính xác. Hắn trước giờ đều có tà tâm mà không có tặc đảm.”

Di Nhiên rất ảo não. Nàng không nên bị Ám tôn đại nhân bức đến mức nói không suy nghĩ như thế, đã đem suy nghĩ dẫu ở chỗ sâu nhất trong lòng nói hết ra rồi, nếu có một ngày Ám tôn đại nhân trở về nói cho Minh tôn đại nhân biết, vậy tiền đồ của nàng. . .

Nàng càng nghĩ càng sợ.

Kỷ Vô Định lại càng nghĩ càng hưng phấn, “Cho nên nói, Tuyết Y Hầu cùng với Minh tôn diễn chính là vở kịch quan phủ ác bá cường thường ma giáo tiểu dân, ma giáo tiểu dân ra sức chống lại, không cho hắn thực hiện được sao?”

. . .

Ma giáo tiểu dân? Ma giáo Tiểu Minh? Minh tôn?

Di Nhiên da gà rớt đầy đất, quay đầu lại nhìn Viên Ngạo Sách, đã thấy hắn vẻ mặt thản nhiên, trong lòng âm thầm bội phục, không hổ là Ám tôn đại nhân, định lực quả không phải kẻ thường có thể sánh được.

Viên Ngạo Sách vui mừng nghĩ: may mà trước lúc Vô Định mở miệng nói chữ đầu tiên đã điểm huyết đạo đem biểu tình trên mặt mình định trụ, mới không xấu mặt trước thuộc hạ.

Kỷ Vô Định đột nhiên nói: “A Sách, cái gì thối như thế? Là người đánh rắm đúng không?”

. . .

Đương nhiên không phải!

Ám tôn vì huyết đạo bị chế, lại xấu hổ giải huyết trước mặt thuộc hạ, đành tiếp tục á khẩu không trả lời được, biểu hiện ra là vẻ mặt thản nhiên.

Di Nhiên thấy tin tức đã đưa xong, vội vàng cáo từ, ngay cả lời mời ăn hiem có của Kỷ Vô Định cũng quên cụt (từ chối khéo) luôn.

Nhìn bóng lưng vội vã của nàng, Kỷ Vô Định cảm thán nói: “Xem ra là rất thối rồi.”

Viên Ngạo Sách lập tức đem huyết đạo giải khai, cắn răng nói: “Ta không có.”

Kỷ Vô Định mỉm cười gật đầu nói: “Ta biết.”

“ . . ”

“Ta phóng mà.”

“ . . ”

Lúc dùng bữa trưa, tất cả ân oán đều tiêu tan thành mây khói.

Sau khi ăn xong, Kỷ Vô Định sai La Hành Thư pha một ấm trà, cùng Viên Ngạo Sách vừa phẩm trà vừa hàn huyên.

Kỷ Vô Định nói: “A Sách, vì sao hắn không vạch trần chúng ta chứ?” Sinh hoạt quá bình yên làm đầu khớp xương của hắn muốn nhũn ra.

Viên Ngạo Sách nói: “Bởi vì hắn biết rõ, dù có vạch trần rồi, cũng không ai có thể làm gì chúng ta được. Dù sao thì hắn vẫn còn muốn sống.”

Kỷ Vô Định cảm khái nói: “Người nếu quá hiểu rõ như thế, cũng thật không thú vị.”

Viên Ngạo Sách lười phản ứng loại hành vi được tiện nghi thích khoe mẽ này của y, chuyển trọng tâm câu chuyện: “Người muốn làm mình chủ võ lâm sao?”

“Đương nhiên không muốn.” Kỷ Vô Định nói, “Làm Huy Hoàng Môn môn chủ đã rất thống khổ rồi.”

Viên Ngạo Sách lặng lẽ.

Chuyện của ma giáo dù sao cũng là chuyện của ma giao, mặc dù quan hệ bọn họ giờ đã như phu thê, hắn vẫn không định kéo y vào chuyện này. Chỉ là Tuyết Y Hầu. . . Xem ra hắn phải đi kinh thành một chuyến, gặp cái tên thiên hạ đệ nhất sủng thần kia một lần.

Kỷ Vô Định cười híp mắt nói: “Tuy rằng ta không làm, nhưng cũng tuyệt đối không thể nhường cho ngoại nhân được.”

“Ý của người là?”

“Ta cảm thấy A Chung rất được.” Kỷ Vô Dịch vuốt cằm nói, “Từ khi giết được Lam Diễm Minh mình chủ xong, danh vọng như mặt trời ban trưa. Huống hồ Lam Diễm Minh mình chủ cùng với mình chủ võ lâm đều là mình chủ, hẳn làm nhất định rất thuận lợi.”

Viên Ngạo Sách thiêu mi nói: “Người không sợ xuất hiện một Lam Diễm Minh thứ hai?”

Kỷ Vô Dịch kỳ quái nói: “Có gì phải sợ chứ?”

Cũng phải. Lam Diễm Minh trước đây sở dĩ được như thế, cũng ít nhiều do y dung túng mà ra. Nếu như y sớm vạch trần Chung Vũ, vậy đã không nháo ra chuyện bạch đạo giống trống khua chiêng chạy tới Bể Nghề sơn thảo phạt rồi.

Viên Ngạo Sách nói: “Người xác định hẳn sẽ nghe?”

“Lấy tư cách là Huy Hoàng Môn môn chủ,” Kỷ Vô Dịch do dự nói, “Ta không xác định.”

Tuy rằng ngày đó ra khỏi mật thất xong, Chung Vũ chính miệng nói Lam Diễm Minh mình chủ đã đền tội, thế nhưng vướng mắc đã chôn dấu gần mười năm có thể vì một câu nói của hắn mà hóa thành hư ảo sao? Cho nên coi như Kỷ Vô Dịch ở Huy Hoàng Môn, mỗi lần chạm mặt với Chung Vũ, sắc mặt hắn đều rất xấu xí. Tuyệt đối không phải là lãnh nhược băng sương như bình thường, mà là thật tâm chán ghét.

Kỷ Vô Dịch nói: “Ta vẫn rất hoài nghi, A Chung hẳn sở dĩ chán ghét ta như thế, là vì. . .”

Viên Ngạo Sách chờ nghe sét đánh.

“Thói quen.” Kỷ Vô Dịch chậm rãi nói.

Viên Ngạo Sách có chút ngoài ý muốn. Không nghĩ tới có thể từ trong miệng Kỷ Vô Dịch nghe được một đáp án bình thường như thế.

“Tập quán che giấu sự sùng bái và kính phục đối với ta.” Kỷ Vô Dịch nói tiếp.

. . .

Viên Ngạo Sách hình như nghe được mùi khét trên tóc.

Quả nhiên, hậu quả của việc hạ định nghĩa đối với Kỷ Vô Dịch quá sớm chính là bị sét đánh mạnh hơn.

Hắn sờ sờ tóc, “Có biện pháp khiến hắn ngoan ngoãn đi vào khuôn phép không?”

“Có.” Kỷ Vô Dịch nói, “Có ba cách.”

“Nói nghe một chút.”

“Thứ nhất, vạch trần bản chất sùng bái của hắn đối với ta, khiến hắn ở dưới quang mang vạn tượng của ta mà ngoan ngoãn đi vào khuôn phép.”

Viên Ngạo Sách không cần suy nghĩ, trực tiếp nói: “Cách tiếp theo.”

Kỷ Vô Dịch có chút ủy khuất, thấp giọng nói: “Không cho hắn ăn cơm, để hắn đói tới khi nào đồng ý mới thôi.”

“. . .” Viên Ngạo Sách thở dài, “Tạm thời nghe một chút cách thứ ba đi.”

“Đem A Thượng gả cho hắn.”

“. . . Chọn nó đi.”

Mọi người trong Huy Hoàng Môn cũng tới không trễ.

Viên Ngạo Sách cùng Kỷ Vô Dịch mới ở trong biệt viện thư thư phục phục chờ hai ngày, La Hành Thư đã cuống quýt chạy tới báo tin tất cả mọi người trong Huy Hoàng Môn đều tới rồi.

Kỷ Vô Dịch lại phái hắn cuống quýt chạy ra mời Huy Hoàng Môn mọi người vào.

Vì vậy, Huy Hoàng Môn mọi người dưới sự hộ tống của đệ tử môn phái khác, cuống quýt mà đến chỗ hẹn rồi.

Đệ tử môn phái khác vốn định mượn cơ cùng tiến vào, ai biết chưa đợi bọn họ mở miệng, cửa đã bị La Hành Thư cuốn quýt đóng lại.

Nói chung, tất cả những chuyện này phát sinh rất nhanh, rất cấp bách, rất vội vàng.

Vào trong phòng rồi, mọi người ngồi xuống chỗ của mình, hàn huyên một phen xong, Kỷ Vô Định mới khơi mào, “Ta cảm thấy. . . A Thượng cũng đã lớn rồi.”

. . .

Thượng Thước cố gắng đem trà trong miệng nuốt xuống, nói: “Môn chủ, ta là người nhỏ tuổi nhất trong số các hộ pháp đường chủ.”

Kỷ Vô Định gật đầu nói: “Ta hiểu mà.”

Thượng Thước dường như biết được ý định nói gì, vội vàng nói: “Môn chủ người không hiểu.”

“Ta rất hiểu.” Kỷ Vô Định phát tay nói, “A Tả A Hữu A Chung A Hạ bình thường đều rất thương người.”

Thượng Thước há to miệng.

“Người định phủ nhận sao?” Kỷ Vô Định chớp chớp mắt nhìn hắn, “Người cảm thấy bọn họ không thương người sao?”

Thượng Thước tiếp tục há to miệng.

Đám người Tả Tư Văn nhìn qua đây.

Thượng Thước đành phải đem miệng ngậm lại. Lúc đối thủ quá nhiều quá cường đại, im lặng là vàng.

Kỷ Vô Định thoả mãn gật đầu nói: “Ta biết mà, Huy Hoàng Môn luôn rất đoàn kết, rất tương thân tương ái.”

Ngay cả Viên Ngạo Sách đang ngồi một bên, buồn chán nghịch cái chén cũng cảm thấy một dòng nước lạnh lẽo xẹt qua lưng.

Tả Tư Văn vội ho một tiếng, đang chuẩn nói gì đó, đã nghe Kỷ Vô Định hắc hắc cười nói: “Như vậy, hôn nhân đại sự, chúng ta giải quyết nội bộ đi.”

. . .

Tả Tư Văn ực một cái đem những gì muốn nói nuốt trở về.

Hạ Hối mở to hai mắt kêu lên: “Môn chủ! Huy Hoàng Môn chúng ta nữ nhân không nhiều lắm, nếu muốn nội bộ giải quyết, sẽ tử thương phân nửa huynh đệ. Phân nửa trong phân nửa còn lại cũng bị đánh gần chết!” Vấn đề rất nghiêm trọng, hắn không thể không tranh thủ phúc lợi.

Kỷ Vô Định nói: “Đối với tình huống của bản môn, ta đều rõ như lòng bàn tay, người không cần lo lắng.”

Tả Tư Văn chậm chạp hỏi thăm: “Môn chủ biết bản môn gần đây làm công việc gì để kiếm tiền không?”

Kỷ Vô Định nói: “A Tả người yên tâm. Đừng nói bản môn gần đây còn có việc làm ăn kiếm ra tiền, dù cho bản môn làm ăn đều lỗ hết, ta cũng sẽ làm một hôn lễ thật náo nhiệt náo nhiệt cho người cùng với A Hữu.”

Tả Tư Văn khoe miệng giật một cái, đang muốn nói, đột nhiên quay đầu, hồ nghi nhìn về phía Hữu Khổng Vũ.

Hữu Khổng Vũ bị hắn nhìn vậy sửng sốt, nhú mày nói: “Người nhìn cái gì?”

“Ta chỉ là hiếu kỳ,” Tả Tư Văn nói, “Người hôm nay sao không kêu la đừng có xả ta với người thành một khối?”

“Ta không phải kêu la đừng xả ta với người thành một khối, ta kêu la chính là không muốn cùng người tìm cái tư vấn bại hoại xả thành một khối.” Hữu Khổng Vũ nói xong, ngoảnh mặt đi, “Mỗi lần đều nói như nhau, coi như người nghe không phiền, ta còn ngại mệt.”

Kỷ Vô Định thoả mãn nói: “Vậy coi như người cùng với A Tả đã chấp nhận.”

Tả Tư Văn neho mắt lại, quan sát Kỷ Vô Định, lại quan sát Viên Ngạo Sách.

Viên Ngạo Sách thanh minh nói: “Đây hoàn toàn là sáng ý cá nhân của hần.”

“Vậy mục đích thật sự của môn chủ là . . .” Tả Tư Văn không tin Kỷ Vô Định luẩn quẩn một vòng lớn như thế chỉ là để trêu chọc bọn họ.

“Ta quyết định,” Kỷ Vô Định hít sâu một hơi nói, “Đem A Thượng gả cho A Chung!”

Tay Thượng Thước rung lên, Hạ Hối đem trà phun ra.

Kỷ Vô Định nghi hoặc nhìn về phía Hạ Hối, “A Hạ, người kích động như vậy làm gì? Lẽ nào người đối A Thượng. . .”

“Không phải không phải đều không phải!” Hạ Hối vội vàng lắc đầu, “Ta chỉ là ngoài ý muốn.” Môn chủ trêu chọc Tả hộ pháp cùng với Hữu hộ pháp là chuyện bình thường rồi, nhưng Thượng đường chủ cùng với Trung đường chủ thì đây là lần đầu. Hạ Hối nỗ lực thích ứng.

Kỷ Vô Định đem thân thể nhích lại gần, đối với hần nói mấy lời thành khẩn: “Người có lúc a, không thể quá rụt rè. Nên hào phóng thì nhất định phải hào phóng. Không biết có nên hào phóng hay không thì, trước hết cứ hào phóng cái đã. Nếu không rất dễ nhất thất tức thành thiên cổ hận đó!”

Hạ Hối mê man nhìn y.

“Cho nên, nếu như người thích chính là A Thượng hoặc A Chung, nhất định phải nhân dịp này biểu hiện ra. Nếu không chờ bọn hần nước chảy thành sông, người chỉ có thể làm mình nguyệt câu cừ (mơng máng) mà thôi.” Kỷ Vô Định dụ dỗ từng bước.

Hạ Hối trầm tư một chút, quyết định nói: “Môn chủ!”

“Àn?” Kỷ Vô Định hai mắt đều tràn ngập rất nhiều chờ mong.

Ngay cả Viên Ngạo Sách cùng với đám người Tả Tư Văn cũng dựng lỗ tai lên.

Chỉ mình Chung Vũ là diện vô biểu tình, vẫn một dạng lợn chết không sợ nước sôi nóng.

Hạ Hối nói từng chữ một: “Tuy rằng bọn họ là huynh đệ ta, ta nhất thời chưa quen được. Thế nhưng, ta chúc bọn họ trăm năm hảo hợp!” So với ba người rớt xuống nước, không bằng để hai người uyên ương dục.

—— đây là sự thông minh của người thành thực.

Kỷ Vô Định thất vọng lui về đầu. Còn tưởng có thể nhìn một màn huynh đệ bất hòa đặc sắc, ai biết lại thành huynh đệ tình thâm.

Bóp cổ tay.

Y nhìn Thượng Thước, dùng âm thanh tiếc hận nói: “A Thượng, xem ra người chỉ có thể gả cho A Chung thôi.”

Thượng Thước thiếu chút nữa đem quạt bẻ thành hai đoạn, “Môn chủ, vì sao đem ta cùng hần xả thành một khối?” Tuy rằng Kỷ Vô Định đã biểu thị đem chuyện Chung Vũ là Lam Diễm Minh minh chủ cho qua, từ nay về sau không đề cập tới nữa. Nhưng ám ảnh bị ám toán vẫn tồn tại trong đầu hần, mỗi lần vừa nhìn thấy Chung Vũ thì hình ảnh kia sẽ không ngừng tái hiện lại trước mắt, thế nên đến giờ quan hệ của hần với Chung Vũ vẫn đang rất căng.

Thì ra vẫn là huynh đệ bất hòa a! Kỷ Vô Định kinh hỉ hỏi: “Lẽ nào người thích chính là Hạ Hối?”

82. Chương 81

Chương 81 – Vô lâm đại hội (tam)

Hạ Hối cứ ngỡ mình đã từ trong lốc xoáy thoát thân ra, không nghĩ tới chớp mắt đã bị kéo vào lại, vội vàng xua tay nói: “Môn chủ, việc này cùng ta không quan hệ!”

Kỷ Vô Địch nói: “Ân, mấy chuyện thâm mến này, một mình A Thượng cũng có thể làm được. Người cứ tiếp tục giả như không biết cũng không sao.”

Hạ Hối không còn cách nào khác ngoài dùng mắt trừng Thượng Thước.

Thượng Thước thở dài nói: “Môn chủ, người muốn ta làm chuyện gì cứ nói thẳng ra đi.”

Kỷ Vô Địch nhú mày nói: “Biểu hiện rất rõ ràng sao?”

Thượng Thước thiêu mi.

“Kỳ thực, ý định của ta rất đơn giản.” Kỷ Vô Địch hắng giọng một cái nói, “Chính là hi vọng người có thể giả cho A Chung.”

“Môn chủ!” Thượng Thước thiếu chút nữa bẻ đôi chiếc quạt trong tay.

Tả Tư Văn thản nhiên nói: “Nếu không phải là Thượng đường chủ, vậy chính là Trung đường chủ rồi.”

Chung Vũ dưới cái nhìn của Tả Tư Văn, chậm rãi mở miệng nói: “Môn chủ có gì phân phó?”

“Ta muốn người giành lấy vị trí minh chủ võ lâm.” Kỷ Vô Địch tiếp rất nhanh.

Trong phòng nhất thời yên tĩnh.

Vẻ mặt của Thượng Thước là không đồng ý.

Hạ Hối nghi hoặc.

Hữu Khổng Vũ muốn nói lại thôi.

Mở miệng vẫn là Tả Tư Văn, “Lý do của môn chủ là?”

“A Chung tương đối có kinh nghiệm.” Kỷ Vô Địch nói rất thành khẩn.

Bất quá Chung Vũ hiển nhiên không bị khuôn mặt này che mắt, “Thuộc hạ không định làm.”

“Ta biết.” Kỷ Vô Địch vuốt cằm nói, “Cho nên ta mới đang suy nghĩ, có nên hướng các đại môn phái tặng thêm một phần thưởng phụ nữa không.”

Thượng Thước có dự cảm bất hảo.

Quả nhiên, Kỷ Vô Địch nói: “Tặng A Thượng làm minh chủ võ lâm phụ nhân.”

...

Tả Tư Văn trầm giọng nói: “Môn chủ, người quyết tâm muốn phá đại hội võ lâm lần này sao?”

Kỷ Vô Địch vô tội nói: “A Tả, người hiểu lầm ta rồi. Ta không phải là người như thế.”

Viên Ngạo Sách đem cái chén trong tay thả lại trên cái chén khác, mỉm cười nói: “Vậy người là loại người thế nào?”

Kỷ Vô Địch trầm ngâm nói: “Trừ phi A Chung không làm được minh chủ võ lâm, nếu không thì ta sẽ không cố ý phá hỏng võ lâm đại hội này.”

Hạ Hối nhin không được nói: “Để Trung đường chủ làm minh chủ võ lâm cùng với phá hỏng võ lâm đại hội thì có gì khác nhau chứ?”

...

Trong phòng lần thứ hai yên lặng.

Tất cả mọi người lặng lẽ nhìn về phía Hạ Hối.

Hạ Hối gãi đầu nói: “Ta nói sai cái gì sao?”

Tả Tư Văn nói: “Không, người nói rất tốt.” Việc Chung Vũ là Lam Diễm Minh minh chủ, Hạ Hối là người duy nhất trong đám không biết được chuyện này.

Hạ Hối vẫn là rất mê man.

Tả Tư Văn nhìn về phía Kỷ Vô Dịch nói: “Môn chủ, phía sau chuyện minh chủ vô lâm lần này còn ẩn dấu bí mật gì nữa đúng không?”

Kỷ Vô Dịch giơ ngón cái lên nói: “A Tả không hổ là A Tả. Không sai, ta đã nghe ngóng kỹ rồi, tiền thưởng cho vô lâm minh chủ lần này rất lớn.”

Tả Tư Văn cả giận nói: “Môn chủ! Nói thật đi!”

Viên Ngạo Sách sợ Kỷ Vô Dịch xả qua xả về xả đến không còn đường đi tiếp nữa, nói thẳng: “Tuyệt Y Hầu chuẩn bị mượn minh chủ vô lâm đến để đả kích ma giáo.”

Hạ Hối nói: “Tuyệt Y Hầu là ai? Trên giang hồ lúc nào thì xuất hiện một nhân vật như thế?” Hắn phát hiện từ lúc mình bị nhét vào Huy Hoàng Môn giữ nhà xong, tin tức đã trở nên rất bế tắc. Không theo kịp được suy nghĩ của bọn họ.

Tả Tư Văn nói: “Tuyệt Y Hầu là đường đệ của hoàng hậu, rất được đương kim hoàng thượng sủng ái, quyền khuynh triều dã [1].”

Chung Vũ hừ lạnh nói: “Đã có triều đình đến bao vây tiêu trừ tà phái, chẳng lẽ không phải là chuyện tốt?”

Viên Ngạo Sách cùng Kỷ Vô Dịch dùng ánh mắt lấp lánh nhìn hắn, phảng phất như đang nói, luận về tà phái, ở đây không có quyền lên tiếng nhất chính là hắn.

Thượng Thước nói: “Ma giáo sao lại có quan hệ với Tuyệt Y Hầu?”

Viên Ngạo Sách nói: “Không biết.”

Kỷ Vô Dịch nói: “Chúng ta chỉ suy đoán là, Minh tôn khả năng đã đùa giỡn hắn.”

...

Cũng không lâu sau, tin tức ma giáo Minh tôn đùa giỡn Tuyệt Y Hầu đã lan truyền nhanh chóng, nhưng không ai chịu thừa nhận là người đã tung tin. Cuối cùng, chỉ có thể đổ lỗi, lúc Minh tôn đùa giỡn Tuyệt Y Hầu đã bị thân tín của Tuyệt Y Hầu thấy được. Vì vậy, một truyền mười, mười truyền trăm, chờ hai vị đương sự biết được muốn bác bỏ tin đồn thì, phát hiện đã thành lửa cháy trên đồng cỏ, không gạt bỏ được nữa.

Chung Vũ cuối cùng sáng khoái đồng ý làm minh chủ vô lâm.

Theo lời hắn nói, chính là có thêm một lực lượng nữa truy sát Kỷ Vô Dịch cũng không tệ.

Đương nhiên, đối với Kỷ Vô Dịch mà nói, đây là biểu hiện xấu hổ thích Thượng Thước mà không thể mở miệng được của hắn.

Bởi Huy Hoàng Môn tham gia, các đại môn phái đều khẩn trương hắn.

Nhất là khi người tham gia chính là Chung Vũ, kẻ đã làm náo động trong cuộc bao vây tiêu trừ Lam Diễm Minh. Cũng vì giết được Lam Diễm Minh minh chủ, bài danh của hắn trong Cao thủ bảng đã được Thiết Bút Ông nhắc lên tới hàng thứ tám. Đệ thất chính là Kỷ Vô Dịch, làm thuộc hạ nói sao cũng không thể đứng cao hơn môn chủ được đúng không?

Hữu Khổng Vũ vì bài danh này mà đã tìm Chung Vũ quyết đấu nhiều lần, cuối cùng đành phải thừa nhận, nguyên lai trong toàn bộ Huy Hoàng Môn này, võ công cao nhất chính là Chung Vũ! — trong trường hợp không tính tới Viên Ngạo Sách.

Các đại môn phái dưới sự uy áp của Huy Hoàng Môn, không còn cách nào khác là đoàn kết lại, toàn lực nhắm vào Huy Hoàng Môn.

Ví dụ như đem phân tổ thi đấu trước đây đổi thành xa luân chiến, phải đem tất cả đối thủ đánh bại từng người từng người một.

Chung Vũ mới tham gia ba ngày, đã gây một vòng lớn.

Bởi vì các đại môn phái từ lâu đã tự tuyển ra các tuyển thủ lợi hại nhất trong các phái, sau đó để cho các phái dùng để luyện tập, dù chỉ xuất danh không xuất lực, thế nhưng Chung Vũ đụng phải cũng xây xẩm.

Chung Vũ rất cực đã cảm nhận được cảm giác cần nhiều chết voi rồi.

Bất quá tình hình này ở ngày thứ tư thì xoay chuyển.

Hạ Hối nhìn một đệ tử phái khác chân run rẩy bước lên Luận võ đài, nhíu mày nói: “Hắn đêm qua đã làm gì? Sao lại một bộ hữu khí vô lực như thế?”

Thượng Thước một bên phe phẩy quạt, một bên ngáp nói: “Không có gì, ta phụng bồi hắn chạy một vòng quanh Tung Sơn đó mà.”

“ . . .” Hạ Hối nói, “Đây không phải là ăn gian sao?”

Tả Tư Văn gật đầu nói: “Đúng là ăn gian.”

Hạ Hối nghen họng nhìn hắn trần trối. Đích thực không nghĩ tới Tả hộ pháp ngày thường chính nhi bát kinh cư nhiên cũng sẽ ăn gian, lại còn ra vẻ đương nhiên như thế!

Tả Tư Văn vỗ vai hắn nói: “Thượng đường chủ cùng Hữu hộ pháp tối qua phụ trách Tiên Thủy sơn trang và Cửu Đỉnh phái rồi. Lư Sơn phái cùng với Tuyệt Địa đao môn tối nay giao cho ngươi và Viên tiên sinh đó.”

“ . . .” Chờ đệ tử của Tiên Thủy sơn trang bị Chung Vũ gọn gàng linh hoạt đá xuống đài xong, Hạ Hối mới nhỏ giọng nói: “Đây là không đúng.”

Kỷ Vô Địch quay đầu nhìn hắn nói: “Ngươi biết tôn chỉ của Huy Hoàng Môn là gì không?”

Hạ Hối lắc đầu.

“Đối với chuyện đúng thì phải tranh nhau làm, đối với chuyện không đúng thì phải thay phiên nhau làm.”

Hạ Hối nghi hoặc nói: “Vì sao?”

“Bởi vì người làm chuyện đúng rất ít, cho nên chúng ta phải phát huy tinh thần một người vì mọi người, mọi người vì một người, tranh nhau làm. Còn chuyện không đúng làm tương đối thú vị, để không tạo thành mâu thuẫn nội bộ, thay phiên nhau làm tương đối tốt.”

Hạ Hối nói: “Ta có thể nhường lại không?”

“Có thể.” Kỷ Vô Địch mỉm cười.

Nụ cười của Kỷ Vô Địch Hạ Hối đã thấy nhiều, đương nhiên sẽ không thấy y cười là chuyện tốt, rất tự giác hỏi một câu: “Hậu quả ra sao?”

“Đem A Thượng gả cho ngươi.”

“ . . . Ta làm.” Hạ Hối cắn răng một cái, bất chấp luôn rồi.

Kỷ Vô Địch quay đầu đối Thượng Thước phía bên kia nói: “A Thượng, ta giúp ngươi thử qua rồi. Ngươi đối A Hạ thâm mền không có kết quả đâu, vẫn là quay đầu lại suy nghĩ một chút về A Chung đi.”

Thượng Thước nói: “Môn chủ không sợ ta thâm mền chính là Viên tiên sinh sao?”

Kỷ Vô Địch thành khẩn: “A Thượng, ta biết ngươi rất muốn nhanh xuất giá, bất quá có muốn dùng cách khích tướng, cũng phải chờ A Chung lấy được vị trí võ lâm minh chủ đã a.”

Thượng Thước: “ . . .”

Tốc độ lấy vị trí võ lâm minh chủ của Chung Vũ còn nhanh hơn tưởng tượng.

Bởi mỗi lần Viên Ngao Sách xuất thủ, đều trực tiếp đem đối phương đánh cho nằm lết trên giường. Cho nên đại hội võ lâm càng cử hàng, người xuất trường càng ít, người mang thương tật càng nhiều. Sáng sớm chào nhau cũng từ ‘Ăn chưa’ biến thành ‘Bị thương chưa’ rồi.

Các đại môn phái sở dĩ có thể tồn tại được đến nay, đều rất hiểu đạo lý kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt. Cho nên rất nhanh chóng, tinh anh của các đại môn phái đều bị thuyết phục bởi ‘Mị lực nhân cách không gì sánh được cùng tu vi võ học siêu phàm thoát tục’ của Chung Vũ, cam tâm tình nguyện nhường ra vị trí võ lâm minh chủ, chỉ cầu tối về có thể ngủ được một giấc an lành.

Vì thế, Kỷ Vô Định đặc biệt sai Tả Tư Văn tự mình vẽ một bình an phù để tặng thưởng môn các phái —— chân dung của Chung Vũ.

Thậm chí trong một thời gian rất dài, các đại môn phái đều dùng một bức chân dung cổ định làm bia luyện công.

Chung Vũ lên làm minh chủ võ lâm xong thì mệnh lệnh đầu tiên cũng là mệnh lệnh duy nhất chính là: “Đem hỗn tạp vật trên mặt đất thu thập lại sạch sẽ, về nhà!”

...

Vì vậy, giằng co gần hơn một tháng, võ lâm đại hội mời tới rất nhiều giang hồ hào kiệt của ngũ hồ tứ hải cứ như lôi thanh đại vũ điểm tiểu địa [2] mà kết thúc.

Các đại môn phái vì đại hội lần này mà bỏ ra rất nhiều tâm lực cùng tài lực, đích thực không còn sức để dầy vò thêm lần nữa, đành phải lặng lẽ ngoan ngoãn hành quân trở về quê nhà.

Huy Hoàng Môn mọi người cũng muốn đi.

Tả Tư Văn rất nghiêm túc nhìn Kỷ Vô Định nói: “Môn chủ, lần này bất kể thế nào, chúng ta cũng không để người bỏ đi nữa.”

Kỷ Vô Định gật đầu nói: “Ta cũng chuẩn bị cùng các người trở về.”

Tả Tư Văn bán tín bán nghi nhìn y, “Nga?”

“Chuyện đã đáp ứng thì phải làm. Ta cảm thấy hôn sự của người với A Hữu, A Chung với A Thượng cũng nên làm rồi.”

“...”

Ngày hôm sau.

Trời mới tảng sáng.

La Hành Thư đã chạy đến gõ cửa.

Viên Ngạo Sách ánh mắt lơ là mở cửa phòng, “Nếu không có chuyện gì quan trọng, đem đầu cắt bỏ, đặt ở cửa.”

La Hành Thư nói: “Ta là tới cáo từ.”

“Cắt đi.”

“...” La Hành Thư sợ hãi thực sự động thủ, vội vàng nói, “Còn có, sáng sớm hôm nay ta thấy mấy người Tả hộ pháp đã rời đi.”

Bịch.

Kỷ Vô Định khoác chắn chạy chân trần từ trên giường xuống, “Người nói A Tả đi rồi?”

“Còn có mấy người Hữu hộ pháp nữa.” La Hành Thư nhìn vẻ mặt hẩn lo lắng, trầm nghĩ, không phải là lấy tiền bỏ trốn chứ?

Kỷ Vô Định khuôn mặt đau khổ, nhìn về phía Viên Ngạo Sách, “A Sách, bọn họ cũng học được bỏ trốn rồi.”

Viên Ngạo Sách một cước đem La Hành Thư đá ra ngoài cửa, đóng cửa lại, đem Kỷ Vô Định ôm lấy, cười xấu xa nói: “Không lo, chúng ta có thể xong việc rồi đuổi theo sau.”

La Hành Thư thật vất vả mới từ trên mặt đất đứng lên, đang muốn đi, chợt nghe trong cửa truyền đến một tiếng thét chói tai đến tê tâm liệt phế, khiến chân hẩn mềm nhũn, thiếu chút nữa lại nằm xuống.

Hắn do dự một chút nên nhanh chóng quay lại hay lập tức đi ngay, chợt nghe tiếng Viên Ngạo Sách khẽ nói: “Nhiều như vậy lần, vẫn đau sao?”

“Ân, a, không, không đau.”

“Vậy kêu cái gì?”

“... Tập quán rồi.”

Đối thoại bỏ dở, chỉ còn âm thanh dâm mỹ ở trong phòng yết ớt hồi chuyển.

...

Phi lễ vật thính, phi lễ vật thính [3]. . .

La Hành Thư vỗ vỗ khuôn mặt đỏ lên của mình, công lấy hành lý, sau đó đi nhanh về phía mặt trời mọc — cuối cùng cũng có thể cưỡi ngựa rồi.

[1] quyền khuynh triều dã: quyền lực thao túng ở cả trong và ngoài triều đình

[2] gần giống với câu đầu voi đuôi chuột của ta =. =|||

[3] phi lễ không nghe =))

83. Chương 82

Chương 82 – Thanh Thành khuynh thành (nhất)

Trình Trùng Thành gần đây sống rất vừa ý.

Lúc bao vây tiểu trù Lam Diễm Minh, biểu hiện của hắn rất nổi bật. Mấy người võ lâm danh túc như Lăng Vân đạo trưởng, Từ Ân phương trưởng đều đối hắn tán thưởng có thừa, tuy so ra vẫn kém Huy Hoàng Môn, thế nhưng cũng đủ khiến Thanh Thành trên dưới đều thỏa mãn.

Chương môn đã chính miệng đồng ý, chờ tháng ba sang năm hắn cùng với con gái chương môn thành thân, sẽ đem chức chương môn truyền cho hắn. Đến lúc đó, hắn sẽ là chương môn trẻ tuổi nhất của Thanh Thành từ trước đến nay, cũng là chương môn trẻ tuổi chỉ sau Kỷ Vô Định.

Mỗi lần nghĩ đến chuyện này, tim hắn nhin không được mà đập lên điên cuồng, rất nhiều mộng tưởng đã ở ngay trước mắt.

Tháng ba, tháng ba, bất quá chỉ còn nửa năm nữa thôi.

Cổ tay hắn khẽ lật, kiếm như thiểm điện, trong khoảnh khắc thì công xuất mười ba chiêu.

Đây là Thanh Thành tuyệt học —— Kiếm Quang khuynh thành. Chương môn từng nói qua, chiêu này luyện đến cực hạn thì, tuyệt không bại bởi bất cứ một cao thủ nào trong thiên hạ. Nhưng là ngoại trừ Thanh Thành khai sơn tổ sư ra, lại chưa có ai đạt được đến cảnh giới này. Cũng vì thế, bài danh của Thanh Thành trong chốn giang hồ vẫn ở sau Vũ Dương, Thiếu Lâm.

“Sư huynh.” Tiểu sư đệ đứng ở bên sân luyện công, thở hồng hộc mà nhìn hắn.

Trình Trùng Thành thu kiếm vào vỏ, cười nói: “Chuyện gì mà vội vã như vậy?”

“Sư phụ tìm người, đang ở trong gian phòng.” Lập tức, hắn đến tiến bên tai, hạ giọng nói, “Nghe nói là về chuyện của tam sư thúc.”

Trình Trùng Thành nói: “Tam sư thúc không phải ở chỗ Vô Vân cư sĩ làm khách sao?” Nghĩ đến Vô Vân cư sĩ, hắn không khỏi nghĩ đến Thái Sơn phái ở gần chỗ Vô Vân cư sĩ, cùng với Lục Thanh Y là chưởng môn lại không có phong phạm của chưởng môn.

Tiểu sư đệ lắc đầu nói: “Ta cũng không rõ lắm, chỉ là lúc đi ra nghe sư phụ khê hô một tiếng tam sư đệ.”

Trình Trùng Thành nhíu nhíu mày, “Ngữ khí sư phụ lúc đó thế nào?”

Tiểu sư đệ suy nghĩ một chút, “Rất bi thương.”

Sư phụ xưa nay cùng với vị tam sư thúc này có quan hệ rất tốt. Mỗi lần tam sư thúc đi xa, sư phụ đều than thở một chút. Mà lần này, tam sư thúc rời đi đã tròn ba năm. Nếu như hắn đúng là xảy ra chuyện, sư phụ xác định sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Nghĩ tới đây, Trình Trùng Thành không dám làm chậm trễ, lập tức hướng phía sân nơi chưởng môn ngụ chạy đi.

Thanh Thành nhiều cây.

Nhưng trong đám cây đó, Tạ Nhất Định thích nhất là cây bạch quả, cho nên hắn đặc biệt trồng hai gốc cây bạch quả trong sân của mình, một trái một phải.

Lúc Trình Trùng Thành đến, hắn đang đứng dưới tàng cây bạch quả, ngẩng đầu nhìn mấy chạc cây mà ngẩn ngơ.

“Sư phụ.” Hắn đứng phía sau Tạ Nhất Định, khê gọi.

Tạ Nhất Định chậm rãi xoay người lại, thần tình vẫn còn mang vài phần mê man, một lát sau mới nói: “Trùng Thành.”

Trình Trùng Thành ngẩn ra, từ sau khi hắn trưởng thành, rất ít khi nghe gọi như thế.

“Tam sư thúc của ngươi mất rồi.” Tạ Nhất Định một chữ một chữ nói.

Thân thể Trình Trùng Thành hơi chấn động, không thể tin nổi mà mở to mắt. Trên đường tới đây, hắn đã nghĩ tới trăm ngàn loại khả năng, thế nhưng loại nào cũng không đến mức thế này. Mặc dù từ khi hắn hiểu chuyện đến nay, rất ít khi thấy tam sư thúc ở trên núi Thanh Thành, thế nhưng mỗi lần tam sư thúc trở về đều cấp cho đám đệ tử trong môn nhiều đồ ăn ngon đồ chơi thú vị, thẳng đến khi hắn du lịch giang hồ.

“Tam sư thúc,” cổ họng của hắn rất khô, gần như phải lấy toàn bộ sức lực của mình mới có thể đem lời nói ra, “Chết thế nào?”

“Không biết.” Thanh âm Tạ Nhất Định đột nhiên trầm xuống, “Hắn ở Thái Sơn.”

Tay Trình Trùng Thành ở bên người từ từ xiết lại, khom người nói: “Đệ tử nhất định sẽ đem việc này tra ra manh mối.”

Tạ Nhất Định thở một tiếng nặng nề, xoay người đưa lưng về phía hắn, một lát mới nói: “Tất cả đều phải lấy Thanh Thành làm trọng. Còn có, bất kể thế nào, cũng phải mang hắn về đây.”

“... Vâng” Trình Trùng Thành nhìn bóng lưng hắn, trong đầu đột nhiên hiện lên một hình ảnh kỳ quái. Dường như trên vai hắn khiêng cả Thanh Thành, núi quá nặng, khiến cho hông hắn ngày càng cong, bóng lưng cũng ngày một gù xuống. . .

Lục Thanh Y thích câu cá, thế nhưng kỹ thuật câu cá của y lại kém tới mức khiến người khác phải tức sôi máu.

Cùng một cần câu cùng một vị trí, thậm chí cùng một tư thế, người khác bắt cá đến mức tay tê rần, cần của y lại vẫn cứ tứ bình bát ổn, không chút động đậy.

Để cho chưởng môn nhà mình có thể ngày ngày đều cao cao hứng hứng, an an phận phận, đệ tử Thái Sơn đã đặc biệt ở trong viện nơi chưởng môn ở đào một cái ao nhỏ, trong ao thứ gì cũng không có, chỉ có đám cá dói đến mờ mắt, thấy gì cũngớp một ngụm thôi.

Vì vậy Lục đại chương môn mỗi ngày đều ngồi ở đây ba canh giờ, hưởng thụ lạc thú câu cá. Ba canh giờ này, trời có sập xuống cũng không quấy rầy được.

— hôm nay là ngoại lệ.

Vương Đại Đạt xông tới nói: “Chương môn, việc lớn không tốt rồi!”

Lục Thanh Y trở mắt nhìn cá từ trên móc câu y nhảy xuống, sau đó quay đầu, theo dõi hần nói: “Chính xác là việc lớn không tốt.”

Vương Đại Đạt lưng lạnh lẽo, “Chương môn, có thể nghe ta nói hết rồi người mới nói không?”

“Có thể.” Lục Thanh Y rất rộng lượng.

Chỉ trong chớp mắt.

Vương Đại Đạt treo ở trên cây, một bên run run một bên hướng Lục Thanh Y phía dưới nói: “Chương môn, ta sợ độ cao.”

Lục Thanh Y nói: “Ta biết, cho nên mới đem người treo lên đó.” Y phỉu phỉu y phục, “Người mới nói cái gì mà chuyện lớn không tốt?”

“ . . . Ta quên mất rồi.”

Lục Thanh Y phát tay áo muốn đi, “Không sao, tới giờ cơm tối ta sẽ hỏi lại.”

“Ta nhớ, ta nhớ ra rồi!” Vương Đại Đạt tựa vào thân cây, hét lớn, “Phái Thanh Thành đánh lên đây rồi!”

Lục Thanh Y chớp mắt đã không thấy rồi.

. . .

Vương Đại Đạt trong lòng hoảng sợ nhìn cành cây trông rất dễ gãy kia, rên rĩ nói: “Chương môn, nhất định phải nhớ kỹ, là giờ cơm tối nay a!”

Lục Thanh Y tới cửa lớn, Trình Trùng Thành đang tựa dưới tàng cây chờ y.

Bởi gần nửa tháng đi cả ngày đêm, hần nhìn qua có chút chật vật, không quang thải đoạt mục (sắc sở chói mắt) như trước đây hợp bàn làm thế nào để tiêu diệt Lam Diễm Minh. Thế nhưng con người đen tuyền như mực kia vẫn kiên định như trước, phong độ của hần vẫn phiêu phiêu như xưa.

“Lục chương môn.” Trình Trùng Thành chấp tay.

“Một mình người?” Sắc mặt Lục Thanh Y có chút cổ quái.

“Không sai.” Trình Trùng Thành thử nói, “Lục chương môn đang đợi người?”

Lục Thanh Y quan sát hần từ trên xuống dưới vài lần, mới hỏi: “Vậy là, phái Thanh Thành chỉ sai mình người đến khiêu chiến với toàn bộ phái Thái Sơn chúng ta?”

Trình Trùng Thành giật mình một chút, vội vàng nói: “Lục chương môn hiểu lầm rồi. Ta là đến nhờ Lục chương môn chủ trì công đạo.”

. . .

Lục Thanh Y xoay người muốn đi.

Trình Trùng Thành cước bộ đột nhiên nhanh hơn, dùng độc môn khinh công của phái Thanh Thành là ‘Thanh Vân túng’ đứng chắn ở trước mặt y, trầm giọng nói: “Lục chương môn.”

“Người là vì Bách Lý Thu mà tới?” Y uể oải nói.

Bách Lý Thu chính là tam sư thúc của Trình Trùng Thành.

“Phải.”

“Người cảm thấy cái chết của hần có liên quan đến phái Thái Sơn?”

Trình Trùng Thành do dự một lúc, chậm rãi nói: “Ta đến nhờ Lục chương môn chủ trì công đạo.”

“Theo ta biết, Bách Lý Thu chết ở chỗ Vô Vân cư sĩ, người có tìm cũng nên tìm Vô Vân cư sĩ.”

“Ta đi tìm, hắn không ở.” Nếu không phải như vậy, hắn cũng sẽ không kiên trì chạy tới phái Thái Sơn.

Lục Thanh Y rất thành khẩn mà kiến nghị: “Tìm quan phủ dán thông báo tìm người đi.”

“... Vô Vân cư sĩ đã từng là môn hạ của Thái Sơn.”

“Người cũng nói là đã từng.”

Trình Trùng Thành cắn răng nói: “Tam sư thúc nếu ở Thái Sơn gặp chuyện không may, phái Thái Sơn dù có nói gì cũng không tránh được tội liên quan!”

Lời này tính nặng.

Hắn đã chuẩn bị tốt để chờ Lục Thanh Y trở mặt.

Thế nhưng Lục Thanh Y chỉ xoay người nhìn sắc trời một chút, từ từ nói: “Người ăn cay được không?”

Tuy không biết vì sao y hỏi như vậy, nhưng Trình Trùng Thành vẫn trả lời rất dè dặt: “Được.” Thanh Thành ở Thục Xuyên, người Thục Xuyên thích ăn cay.

“Vậy là tốt rồi.” Lục Thanh Y thở dài, hướng Vô Vân cư nơi Vô Vân cư sĩ đang ở mà đi tới.

Còn chưa đến nơi, Trình Trùng Thành đã thấy khói bếp nhẹ nhàng bay lên.

“Vô Vân sư thúc.” Lục Thanh Y đứng ở cửa gọi.

Bên trong có tiếng bước chân từ xa truyền đến, cửa phịch một cái bị mở ra, Vô Vân cả mặt đỏ ửng, cao hứng bừng bừng nói: “Thanh y, người tới dùng cơm?”

“Không, ta tới xem người ăn.” Vị cay từ trong phòng tỏa ra, làm y đỏ cả mặt.

Trình Trùng Thành tiến lên một bước nói: “Tại hạ Thanh Thành Trình Trùng Thành. . .”

“A! Cũng tới từ Thanh Thành?” Vô Vân nhãn tình sáng lên, “Thanh Thành hảo a, Bách Lý Thu chết rồi, không còn ai ăn cơm của ta nữa.”

. . .

Trình Trùng Thành không thể tin được cái chết của tam sư thúc mình được nói ra dễ dàng như thế.

“Ta nấu lạt từ kê (gà nấu ớt) rồi, các người mau vào ăn cơm đi.”

Lục Thanh Y diện vô biểu tình lập lại, “Vô Vân sư thúc, ta thực sự chỉ đến xem người ăn.”

Nhưng coi như là xem, bữa cơm này cũng không dễ xem như thế.

Trong lúc Vô Vân ăn, Lục Thanh Y một mực lau nước mắt.

Trình Trùng Thành ngồi trước mặt Vô Vân, phía trước đặt một chén cơm đầy.

Vô Vân ăn lạt từ kê một bên rơi nước mắt một bên bắt chuyện, “Mau ăn a. Đừng khách khí.”

Trình Trùng Thành trầm lặng như đang nhẫn nhịn, “Cư sĩ chậm dùng.”

Vô Vân chậm rãi để đũa xuống, “Người là vì Bách Lý Thu mà đến?”

Trình Trùng Thành thần tình tức mục, “Phải.”

Vô Vân gật đầu, “Cũng tốt. Ta đang lo không biết để tro cốt hắn ở đâu, lát nữa ta đưa cho người.”

“Ta muốn biết tam sư thúc vì sao mà chết.”

“Bệnh chết.”

Trình Trùng Thành dù trên mặt không có biểu tình gì, nhưng trong mắt lại lộ ra vẻ hoài nghi.

“Người có thể đi hỏi Trương đại phu ở dưới chân núi.” Vô Vân nói, “Bách Lý Thu ở đó xem bệnh đã hai năm, có thể kéo dài đến giờ đã xem là mạng lớn. Việc này người dưới chân núi cũng biết.”

“Nếu tam sư thúc thật sự mắc trọng bệnh, sao lại không trở về Thanh Thành?”

Vô Vân trầm mặc hồi lâu mới nói: “Bởi vì ở đó có người hấn không muốn gặp, có chuyện hấn không muốn nhớ lại.”

Không hiểu sao, trong đầu Trình Trừng Thành hiện lên bóng lưng thô lương của sư phụ lúc gần đi. “Tam sư thúc, vì sao ở lại Thái Sơn?”

Vô Vân nói: “Bởi vì hấn thích ăn lạt tử kê ta làm.”

Lục Thanh Y bĩu môi, nói: “Ta sao lại nghe nói người một bên nước mắt một bên nước mũi xin hấn lưu lại, còn dùng việc gánh vác sinh hoạt của hấn làm điều kiện?”

Vô Vân lẩm bầm nói: “Ai bảo các ngươi không chịu ăn đồ ăn ta làm.”

Lục Thanh Y quay đầu lại hắt hơi một cái, xoa mũi nói: “Sư phụ ta cho rằng đem người trực xuất khỏi sư môn là có thể chữa được bệnh thích làm đồ cay, bức người khác ăn. . . Hấn đúng là khờ đúng là quá ngây thơ.”

Trình Trừng Thành tự tự hỗn loạn.

Nguyên nhân cái chết này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hấn. Thế nhưng nghe sư phụ nói, cái chết của tam sư thúc là do một người không ghi tên gửi thư tới báo. Nếu tam sư thúc thực sự bệnh chết, vì sao Vô Vân không hướng Thanh Thành báo tang?

Lục Thanh Y nhìn ra tâm sự của hấn, nói: “Kỳ thực, hướng Thanh Thành báo tang chính là ta.” Vô Vân ngoại trừ làm đồ ăn, tìm người dùng bữa, chuyện gì cũng không quản, không biết làm sao, y đành phải xuất thủ.

Trình Trừng Thành ngẩn ngơ.

Lục Thanh Y ngáp một cái, “Ta còn tưởng chỉ cần không đề tên, sẽ không liên quan gì đến ta, ai biết vẫn là tìm đến cửa.”

Vô Vân hiểu kỳ hỏi: “Người báo thế nào?”

“Bách Lý Thu đã chết, nhanh đến nhặt xác.”

“ . . . ”

84. Chương 83

Chương 83 – Thanh Thành khuynh thành (nhị)

Sau Trình Trừng Thành đặc biệt xuống chân núi một chuyến, đem chuyện của tam sư thúc lúc còn sống hỏi rõ ràng. Lý do của người trong thôn cũng giống như Vô Vân, hấn thử mấy lần cũng không tìm ra được sơ hở nào.

Buổi tối hấn trở về nơi ở của Vô Vân, phát hiện đèn trong phòng vẫn sáng, Vô Vân đang ngồi cạnh bàn vừa gặm ma lạt kê trảo (chân gà mè ớt) vừa chờ hấn. Vừa thấy hấn tiến đến, vội vàng đặt đĩa xuống, đứng lên nói: “Ta mang người đi bái tế tam sư thúc của ngươi.”

Mặc dù Trình Trừng Thành vẫn chưa hoàn toàn thích nghi, thế nhưng biểu hiện ra vẫn là khách khách khí khí mà cảm tạ.

Vô Vân dẫn hấn đến hậu đường.

Bài vị của Bách Lý Thu ở cạnh tro cốt, phía dưới còn có cái lư hương.

Vô Vân lấy ba nén hương, đốt xong đưa cho Trình Trùng Thành.

Trình Trùng Thành tiếp nhận hương, cung kính lạy ba cái, cắm ở trong lư hương, quay đầu lại hỏi: “Tam sư thúc trước khi lâm chung có dặn dò gì không?”

Vô Vân nói: “Nếu như ta nói, hần không muốn trở về Thanh Thành, người tin không?”

Ánh sáng chợt hiện lên trong mắt Trình Trùng Thành, “Tam sư thúc từ nhỏ đã ở Thanh Thành, trước giờ cùng sư phụ sư bá đều là cảm tình sâu nặng. . .”

Vô Vân xua tay cắt đứt hần, “Xem. Có những chuyện có nói hay không cũng như nhau. Người chết như đèn tắt, sinh tiền nói thì làm được gì chứ? Người muốn dẫn hần đi, thì dẫn hần đi đi.”

Trình Trùng Thành nghe hần nói như thế, lại không tiện truy vấn thêm nữa.

Vô Vân an bài gian phòng vốn là của Bách Lý Thu cho hần.

Trình Trùng Thành nằm ở trên giường, nghĩ tam sư thúc đã từng ngủ trên chiếc giường này, trong lòng sinh ra một tâm tình kỳ lạ.

Không biết tam sư thúc ở chỗ này ba năm, đã nghĩ gì, vì sao không chịu trở về Thanh Thành.

Nghĩ nghĩ, hần cảm thấy trong lòng tản ra một chút bi thương.

Loại này bi thương cùng với lúc hần rời khỏi Thanh Thành, nhìn bóng lưng sư phụ hần lưu lại rất giống nhau, cũng tuyệt đối không thuộc về hần.

Hần rùng mình một cái, ngồi dựa vào tường nửa ngày, mới một lần nữa nằm xuống, cũng không dám miên man suy nghĩ nữa, nghiêng thân thì đã ngủ.

Sáng hôm sau.

Mới sáng sớm Vô Vân đã vũ động oa sạn, làm cho trong phòng ngoài phòng đều một trận hỏa lạt lạt (nóng hừng hực).

Dù Trình Trùng Thành là người quen ăn cay, cũng bị xông đến không chịu nổi.

“Cũng sắp được rồi.” Vô Vân thấy hần tiến vào trù phòng, trung khí mười phần mà hô to một tiếng.

Trình Trùng Thành liếc mắt thấy ớt đỏ trong nồi, lại cười nói: “Ta muốn tức khắc đưa sư thúc về Thanh Thành, không dám quấy rối.”

Bách Lý Thu mất, Vô Vân thật vất vả mới kiếm được một người đồng ý ăn thức ăn mình làm, đâu thể đơn giản thả hần đi như thế. Khuyên can mãi, cuối cùng đem hần lưu lại ăn điểm tâm.

Trình Trùng Thành từ nơi ở của Vô Vân đi ra, cũng không vội vàng đi luôn mà lên núi đến Thái Sơn phái.

Phái Thái Sơn vừa thấy là hần, cũng không cần thông báo, trực tiếp để hần đi vào.

Tới bên trong rồi mới biết là Lục Thanh Y vẫn còn đang ngủ, hần đành phải ngồi trong phòng khách chờ, vừa chờ thì đã nguyên một buổi sáng.

Đến khi Lục Thanh Y mí mắt lơ mơ buồn ngủ đi ra, tính nhẫn nại của Trình Trùng Thành đã bị mài đến mức chỉ còn lại cái mặt cười cứng ngắc, “Lục trưởng môn, sớm.”

Lục Thanh Y nhìn sắc trời một chút, nhú mày nói: “Giờ không phải đã là buổi trưa sao?”

Trình Trùng Thành nói: “Ta bắt đầu chờ từ sáng.”

“Có việc?”

“Ta tới chào từ biệt.” Nghĩ lúc đến thái độ của mình không tính là thân thiện, hần mới cố ý chạy đến đây chuyển này, muốn làm dịu đi quan hệ hai phái.

Thế nhưng tính toán này dùng trên người Lục Thanh Y đương nhiên rất thất bại.

Lục Thanh Y vô tình phát tay nói: “Người cùng môn hạ đệ tử của ta nói một tiếng cũng giống nhau.”

Trình Trùng Thành dù lòng dạ có sâu đến đâu thì cũng chỉ là một thanh niên, chờ từ sáng đến giờ, đã sớm tích một bụng bực tức, vừa nghe y nói thế, bực tức cũng có chút rục rịch rồi. Hắn có chút châm chọc nói: “Trước khi đi, sư phụ đặc biệt phân phó ta đối với Thái Sơn phái nhất định phải lễ độ chu đáo.” Hắn cố ý đọc nặng hai chữ lễ độ.

Lục Thanh Y nói: “Lúc người tới, hình như không có đưa bái thiếp đúng không?”

Trình Trùng Thành sững sốt.

Trên giang hồ, nếu không mời, lần đầu tới cửa, thật sự phải đưa bái thiếp mới đủ là lễ.

Hắn rất nhanh phản ứng lại, “Là ta thất lễ. Xin Lục trưởng môn thứ tội.”

Lục Thanh Y nói: “Không thứ.”

Trình Trùng Thành lại ngẩn người.

Lục Thanh Y nói thêm một câu còn trực bạch hơn, “Ta không thích người.”

Trên mặt Trình Trùng Thành đã không nhịn được nữa.

“Người biết tại sao không?” Lục Thanh Y không đợi hắn trả lời, đã trực tiếp nói, “Là vì hôm đó ở trong hội, người đuổi con sâu ngủ của ta chạy mất.”

. . .

Trình Trùng Thành rời khỏi phái Thái Sơn ba ngày sau, mới đột nhiên nhớ tới hôm đó mà y nói chính là trên đường đánh Lam Diễm Minh, y bị Thục xuyên đại hiệp kiên quyết kéo đến giúp đỡ, mọi người cùng ngồi họp.

Không nghĩ tới y lại nhớ lâu đến vậy, càng không nghĩ tới, y chỉ nhớ đang ngủ bị đánh thức, lại hoàn toàn quên là ai đã công y chạy qua chạy lại Tỉnh Hương am.

Lục Thanh Y cảm thấy mấy ngày này thật xui xẻo.

Vốn y cùng trưởng môn Long Tu phái đã nói, sẽ cùng đi Tung Sơn ngắm mặt trời mọc.

Vậy mà y đem hành lý chuẩn bị tốt rồi, Long Tu phái trưởng môn đột nhiên phái người đưa một phong thư qua, nói không đi được, hắn muốn tham gia võ lâm đại hội.

Võ lâm đại hội lúc trước Lục Thanh Y cũng đã nghe nói, thế nhưng y đối những chuyện này đều không quan tâm, lúc trước bị kéo đi tham gia bao vây tiểu trử Lam Diễm Minh chính là thân bất do kỷ. Bởi vậy tiện tay viết một phong thư từ chối xong thì, đem thư hàm ném qua một bên.

Tuy rằng Long Tu phái trưởng môn đã thả bồ câu báo y, thế nhưng y vẫn có thể đi một mình.

Những chuyện như xem mặt trời mọc thế này, nhiều một người ít một người kỳ thực không có gì khác biệt. Thêm một người, hai mắt mình cũng chỉ có một đôi, cũng không xem được nhiều phong cảnh hơn.

Nhưng lúc y dẫn theo hành lý chuẩn bị bước ra khỏi cửa, Vương Đại Đạt nhắc nhở y, võ lâm đại hội cử hành tại Tung Sơn.

. . .

Sét đánh giữa trời quang cũng không hơn được cái này.

Lục Thanh Y ghét nhất là kế hoạch định trước bị thay đổi. Bởi khi kế hoạch được chế định, y sẽ đối nó ôm chờ mong. Bất kể là ai nếu chờ mong bị phá, vậy trong lòng đều không dễ chịu. Y lúc này mới nhớ tới, trong phong thư mà Long Tu phái trưởng môn gửi ình, hình như đề cập qua chuyện võ lâm đại hội tổ chức tại Tung Sơn.

Vương Đại Đạt thấy y tức giận, nhỏ giọng nói: “Mặt trời mọc thì Thái Sơn là đẹp nhất, trưởng môn hà tất phải ngóng trông mà chạy tới địa bàn người khác.”

Lục Thanh Y nói: “Mặt trời mọc ở Thái Sơn ta thấy từ nhỏ đến lớn, giờ nhắm mắt cũng có thể nhớ tới, đẹp gì chứ.”

“Nhưng mặt trời mọc ở Tung Sơn và mặt trời mọc ở Thái Sơn chẳng phải đều là một cái mặt trời sao?” Vương Đại Đạt đối với sự cố chấp của chương môn nhà mình rất không hiểu nổi.

“Từ cô nương cùng Cố cô nương dưới chân núi đều là cô nương, sao không thấy người thích Từ cô nương?”

Vương Đại Đạt sắc mặt nhất hồng, ngượng ngùng nói: “Cái này sao có thể giống nhau chứ?”

“Có cái gì không giống?” Lục Thanh Y tâm tình không tốt, lại đi tới cái ao kia câu cá.

Vương Đại Đạt sau đó cũng theo tới.

Lục Thanh Y vừa chuyển đầu, nheo mắt một cái.

Chân Vương Đại Đạt lập tức nhũn ra, tựa vào thân cây nói: “Chương môn, ta có chuyện muốn nói.”

“Nói.”

Vương Đại Đạt thấy y chưa đem mình trói lên cây, vội vàng chớp lấy cơ hội, “Tên kia ở Thanh Thành phái lại tới rồi, đang ở ngoài cửa.”

Lục Thanh Y hỏi: “Lại giết lên đây?” Phái Thái Sơn trước giờ đều quản lý không nghiêm, giống như chỉ cần tới một lần rồi, có thể trực tiếp vào trong môn phái chờ, không cần chờ bên ngoài nữa.

Vương Đại Đạt lắc đầu, “Là gửi bái thiệp tới.”

Thiệp tử hồng diễm diễm, chữ ánh vàng rực rỡ.

Lục Thanh Y ngồi ở phòng khách, nhìn Trình Trùng Thành một thân thủy lam trường bào, đeo đai lưng màu lam đậm, giắt ngọc hoàn bạch sắc. Bản thân hắn vốn đã rất dễ nhìn, nếu không trước đây đã không hấp dẫn được Kỷ Vô Định chủ động chào hỏi. Hôm nay cố ý ăn mặc một phen, lại càng lộ vẻ phong thần tuấn lãng, khí độ bất phàm.

Bất quá Lục Thanh Y không phải là loại người có thể bị vẻ ngoài mê hoặc.

Y rất trực tiếp hỏi: “Lần này quý phái lại có ai chết sao?”

Trình Trùng Thành trước khi đến đã chuẩn bị kỹ rồi, nghe vậy chỉ lạnh nhạt nói: “Nhờ hồng phúc của Lục chương môn, Thanh Thành trên dưới đều an.”

“Vậy người tới làm gì?”

Đương nhiên là tu phục quan hệ. Hắn trở về đem sự tình tiền căn hậu quả nói cho sư phụ xong, sư phụ lập tức phái hắn đến đây bồi tội. Tuy nói Thái Sơn cùng với Thanh Thành cách nhau không gần, thế nhưng chuyện giang hồ ai dám nói chắc? Nhiều bằng hữu so với nhiều địch nhân chung quy vẫn tốt hơn.

Trình Trùng Thành thành khẩn nói: “Bồi tội.”

Hắn vừa nói, Vương Đại Đạt đã dẫn người của phái Thanh Thành đem một đồng lễ vật đưa lên cửa.

“Cũng là tạ lễ.”

Lục Thanh Y liếc một cái, “Trừ những thứ đó ra?” Trình Trùng Thành là chương môn tương lai của phái Thanh Thành, y không tin người này chạy tới chạy lui không nghĩ chỉ để tặng lễ. Những chuyện nhỏ này tùy tiện phái một đệ tử trong môn làm là được rồi.

Trình Trùng Thành mỉm cười nói: “Thuận tiện hướng Lục chương môn lãnh giáo kỹ thuật câu cá.”

Nếu như hắn nói đến bàn luận võ nghệ hay thứ khác, Lục Thanh Y tuyệt đối sẽ đem hắn đá văng, nhưng hắn nói lại chính là câu cá.

Lục Thanh Y thấy hắn xuất ra cần câu, ở trước mặt y lắc lắc.

“Người làm được không đó?” Y giả vờ xem thường.

Trình Trùng Thành lộ ra nụ cười như ý. Để lấy lòng Lục Thanh Y, hắn đã đặc biệt bỏ công nghiên cứu.

Trình Trùng Thành cứ như vậy ở phái Thái Sơn ngụ xuống. Đệ tử cùng hắn tới tặng lễ lại bị đuổi trở về Thanh Thành.

Nếu luận bàn kỹ xảo câu cá, Lục Thanh Y đương nhiên xấu hổ dẫn hắn đến cái ao hồ câu là trúng kia. Thế nhưng đến nơi khác thì lại lộ ra sự thật: y đến cá biệt tung.

Vì thế, Vương Đại Đạt lại tổn hao một phen khổ tâm, mới ở trong Thái Sơn tìm được một dòng suối nhỏ nước cạn lại không chảy xiết.

Vương Đại Đạt phụ trách ở thượng du thả cá.

Lục Thanh Y cùng Trình Trùng Thành ở hạ du câu.

Để bảo chứng không có sai sót, Lục Thanh Y ngồi gần thượng du hơn Trình Trùng Thành.

Thủy rất trong, mỗi con cá lội tới, y đều có thể thấy được nhất thanh nhị sở. Vì vậy rất cẩn thận đem móc câu thả tới.

Hết lần này tới lần khác, đám cá cứ như trúng tà, mặc kệ y cưỡng bức lợi dụ thế nào, đối với mồi cùng lưỡi câu kia đều như không thấy, thẳng nhằm phía Trình Trùng Thành.

Nghe Trình Trùng Thành một cái lại một cái đem chiến lợi phẩm thả vào giỏ, y mất bình tĩnh rồi.

Trực tiếp đi qua, hướng bên cạnh hắn ngồi xuống, “Chúng ta đổi vị trí.”

Trình Trùng Thành không nói hai lời, ngồi vào vị trí trước kia của y.

Nói đến cũng lạ, vị trí trước kia không lưu được cá thoáng cái bầy cá đã tập trung.

Lục Thanh Y nhìn đám cá kia, đổ mắt vô cùng. Y đời không ham gì nhiều, chỉ có hai thứ là chung quanh du ngoạn cùng câu cá mà thôi. Nhưng y thích câu cá, cá lại không thích bị y câu. Cho nên đối với những người được cá thích, y trước giờ vừa ước ao, lại vừa đổ kị.

Lục Thanh Y đi tới trước mặt Trình Trùng Thành, đem cần câu duỗi ra.

Trình Trùng Thành rất thức thời mà đổi cần câu.

Nửa canh giờ sau.

Giỏ cá Trình Trùng Thành đã đầy.

Lục Thanh Y vẫn trống không.

Trình Trùng Thành ngẩng đầu nhìn Lục Thanh Y lại đang đi tới, mỉm cười hỏi: “Lục chương môn lần này muốn đổi gì?”

“Y phục.”

“...”

Một lúc lâu sau.

Lục Thanh Y rốt cục hết hy vọng, mặc chiếc áo choàng có chút dài quá đối với mình, phiền muộn lên đường trở về nhà.

85. Chương 84

Chương 84 – Thanh Thành khuynh thành (tam)

Bởi vì vụ câu cá, Lục Thanh Y cả đêm đều rất ủ rũ.

Để kéo gần quan hệ của hai người, Trình Trùng Thành đặc biệt hạ sơn mua một bầu rượu, chạy đi tìm Lục Thanh Y đổi ẩm.

Có cái gọi là rượu hậu thổ chân ngôn (uống rượu xong sẽ nói lời thật lòng). Chỉ cần hai người có ngôn ngữ chung, còn sợ quan hệ Thanh Thành cùng Thái Sơn không yên sao?

Nói đến cũng khéo, bình thường vào giờ này, Lục Thanh Y thường đã ngủ mất, riêng hôm nay vì chuyện câu cá mà tổn thương lòng tự trọng, y ở trên giường trần trọc nửa ngày vẫn không chút buồn ngủ. Vì vậy Trình Trùng Thành đến mời y uống rượu, y không nói hai lời liền đáp ứng rồi.

Phái Thái Sơn nhiều đá ít đình.

Cho nên địa điểm uống rượu là ở trên một khối núi đá tương đối trơn nhẵn.

“Ta hôm nay vận khí không tốt.” Lục Thanh Y tiếp nhận bầu rượu Trình Trùng Thành đưa tới, uống một ngụm.

Trình Trùng Thành không vạch trần y, trái lại an ủi: “Phong thủy luân chuyển, nói không chừng qua ngày mai vận may của Lục chương môn sẽ tốt hơn.”

Lục Thanh Y phiêu mất liếc hần, “Người sống đúng là không dễ dàng.”

Tay Trình Trùng Thành nắm bầu rượu hơi giật một chút.

Lục Thanh Y nói xong, cũng không giải thích, chỉ tiếp tục uống rượu.

Trình Trùng Thành nói: “Nghe nói Lục chương môn trước kia đã từng đơn đao phó hội, khiêu chiến Hoa Bắc ngũ hùng?”

Lục Thanh Y nói: “Ngô.”

“Ta nghe sư phụ nói qua, Hoa Bắc ngũ hùng trước kia cũng là ma đầu thành danh. Võ công không thua Thúc Vũ Khách cùng với Hồng thập nhất nương. Lục chương môn lấy một địch năm, khiến người khâm phục.”

Lục Thanh Y lạnh nhạt nói: “Không có gì.”

“Lục chương môn quá khiêm nhường rồi.” Trình Trùng Thành để quan hệ của mình với y tốt đẹp hơn, tiếp tục cổ vũ, “Trước kia Lục chương môn bất quá chỉ mới hai mươi. . .”

“Chờ chút.” Lục Thanh Y khoát tay nói, “Ai hai mươi?”

“Lục chương môn chẳng lẽ không phải là hai. . .” Trình Trùng Thành mê hoặc rồi.

Lục Thanh Y chỉ vào chính mình hỏi: “Người đoán ta năm nay bao nhiêu tuổi?”

. . .

Trình Trùng Thành châm chúc thật lâu, mới thử nói: “Bốn mươi?” Hần nhớ kỹ Hoa Bắc ngũ hùng là hai mươi năm trước mai danh ẩn tích, cho nên dù có tính thế nào thì Lục Thanh Y cũng phải bốn mươi tuổi rồi.

“. . .” Lục Thanh Y nhảy xuống khỏi núi đá, vội vã chạy đến bên ao, sau đó mượn ánh trăng, nhìn bóng chính mình trong ao.

“Lục chương môn?” Trình Trùng Thành theo sát mà đến.

Lục Thanh Y dừng thật lâu, mới rầu rĩ nói: “Ta mới đầu ba mươi mà.”

“. . .” Cho nên Hoa Bắc ngũ hùng là bị một thiếu niên mới hơn mười tuổi đánh bại sao? Trình Trùng Thành cảm thấy đoạn huyền thoại này càng thêm huyền thoại rồi.

Lục Thanh Y đặt mông ngồi dưới đất, một ngụm một ngụm buồn bực uống rượu.

Trình Trùng Thành yên lặng ngồi bên cạnh y.

“Hoa Bắc ngũ hùng không phải do ta giết.” Lục Thanh Y đột nhiên toát ra một câu.

Trình Trùng Thành quay đầu lại.

Ánh trăng rơi trên ngũ quan bình thường của y, hai gò má khê hồng ở trong bạch quang như nở ra.

“Là sư phụ ta giết.”

Trình Trùng Thành trong lòng khê động. Y uống say rồi? Cho nên, giờ hắn đang được nghe bí sự của phái Thái Sơn?

Suy nghĩ này khiến nội tâm hắn một trận kích động.

Chỉ cần có bí mật chung, hắn càng không phải sợ quan hệ của phái Thái Sơn cùng phái Thanh Thành không tốt!

Lục Thanh Y đột nhiên đứng lên.

“Lục chương môn?” Trình Trùng Thành cũng đứng lên theo.

“Có chút buồn ngủ rồi. Ta muốn đi ngủ.” Y đánh một cái rượu cách, chậm rãi hướng trở về.

Trình Trùng Thành đuổi theo vài bước, muốn hộ tống y trở về phòng, đột nhiên không trung bay tới một vật, hắn không chút nghĩ ngợi tiếp lấy, kết quả ——

“Bầu rượu trả lại cho người.” Thanh âm của Lục Thanh Y từ xa xa phía trước truyền lại.

Trình Trùng Thành cúi đầu nhìn cả người bị hắt đầy rượu, không nói gì.

Sáng sớm hôm sau.

Trình Trùng Thành ở trước cửa phòng Lục Thanh Y luyện công.

Đương nhiên, luyện đều là những kiến thức cơ bản không sợ người khác xem được.

Lục Thanh Y khoảng chừng giữa trưa mới xuất môn, Trình Trùng Thành đã bắt đầu luyện tọa công rồi.

Thấy y ra, Trình Trùng Thành lập tức đi qua nghênh đón, “Lục chương môn tối qua ngủ có ngon giấc không?”

“Nơi này là nhà ta, ta đương nhiên ngủ ngon.” Lục Thanh Y vẻ mặt rất khó hiểu.

Trình Trùng Thành vội ho một tiếng, “Không biết Lục chương môn còn nhớ chuyện tối qua chúng ta bả tửu ngôn hoan (uống rượu nói chuyện vui vẻ) không?”

“Có sao?” Lục Thanh Y liếc mắt nhìn hắn.

“Đương nhiên.” Để chứng minh mình không nói xạo, Trình Trùng Thành còn đặc biệt dùng một chuyện để nhắc cho y, “Lục chương môn còn nói, trước kia Hoa Bắc ngũ hùng không phải do Lục chương môn tự tay giết chết.”

“Nha.” Lục chương môn gật đầu.

Trình Trùng Thành thấy y không có phản ứng gì, trong lòng không khỏi hồ nghi. Người thường thấy được bí mật của mình bị người khác biết được, hơn phân nửa là kinh nghi một phen, đâu có chuyện trấn định như y? Hắn nhin không được thử nói: “Chỉ là Lục chương môn tối qua nói cũng không rõ ràng lắm, cho nên, ta nhin không được hiểu kỳ, lại tới hỏi tiếp.”

Vừa lúc Vương Đại Đạt từ cửa đi tới, lập tức bị Lục Thanh Y gọi qua, nói: “Uy. Người đem chuyện trước đây sư phụ ta giết Hoa Bắc ngũ hùng rõ ràng rành mạch kể lại cho hắn nghe đi.” Nói xong, tự mình phất tay áo hướng tiền viện đi.

Trình Trùng Thành: “. . .”

Vương Đại Đạt nói: “Nguyên lai Trình thiếu hiệp muốn biết chuyện tích lão chương môn đại chiến Hoa Bắc ngũ hùng sao, đến đây đến đây, chúng ta vừa đi vừa nói. Ta vừa lúc muốn đến trừ phòng làm cơm trưa cho chương môn.”

. . .

Sau nửa canh giờ, Trình Trùng Thành cố gắng giữ vững mí mắt không ngừng rũ xuống, tổng kết nói: “Cho nên nói, trước đây lão chưởng môn là vì muốn Lục chưởng môn kế thừa chức vị chưởng môn, mới đem chuyện này cường đặt lên đầu hần?”

Vương Đại Đạt gật đầu nói: “Đúng vậy. Lão chưởng môn muốn từ bỏ chức chưởng môn lâu rồi, nhưng chưởng môn lúc nào cũng mượn cớ công tích còn thiếu để từ chối, lão chưởng môn trong lúc nóng giận, trực tiếp giúp hần làm rất nhiều chuyện tốt.”

“Rất nhiều người biết chuyện này sao?”

“Đương nhiên. Phái Thái Sơn trên dưới cũng biết, thôn dân dưới núi hầu như cũng đều biết. Lão chưởng môn mỗi lần trở về đều hướng bọn họ kể chuyện bản thân mình trước đây đã bầy chưởng môn thế nào, bức hần không thể không kể nhiệm ra sao.”

Trình Trùng Thành: “. . .”

“Bất quá chưởng môn trước giờ đều xem đây là chuyện vô cùng nhục nhã, không nghĩ ra hần lại chủ động nhắc tới với Trình thiếu hiệp.”

“Vậy sao?” Trình Trùng Thành từ trong thất lạc sống lại, “Hần trước giờ đều xem chuyện này là vô cùng nhục nhã? Không nhắc tới với người khác?”

Vương Đại Đạt nghi hoặc hỏi: “Trình thiếu hiệp vì sao lại hưng phấn như thế?”

“Bởi vì ta đột nhiên phát hiện, Lục chưởng môn đối ta có chút biệt đãi.”

Vương Đại Đạt cười nói: “Muốn chưởng môn chúng ta đối người biệt đãi rất đơn giản, chỉ cần người phụng bồi hần đi chơi hết đại giang Nam Bắc, hần sẽ đem người xem như tri kỷ.”

Trình Trùng Thành nhàn tình sáng lên, rồi lại thở dài nói: “Đáng tiếc, muốn đi hết đại giang Nam Bắc không chỉ cần mấy tháng là được a.”

“Chưởng môn cũng thường xuyên nói vậy, cho nên giờ hần vẫn chưa thành thân.”

Trình Trùng Thành nói: “Chẳng lẽ Lục chưởng môn sợ kiều thê cô đơn?”

“Nói vậy cũng được.” Vương Đại Đạt là một người miệng rộng, trọng tâm câu chuyện vừa mở ra thì không thu lại được, cái gì cũng đều đổ hết ra bên ngoài, “Kỳ thực chưởng môn sợ làm lỡ thời gian du sơn ngoạn thủy của chính mình.”

Trình Trùng Thành giả vờ chợt gật đầu, “Thì ra là thế. Trách không được Lục chưởng môn đến giờ vẫn một mình cô đơn.”

Đang nói, một thân ảnh vội vã xông vào, thấy bọn họ, cũng không quay đầu lại mà xoay người hướng một phía khác chạy đi.

Vương Đại Đạt vỗ tay một cái nói: “Chẳng lẽ lại xảy ra chuyện gì.”

“Chuyện gì?”

“Ta cũng không biết. Hần hơn phân nửa là đi tìm chưởng môn rồi, ta đi xem.” Vương Đại Đạt là người hấp tấp, nói đi liền đi.

Thế nhưng khinh công của Thái Sơn không so được với Thanh Thành, cho nên Trình Trùng Thành dùng Thanh Vân tung dễ dàng theo sát phía sau hần.

Vừa rồi người nọ là tập trung tinh thần hướng bên ao chạy đi, Trình Trùng Thành cùng Vương Đại Đạt đến, người nọ đang hướng Lục Thanh Y nói đến nước miếng tung bay.

Vương Đại Đạt bước nhanh đến phía sau người nọ, nói: “Có phải Hoa Đại cương (đôi Hoa Đại) lại xảy ra chuyện gì rồi không?”

Trình Trùng Thành bất động thanh sắc đứng ở bên cạnh.

Người nọ gật đầu nói: “Chính là Hoa Đại cương. Cuồng Phong trại mới đến chỗ bọn họ cướp sạch một trận.”

Tuy rằng nghe được không nhiều lắm, thế nhưng Trình Trùng Thành đã đại thể biết được chuyện gì xảy ra.

Phái Thái Sơn không giống như Võ Dương tự cấp tự túc, cũng không kinh doanh làm ăn như Huy Hoàng Môn, bọn họ là dựa vào tiền cho thuê đất mà sống. Hoa Đại cương kia chính là địa bàn phái Thái Sơn cho thuê. Mà Cuồng Phong trại là hắc đạo môn phái mới phát lên gần đây.

Từ sau khi Lam Diễm Minh bị diệt, đại đa hắc đạo môn phái đều sẵn sàng đến Bể Nghê sơn xin góp sức dưới cờ ma giáo, thế nhưng cũng có một số là tự lực cánh sinh, không muốn ăn nhờ ở đậu —— Cuồng Phong trại là một trong số đó.

“Chưởng môn, chúng ta có phải là nên giúp Hoa Đại cương đòi lại một cái công đạo không?” Vương Đại Đạt đối Lục Thanh Y nói.

Lục Thanh Y buông cần câu, đứng lên, phỉ phỉ y phục nói: “Từ đây đến Hoa Đại cương mất bao lâu?”

Người nọ vội vàng nói: “Khoảng chừng chưa đến một canh giờ.”

Lục Thanh Y nhìn sắc trời một chút, nhíu mày.

Vương Đại Đạt nói: “Chưa tới một canh giờ xem như đã là gần rồi. Chưởng môn mỗi lần xuất môn, lần nào không phải là năm ba tháng mới về lại một chuyến.”

Lục Thanh Y chần chừ nói: “Nhưng lúc này ta thấy một nỗi vệt hằm trong trù phòng, ta sợ đối phương người nhiều quá, ta trở về muộn, không kịp giờ cơm tối.”

. . .

Vương Đại Đạt nói: “Không bằng ta đi cùng với chưởng môn?”

Lục Thanh Y nói: “Người khinh công như rùa bò, cưỡi ngựa như rùa rụt đầu, đi với người, một canh giờ sẽ biến thành hơn một tháng.”

Vương Đại Đạt bị nói xong mặt đỏ lên, thở dài nói: “Đáng tiếc các sư huynh đệ khác đều xuất môn lịch luyện, nếu không cố gắng cũng có thể giúp chưởng môn một tay.”

Trình Trùng Thành biết cơ hội thể hiện của mình tới rồi, liền nói ngay: “Nếu Lục chưởng môn không chê, không bằng để ta đi cùng Lục chưởng môn chuyến này.”

Đám người Lục Thanh Y nhìn qua.

Trình Trùng Thành cười rất thản nhiên.

“Người bắt quả là muốn ta không tính toán chuyện trước đây người vô lễ.” Lục Thanh Y đạm nhiên phát tay áo nói, “Ta căn bản không để ở trong lòng.”

“Tuy Thanh Thành cùng Thái Sơn cách nhau khá xa, nhưng lúc diệt trừ Lam Diễm Minh thì cũng từng cùng xuất sinh nhập tử. Hôm nay có thể vì phái Thái Sơn ra sức, ta vô cùng vinh hạnh.” Trình Trùng Thành mở to mắt, thể hiện thành ý của bản thân.

Lục Thanh Y rất không cho là đúng. Đừng nói mình lúc diệt trừ Lam Diễm Minh chưa từng bỏ ra nửa phần lực, coi như từng xuất lực, cũng tuyệt đối không có chút quan hệ gì với phái Thanh Thành cả. “Người thực sự quyết định muốn đi?”

“Xin Lục chưởng môn thành toàn.” Trình Trùng Thành ôm quyền.

“. . . Vậy đi thôi.” Lục Thanh Y trước giờ không thích cùng người tranh chấp, huống chi việc này đối với mình vô hại, “Bắt quả trước khi đi, người đem di thư viết hảo đã.”

Trình Trùng Thành: “. . .”

“Người cũng không muốn Thanh Thành cùng với Thái Sơn vì người chết mà trở mặt thành thù chứ?” Lục Thanh Y liếc nhìn hắn.

Trình Trùng Thành cười khỏ nói: “Bất quá là một cái Cuồng Phong trại, không đến mức phải viết di thư chứ?”

“Trước khi Bách Lý Thu bệnh chết, ta cũng nghĩ như thế.”

Trình Trùng Thành thấy y đem Bách Lý Thu ra, tự giác mình đuối lý cũng không nói nữa, trái lại tìm giấy bút, viết xuống di thư: nếu bản thân tao ngộ bất trắc, là so tự chuốc vạ vào thân, cùng Thái Sơn không quan hệ.

86. Chương 85

Chương 85 – Thanh Thành khuynh thành (tứ)

Trình Trùng Thành cùng Lục Thanh Y đi ra cửa, phát hiện Vương Đại Đạt dẫn theo một chiếc xe ngựa ở đó chờ.

Lục Thanh Y không nói hai lời tiến vào xe ngựa.

Trình Trùng Thành còn đang do dự, đã thấy Vương Đại Đạt đem roi ngựa đưa cho hắn.

“Cưỡi ngựa không phải thuận tiện hơn sao.” Trình Trùng Thành chần chờ tiếp nhận roi ngựa, ngồi lên càng xe hướng bên trong nhìn. Lục Thanh Y đang tay đang chân nằm ở bên trong, không biết là ngủ hay là thức.

Trình Trùng Thành thở dài, tự an ủi bản thân mình: còn hơn trước đây phải công y đi, hôm nay có ngựa chạy thay, coi như có tiến bộ rồi.

Từ Thái Sơn đến Hoa Đại cương tuy chỉ cần hơn một canh giờ, nhưng xét thấy kỹ thuật đánh xe của Trình Trùng Thành thập phần sinh non (kém), hai con ngựa dưới sự chỉ huy của hắn thất điên bát đảo mà đi oan uổng không ít chặng đường, cho nên lúc bọn họ đến Hoa Đại cương thì, đã là hai canh giờ sau.

Xe ngựa vừa mới dừng lại, Lục Thanh Y đã đuổi người chui ra khỏi xe ngựa.

Trình Trùng Thành nhìn y vẻ mặt thích ý, nhịn không được dấm dấm thất lưng mình.

Lục Thanh Y liếc mắt về phía hắn, “Rất ít khi đánh xe?”

Trình Trùng Thành cảm thấy nên hợp thời thể hiện sự khổ cực của mình một chút, nhân tiện nói: “Cưỡi ngựa tương đối nhiều, đánh xe nhưng là lần đầu tiên.”

Lục Thanh Y gật đầu, “Lát nữa trở về cũng để người đánh xe luôn. Ta cho người thêm cơ hội để rèn luyện.”

. . .

Trình Trùng Thành không chối từ.

Bởi vì hắn cảm thấy dù không có mấy lời lúc này, đường về tuyệt đối cũng là hắn đánh xe.

Lục Thanh Y xuống xe cùng thôn dân của Hoa Đại cương hỏi thăm tình huống.

Trình Trùng Thành nhìn thấy thân ảnh gầy yếu của Lục Thanh Y bị thôn dân bao phủ, trong lòng mọc lên một cỗ thất lạc không hiểu được, phảng phất như bản thân chỉ là một xa phu không quan trọng.

Không lâu sau, Lục Thanh Y liền từ trong đám người “đấu tranh” mà chui ra, trong lòng còn ôm không ít thứ.

“Tới Cuồng Phong trại.” Y đem đồ vật thả lên càng xe, người chui lại vào bên trong.

Trình Trùng Thành liếc mắt.

Trứng gà, bánh bao đậu, lê, hoa cải. . . Lễ vật đủ loại.

Hắn ngồi trên càng xe, hướng thôn dân đang tha thiết nhìn lại mà phát tay.

Thôn dân cổ lấy hết dũng khí hô lớn: “Xa phu! Đánh xe cẩn thận một chút, đừng để Lục chương môn bị xóc!”

Trình Trùng Thành: “. . .”

Xa phu điều khiển ngựa nhanh chóng tiêu thất khỏi tầm nhìn.

Ngay lúc thôn dân xoay người định trở về thì, đột nhiên nghe được một tiếng kêu to, “A.”

. . .

Trình Trùng Thành chậm chạp bò ra khỏi hố, phủi phủi y phục, đang muốn đi cứu Lục Thanh Y, đã thấy y người đầy bụi đất tự mình đi ra rồi.

“Ta phải thanh minh trước, tiếng kêu thảm thiết vừa rồi không phải xuất phát từ ta.” Lục Thanh Y nói.

Trình Trùng Thành ngẩn ra, “Cũng không phải ta.”

. . .

Trong cái hố, hai con ngựa lay lay lắc lắc đứng lên, lông mao run run.

Lục Thanh Y nói: “Ngựa nếu vì quá kích động, khả năng đột nhiên kêu ‘a’ lớn bao nhiêu?”

Trình Trùng Thành suy nghĩ một chút nói: “So với khả năng ta kêu ‘a’ lớn hơn.”

Lục Thanh Y: “. . .”

Một cái tay đột nhiên từ dưới thùng xe bị ngã thò ra, sau đó là một trận soạt soạt, thùng xe rung mấy cái, một bóng người huyết nhục không rõ ở phía dưới chậm rãi bò ra.

Lục Thanh Y nhìn bộ quần áo bị bùn đất và máu nhiễm đến mức nhìn không ra màu gốc của hần, từ từ nói: “Nếu ta không nhìn lầm, hần là thám báo của Cuồng Phong trại.”

Trình Trùng Thành mở to mắt, “Cuồng Phong trại có cả thám báo sao?”

“Nghe nói trại chủ của Cuồng Phong trại Thiết Phong trước khi vào rừng làm cướp, đã từng là một gã tướng quân.” Lục Thanh Y nói, “Sau vì vi phạm quân kỷ, bị đánh gãy một chân.”

Trình Trùng Thành nói: “Cho nên?”

“Cho nên Cuồng Phong trại có thám báo.”

Trình Trùng Thành ngồi xổm người xuống, nhìn thám báo đang nỗ lực bò ra từ dưới thùng xe, mỉm cười nói: “Ta giờ rất ngạc nhiên, vì sao nơi này lại có cái hố to như thế. Cũng rất hiếm kỳ, hần vì sao bị đè ở phía dưới.”

Thám báo kia chậm rãi ngẩng đầu.

Máu loãng từ trên trán chảy vào mắt hần, khiến hần đau đến nhắm mắt lại.

Trình Trùng Thành đưa tay đem người kia kéo lên. Kỳ thực hần vạn phần không muốn làm chuyện này, nhưng nhìn Lục Thanh Y ở bên kia như lão tăng nhập định, không cần nghĩ cũng biết nếu như hần không động thủ, vậy thì ba người bọn họ chỉ có thể ngồi xổm bên hố đến tối thôi.

“Người là ai? Sao lại ở chỗ này?”

Thám báo thân thể run lên, nhỏ giọng nói: “Trại chủ nói qua, nam tử hần đại trượng phu, uy vũ không khuất phục!”

Trình Trùng Thành từ trong lòng xuất ra một thỏi bạc, để vào tay hần, “Vệ phú quý thì sao?”

Thám báo dùng răng cắn cắn, là bạc thật, lập tức thu vào trong lòng nói: “Trại chủ sớm biết người của phái Thái Sơn sẽ quản chuyện này, cho nên cố ý sai người đào hố ở đây. Sau đó lại có vài người đề nghị trong hố nên cắm thêm vài thanh trúc nhọn, vì vậy trại chủ vừa giám sát hướng đi của các người, vừa làm chuyện này. Ai ngờ. . .”

“Ai ngờ người một cây còn chưa cắm, chúng ta đã đi qua rồi.” Trình Trùng Thành thay hấn nói tiếp.

Thám báo nói: “Lại càng không nghĩ tới, các người không đợi ta rời đi, đã ngã xuống đây.”

...

Trình Trùng Thành thấy máu trên mặt hấn, thương hại nói: “Chúng ta đưa người về làng xem đại phu.”

Thám báo rứt đầu lại, “Không được. Đám thôn dân kia thấy ta, sẽ cho ta đi gặp Diêm vương. Các người mặc ta tự sinh tự diệt là tốt rồi.”

Trình Trùng Thành cảm thấy thám báo rất thú vị, nói: “Chúng ta đang muốn đến Cuồng Phong trại.”

“Ta biết.” Thám báo nói, “Trại chủ đã đợi từ lâu.”

Trình Trùng Thành thấy hấn vẻ mặt quyết tuyệt, cũng không tiện miễn cưỡng, đành phải đối Lục Thanh Y nói: “Lục chương môn, chúng ta đi thôi.”

Lục Thanh Y vẫn ngồi bất động.

“Lục chương môn?” Trình Trùng Thành lại có dự cảm bất hảo.

“Xe ngựa vì sao lại rơi xuống?” Lục Thanh Y hỏi.

...

Trình Trùng Thành cười khan nói: “Ý của Lục chương môn là?”

“Cổng đi.” Lục Thanh Y rất trực tiếp.

...

An an phận phận ở phái Thái Sơn làm khách không tốt sao? Vì cái gì lại muốn xung phong đi làm những chuyện phí sức không kết quả như thế?

Trình Trùng Thành trên đường công Lục Thanh Y đến Cuồng Phong trại, trong đầu vẫn nghĩ về vấn đề này.

Cuồng Phong trại quả nhiên đã sớm biết họ muốn tới, Cuồng Phong trại trại chủ Thiết Phong còn tự mình ra cửa đón.

Để duy trì hình tượng, Trình Trùng Thành lúc sắp đến Cuồng Phong trại đã đem y thả xuống. Vì thế hấn vẫn bị Lục Thanh Y ấy cái liếc mắt.

“Lục chương môn.” Thiết Phong vừa nghe thấy tiếng bước chân, đã từ xa hỏi thăm.

Lục Thanh Y mỉm cười ngênh đón, “Thiết trại chủ, đã lâu không gặp.”

“Không lâu không lâu, bất quá là hai tháng lẻ sáu ngày thôi.” Thiết Phong ôm quyền, ánh mắt lướt qua vai Lục Thanh Y, nhìn về phía Trình Trùng Thành ở sau y.

Trình Trùng Thành mỉm cười chấp tay nói: “Thanh Thành Trình Trùng Thành, ra mắt Thiết trại chủ.”

Thiết Phong ở trên người hấn quan sát thật lâu, mới đối Lục Thanh Y nói: “Nguyên lai Lục chương môn thích thanh niên tài giỏi.”

Trình Trùng Thành đột nhiên cảm thấy trên người một trận ác hàn. Từ khi xuất đạo tới nay, hấn vẫn được gọi là hậu khởi chi tú (nhân tài mới xuất hiện), nhưng chưa có câu nào như “Thanh niên tài giỏi” trong miệng Thiết Phong khiến hấn mất tự nhiên như thế.

Lục Thanh Y thản nhiên nói: “Ta chỉ tới nói cho người biết, vô luận người quấy rối thế nào, ta cũng không có khả năng lấy muội muội người.”

Thiết Phong nhe răng cười nói: “Ta cũng muốn nói cho người hay, muội muội ta đã xuất giá rồi.”

Lục Thanh Y nhú mày nói: “Vậy sao người còn muốn đánh cướp ở Hoa Đại cương?”

Thiết Phong nói: “Ta nói cho người biết. Ân oán của chúng ta không phải chỉ hôn sự của muội muội ta là có thể giải quyết.”

Trình Trùng Thành vốn vẫn thấy kỳ quái, Cuồng Phong trại cùng với Thái Sơn tuy nói là một đen một trắng, nhưng trên giang hồ hắc bạch lưỡng đạo đều tự có quy củ, đến giờ vẫn là nước sông không phạm nước giếng. Cuồng Phong trại sao phải làm phái Thái Sơn mất mặt nhiều lần như thế, nguyên lai ở giữa còn có một đoạn sâu xa như vậy. Bất quá hắn nghĩ không ra chính là, Thiết Phong vì sao muốn đem muội muội nhà mình gả cho Lục Thanh Y. Đừng nói đến hắc bạch bất lưỡng lập, Lục Thanh Y này ngoại trừ là chưởng môn của phái Thái Sơn ra, đích thực. . . Không chút ưu điểm.

Hắn dầm dẫm thất lực vì đánh xe và công người mà đau nhức, trong lòng yên lặng bổ sung thêm một câu: không chỉ không chút ưu điểm, mà còn lười biếng kinh người.

Lục Thanh Y nói: “Vậy người muốn thế nào?”

Thiết Phong hắc hắc cười lạnh nói: “Vậy phải xem biểu hiện của Lục chưởng môn rồi.”

Trình Trùng Thành nhìn về phía Lục Thanh Y.

Trên giang hồ trừ phi là huyết hải thâm cừ, những tranh chấp khác đều có thể văn giải võ giải, nói văn giải, chính là hai phái ngồi xuống hoà đàm. Võ giải là đại biểu hai phái dùng võ để giải quyết. Đó cũng là lý do Lục Thanh Y cùng với hắn hai người cùng đi.

Nhưng nhìn Thiết Phong, không giống văn giải, cũng không giống võ giải, có chút khiến người khác đoán không được rồi.

Lục Thanh Y đột nhiên mở miệng hỏi: “Cơm tối của các người có vệt hầm không?”

Thiết phong nhíu mày nói: “Cái gì?”

“Cơm tối nhà ta có vệt hầm.” Lục Thanh Y nói, “Nếu các người không có, ta phải về nhà ăn đã.”

. . .

Nhìn thấy sắc mặt Thiết Phong trắng xanh bất định, Trình Trùng Thành có chút hả hê. Xem ra Lục Thanh Y trực lai trực vãng cũng không phải chỉ nhắm vào một mình hắn.

Thiết Phong nửa ngày mới đáp một câu, “Có! Lập tức đi hầm!”

Lục Thanh Y ăn cơm tối rất bất mãn.

Con vệt hầm kia hầm còn thiếu lửa.

Suốt bữa cơm, mặt Lục Thanh Y đều tối sầm. Bất quá dù thế, y vẫn ăn không ít, dù sao cũng là ăn không trả tiền.

Trình Trùng Thành lúc ăn cơm rất cẩn thận, Thiết Phong gấp món nào, hắn tiếp theo sẽ ăn món đó. Món nào không chạm qua, hắn kiên quyết không chạm vào.

Thiết Phong nhìn thấu tính toán của hắn, khinh miệt hừ lạnh.

Trình Trùng Thành cũng lơ đãng. Với hắn mà nói an toàn là trên hết.

Một bữa cơm ăn xong, hắn cảm thấy không được bình thường. Ánh mắt vốn rõ ràng cũng bắt đầu mờ đi, hắn nỗ lực mở mắt, đã thấy Thiết phong gục xuống bàn cười quỷ dị.

“Người. . .” Trình Trùng Thành không nghĩ tới hắn vì bầy mình mà ngoan độc tới mức, không tiếc bản thân ăn theo.

Thiết Phong cười lạnh nói: “Nơi này là địa bàn của ta. . . Coi như ta ngất xỉu, cũng không sao.”

. . .

Chờ Trình Trùng Thành thông suốt đạo lý này, trước mắt đã là một mảnh hắc ám. Hắn nguyên bản còn trông cậy vào Lục Thanh Y có thể nhìn thấu được sự quỷ dị của Thiết Phong, nhưng trước lúc hắn sa vào hôn mê, rõ ràng nghe thấy từ vị trí của Lục Thanh Y vang lên một tiếng đập đầu xuống mặt bàn.

Lúc tỉnh lại, hắn phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường xa lạ, đầu vẫn như cũ lưu lại một chút chóng mặt.

Hắn giật giật, tứ chi vẫn tự do, thể nhưng ngực hình như bị thứ gì đó đè lên. Hắn cúi đầu vừa nhìn, nhất thời bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh.

Nguyên lai đặt trên ngực hắn không phải là thứ gì khác, mà chính là một cái đầu.

Đáng ăn mừng chính là, phía dưới đầu vẫn còn dính với thân thể. Không đáng ăn mừng chính là, thân thể của chủ nhân cái đầu kia đang ở trần, thứ gì cũng không mặc. Hắn rất nhanh thì phát hiện, y phục của mình không nhiều hơn người này bao nhiêu.

“Người. . .” Trình Trùng Thành dè dặt đẩy người kia một chút.

Người kia lảo bảo, chậm rãi xoay người, lộ ra khuôn mặt.

Trình Trùng Thành ở trong lòng lộp bộp một tiếng, cái đầu đang choáng váng đột nhiên thanh tỉnh không gì sánh được.

—— Lục Thanh Y.

87. Chương 86

Chương 86 – Thanh Thành khuyên thành (ngũ)

Cửa bích một cái bị đẩy ra, Thiết Phong mang theo vài người nghênh ngang đi tới.

Trình Trùng Thành theo bản năng ngồi dậy, dùng chân che khuôn mặt của Lục Thanh Y lại.

“Lục Thanh Y, Lục chưởng môn, người không nghĩ ra mình cũng có ngày hôm nay đúng không?” Thiết Phong cười đến hèn mọn.

Ánh mắt Trình Trùng Thành chuyển trên mặt bọn họ, trong lòng đã đoán được âm mưu của hắn, lại làm bộ khó hiểu nói: “Thiết trại chủ nói thế là sao?”

“Sao? Chuyện đến nước này, còn muốn chống chế?” Thiết Phong đắc ý nói, “Có câu bắt trộm bắt tang vật, bắt gian bắt tại giường, chúng ta hôm nay bắt được chính là có đôi có cặp ở trên giường. Cổ huynh, Kim huynh, Hoàng huynh, Lương huynh, Ôn huynh, các người đều thấy rõ rồi chứ.”

Những người đến cùng hắn đều nói thấy rõ rồi.

Trình Trùng Thành nhú mày.

Đổi lại là trước kia, hắn cũng không sợ những chuyện thế này, nhưng nhờ Kỷ Vô Dịch, Lăng Vân đạo trưởng ban tặng, hiện trên giang hồ làn gió đoạn tụ đã thổi đến bùng bùng khí thế. Nếu thực sự lan truyền ra ngoài, nói không chừng hơn phân nửa sẽ tin.

Trong đầu hắn hiện lên khuôn mặt của sư phụ và sư muội hắn. Nếu chuyện này để bọn họ biết được. . .

Lưng hắn bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

“Thấy rõ cái gì rồi?” Lục Thanh Y ở trong chăn vươn tay ra, chậm rãi duỗi lưng, ngáp một cái ngồi dậy, “Các người thấy rõ cái gì rồi?”

Thiết Phong nói: “Hừ. Sự thật rành rành, người tính không thừa nhận cũng không được. Người cùng đệ tử phái Thanh Thành có tư tình. Chúng ta đều là nhân chứng.”

“Cho nên, mục đích của người chính là dùng chuyện này để khiến ta thân bại danh liệt?” Lục Thanh Y hỏi rất tự nhiên.

Thiết Phong tuy không biết khẩu khí của y vì sao vẫn đạm nhiên như vậy, thể nhưng nghĩ tới nghĩ lui, cục diện trước mắt bản thân đã chiếm hết thượng phong, bởi vậy lời nói ra cũng đặc biệt cường ngạnh, “Phải thì sao?”

“Vậy chúc người mã đáo thành công.”

Lời Lục Thanh Y vừa nói ra, không chỉ đám người Thiết Phong không hiểu, ngay cả Trình Trùng Thành cũng đột nhiên biến sắc.

“Người không sợ?” Lẽ nào bọn họ thật sự là một đôi, nghĩ đến trên giang hồ hiện nay các cặp đoạn tụ tình nhân ngày càng công khai, Thiết Phong có chút không chắc rồi.

“Đương nhiên không sợ.” Lục Thanh Y nói, “Người có thể thử. Xem có bao nhiêu người tin ta cùng hắn chạy đến địa bàn của Cuồng Phong trại để thâm tình.”

. . .

Đám người Thiết Phong ngẩn ngơ.

Trình Trùng Thành lại thở phào nhẹ nhõm.

Không sai. Chuyện này dù có nhân chứng, nghe vẫn rất vô lý. Hắn cùng Lục Thanh Y đều là người trong bạch đạo, sao lại chạy đến Cuồng Phong trại để cho người khác bắt gặ như thế chứ?

Thiết Phong cảm giận nói: “Sự thật rành rành, người khác sao có thể không tin?”

“Cho nên mới tùy người đi thử.” Y nhìn quanh bốn phía một cái, “Y phục của ta đâu?” Quay đầu thấy y phục của mình và Trình Trùng Thành đều mắc ở trên bình phong, y trực tiếp từ trên giường đứng dậy, vượt ngang qua Trình Trùng Thành, nhảy xuống giường, tự mình mặc lại y phục.

May mà Thiết Phong lột y phục bọn hắn, nhưng không có cởi quần. Cho nên y chỉ lộ ra phần da thịt nửa người trên.

Thiết Phong thấy mưu kế mình khổ cực nghĩ ra lại bị y dễ dàng hóa giải, cực kỳ không cam lòng, giọng cảm hận nói: “Người yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua!”

“Người xuất chiêu xong rồi, vậy đến lượt ta ra chiêu đúng không?” Lục Thanh Y chậm rãi thất đai lưng.

Thiết Phong đang muốn ra ngoài bỗng cước bộ dừng lại, “Người muốn gì?”

“Ta chỉ muốn nói cho người biết, đừng tìm Hoa Đại cương gây phiền toái nữa.”

“Chuyện này không phải do người!” Thiết Phong vừa nghĩ tới chuyện trong tay mình còn đang nắm Hoa Đại cương, tâm tình lập tức từ mây chuyển nắng.

Lục Thanh Y lạnh nhạt nói: “Người nói muội muội người xuất giá rồi, là gả cho ai?”

Thiết Phong sắc mặt căng thẳng, đề phòng nhìn y, “Người hỏi làm gì?”

“Không có gì. Ta chỉ là nghĩ, lần sau người còn quấy rầy Hoa Đại cương nữa, ta để thôn dân của Hoa Đại cương đến nhà muội muội cùng muội phu (em rể) người ăn chực là được.” Lục Thanh Y nói xong rất nhẹ nhàng.

“Người dám?!” Thiết Phong sắc mặt đại biến.

“Không nên dùng phép khích tướng với ta.” Lục Thanh Y nói, “Ta không chịu nổi kích thích đâu.”

. . .

Nhìn thấy Thiết Phong cảm giận phá cửa rời đi, Trình Trùng Thành cười vui vẻ không gì sánh được, “Lục chương môn không hổ là Lục chương môn.”

Lục Thanh Y quay đầu, nhìn hắn hồi lâu. Vẫn thấy nụ cười trên mặt hắn không hề biến mất, mới nói: “Người như vậy, mới là người.”

. . .

Những lời này dù nói ra không đầu không đuôi, nhưng Trình Trùng Thành vừa nghe đã hiểu. Hắn nhất thời thu lại dáng cười, vội vã chui khỏi ổ chần, cầm lấy y phục mặc vào.

Lúc hắn mặc, Lục Thanh Y vẫn ở bên cạnh nhìn hắn, hại hắn gấp đến mức cả đai lưng cũng thất không được, cười khổ nói: “Lục chương môn có thể ra ngoài cửa chờ không?”

“Không.” Lục Thanh Y nhìn phiến cửa còn chưa đóng chặt, “Ngoài cửa gió lớn.”

Chuyện của Cuồng Phong trại cứ như vậy viên mãn kết thúc. Thế nhưng Trình Trùng Thành lại cảm thấy có những chuyện vẫn đang tiếp tục, ví dụ như ——

Hắn nhìn Lục Thanh Y nửa đêm mò vào phòng hắn, thở dài nói: “Lục chương môn sao lại tới đây?”

“Nga, cửa không khóa, đến xem thử người ngủ có ngon không.” Lục Thanh Y không hề lúng túng vì bị bắt gặp.

Trình Trùng Thành nói: “Ta nhớ kỹ, ta đóng cửa rồi.”

“Người nhớ lầm rồi.” Lục Thanh Y nói thì hướng giường chen đẩy.

Trình Trùng Thành đành phải nhường ra nửa cái giường.

Từ lúc ở Cuồng Phong trại trở về, Lục Thanh Y cứ thỉnh thoảng lại chạy đến phòng hắn, nguyên nhân là một mình y không ngủ được.

...

Trời mới biết, Lục đại chương môn ngay cả đang họp cũng có thể ngủ cứ nhiên lại mất ngủ?!

Trình Trùng Thành cảm thụ được khí tức bên cạnh, khó chịu trong lòng nhất thời lắng xuống.

Yên lặng rất lâu.

Đến lúc Lục Thanh Y sắp ngủ mất.

Thanh âm của Trình Trùng Thành mới ở trong bóng tối vang lên, “Ngày mai ta muốn lên đường trở về Thanh Thành.”

Mắt Lục Thanh Y chậm rãi mở, lẳng lặng nhìn đỉnh giường một lúc lâu, sau đó chậm rãi khép lại, “Àn.”

Trình Trùng Thành đợi rất lâu, thẳng đến khi tiếng hít thở đều đều của Lục Thanh Y đều đều vang lên, mới xoay người ngủ.

Hôm sau, Trình Trùng Thành cáo từ trở về Thanh Thành, đã thấy Lục Thanh Y cũng mang theo bao phục đi ra.

“Lục chương môn muốn đi xa?” Trình Trùng Thành hỏi.

Lục Thanh Y nói: “Thanh Thành cách đây có xa không?”

“Xa.” Trình Trùng Thành tựa hồ đã biết y muốn nói gì.

“Vậy tính là đi xa đi.”

Trình Trùng Thành miễn cưỡng cười một cái nói: “Sư phụ nếu biết Lục chương môn đích thân đến Thanh Thành, nhất định sẽ ra cửa nghênh đón.”

“Ra cửa đón thì không cần.” Lục Thanh Y nói, “Thức ăn ngon là được.”

Trình Trùng Thành trên mặt mỉm cười, trong lòng lại có muôn vạn cảm giác dị dạng.

Nhất là tối hôm đó, hắn rõ ràng đã đặt hai gian khách phòng, thế nhưng Lục Thanh Y vẫn chạy tới phòng hắn ngủ.

“Nếu Lục chương môn không thích gian khách phòng kia, ta có thể đổi cho người.” Trình Trùng Thành ngồi dậy, trên mặt tuy vẫn đang cười, thế nhưng ngữ khí lại thập phần cường ngạnh.

Lục Thanh Y nói: “Sao cũng được, người thích chỗ nào thì chúng ta tới chỗ đó.”

Trình Trùng Thành đối với da mặt dày thế này rất bất đắc dĩ. Hắn vốn tưởng rằng trên đời này da mặt dày nhất không ai hơn được Kỷ Vô Định, không nghĩ tới Lục Thanh Y cũng không thua chút nào.

Lục Thanh Y thấy hắn không nói gì nữa, nhảy thẳng lên giường, kéo chăn qua, đem chính mình đắp kỹ.

Y thấy Trình Trùng Thành vẫn ngồi một bên nhìn mình, không khỏi nói: “Đồng sàng cộng chẩm có thể thắt chặt tình nghĩa của Thanh Thành và Thái Sơn.”

. . .

Trình Trùng Thành triệt để thất bại, im lặng nằm xuống.

Ngọn nến trên bàn vẫn đang cháy.

Lục Thanh Y vươn tay, ngón tay khê búng.

Nến lay lắt rồi tắt.

“Hảo một chiêu đạn chỉ phi hôi.” Trình Trùng Thành khen.

Lục Thanh Y không lĩnh tình nói: “Ngủ.”

Trình Trùng Thành chậm rãi nhắm mắt lại.

Bốn phía nhất thời trở nên rất yên tĩnh, bên tai chỉ truyền đến tiếng hít thở khe khẽ của Lục Thanh Y. Không biết tại sao, trong đầu hắn đột nhiên hiện sáng hôm đó ở Cuồng Phong trại, Lục Thanh Y vươn cánh tay trần ra.

Tuy nói đã qua tuổi ba mươi, nhưng da tay y lại thập phần tinh tế, có thể so với thiếu nữ.

Nghĩ nghĩ, hắn cảm thấy hòng một trận khô khốc, nhất là khi người kia còn đang nằm bên cạnh hắn.

Lục Thanh Y đột nhiên lẩm bẩm xoay người, hô hấp ấm áp phả vào tai hắn, khiến hạ phúc mọc lên một cổ tà hỏa.

Loại dây vô này khiến tiếng thở của Trình Trùng Thành ngày càng nặng nề.

“Người làm sao vậy?” Lục Thanh Y đột nhiên mở mắt.

Ánh trăng nhàn nhạt nhưng vẫn có thể xuyên xoa song cửa, chiếu rọi hình dáng của Lục Thanh Y, nhất là con ngươi y, ở trong bóng tối lại lộ ra một cổ ánh sáng trong trẻo lạnh lùng.

Trình Trùng Thành nào dám mở miệng, chỉ có thể lung tung đáp lại.

Lục Thanh Y yên lặng, nhưng nghe hô hấp của y, hắn là chưa ngủ.

Trình Trùng Thành không dám nghĩ lung tung nữa, đành phải liều mạng nhớ đến môn quy giáo điều của Thanh Thành. Nghĩ khoảng một nén nhang, quả nhiên có công hiệu, dục vọng chậm rãi lui xuống, hắn lén lút thở phào nhẹ nhõm.

Ngày thứ hai, Trình Trùng Thành gần trưa mới dậy, Lục Thanh Y đã ở bên ngoài dạo một vòng trở về, còn chuẩn bị một bàn rượu và thức ăn chờ hắn.

Trình Trùng Thành nhớ tới chuyện đêm qua, không khỏi chột dạ, nói chuyện so với trước uyển chuyển khách khí gấp trăm lần.

Lục Thanh Y như không phát giác. Tựa như người khác đối với y là nóng là lạnh, là tốt là xấu, y đều dùng một thái độ.

Trình Trùng Thành yên tâm hơn nhiều, lại sinh ra một tia thất lạc.

Dùng xong bữa trưa, hai người tiếp tục lên đường.

Nào biết rời khỏi khách điểm không bao lâu, đã thấy có người bày lôi đài luận võ kén rể.

Trình Trùng Thành tùy ý nhìn một chút, đột nhiên dừng bước.

Lục Thanh Y thấy hắn không đi cũng dừng lại, “Sao thế?”

“Vô công. . .”

Lục Thanh Y liếc một cái, “Hoàng Hà bang.”

Bởi Cung Túc là Hữu hộ pháp của Lam Diễm Minh, Hoàng Hà bang bị liên đới thành phân đà của Lam Diễm Minh, bị các bạch đạo môn phái gần đó diệt trừ. Hoàng Hà bang chết thì chết, tán thì tán. Cuộc sống của bang chúng trốn đi cũng không khá giả chút nào. Rất nhiều bạch đạo môn phái không tham gia bao vây tiêu trừ Lam Diễm Minh mất bò mới lo làm chuông, kiên nhẫn truy kích bọn họ, khiến cho bọn họ trốn đông lẫn tây, mai danh ẩn tích, không dám đi lại trên giang hồ.

Trình Trùng Thành không nghĩ tới có thể ở đây gặp phải người của Hoàng Hà bang.

Lục Thanh Y nói: “Người thích tiểu cô nương kia?”

Trình Trùng Thành sững sốt, vội vàng xua tay nói: “Đương nhiên là không phải. Ta từ lâu đã cùng sư muội đính hạ hôn minh (có hôn ước), sao có thể được voi đòi tiên chứ?” Hắn nói lời này, cũng thực có ý khác. Nhờ phúc của Kỷ Vô Định cùng với Viên Ngạo Sách, hắn phòng nam nam so với nam nữ không ít hơn chút nào. Đối với việc Lục Thanh Y đột nhiên thân thiết cảm thấy bất an, nhất là khi nghĩ đến tối hôm qua tính trí của mình bất ngờ nổi lên. . . Hắn lắc đầu, không dám nghĩ nữa.

Lục Thanh Y tựa hồ không để ý đến tâm tư của hắn, lơ đãng ứng một tiếng nói: “Đã vậy, đi thôi.”

“Ta tới!” Có người ở trong đám đông đột nhiên hét lớn một tiếng, xông lên lôi đài.

Trình Trùng Thành vừa liếc thấy thân ảnh người nọ, lần thứ hai dừng bước.

“Lại làm sao nữa?” Lục Thanh Y cũng dừng lại, bất đắc dĩ hỏi.

“Bác bì* hung tà.” Trình Trùng Thành nhìn thân ảnh kia, chậm rãi nắm chặt kiếm trong tay.

*Bác bì = lột da

88. Chương 87

Chương 87 – Thanh Thành khuynh thành (lục)

Lục Thanh Y ngẩng đầu nhìn bóng lưng người nọ.

Trên người mặc chính là vải bố thô màu xám, hai chân đi giày rơm, một đầu tóc nâu so với ổ gà còn lộn xộn hơn, mặc còn trong tay không biết là lượm được ở đâu, hai đầu đều rỗng. Nếu không phải là Trình Trùng Thành nói, y tuyệt đối sẽ không tin kẻ như tên khát cái lôi thôi này và sát nhân cuồng ma trong truyền thuyết có quan hệ.

“Người quen hắn?” Lục Thanh Y nói. Bác bì hung tà rời khỏi giang hồ đã lâu, Trình Trùng Thành nếu trước đây gặp qua hắn, tuyệt đối không vượt quá mười tuổi.

Trình Trùng Thành từng chữ từng chữ nói: “Hóa thành tro ta cũng nhận ra.”

Lục Thanh Y thở dài, “Hắn giết người nào của ngươi rồi?”

“Cha mẹ.” Lúc Trình Trùng Thành nói, ngón tay vẫn đang run run. Bác bì hung tà nhảy vào nhà hắn, đem cha mẹ hắn giết chết, còn chậm rãi đem da bọn họ xé xuống như mảnh giấy, hình ảnh đó phảng phất như vẫn đang trước mắt.

Máu lan trên mặt đất, nhuộm đỏ một mảng lớn.

Hắn chưa từng biết phụ thân tay trái gà không chặt cùng mẫu thân yếu đuối như cành liễu cư nhiên có nhiều máu để chảy như thế.

Trình Trùng Thành hai mắt đỏ lên, nhìn chăm chăm vào bóng lưng thô lỗ trên lôi đài không chớp mắt, thẳng đến khi hắn dễ dàng đem thiếu nữ kia đánh bại, hướng phụ thân của thiếu nữ cầu hôn mới nhảy lên, đập không đáp xuống lôi đài.

Thiếu nữ cùng cha nàng con mắt đều sáng rỡ.

Bọn họ vốn không thích đại hán lôi thôi này, chỉ là ngại quy củ của luận võ kén rể mới cố làm, giờ một thanh niên tuổi trẻ anh tuấn đột nhiên chạy đến, đương nhiên là vui mừng không ngớt.

Bác bì hung tà nhíu mày nói: “Chàng thanh niên, có biết cái gì là thứ tự trước sau không hả?”

“Người còn nhớ, Trình gia ở Bành sơn trấn hai mươi năm trước không?”

Bác bì hung tà đầu tiên là nghi hoặc, sau đó đổi thành vẻ mặt đề phòng, “Người là ai?”

“Ta là hậu nhân của Trình gia, Trình Trùng Thành.” Hắn chậm rãi rút kiếm ra.

Bác bì hung tà chợt nói: “Người chính là hậu khởi chi tú của phái Thanh Thành?”

“Không, ta hôm nay chỉ là Trình Trùng Thành hướng bác bì hung tà báo thù giết cha giết mẹ!” Trình Trùng Thành hét lớn một tiếng, giờ kiếm hướng phía hắn xông tới.

Bác bì hung tà thành danh hơn mười năm, dù hôm nay đã không còn trường dương (nổi tiếng) như trước kia, nhưng võ công thì chưa từng vất bỏ. Trình Trùng Thành dù có là hậu khởi chi tú, nhưng nếu so với hắn, vẫn còn kém quá xa.

Chỉ thấy mới hơn mười chiêu, Trình Trùng Thành đã dần dần ở thế hạ phong, rất nhiều chiêu thức mới dùng được phân nửa thì đã bị cắt đứt.

Thiếu nữ cùng phụ thân nàng vội vàng thu dọn, chuẩn bị rời đi. Xem tình hình bọn hắn lúc này, có lẽ đồ ngọc cũng biết là luận võ thất bại.

Bác bì hung tà đánh càng hưng phấn, ánh mắt nhìn Trình Trùng Thành hầu như muốn phun hỏa. Nhưng đó không phải là ngọn lửa phần nộ, mà là ngọn lửa cơ khát.

Trình Trùng Thành lúc này kết cấu đều loạn hết, căn bản là đánh bạc tính mệnh mà đánh loạn một trận. Đấu pháp này của hắn chỉ khiến bác bì hung tà kiêng kị nhất thời, lại rất nhanh nắm được sơ hở, một cơn trong tay xoay tròn, hướng huyết Bách Hội của hắn đánh xuống.

Tốc độ xuất thủ của hắn quá nhanh, Trình Trùng Thành căn bản không kịp biến chiêu.

Nhìn trường côn kia ngày một gần, con người hắn đột nhiên thu nhỏ, trong đầu hiện lên vô số ý niệm —— cha mẹ, Thanh Thành, sư phụ. . . Lục Thanh Y, Lục Thanh Y!

Lục Thanh Y tay trái nhẹ nhàng nâng trường côn, tay phải đem Trình Trùng Thành đẩy sang một bên.

Bác bì hung tà thấy lại nhảy ra một tên Trình Giảo Kim (chỉ kẻ ngáng đường, xen vào việc của người khác) nữa, hận đến ngứa răng, trầm giọng hỏi: “Người cũng đến báo thù sao?”

“Không phải. Ta tới đánh lôi đài.” Lục Thanh Y nghiêng người che ở trước mặt Trình Trùng Thành.

Bác bì hung tà nhíu mày nói: “Lôi đài?”

Lục Thanh Y liếc mắt nhìn thiếu nữ cùng cha nàng đã ở dưới lôi đài, đảo mắt thì tiêu thất ở trong đám người, “Luận võ kén rể a.”

Mượn cố kiêu này thật đúng là. . .

Ánh mắt bác bì hung tà chuyển từ mặt y sang mặt Trình Trùng Thành, cười lạnh nói: “Hừ, đã có giúp đỡ, vậy cùng lên đi.”

Trình Trùng Thành chớp lấy tay Lục Thanh Y kéo lại, “Thù của ta ta tự mình báo.”

Lục Thanh Y chậm rãi nói: “Người biết ta vẫn chưa có vợ mà.”

“Thì tính sao?” Trình Trùng Thành giờ trong đầu chỉ nghĩ làm sao có thể đem bác bì hung tà lột da bóc xương, đầu còn tâm tư nghiên cứu ngụ ý của y nữa.

“Cho nên, tốt xấu gì cũng phải chờ ta đánh bại hắn, danh chính ngôn thuận thắng trận luận võ kén rể này đã rồi người mới báo thù.” Lục Thanh Y chậm rãi đem hắn kéo về chỗ cũ, “Nếu không người đánh chết hắn rồi, thiếu nữ kia sẽ là quả phụ.”

Hai mắt Trình Trùng Thành gắt gao nhìn chăm chăm vào bác bì hung tà, căn bản không để ý tới chuyện thiếu nữ y nói đã sớm bỏ trốn mất dạng, giọng căm hận nói: “Thì tính sao?”

“Thái Sơn sẽ tìm Thanh Thành gây sự.” Lục Thanh Y hời hợt nói.

Trình Trùng Thành quay đầu trừng mắt nhìn y, tựa hồ không tin y cứ nhiên lại có thể nói ra những lời vô sỉ như vậy.

“Rất nhanh thôi.” Lục Thanh Y khẽ đẩy hắn ra, đứng ở trước mặt bác bì hung tà.

Bác bì hung tà không nói hai lời, giơ mộc côn lên đánh tới.

Luận võ công, Lục Thanh Y so với bác bì hung tà vẫn kém một chút. Thế nhưng vừa rồi lúc bác bì hung tà cùng với Trình Trùng Thành giao thủ, y đã đem con đường võ công của bác bì hung tà nắm được ba bốn phần, cũng cấp tốc nghĩ được vài cách ứng phó, dựa vào điểm ấy, hai người nhất thời đánh bình thủ (hòa nhau).

Bác bì hung tà biết mình tạm thời không làm gì được y, lại sợ Trình Trùng Thành ở bên xuất thủ, cố ý nói: “Xem võ công của ngươi cũng là nhân vật thành danh trong chốn giang hồ!”

“Thái Sơn, Lục Thanh Y.” Chưởng phong của Lục Thanh Y vô cùng như, nắm ở trên côn chỉ như khẽ vuốt, thế nhưng bác bì hung tà có thể cảm nhận được sức mạnh trên mộc côn truyền tới.

“Nguyên lai là Thái Sơn chưởng môn.” Bác bì hung tà thoáng cái yên lòng.

Nếu là chưởng môn đại phái trên giang hồ, hắn sẽ không làm những chuyện như lấy nhiều đánh ít.

Lục Thanh Y đột nhiên xoay người một cái, từ bên sườn của bác bì hung tà lách ra phía sau.

Bác bì hung tà kinh hãi xoay người.

“Cứu mạng!” Lục Thanh Y một bên dùng chưởng đánh về phía xương bả vai của hắn, bên hét lớn.

Bác bì hung tà buồn bực. Lúc này chiếm thượng phong rõ ràng là y, kêu cứu mạng làm cái gì chứ?

Thế nhưng hắn rất nhanh thì minh bạch rồi.

Một thanh kiếm sáng loáng từ sau lưng đâm tới, xuyên qua ngực.

Hắn cúi đầu nhìn máu tươi theo thân kiếm chảy xuống, đột nhiên nở nụ cười.

Nguyên lai, máu của hắn cùng những người bị hắn lột da cũng không có gì khác biệt.

. . . Kỳ thực, hắn đã rất lâu rồi không lột da người. Nếu hôm nay hắn không tới chợ, không thấy thiếu nữ luận võ kén rể, không lần nữa dấy lên dục vọng muốn lột da người. . . Thì tốt rồi.

Có thể, đây là báo ứng.

Kiểm chậm rãi từ trong cơ thể hắn rút ra.

Hắn ngẩng đầu, từ từ, ngửa mặt ngã gục xuống.

Trình Trùng Thành nhìn kiếm phong mang máu, thân thể hơi run rẩy.

Hắn báo thù được rồi? Rốt cuộc đã báo được thù rồi?

Đã bao nhiêu năm rồi, hắn còn cho rằng thù này sẽ vĩnh viễn bị chôn vùi trong lòng hắn, trở thành nuôi tiếc cả đời hắn, thế nhưng, hắn cứ nhiên báo được thù rồi.

Lục Thanh Y dùng chân đá đá thi thể, hướng Trình Trùng Thành cười nói: “Không nghĩ tới trên đời này còn có người có thể xuất được kiếm quang khuyh thành hoàn mỹ đến thế.”

Trình Trùng Thành chậm rãi lau mặt, đem kiếm cắm xuống mặt đất, ngồi xổm xuống.

“Tuy ta đối với việc ngươi khóc nức nở, hoài cảm tao ngộ không có ý kiến gì, thế nhưng. . . Bọn họ có.” Lục Thanh Y dùng tay chỉ vào một đám quan sai đang vội vàng chạy tới.

Trình Trùng Thành vẫn ngồi chễm hễm trên mặt đất, tay nắm kiếm nhẹ nhàng rung động, nói: “Ta đi không nổi, người đi trước đi.”

“ . . .” Lục Thanh Y nhìn hắn, tựa hồ muốn nhìn xem có dấu vết chỉ ra hắn đang làm bộ hay không.

Thế nhưng, hiển nhiên là không tìm được.

Y không nói gì ngồi xuống trước mặt hắn.

Trình Trùng Thành vẫn không nhúc nhích.

Lục Thanh Y không có hảo khí nói: “Lẽ nào người muốn ta ôm người?”

Trình Trùng Thành lúc này mới chậm rãi ngã vào người y.

Quan sai thật vất vả mới chạy được tới đây, chỉ thấy một mặt thanh ảnh ở trên đầu họ xẹt quá, đảo mắt đã không gặp.

. . .

Quan sai dù bận vẫn ung dung nói: “Hung thủ đã bỏ trốn. Chính là một tên. . . nam tử mặc thanh y. Lát nữa tìm một họa sư tùy tiện vẽ lại chân dung hắn đem dán khắp huyện trấn để phát lệnh truy nã.”

Lục Thanh Y chạy đến hơn một dặm rồi mới dừng lại.

Trình Trùng Thành đã khôi phục bình tĩnh, ở trên người y trượt xuống, ôm quyền nói: “Đa tạ Lục chưởng môn. Ta trước còn tưởng đời này kiếp này không thể báo được thù rồi.”

Lục Thanh Y đặt móng ngồi xuống đất, “Nhìn không ra người là kẻ mang huyết hải thâm thù.”

Trình Trùng Thành từ cách ăn nói, cử chỉ không chỗ nào thua kém một danh môn công tử, phảng phất như thiên chi kiêu tử, không nghĩ ra còn có một đoạn thân thế như vậy.

“Cha mẹ đều mất xong, ta được sư phụ thu dưỡng. Sư phụ đối đãi ta như con, cũng từng mấy lần hạ sơn tìm kiếm bác bì hung tà, đáng tiếc hắn khi đó đã rời khỏi giang hồ mai danh ẩn tích. Sau khi lớn lên, ta ở chung quanh hỏi thăm, cũng không có kết quả. Nếu không có lần này. . .” Hắn nghẹn ngào một chút, mới nói tiếp: “Thật đúng là đập phá thiết hải vô mịch xử, đặc lai toàn bất phí công phu [1]. Có thể đây là thiên ý. Là cha mẹ ở trên trời linh thiêng phù hộ ta gặp được kẻ thù.”

Lục Thanh Y nói: “Cũng phù hộ người có thể buông được đoạn quá khứ này.”

Trình Trùng Thành hướng y mỉm cười nói: “Lần nữa đa tạ Lục chưởng môn xuất thủ tương trợ. Ta biết, kỳ thực người lúc đó không hề nguy hiểm, bất quá là hy vọng ta có thể tự tay báo thù mà thôi.”

“Nể mặt người hàng đêm đều giúp ta ngủ ngon, coi như người có thêm bao nhiêu kẻ thù đi nữa, ta cũng sẽ giúp người.” Lục Thanh Y thản nhiên nói.

Trình Trùng Thành ngẩn người hỏi: “Hàng đêm giúp người ngủ ngon?”

Lục Thanh Y liếc mắt nhìn hắn, “Người không phải rất thích hỏi thăm bí mật của ta sao? Ta cho người biết một cái.”

“Ta lúc nào thì hỏi thăm bí mật của Lục chưởng môn chứ?” Trình Trùng Thành vốn định nghĩa chính từ nghiêm cự tuyệt y, nhưng chung quy vẫn không kiềm chế được lòng hiếu kỳ, thấp giọng nói: “Lục chưởng môn mời nói.”

“Kỳ thực. . .” Lục Thanh Y thở dài nói, “Tuy rằng thời gian ngủ của ta rất lâu, nhưng thời gian ngủ được lại rất ít.”

“Sao lại thế được?” Trước đây ở đại hội không phải y ngủ rất ngon sao? Hơn nữa mấy ngày nay đi vào mộng so với hắn còn muốn sâu hơn, nửa đêm cũng chưa từng tỉnh dậy một lần.

Lục Thanh Y nói: “Ở cạnh người thì đúng là không có.” Đây là y đêm đó ở Cuồng Phong trại phát hiện ra, sau lại thấy lần nào cũng đúng. Chỉ riêng điểm đó, y từ đáy lòng rất cảm ơn tên gốc Thiết Phong kia.

“Cho nên Lục chương môn đêm nào cũng đồng sàng cộng chăn với ta là vì. . . mất ngủ?” Trình Trùng Thành gian nan hỏi thăm.

Lục Thanh Y liếc mắt nhìn hấn nói: “Nếu không ngươi cho là gì?”

. . .

Hấn tưởng. . .

Trình Trùng Thành nhìn hai tròng mắt trong suốt của y, cường chế tư tự lộn xộn trong đầu cùng thất lạc dâng lên trong lòng, cười khan nói: “Ta đương nhiên, cũng cho là như thế.”

Sau khi biết được sự thật, Trình Trùng Thành đối với việc Lục Thanh Y đêm nào cũng đến phòng mình tranh giường ngủ không còn bài xích nữa, cuối cùng trực tiếp chỉ đặt một gian phòng luôn. Thế nhưng không biết là cố ý hay vô tình, tốc độ đi đường của hấn càng lúc càng nhanh, cứ như có gì đang đuổi theo đằng sau.

Lục Thanh Y đối với chuyện này cũng không nói gì, hấn muốn chạy đi thì chạy theo, hấn muốn nghỉ thì nghỉ theo, chỉ cần mỗi tối đều ngủ chung một chỗ là tốt rồi.

Cứ chạy như thế gần một tháng thì tới chân núi Thanh Thành.

[1] ý kiểu như là đi mòn giày vẫn tìm không được sau đó tự nhiên tìm ra mà không phí sức

89. Chương 88

Chương 88 – Thanh Thành khuynh thành (thất)

Chân núi có lương đằng (chòi che nắng), Lục Thanh Y mộng vừa dính ghế thì lập tức không chịu đi nữa.

Trình Trùng Thành đợi nửa ngày, thấy y không có ý định đứng dậy, rốt cục nhìn không được hỏi: “Lục chương môn định bao giờ khởi hành?”

“Khởi hành?” Lục Thanh Y chậm chạp uống trà, “Đi đâu?”

Trình Trùng Thành bị y hỏi đến lơ mơ rồi, “Đương nhiên là lên Thanh Thành.”

“Nơi này không phải là Thanh Thành sao?”

Trình Trùng Thành cuối cùng cũng cân nhắc ra được ý của y, “Lục chương môn không định đến Thanh Thành làm khách sao?”

Lục Thanh Y bĩu môi nói: “Ngươi cảm thấy ta là loại người kẻ khác ăn của ta bao nhiêu, ta nhất định phải ăn về lại bấy nhiêu sao?”

. . .

Trình Trùng Thành rất hối hận lúc còn ở Thái Sơn không giao phí ăn uống ra. “Vậy Lục chương môn định đến nơi nào đặt chân?”

Lục Thanh Y nói: “Thái Sơn.”

“Lục chương môn muốn về?” Trình Trùng Thành không rõ cảm giác trống rỗng luẩn quẩn trong lòng mình là vì cái gì.

Lục Thanh Y nói: “Chỉ ít cũng chờ ta uống xong bát trà này đã.”

Trình Trùng Thành yên lặng nhìn y, sau đó nhẹ giọng nói: “Ta tiễn Lục chương môn một đoạn.”

Bát có lớn đến đâu, cũng có lúc trà bị uống sạch.

Huống chi bát không lớn, Lục Thanh Y uống cũng rất nhanh.

Trình Trùng Thành nước trong bát càng ngày càng ít, tâm tình cùng với lúc này tuyệt nhiên bất đồng.

Thẳng đến khi Lục Thanh Y buông bát đứng lên, nói: “Cáo từ.” Hắn mới đột nhiên hoàn hồn, “Ta tiễn người.”

“Tiễn ta về Thái Sơn sao?”

Trình Trùng Thành ngẩn ra.

Lục Thanh Y đã rời đi xa.

Trình Trùng Thành trở lại Thanh Thành, Tạ Nhất Định đang ngồi dưới tán cây bạch quả hóng mát.

Lá cây thưa thớt kỳ thực không che được ánh dương quang, nhưng hắn mỗi ngày đều bỏ ra vài canh giờ để ngồi ở chỗ này.

Trên thân cây bạch quả có rất nhiều vết khắc, giống như hai người so thân cao, từng đạo từng đạo kéo dài lên trên.

Tạ Nhất Định đôi khi sẽ đưa tay sờ những vết khắc đó, nhưng hắn không sờ lâu. Hắn sợ sẽ sờ phăng chúng mất.

Trình Trùng Thành xa xa nhìn một chút, mới đi quá báo cáo tình hình mắt thấy tai nghe ở phái Thái Sơn. Trong đó đương nhiên bị lược mất chuyện hắn cùng Lục Thanh Y hàng đêm cộng chằm.

Tạ Nhất Định yên lặng nghe, sau đó gật đầu nói: “Sư muội người gần đây rất lo cho người. Đi thăm nàng đi.”

Trình Trùng Thành đáp lời, đi ra thật xa rồi, lại nhịn không được quay đầu.

Mặc dù ngồi, cũng có thể nhìn thấy lưng hắn càng ngày càng gù xuống nhiều hơn.

Từ khi tam sư thúc mất, hắn một ngày cứ như một năm mà già xuống.

Sống ở Thanh Thành một thời gian, Trình Trùng Thành cũng bắt đầu quên dần những chuyện xảy ra ở Thái Sơn. Duy nhất khắc cốt ghi tâm chính chính là mình đã tự tay đâm chết kẻ thù bằng một chiêu kiếm quang khuynh thành hoàn mỹ. Đáng tiếc bất kể sau này hắn luyện thể nào, cũng không thể luyện ra chiêu thức giống như lúc đó.

Nhìn kiếm trong tay, hắn không khỏi nổi giận.

Lẽ nào thực sự chỉ lúc nguy cấp, mới có thể phát huy được tiềm lực lớn nhất của con người?

“Sư huynh.” Tiểu sư đệ chạy tới, ánh mắt nhìn hắn mang theo chút kỳ dị, “Sư phụ có chuyện tìm người.”

Trình Trùng Thành thu hồi kiếm, chậm rãi hướng nơi Tạ Nhất Định ở đi tới.

Sư phụ tìm hắn vì chuyện gì? Là chuyện sổ sách gần đây của Thanh Thành? Hay là thức ăn của trù phòng mấy ngày nay? Hoặc là việc đốc thúc các sư đệ luyện công?

Những chuyện này gần đây hắn được nghe thấy nhiều nhất, nhưng vẫn có chút không chắc tâm tư của sư phụ.

Lúc hắn vào nhà, Tạ Nhất Định đang bán nằm ở trên ngoại tháp.

Kết quả của việc thường xuyên ở dưới cây bạch quả hóng mát chính là nhiễm lạnh.

“Sư phụ.” Trình Trùng Thành cung kính hành lễ.

“Ân.” Tạ Nhất Định khê ho khan, một lát mới nói: “Người qua đây, ta có chuyện muốn nghe người nói.”

“Là chuyện sổ sách sao?” Trình Trùng Thành tiến lên hai bước, “Đệ tử chỉ là nhất thời sơ sẩy, đã lần nữa kiểm tra đối chiếu và sửa chữa rồi.”

Tạ Nhất Định yên lặng nhìn hắn, “Không phải là việc này.”

“Vậy chính là chuyện thức ăn trừ phòng mấy ngày nay rồi.” Trình Trùng Thành nói, “Đệ tử chỉ là sợ cá tanh, không hợp khẩu vị bọn hần. Nếu các sư đệ thích ăn, ta sẽ phân phó người đi mua.”

Tạ Nhất Định lắc đầu nói: “Cũng không phải việc này.”

“Chẳng lẽ là việc luyện công?” Trình Trùng Thành châm chọc nói, “Đệ tử chỉ là hy vọng các sư đệ có thể đem võ công phái ta phát dương quang đại. Bất quá đúng là có chút nóng vội, ta sẽ điều chỉnh lại.”

Tạ Nhất Định nhìn ánh mắt lảng tránh của hần, từ từ gật đầu nói: “Phải rồi, chính là việc này. Người nếu đã định liệu trước, vì sự an tâm rồi. Người đi đi.”

Trình Trùng Thành lặng lẽ xin cáo lui.

Lát sau.

Tạ Nhất Định đem tờ giấy vẫn nắm trong tay mở ra. Phía trên dù đã bị rất nhiều nét bút vẽ loạn lên, hầu như đem giấy trắng nhuộm thành màu đen. Dù thế, hần vẫn có thể nhận ra bút họa không ngừng viết đi viết lại hai chữ ——

Thanh Y.

Trình Trùng Thành từ trong phái Thanh Thành chạy ra ngoài.

Ánh mắt của Tạ Nhất Định vừa rời gần như khiến hần bị đánh đến không còn manh giáp, phải chạy trốn chết.

Hần không biết mình vì sao phải sợ, thế nhưng một khắc mới rồi kia, hần xác định thân thể của mình đang run rẩy, thẳng đến lúc này, hần cảm giác được bàn tay suy yếu vô lực.

Hần theo con đường mòn chậm rãi đi xuống.

Hai bên trái phải cây cối thanh u, gió trận trận êm dịu.

Đi vào càng sâu, liền có cổ thanh lương ở trước mặt phải tới, thẳng vào tâm phế.

Đi thêm một đoạn nữa, dần dần có thể nghe thấy tiếng nước.

Trình Trùng Thành thấy vạt áo dính bùn, hướng phía có nước chảy đi đến.

Nước suối trong suốt, có thể nhìn thấy tận đáy.

Trình Trùng Thành ngồi xuống, đang muốn nhấc vạt áo lên, đem vết bùn tẩy đi, trong đầu lại không khỏi nhớ đến lần kia cùng Lục Thanh Y câu cá. Hần biết có người đang thượng du thả cá, mà hần cũng thật tâm muốn thua, thế nhưng không nghĩ tới chính là có người ở tình thế thiên thời địa lợi nhân hòa như thế, cứ nhiên có thể thua triệt để đến vậy.

Phốc một tiếng.

Cách đó không xa một viên đá rơi xuống, bọt nước văng khắp nơi.

Trình Trùng Thành đột nhiên đứng lên, thuận mắt nhìn lại, sau đó sững sốt, một lúc lâu mới nói: “Lục chưởng môn?”

Lục Thanh Y hai chân đều ngâm trong nước, tay áo cuộn lên cao, lộ ra nửa đoạn cánh tay, đang du nhiên cầm cần câu.

Trình Trùng Thành cảm thấy được hầu kết đang giật giật, “Lục chưởng môn không phải đã về Thái Sơn rồi sao?”

“Về rồi thì không thể trở lại?” Lục Thanh Y thờ ơ trả lời.

Trình Trùng Thành lặng lẽ nhìn y. Một mảng trống rỗng trong lòng cứ nhiên đã bị lấp đầy rồi, thân ảnh vẫn chột hiện lên trong đầu cùng cái tên kia đã rõ ràng hơn bao giờ hết. Nhiều ngày đấu tranh, từ bỏ, tự khí tất cả đều trở thành vô ích.

Hắn cuối cùng đã minh bạch mình tại sao phải cấp tốc rời khỏi Thái Sơn như thế, cũng đã minh bạch tại sao lúc Lục Thanh Y rời đi lại thất lạc đến vậy, lại càng minh bạch nguyên nhân của sự khó chịu phiền muộn gần đây là do đâu.

Nắm tay hắn chăm chú nắm lại, ở trong đầu thiên nhân giao chiến.

Chức chưởng môn của phái Thanh Thành đã trong tầm tay, hắn nỗ lực lâu như vậy, sao có thể mở to mắt nhìn nó vượt mất chứ?

Lục Thanh Y thản nhiên thu cần câu lại, chuẩn bị đứng dậy.

“Người muốn đi?” Nghĩ có nhiều đến đâu, cũng không ngăn được tình cảm mãnh liệt muốn phá kén chui ra.

Lục Thanh Y xoa xoa mắt, “Giờ Dậu hạ sơn, giờ Tuất lên giường, đến giờ rồi.”

“Người không phải giờ Hợi mới ngủ sao?” Trình Trùng Thành vừa hỏi xong, đã nhớ lại đáp án. Lục Thanh Y bị mất ngủ, cho nên phải lên giường sớm một chút mới có thể đi vào giấc ngủ.

Lục Thanh Y hướng hắn mở to hai mắt, “Người muốn ngủ chung với ta sao?”

Trình Trùng Thành hơi chút giật mình. Lập tức dục vọng như bài sơn đảo hải mọc lên, nhất là khi nghĩ đến da thịt trơn tuột trắng nõn của y. Hắn vội vàng xoay người ngồi xuống, hít sâu một hơi nói: “Lục chưởng môn vì sao không sớm ngày cưới vợ? Vậy không phải có thể giải quyết được nỗi khổ mất ngủ, lại có thể nối dõi tông đường, chẳng phải là vẹn cả đôi đường?”

Lục Thanh Y nói: “Nếu muốn nối dõi tông đường, không bằng thu một đứa, còn có thể chọn tư chất. Nếu không sinh phải một tên bất hiếu, vất không vất được, giết không giết được, vậy mới gọi là phiền muộn.”

Trong lòng Trình Trùng Thành có chút vui mừng.

“Về phần thê tử.” Lục Thanh Y cảm thán nói, “Chưa từng ngủ qua sao biết sẽ không bị mất ngủ. Vạn nhất không thể thì làm sao?”

Trình Trùng Thành càng mừng hơn, “Cho nên Lục chưởng môn không có dự định cưới vợ?”

Lục Thanh Y đột nhiên quay đầu nhìn hắn, “Người muốn gả cho ta sao?”

“...” Khóe mắt Trình Trùng Thành nhìn tới ảnh ngược của mình trong nước —— chính là đang ngốc ra. “Ta không phải là nữ tử.” Hắn hơn nửa ngày mới nghẹn ra một câu như vậy.

“Kỷ Vô Định cùng với Viên Ngạo Sách ai là nữ tử?”

“...” Trình Trùng Thành không nói chuyện. Hắn xác định, lòng hắn đang rục rịch. Thế nhưng thoáng qua, hắn lại nghĩ tới bóng lưng ngày càng già nua của Tạ Nhất Định cùng với miệng cười xinh đẹp của sư muội, rục rịch lại trở về chỗ cũ rồi. “Lục chưởng môn lại nói đùa rồi.”

Lục Thanh Y vỗ tay nói: “Không bằng ta tới thanh lâu ngủ một lần.”

“...”

Lục Thanh Y lại nói: “Đại giang Nam Bắc nhiều thanh lâu như vậy, ta không tin không gặp được người có thể khiến ta ngủ được.”

Trình Trùng Thành cố nén ghen tuông đã lên đến tận đầu, cười khan nói, “Thê tử là người cùng người dất tay cả đời, như vậy không phải quá trẻ con sao?”

“Lẽ nào lệnh của cha mẹ bà mai dất mối thì không giống trò trẻ con sao?” Lục Thanh Y dùng chân vẩy vẩy nước trong khe, “Còn hơn không biết mặt, ít ra ta có thể tinh tế chọn một người. Hơn nữa, ta nếu cưới nàng, đương nhiên sẽ đối tốt với nàng cả đời.”

Y càng nói, cơn ghen của Trình Trùng Thành càng đáng sợ hơn.

Lục Thanh Y nhìn vào mắt hắn nói, “Người nếu gả cho ta, ta cũng sẽ đối tốt với người cả đời.”

...

Trình Trùng Thành đột nhiên minh bạch, những gì Lục Thanh Y vừa nói đều chỉ là lời đệm.

Lời đệm gì sao?

Trình Trùng Thành muốn cười, lại cắn răng nhịn xuống. Ghen tuông mãnh liệt lúc này che lấp toàn bộ lo lắng của hắn, hắn nghĩ, nếu hôm nay để người này đi mất, nửa đời sau của hắn chỉ có thể trầm mình trong bình dấm chua cho đến khi xót chết mà thôi.

“Ta lấy người.” Hắn nỗ lực lấy lại ưu thế.

Lục Thanh Y nói: “Ta là Thái Sơn chưởng môn.”

Trình Trùng Thành muốn nói ta là chưởng môn tương lai của Thanh Thành. Nhưng nghĩ đến phải nói chuyện với sư phụ, hắn lại cảm thấy thiếu sót rồi. Sư phụ đối hắn ân trọng như núi, hắn thật muốn làm vậy sao? Hắn làm thế xong, đừng nói là Thanh Thành chưởng môn, ngay cả Thanh Thành đệ tử cũng chưa chắc được làm nữa?

Hắn nhìn mặt bên của Lục Thanh Y, lại bắt đầu do dự.

Có thể hắn nên cẩn thận suy nghĩ lại thêm lần nữa.

Lục Thanh Y thu chân ra khỏi nước, ra vẻ muốn đứng lên, “Thực sự nên hạ sơn rồi.”

Trình Trùng Thành khẽ rủa một tiếng. Hắn cực ít khi chửi bới, nhưng lần này đúng là nhịn không được.

Hắn ôm chầm lấy cổ Lục Thanh Y, hướng đôi môi mỏng kia hung hăng hôn một cái, sau đó đột nhiên đứng lên, bỏ lại một câu “Chờ ta!” thì không quay đầu lại hướng lên núi chạy mất.

Lục Thanh Y một lần nữa chỉnh lại tư thế, thông dong đem cần câu thả lại vào trong nước, miệng hanh một tiểu khúc, tiếp tục câu cá.

Thanh Thành tiểu sư đệ đi ngang qua, nhìn y một lát, rốt cuộc nhịn không được hỏi: “Người câu cá kiểu gì thế? Cả mồi cũng không có?”

“Ai nói không có mồi?” Lục Thanh Y mí mắt cũng không thèm nhấc.

“Vậy mồi đâu?” Tiểu sư đệ tự tin với nhãn lực của mình, tuyệt đối không có chuyện nhìn không thấy vật trên móc câu.

Lục Thanh Y cười híp mắt trả lời: “Bị cá ăn rồi.”

Tiểu sư đệ nói: “Vậy cá đâu?”

“Lát nữa sẽ trở về.” Y cười đến ý vị thâm trường.

90. Chương 89

Chương 89 – Thanh Thành khuynh thành (bát)

Lúc Trình Trùng Thành đi vào gian nhà, Tạ Nhất Định đang nằm ngửa.

Ánh nến ảm đạm, vẫn đủ soi tóc bạc nơi thái dương hắn.

Trình Trùng Thành nhất thời cảm thấy lòng nặng ngàn cân, hầu như muốn tông cửa xông ra.

“Người đã đến rồi.”

Ngay lúc hắn chuẩn bị hành động thì, Tạ Nhất Định mở mắt.

“Ta thấy cửa phòng sư phụ còn chưa đóng, cho nên tiến vào xem.” Trình Trùng Thành nói không có chút khí thế.

Tạ Nhất Định chậm rãi ngồi dậy.

Trình Trùng Thành muốn dìu hắn, lại bị xua tay.

“Người có chuyện muốn nói với ta?” Tay hắn cách chân vuốt lên đầu gối mình, “Người từ bé lúc làm sai chuyện gì, đều sẽ lộ ra về mặt này.”

Trình Trùng Thành cúi đầu.

“Nói đi.” Tạ Nhất Định thở dài, “Ta là sư phụ của người, rất nhanh có thể trở thành nhạc phụ của người, giữa cha con có chuyện gì không thể nói chứ?”

Trình Trùng Thành cắn răng, từng chữ một nói: “Ta không thể cưới sư muội.”

Tạ Nhất Định bình tĩnh hỏi: “Vậy người muốn cưới ai?”

“Đệ tử cả đời không cưới.”

Tạ Nhất Định trầm mặc một lát mới nói: “Giống như Từ Ân phương trượng và Lăng Vân đạo trưởng?”

Từ khi giang hồ đồn đãi truyền tới Thiếu Lâm cùng với Vũ Đang, chưởng môn hai bên dù không nói là hai phái cả đời không qua lại với nhau, thế nhưng việc tư thì cũng không sai biệt lắm rồi. Giang hồ quần hào ở trong tối ngoài sáng hỏi thăm thật lâu, đều không hỏi thăm được đôi lão tình nhân này sao tự nhiên lại trở mặt, cuối cùng chỉ có thể dùng Phật hiệu vô biên, đạo pháp tự nhiên, phổ độ bọn họ quay đầu là bờ để giải thích.

Trình Trùng Thành thân thể chấn động, không tin được mà nhìn hắn.

Tạ Nhất Định chỉ nhìn chần, mà có thể, hắn thật sự cũng không phải nhìn chúng.

Trình Trùng Thành nói: “Trên đời này, còn có Viên Ngạo Sách cùng với Kỷ Vô Dịch.”

Tạ Nhất Định quay đầu nhìn hắn, “Ai là Kỷ Vô Dịch của người?”

Trình Trùng Thành chậm rãi nói: “Lục Thanh Y.”

Trong mắt Tạ Nhất Định như có ánh sáng nhạt lóe lên, “Nếu Thanh Thành và Lục Thanh Y, người chỉ được chọn một thì sao?”

...

Tới rồi!

Đầu Trình Trùng Thành bị oanh một tiếng, trống rỗng. Chủ ý đã quyết định, những lời cầu tình, hết thảy đều bị vất lại sau đầu. Năng ngôn thiện biện của ngày thường đã lên thẳng tới chín tầng mây. Thẳng đến khi Tạ Nhất Định hỏi đến lần thứ ba, hắn mới chậm rãi đem hồn phách mình thu về lại.

“Thanh Thành.” Hắn nghe được miệng mình nói ra mấy từ đó.

Mí mắt sụp xuống của Tạ Nhất Định hơi hơi giơ lên, trong ánh mắt không kinh không hỉ, chỉ có một tia nhàn nhạt, là sự thương hại của người từng trải.

Trình Trùng Thành lấy lại bình tĩnh, trên mặt kiên quyết như bước lên đoạn đầu đài, “Thanh của Lục Thanh Y, Thành của Trình Trùng Thành.”

...

Trình Trùng Thành đi rất lâu sau, Tạ Nhất Định mới chậm rãi ở trên giường bước xuống, mở cửa đi tới trước tàng cây bạch quả.

Trong bóng tối vết khắc trên thân cây biến mất, nhưng tay hắn lại có thể chuẩn xác vuốt lên chúng.

“Thanh Thành, Thanh Thành. . .” Thanh âm bị hắn ngậm trong miệng, vô thức mà lập đi lập lại hồi lâu, cuối cùng thở ra một hơi, cười khổ nói, “Ta vẫn cho rằng hắn cũng giống như ta, kỳ thực, hắn so với ta rõ ràng, cũng so với ta dùng cảm hơn.”

...

“A Thu, nếu trước đây người gặp được chính là hần, liệu có thể hạnh phúc không?”

Gió phát qua.

Lá cây sần sật.

Trình Trùng Thành vội vã chạy về bên dòng suối, người đã đi mất từ lâu.

Hần nhìn sắc trời đang tối dần một chút, không nói hai lời chạy xuống cân núi, tìm khách điểm hỏi thăm, lại thu được tin tức người kia đã thu thập bao phục rồi đi.

Nghe được tin đó Trình Trùng Thành thiếu chút nữa đem răng mình cắn nát.

Hần vì y dù biết phải từ bỏ tiền đồ cũng bất chấp, y lại có thể vô mộng rời đi như thế?

Trình Trùng Thành rút kiếm ra, trên đường trở về vẫn luyện tập kiếm quang khuynh thành. Cư nhiên có hai lần đem chiêu thức vận dụng được gần như hoàn mỹ.

Trở về phái Thanh Thành đã sắp giờ tỵ, chung quanh đều im ắng.

Hần về phòng đang muốn thoát y phục, tay bỗng nhiên ngừng lại, quay đầu nhìn đôi mắt mở to đang ở trên giường nhìn hần.

. . .

“Lục Thanh Y?” Hần lãnh tĩnh hỏi.

Lục Thanh Y thở dài, “Lúc còn chưa đáp ứng hôn sự thì lúc nào cũng Lục chương môn, khiêm tất hữu lễ muốn chết. Giờ đem người thu vào tay rồi, lại một ngụm Lục Thanh Y là sao.”

Trình Trùng Thành nói: “Người không về Thái Sơn?”

“Người ở đây, ta về làm gì?”

. . .

Trình Trùng Thành tâm tình tốt, yên lặng thoát y phục lên giường.

Thân thể Lục Thanh Y lập tức nhích lại gần.

“Ta vừa cùng sư phụ nói chuyện.” Trong bóng tối, thanh âm của hần đặc biệt thanh lãnh.

“Ân.”

“Sư phụ bảo ta hàng năm phải bỏ ra một nửa thời gian để trở về Thanh Thành.” Hần dừng một chút, “Dù sao thân là chương môn, quanh năm không ở trên núi cũng không tốt.”

“Ân.”

“Đây là đáp ứng rồi?”

Lục Thanh Y nói: “Ta nếu hàng năm đều bỏ ra phân nửa thời gian để ở lại Thái Sơn, vậy đám tiểu tử kia phỏng chừng sẽ cười chết.”

Trình Trùng Thành lặng lẽ. Hần không nên lấy tiêu chuẩn của người bình thường để đo lường y.

Đêm càng lúc càng sâu.

Nhưng tư tự của Trình Trùng Thành càng lúc càng thanh tĩnh.

Qua một ngày nhiều chuyện xảy ra như thế, hần phải uể oải tới mức lập tức ngủ ngay mới đúng, nhưng vừa nghĩ Lục Thanh Y đang nằm cạnh mình, dự vọng nửa người dưới của hần lại bắt đầu lộn xộn rồi.

Lục Thanh Y di chuyển một chút, đầu gối khê cọ vào đùi hần.

Trình Trùng Thành cảm thấy dự vọng ở phúc hạ càng thêm cao ngang, rất khó chịu.

“Chúng ta tính là phu thê rồi đúng không?” Lục Thanh Y đột nhiên nói.

“ . . .” Trình Trùng Thành muốn trả lời, lại sợ thanh âm tiết lộ trạng thái của chính mình, đành phải cắn răng nhẫn nại.

“Cho nên, đêm nay xem như là đêm động phòng hoa chúc?” Lục Thanh Y nói, tay đột nhiên khoát lên dục vọng của hắn.

Trình Trùng Thành từ trong cổ họng phát sinh ra tiếng rên rỉ.

Lục Thanh Y khởi động nửa thân trên, nghiêm túc hỏi: “Ta phải làm thế nào?”

. . .

Trình Trùng Thành bị dục vọng dần vật đến tinh lực tiêu tụy đã không còn muốn tính toán chuyện ai phụ ai thế nữa, dù sao luận võ công luận tuổi tác, mình vẫn thua một đoạn. “Cởi y phục.” Hắn từ trong khe răng bật ra ba từ.

Trong bóng tối truyền đến một trận soạt soạt.

“Rồi sao nữa?” Lục Thanh Y nằm sấp trên người hắn.

Trình Trùng Thành cố gắng chế ngự xung động muốn tấn công đối phương, tránh đêm xuân biến sa trường, thế nhưng trình tự cụ thể hắn sao có thể không biết xấu hổ mà nói ra chứ?

May là Lục Thanh Y không phải là ngậy thơ vô tri trời mức không biết gì. Tay ở trên dục vọng thẳng đứng xoa một lát, sau đó chuyển xuống phía sau.

“Chậm một chút.” Cơ mông của Trình Trùng Thành cứng ngắc rồi.

Lục Thanh Y hiểu kỳ đưa một ngón tay vào.

“Chậm, chậm một chút. . .” Trình Trùng Thành gần như muốn cắn chặt.

Lục Thanh Y gian nan hướng bên trong, “Như vậy?”

“Chậm một chút.” Ngoại trừ chậm ra, Trình Trùng Thành không nghĩ ra được từ nào khác nữa.

Ngón tay Lục Thanh Y thống vào một chút, đột nhiên nói: “Quên đi.”

. . .

Trình Trùng Thành cứng đờ, trong đầu không hiểu sao xẹt qua năm chữ phòng the không hài hòa. Sẽ không phải là sự phụ sự muội. . . Cản trở nào cũng vượt qua hết, lại chết ở chỗ này chứ?

“Không quan hệ, người vào đi.” Y tận lực đem chân mở.

Lục Thanh Y chỉ vỗ vỗ chân mình, sau đó nằm xuống.

Lòng Trình Trùng Thành lạnh mất nửa đoạn.

“Người tới đi.” Lục Thanh Y nói.

. . .

Lòng hắn như bị ném vào trong lò lửa, nhất thời nóng lại rồi.

Trình Trùng Thành xoẹt một cái xoay người đặt trên người y, một bụng dục vọng vẫn kéo căng thanh âm của hắn, “Người xác định?”

Lục Thanh Y không trả lời, chỉ mở hai chân, ôm lấy hắn.

. . .

Liễu Hạ Huệ sở dĩ có thể ngồi mà không loạn, là vì người kia ngồi trên người hắn, đều không phải nằm dưới thân hắn!

Trình Trùng Thành không nói hai lời, ngón tay rất nhanh tìm được nơi cần đến, chậm rãi di chuyển một chút.

Sau khi gặp phải Kỷ Vô Dịch cùng với Viên Ngạo Sách, hắn từng vì hiếu kỳ mà nghiên cứu qua việc nam nam, bởi vậy phần lớn lý luận hắn đều biết, rất nhanh đã đem Lục Thanh Y chưa biết gì tiến nhập tình tự.

Lục Thanh Y vốn là người không khấn trương, cùng với động tác hơi trúc trắc của Trình Trùng Thành không chỉ phối hợp, mà còn rất thoải mái, cho nên lần đầu của bọn họ cũng không trắc trở như trong tưởng tượng.

Sau đó Trình Trùng Thành thở ra một hơi.

Từ khi ở trong khách điểm nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Kỷ Vô Dịch xong, trong lòng hắn vẫn có bóng ma, giờ thì tốt rồi, bóng ma đã tán đi. Sự thực chứng minh, Kỷ Vô Dịch hét lớn như thế là vì hắn thích hét, không phải là thật sự rất đau.

Trải qua một phen kịch liệt giằng co, Lục Thanh Y ngủ thập phần an ổn.

Trình Trùng Thành nhìn khuôn mặt ngủ say của y, chậm rãi xiết chặt cánh tay, đem y kéo vào lòng mình thêm chút nữa, thẳng đến khi giữa hai người không còn khoảng cách.

Người trên giang hồ cảm thấy gần đây rất nóng, nóng một cách khó hiểu.

Trước tiên là nói về hai vị chưởng môn của Vũ Đường và Thiếu Lâm, hai thái sơn bắc đẩu của bạch đạo võ lâm không hiểu sao lại thành một đôi, lại không hiểu sao mà cãi nhau rồi.

Hơn nữa Bách Lý Thu của phái Thanh Thành đột nhiên chết ở Thái Sơn. Lúc bọn hắn cho rằng giang hồ sẽ lại có một trận tinh phong huyết vũ, chuẩn bị mua hạt dưa, xếp băng ghế xem cuộc vui thì, quan hệ của phái Thanh Thành cùng với phái Thái Sơn tốt quá mức cần thiết rồi.

Giang hồ quần hào bị dội một thau nước lạnh đành tự an ủi mình —— oan gia nên giải không nên kết, nói không chừng Thanh Thành cùng với Thái Sơn đã sớm dùng búa bao kéo để giải quyết vấn đề này rồi, chỉ là không ai biết mà thôi. Về phần, chưởng môn tương lai của Thanh Thành Trình Trùng Thành cùng với Thái Sơn chưởng môn Lục Thanh Y như hình với bóng, nếu không phải là người theo ta tới Thanh Thành, thì chính là ta theo người đi Thái Sơn, e là. . . Tiếp tục búa bao kéo rồi.

Dù sao thì gần đây võ lâm gió lệch chậm chậm, nhuận vật vô thanh, bọn họ đã sớm xem như không thấy, mắt nhắm tai nghe, cho rằng tất cả đều chỉ là nằm mơ. Nhưng có một người vẫn cứ e thiên hạ không loạn, cứ sợ người người không biết, nhất định phải đem giấc mộng của họ phá nát, đem sự thật đầy máu xích lửa bày ra trước mắt bắt bọn họ không thể không nhìn ——

Huy Hoàng Môn môn chủ Kỷ Vô Dịch phát thiệp cưới, mời giang hồ quần hào hắc bạch lưỡng đạo trong thiên hạ đến Huy Hoàng Môn uống rượu mừng.

Nếu là rượu mừng của Kỷ Vô Dịch cùng với Viên Ngạo Sách, bọn họ còn có thể cười trừ, nhưng cái tên được viết ở trên thiệp cưới chính là ——

Tả Tư Văn, Hữu Khổng Vũ.

91. Chương 90

Chương 90 – Hỉ kết lương duyên

Mặt trời lặn.

Kỷ Vô Dịch cơm nước xong, hoan hoan hỉ hỉ ngồi trong bồn tắm, chuẩn bị đem chính mình tắm rửa sạch sẽ xong, bò lên giường của ai đó để người ta ăn kiên kiên tịnh tịnh.

Bất quá lúc hắn vừa tắm rửa xong, đứng lên thay y phục, cửa bị đẩy mạnh ra từ phía ngoài.

“Môn chủ, người. . .”

Tả Tư Văn vốn là nổi giận bùng bùng, lẽ chẳng khí hùng vừa nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, nhất thời ách rồi.

“A Tả?” Kỷ Vô Dịch chậm rãi điều chỉnh tâm tình ngồi xuống bồn tắm lại, “Ta biết người thâm mến ta thật lâu, thế nhưng, ta giờ là danh hoa đã có chủ rồi, người đem tình cảm đó yên lặng chôn xuống đáy lòng, thủ hộ ta cả đời đi.”

...

Tả Tư Văn hít một hơi thật sâu, trở tay đóng cửa lại, “Môn chủ.”

“Người định bá vương ngành thượng cung sao?” Kỷ Vô Dịch mở to hai mắt, “Người đúng là biết chọn lúc, biết ta vừa tắm xong thơm ngào ngạt.” Về mặt hắc bảo người thật biết chọn hàng.

“Kỷ, Vô, Dịch!” Tả Tư Văn bạo phát.

Từ khi bản thân hiểu chuyện đến nay, y lần đầu tiên gọi hắc bảo như vậy.

Kỷ Vô Dịch rất thức thời mà ngậm miệng lại.

Tả Tư Văn từ trong tay áo xuất ra một thiếp cười hồng diễm diễm, xoát cái ném vào trong bồn tắm, “Nói cho ta biết, đây là chuyện gì?! Vì sao vừa ép ta cùng Hữu Khổng Vũ đi các nơi tuần tra, tiếp đó liền có thứ này lưu truyền trong các đại môn phái?”

Kỷ Vô Dịch cầm lấy thiếp cười, mở ra, sau đó nhìn mực bị nước làm nhòe hết, phụ họa nói: “Đúng vậy, đây là vì sao, đến tột cùng là vì sao?”

“Môn chủ, đừng diễn trò nữa.” Tả Tư Văn điềm nhiên nói, “Đừng nói với ta chuyện này không phải do người làm.”

Kỷ Vô Dịch nhìn y, rất thành khẩn nói: “Dù chuyện này có do ta làm thật, nhưng nhìn về mặt tiền gian hậu sát, tái gian tái sát của người, ta cũng sẽ không nhận.”

...

Tả Tư Văn xiết chặt nắm tay, “Môn chủ, nếu hôm nay người không thể cho ta một lý do chính đáng, vậy xin thứ cho thuộc hạ đây dĩ hạ phạm thượng!”

“A Tả, lẽ nào người cảm thấy mình lúc này không phải là dĩ hạ phạm thượng sao?”

Ngọn lửa trong mắt Tả Tư Văn càng lúc càng rực hơn.

“Chờ chút.” Kỷ Vô Dịch chậm rãi dựa vào bồn tắm, điều chỉnh tư thế một chút, mới nói, “Người tiếp tục đi. Ta lúc này ngồi mỗi chân quá.”

Tả Tư Văn cố sức thở hồng hộc mấy hơi, mới miễn cưỡng nói: “Thuộc hạ rất muốn biết, môn chủ tại sao lại quảng phát thiếp cười, mời vô lâm quần hào đến xem ta và Hữu Khổng Vũ tổ chức. . . Hôn lễ!” Nói đến đây, y lại lần nữa không nhận được cảm giác muốn bóp chết người này.

“Bởi vì A Sách không muốn.”

Ngực Tả Tư Văn mãnh liệt phập phồng, “Sau đó thì sao?”

Kỷ Vô Dịch tiếc nuối nói: “A Thượng với A Chung cũng không muốn.”

“Cho nên?”

“Cho nên ta muốn hỏi thử xem người và A Hữu có nguyện ý hay không.”

Tả Tư Văn giận cực phản cười nói, “Người có hỏi sao?”

“Hỏi.” Kỷ Vô Dịch nói, “Thế nhưng lúc đi hỏi, mới đột nhiên phát hiện người cùng với A Hữu đều không có ở đây.”

“Là bởi vì môn chủ ép bọn ta đi tuần tra phân hành (ngân hàng) ở các nơi.” Răng của Tả Tư Văn cắn đến kêu khanh khách.

Kỷ Vô Địch vỗ tay một cái nói, “Cho nên ta xem như các người chấp nhận.”

“ . . .” Tả Tư Văn giậm đến phát run.

“A Tả, người trở về rất đúng lúc.” Kỷ Vô Địch cười híp mắt nói, “Ngày kia đại hôn rồi, ta đã đem hỉ bào đều làm tốt cả. Đến lúc đó người trực tiếp lên kiệu hoa là được rồi.”

“Lên kiệu hoa?!” Trong đầu Tả Tư Văn không ngừng tính toán xem giết môn chủ nhà mình thì sẽ có hậu quả gì? Có cách gì để hủy thi diệt tích, vạn vô thất nhất hay không.

“Đương nhiên.” Kỷ Vô Địch vô tội nói, “Khách đến uống rượu mừng đã tới gần hết, hạ lễ ta cũng thu gần đủ rồi, nếu như không làm hỉ yến, bọn họ nhất định sẽ huyết tẩy Huy Hoàng Môn đó.”

Tả Tư Văn âm trầm trầm nói: “Bản thân ta cảm thấy đề nghị này cũng không tệ.”

“A Tả. . .” Kỷ Vô Địch đột nhiên hạ giọng, “Người biết bọn họ tặng bao nhiêu hạ lễ không?”

“Ta rất hiếu kỳ vì sao bọn họ lại đến.”

“Nha. Cái này không có gì.” Kỷ Vô Địch nhún vai nói, “Ta chỉ hướng các đại môn phái viết những lời khuyên khác nhau thôi.”

“Lời khuyên?”

“Tỷ dụ như, quý phái có thể không đến, thế nhưng ta sẽ tự mình dẫn theo Huy Hoàng Môn trên dưới đến thăm.” Kỷ Vô Địch đắc ý cười nói, “Huy Hoàng Môn lần đầu làm hỉ sự, sao có thể lãnh lãnh thanh thanh được chứ?”

Tả Tư Văn nhìn tấm thiệp cưới đã bị nước làm cho thất loạn bát tao, “Trên tấm này không có câu đó.”

Kỷ Vô Địch lại lật lật, chỉ vào một góc ở trên đó nói: “Nhưng lạc khoản (phần đề chữ) có A Sách này. A Sách nói có một phần khách nhân, có thể dùng lạc khoản của hắn để uy hiếp, còn hơn cả thiên ngôn vạn ngữ.”

“ . . .” Mu bàn tay của Tả Tư Văn nổi lên mấy cái gân xanh, “Còn kẻ nào không tham gia chuyện này không?”

Kỷ Vô Địch suy nghĩ một chút, “A Hữu?”

Mặc dù đối với đáp án này Tả Tư Văn cũng không hài lòng lắm, thế nhưng giờ chỉ thế cũng đã đủ trân quý lắm rồi, “Hắn đã trở về? Thái độ hắn thế nào?”

“Hắn về phòng thử hỉ phục rồi.”

. . .

Tả Tư Văn có loại cảm giác như trời muốn sập xuống.

“A Tả. Bất kể người có không muốn đến đâu, vì Huy Hoàng Môn người hãy nhận đi.” Kỷ Vô Địch rất thâm thúy mà khuyên nhủ y.

“Vì Huy Hoàng Môn?” Mắt Tả Tư Văn híp mắt thành một cái tuyến.

“Thiệp cưới đều phát rồi, nếu như hỉ yến bị hủy, Huy Hoàng Môn sẽ trở thành trò cười của cả giang hồ đó.”

. . .

Lẽ nào giờ còn chưa phải là trò cười sao? Lẽ nào đám khách này đều là thật lòng muốn chúc phúc mà đến sao?

Tả Tư Văn liên tục hừ lạnh.

“Hơn nữa. . .” Kỷ Vô Địch nói, “A Tả sao không xem qua danh sách hạ lễ đi?”

“ . . .”

Kỷ Vô Định mặc quần áo tử tế, dùng qua điểm tâm ngọt, lại buồn chán mà uống hết một ấm trà, danh mục hạ lễ kia Tả Tư Văn mới xem được hơn phân nửa, hơn nữa sắc mặt càng lúc càng kỳ dị.

Kỷ Vô Định thực sự chịu không nổi nữa, chạy đến luận võ tràng xem Viên Ngạo Sách và Chung Vũ luận võ.

Sau khi thân phận Lam Diễm Minh minh chủ của Chung Vũ bị phơi bày, Viên Ngạo Sách thường xuyên tìm hấn luận bàn. Dùng võ công mà nói, Chung Vũ đã là đệ nhị cao thủ trong Huy Hoàng Môn tiến gần tới Viên Ngạo Sách nhất rồi — Kỷ Vô Định về Huy Hoàng Môn ngày đầu tiên, đã đem Viên Ngạo Sách họa nhập vào trong cửa nhà mình. Minh tôn gửi thư đòi người mấy lần, đều bị Kỷ Vô Định dùng lý do tướng công vừa vào cửa, nhà chồng là qua đường mà đuổi đi.

“A Sách, ta đã tắm xong rồi.” Kỷ Vô Định ồn ào chạy tới.

Viên Ngạo Sách cổ tay rung lên, bức lui Chung Vũ, phóng qua nói: “Ta đi tắm.”

Kỷ Vô Định kéo hấn, “A Tả đã trở về.”

Viên Ngạo Sách nhân tình sáng lên, “Hấn có thái độ gì?”

“Không có thái độ gì. Chính là xông tới xem ta tắm rửa, đem ta nhìn hết từ đầu tới chân rồi.”

. . .

Bóng lưng Viên Ngạo Sách hóa thành một làn khói xanh, chớp mắt tiêu thất khỏi phạm vi có thể nhìn thấy được.

Chung Vũ diện vô biểu tình đi tới, “Tả hộ pháp ngày kia còn phải dự hôn yến.”

“Ta tin tưởng A Sách sẽ có chừng mực, không đánh lên mặt hấn.” Kỷ Vô Định kinh nghiệm nói.

Chung Vũ xoay người muốn đi.

“Đúng rồi, A Chung.” Kỷ Vô Định nói, “Ta hôm nay thấy trên cổ A Thượng hồng hồng một chút, hình như là vết bị gặm cắn.”

Thân ảnh Chung Vũ dừng một chút, sau đó thản nhiên nói: “Ta cắn đó.”

“ . . . ” Kỷ Vô Định cảm khái, kỳ thực quá thành thật cũng rất không thú vị a.

Màn đêm buông xuống.

Kỷ Vô Định toàn thân sạch sẽ chờ Viên Ngạo Sách hồi báo chiến quả.

Viên Ngạo Sách lắc lắc cổ tay trở về phòng, dùng hai từ để khái quát, “Xong rồi*.”

Tiếp đó, hấn xoay người lên giường.

Chỉ thấy dưới ánh nến —

Cắm bị phiên lãng, giường trụ lay động, hấn một phòng cảnh xuân nhộn nhịp.

Ngày thứ hai.

Tả Tư Văn không xuất môn nửa bước. Cơm nước đều sai người đưa vào.

Đối với trạng thái lúc đó của Tả đại hộ pháp, hai người đưa cơm hôm đó cùng bạn bè tả lại như sau.

Một là khí hư thể nhược, sắc mặt tái nhợt, nằm ở trên giường rên rỉ không ngừng.

Hai là thần thanh khí sảng, sắc mặt hồng nhuận, nhìn danh mục quà tặng rồi cười gian không ngớt.

. . .

Về phần chân tướng, chỉ có đến ngày thứ ba, Tả đại hộ pháp lên kiệu hoa mới biết được.

Ngày đại hôn mà người người trông mong cuối cùng cũng đã đến.

Bởi Tả Tư Văn quá kiên quyết, kiệu hoa chung quy không phát huy được công dụng.

Trong tiếng pháo trúc, Tả Hữu hai đại hộ pháp mặc hỉ phục, cười hai con ngựa một đen một trắng luẩn quẩn ba vòng quanh Huy Hoàng Môn.

Võ lâm đồng đạo xem như đang nhìn cảnh trạng nguyên bằng nhân áo gấm về làng, vỗ tay rất hăng say.

Tới lúc bái thiên địa, Kỷ Vô Định ngồi trên hỉ đường cao cao, cười đến sáng lạn.

“Nhất bái thiên địa!”

Tả Tư Văn thấy Hữu Khổng Vũ đang nghiêm túc khom lưng xống, mũi hung hăng mà hừ một tiếng.

Sau đó một cánh tay đột nhiên đáp lên lưng y, dùng lực.

Tả Tư Văn trừng mắt nhìn cánh tay của Hữu Khổng Vũ, lại nhìn nhân thần có chút hả hê của đám khách nhân, không cam không nguyện mà khom lưng xuống.

“Nhị bái cao đường!”

Tả Tư Văn đột nhiên xoay người, nhìn Kỷ Vô Định, mắt như muốn phun hỏa.

Kỷ Vô Định đứng lên nói: “Hỉ yến này, các vị đều ra tiền (tiền) rồi, vậy nên cứ ăn tùy tiện không sao.”

. . .

Bốn phía kịch liệt vang lên tiếng bát đĩa va chạm.

Tả Tư Văn nhớ đến hạ lễ so với đồ cưới của công chúa xuất giá còn nhiều hơn, vẻ bệ vệ chậm rãi xiu xuống.

“Nhị bái cao đường!”

Hỉ bà lại nhắc nhở lần nữa.

Tả Tư Văn lúc này mới cùng Hữu Khổng Vũ, chậm rãi khom lưng.

“Phu thê đối bái!”

. . .

Tả Tư Văn thân thể cứng ngắc rồi.

Hữu Khổng Vũ nhưng rất tích cực, thúc giục nói: “Còn không mau xoay người.”

Tả Tư Văn đối với sự tích cực của hần vạn phần không giải thích được, bất quá giờ không phải là lúc để tìm tòi nghiên cứu, đành phải có lệ xoay người, cúi thấp đầu.

“Tân lang tân. . .” từ “nương” của hỉ bà dưới cái nhìn chăm chăm của Tả Tư Văn bị sửa lại ngay lập tức, “Lang, vào động phòng.”

Xuất phát từ bản năng người người thích náo nhiệt, rất nhiều người trong giang hồ đứng dậy, hướng phía bọn họ cười vang.

Tả Tư Văn chỉ cảm thấy trên mặt một trận khô nóng.

Không phải chỉ định làm cho có lệ thôi sao? Thế nào lại giống như chuẩn bị đưa vào động phòng thật luôn chứ.

Tình hình lúc này cũng không cho phép y nghĩ đông nghĩ tây, đệ tử của Huy Hoàng Môn dưới sự gợi ý từ lâu của môn chủ bọn họ, kéo nhau đến giúp hai người vào phòng.

Tả Tư Văn gian nan đi tới, ánh mắt chăm chú nhìn mặt của những kẻ đang vây quanh xô đẩy bọn họ, cũng thực quyết định chuyện này qua đi, phải hảo hảo tìm một cơ hội để cho những kẻ này biết, quyền uy của Tả hộ pháp không phải dễ khiêu khích như thế đâu!

Viên Ngạo Sách nhìn khuôn mặt cười gian của Kỷ Vô Định, “Tân phòng chuẩn bị tốt rồi?”

Kỷ Vô Định cười hắc hắc nói: “Ta tốn một đồng tiền để mua của người thuộc Thần Y cốc đó, còn để lại một chút, lát nữa chúng ta cũng thử xem.”

Viên Ngạo Sách thiêu mi nói: “Người cảm thấy chúng ta còn phải dùng đến thứ này sao?”

Kỷ Vô Định cười gượng nói: “Thử cái mới mà.”

Một đệ tử của Huy Hoàng Môn vội vàng chạy tới, trong tay còn xách theo một con bồ câu đưa tin.

Ánh sáng trong mắt Viên Ngạo Sách trầm xuống, thân thủ tiếp nhận bồ câu, rút lấy tờ giấy trên đuôi nó, mở ra.

Kỷ Vô Định thấy hần nhản mày càng lúc càng chặt hơn, hiểu kỳ hỏi: “Xảy ra chuyện gì sao?”

“Đại sự.”

Bị lễ tiết phiền phức của hôn lễ tha kéo một ngày, ngay cả nước bọt cũng chưa kịp nuốt nên Tả Tư Văn cùng với Hữu Khổng Vũ vào nhà xong chuyện đầu tiên làm chính là tìm đồ ăn.

Đám tiểu đệ của Huy Hoàng Môn dưới quyền uy cộng uy hiếp của Tả Hữu hai vị hộ pháp, toàn bộ đều bị đá ra khỏi cửa ngồi dán vách nghe lén, nhưng nghe được toàn là tiếng nhai nuốt.

Tiểu đệ giáp sợ hãi than: “Hai vị hộ pháp ăn cũng lâu rồi đúng không?”

Tiểu đệ át: “Vẫn còn tiếng nuốt kia. Hộ pháp không hổ là hộ pháp, ngay cả nước bọt cũng nhiều hơn người khác.”

Tiểu đệ bính: “Nhưng sao còn có tiếng xé nữa?”

Tiểu đệ đinh: “. . . có phải là ghen lâu lắm rồi không?”

Tiểu đệ giáp át bính trên mặt đều là biểu tình nguơ nghĩ xa quá rồi.

Đối với những lời đối thoại khiến người ta phiền lòng này, buồng trong không có phản ứng gì.

Kỳ thực không phải không muốn có phản ứng, mà là bọn hần phát hiện chỗ không nên có phản ứng đã có phản ứng rồi.

Tỷ như —— hạ phúc.

Ánh mắt của Tả Tư Văn cùng với Hữu Khổng Vũ đột nhiên hướng phía hạ phúc của đối phương quét tới.

Bởi hai người đều ngồi, bàn chân ở giữa, đem ánh mắt của hai người ngăn cách. Bất quá từ ánh mắt của đối phương, bọn họ có thể đoán được trạng huống của người kia rồi.

“Ta nghĩ, đây là kiệt tác của môn chủ.” Răng Tả Tư Văn lại bắt đầu ngửa rồi.

Hữu Khổng Vũ trấn định gật đầu.

“Kỳ thực loại được này. . .” Cảm giác ở phúc hạ càng lúc càng cường liệt, khiến Tả Tư Văn không thể không nói nhanh hơn, “Tự mình giải quyết cũng được.”

Hữu Khổng Vũ nhú mày.

“Ta giải quyết trước, người chờ một chút.” Nói xong, Tả Tư Văn nhảy lên giường, lấy chăn che khuất chính mình. Lại thấy Hữu Khổng Vũ vẫn hướng bên này xem, không khỏi thẹn quá hóa giận nói, “Còn không quay mặt đi.”

Hữu Khổng Vũ im lặng quay đầu đi.

Tả Tư Văn không kịp nghiên cứu lý do hần hôm nay hợp tác như thế, cởi dây lưng ra, khẩn cấp giải phóng vị trí kia.

Đột nhiên, một cái bóng phủ lên trên người y.

Không đợi y nói, một tay luồn vào trong quần, đẩy tay y ra.

“Người?” Tả Tư Văn ngậy người, đầu óc trống rỗng.

Hữu Khổng Vũ nằm bên cạnh y, một tay như có như không đệm ở cổ y, tay kia giúp y ra sức lên xuống phủ lộng.

Tả Tư Văn vốn còn muốn nói, thế nhưng khoái cảm ở hạ phúc rất nhanh đem những lời y muốn nói nuốt vào trở lại.

“A.” Theo một tiếng rên rỉ từ buộc chặt đến thả lỏng, thân thể y chậm rãi mềm nhũn xuống.

Thế nhưng người bên cạnh không chịu từ bỏ, ngược lại còn được voi đòi tiên mà kéo khổ đầu y xuống, hướng cầm địa của y tấn công.

“Người làm cái gì?” Tả Tư Văn hoảng sợ quay đầu lại, vừa lúc chạm phải một cái miệng đã đợi ở đó từ lâu.

Đầu lưỡi Hữu Khổng Vũ cường ngạnh nâng mở hàm răng y, cùng đầu lưỡi y ở trong miệng lật giảo lên.

Tả Tư Văn bị chấn kinh đến nửa ngày không kịp phản ứng, thẳng đến khi ngón tay phía dưới đã biến thành hai, y mới phần nộ đẩy ra, “Người làm cái gì?”

Hữu Khổng Vũ chậm rãi thu hồi ngón tay, cười quần.

Tả Tư Văn nhìn thấy thứ đang hướng về phía mình còn thô canh đỉnh lập hơn, cả người nhất thời trưởng đến đỏ bừng, “Hữu Khổng Vũ, người dám?”

“Người có cảm thấy, phía dưới lại bắt đầu khó chịu rồi không?” Tay Hữu Khổng Vũ lại cầm lấy chỗ ngạnh khí kia của Tả Tư Văn.

Nhược điểm bị đối phương nắm giữ, Tả Tư Văn không dám lộn xộn, “Hữu Khổng Vũ. Chờ chuyện này qua đi, ta nhất định sẽ thay người tìm một. . . Nữ nhân tốt. Mỹ nữ, tuyệt thế đại mỹ nữ. . . Nga!”

Hữu Khổng Vũ nhân lúc y đang ra điều kiện, bất ngờ sáp nhập.

“Người!” Tả Tư Văn đầu đầy mồ hôi trũng mắt nhìn hẩn.

“Ta chỉ muốn người.” Từ khi phát hiện mình sở dĩ ở đâu cũng nhắm vào y, nghe môn chủ nói hẩn cùng y có quan hệ thì nhịn không được muốn phản bác là vì xấu hổ lại lúng túng tâm tư bị vạch trần thì hẩn cũng không nguyện chỉ giữ mãi quan hệ đồng môn này nữa. Chỉ là chờ đợi thật lâu cũng thật dày vò. May mà, cũng không phải chờ đợi đến cuối đời!

Hữu Khổng Vũ từng chút thâm nhập, nhìn thấy người dưới thân đỏ bừng run lên rồi lại không nhịn được kích tình cùng dục vọng xâm chiếm, nội tâm thỏa mãn không gì sánh được.

. . .

Nghe thấy tiếng rên rỉ phần nộ lại tiêu hồn trong phòng, tiểu đệ giáp len lén kẹp chặt hai chân: “Không hổ là hai vị hộ pháp, quả nhiên không giống bình thường.”

Tiểu đệ ất kiên trì không được, dẫn đầu bỏ chạy: “Ta phải đi nhà vệ sinh.”

Tiểu đệ bính cùng với đình cũng chạy theo.

Còn lại tiểu đệ giáp đang cắn tay mình, kiên định nói: “Ta nhất định phải nghe hết.”

. . .

Này vừa nghe, chính là một đêm.

Vốn ở đó là hai từ “cảo định” nghĩa là đối phó, thu thập, ý ảnh là đối phó/xử lý/thu thập xong rồi. Dùng mấy từ đối phó xử lý thì nghe hơi khó hiểu mà đối phó/xử lý rồi thì thành 3 từ nên rút lại thành “xong rồi” ó__ò

Các tiểu đệ ất giáp đó tương tự như bạn A bạn B... nên không tở viết hoa :”D

– Toàn văn hoàn –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hu-moc-sung-dong-luong>